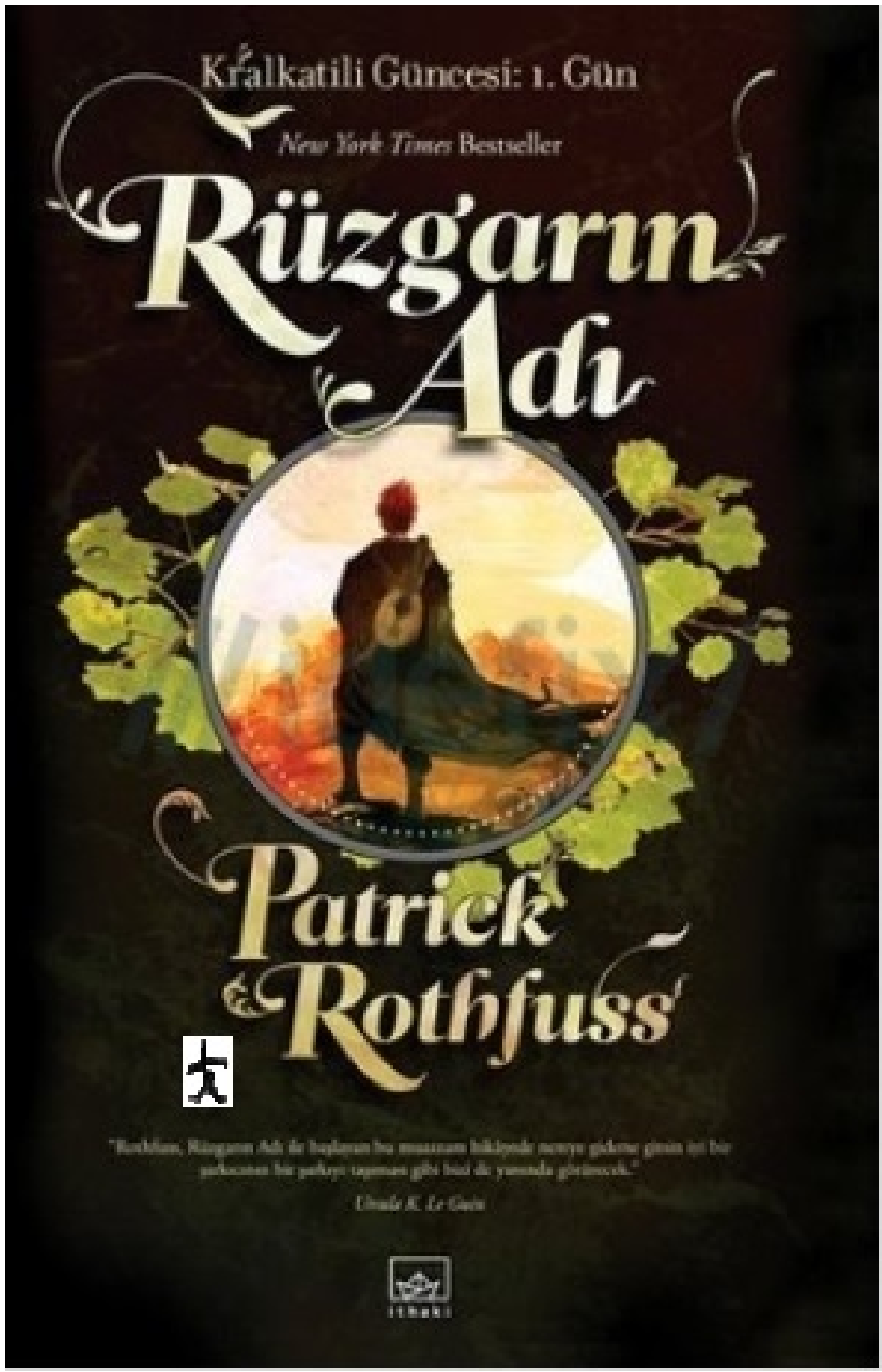

Kralkatili Güncesi: 1. Gün
New York Times Bestseller
Rüzgarın Adı
Patrick Rothfuss
"Rothfuss, Rüzgarın Adı ile başlayan bu muazzam hikâyede nereye gidersiniz giderin iyi bir yoldaşınızın bir parkeyi taşıması gibi hissi de yaratıyor."
Ursula K. Le Guin
İthaki

Patrick Rothfuss

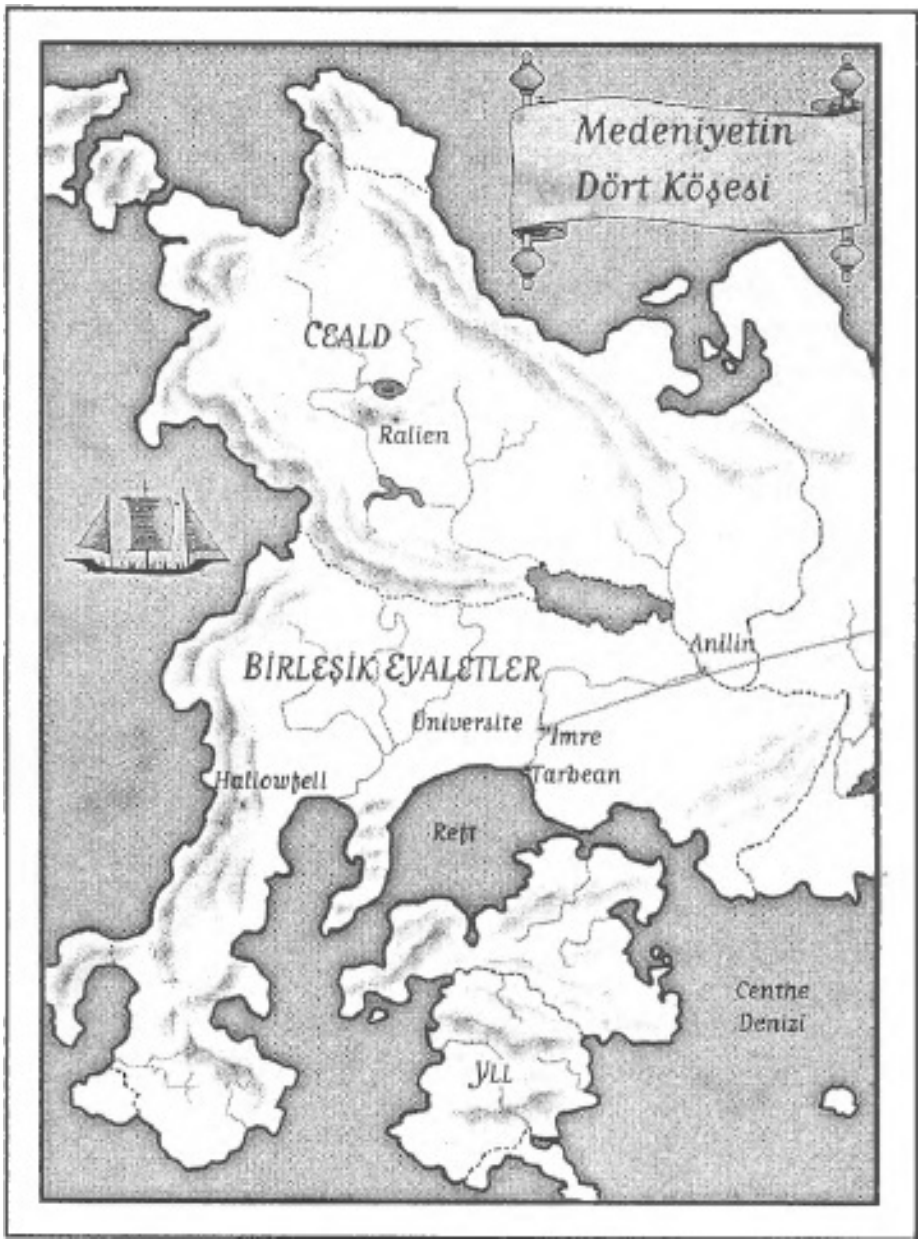
Kralkatili Güncesi: 1. Gün

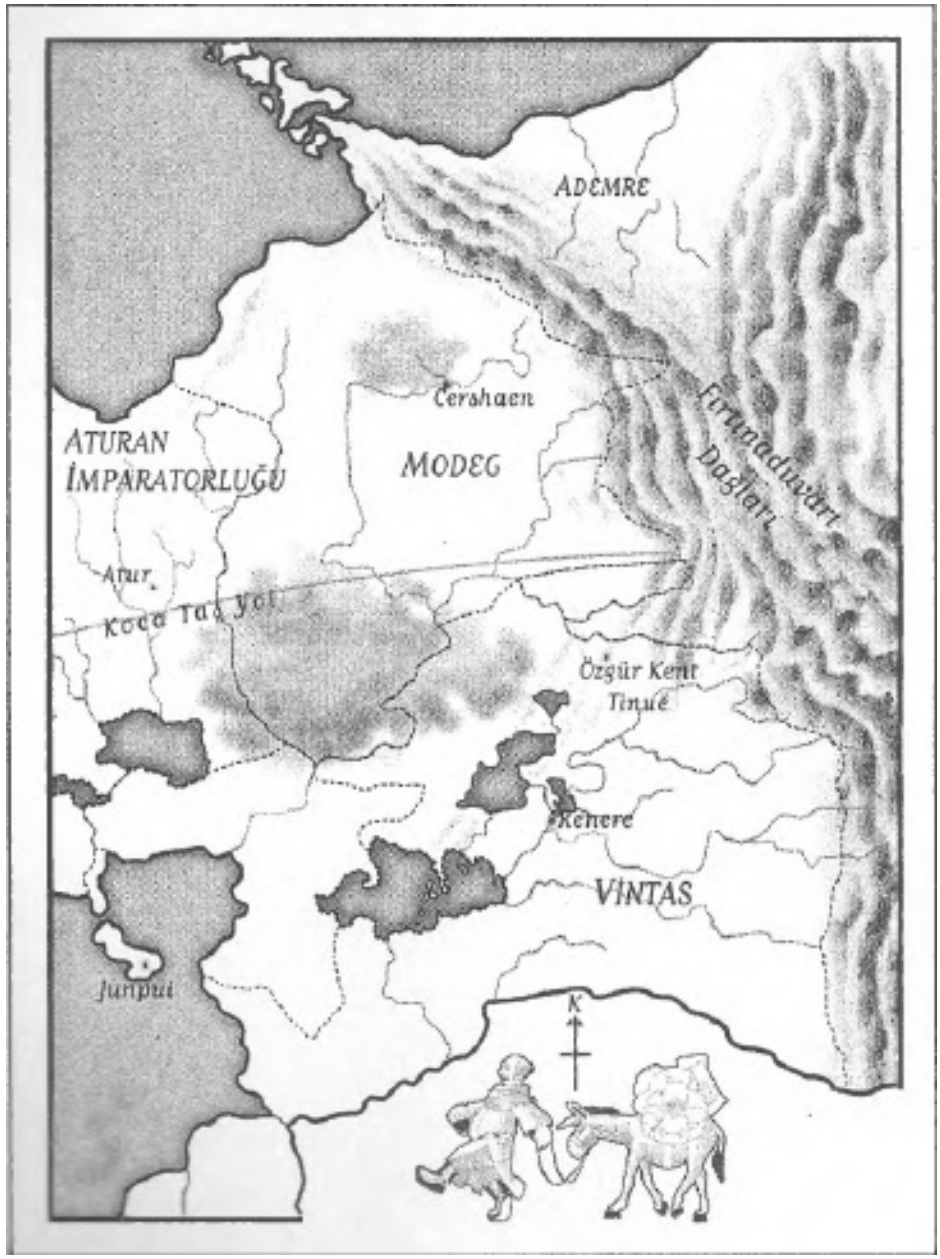
Rüzgarın Adı

Çeviri
Cihan Karamancı

Patrick Rothfuss 1973'te Wisconsin'de doğdu. Çocukluk yıllarında, yaşadığı yerdeki hava koşullarının sertliği ve kablolu televizyonsuzluk yüzünden kendini kitaplara verdi. Washington Üniversitesi'ndeki yüksek lisans programının ardından, 1999 yılında mezun olduğu Wisconcin Üniversitesi - Stevens Point'e dönerek İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ders vermeye başlayan yazar halen bu mesleğe devam etmektedir. Rothfuss, Kralkatili Güncesi serisinin ilk kitabı *Rüzgarın* Adı'nı yedi yılda tamamladı. Dünyada fırtınalar koparan bu ilk romanı tam otuz iki dile çevrildi ve 2007'de Quill Ödülü ile *Publishers Weekly* - Yılın En İyi Fantastik Kurgu Kitabı Ödülü'ne layık görüldü. Serinin ikinci romanı *The Wise Man's Fear* da yayımlandığı ilk hafta Amerika'da çoksatanlar listesine bir numaradan girdi.

Sözcükleri, gülmeyi seven, dans etmekten hoşlanmayan ve hâlâ kablolu televizyonu olmayan Rothfuss boş zamanlarında sivil itaatsizlik ve simya ile uğraşmaktadır.

Medeniyetin
Dört Köşesi
CEALD
Ralien
BİRLEŞİK EYALETLER
Anilin
Üniversite
Imre
Tarbean
Hallowfell
Refi
Centhe
Denizi
YLL

ADEMRE
Cershaen
MODEG
ATURAN
İMPARATORLUĞU
Firmadüvarı
Dağları
Atur
Koca Taş Yol
Özgür Kent
Tinuë
Kehere
VİNTAS
Juripui

Kralkatili Güncesi: 1. Gün

Rüzgarın Adı

Patrick Rothfuss

Özgün Adı: The Kingkiller Chronicle: Day One *The Name of the Wind*

İthaki Yayınları - 737

Edebiyat - 595

Yayına Hazırlayan: *Bora Öngürer*

Düzelti: *Mine Eryavuz*

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: *Ethem Onur Bilgiç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*

4. Baskı, Temmuz 2013,

© Patrick Rothfuss, 2007

© Türkçe Çeviri: Cihan Karamancı, 2011

©İthaki, 2011

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset

Matbaacılık Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: 0212 613 30 06 - Faks: 0212 613 51 97

Bana kitapları sevmeyi öğreten; Narnia'ya, Pern'e ve Orta Dünya'ya kapı açan anneme.

Bir şey yapacaksam acele etmeden daha ilk seferde düzgün yapmamı öğreten babama.

Teşekkür

İlk taslaklarımın tüm okuyucularına. Tek tek sayamayacağım kadar çoksunuz, ama sevemeyeceğim kadar değil. Sizlerin verdiği cesaretle yazmaya devam edebildim. Eleştirileriniz sayesinde kendimi geliştirdim. Siz olmasaydınız yazdıklarım bu kadar iyi olmazdı.

Geleceğin Yazarları yarışmasına. Onların atölyesi olmasaydı 18. ciltteki birbirinden harika antoloji dostlarımla asla tanışamazdım.

Kevin J. Anderson'a. Onun tavsiyeleri olmasaydı böyle bir çalışma ortaya koyamazdım.

Menajerlerin en iyisi Matt Bialer'a. Onun kılavuzluğu olmasaydı kitabımı asla satamazdım.

Herkesin sevdiği editör ve DAW'ın başkanı Betsy Wollheim'a. O olmasaydı bu kitabı elinizde tutamazdınız. Benzer bir kitabı, o da belki, ama bunu değil.

Ve son olarak lise tarih öğretmenim Bay Bohage'a. 1989'da ilk romanımda ondan da bahsedeceğime söz vermiştim. Sözümü tuttum.

GİRİŞ

~ Üç Kısımlı Sessizlik ~

Hava yine kararmıştı. Yoltaşı Hanını sessizlik bürümüştü ve bu üç kısımlı bir sessizlikti.

En belirgin kısım, etrafta bir şeylerin eksikliğinden kaynaklanan boş, yankılı bir sükûnetti. Eğer rüzgar esseydi ağaçların arasında ıslık çalar, hanın tabelasını asılı durduğu kancalarda gıcırdatır ve güz yapraklarının savrulması gibi sessizliği yoldan aşağı süpürür giderdi. Eğer handa bir kalabalık, hattâ bir avuç adam bile olsa, gecenin karanlık saatlerinde bir meyhaneden beklenen konuşmalarla ve gülüşmelerle, gürültü ve patırtılarla o sessizlik bozulurdu. Eğer müzik olsaydı... ama hayır, elbette müzik falan yoktu. Aslında bu şeylerin hiçbiri yoktu ve o yüzden sessizlik yerini koruyordu.

Yoltaşı'nın içinde bir çift adam, barın bir köşesinde kafa kafaya vermişti. Endişe verici haberleri konu alan ciddi meselelerden uzak durarak sakin bir sebatla kafayı çekiyorlardı. Böyle yaparlarken de büyük, boş sessizliğin içine daha küçük ve melankolik bir tane ekliyorlardı. Bu da bir tür alaşım, bir tezat yaratıyordu.

Üçüncü sessizliği fark etmek kolay değildi. Bir saat boyunca kulak kesilirseniz onu ayaklarınızın altındaki tahta zeminde ve barın arkasındaki kaba, kıymıklı fıçılarda hissetmeye başlayabilirdiniz. Bu sessizlik uzun zaman evvel sönmüş bir ateşin sıcağını barındıran kara taşlı şöminedeydi. Barı silerken ağır hareketlerle ileri geri giden beyaz keten bezdeydi. Ve orada durmuş, fener ışığı altında çoktan pırıl pırıl parlamış maun ağacını daha da parlatan adamın ellerindeydi.

Adamın ateş kadar kızıl saçları vardı. Gözleri koyu renkli ve dalgındı. Adam pek çok şeyi bilmekten gelen ve hemen göze çarpmayan bir güvenle hareket ediyordu.

Yoltaşı onundu, tıpkı üçüncü sessizliğin de onun olduğu gibi. Buda münasipti, zira bu sessizlik en büyüğüydü ve diğer ikisini sarıp sarmalıyordu. Güz sonu kadar derin ve genişti. Üzerinden nehirlerin aktığı kocaman bir kaya kadar ağırdı. Ölmeyi bekleyen bir adamın sabırlı, sapı kesilen bir çiçeğinkine benzer sesiydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

İblislere Göre Bir Yer

Bir Mahv gecesiydi ve Yoltaşı'nda her zamanki kalabalık toplanmıştı. Aslında beş kişi pek de kalabalık sayılmazdı, fakat mevcut durum düşünülürse, Yoltaşı'nın bugünlerde görebileceği en büyük kalabalık da ancak beş kişiydi.

İhtiyar Cob yine öykücü ve nasihat dağıtıcı rolünü üstlenmişti. Bardaki adamlar içkilerini yudumlarlarken onu dinliyorlardı. Arka odada genç bir hancı kapının arkasında gözlerden uzak duruyor, tanıdık bir hikâyenin ayrıntılarını gülümseyerek dinliyordu.

"Ulu Taborlin uyandığında kendini yüksek bir kuleye hapsedilmiş halde bulmuş. Kılıcı da dahil ne kadar eşyası varsa alınmışmış: anahtarları, paraları, mumları. Ama işin en kötü tarafı bu değilmiş..." Cob etki yaratmak için duraksadı,"... duvardaki fenerlerin alevi maviymiş!"

Graham, Jake ve Shep kafa salladılar. Üç arkadaş Cob'un öykülerini dinleyerek ve nasihatlerini kulak ardı ederek birlikte büyümüştü.

Cob küçük dinleyici kitlesinin en yeni ve dikkatli mensubuna, yani demircinin çırağına doğru eğildi. "Bu ne demek biliyor musun, çocuk?" Hepsi de demirci çırağına "çocuk" diyordu, üstelik de oradaki herkesten bir karış daha uzun olmasına rağmen. Küçük kasabaların nasıl işlediği düşünülürse, muhtemelen sakalı gürleşene veya bu söz yüzünden birinin burnunu kırana kadar da öyle gidecekti.

Çocuk yavaşça kafa salladı. "Chandrialılar."

"Doğru," dedi Cob takdirle. "Chandrialılar. Herkes mavi ateşin onların işaretlerinden biri olduğunu bilir. Ayrıca..."

"İyi de Taborlin'i nasıl bulmuşlar?" diye sözünü kesti çocuk. "Ve niye ellerine fırsat geçer geçmez onu öldürmemişler?"

"Sus bakayım. Hikâye sona ermeden cevabını alacaksın," dedi Jake. "Bırak da anlatsın."

"Böyle yapmana hiç gerek yok, Jake," dedi Graham. "Çocuk biraz meraklı, hepsi o kadar. Sen içkini iç."

“İçtim zaten,” diye homurdandı Jake. “Bi’ tane daha lazım, ama hancı arka odada farelerin derilerini yüzmekle meşgul.” Sesini yükseltti ve boş kupasını maun barın üstüne vurdu. “Hey! Burada susamış insanlar var!”

Hancı beş kâse yahni ve iki somun sıcak, yuvarlak ekmekle çıkageldi. Etkili bir şekilde çalışarak Jake, Shep ve ihtiyar Cob’un biralarını tazeledi.

Adamlar yemekleriyle ilgilenirlerken öykü bir kenara bırakıldı. İhtiyar Cob müzmin bir bekarın ustalığıyla yemeğine yumuldu. Diğerleri daha üfleyerek kâselerini soğutmakla meşgulken, o ekmeğinin son lokmasını da bitirip öyküsüne kaldığı yerden devam etti.

“Taborlin’in kaçması gerekiyormuş, ama etrafına bakınca hücresinde kapı olmadığını görmüş. Pencere de yokmuş. Her taraf dümdüz taş duvarlarla çevriliymiş. Hiç kimsenin kaçamayacağı bir hücredeymiş.

“Ama Taborlin her şeyin adını bilirmiş, bu yüzden her şey onun emrine amadeymiş. Taşa demiş ki: *'Kırıl!'* ve taş kırılıvermiş. Duvar kâğıt gibi yırtılmış ve Taborlin açılan delikten gökyüzünü görüp mis gibi bahar havasını solumuş. Kenara yaklaşıp aşağı bakmış ve hiç düşünmeden boşluğa adım atmış...”

Oğlanın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yok artık!”

Cob ciddiyetle kafa salladı. “Taborlin düşmüş de düşmüş, ama ümitsizliğe kapılmamış. Çünkü rüzgarın adını biliyormuş ve rüzgar ona itaat etmiş. Rüzgar onu sarıp bağrına basmış. Taborlin bir devedikeni gibi ağır ağır aşağı süzülmüş ve yere bir annenin öpücüğü kadar yumuşacık konuvermiş.

“Ayakları yere değince Taborlin evvelden yaralanan böğrünü tutmuş ve oraya bakınca ufacık bir çizikle karşılaşmış. Ya şansı yaver gitmiş,” Cob çokbilmişçe burnunu sıvazladı, “ya da gömleğinin altında duran kolye sayesinde kurtulmuş.”

“Ne kolyesi?” diye hevesle sordu ağzı yemek dolu çocuk.

İhtiyar Cob ayrıntıya girme fırsatı bulduğuna sevinerek sandalye sinde arkasına yaslandı. “Taborlin birkaç gün önce yolda bir tenekeciyle karşılaşmış. Yanında yiyecek fazla bir şey olmamasına rağmen elindekini o yaşlı adamla paylaşmış.”

“İyi de yapmış,” dedi Graham usulca çocuğa. “Herkes bilir: Tenekeci yapılan iyiliğin iki mislini geri öder.’ ”

“Hayır hayır,” diye homurdandı Jake. “Doğrusu şöyle: ‘Tenekecinin nasihati, yaptığın iyiliğin iki mislini öder.’ ”

Hancı o gece ilk kez konuştu. “Aslında fazlası var,” dedi barın arkasındaki kapının eşiğinden.

“Tenekeci borcunu daima öder:

Bir mislini alışverişte.

İki mislini karşılıksız iyilikte.

Üç mislini ettiğin hakarette. ”

Bardaki adamlar Kote’yi orada dururken görmekten şaşırmış gibiydiler. Aylardır her Mahv gecesinde Yoltaşı’na geliyorlardı ve daha önceden Kote’nin muhabbete katıldığı hiç olmamıştı. Zaten aksi beklenemezdi. Kasabaya geleli daha bir yıl kadar olmuştu; hâlâ bir yabancıydı. Demircinin çırağı burada on bir yaşından beri bulunmaktaydı ve ondan hâlâ “o Rannlı çocuk” diye bahsediliyordu, sanki Rann elli kilometre ötedeki bir kasaba değil de yabancı bir ülkeymişçesine.

“Bir yerlerden kulağıma çalınmıştı da,” diyen Kote’nini sessizliği bozmaktan utandığı her halinden belliydi.

İhtiyar Cob genzini temizlemeden önce kafa salladı ve hikâyesine geri döndü. “Kolye bir kova dolusu kraliyet altını edermiş, ama Taborlin’in yaptığı iyiliğe karşılık tenekeci kolyeyi ona bir demir, bir bakır ve bir de gümüş peni karşılığında satmış. Kolye bir kış gecesi kadar siyah, buz gibi de soğukmuş, ama boynunda durduğu müddetçe Taborlin’i kötü şeylerden koruyormuş. İblislerden falan.”

“Şu aralar öyle bir şeye iyi para öderdim,” dedi Shep somurtarak. O akşam en çok o içmiş, en az o konuşmuştu. Herkes geçen Zapt gecesi onun çiftliğinde kötü bir şey yaşandığını biliyordu, fakat onunla dost olduklarından ayrıntıları öğrenmek için başının etini yemeye kalkmıyorlardı. En azından henüz büyük ölçüde ayık oldukları gecenin bu erken saatlerinde.

“Kim ödemez ki?” diye makul bir soru sordu İhtiyar Cob, içkisinden uzun bir yudum alarak.

“Chandrialıların iblis olduklarını bilmiyordum,” dedi çocuk. “Duyduğuma göre...”

“İblis falan değiller,” diye kestirip attı Jake. “Tehlu’nun seçtiği yolu reddeden ilk altı kişiydiler. Tehlu da buna karşılık onları lanetleyerek...”

“Öyküyü sen mi anlatıyorsun, Jacob Walker?” dedi Cob sertçe. “Çünkü öyleyse susayım da devam et.”

İki adam uzunca bir süre ters ters bakıştı. Sonunda Jake özür anlamına gelebilecek bir şeyler homurdanarak başını çevirdi.

Cob tekrar çocuğa doğru döndü. “Chandrialıların esrarı budur işte,” diye izah etti. “Nereden gelirler? Kanlı işlerini gördükten sonra nereye giderler? Ruhlarım satmış birer insan mıdırlar? İblis midirler? Hayalet midirler? Hiç kimse bilmez.” Cob dönüp Jake’e derin bir küçümsemeyle baktı. “Ama her yarım akıllı bildiğini sanır...”

Hikâye bu noktada Chandrialıların doğası; temkinli davranıldığı takdirde nasıl tespit edilebilecekleri; kolyenin Taborlin’i haydutlardan mı, vahşi köpeklerden mi, yoksa attan düşmekten mi koruduğu konularında bir münakaşaya dönüştü. Ortalık iyiden iyiye kızışıyordu ki ön kapı çarparak açıldı.

Jake başını çevirip baktı. “Nihayet gelebildin, Carter. Şu kahrolası budalaya bir iblisle bir köpek arasındaki farkı söylesene. Herkes bilir ki...” Jake sözünü yarıda bıraktı ve hemen kapıya koştu. “Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle?”

Işığa adım atan Carter'in yüzü solgun ve kanlıydı. Eski bir eyer battaniyesini göğsüne bastırıyordu. Battaniye sanki bir demet çalı çırpının etrafına sarılmış gibi acayip bir şekle sahipti.

Diğer dostları da onun bu halini görünce sandalyelerinden fırladılar. “Ben iyiyim,” dedi Carter, ortak odada ağır ağır yürürken. Gözleri ürkek bir atınkiler gibi fıldır fıldırdı. “Ben iyiyim. İyiyim.”

Bohça yapılmış battaniyeyi en yakındaki masanın üstüne bıraktı. Tahtaya çarpan battaniye, taşla doluymuşçasına tok bir ses çıkardı. Adamın giysileri uzun ve düz kesiklerle doluydu. Gri gömleği koyu, donuk bir kırmızıyla gövdesine yapışan yerleri hariç lime lime olmuştu.

Graham onu bir sandalyeye oturtmaya çalıştı. “Tanrının anası aşkına. Otur şöyle, Carter. Sana ne oldu? Otur.”

Carter başını inatla iki yana salladı. “Size söyledim, ben iyiyim. O kadar kötü yaralanmadım.”

“Kaç kişiydiler?” dedi Graham.

“Bir,” dedi Carter. “Ama sandığınız gibi…”

“Kahretsin. Sana söyledim, Carter,” diye sadece akrabaların ve yakın dostların kapılabilecekleri korku dolu bir öfkeyle çıkıştı İhtiyar Cob. “Aylardır söylüyorum. Yalnız başına dışarı, çıkamazsın. Baedn’e kadar bile olsa. Yollar güvenli değil.” Jake yaşlı adamın kolunu tutarak onu susturdu.

“Otur şöyle,” dedi Graham, Carter’ı bir sandalyeye yöneltmeye uğraşarak. “Gömleğini çıkartıp üstünü başını temizleyelim.”

Carter yine başını sağa sola salladı. “Ben iyiyim. Biraz yaralandım, ama kanın çoğu Nelly’ye ait. Nelly’nin üstüne atladı. Onu kasabanın yaklaşık üç kilometre dışında, Eskitaş Köprüsünün orada öldürdü.”

Bu haberi ciddi bir sessizlik izledi. Demircinin çırağı ona destek olmak için elini adamın omzuna koydu. “Tüh. Bak bu kötü olmuş. Kuzu gibi de iyi huyluydu. Nalları değişsin diye getirdiğinde ne ısırır ne de çifte atardı. Kasabadaki en iyi attı. Kahretsin. Ben…” Cümlesini

tamamlamadı. “Kahretsin. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Çaresizce etrafına bakındı.

Cob nihayet Jake’in elinden kurtulmayı becerdi. “Sana söyledim,” diye tekrarlarken titreyen bir parmağını Carter a doğru salladı. “Ortalıkta atla arabayı bırak, bir çift peni için bile seni öldürebilecek insanlar var. Şimdi ne halt yiyeceksin? Arabanı kendin mi çekeceksin?” Odaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Jake ile Cob birbirlerine ters ters bakarlarken diğerleri ne diyeceklerini, dostlarını nasıl teselli edeceklerini bilemez haldeydiler.

Hancı sessizliğin içinde dikkatle ilerledi. Kolları dolu halde, çevik adımlarla Shep’in etrafından dolandı ve yakındaki bir masanın üstünü doldurmaya başladı: bir kâse sıcak su, makas, bir miktar temiz bez, birkaç cam şişe, iğne ve dikiş ipliği.

“Daha en baştan beni dinleseydi bunların hiçbiri olmazdı,” diye söylendi İhtiyar Cob. Jake onu susturmaya çalıştı, fakat Cob kendinden genç adamı kenara iteledi. “Doğruyu söylüyorum, hepsi o. Nelly’ye yazık olmuş, ama artık bana kulak vermesinin vakti geldi. Yoksa kendi sonu da kötü olacak. Böyle adamlar karşısında şansın iki kez yaver gitmez.”

Carter ağzını sımsıkı kapadı. Kanlı battaniyenin ucuna uzandı ve tutup çekti. Battaniyenin içindeki her neyse bir kez tepetaklak döndü ve kumaşa takıldı. Carter daha da sert asılınca, masanın üstüne bir heybe dolusu yassı nehir taşı dökülmüş gibi bir takırtı yükseldi.

Battaniyeden çıkan şey bir at arabası tekeri kadar büyük ve arduvaz kadar siyah bir örümcekti.

Geriye doğru sıçrayan demirci çırağı bir masaya çarptı. Onu yere devirirken neredeyse kendi de düşüyordu. Cob’un ağzı bir karış açık kaldı. Graham, Shep ve Jake ağızlarını oynatarak şaşkın sesler çıkartırlarken, bir yanda da ellerini yüzlerine doğru götürerek ağır ağır geri çekildiler. Carter geriye doğru tedirgin bir adım attı. Odayı soğuk ter gibi bir sessizlik kapladı.

Hancı kaşlarını çattı. “Henüz bu kadar batıya gelmiş olamazlar,” dedi usulca.

İçerisi o kadar sessiz olmasaydı muhtemelen onu kimse duyamazdı. Lakın duydular. Gözleri masanın üstündeki şeyden ayrıldı ve kızıl saçlı adama çevrildi.

İlk Jake’in sesi çıktı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Hancının bakışları dalgındı. “Scrael,” dedi düşünceli bir edayla. “Sandım ki dağlardan…”

“Scrael mi?” diye sözünü kesti Jake. “Tanrının kararmış bedeni aşkına, Kote. Böyle bir şeyi daha önce de mi gördün?”

“Ne?” Kızıl saçlı adam nerede olduğunu ansızın hatırlamışçasına başım hızla kaldırdı. “Oh. Hayır. Tabii ki hayır.” O kapkara şeye bir kol meşalesi kadar yakın duranın sadece kendisi olduğunu fark edince geriye doğru ölçülü bir adım attı. “Yalnızca duymuşluğum var.” Ona şaşkın gözlerle bakakaldılar. “İki dönü evvel gelen o tüccarı hatırlıyor musunuz?”

Hepsi de kafa salladı. “Piçkurusu yarım kilo tuz için benden on peni istemeye kalkmıştı,” dedi Cob hiç düşünmeden, bu şikayetini belki de yüzüncü kez dile getirerek.

“Keşke biraz alsaydım,” diye mırıldandı Jake. Graham da sessizce kafa salladı.

“Aşağılık düzenbazın tekiydi,” dedi Cob sertçe, bu tamdık sözcüklerden huzur bularak. “Başım çok sıkışırsa iki peni ödeyebilirim, ama on resmen soygun demek.”

“Yolda bunun gibi başkaları da varsa değil,” dedi Shep karamsarca.

Tüm gözler masanın üstündeki şeye doğru çevrildi.

“Tüccar, Melcombe civarında bunlardan bahsedildiğini duymuş,” dedi Kote çabucak, masanın üstündeki yaratığı incelerken etrafındaki adamların da suratlarına bakarak. “Fiyat yukarı çekmek için yalan söylediğini sanmıştım.”

“Başka ne dedi?” diye sordu Carter.

Hancı bir süreliğine düşünceli gözüktü, ardından omuz silkti. “Hikâyenin tamamını dinlemedim. Kasabada sadece bir iki saat kaldı.”

“Örümcekleri hiç sevmem,” dedi demirci çırağı. Masanın beş metre uzağında kalmayı sürdürdü. “Örtün şunun üstünü."

“Bu bir örümcek değil,” dedi Jake. “Gözleri yok.”

“Ağzı da yok,” diye belirtti Carter. “Kamını nasıl doyuruyor?”

“Asıl *ne* yiyor?” dedi Shep surat asarak.

Hancı yaratığa meraklı gözlerle bakmaya devam etti. Hattâ yaklaşarak elini uzattı. Herkes masadan biraz daha uzaklaştı.

“Dikkat et,” dedi Carter. “Ayakları bıçak gibi keskin.”

“Jilet gibi demek daha doğru olur,” dedi Kote. Uzun parmakları scraelin siyah vücudunda gezindi. “Bir çömlek kadar sert ve düzgün."

“Fazla yaklaşmasan iyi edersin,” diye uyardı demirci çırağı.

Hancı dikkatle hareket ederek uzun, düzgün bacaklardan birini tuttu ve bir dal parçasını kırar gibi iki eliyle birden bükmeye çalıştı. “Çömlek gibi değilmiş,” diye düzeltti. Bacağı masanın kenarına dayayıp tüm ağırlığıyla yüklendi. Bacak sert bir çatırtıyla kırıldı. “Taş gibiymiş.” Başını kaldırıp Carter’a baktı. “Bu çatlaklar nasıl oldu?” Parmağıyla yaratığın gövdesini kaplayan incecik çatlaklar ağını işaret etti.

“Nelly üstüne düştü,” dedi Carter. “Bu şey ağaçtan Nelly’nin üstüne atladı ve ayaklarının değdiği yerleri keserek tepesinde gezindi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki. Neler olduğunu göremedim bile.” Graham’ın çabaları sonucu Carter nihayet bir sandalyeye çöktü. “Nelly çırpınırken koşum takımına dolandı ve yaratığın üstüne düşüp bacaklarını kırdı. Sonra bu şey bana yöneldi. Üstüme çıkıp gezinmeye başladı.” Carter titreyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onu tepemden atmayı başardım ve gücüm yettiğince ezdim. Sonra tekrar üstüme çıktı…” Kül gibi bir suratla sözlerini yarıda bıraktı.

Hancı yaratığı kurcalamayı sürdürürken kendi kendine kafa salladı. “Kan yok. Organlar da yok. İçi bir grilikten ibaret.” Parmağıyla dürttü. “Tıpkı bir mantar gibi.”

“Yüce Tehlu aşkına, bırak artık şunu,” diye yalvardı demirci çırağı. “Örümceklerin öldükten sonra bile kıpırdadıkları olur.”

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun,” diye azarladı Cob. “Örümcekler domuz kadar iri olmazlar. Bunun ne olduğunu siz de biliyorsunuz.” Etrafına bakınarak her biriyle tek tek göz teması kurdu. “Bu bir iblis.”

Tüm bakışlar ezilmiş yaratığa çevrildi. “Hadi oradan,” diyen Jake’in muhalefeti daha ziyade alışkanlıktandı. “Bu şey…” Anlamsız bir hareket yaptı. “Öyle olacak hali…”

Herkes onun kafasından geçenleri biliyordu. Dünyada iblislerin olduğu kesindi. Fakat bunlar Tehlu’nun melekleri gibiydiler. Kahramanlar ve krallar gibi. İblisler öykülerde olurdu. *Orada bir yerde* yaşarlardı. Ulu Taborlin iblisleri yok etmek için ateş ve yıldırımlar yaratırdı. Tehlu onları ellerinde ezer ve ulur halde isimsiz boşluğa atardı. Ancak çocukluk arkadaşınız, Baedn-Bryt’a giden yolun ortasında onlardan birinin üstüne çıkıp tepinmezdi. Bunun düşüncesi bile çok saçmaydı.

Kote elini kızıl saçlarında gezdirdi, ardından sessizliği bozdu. “Emin olmanın tek bir yolu var,” diyerek cebine uzandı. “Demir veya ateş.” Cebinden şişkin bir deri kese çıkardı.

“Ve Tanrının adı,” diye belirtti Graham. “İblisler üç şeyden korkarlar: saf demirden, harlı ateşten ve Tanrının kutsal isminden.”

Hancı dudak büktü. “Elbette,” dedi kesesini masanın üstüne boşaltırken. Dökülen sikkeleri bir bir ayırdı: ağır gümüş talentler ve ince gümüş bozukluklar, bakır mangırlar, kırık yarım peniler ve demir metelikler. “Yanında şilin olan var mı?”

“Metelik kullan gitsin,” dedi Jake. “Onda da iyi demir bulunur.”

“İyi demir istemiyorum,” dedi hancı. “Metelikte çok fazla karbon olur. Neredeyse çelik sayılır.”

“Haklı,” dedi demirci çırağı. “Ama içinde karbon yoktur. Yapımında kok kömürü kullanılır. Kok kömürü ve kireç.”

Hancı, çocuğa saygıyla kafa salladı. “Sen daha iyi bilirsin, genç usta. Ne de olsa işin bu.” Uzun parmakları para yığınının içinde nihayet bir şilin buldu. Sikkeyi kaldırarak diğerlerine de gösterdi. “Tamamdır.”

"O ne işe yarayacak ki?” diye sordu Jake.

“Demir iblisleri öldürür,” diyen Cob’un sesi kararsız çıkıyordu, “ama bu zaten ölmüş. Hiçbir işe yaramayabilir.”

“Öğrenmenin tek yolu var.” Hancı oradakileri tartar gibi tek tek her birinin gözünün içine baktı. Ardından kararlı bir tavırla masaya doğru döndü. Diğerleri bir adım daha geriledi.

Kote demir şilini yaratığın siyah sırtına değdirdi. Bir çam kütüğünün harlı ateşte patlaması gibi sert bir çatırtı çıktı. Herkes irkildi, sonra yaratığın hareketsiz kaldığını görünce gevşedi. Cob ile diğerleri bir hayalet hikâyesinden korkan çocuklar gibi birbirlerine zoraki tebessümler ettiler. Oda çürüyen çiçeklerin ve yanan saçın iç gıcıklayıcı, acı kokusuyla dolunca tebessümleri silindi.

Hancı şilini sert bir takırtıyla masaya bıraktı. “Eh,” dedi adam, ellerini önlüğüne silerek. “Herhalde artık anlaşılmıştır. Şimdi ne yapacağız?”

Hancı saatler sonra Yoltaşı'nın girişinde duruyor ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyordu. Hanın pencerelerinden dökülen fener ışığı toprak yola ve karşı taraftaki demirci dükkanının kapılarına vuruyordu. Yol ne büyüktü, ne de sık kullanılırdı. Bazı yolların aksine hiçbir yere çıkmıyor gibiydi. Hancı derin bir nefes alarak güz havasını içine çekti ve bir şey olmasını beklercesine huzursuz gözlerle etrafına bakındı.

Adam kendine Kote diyordu. Bu yere geldiğinde adını dikkatle seçmişti. Sıradan sebeplere ek olarak bazı sıradışı sebeplerden de yeni

bir isim almıştı. Bunların arasında isimlerin onun için önem taşıması da vardı.

Başını kaldırınca aysız bir gecenin kadifemsi siyahlığı içinde ışıldayan binlerce yıldız gördü. Hepsini biliyordu; hikâyelerini ve isimlerini. Hattâ onları avucunun içi gibi bildiği bile söylenebilirdi.

Başını eğip farkında bile olmadan iç geçirdi ve içeri girdi. Sonra da yıldızlarla ve onların çok çeşitli adlarıyla arasına mesafe koymak ister gibi kapıyı kilitleyip hanın geniş pencerelerinin panjurlarını örttü.

Yeri sistemli bir şekilde süpürürken köşeleri atlamadı. Sabırlı ve verimli hareket ederek masaları ve barı sildi. Bir saatlik işin ardından kovasındaki su, hâlâ bir hanımefendinin ellerini yıkayabileceği kadar temizdi.

En sonunda barın arkasına bir tabure çekti ve iki koca fıçı arasına dizili çok sayıda şişeyi parlatmaya başladı. Bu işi öncekiler kadar özenli ya da verimli yapmıyordu. Parlatmanın sırf dokunmak ve tutmak için bir bahane olduğu belliydi. Hattâ farkına varmaksızın bir şarkı mırıldandı; zaten ne yaptığını bilseydi, kendine engel olurdu.

Şişeleri uzun ve zarif ellerinde çevirirken bu tanıdık hareketler yüzündeki yorgunluk çizgilerini silerek onu daha genç, kesinlikle otuzundan küçük gösterdi. Hattâ otuzunda bile değildi. Bir hancı için çok gençti. Yüzünde daha başka pek çok çizgi olan bir adam için çok genç.

Kote merdiveni çıkıp kapıyı açtı. Yalın odası keşişlerin hücrelerine benziyordu. Odada ortadaki siyah taşlardan yapılma bir ocağa ek olarak bir çift sandalye ve küçük bir masa mevcuttu. Diğer tek mobilya ayak ucunda büyük, koyu renkli bir sandık bulunan dar bir yataktı. Duvarları süsleyen veya tahta zemini kaplayan hiçbir şey yoktu.

Koridordan ayak sesleri geldi. Genç bir adam dumanı tüten ve karabiber kokan bir kâse yemekle odaya girdi. Adam koyu tenli ve yakışıklı olup çabucak beliren bir tebessüm ile kurnaz gözlere sahipti.

“Haftalardır bu kadar geç kalmıyordun,” dedi kâseyi uzatırken. “Bu akşamki hikâyeler çok güzeldi herhalde, Reshi.”

Reshi hancının bir diğer adı, hattâ neredeyse lakabıydı. Onu duymak, ateşin önündeki alçak sandalyelerden birine otururken ağzının hafif bir tebessümle kıvrılmasına sebep oldu. “Bugün ne öğrendin, Bast?”

“Bugün, usta, büyük âşıkların neden büyük alimlerden daha net gördüklerini öğrendim.”

“Peki nedenmiş, Bast?” diye sordu Kote, sesine neşe karışarak.

Bast kapıyı örttü-, İkinci sandalyeyi öğretmenine ve ateşe çevirip oturdu. Her an dansa başlayacakmış gibi tuhaf bir narinlik ve zarafetle hareket ediyordu. “Çünkü Reshi, bütün güzel kitaplar ışığın yetersiz olduğu yerlerde bulunur. Lâkin güzel kızlar genelde dışarıda dururlar ve bu yüzden onlara bakmanın gözlere zarar verme riski çok daha düşüktür.”

Kote kafa salladı. “Ama akıllı bir öğrenci kitabını alıp dışarı çıkabilir ve böylece o çok sevdiği gözleri için kaygılanmasına gerek kalmaz.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm, Reshi. Tabii akıllı bir öğrenci olduğum için.”

“Tabii.”

“Ama güneşin altında okuyabileceğim bir yer bulduğum sırada yanıma güzel bir kız geldi ve o tür bir şey yapmama mani oldu,” diye sözlerine abartılı bir nokta koydu Bast.

Kote iç geçirdi. “Acaba bugün hiç *Celum Tinture* okumadığını söylesem hata yapmış olur muyum?”

Bast az da olsa kendinden utanmış gibiydi.

Kote gözlerini ateşe dikerek ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. “Ah, Bast, umarım kız gölgedeki sıcak bir rüzgar kadar hoştu. Böyle söyleyerek kötü bir öğretmen oluyorum, ama senin adına sevindim. Şu anda oturup uzun uzun ders anlatacak

havamda değilim.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Carter’a bu gece bir scraeling saldırdı.”

Bast’ın tebessümü çatlak bir maske gibi düşerek geride şaşkın ve solgun bir surat bıraktı. “Scraeller mi?” Odadan kaçacakmışçasına ayağa kalkacak gibi oldu, ardından utangaç bir edayla kaşlarını çatıp kendini oturmaya zorladı. “Nereden biliyorsun? Cesedi kim bulmuş?”

“Saldırıya uğrayan adam hâlâ hayatta, Bast. Yaratığı da geri getirdi. Yalnızca bir tane varmış.”

“Tek bir scraeling diye bir şey yoktur,” diye kestirip attı Bast. “Bunu sen de biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Kote. “Ama durum böyle.”

“Üstelik yaratığı *öldürmüş* ha?” dedi Bast. “Öyleyse o şey scraeling olamaz. Belki de...”

“Bast, o bir scraeldi. Kendi gözlerimle gördüm.” Kote ona ciddi bir bakış attı. “Adamın şansı yaver gitmiş, hepsi o. Yine de fena yaralanmış. Tam kırk sekiz dikiş. İpliğimin neredeyse tamamını kullandım.” Kote yemek kâsesini eline aldı. “Soran olursa bir kervan muhafızı olan dedemin bana yaraları nasıl temizleyip dikeceğimi öğrettiğini söyle. Bu gece soramayacak kadar şoka girmişlerdi, ama yarın bazıları meraklı davranabilir. Böyle bir şey istemiyorum.” Üflediği kâseden yükselen dumanlar yüzünü kapladı.

“Leşe ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım,” dedi Kote manalı bir ifadeyle. “Ben yalnızca bir hancıyım. Bu tür şeyler beni aşar.”

“Reshi, kasabalıları kendi hallerine bırakamazsın.”

Kote iç geçirdi. “Yaratığı rahibe götürdüler. O da yapılması gereken her şeyi farkında bile olmadan yaptı.”

Bast ağzını açtı, fakat bir şey diyemeden Kote sözlerine devam etti. "Evet, çukurun yeterince derin olmasını sağladım. Evet, ateşe üvez odunu attım. Evet, scrael gömülmeden önce ateşin yeteri kadar uzun

süre yanarak iyice harlandığından emin oldum. Ve evet, en ufak bir parçasını bile yadigar olarak saklamalarım engelledim.” Kote kaşlarım çattı. “Budala olmadığımı biliyorsun.”

Bast gözle görünür ölçüde rahatlayarak arkasına yaslandı. "Olmadığını biliyorum, Reshi. Ama yöre halkının, biri söylemezse, işerken rüzgara sırtlarını döneceklerini bile sanmam.” Kısa bir süreliğine düşünceli gözüktü. “Neden tek bir tane olduğunu bir türlü anlamıyorum.”

"Belki dağları aşarken öldüler,” diye fikir yürüttü Kote. “Biri hariç”

“Mümkündür,” diye gönülsüzce kabullendi Bast.

“Belki de bir iki gün önceki o fırtına yüzündendir,” diye belirtti Kote. “Kumpanyadayken dediğimiz gibi, tam bir araba devirendi. Bütün o rüzgar ve yağmur sürüden birine yönünü şaşırtmış olabilir.” "İlk fikrini daha çok sevdim, Reshi,” dedi Bast huzursuzca. “Üç veya dört scrael bu kasabayı... bu kasabayı...”

“Hallaç pamuğu gibi atabilir mi?”

"Hem de nasıl,” dedi Bast. “Bu insanlar kendilerini koruyamazlar. Bahse varım kasabada toplaşan altı kılıç bile bulamazsın. Tabii kılıçlar scraellere karşı bir işe yarayacağından değil ya.”

Uzun olduğu kadar düşünceli bir sessizlik yaşandı. Bir süre sonra Bast yerinde duramaz oldu. “Bir haber var mı?”

Kote başını iki yana salladı. “Bu gece haberlerden konuşamadılar. Daha öyküler bitmeden Carter çıkageldi. Eh, bu da bir şeydir. Yarın akşam geri gelecekler. Bana da oyalanacak bir şey çıkar.”

Kote kaşığını dalgın bir hareketle yemeğe daldırdı. “Scraeli Carter’den satın almalıydım,” diye mırıldandı. “O parayla kendine yeni bir at alabilirdi. İnsanlar scraeli görmek için dört bir yandan buraya gelirlerdi. Kırk yılda bir doğru düzgün iş yapabilirdik.”

Bast sesini bile çıkaramadan ona dehşet dolu bir ifadeyle bakakaldı.

Kote kaşığı tutan eliyle sakinleştirici bir hareket yaptı. “Şaka yapıyorum, Bast.” Zayıf bir tebessüm etti. “Yine de hoş olurdu.”

“Hayır, Reshi, *hiç de* hoş olmazdı,” dedi Bast üstüne basa basa. “İnsanlar onu görmek için dört bir yandan buraya gelirlerdi,’” diye tekrarlayarak dalga geçti. “Daha neler.”

‘İşler açılırdı,” diye düzeltti Kote. “İşler açılırdı.” Kaşığını tekrar yemeğe daldırdı. “Yapacak bir şey çıkardı.”

Uzunca bir süre sessiz sedasız oturdular. Kote ellerindeki yemek kâsesine kaşlarını çatarak bakarken gözleri dalgındı. “Buradan nefret ediyor olmalısın, Bast,” dedi nihayet. “Canından bezmişsindir herhalde.”

Bast omuz silkti. “Kasabada az sayıda da olsa güzel kadın var. Birkaç tane de kız evlat.” Adam bir çocuk gibi sırıttı. “Vakit geçirecek bir şeyler buluyorum.”

“İyi yapıyorsun, Bast.” Yine bir sessizlik çöktü. Kote yemekten bir kaşık dolusu daha aldı, çiğnedi, yuttu. “Onu iblis sandılar.”

Bast omuz silkti. “İyi ya, Reshi. Öyle düşünmeleri güzel olmuş.” “Biliyorum. Hattâ onları teşvik bile ettim. Ama bunun ne anlama geldiğinin farkındasındır herhalde.” Bast’ın gözlerine baktı. “Demirci önümüzdeki birkaç gün boyunca çok iyi iş yapacak.”

Bast yüzünü kasıtlı olarak ifadesiz bıraktı. “Oh.”

Kote kafa salladı. “Buradan ayrılmak istersen seni suçlamam, Bast. Gidebileceğin daha iyi yerler var.”

Bast’ın yüzünde şok olmuşçasına bir ifade belirdi. “Gidemem, Reshi.” Söyleyecek söz bulamazmış gibi ağzı birkaç kez açılıp kapandı. “Başka kim beni eğitir ki?”

Kote sırıttı ve yüzü bir an için sahiden de ne kadar genç olduğunu gösterdi. Yorgun çizgilerin ve halim selim hancı ifadesinin altında siyah saçlı arkadaşından daha büyük göstermiyordu. “Hakikaten kim?” Kaşığıyla kapıyı işaret etti. “Öyleyse git kitabını oku ya da

oyalanacak başka bir kız bul. Beni seyretmekten daha iyi işlerin olduğundan eminim.”

“Aslına bakarsan...”

“Defol, iblis!” dedi Kote, ağzı doluyken sert bir Temic aksanına geçerek. *“Tehus antausa eha!”*

Bast şaşkın kahkahalara boğuldu ve bir eliyle müstehcen bir hareket çekti.

Lokmasını yutan Kote dil değiştirdi. “*Aroi te dennaleyan!"* “Abartma,” diye azarlayan Bast’ın tebessümü soldu. “Bu dediğin düpedüz hakaret.”

“Toprak ve taş adına, seni kovuyorum!” Kote parmaklarını yanındaki bardağa batırdı ve içkisinden birkaç damlayı Bast’ın bulunduğu tarafa doğru gelişigüzel sıçrattı. “Yok ol, hayalet!”

“Elma şarabıyla mı?” Bast gömleğine sıçrayan şarap damlasını temizlemeye çalışırken hem neşeli hem de asabi gözüküyordu. “Dua et de leke kalmasın.”

Kote yemeğinden bir lokma daha aldı. “Git suya bastır. Durum ümitsiz hale gelirse sana, yanlış hatırlamıyorsam *Celum Tinture'nin* on beşinci bölümünde bulunan çok sayıda çözücü formülden birini kullanmanı öneririm.”

“Peki.” Bast ayağa kalktı ve her zamanki garip, rahat zarafetiyle kapıya doğru yürüdü. “Bir ihtiyacın olursa çağır.” Kapıyı arkasından kapadı.

Yavaş yavaş yiyen Kote, kâsenin dibini bir parça ekmekle sıyırdı. Yerken pencereden dışarı bakıyor, daha doğrusu bakmaya çalışıyordu, zira fener ışığı arkası karanlık camı ayna gibi yapmaktaydı.

Bakışları huzursuzca odada gezindi. Ocak aşağıdaki şömineyle aynı siyah taşlardan yapılmıştı. Odanın ortasındaki bu basit mühendislik başarısından Kote epey gurur duyuyordu. Yatak ufak olup bir ranzadan azıcık daha büyüktü ve dokunursanız döşeğin yok denebilecek kadar ince olduğunu anlardınız.

Dikkatli bir gözlemci, Kote'nin bakışlarının bir yere uğramadığını fark edebilirdi. Tıpkı resmi bir yemekte eski bir sevgilinize veya gece geç saatte, kalabalık bir meyhanede biraz ilerinizde oturan eski bir düşmanınıza bakmaktan kaçındığınız gibi.

Kote gevşemeye çalıştı, başarılı olamadı, kıpırdandı, iç geçirdi, taburesinde kaykıldı ve gözleri istemeden de olsa yatağın ayak ucundaki sandığa çevrildi.

Sandık roah adlı nadir, ağır, kömür kadar kara ve cam kadar düzgün bir tahtadan yapılmıştı. Özellikle parfümcülerin ve simyacıların değer verdikleri bu tahtanın başparmak kadarı rahatlıkla altın karşılığında satılabilirdi. Ondan bir sandık yapmaksa müsrifliğin de ötesindeydi.

Sandık üç kez kilitlenmişti. Demir bir kilidi, bakır bir kilidi ve görünmez bir kilidi vardı. Ahşap bu gece odayı belli belirsiz bir turunçgil ve su verilmiş demir kokusuyla dolduruyordu.

Kote sandığa çevirdiği gözlerini hemen kaçırmadı. Bakışları sandık orada yokmuş gibi sinsice kayıp gitmedi. Fakat sandığa baktığı o bir anlık sürede bile yüzü, o günün basit zevklerinin yavaş yavaş sildiği tüm çizgilerin geri gelmesine sebep oldu. Şişelerinin ve kitaplarının verdiği huzur bir saniyede kaybolup gözlerinin arkasında boşluktan ve ağrıdan başka bir şey bırakmadı. Kote'nin yüzünde bir anlığına hararetli bir özlem ile pişmanlık cenk etti.

Sonra hepsi birden gitti ve yerine kendine Kote diyen bir hancının bitkin yüzü geldi. Adam yine farkında olmaksızın iç geçirdi ve kendini zorlayarak doğruldu.

Sandığın yanından geçip yatağına varması uzun sürdü. Yatağına uzandıktan sonra uyumasıysa daha da uzun.

Kote'nin tahmin ettiği gibi ertesi gece yemek yemek ve içki içmek için Yoltaşı'na geri geldiler. Öykü anlatmaya yönelik gönülsüz bazı girişimler olduysa da bunlar çabucak son buldu. Hiç kimse havasında değildi.

Bu yüzden konu daha önemli meselelere geldiğinde vakit hâlâ erkendi. Adamlar kasabada duyulan çoğu endişe verici söylentiler hakkında konuştular. Resavek'teki asiler Tövbekar Kral'a zor günler geçirtiyorlardı. Haber biraz endişe yarattıysa da bu sadece genel anlamda oldu. Resavek uzaklardaydı ve içlerindeki en bilgili kişi olan Cob bile onun yerini haritada kolay kolay gösteremezdi.

Savaş hakkında kendi çaplarında yorum yaptılar. Cob hasadın ardından üçüncü bir vergi toplanacağı tahmininde bulundu. Bir sene içinde üç kez vergi alındığı hafızalarda yoksa da kimse karşı çıkmadı.

Jake üçüncü bir verginin pek çok aileyi zorlamayacağı kadar iyi bir hasat yaşanacağını tahmin etti. Tabii zaten zor durumda olan Bentleyler hariç. Ve koyunları kaybolup duran Orissonlar. Ve de bu yıl sadece arpa eken Deli Martin. Kafası azıcık çalışan her çiftçi bezelye ekmişti. Bunca kavga dövüşün tek iyi tarafı da buydu; askerler bezelye yiyorlardı ve fiyatlar yüksek olacaktı.

Birkaç bardak daha içildikten sonra daha derin endişeler dile getirildi. Asker kaçakları ve diğer fırsatçılarla dolu yollarda yapılan kısa yolculuklar bile tehlikeliydi. Aslında kışlar nasıl hep soğuk geçerse yollar da eskiden beri fena olagelmişti; şikayet eder, makul tedbirler alır ve yaşayıp giderdin.

Fakat bu seferki durum farklıydı. Son iki ay içinde yollar o kadar kötülemişti ki insanlar yakınmayı bırakmışlardı. Son kervanda iki araba ve dört muhafız bulunuyordu. Tüccar yarım kilo tuz için on, bir topak şeker içinse on beş peni istemişti. Hiç karabiberi, tarçını veya çikolatası yoktu. Küçük bir çuval kahvesi vardı, ama onun için iki gümüş talent istemişti. Halk ilk başta adamın fiyatlarına gülüp geçmişti. Fakat dediği dedik çıkınca müşteriler ona sövüp saymışlardı.

Bütün bunlar iki dönü, yani yirmi iki gün önceydi. O zamandan beri ciddi bir tüccarın uğramışlığı yoktu, üstelik de tam mevsimi olmasına rağmen. İşte bu yüzden üçüncü bir vergi ihtimali kafaları meşgul etse bile insanlar keselerine bakıp bakıp duruyorlar, karın bu sene erken

yağma ihtimaline karşılık az da olsa bir şeyler almış olmayı diliyorlardı.

Hiç kimse önceki geceden, yakıp gömdükleri şeyden bahsetmedi. Başkaları elbette ki konuşuyordu. Kasaba dedikodularla çalkalanıyordu. Carter'ın yaraları hikâyelerin yarı yarıya da olsa ciddiye alınmasını sağlıyordu, ama sadece yarı yarıya. "İblis" sözcüğü sık sık geçiyordu, lâkin ellerin arkasına gizlenen hafif tebessümler eşliğinde.

Yakılmadan önce yaratığı sadece altı kafadar görmüştü. İçlerinden biri yaralı, diğerleriyse sarhoştu. Rahip de görmüştü, fakat iblis görmek onun işiydi. İblisler rahibin işlerini açardı.

Anlaşılan hancı da görmüştü, ancak o buralı değildi. Bu kasabada doğup büyümüş herkesin iyi bildiği bir gerçeği bilemezdi: Burada anlatılan hikâyeler başka yerlerde yaşanırdı. Burada iblislere yer yoktu.

Hem ayrıca yeni dertler çıkmadan da durum yeteri kadar kötüydü. Cob ile diğerleri bu konuda üstelemenin anlamsız olduğunun farkındaydılar. Halkı ikna etmeye çalışmak, kendilerini alay konusu haline getirmekten başka bir işe yaramazdı. Tıpkı yıllardır evinin içinde kuyu kazmaya çalışan Deli Martin gibi.

Yine de hepsi kasabanın demircisinden taşıyabilecekleri kadar ağır birer saf demir parçası satın almıştı ve hiçbiri aklından geçeni dile getirmiyordu. Onun yerine yolların kötü durumda olduğundan ve daha da kötüleşeceğinden yakındılar. Tüccarlardan, asker kaçaklarından, vergilerden ve kışı çıkaracak kadar tuz olmamasından bahsettiler. Üç yıl öncesine kadar kimsenin kapısını bırak kilitlemeyi, sürgülemeyi bile aklından geçirmediğini yad ettiler.

Bunun ardından sohbet iyice karamsar bir hal aldı ve hiçbiri ne düşündüğünü söylemese de akşam kasvetli bir havada sona erdi. Zaten bugünlerde akşamlar hep böyle son buluyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Güzel Bir Gün

Öykülerde bol bol geçen, fakat gerçek dünyada nadiren rastlanan o mükemmel sonbahar günlerinden biriydi. Sıcak ve kuru hava, tarladaki buğday ya da mısırların olgunlaşması için idealdi. Yolun her iki tarafındaki ağaçlar da renk değiştiriyordu. Upuzun kavaklar tereyağımsı bir sarıya bürünmüşken yola doğru sokulan sumaklar parlak bir kırmızıydı. Sadece yaşlı meşeler yazı bırakmaya isteksiz gibiydi ve yapraklarında altın sarısıyla yeşil eşit ölçüde bulunuyordu.

Kısacası ellerinde yaylar olan yarım düzine eski askerin üzerinizde ne var ne yoksa zorla alabileceği daha güzel bir gün düşünemezdiniz.

"Pek de iyi bir at sayılmaz, bayım," dedi Tarihçi. "Yük atı olmaktan sadece bir adım uzakta ve yağmur yağdığı zamanlarda..."

Adam sert bir hareketle onun sözünü kesti. "Dinle ahbap, kralın ordusu dört bacağı ve en azından bir gözü olan her şey için iyi para ödüyor. Aklını oynatmış olsaydın ve yoldan aşağı bir oyuncak at üzerinde gelseydin onu bile elinden alırdım."

Liderlerinin otoriter bir havası vardı. Tarihçi, adamın kısa süre öncesine kadar düşük rütbeli bir subay olduğunu tahmin etti. "İn aşağı," dedi eski asker. "İşimiz bitince yoluna devam edebilirsin." Tarihçi atından indi. Daha önce de soyulmuştu ve ne zaman konuşarak bir şey kazanılamayacağını bilirdi. Bu adamlar işlerinin ehliydiler. Atıp tutmakla veya boş tehditlerle zaman kaybetmiyorlardı. İçlerinden biri hayvanı baştan aşağı inceleyerek toynaklarını, dişlerini ve eyerini kontrol etti. Diğer ikisi askeri bir maharetle eyer heybelerini eşeleyerek Tarihçinin tüm eşyalarını yola dizdi. İki battaniye, başlıklı bir pelerin, yassı bir deri çanta ve ağır, tepeleme dolu bir seyahat bohçası.

"Hepsi bu kadar, komutanım," dedi asker. "On kilo kadar yulaf hariç."

Komutan yere diz çöktü ve yassı deri çantayı açıp içine bir göz attı.

"Onda kâğıt kalemden başka hiçbir şey yok," dedi Tarihçi.

Komutan başını çevirip adama baktı. "Katip misin?"

Tarihçi kafa salladı. “Geçimimi böyle sağlıyorum, bayım. Zaten oradakiler işinize yaramaz.”

Asker incelemesini sürdürürken bunun doğru olduğunu anladı ve çantayı bir kenara bıraktı. Ardından seyahat bohçasını Tarihçinin yere serili pelerininin üstüne baş aşağı etti ve içinden dökülenleri yavaş yavaş gözden geçirdi.

Tarihçinin tuzunun büyük bölümünden başka, bir çift çizme bağı aldı. Ardından Tarihçi’nin Linwood’dan satın aldığı gömleğe el koyarak adamı üzdü. Gömlek koyu maviye boyanmış kaliteli ketendendi. Yolda giyilmeyecek kadar güzeldi ve katip henüz onu kullanma fırsatı bulamamıştı. Adam iç geçirdi.

Komutan diğer her şeyi pelerinin üstünde bırakıp ayağa kalktı. Diğerleri Tarihçi’nin eşyalarını sırayla kurcaladılar.

Komutan konuştu. “Sadece tek bir battaniyen var, değil mi Janns?” Adamlardan biri kafa salladı. “Öyleyse onunkini de al. Kış bitmeden bir battaniyeye daha ihtiyacın olacak."

“Pelerini benimkinden daha iyi durumda, komutanım.”

“Öyleyse onunkini alabilirsin, ama kendi pelerinini bırak. Aynı şey senin için de geçerli, Witkins. Adamınkini alıyorsan kendi kav kutunu bırak.”

“Benimki kayboldu, komutanım,” dedi Witkins. “Yoksa bırakırdım.”

Tüm bu süreç şaşırtıcı ölçüde medeni geçti. Tarihçi biri hariç tüm iğnelerini, iki çift yedek çorabını, bir torba kurutulmuş meyveyi, bir topak şekeri, yarım şişe alkolü ve bir çift fildişi zarı yitirdi. Giysilerinin geri kalanını, kurutulmuş etini ve yarısı yenmiş son derece bayat pirinç ekmeğini bıraktılar. Yassı deri çantasına ise dokunulmadı.

Adamlar onun seyahat bohçasını toparlarlarken komutan dönüp Tarihçi’ye baktı. “Keseni de alayım.”

Tarihçi para kesesini verdi.

“Ve de yüzüğü.”

“İçinde neredeyse hiç gümüş yok,” diye mırıldandı Tarihçi, yüzüğü parmağından çıkarırken.

“Boynundaki nedir?”

Tarihçi gömleğinin düğmelerini açarak deri bir kayışın ucundan sarkan donuk metalden bir yüzüğü meydana çıkardı. “Sadece demirdir, bayım.”

Komutan yaklaştı ve yüzüğü parmaklarının arasında ovuşturdu. Sonra da onu bırakıp Tarihçi’nin göğsüne düşmesine müsaade etti. “Öyleyse sende kalsın. Kimsenin dinine karışacak değilim,” dedi, ardından keseyi eline boşalttı. Sikkeleri sayarken şaşkın fakat neşeli bir ses çıkardı. “Katiplik düşündüğümden daha çok kazandırıyormuş,” deyip adamlarının paylarını ayırmaya koyuldu.

“Acaba bana bir iki peni bırakmanız mümkün mü?” diye sordu Tarihçi. “Sadece sıcak bir yemeğe yetecek kadar?”

Altı adam duyduklarına inanamamış gibi Tarihçi’ye doğru döndü.

Komutan bir kahkaha attı. “Vay canına, sende mangal gibi yürek varmış.” Sesinde az da olsa saygılı bir tını mevcuttu.

“Makul birine benziyorsunuz,” dedi Tarihçi omuz silkerek. “Ayrıca yemeden olmaz.” '

Lider ilk defa gülümsedi. “İşte bu konuda aynı fikirdeyiz.” Sikkelerin arasından iki peni aldı ve Tarihçi’ye gösterdikten sonra kesenin içine koydu. “İşte bir çift peni.” Keseyi Tarihçi’ye attı ve mavi renkli güzel gömleği kendi eyer heybesine tıkıştırdı.

“Teşekkürler, bayım,” dedi Tarihçi. “Adamlarınızdan birinin el koyduğu o şişede kalemlerimi temizlemekte kullandığım odun alkolü var. İçecek olursa iyi gelmez.”

Komutan gülümseyerek kafa salladı. “İnsanlara iyi muamele edince neler olduğunu görüyor musunuz?” dedi adamlarına ve atına bindi. “Benim için bir zevkti, saygıdeğer katip. Hemen yola koyulursan hava kararmadan Abbott Sığlığına varabilirsin.”

Tarihçi atların toynak seslerini duyamaz olduğunda seyahat heybesini yeniden düzenleyerek her şeyi doğru düzgün yerleştirdiğinden emin oldu. Sonra çizmelerinden birini çıkardı, astarını yırttı ve ayak ucuna tıkıştırılmış sikke dolu ufak bir tomar çıkardı. Sikkelerden bazılarını kesesine koyduktan sonra pantolonunu çözdü ve birkaç kat giysinin altından bir miktar sikke daha çıkardı. O sikkelerin de bir kısmını keseye attı.

İşin püf noktası, kesenin içinde uygun miktarda para bulundurmaktı. Kesede çok az para olursa soyguncular hayal kırıklığına uğrarlardı ve daha fazlasını aramaya kalkabilirlerdi. Ancak fazla olursa, bu sefer de heyecana kapılıp açgözlülük edebilirlerdi.

Sadece en ümitsiz durumdaki suçluların ilgi duyabilecekleri bayat ekmek somununun içine gizlenmiş üçüncü bir para destesi bulunuyordu. Tarihçi onu ve mürekkep hokkasının içinde saklı duran gümüş talenti şimdilik ellemedi. Zaten yıllar geçtikçe o gümüş sikkenin şans getirdiğine inanır olmuştu. Onu bugüne kadar bulabilen çıkmamıştı.

Yine de itiraf etmeliydi; bu soygun şimdiye dek yaşadıklarının belki de en medenisiydi. Askerler nazik ve etkili çalışmalarına ek olarak pek de özenli bir arama yapmamışlardı. Atı ve eyeri kaybetme kötü olmuştu, fakat gittiği Abbott Sığlığında yeni bir at alabilirdi ve üstüne bu saçmalık sona erip Treya'da Skarpi ile buluşana dek rahat bir yaşam sürmesine yetecek kadar da parası kalırdı.

Beklenmedik bir tuvalet ihtiyacı duyan Tarihçi, yol kenarındaki kan kırmızı sumak ağaçlarının arasına girdi. İşini bitirip pantolonunu iliklerken bitkilerin arasında ani bir hareket yaşandı ve siyah bir şekil hızla çalıların içinden geçti.

Geriye doğru sendeleyen Tarihçi korku dolu bir çığlık attıktan hemen sonra bunun havalanmak için kanat çırpan bir karga olduğunu anladı. Kendi budalalığına kıkırdayarak üstüne başına çekidüzen verdi ve yüzüne yapışan örümcek ağlarının görünmez tellerini silerek yola geri döndü.

Seyahat bohçasını ve deri çantasını sırtına vururken kendini son derece gamsız hissediyordu. Başına gelebilecek en kötü şeyi ucuz atlatmıştı. Ağaçların arasından geçen bir esinti, kavak yapraklarını teker izleriyle dolu yola altın sikkeler gibi yağdırdı. Sahiden de güzel bir gündü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tahta ve Sözcük

Bir kitabın sayfalarını dalgın bir halde çeviren Kote, boş hanın sessizliğine aldırış etmemeye çalışırken kapı açıldı ve Graham geri geri yürüyerek içeri girdi.

“Daha yeni bitti.” Graham masa labirentinin içinde abartılı bir özenle manevra yaptı. "Dün gece getirecektim, ama son bir kez yağlayıp ovayım ve kurumaya bırakayım dedim. İyi de yaptım. Şuna bir bak. Bu ellerden daha güzeli çıkmadı.”

Hancının kaşlarının arasında ufak bir kırışıklık belirdi. Sonra adamın kollarındaki yassı bohçayı görünce kırışıklık kayboldu. “Ahhh! Süs panosu!” Kote yorgunlukla gülümsedi. “Üzgünüm Graham. Üstünden çok zaman geçti. Neredeyse unutmuşum.”

Graham ona şaşkın bir bakış attı. “Yolların hali düşünülürse tahtanın Aryen’den dört ayda gelmesi hiç de uzun sayılmaz.”

“Dört ay,” diye tekrarladı Kote. Graham’ın kendisine baktığım görünce aceleyle ekledi: “Bir şeyi beklerken bu süre bir ömür gibi gelebilir.” Güven verici bir tebessüm etmeye çalıştıysa da gülümsemesi keyifsizdi.

Aslında hancının kendi de keyifsizdi. Sağlıksız değil, sadece içi boştu. Sönüktü. Yanlış bir toprağa dikilen ve hayati bir ihtiyacından yoksun kaldığı için solmaya başlayan bir bitki gibi.

Graham aradaki farkı gördü. Hancının mimikleri eskisi kadar belirgin, sesi eskisi kadar gür değildi. Hattâ gözlerinin bile bir ay önceki kadar parlak olduğu söylenemezdi. Renkleri daha bir donuktu sanki. Olduklarından daha az deniz köpüğü, daha az çimen yeşiliydiler.

Artık yeşil bir cam şişenin dibine veya nehir yosunlarına benziyorlardı. Ayrıca saçı önceden parlak bir alev rengiydi. Ama artık... kızıldı. Sadece kızıl saç rengiydi işte.

Kote örtüyü çekip altındakine baktı. Neredeyse bir tabaka demir kadar ağır olan siyah damarlı ahşap, koyu bir odunkömürü

rengindeydi. Tahtaya oyulmuş bir sözcüğün hemen üzerine, yine koyu renkli üç mıh çakılmıştı.

“Düşüncesiz,” diye sözcüğü okudu Graham. “Bir kılıç için tuhaf bir ad.”

Kafa sallayan Kote yüzünü dikkatle ifadesiz bıraktı. “Sana ne kadar borçluyum?” diye usulca sordu.

Graham bir süreliğine düşündü. “Tahtanın maliyetini karşılaması için bana ödediğinin üzerine...” Adamın gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. “Birle üç arası.”

Kote ona iki talent verdi. “Üstü kalsın. Bu tahta üzerinde çalışması zordur.”

“Öyle,” dedi Graham memnuniyetle. “Testereyle taşı kesmeye benziyor. Demir yontar gibi keski kullanmam icap etti. İş bitince de bir türlü alazlayamadım.”

“Fark ettim,” diyen Kote bir parmağını harflerin tahtada açtığı daha koyu renkli oyuklarda merakla gezdirdi. “Nasıl başardın?” “Eh,” dedi Graham, kendinden hoşnut bir tavırla, “günün yarısını heba ettikten sonra alıp demirciye götürdüm. Çocukla beraber onu sıcak demirle dağlamayı başardık. Karartması iki saatimizi aldı. En ufak bir duman bile çıkmadı, ama ortalık leş gibi eski deri ve yonca koktu. Tanrının cezası şey. Bir tahta nasıl olur da yanmaz?”

Graham bir dakika bekledi, fakat hancının duymuşa benzer bir hali yoktu. “Bunu nereye asmamı istersin?”

Kote odada etrafına bakınacak kadar kendini toparladı. “Sen onu dert etme. Daha nereye koyacağıma karar vermedim.”

Graham bir avuç çivi bırakıp hancıya veda etti. Kote barın yanında kalarak ellerini tahtanın ve sözcüğün üzerinde dalgınlıkla gezdirdi. Çok geçmeden mutfaktan Bast çıkageldi ve öğretmeninin omzu üzerinden baktı.

Ölülere yapılan saygı duruşu gibi uzun bir sessizlik yaşandı. Sonunda Bast konuştu. “Bir soru sorabilir miyim, Reshi?”

Kote nazikçe gülümsedi. “Daima, Bast.”

“Kaygı verici bir soru?”

“Zaten sormaya değer sorular hep öyledir.”

Sözcüğü ezberlemek istercesine bardaki nesneye bir süre daha sessiz sedasız baktılar. Düşüncesiz.

Bir an için kararsız kalan Bast ağzını açtı, sonra hüsran dolu bir ifadeyle kapadı, ardından aynı hareketi tekrarladı.

“Konuşsana,” dedi Kote en sonunda.

“Aklından ne geçiyordu?” dedi Bast, garip bir şaşkınlık ve endişe karışımıyla.

Kote’nin cevap vermesi uzun sürdü. “Bazen aklımdan çok fazla şey geçiyor, Bast. En büyük başarılarım düşünmeyi bırakıp bana doğru gelen kararları aldığımda gerçekleşti. Bu yaptığımın doğru düzgün bir açıklaması olmasa bile.” Efkarlı bir tebessüm etti. “Yaptığımı *yapmamam* için çok iyi sebepler bulunduğunda bile.”

Bast elini yüzünün yanında gezdirdi. “Yani artık kararlarını sorgulamaktan kaçmıyor musun?”

Kote biraz tereddüt etti. “Öyle de diyebilirsin.”

“Ben öyle diyebilirim, Reshi," dedi Bast kibirle. “Öte yandan sen lafı boşu boşuna uzatır durursun.”

Kote omuz silkip gözlerini süs panosuna çevirdi. “Sanırım artık bunu asacak bir yer bulmaktan başka yapacak bir şey yok.”

“Görünür bir yere mi?” Bast’ın yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Hınzırca tebessüm eden Kote’nin suratına bir nebze renk geldi. “Elbette,” dedi, Bast’ın tepkisinden zevk alırcasına. Dudaklarını büzerek düşünceli bir ifadeyle duvarları inceledi. “Bu arada onu nereye koydun?”

“Odama,” diye itirafta bulundu Bast. “Yatağımın altına.”

Kote dalgın bir hareketle kafa sallarken hâlâ duvarlara bakıyordu. “Öyleyse git getir.” Eliyle onu kovalamasına bir hareket yaptı ve mutsuz görünen Bast oradan aceleyle ayrıldı.

Bast bir elinden gevşekçe sarkan siyah bir kınla odaya döndüğü sırada bar ışıltılı şişelerle doluydu ve Kote artık boş olan tezgahın üstünde, meşe ağacından iki fıçının arasında ayakta duruyordu.

Kote süs panosunu fıçılardan birinin üzerine koyma işine ara vererek kaygıyla bağırdı: “Dikkatli ol, Bast! Elinde bir hanımefendiyi tutuyorsun, panayır dansında sağa sola savurduğun bir yosmayı değil.”

Bast hemen durdu, kını dikkatle iki eliyle birden tuttu ve bara kadar olan yolun geri kalanını öyle kat etti.

Kote duvara bir çift çivi çaktı, aralarına bir tel gerdi ve süs panosunu duvara sıkıca tutturdu. “Şunu uzatır mısın?” diye sordu, sesinde tuhaf bir tınıyla.

Bast iki elini birden kullanarak kını ona uzatırken, bir an için parlak zırhlı bir şövalyeye kılıcını veren bir silahtara benzedi. Fakat karşısında bir şövalye değil sadece bir hancı, kendine Kote diyen önlüklü bir adam vardı. Kote kılıcı Bast’tan aldı ve barın arkasındaki tezgahta dimdik durdu.

Silahı gösterişli bir hareketle kınından çekti. Kılıç odayı dolduran sonbahar ışığında donuk beyaz bir parıltı saçıyordu. Ne çentik çentik olmuş, ne de paslanmıştı. Donuk gri yüzeyi çiziklerle kaplı değildi. Fakat lekesiz olmasına rağmen eskiydi. Ayrıca kılıç olduğu belliyse de şekli göze tanıdık gelmiyordu. En azından bu kasabada kimse onu tanıdık bulmazdı. Sanki bir simyacı bir düzine farklı kılıcı damıtmış ve kazan soğuduğunda dibinde bu kalmıştı: saf bir şekle sahip bir kılıç. Silah ince ve zarifti. Hızla akan suyun altındaki sivri bir taş kadar da ölümcül.

Kote onu kısa bir süreliğine tuttu. Eli hiç titremedi.

Sonra kılıcı süs panosuna oturttu. Gri-beyaz metali, koyu renkli roah tahtası önünde pırıl pırıl parlıyordu. Kabzası görülebilse de

neredeyse tahtadan ayırt edilemeyecek kadar koyu renkliydi. Altındaki siyah üzerine daha da koyu siyah renkli harfler sitem eder gibiydi: Düşüncesiz.

Kote aşağı indi ve bir müddet yan yana durarak sessizce kılıca baktılar.

Suskunluğu Bast bozdu. “Çok göze çarpıyor,” dedi, cidden pişmanlık duyarcasına. “Ama...” Uygun sözcükleri bulmaya çalışırken sesi azalıp gitti. Vücudunu bir titreme aldı.

Garip bir neşe içindeki Kote onun sırtına bir şaplak attı. “Benim hesabıma kaygılanma.” Yaptığı faaliyetten güç almışçasına artık daha canlı gözüküyordu. “Hoşuma gitti,” dedi ani bir samimiyetle ve siyah kını süs panosunun mıhlarından birine astı.

Daha yapılacak işler vardı: parlatılacak ve yerine konulacak şişeler, hazırlanacak öğle yemeği, yıkanacak bulaşıklar. Hoş bir koşuşturmaca yaşanırken ortam bir süreliğine neşeyle doldu. Birlikte çalışırlarken bir yandan da havadan sudan konuştular. Ayrıca epey hareketli olmalarına rağmen sonuna yaklaştıkları işleri bitirmeye heves Aymadıkları belliydi. Sanki ikisi de iş biter bitmez sessizliğin tekrar odayı dolduracağından korkuyordu.

Sonra garip bir şey oldu. Kapı açıldı ve gürültü nazik bir dalga gibi Yoltaşı’na aktı. İnsanlar konuşarak ve bohçalarını sağa sola atarak paldır küldür içeri doluştular. Kendilerine birer masa seçtiler ve ceketlerini sandalyelerin arkalarına astılar. Ağır metal halkalardan yapılmış bir gömlek giyen bir adam kılıcının kınını belinden çözüp duvara dayadı. İki üç kişi daha bellerinde birer bıçak taşıyordu. Dört beş adam aynı anda içki istedi.

Kote ve Bast bu sahneyi bir süre izledikten sonra hemen harekete geçtiler. Kote gülümseyerek bardaklara içki doldurmaya başladı. Bast ahıra yerleştirilmesi gereken atlar olup olmadığına bakmak için dışarı fırladı.

On dakika içinde han bambaşka bir yer haline gelmişti. Sikkeler barda çınladı. Tabaklara peynir ve meyve kondu, ağır bir bakır kazan kaynaması için mutfakta ateşin üzerine asıldı. Neredeyse bir düzinelik grubun mensupları canlarının istediği şekilde masaları birleştirdiler.

Kote daha içeri girerlerken onları tanımlamıştı. Yıllarca dışarıda kalmaktan iyice yıpranmış ve en azından bir geceliğine rüzgardan korunacakları için gülümseyen iki erkek ve iki kadın arabacı. Tebessüm ederken geride kalmış birkaç dişini gösteren şiş göbekli bir tenekeci. Biri kumral, biri esmer olmak üzere iyi giyimli iki delikanlı: korunma amacıyla yolda daha büyük bir gruba katılacak kadar aklı başında iki yolcu.

Yerleşme süreci bir iki saati buldu. Oda fiyatları üzerinde pazarlık yapıldı. Kimin kimle kalacağı konusunda dostane münakaşalar yaşandı. At arabalarından veya eyer heybelerinden ihtiyaç duyulabilecek ufak tefek eşyalar alındı. Banyo hazırlanması istendi ve su ısıtıldı. Atlara saman verildi. Kote fenerlerdeki gazyağını tazeledi.

Tenekeci kalan günışığından istifade edebilmek için aceleyle dışarı çıktı ve iki tekerli eşek arabasını kasabanın sokaklarında gezdirdi. Etrafına üşüşen çocuklar ondan bedavaya şekerleme alabilmek ve öyküler dinleyebilmek için yalvardılar.

Adamdan hiçbir şey alamayacaklarını anlayınca çoğu ilgisini kaybetti. Oğlanlardan birini ortalarına alarak sokakta bir halka oluşturdular ve hep birlikte el çırparak dedeleri zamanında bile çok eski olan bir çocuk şarkısına tempo tuttular.

“Söminedeki ateş maviye çalınca,

Ne yaparsın? Ne yaparsın?

Dışarı kaçarsın. Kaçıp saklanırsın.”

Ortadaki oğlan gülerek halkayı delmek isterken diğerleri onu geri ittiler.

“Tenekeci,” diye çan sesi gibi çınladı yaşlı adamın sesi. “Kap kaçak onarırım. Bıçak bilerim. Çatal değneğimle su bulurum. Tıpa keserim.

Şehir sokaklarından gelme eşarplarım var. Yazma kâğıdım var. Şekerlemelerim var.”

Son cümle çocukların dikkatini çekti. Tekrar adamın başına üşüştüler ve yaşlı adam bağırarak sokaktan aşağı yürürken küçük bir geçit alayı oluşturdular. “Deri kemerlerim var. Karabiberim var. İncecik dantellerim, parlak tüylerim var. Tenekeci bugün var, yarın .yok. Hava kararana kadar buradayım. Gel hanım. Gel genç kız. Çaputlarım ve gülsuyum var.” Adam birkaç dakika sonra Yoltaşı’nın önüne tezgah açarak bileme tekerini kurdu ve bir bıçağı bilemeye başladı.

Yetişkinler yaşlı adamın etrafında toplanırlarken çocuklar oyunlarına geri döndüler. Ortadaki küçük bir kız eliyle gözlerim örttü ve diğer çocuklar el çırparak şarkı söylerlerken onları yakalamaya çalıştı.

“Gözleri karganınkiler gibi kapkaraysa,

Nereye gidersin? Nereye gidersin?

İster yakına ister uzağa. Artık neresi olursa.”

Tenekeci herkesle tek tek, hattâ bezen ikişerli üçerli gruplar halinde ilgilendi. Ufak bir para karşılığında keskin bıçakları, körelmişlerle değiştirdi. Makaslar, iğneler, bakır tencereler ve kadınların alır almaz sakladıkları küçük şişeler sattı. Düğmeler, kese kese tarçın ve topak topak tuz el değiştirdi. Tinuê’den gelen kireç, Tarbean’dan gelen çikolata, Aerueh’ten gelen cilalı boynuzlar...

Ve tüm bunlar olurken çocuklar şarkılarına devam ettiler.

“Suratı olmayan adamlar gördün mü hiç?

Hayalet gibi gezerler oradan oraya.

Ne yaparlar? Ne yaparlar?

Chandrialılar. Chandrialılar. ”

Kote yolcuların aşağı yukarı bir aydır, yani birbirlerinin yanında kendilerini rahat hissedecek kadar uzun, fakat ufak tefek meselelerden tartışmayacak kadar kısa bir süredir birlikte olduklarını tahmin etti.

Üzerlerinde yoldaki toz toprağın ve atların kokusu vardı. Bu kokular Kote'nin burnuna parfüm gibi geliyordu.

En güzeli de gürültüydü. Hışırdayan deri. Gülüşen adamlar. Ateşten yükselen çıtırtılar. Kadınların erkeklerle flört edişi. Birinin bir sandalyeyi devirmesi. Uzun zamandır ilk defa Yoltaşı Hanında sessizlik yoktu. Varsa bile ya fark edilmeyecek kadar azdı ya da çok iyi saklanıyordu.

Kote daima bu hengamenin ortasındaydı. Büyük ve karmaşık bir makineyle uğraşan bir adam gibi sürekli hareket halindeydi. Ne zaman biri içki istese hemen onun yanında beliriyor, gerektiği kadar konuşup dinliyordu. Esprilere gülüyor, el sıkışıyor, tebessüm ediyor ve paraya ihtiyacı varmış gibi bara konan sikkeleri derhal kapıveriyordu.

Şarkılara sıra gelince ve herkes en sevdiği şarkıyı söyleyip de daha fazlasını isteyince, Kote barın arkasından el çırparak onlara tempo tuttu. Ateş ışığında parlayan saçlarıyla "Tenekeci Tanner" şarkısının o güne dek kimsenin duymadığı kadar dizesini ardı ardına söyledi. Kimse de bundan rahatsız olmadı.

Saatler sonra ortak odada iç ısıtıcı, keyifli bir hava vardı. Kote ocağın başında durmuş ateşi harlarken tam arkasından biri konuştu.

"Kvothe?"

Hancı biraz şaşkın bir tebessümle o tarafa doğru döndü. "Bayım?"

Konuşan, o iyi giyimli yolculardan biriydi. Adam az da olsa sağa sola yalpalıyordu. "Sen Kvothe'sin."

"Kote, bayım," diye anaların çocuklarına ve hancıların sarhoşlara karşı kullandıkları hoşgörülü bir ses tonuyla karşılık verdi Kote.

"Kansız Kote." Adam sarhoşlara özgü bir inatla üsteledi. "Gözüm seni bir yerden ısırdı, ama bir türlü adını koyamadım." Genç adam gururla gülümseyerek bir parmağını burnuna dokundurdu. "Sonra şarkını dinlerken seni tamdım. Seni bir kez Imre'de dinlemiştim. Ağlaya ağlaya gözümde yaş kalmamıştı. Ne o zamana kadar, ne de o zamandan beri hiç öylesini duymadım. Yüreğim nasıl da sızlamıştı."

Sözlerini sürdürdükçe delikanlının dili dönmez oluyordu, fakat yüzündeki içtenlik yerini korudu. “Senin o olamayacağını biliyordum. Yine de öyle düşündüm. Yine de. Sendeki saçlar başka kimde olabilirdi ki?” Kafasını iki yana sallayarak beyhude yere düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Imre’de onu öldürdüğün yeri gördüm. Çeşmenin yanında. Sokak taşları paramparçaydı.” Kaşlarını çatarak son sözcük üzerine yoğunlaştı. *“Paramparçaydı*. Hiç kimsenin onları onaramadığı söyleniyordu.”

Kumral saçlı adam yine duraksadı. Odaklanabilmek için gözlerini kısarken hancının tepkisi karşısında şaşkın gözüküyordu.

Hancı sırıtmaktaydı. “Yani Kvothe’ye benzediğimi mi söylüyorsunuz? O Kvothe’ye? Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Hanın arka tarafında onun bir kabartması var. Yardımcım o kabartma yüzünden ikide bir benimle dalga geçer. Bana söylediklerinizi ona da söyler misiniz?”

Kote ateşe son bir kütük atıp doğruldu. Fakat ocaktan uzaklaşırken dizlerinden biri bükülüverdi ve hızla yere düşerek bir sandalyeyi devirdi.

Yolculardan birkaçı hemen yardıma koştu; fakat hancı çoktan ayağa kalkmış, ellerini sallayarak müşterileri masalarına geri gönderiyordu. “Hayır, hayır. Ben iyiyim. Korkuttuysam özür dilerim.” Yüzündeki sırıtışa rağmen canının yandığı belliydi. Yüzü acıyla kasılmıştı ve tutunduğu bir sandalyeden destek alıyordu.

“Üç yaz önce Eld’den buraya gelirken dizime bir ok saplandı. Ara sıra böyle boşalıveriyor.” Yüzünü ekşitti ve özlemle dedi ki, “Yolları bırakmama bu sebep oldu.” elini uzatıp sakal bacağına hafifçe dokundu.

Paraları askerlerden biri söz aldı. “Ben olsam biraz merhem sürerdim. Yoksa fena şişer.”

Kote dizine tekrar dokunarak kafa salladı. “İyi bir tavsiye, bayım.” Ocağın yanında yavaşça yalpalayan kumral adama doğru döndü. “Bana bir iyilik yapar mısın, evlat?”

Adam sersem sersem kafa salladı.

“Şu baca deliğim kapatıver.” Kote eliyle ocağı işaret etti. “Bast, yukarı çıkmama yardım eder misin?”

Bast hemen yanına geldi ve Kote’nin bir kolunu omuzlarına doladı. Kapıdan geçip merdiveni çıkarlarken Kote attığı her adımda ona yaslandı.

“Bacağına ok saplandı ha?” diye fısıldadı Bast. “Takılıp düşmekten bu kadar mı utanıyorsun?”

“Onlar kadar saf olduğun için Tanrıya şükür,” dedi Kote sertçe, meraklı bakışlardan uzaklaştıkları anda. Sakat olmadığı kolayca anlaşılan diziyle son birkaç basamağı kendi başına tırmanırken alçak sesle küfretti.

Bast’ın gözleri önce kocaman açıldı, sonra da kısıldı.

Kote merdivenin tepesinde durup gözlerini ovuşturdu. “İçlerinden biri kim olduğumu biliyor.” Kote kaşlarını çattı. “Daha doğrusu kuşkulanıyor.”

“Hangisi?” diye kaygı ve öfke karışımıyla sordu Bast.

“Yeşil gömlek, kumral saç. Ocağın orada bana en yakın duran. Bir şeyler içirerek onu uyut. Zaten kafayı bulmuş durumda. Kendinden geçmesi kimseyi şaşırtmaz.”

Bast kısa bir süre düşündü. “Baldıran?”

“Mhenka.”

Bast’ın bir kaşı kalktıysa da kafa salladı.

Kote dimdik doğruldu. “Üç kere dinle, Bast.”

Bast gözlerini bir kez kırpıştırıp yine kafa salladı.

Kote sert ve net bir sesle konuştu. “Ralien’den gelen şehir lisanslı bir refakatçiydim. Bir kervanı korurken dizime saplanan bir okla yaralandım. Üç yıl önce. Yaz mevsiminde. Cealdimli minnettar bir tüccar bu hanı açmam için bana para verdi. Adı Deolan’dı. Kervan Purvis’ten yola çıkmıştı. Konuşurken bundan gelişigüzel bahset. Anladın mı?”

“Seni üç kere duydum, Reshi,” diye usulüne uygun cevap verdi Bast.

“Artık git.”

Yarım saat sonra ustasının odasına bir kâse yemek getiren Bast, aşağıda her şeyin yolunda olduğuna dair onu temin etti. Kote kafa salladı ve gecenin geri kalanında rahatsız edilmemek için birkaç kısa talimat verdi.

Kapıyı arkasından örterken Bast’ın yüz ifadesi endişeliydi. Merdivenin başında bir süre bekleyerek yapabileceği bir şey bulmaya çalıştı.

Bast’ı neyin bu kadar endişelendirdiğini söylemek güçtü. Kote fark edilir bir değişim geçirmiş gibi değildi. Tabii biraz daha yavaş hareket etmesi ve o akşamki faaliyetler sonucu gözlerinde beliren parıltının artık daha sönük olması sayılmazsa. Aslında o parıltı artık pek gözükmüyordu. Hattâ belki de tamamen sönmüştü.

Ateşin önünde oturan Kote yemeğini mekanik hareketlerle yerken, sanki yemek yemiyor da yiyeceği içinde bir yere atıyor gibiydi. Son lokmanın ardından ne yediğini veya nasıl bir tat aldığını hatırlamaksızın gözlerini boşluğa dikti.

Aniden çıtırdayan ateş onun göz kırpmasına ve odada etrafına bakınmasına sebep oldu. Kote başını eğip kucağına koyduğu, biri diğerinin avucunda duran ellerine baktı. Hemen sonra ateşte ısıtmak istercesine onları ileri uzatıp parmaklarını açtı. Uzun ve narin parmaklara sahip elleri pek zarifti. Kendi başlarına bir şey yapmalarını beklercesine onları dikkatle izledi. Ardından bir eliyle diğerini hafifçe avuçlayarak onları kucağına geri bıraktı ve yeniden ateşi seyretmeye

koyuldu. Geriye gri küllerden ve sönük bir parıltı saçan kömürlerden başka bir şey kalmayana dek öyle ifadesiz ve hareketsiz durdu.

Yatmak için soyunurken ateş canlanır gibi oldu. Turuncu ışık vücudunda, sırtında ve kollarında belli belirsiz çizgileri açığa çıkardı. Yara izleri çatallı yıldırımlar gibi, hoş bir hatıranın hatları gibi her yanını sarıyordu. Hepsi de düzgün ve gümüşiydi. Biri hariç.

Ateş titreşip söndü. Uyku Kote'yi boş bir yataktaki sevgili gibi karşıladı.

Yolcular ertesi sabah erkenden yola çıktılar. Onların ihtiyaçlarıyla ilgilenen Bast, efendisinin dizinin hayli kötü şiştiğini ve günün o erken saatlerinde kendini merdivenden inecek kadar iyi hissetmediğini açıkladı. Herkes bu haberi anlayışla karşıladı, bir tek kumral saçlı tüccar oğlu hariç. Delikanlı hiçbir şeyi anlamayacak kadar akşamdan kalmaydı. Muhafızlar karşılıklı tebessüm ederek gözlerini yuvarlarlarken tenekeci, alkolün sakıncaları konusunda doğaçlama bir vaaz verdi. Bast hiçbiri hoş olmayan birkaç tedavi yöntemi sıraladı.

Yolcular oradan ayrıldıktan sonra Bast hanla ilgilenmeye koyuldu. Bu pek de büyük bir iş değildi, zira fazla müşteri gelmemişti. Zamanının çoğunu kendine vakit geçirtecek şeyler bulmaya harcadı.

Öğleden bir müddet sonra Kote merdiveni indiğinde onu deri ciltli ağır bir kitapla barın üstünde ceviz kırarken buldu. "Günaydın, Reshi."

"Günaydın, Bast," dedi Kote. "Bir değişiklik var mı?"

"Orrisonlar'ın oğlu uğradı. Koyun etine ihtiyacımız olup olmadığını sordu."

Kote bu haberi beklermişçesine kafa salladı. "Ne kadar sipariş verdin?"

Bast surat astı. "Koyun etinden nefret ederim, Reshi. Islak eldiven gibi bir tadı olur."

Kote omuz silkip kapıya gitti. "Yapacak bazı işlerim var. Ortalığa göz kulak ol, e mi?"

“Zaten hep oluyorum.”

Kasabanın ortasından geçen, Yoltaşı Hanı’nın dışındaki yolda hava durgun ve ağırdı. Gökyüzü, yağmur yağdırmak istemesine karşın bunu yapması için gereken gücü toplayamıyormuş gibi gözüken gri ve düz bir bulut tabakasıyla kaplıydı.

Kote sokağı katedip açık olan demirci dükkanına girdi. Demirci saçlarını kısa, sakalınıysa gür ve uzun tutuyordu. Kote seyrederken bir çift çiviyi bir tırpan bıçağının arkasına dikkatle geçirip, onu kıvrık bir tahta sapa sağlam bir şekilde tutturdu. “Merhaba, Caleb.”

Demirci tırpanı duvara dayadı. “Senin için ne yapabilirim, Üstat Kote?”

“Orrisonlar’ın oğlu sana da uğradı mı?” Caleb kafa salladı. “Hâlâ koyunlarını kaybediyorlar mı?” diye sordu Kote.

“Aslına bakarsan kaybettiklerinden bazıları nihayet bulunmuş. Hayvanlar feci bir saldırıya uğramışlar. Hattâ paramparça edilmişler.” “Kurtlar mı yapmış?” diye sordu Kote.

Demirci omuz silkti. “Yılın bu zamanında pek mümkün değil, ama başka ne olabilir ki? Bir ayı mı? Herhalde adam eksikleri olduğu için bakamadıklarını satmaya çalışıyorlar.”

“Adam eksikleri mi var?”

“Vergiler yüzünden işe aldıkları adamı yollamak zorunda kaldılar. En büyük oğulları da bu yazın başlarında krala katıldı. Şimdi Menat’ta asilere karşı savaşıyor.”

“Meneras,” diye kibarca düzeltti Kote. “Küçük oğullarını tekrar görürsen üç yarım almak istediğimi söyleyiver.”

“Olur.” Demirci ona manalı bir bakış attı. “Başka bir şey var mıydı?”

“Şey,” diyen Kote sıkılgan bir edayla başını çevirdi. “Elinin altında bir demir çubuk olup olmadığını soracaktım,” dedi, demircinin gözlerine bakmadan. “Matah bir şey olmasına gerek yok. Sıradan bir demir parçası işimi görür.”

Caleb kıkırdadı. “Hiç uğramayacaksın sanıyordum. İhtiyar Cob’la diğerleri evvelsi gün geldiler.” Çalışma tezgahına kadar gidip bez bir bohçayı kaldırdı. “Tedbir olsun diye fazladan bir iki tane daha yapmıştım.”

Kote yaklaşık atmış santim uzunluğunda bir çubuğu eline aldı ve şöyle bir savurdu. “Kafan çalışıyor.”

“Ben işimi bilirim,” dedi demirci, kendinden hoşnut bir ifadeyle. “Başka bir ihtiyacın var mı?”

“Aslında,” dedi Kote, demir çubuğu omzuna yaslayarak, “bir şey daha vardı. Fazladan bir önlüğün ve bir çift demirci eldivenin bulunur mu?”

“Olabilir,” dedi Caleb tereddüt ederek. “Niye ki?”

“Hanın arkasında eski bir dikenli çalı var.” Kote başıyla Yoltaşı’nı işaret etti. “Gelecek sene oraya bir bahçe yapmak istiyorum, bu yüzden çalıyı sökmeyi düşündüm. Ama bunu yaparken üstüm başım parçalanmasa iyi olur.”

Demirci kafa salladı ve Kote’ye peşinden dükkanına girmesini işaret etti. “Eski setim hâlâ duruyor,” dedi, eşyaları arasından bir çift kaim eldiven ve sert bir deri önlük çıkartırken. İkisi de yer yer kapkara olmuş ve yağ lekeleriyle kaplanmıştı. “Pek hoş gözükmüyorlar, ama seni yeteri kadar koruyacaklardır.”

“Ederi nedir?” diye sordu Kote, kesesine uzanarak.

Demirci başını iki yana salladı. “Bir mangır yeter de artar bile. Nasılsa artık ne benim ne de oğlanın işine yarıyorlar.”

Hancı ona bir sikke uzattı ve demirci eşyaları eski bir çuvalın içine soktu. “Bunu hemen yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Caleb. “Bir süredir yağmur yağmıyor. Baharda toprak daha yumuşak olur.”

Kote omuz silkti. “Dedem hep güzün sonradan başına bela olmasını istemediğin şeyleri söküp atma vakti olduğunu söylerdi.” Kote yaşlı bir adamın titrek sesini taklit etti. “‘Bahar aylarında her şey hayat

doludur. Yazlarıysa çok güçlüdür ve sonuna kadar direnir. Sonbahar...'" Ağaçlardan dökülen yapraklara doğru baktı. " 'Sonbahar tam zamanıdır. Sonbaharda her şey yorgundur ve ölmeye hazırdır.'"

Kote o akşamüstünün geç saatlerinde dünden beri uyumayan Bast'ı dinlenmeye yolladı. Sonra da hanın içinde uyuşukça gezinerek geceden kalan ufak tefek işleri halletti. Hiç müşteri yoktu. Akşam nihayet çıkageldiğinde fenerleri yaktı ve bir kitabın sayfalarını ilgisizce çevirmeye başladı.

Sonbahar normalde yılın en yoğun dönemi olurdu, fakat son zamanlarda yolcular iyice azalmıştı. Kote kışın ne kadar uzun geçeceğini karamsar bir katiyetle biliyordu.

Daha önce hiç yapmadığı şekilde hanı erkenden kapadı. Süpürmekle uğraşmadı. Yerlerin böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Masaları veya barı temizlemedi; hiçbiri kullanılmamıştı. Bir iki şişe parlattı, kapıyı kilitledi ve yatmaya gitti.

Aradaki farkı görecek hiç kimse yoktu, tabii Bast hariç. Bast ustasını izliyor, kaygı duyuyor ve bekliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Newarre'ye Giden Yolun Yarısı

Tarihçi yürüdü de yürüdü. Dün topallıyordu, fakat bugün ayaklarında ağrımayan bir yer kalmadığı için topallamak bir işe yaramıyordu. Abbott Sığlığı'nda ve Rann'da at aramış, en bedbaht durumdaki hayvanlar için bile akıl almaz bedeller teklif etmişti. Fakat bunlar gibi küçük kasabalarda insanların satılık atı olmazdı, özellikle de hasat zamanı yaklaşırken.

Gün boyu süren zorlu yürüyüşe rağmen, hava kardığında ve toprak yol belli belirsiz seçilen şekillerle dolu bir engebeler geçidi haline geldiğinde bile Tarihçi hâlâ yürümekteydi. Karanlıkta düşe kalka geçen iki saatin ardından ağaçların arasından titrek bir ışık gördü ve o gece Newarre'ye ulaşma planlarını bırakıp bir çiftliğin misafirperverliğinin yeterli geleceğine karar verdi.

Yoldan ayrıldı ve ışığa doğru tökezleyerek ilerledi. Ne var ki ışık düşündüğünden daha uzak ve daha büyüktü. Ne bir evin önündeki fenerden, ne de açıklığa kurulu bir kampın meşalesinden geliyordu. Kaynağı, yıkıntı halindeki iki duvardan ibaret eski bir ev harabesinin önünde gürleyen kocaman bir ateşti. O iki duvarın birleştiği yerdeki köşeye bir insan sinmişti. Adam ılık bir güz akşamında değil de kış ortasındaymışçasına başlıklı, kaim bir pelerine sıkıca sarınmıştı.

Üzerinde bir tencerenin asılı durduğu biraz ötedeki daha küçük bir yemek ateşini görünce Tarihçi'nin umutları yeşerdi. Fakat yaklaştığında burnuna odun dumanından gelenin haricinde çok daha kötü bir koku çalındı. Koku, yanan saç ve çürüyen çiçeklerden yükselir gibiydi. Tarihçi, adam o demir tencerede her ne pişiyorsa ondan bir lokma bile istemediğine karar verdi. Yine de ateşin yanında bir yere oturmak, yol kenarına kıvrılıp yatmaktan iyiydi.

Tarihçi ateş ışığından oluşan çembere girdi. "Ateşinizi g..." Suret iki eliyle birden tuttuğu bir kılıçla hemen ayağa fırlayınca sözü yarım kaldı. Hayır, bu bir kılıç değildi; koyu renkli bir tür uzun sopaydı. Odun olamayacak kadar da düzgün bir şekle sahipti.

Tarihçi olduğu yerde kaldı. “Sadece yatacak bir yer arıyordum,” dedi çabucak, farkında bile olmaksızın elini boynunda asılı duran demir halkaya atarak. “Sorun çıkarmak istemedim. Sizi akşam yemeğinizle baş başa bırakayım.” Geriye doğru bir adım attı.

Suret rahatladı ve indirdiği sopa metalik bir ses çıkararak taşa sürtündü. “Tanrının yanmış bedeni aşkına, gecenin bu vaktinde burada ne işin var?”

“Newarre’ye giderken ateşinizi gördüm.”

“Gece vakti garip bir ateş görüp ormana mı daldın?” Başlıklı suret kafasını iki yana salladı. “Gel, otur bari.” Tarihçiye yaklaşmasını işaret ederken ellerinde kalın deri eldivenler olduğu görülebiliyordu. “Tehlu adına, ömrün boyunca şansın hep böyle kötü mü gitti, yoksa tüm talihsizliğini bu geceye mi sakladın?”

“Ne yaptığınızı bilmiyorum,” diyen Tarihçi geriye doğru bir adım daha attı. “Ama eminim ki yalnız kalmak istiyorsunuzdur.”

“Kapa çeneni ve dinle,” dedi adam sertçe. “Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum.” Başını eğip yüzünü sıvazladı. “Tanrım, sizlere neler söylemem gerektiğini hiç bilemedim. Bana inanmazsan deli olduğumu sanacaksın. İnanırsan da panikleyeceksin ve işe yaramaz hale geleceksin.” Tekrar başını kaldırdığında Tarihçi’nin yerinden kıpırdamamış olduğunu gördü. “Buraya gel, kahrolası. Gitmeye kalkarsan işin bitmiş demektir.”

Tarihçi başını çevirerek ormanın karanlığına baktı. “Neden? Orada ne var?”

Adam kısa, buruk bir kahkaha attı ve kafasını bıkkınlıkla iki yana salladı. “Açık konuşayım mı?” Elini dalgın bir hareketle saçlarında gezdirirken pelerininin başlığı ensesine düştü. Ateş ışığında saçları inanılmaz derecede kızıl, gözleriyse insanı hayrete düşürecek kadar parlak bir yeşildi. Yeniden Tarihçiye bakarak onu gözleriyle tarttı. “İblisler,” dedi. “Kocaman siyah örümceklerin kılığına bürünmüş iblisler.”

Tarihçi gevşedi. “İblis diye bir şey yoktur.” Ses tonundan bu cümleyi daha önce çok, pek çok kez söylediği anlaşılıyordu.

Kızıl saçlı adam şaşkın bir kahkahayla güldü. “Eh, öyleyse hep beraber evlerimize dönebiliriz!” Tarihçiye delice bir ifadeyle sırıttı. “Bak, mürekkep yalamış biri olduğun anlaşılıyor. Buna saygı duyuyorum ve büyük ölçüde de haklısın.” İfadesi bir anda ciddileşti. “Ama burada ve şu anda yanılıyorsun. Hem de tamamıyla. Bunu anladığın zaman ateşin o tarafında duruyor olmak istemezsin.”

Adamın sesindeki tekdüze katiyet Tarihçi’nin tüylerini ürpertti. Kendini az da olsa budala gibi hissederek ürkek adımlarla ateşin öteki tarafına geçti.

Adam onu baştan aşağı süzdü. “Herhalde üstünde silah falan yoktur?” Tarihçi başını sağa sola salladı. “Önemli değil zaten. Kılıcın olsa bile pek işine yaramazdı.” Tarihçiye kalın bir odun parçası uzattı. “Herhalde hiçbirine vuramazsın, ama denemeye değer. Çok hızlıdırlar. Biri tepene çıkarsa kendini hemen yere at. Üstüne düşmeye, onu vücudunla ezmeye çalış. Üzerinde yuvarlan. Tutabilirsen de ateşe at.”

Adam hızlı hızlı konuşurken başlığını tekrar kafasına geçirdi. “Yanında fazladan giysi bulunduruyorsan hemen giy. Battaniyen varsa üstüne sarıp…”

Kızıl saçlı adam ansızın sustu ve ateş ışığının ötesine baktı. “Sırtını duvara ver,” dedi aniden ve demir sopasını iki eliyle birden sıkıca kavradı.

Tarihçi ateşin ötesine baktı. Ağaçların arasında siyah bir şeyler ilerliyordu.

Yaratıklar yere yakın yürüyerek ışığa yaklaştılar. Araba tekeri kadar büyük ve çok bacaklı kapkara şeylerdi. Diğerlerinden daha hızlı olan biri, kaçan bir böceğin ürkütücü, yılankavi süratiyle hareket ederek hiç tereddüt etmeden ışık çemberine daldı.

Tarihçi daha elindeki odunu bile kaldıramadan yaratık ateşin etrafından dolandı ve bir cırcırböceği kadar hızla üstüne atladı. Siyah

şey tam yüzüne ve göğsüne çarpacakken katip ellerini kaldırdı. Yaratığın soğuk, sert bacakları tutunacak bir yer ararken Tarihçi kollarının alt kısmında keskin bir acı duydu. Geriye doğru tökezlediği sırada topuğunun yerdeki bir engele takıldığını hissetti ve kollarını çılgınca savurarak sırtüstü düşmeye başladı.

Tam düşerken ateş ışığının yarattığı çember son bir kez gözüne çarptı. Sayıları giderek artan o siyah şeyler karanlıktan fırlıyor;

ayaklarıyla yerdeki kökler, taşlar ve yapraklar üzerinde karmaşık bir ritim tutuyorlardı. Ateşin karşı tarafındaki kalın pelerinli adam demir sopasını iki eliyle birden kaldırmıştı. Hiç kıpırdamadan, hiç ses çıkarmadan bekliyordu.

Hâlâ üstündeki siyah şeyle beraber devrilmekte olan Tarihçi, başının arka kısmını harabenin taş duvarına çarpınca donuk, karanlık bir patlama hissetti. Dünya yavaşladı, bulandı, sonra da simsiyah oldu.

Tarihçi gözlerini açınca karşısında siyah şekillerden ve ateş ışığından oluşan kafa karıştırıcı bir sahne buldu. Başı şiddetle zonkluyordu. Kollarının alt kısmındaki pek çok bölge keskin bir acıyla sızlıyor ve ne zaman nefes alsa gövdesinin sol tarafına yakıcı bir ağrı saplanıyordu.

Uzun bir odaklanma çabasının ardından, dünya bulanık da olsa görünür hale geldi. Yabancı az ötede pelerinine sarınmış oturuyordu. Artık ellerinde eldiven olmamasına ve kalın pelerini vücudundan lime lime sarkmasına rağmen yaralanmış gibi bir hali yoktu. Taktığı başlık yüzünü gizliyordu.

“Kendine gelebildin mi?” diye merakla sordu adam. ‘İyi. Kafa yaralanmalarının sağı solu belli olmaz.” Başlık azıcık kaydı. “Konuşabiliyor musun? Nerede olduğunun farkında mısın?”

“Evet,” dedi Tarihçi, boğuk bir sesle. Tek bir sözcüğü çıkarmak için bile çok fazla çaba harcaması gerekmiş gibiydi.

“Daha da iyi. Bakalım üçte üç tutturabilecek miyiz! Ayağa kalkıp bana yardım edebilir misin? Leşleri yakıp gömmemiz gerekiyor.”

Tarihçi kafasını azıcık oynatınca ani bir baş dönmesi ve mide bulantısı hissetti. “Neler oldu?”

“Kaburgalarından birkaçını kırmış olabilirim,” dedi adam. “İçlerinden biri tependeydi. Başka seçeneğim yoktu.” Omuz silkti. “Bir kıymeti varsa özür dilerim. Kollarındaki kesikleri çoktan diktim. Güzelce iyileşecekler.”

“Gittiler mi?”

Başlık bir kez aşağı yukarı sallandı. “Scraeller geri çekilmezler. Arı sürüsü gibidirler; ölene kadar saldırılarını sürdürürler.”

Tarihçi’nin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. “O şeylerin bir sürüsü mü var?”

“Tanrı aşkına, hayır. Sadece beş taneydiler. Yine de emin olmak için onları yakıp gömmeliyiz. Gereken odunu kestim: dişbudak ve üvez.”

Tarihçi isterik bir kahkaha attı. “Tıpkı o çocuk şarkısındaki gibi:

Bak ne yapacaksın,

Üçe birlik bir çukur kazacaksın.

İçine dişbudak, karaağaç ve üvez atacaksın.”

“Aynen öyle,” dedi pelerinli adam dalga geçercesine. “Çocuk şarkılarında neler saklandığını bilsen şaşarsın. Ama her ne kadar yen üç metre kazmamıza gerek yoksa da biraz yardıma…” Adam cümlesini manalı bir şekilde yarım bıraktı.

Tarihçi bir elini kaldırarak başının arkasını dikkatle yokladı, sonra da parmaklarına baktı ve kanla kaplı olmadıklarını şaşırarak gördü. “İyiyim galiba,” dedikten sonra dirseğinden destek alarak yavaşça doğruldu, oradan da oturur pozisyona geçti. “Acaba hiç…" Gözleri hızla kırpıştı ve vücudu gevşeyerek kütük gibi geriye düştü. Başı yere çarptı, bir kez sekti ve yana yatık şekilde kaldı.

Kote baygın durumdaki adamı seyrederek uzunca bir süre daha sabırla bekledi. Yabancıda göğsünün inip kalkmasından başka bir hareket tespit edemeyince eklemleri ağrıyarak doğruldu ve Tarihçinin

yanına diz çöktü. Adamın gözkapaklarından önce birini, sonra da diğerini kaldırıp baktı ve gördüğü karşısında pek de şaşırmışa benzemeyerek homurdandı.

“Herhalde tekrar kendine gelme ihtimalin yoktur?” diye sordu, sesinde fazla bir umut taşımaksızın. Tarihçinin solgun yanağını hafifçe tokatladı. “Hem de hiç...” Tarihçi'nin alnına bir damla kan damladı ve bunu hemen bir başka damla takip etti.

Kote başını baygın durumdaki adamın üzerinden çekerek doğruldu ve kanı elinden geldiğince sildi. Pek de başarılı olmadı, zira elleri de kan içindeydi. “Üzgünüm,” dedi dalgın bir edayla.

Derin bir iç geçirip başlığını geriye itti. Kızıl saçları başına yapışmıştı ve yüzünün yarısı kurumuş kanla kaplıydı. Lime lime olmuş pelerininden geriye kalanları yavaşça üzerinden sıyırmaya başladı. Pelerinin altında kesiklerle dolu bir demirci önlüğü vardı. Onu da çıkartarak elde dokunmuş basit bir gri gömleği gözler önüne serdi. Her iki omzuna ek olarak sol kolu da kan içindeydi.

Kote bir anlığına gömleğinin düğmelerine dokundu, fakat onu çıkarmaktan vazgeçti. Yavaşça ayağa kalktı, yerden bir kürek aldı, sonra da ağır ağır ve acılar içinde toprağı kazmaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Notlar

Kote yaralı omuzlarında Tarihçinin gevşek bedenini taşıyarak Newarre'ye vardığı sırada vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Kasabanın evleri ve dükkanları karanlık olsa da Yoltaşı Hanı ışıkla doluydu.

Kapı eşiğinde bekleyen Bast, asabiyetten yerinde duramıyordu. Yaklaşan sureti görünce, bir not kâğıdını hiddetle sallayarak sokaktan aşağı koştu. "Bir not ha? Çekip gidiyorsun ve bana *not* bırakıyorsun, öyle mi?" Öfkeyle tısladı. "Neyim ben, rıhtımdan aldığın bir fahişe mi?"

Kote arkasına döndü ve omuzlarını silkerek Tarihçi'nin hareketsiz bedenini Bast'ın kollarına bıraktı. "Bana karşı çıkacağını biliyordum, Bast."

Bast yabancıyı önünde kolayca tuttu. "İyi bir not bile değildi. 'Bunu *okuyorsan muhtemelen ölmüşümdür'* Bu nasıl bir not böyle?"

"Onu sabaha kadar bulmaman gerekiyordu," dedi Kote yorgun argın, birlikte hana doğru yürürlerken.

Bast kollarında taşıdığı adama daha yeni farkına varıyormuşçasına baktı. "Bu da kim?" Yabancıyı biraz sarsarak merakla süzdü, ardından çuval gibi kolayca omzuna attı.

"Yanlış zamanda yollara düşmüş talihsiz bir adam," dedi Kote kayıtsızca. "Fazla sarsma. Kafası pek de iyi olmayabilir."

"Ne demeye çekip gittin ki?" diye bilmek istedi Bast, hana girdikleri sırada. "Arkanda not bırakacaksan, en azından..." Kote'yi hanın ışığında solgun ve hem kan, hem de toz toprak içinde görünce gözleri kocaman açıldı.

"Artık gönlünce kaygılanabilirsin," dedi Kote şaka yollu. "Göründüğüm kadar kötü durumdayım."

"Onları avlamaya çıktın, öyle değil mi?" diye tısladı Bast, sonra gözleri yine kocaman açıldı. "Hayır. Carter'ın öldürdüğü yaratığın bir parçasını sakladın. Sana inanamıyorum. Bana yalan söyledin. *Bana!"*

Kote merdivenin başında iç geçirdi. “Yalana mı kızıyorsun, yoksa yalanı yakalayamadığına mı?” diye sordu, basamakları ağır adımlarla çıkmaya başlarken.

Bast öfkeyle söylendi. “Bana güvenemediğine kızıyorum.”

İkinci kattaki çok sayıda odadan birine girip Tarihçiyi soyarlarken ve yatağa güzelce yatırırlarken konuşmalarına ara verdiler. Kote adamın deri çantasıyla seyahat bohçasını yakına bir yere bıraktı.

Kote odanın kapısını arkasından kapatırken dedi ki, “Sana güveniyorum Bast, ama emniyette olmanı istedim. Tek başıma üstesinden gelebileceğimi biliyordum.”

“Yardımım dokunabilirdi, Reshi.” Bast’ın ses tonundan incindiği anlaşılıyordu. “Bunu sen de biliyorsun.”

“Hâlâ da dokunabilir, Bast,” diyen Kote kendi odasına gitti ve daracık yatağının ucuna ilişti. “Yaralarımın dikilmesi gerekiyor.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Kendim de yapabilirim, ama omuzlarımın üstüne ve sırtıma ulaşmam zor olur.”

“Saçmalama, Reshi. Ben yaparım.”

Kote eliyle kapıyı işaret etti. “Malzemeler bodrumda.”

Bast hor gören bir tavırla burun kıvırdı. “Yok, kalsın. Kendi iğnelerimi kullanmayı yeğlerim. Ne varsa kemikte var. Senin o ete nefret kıymıkları gibi batan sivri demir şeylerini istemem.” Vücudu baştan aşağı ürperdi. “Akıntı ve taş aşkına, halkının ilkelliği ödümü patlatıyor.” Bast kapıyı açık bırakarak koşar adımlarla odadan ayrıldı.

Gömleğini yavaşça çıkaran Kote, yaralarına yapışan kurumuş kan onlara asılırken dişini sıkıp yüzünü ekşitti. Bast bir leğen dolusu suyla odaya geri döndüğü sırada suratı eskisi gibi ifadesizdi. Bast ustasının yaralarını temizlemeye başladı.

Kurumuş kan temizlendikçe uzun ve düzgün kesikler daha net gözükür oldu. Berber usturasıyla veya kırık cam parçalarıyla açılmışa benzeyen yaralar, hancının açık renkli teninde kıpkırmızı

durmaktaydı. Sayıları belki bir düzineyi buluyordu. Çoğu omuzlarının üstünde toplanmışsa bile sırtında ve kollarında da birkaç tane vardı.

Biri kafasının üstünden başlıyor, kafa derisini kat ederek kulağının arkasında son buluyordu.

"Senden kan akacağını hiç sanmazdım, Reshi," dedi Bast. "Ne de olsa sana Kansız diyorlar."

"Her duyduğun öyküye inanma, Bast. Bazıları sana yalan söyler."

"Eh, durumun sandığım kadar kötü değilmiş," dedi Bast, ellerini silerek temizlerken. "Yine de kulağının bir parçasını kaybetmediğin için şanslısın. Carter'a saldıranın olduğu gibi yaralı mıydılar?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır," dedi Kote.

"Kaç taneydiler?"

"Beş."

"Beş mi?" dedi Bast, ağzı açık halde. "O adam kaç tanesini öldürdü?"

"İçlerinden birini bir süreliğine oyaladı," dedi Kote cömertçe.

"*Anpauen,* Reshi," diyen Bast başını iki yana sallarken, dikiş ipliğinden daha ince bir şeyi bir kemik iğnenin deliğinden geçirdi. "Ölmen gerekirdi. *İki kez* ölmen gerekirdi."

Kote omuz silkti. "Daha önce de ölmem gereken zamanlar oldu, Bast. Ölümden kurtulmakta oldukça becerikliyimdir."

Bast işe koyuldu. "Biraz canın yanacak," derken elleri garip bir hassasiyete sahipti. "Cidden, Reshi, bunca zamandır hayatta kalmayı nasıl başardığını bilemiyorum."

Kote tekrar omuz silkip gözlerini kapadı. "Ben de, Bast," dedi. Sesi bitkin ve güçsüzdü.

Saatler sonra Kote'nin odasının kapısı azıcık aralandı ve Bast içeri baktı. Yavaş ve ölçülü bir tempoda alınıp verilen soluklardan başka bir şey duyamayınca, genç adam hafif adımlarla yatağın yanına kadar gitti ve uyuyan ustasının üstüne eğildi. Yanaklarının rengine baktı, nefesini

kokladı ve önce alnına, sonra bileğine, son olarak da kalbinin hemen üstündeki gırtlak boşluğuna dokundu.

Bast bunun ardından yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve ustasına bakarak soluklarını dinledi. Bir ara elini uzatıp adamın yüzüne düşen itaatsiz kızıl saçlarını bir anne şefkatiyle yana çekti. Sonra da ninniyi andıran hareketli ve tuhaf bir ezgiyle şarkı söylemeye başladı.

"Bir faninin tutuşmasını,

Sonra gün be gün *sönüp gitmesini*

Ne gariptir izlemesi.

Parlak ruhunun kibrit gibi olduğunu

Ve rüzgarın gönlünce davranacağını bilmesi.

Elimden gelse kendi ateşimi verirdim.

Böyle titreşmen neyin habercisi?"

Bast'ın sesi azalıp kayboldu. Şarkı bitince kıpırdamadan durdu ve ustasının nefes aldıkça inip kalkan göğsünü seyrederek sabahı etti.

ALTINCI BÖLÜM

Hatırlamanın Bedeli

Tarihçi merdivenden inip Yoltaşı Hanı'nın ortak odasına girdiği sırada vakit ertesi akşamın erken saatleriydi. Ayakta zor duran solgun yüzlü adam, yassı deri çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı.

Barın arkasında oturan Kote bir kitabın sayfalarını çevirmekteydi. "Ah, beklenmedik misafirimiz. Başın nasıl?"

Tarihçi bir elini kaldırıp başının arkasına dokundu. "Hızlı hareket edince biraz zonkluyor. Ama hâlâ yerli yerinde."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kote.

"Burası..." Tarihçi tereddüt içinde etrafına bakındı. "Newarre'de miyiz?"

Kote kafasıyla onayladı. "Newarre'nin tam göbeğindesin." Elini dramatik bir hareketle savurdu. "Düzinelerce insanın kaldığı kalabalık bir metropoldesin."

Tarihçi barın arkasında duran kızıl saçlı adama aval aval baktı. Dengesini korumak için masalardan birine tutundu. "Tanrı'nın yanmış bedeni aşkına," diye fısıldadı. "Sen sahiden de osun, değil mi?" Hancı şaşırır gibi oldu. "Affedersin?"

"İnkar edeceğini biliyorum," dedi katip. "Ama dün gece gördüklerimden sonra..."

Hancı bir elini kaldırarak onu susturdu. "Başına aldığın darbe sonucu birkaç tahtanın yerinden oynaması ihtimalini konuşmadan önce söyle bana, Tinuê yolu ne alemde?"

"Ne?" dedi asabı bozulan Tarihçi. "Tinueye gitmiyordum ki. Ben... oh. Şey, dün geceyi saymazsak bile yollar epey zorlu. Abbott Sığlığının yakınlarında soyuldum ve o zamandan beri yayayım. Ama seni burada görmek hepsine değdi." Katip barın üstünde asılı duran kılıca bakarken derin bir nefes aldı ve yüzünde hafiften kaygılı bir ifade belirdi. "Sana sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok. Başına konulan ödül için de gelmedim." Ürkek bir tebessüm etti. "Zaten istesem de..."

“İyi,” diye sözünü kesen hancı, beyaz bir keten bez çıkartıp barı silmeye başladı. “Kimsin sen?”

“Bana Tarihçi diyebilirsin.”

“Sana ne diyebileceğimi sormadım,” dedi Kote. “Adın ne?” “Devan. Devan Lochees.”

Kote barı silmeyi bırakıp başını kaldırdı. *“Lochees* mi? Dükle bir akrabalığın…” Kote cümlesini yarıda bırakıp kendi kendine kafa salladı. “Evet, tabii ki var. Sen *bir* tarihçi değilsin, *o* Tarihçi’sin.” Saçları seyrelmiş adama sert gözlerle bakarak onu baştan aşağı süzdü. “Buna ne buyrulur? Büyük doğrucunun ta kendisi.”

Şöhretinin duyulmasından memnun olduğu kolayca anlaşılan Tarihçi biraz gevşedi. “Amacım zorluk çıkarmak değildi. Kendimi yıllardır Devan olarak görmüyorum, hepsi bu. O ismi uzun zaman önce arkamda bıraktım.” Hancıya manalı bir ifadeyle baktı. “Bunu sen daha iyi bilirsin.”

Kote dile getirilmemiş soruyu duymazdan geldi. “Kitabını yıllar evvel okudum. *Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları*. Kafası öykülerle dolu bir delikanlının aklını başına getirmek için birebir.” Başını eğip beyaz bezi tekrar barın yüzeyinde gezdirmeye başladı. “İtiraf etmeliyim ki ejderhaların var olmadıklarını okumak beni hayal kırıklığına uğrattı. Bir oğlan için öğrenmesi zor bir dersti.”

Tarihçi gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse ben de hayal kırıklığına uğramıştım. Bir efsaneyi aramaya çıktım, onun yerine bir kertenkele buldum. Büyüleyici bir kertenkele, ama yine de kertenkele.”

“Ve şimdi buradasın,” dedi Kote. “Yoksa benim de var olmadığımı ispatlamaya mı geldin?”

Tarihçi tedirgin bir kahkaha attı. “Hayır. Aslına bakarsan kulağımıza bir söylenti…”

“‘Kulağımıza?’" diye sözünü kesti Kote.

“Eski dostlarından biriyle seyahat ediyordum. Skarpi’yle.” “Demek seni kanatları altına aldı, öyle mi?” dedi Kote kendi kendine. “Vay canına. Skarpi’nin çırağı.”

“Meslektaşı demek daha doğru olur.”

Yüzü halen ifadesiz olan Kote kafa salladı. “Beni ilk bulanın o olacağını tahmin etmeliydim. İkiniz de dedikoducunun tekisiniz.” Tarihçi’nin yüzü ekşidi ve ağzına gelen ilk sözcükleri yuttu. Sakin tutumunu geri kazanmak için biraz çabalaması gerekti.

“Senin için ne yapabilirim?” Kote temiz keten bezi bir kenara bırakıp en iyi hancı tebessümünü etti. “Yiyecek içecek bir şeyler? Geceyi geçireceğin bir oda?”

Tarihçi tereddüde kapıldı.

“Bende ne ararsan var.” Kote gösterişli bir edayla barın arkasını işaret etti. “Yıllanmış, içimi kolay şarap? Bal likörü? Siyah bira? Tatlı meyve likörü! Erik? Kiraz? Yeşil elma? Böğürtlen?” Kote şişeleri tek tek gösterdi. “E hadi ama, canın bir şeyler çekiyor olmalı!” Konuşurken sırıtışı giderek genişledi ve dostane bir hancı tebessümüne göre çok fazla diş gösterdi. Aynı anda gözlerinde soğuk, sert ve öfkeli bir ifade belirdi.

Tarihçi başını eğdi. “Düşündüm ki…”

“Demek *düşündün,”* diye alay eden Kote sahte sırıtışını bıraktı. “Bak ondan kuşkuluyum. Yoksa buraya gelerek beni ne büyük bir tehlikeye attığını *düşünürdün,"* dedi, son sözcüğü vurgulayarak.

Tarihçi’nin yüzü kıpkırmızı kesildi. “Kvothe’nin korkusuz olduğunu duymuştum,” dedi hararetle.

Hancı omuz silkti. “Sadece rahiplerle ahmaklar korkusuzdurlar ve benim Tanrı’yla aram hiç iyi olmadı.”

Kızdırılmaya çalışıldığının farkına varan Tarihçi kaşlarını çattı. “Dinle,” diye sakin bir sesle sözlerine devam etti, “son derece dikkatli davrandım. Skarpi’den başka buraya geldiğimi bilen yok. Senden hiç

kimseye bahsetmedim. Zaten seni bulabileceğimi de sanmıyordum.” “Yüreğime su serpildi," dedi Kote alay edercesine.

Cesareti kırıldığı anlaşılan Tarihçi dedi ki, “Buraya gelişimin bir hata olabileceğini kabul ediyorum.” Duraksayarak, Kote’ye buna karşı çıkma fırsatı tanıdı. Kote tepki vermedi. Tarihçi alçak ve bezgin bir sesle iç geçirip konuşmayı sürdürdü. “Ama artık olan oldu. Acaba biraz düşünsen...”

Kote başını iki yana salladı. “Uzun zaman önceydi...”

“İki sene bile olmadı,” diye itiraz etti Tarihçi.

"... ve artık o zamanlar olduğum gibi değilim,” diye hiç duraksamadan cümlesini tamamladı Kote.

“Peki o zamanlar neydin?”

“Kvothe,” diye kestirip attı hancı, daha uzun bir açıklama yapmayı reddederek. “Artık Kote’yim. Hanımı işletiyorum. Bu da biranın üç şilin, tek kişilik odanınsa bir bakır ettiği anlamına geliyor.” Barı abartılı bir gayretle tekrar silmeye başladı. “Dediğin gibi, ‘olan oldu.’ Öyküler başlarının çaresine bakabilirler.”

“Ama...”

Kote başını kaldırdı ve Tarihçi bir saniyeliğine onun gözlerinin yüzeyinde parıldayan öfkenin ötesine bakabildi. O bir saniye içinde, iyileşemeyecek kadar derin bir yara gibi açık ve kanlı duran ızdırabı gördü. Sonra Kote başını çevirdi ve geriye sadece öfke kaldı. “Bana hatırlamanın bedelini karşılayacak ne teklif edebilirsin ki?”

“Herkes öldüğünü sanıyor.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Kote zevk ve bıkkınlık karışımı bir ifadeyle başını sağa sola salladı. “Amacım da buydu zaten. Öldüğün zaman insanlar seni aramazlar. Eski düşmanlar senden intikam almaya kalkmazlar. Kimse öykünü dinlemek için gelip başını ağrıtmaz.” Tarihçi vazgeçmeyi reddetti. “Bazıları senin sadece bir söylenti olduğun fikrinde.”

“Öyleyim de,” dedi Kote rahatça, abartılı bir hareket yaparak. “Kendi kendini yaratan çok özel bir söylenti. Hakkımdaki en iyi yalanlar *benim* ağzımdan çıktı.”

“Senin hiç var olmadığını söylüyorlar,” diye kibarca düzeltti Tarihçi.

Tebessümü belli belirsiz azalan Kote kayıtsızca omuz silkti. Adamın zayıf noktasını sezen Tarihçi sözlerini sürdürdü. “Bazı öyküler seni eli kanlı bir katil olarak resmediyor.”

“Öyleyim.” Kote dönüp barın arkasındaki tezgahı silmeye başladı. . Önceki kadar kolayca olmasa bile tekrar omuz silkti. “İnsanlar ve insandan daha fazlası olan şeyler öldürdüm. Hepsi de bunu hak etti.” Tarihçi başını yavaşça iki yana salladı. “Öykülerde ‘suikastçı’ lafı geçiyor, ‘kahraman’ değil. Esrarengiz Kvothe ile Kralkatili Kvothe birbirinden çok farklı iki adam.”

Kote silmeyi bırakıp odaya sırtını döndü. Başını kaldırmaksızın bir kez kafa salladı.

“Hattâ bazıları yeni bir Chandrialı olduğunu söylüyor. Gecenin içinde yepyeni bir dehşet. Saçları, akıttığı kan kadar kırmızı biri.” “Önemli kişiler farkı biliyorlar,” dedi Kote, kendi kendini iknaya çalışırcasına. Fakat bitkin ve ümitsiz sesi inandırıcılıktan yoksundu.

Tarihçi ufak bir kahkaha attı. “Mutlaka. Şimdilik. Ama sen hakikat ile cezbedici bir yalan arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu herkesten iyi bilirsin. Tarih ile keyifli bir hikâyenin arasındaki çizginin de.”

Kote yüzü odanın arka duvarına dönük, elleri tezgahın üzerinde bekledi. Omuzlarına büyük bir ağırlık çökmüşçesine boynu büküktü. Hiç konuşmuyordu.

Zafer kokusu alan Tarihçi, hevesle ona doğru bir adım attı. “Bazılarına göre bir kadın…”

“Ne bilirler ki?” Kote’nin sesi, kemiği kesen bir testere gibi sükûneti kesip attı. “Olup bitenleri ne bilirler?” O kadar usulca konuştu ki duymak için Tarihçi’nin nefesini tutması gerekti.

“Diyorlar ki kadın...” Tarihçi’nin sözleri boğazına düğümlendi; mekana sıradışı bir sükûnet çökmüştü. Odaya sırtı dönük duran Kote’nin bedeninde bir durgunluk, sıkılı dişleri arasında korkunç bir sessizlik vardı. Temiz beyaz bezi tutan sağ eli yavaşça yumruk oldu.

Yirmi santim ötedeki bir şişe parçalandı. İçerisi kırılan cam sesine ek olarak çilek kokusuyla doldu. O kadar büyük bir suskunluğun içinde bu ses ufacıktı, ama yetti. Sessizliği küçük ve keskin parçacıklara ayırmaya yetti de arttı bile. Ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığını anlayan Tarihçi’nin vücudu ansızın buz kesti. *Demek hikâye anlatmakla hikâyenin içinde olmak arasındaki/ark buymuş,* diye uyuşmuş bir vaziyette aklından geçirdi, *korku.*

Kote katibe doğru döndü. “Onun hakkında ne bilebilirler ki?” diye usulca sordu. Adamın yüzünü görünce Tarihçi’nin nefesi kesildi. Yumuşak başlı hancı suratı parçalanmış bir maske gibiydi. O suratın altında gözleri biraz bu dünyada ve biraz da başka bir yerde olan, perişan, hatırlayan bir ifade yatıyordu.

Tarihçi kendini duyduğu bir öyküyü düşünürken buldu. Pek çok öyküden birini. Bu öyküde Kvothe’nin gönlünde yatanı aramaya çıktığı anlatılıyordu. Onu elde etmek için bir iblisi kandırması gerekmişti. Fakat gönlünde yatanı eline geçirdikten sonra onu bırakmamak için bir melekle dövüşmek zorunda kalmıştı. *İnanıyorum,* diye düşündü Tarihçi, *önceden bu sadece bir hikâyeydi, ama artık ona inanabilirim. Bu, melek öldürmüş bir adamın yüzü.*

“Hakkımda ne bilebilirler ki?” diye sesinde donuk bir öfkeyle sordu Kote. “Tüm bunlar hakkında ne bilebilirler?” Her şeyi; kırık şişeyi, barı, dünyayı kapsarmış gibi gözüken kısa ve hararetli bir hareket yaptı.

Tarihçi yutkunarak boğazındaki kuruluğu gidermeye çalıştı. “Sadece kendilerine söylenenleri.”

Tıp tıp, tıp tıp. Kırık şişedeki likör, düzensiz bir ritim tutarak yere damlıyordu. “Ahhhh,” diye uzunca iç geçirdi Kote. *Tıp tıp, tıp tıp.*

“Uyanık seni. En iyi numaramı bana yutturmaya çalışıyorsun. Öykümü esir alacaksın.”

“Sadece doğruları söyleyeceğim.”

“Zaten doğrulardan başka hiçbir şey beni alt edemez. Doğrudan daha sert ne olabilir ki?” Yüzünde hastalıklı, alaycı bir tebessüm belirdi. Uzunca bir süre sessizliği yalnızca yere hafif hafif vuran damlalar uzak tuttu.

Sonunda Kote barın arkasındaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Boş odada tedirginlikle bekleyen Tarihçi kovulup kovulmadığından emin olamadı.

Kote birkaç dakika sonra bir kova sabunlu suyla geri döndü. Öykücünün bulunduğu tarafa bakmaksızın şişelerini nazikçe, sistemli bir şekilde yıkamaya başladı. Şişelerin altlarını çilekli şaraptan arındırdı ve kendini savunmak istermişçesine onları Tarihçi’yle arasında duran bara dizdi.

“Demek bir söylenti aramaya çıkıp bir adam buldun,” dedi Kote ifadesiz bir sesle, başını hiç kaldırmadan. “Bazı öyküler duydun. Şimdi de gerçekleri öğrenmek istiyorsun.”

İçi rahatlayan Tarihçi deri çantasını masalardan birinin üstüne koyarken ellerinin hafifçe titremesi karşısında şaşkındı. “Senden bir süre önce haberdar olduk. Kulağımıza çalman, bir dedikodunun fısıltısıydı sadece. Seni sahiden de bulmayı…” Katip ne diyeceğini bilemiyormuşçasına duraksadı. “Daha yaşlı olduğunu sanıyordum.” “Öyleyim,” dedi Kote. Tarihçi’nin kafası karışmış gibiydi, fakat bir şey diyemeden önce hancı sözlerine devam etti. “Seni dünyanın bu beş para etmez köşesine ne getirdi?”

“Baedn-Bryt Kontu ile bir randevu,” dedi Tarihçi, biraz gururlanarak. “Üç gün sonra Treya’da.”

Hancı işine ara verdi. “Dört gün içinde Kont’un köşküne gidebileceğini mi sanıyorsun?” diye usulca sordu.

“Programımın gerisindeyim,” diye itiraf etti Tarihçi. “Atım Abbott Sığlığı’nın yakınlarında çalındı.” Pencereden kararan gökyüzüne bir göz attı. “Ama biraz uykusuz kalmaya itirazım yok. Sabahleyin yola çıkacağım ve başını daha fazla ağrıtmayacağım.”

“Eh, seni uykusuz bırakmayı hiç istemem,” diye alay etti Kote, bakışları tekrar sertleşerek. “Her şeyi tek solukta anlatabilirim.” Genzini temizledi. “ ‘Turnelere çıktım, gezdim, sevdim, kaybettim, güvendim ve ihanete uğradım.’ Bunları yaz, işine yaramazsa da yak gitsin.” “Öyle demek istemedim,” diye atıldı Tarihçi. “İstersen bütün gece bekleyebilirim. Hattâ sabahın birkaç saatinde de.”

“Ne kadar cömertsin,” diye çıkıştı Kote. “Öykümü *bir gecede* anlatmamı mı istiyorsun? Hiç kafamı toplamadan? Hiç hazırlanmadan?” Ağzını sımsıkı kapadı. “Hayır. Git şu kontunla oyalan. Seninle uğraşamam.”

Tarihçi hemen dedi ki, “Zamana ihtiyacın olduğundan eminsen…”

“Evet.” Kote şişeyi bara sertçe bıraktı. “Verdiğinden daha fazla zamana ihtiyaç duyacağım kesin. Ve bu gece ağzımdan tek kelime bile alamayacaksın. Gerçek bir öyküye hazırlanmak vakit alır.”

Tarihçi tedirgin bir ifadeyle kaşlarını çattı ve elini saçlarında gezdirdi. “Yarını öykünü dinlemekle geçirebilirim…” Kote’nin başını iki yana salladığını görünce sesi azalıp gitti. Kısa bir duraksamanın ardından kendi kendine konuşurcasına tekrar söze girdi. “Baedn’de bir at bulabilirsem yarının tamamını, gecenin büyük bölümünü ve öbür günün bir parçasını sana ayırabilirim.” Alnını sıvazladı. “Geceleri at binmekten nefret ederim, ama…”

“Bana üç gün lazım,” dedi Kote. “Bundan eminim.”

Tarihçinin beti benzi attı. “Ama… kont.”

Kote umursamaz bir el hareketi yaptı.

“Kimsenin üç güne ihtiyacı yoktur,” dedi Tarihçi, kendinden emin bir sesle. “Bir keresinde ören Velciter’le söyleşi yaptım. *Oren Velciter* diyorum. Seksen yaşında, ama iki yüz yıllık yaşamışlığı var. Yalanlarını

da sayarsan beş yüz yıl. O beni arayıp buldu," dedi Tarihçi, üstüne basa basa. "Onun öyküsü bile iki günü geçmedi."

"Teklifim bu," diye kestirip attı hancı. "Bunu ya doğru düzgün yaparım ya da hiç yapmam."

"Dur bir dakika." Tarihçi'nin keyfi yerine geldi. "Durumu tersten ele alıyorum," dedi, kendi budalalığı karşısında başını sağa sola sallayarak. "Önce kontu ziyaret eder, sonra buraya dönerim. Böylelikle sana istediğin kadar zaman ayırabilirim. Hattâ yanımda Skarpi'yi bile getirebilirim."

Kote adama derin bir horgörüyle baktı. "Geri geldiğinde burada olacağımı nasıl biliyorsun?" diye sordu. "Söz açılmışken, tüm bu bildiklerinle buradan elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gidebileceğini nereden çıkardın?"

Tarihçi dondu kaldı. "Yoksa..." Yutkunup cümlesine baştan başladı. "Yoksa beni..."

"Öykü üç gün sürecek," diye sözünü kesti Kote. "Anlatmaya yarın başlayacağım. İşte o kadar."

Tarihçi gözlerini kapayıp elini yüzünde gezdirdi. Kont elbette ki küplere binecekti. Tekrar gözüne girmek için kim bilir neler yapmak gerekecekti. Buna rağmen... "Öykünü dinleyebilmemin tek yolu buysa kabul ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Hancı gevşeyerek hafif bir tebessüm etti. "Abartıyorsun. Üç gün sahiden de bu kadar uzun mu?" Tarihçi'nin ciddi yüz ifadesi geri geldi. "Üç gün çok uzun. Ama yine de..." Hareketlerindeki kibir kolayca görülebiliyordu. "Yine de," diyerek sözcüklerin ne kadar yetersiz olduğunu göstermek istercesine elini savurdu, "sen Kvothe'sin."

Kendine Kote diyen adam şişelerinin arkasından başını kaldırdı. Dudakları geniş bir tebessümle kıpırdadı. Gözlerinde bir kıvılcım belirmişti. Artık daha uzun boylu duruyordu.

"Evet, sanırım öyleyim," dedi Kvothe, çelik gibi bir sesle.

YEDİNCİ BÖLÜM

Başlangıçlar ve İsimler

Gün ışığı Yoltaşı'nın içine doldu. Başlangıçlara uygun serin, taze bir ışıktı bu. O gün için su çarkını döndürmeye başlayan değirmenciyi sıyırıp geçti. Dört günlük soğuk metal işçiliğinin ardından demircinin tekrar yakmakta olduğu ocağına vurdu. Bir sonbahar günü daha başlarken, arabalara bağlanmış atlara ve işe hazır bekleyen birbirinden keskin oraklara dokundu.

Işık, Yoltaşı'nın içinde Tarihçi'nin yüzüne düştü ve orada bir başlangıcı, bir öykünün ilk sözcüklerini bekleyen boş bir sayfaya değdi. Işık barı katederek rengarenk şişelerde yüzlerce minik gökkuşağı yarattı ve son bir başlangıç ararcasına kılıca doğru duvarı tırmandı.

Fakat ışık kılıca dokununca hiçbir başlangıç görülmedi. Hattâ kılıcın yansıttığı ışık donuk, cansız ve eski mi eskiydi. Ona bakarken Tarihçi'nin aklına yeni bir günün başlamasına rağmen güz sonunda oldukları ve havanın giderek soğuyacağı geldi. Kılıç bir mevsimin bitmesi, bir yılın sona ermesi yanında, şafağın çok küçük bir başlangıç olduğunun bilinciyle parlıyordu.

Tarihçi, Kvothe'nin bir şeyler söylediğini fark ederek gözlerini kılıçtan ayırdıysa da söylenenleri anlayamadı. "Affedersin?"

"İnsanlar hikâyelerine genelde nasıl başlarlar?"

Tarihçi omuz silkti. "Birçoğu aklına ne gelirse onu anlatır. Ben daha sonra olayları uygun bir sıraya dizerim, gereksiz kısımları çıkarırım, öyküye açıklık getiririm, sadeleştiririm falan."

Kvothe kaşlarını çattı. "Olmaz öyle şey."

Tarihçi utangaçça tebessüm etti. "Öykücüler farklıdırlar. Hikâyelerinin rahat bırakılmasını tercih ederler. Ama dikkatli bir dinleyici kitlesi de isterler. Ben çoğunlukla önce dinler, sonra kaydederim. Neredeyse kusursuz bir hafızam vardır."

"Neredeyse kusursuz bana uymaz." Kvothe bir parmağım dudaklarına bastırdı. "Ne kadar hızlı yazabilirsin?"

Tarihçi çokbilmiş bir edayla tebessüm etti. “Karşımdakinin konuşabileceğinden daha hızlı.”

Kvothe’nin bir kaşı kalktı. “Bunu görmek isterim.”

Tarihçi çantasını açtı. Bir deste kaliteli beyaz kâğıt ve bir hokka mürekkep çıkardı. Bunları özenle dizdikten sonra kalemini mürekkebe batırdı ve Kvothe’ye beklenti içinde baktı.

Kvothe sandalyesinde öne kaykılarak hızla konuştu. “Ben. Sen. O. Onlar.” Kvothe seyrederken Tarihçi’nin kalemi kâğıt üzerinde âdeta dans etti. “Ben, Tarihçi, okuma yazma bilmediğimi açıkça itiraf ediyorum. Miskin. Hürmetsiz. Karga. Kuvars. Egoliant. *Lhin ta Lu soren hea*. Faetonlu genç bir dul iffetine pek düşkünmüş. Günah çıkarmaya gitmiş, çünkü öyle bir saplantısı varmış ki…’ ” Kvothe, Tarihçi’nin nasıl yazdığına daha yakından bakabilmek için biraz eğildi. “İlginç. Tamam, artık durabilirsin.”

Tarihçi tekrar gülümsedi ve kalemini bir parça beze sildi. Önündeki sayfada tek bir satır halinde sıralanmış anlaşılmaz semboller vardı. “Bir tür kod mu?” diye sesli düşündü Kvothe. “Çok da muntazam olmuş. Bahse varım kâğıtlarını fazla ziyan etmiyorsundur.” Yazıya daha da yakından bakabilmek için sayfayı kendine doğru çevirdi. “Kâğıtlarımı hiç ziyan etmem,” dedi Tarihçi gururla.

Kvothe başını kaldırmadan kafa salladı.

“ ‘Egoliant’ ne demek?” diye sordu katip.

“Hımm? Ah, hiçbir şey. Kafamdan uydurdum. Bilmediğin bir kelime seni yavaşlatacak mı görmek istedim.” Kvothe gerindi ve sandalyesini Tarihçi’ninkine yaklaştırdı. “Sen bunun nasıl okunacağını bana öğretir öğretmez başlayabiliriz.”

Tarihçi kuşkulu gözüktü. “Bu çok karmaşık bir…” Kvothe’nin kaşlarını çattığını görünce iç geçirdi. “Denerim.”

Tarihçi derin bir nefes aldı ve bir satıra semboller yazmaya başladı. “Konuşurken yaklaşık elli farklı ses çıkarırız. Bunların her birine bir iki kalem darbesinden oluşan bir sembol verdim. Yani hepsi sesten ibaret.

Hiç bilmediğim bir lisanı bile kâğıda dökmem mümkün.” Parmağıyla işaret etti. “Şuradakilerin tamamı ünlü sesler.”

“Hepsi de dikey çizgilerden oluşuyor,” dedi Kvothe, sayfaya dikkatle bakarak.

Adamın kavrayışı karşısında şaşıran Tarihçi duraksadı. “Şey... evet.”

“Öyleyse ünsüzler de yatay çizgilerden oluşuyor, ha? Ve bunun gibi birleşiyorlar?” Kvothe kalemi alarak sayfaya birkaç işaret koydu. “Akıllıca. Bir sözcük için iki üç çizgiden fazlasına ihtiyacın yok.” Tarihçi, Kvothe yi sessiz sedasız izleniyordu.

Dikkatini kâğıda vermiş olan Kvothe bunu fark etmedi. “Bu *e* sesiyse bunlar da *a* sesleri olmalı,” diyerek Tarihçi’nin kaleme aldığı yazı karakteri grubunu işaret etti. “A, *ay, aeh, auh*. Demek ki bunlar *oh* sesleri oluyor.” Kvothe kendi kendine kafa sallayarak kalemi Tarihçiye geri verdi. “Ünsüzleri göster.”

Ünsüzleri şaşkın bir vaziyette kâğıda döken Tarihçi, yazarken bir yandan da sesleri tek tek okuyordu. Kısa bir süre sonra Kvothe kalemi alıp listeye kendi devam etli ve afallamış durumdaki Tarihçi’den hatası varsa düzeltmesini istedi.

O listeyi tamamlarken Tarihçi onu ağzı açık seyretti. Tüm bu süreç baştan sona on beş dakika sürdü. Kvothe hiç hata yapmadı.

“Harika bir sistem,” diyerek beğenisini dile getirdi Kvothe. “Çok mantıklı. Kendin mi tasarladın?”

Kvothe’nin önündeki sayfada yer alan yazı karakterleriyle dolu satırlara bakan Tarihçi, konuşmadan önce uzunca bir süre duraksadı. Sonunda Kvothe’nin sorusuna aldırmadan o bir soru sordu. “Tema dilini sahiden de bir günde mi öğrendin?”

Kvothe hafifçe tebessüm ederek masaya baktı. “Bu eski bir hikâye. Neredeyse unutmuşum. Aslında bir buçuk gün sürdü. Uykusuz geçen bir buçuk gün. Niye sordun?”

“Üniversite’de duymuştum. Hiç inanmamıştım.” Başını eğip Kvothe’nin düzgün el yazısıyla kâğıda dökülmüş kendi kod sistemine baktı. “Tamamını mı?”

Kvothe şaşırır gibi oldu. “Ne?”

“Dilin tamamını mı öğrendin?”

“Hayır. Tabii ki hayır,” dedi Kvothe, biraz hırçın bir tavırla. “Sadece bir bölümünü. Büyük bir bölümünü, ama bir şeyin, hele hele bir dilin tamamının öğrenilebileceğine inanmıyorum.”

Kvothe ellerini ovuşturdu. “Şimdi, hazır mısın?”

Tarihçi kendini toparlamak için kafasını iki yana salladı, önüne yeni bir kâğıt koydu ve başıyla işaret verdi.

Kvothe bir elini kaldırarak onu yazmaktan alıkoydu ve dedi ki, “Bu öyküyü daha önce hiç anlatmadım ve bir daha anlatacağımı da sanmıyorum.” Sandalyesinde öne eğildi. “Başlamadan önce bir Edema Ruh olduğumu hatırlamalısın. Caluptena yanmadan önce bile biz öyküler anlatırdık. Üzerine yazılacak kitaplar olmadan önce. Çalacak bir müzik olmadan önce. İlk ateş alev aldığında onun titrek ışığında biz Ruhların ağzından öyküler dökülürdü.

“Öykü toplayan ve olayları derleyen biri olarak şöhretini duydum.” Kvothe’nin gözleri çakmaktaşı kadar sert, kırık cam kadar keskin baktı. “Ama sakın ola ki ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile değiştireyim deme. Lafı dolandırırsam, konudan konuya atlar gibi gözükürsem, gerçek öykülerin nadiren düz bir çizgide gittiğini hatırla.”

Ciddiyetle kafa sallayan Tarihçi, kodunu bir saatten kısa sürede tamamıyla idrak edebilen, hattâ koca bir lisanı tek bir günde öğrenebilen bir zihni hayalinde canlandırmaya çalıştı.

Kvothe nazikçe tebessüm etti ve odayı hafızasına kazımak ister gibi etrafına bakındı. Tarihçi kalemini mürekkebe batırırken Kvothe üç soluk alacak kadar bir süre, kucağında kavuşturduğu ellerini süzdü.

Sonra konuşmaya başladı.

“Bir açıdan her şey o kadını şarkı söylerken duyduğumda başladı. Sesi benimkine karışıyor, kardeşlik ediyordu. Sesi, ruhunun bir portresiydi âdeta: ateş kadar vahşi, kırık cam kadar keskin, yonca kadar hoş ve temiz.”

Kvothe başını sağa sola salladı. “Hayır. Her şey Üniversite’de başladı. Oraya, hikâyelerde geçen türden sihri öğrenmeye gittim. Ulu Taborlin’inki gibi bir sihri. Rüzgarın adını öğrenmek istiyordum. Ateşi ve yıldırımı. On bin sorunun cevabını bilecek ve arşivlerine erişecektim. Ama Üniversite’de bulduğum şey bir hikâyeden çok farklıydı ve büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

“Ama sanırım asıl başlangıç, yolumu Üniversiteye neyin düşürdüğünde yatıyor. Alacakaranlıktaki beklenmedik ateşler. Kuyunun dibindeki, buza benzer gözleri olan bir adam. Kan ve yanık saç kokusu. Chandrialı.” Kendi kendine kafa salladı. “Evet. Sanırım her şey o zaman başladı. Bu, çoğu açıdan Chandrialılar hakkında bir öykü.”

Kvothe kendini karanlık bir düşünceden kurtarmak istercesine başını iki yana salladı. “Ama sanırım ondan da evveline dönmeliyim. Bu hayat hikâyem gibi bir şey olacaksa yeteri kadar vakit ayırabilirim. Hatırlanacaksam, bunun övgülerle olmasa bile bir miktar hakikatle olmasını isterim.

“İyi de babam böyle öykü anlattığımı duysa ne derdi? ‘En baştan başla.’ Pekala. Madem ki bir öykü anlatılacak, bari bunu doğru düzgün yapalım.”

Kvothe sandalyesinde öne kaykıldı.

“Bildiğim kadarıyla başlangıçta dünya, Aleph tarafından isimsiz boşlukta yaratıldı. Aleph her şeye bir ad koydu. Ya da hikâyenin versiyonuna göre zaten bir adı olan her şeyin adını keşfetti.”

Tarihçi küçük bir kahkaha attıysa da ne başını kaldırdı, ne de yazmaya ara verdi.

Kvothe kendi kendine gülümseyerek devam etti. “Bakıyorum gülüyorsun. Pekala, konudan sapmamak için yaradılışın merkezinde olduğumu varsayalım. Bunu yaparken birbirinden sıkıcı sayısız öyküyü atlayalım: imparatorlukların kurulmasını ve yıkılmasını, kahramanlık destanlarını, trajik aşkları. Önemi olan tek öyküye geçelim.” Tebessümü genişledi. “Benimkine.”

Adım Kvothe. Aşağı yukarı ‘Kıvote’ diye okunur. İsimler önemlidir, çünkü size bir insan hakkında çok şey söylerler. Birinin duymaya hakkı olduğundan çok daha fazla isim duydum.

Ademler bana Maedre derler. Telaffuz şekline bağlı olarak bu, “Alev”, “Gök Gürültüsü” ya da “Kırık Ağaç” anlamına gelebilir.

Beni görecek olursanız “Alev” ismi hemen aklınıza gelir. Parlak kızıl saçlarım var. Birkaç asır önce doğsaydım herhalde iblis diye yakılırdım. Saçımı hep kısa kessem de pek asidir. Kendi haline bırakılırsa dimdik durur ve beni alev almışım gibi gösterir.

“Gök Gürültüsü” adınıysa, güçlü bariton sesime ve küçük yaşlarda aldığım epey bir sahne eğitimine borçluyum.

“Kırık Ağaç” adını hep önemsiz buldum. Tabii şimdi düşününce, bunun kısmen de olsa gerçeği yansıttığını kabul etmeliyim.

İlk hocam bana E’lir derdi, çünkü akıllıydım ve bunun farkındaydım. İlk sevgilim bana Dulator derdi, çünkü telaffuzu hoşuna giderdi. Bana Shadicar, Eli Hafif ve Altı Tel dendiği de oldu. Kansız Kvothe, Esrarengiz Kvothe, Kralkatili Kvothe de dediler. Bu isimlerin hepsini hak ettim. Hepsinin bedelini ödedim.

Ama Kvothe olarak yetiştirildim. Babam bir keresinde bunun “bilmek” anlamına geldiğini söylemişti.

Tabii bana daha başka pek çok şey de dendi. Bunların çoğu kaba sözlerdi, lâkin çok azı hak edilmemişti.

Uyuyan höyük krallarından prensesler kaçırdım. Trebon kasabasını yakıp kül ettim. Felurian’la bir gece geçirdim ve hem canıma hem de aklıma mukayyet olabildim. Çoğu insanın alındığından daha küçük bir

yaşta Üniversite'den atıldım. Başkalarının gündüz gözüyle ağızlarına almaktan bile korktukları yollardan, ay ışığı altında geçtim. Tanrılarla konuştum, kadınlar sevdim ve ozanları ağlatan şarkılar yazdım.

Belki beni duymuşsunuzdur.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hırsızlar, Kafirler ve Fahişeler

Bu öykü, hayat hikâyem gibi bir şey olacaksa en baştan başlamalıyız. Gerçekte olduğum kişinin ta yüreğinden. Bunun için de başka bir şeye dönüşmeden evvel bir Edema Ruh olduğumu unutmamanız lazım.

Yaygın kanının aksine tüm gezgin sanatçılar birer Ruh değildirler. Benim kumpanyam üç beş peni karşılığında yollarda maskaralık yapan, karın tokluğuna şarkı söyleyen zavallı bir şaklabanlar topluluğu değildi. Bizler saray sanatçıları, Lord Greyfallow'un Tayfası'ydık. Çoğu kasabada gelişimiz Kışortası Şenliği ve Solinade Oyunlarının toplamından daha büyük bir olay yaratırdı. Kumpanyamızda en az sekiz at arabası ve iki yüzü aşkın sanatçı mevcuttu: aktörler ve akrobatlar, müzisyenler ve sihirbazlar, hokkabazlar ve soytarılar. Ailem.

Babam gördüklerinizin hepsinden daha iyi bir aktör ve müzisyendi. Annemin sözcüklere karşı doğal bir yeteneği vardı. İkisi de koyu renkli saçları ve kolayca yükselen kahkahalarıyla güzel insanlardı. İliklerine kadar birer Ruh'tular; zaten onları tanıtmak için bu kadarı yeter de artar bile.

Belki annemin gezgin bir sanatçı olmadan önce bir soylu olması hariç. Bana babamın tatlı müziği ve daha da tatlı sözleriyle kendisini "sefil ve ıç karartıcı bir cehennemden" kurtardığım söylemişti. Herhalde cehennem derken ben çok küçükken akrabalarını ziyarete gittiğimiz Üç Geçit'i kastediyordu.

Ebeveynlerim gerçekte evli değillerdi. Tabii bununla, ilişkilerini herhangi bir kilisede resmileştirmediklerini kastediyorum. Kendilerini evli olarak kabul ediyorlar ve bunu herhangi bir hükümete veya Tanrıya duyurmaya gerek görmüyorlardı. Buna hep saygı duymuşumdur. Aslında o günlerden bu yana gördüğüm resmen evlenmiş pek çok çiftten daha mutlu ve birbirlerine sadıktılar.

Hamimiz Baron Greyfallow'du ve adı normalde Edema Ruhlara kapalı olan çoğu kapıyı açıyordu. Karşılığında renklerini, yani yeşille griyi giyiyor ve gittiğimiz her yerde onun ismini duyuruyorduk. Yılda

bir kez, iki dönüyü köşkünde geçirerek onu ve ev halkını eğlendiriyorduk.

Bitmeyen bir şenliğin ortasında büyümek mutlu bir çocukluktu. Kasabalar arasındaki uzun araba yolculuklarında babam bana büyük monologlardan alıntılar okurdu. Çoğunu ezberden söyler, sesi yolun yarım kilometre ilerisine kadar ulaşırdı. Onunla beraber okuduğumu, yan rolleri canlandırdığımı anımsıyorum. Babam özellikle en iyi kısımları denememem konusunda bana cesaret verirdi. Böyle böyle güzel sözleri sevmeyi öğrendim.

Annem ve ben birlikte şarkılar uydururduk. Başka zamanlarda ebeveynlerim romantik diyalogları canlandırırlarken, ben onları kitaplardan takip ederdim. O zamanlar bunların küçük oyunlar olduğunu sanırdım. Ne kadar kurnazca bir eğitimden geçirildiğimin farkında bile değildim.

Meraklı bir çocuktum: Sık sık soru sorardım ve öğrenmeye hevesliydim. Öğretmenlerim akrobatlar ve aktörler olunca çoğu çocuk gibi derslerimden nefret etmememe şaşmamak lazım.

Yollar o günlerde daha güvenliydi, yine de ihtiyatlı yolcular tedbir olsun diye kumpanyamızla beraber yolculuk ederlerdi. Eğitimimin eksik yönlerini tamamladılar. Sekiz yaşında bir çocuğa ders verdiğini fark etmeyecek kadar sarhoş ya da kibirli bir avukattan Birleşik Eyaletler'in dilini çap pat öğrendim. Neredeyse tüm bir mevsim boyunca bizimle birlikte yolculuk eden Laclith adlı bir avcıdan da ormancılığı.

Kraliyet sarayının kirli işleyişini bana öğretense Modeg'den bir... cariyeydi. Babamın dediği gibi: "Valeye vale de, maçaya maça. Ama bir fahişeye hep hanımefendi de. Hayatları yeteri kadar zor zaten. Ayrıca kibar davranmaktan kimseye zarar gelmez."

Hetera belli belirsiz tarçın kokardı ve dokuz yaşımdayken sebebini bilmesem de onu büyüleyici bulurdum. Bana başkalarının yanında lafını etmek istemediğim hiçbir şeyi yalnızken yapmamamı öğretti ve beni uykumda konuşmamam konusunda uyardı.

Sonra bir de Abenthy vardı; ilk gerçek öğretmenim. Bana diğerlerinin toplamından fazlasını öğretti. O olmasaydı asla bugün olduğum adam olamazdım.

Lütfen ona kızmayın. Niyeti iyiydi.

“Buradan gitmeniz gerek,” dedi başkan. “Kampınızı kasabanın dışında kurun. Kavga çıkarmadığınız veya size ait olmayan bir şeyi almadığınız müddetçe kimse sizi rahatsız etmez.” Babama sert bir bakış attı. “Yarın da güle oynaya yola çıkın. Gösteri falan istemem. Öyle şeyler yarardan çok zarar getirir.”

“Fakat lisanslıyız,” diyen babam ceketinin iç cebinden katlı bir parşömen parçası çıkardı. “Hattâ gösteriler düzenlemek bizim görevimiz.”

Kafasını iki yana sallayan kasaba başkanı, himaye fermanımıza bakmaya yanaşmadı. “Başımıza iş açılır,” diye konuştu, dediği dedik bir tavırla. "Geçen oyun sırasında feci bir kavga çıktı. Fazla alkolün ve fazla heyecanın etkisiyle. Millet kasaba binasının kapılarını söküp masalarını kırdı. Bina kasabaya ait. Onarım masrafları hepimizin cebinden çıktı.”

O zamana kadar arabalarımız epey dikkat çekmişti. Trip hokkabazlığa başlamıştı. Marion ile karısı doğaçlama bir kukla gösterisi yapıyorlardı. Ben arabamızın arkasından babamı seyrediyordum.

“Sizi veya haminizi gücendirmek istemeyiz,” dedi başkan. “Ama bu kasaba o günkü gibi bir olayı daha kaldıramaz. İyi niyetimin göstergesi olarak hemen yola çıkmanız ve bize sorun çıkarmamanız karşılığında her birinize bir bakır ödemeye razıyım. Toplamda yirmi peni diyelim.”

Yirmi peninin karın tokluğuna çalışan baldırı çıplak bir kumpanya için iyi para olduğunu anlamanız gerek. Fakat bu teklif bizim için bir hakaretti. Başkan sırf o akşam gösteri yapmamız karşılığında bize kırk peni, kasaba binasının ücretsiz kullanımı, iyi bir akşam yemeği ve hanın en iyi yataklarını teklif etmeliydi. Sonuncusunu kibarca

reddederdik, zira handaki yatakların matah olmadığına hiç şüphe yoktu. Bizimkilerse tam tersiydi.

Babam şaşırmış veya kızmışsa bile göstermedi. “Toparlanın!” diye başını çevirip bağırdı.

Trip en ufak bir abartılı harekette bile bulunmadan hokkabaz taşlarını çeşitli ceplerine koydu. Kuklalar oyunun ortasında durup da kutulara kaldırılınca birkaç düzine kasabalı koro halinde hüsranını dile getirdi. Rahatlamış gözüken başkan kesesini çıkardı ve içinden iki gümüş peni aldı.

“Barona cömertliğinizden bahsedeceğim,” dedi babam dikkatle, adam iki peniyi avucuna bırakırken.

Başkanın eli havada kaldı. “Baron mu?”

“Baron Greyfallow.” Babam duraksayarak başkanın yüzünden herhangi bir tanıma belirtisi aradı. “Hudumbran’dan Thiren’e kadar doğu bataklıklarının ve Wydeconte Tepeleri’nin lordu.” Babam dönüp ufka baktı. *“Halen* Wydeconte Tepeleri’ndeyiz, öyle değil mi?” “Şey, evet,” dedi başkan. “Ama Derebeyi Semelan...”

“Oh, demek burası Semelan’ın iktası!” diye heyecanla konuşan babam, nerede olduğunu daha yeni anlamışçasına etrafına bakındı. “Hani, fidan gibi bir beyefendi? Ufacık da bir sakalı var?” Parmaklarıyla çenesini sıvazladı. Başkan afallamış halde kafa salladı. “Çok cana yakın bir adam. Ayrıca sesi şarkı söylemeye pek yatkın. Onunla geçen Kışortası’nda Baronu eğlendirirken tanışmıştık.”

“Elbette,” diyen başkan uzunca bir süre duraksadı. “Fermanınızı görebilir miyim?”

Başkanın onu okumasını izledim. Bitirmesi biraz zaman aldı, zira babam baronun Montrone Vikontu, Trelliston Lordu gibi unvanlarından çoğunu dile getirmemişti. İşin aslı şuydu: Derebeyi Semelan’ın bu küçük kasabayı ve etrafındaki tüm toprakları kontrol ettiği doğruydu, fakat Semelan doğrudan Greyfallow’a bağlıydı. Daha

net konuşmak gerekirse Greyfallow geminin kaptanıydı; Semelan ise güverteyi ovalayıp ona selam veren bir denizci.

Başkan parşömeni katlayıp babama geri verdi. “Anlıyorum.” Hepsi buydu. Özür dilemediği ya da babama daha fazla para teklif etmediği için çok şaşırdığımı hatırlıyorum.

Babam da bir süre duraksadı, sonra devam etti. “Kasaba sizin yetki alanınızda, bayım. Ama biz gösterimizi her halükarda sahneleyeceğiz. Ya burada olacak ya da kasaba sınırının hemen dışında.” “Kasaba binasını kullanamazsınız,” diye kestirip attı başkan. “Tekrar harap olmasına izin veremem.”

“Gösterimizi tam burada düzenleyebiliriz,” dedi babam, çarşı meydanını işaret ederek. “Yeteri kadar açık alan var ve kimsenin kasaba dışına çıkması gerekmez.”

Başkanın tereddüdü karşısında gözlerime inanamadım. Bazen yerel binalar yeteri kadar büyük olmadığından açık alanda oynamayı tercih ederdik. Arabalarımızdan ikisi tam da bu ihtimale karşılık sahne olabilecek şekilde tasarlanmıştı. Fakat on bir yıllık hafızamda ki, açık alanda oynamaya *mecbur bırakıldığımız* zamanları saymak için iki elimin parmakları fazla gelirdi. Ve yerleşim yerlerinin dışında gösteri sahnelediğimiz hiç olmamıştı.

Zaten buna gerek de kalmadı. Başkan nihayet kafa salladı ve babama yaklaşmasını işaret etti. Arabanın arkasından sessizce indim ve dediklerinin son kısmını duyacak kadar yaklaştım. "... buranın halkı Tanrı’dan korkar. Müstehcen veya kafir şeyler istemem. Buradan geçen son kumpanya başımıza bir sürü iş açtı. İki kez kavga çıktı, ipe asılı çamaşırlar kayboldu ve Branston’un kızlarından biri kaçtı.” Öfkeden köpürüyordum. Babamın başkana sivri dilini göstermesini, sıradan gezgin sanatçılarla Edema Ruhlar arasındaki farkı açıklamasını bekledim. Biz hırsızlık yapmazdık. Gösteri düzenlediğimiz salonun birkaç sarhoş tarafından tarumar edileceği kadar işlerin kontrolden çıkmasına asla göz yummazdık.

Lâkin babam tek kelime bile etmeyerek kafa sallamakla yetindi ve dönüp arabamıza gitti. Verdiği bir işaretle girip tekrar hokkabazlığa başladı. Kuklalar yine kutularından çıktı.

Babam arabanın etrafından dolanırken beni atların arkasına yarı saklanmış vaziyette buldu. “Yüzündeki ifadeye bakılırsa her şeyi duymuşsun,” dedi hınzır bir tebessümle. “Bırak gitsin, oğlum. Nezaketine olmasa bile açıksözlülüğüne şapka çıkarmak lazım. Başkalarının sessizce içlerinde saklayacaklarını o açık açık dile getiriyor. Büyük kasabalara inmemiz gerektiğinde neden herkesi çiftler halinde gönderdiğimi sanıyorsun?”

Sözlerinin doğru olduğunu biliyordum. Yine de genç bir oğlan için yutması zor bir lokmaydı. “Yirmi peni,” dedim burun kıvırarak. “Sanki bize sadaka veriyor.”

Bir Edema Ruh olarak büyümenin en zor tarafı da buydu. Gittiğimiz her yerin yabancısıydık. Çoğu insan bizi serseri ve dilenci olarak görür, hattâ bazıları bizi hırsız, kafir ve fahişe yerine koyardı. Haksız yere suçlanmak zordur, ama hayatlarında bir kitap açıp okumamış veya yaşadıkları yerden yirmi kilometre bile uzaklaşmamış kişilerin sana tepeden bakması daha da zordur.

Babam gülerek, saçlarımı sertçe okşadı. “Ona sadece acı, oğlum. Biz yarın yollara döneceğiz, ama o son nefesine kadar kendi çekilmezliğine katlanmak zorunda.”

“Cahil herifin teki,” dedim buruk bir ifadeyle.

Babam omzumu sıkıca kavrayarak yeteri kadar konuştuğumu belirtti. “Herhalde Atur’a yaklaştığımız için böyle oluyor. Yarın güneye yöneleceğiz; daha yeşil çayırlara, daha cana yakın insanlara, daha güzel kadınlara.” Bir kulağını arabaya doğru çevirdi ve beni dirseğiyle dürttü.

“Ağzınızdan çıkan her şeyi duyabiliyorum,” diye içeriden tatlı tatlı seslendi anneni. Babam sırıtarak bana göz kırptı.

“Peki hangi oyunu sahneleyeceğiz?” diye sordum babama. “Aman müstehcen bir şey olmasın ha. Buranın halkı Tanrı’dan korkar.” Babam bana baktı. “Sen olsan hangisini seçerdin?”

Uzun uzun kafa yordum. “Brightfield Döngüsü’nden bir şeyi sahnelerdim. *Yolu Açmak* falan.”

Babam yüzünü buruşturdu. “Pek de güzel bir oyun değil.”

Omuz silktim. “Farkı anlamazlar. Hem o oyun ağzına kadar Tehlu’yla dolu, o yüzden kimse müstehcen olduğundan yakınmaz.” Başımı göğe doğru kaldırdım. “Umarım oyunun ortasında yağmur yağmaz.”

Babam bulutlara baktı. “Yağacak. Ama yağmur altında tiyatro oynamaktan daha kötü şeyler de var.”

“Mesela yağmur altında tiyatro oynamak ve bir de üstüne laf yemek gibi mi?”

Başkan tez adımlarla çıkageldi. Alnı boncuk boncuk terle kaplıydı ve bir süredir koşuyormuşçasına soluk soluğaydı. “Birkaç konsey üyesiyle konuştum. Kasaba binasını kullanmanızda sakınca olmadığına karar verdik.”

Babamın vücut dili kusursuzdu. Gücendiği, fakat hiçbir laf etmeyecek kadar kibar davrandığı son derece açıktı. “Size zorluk çıkarmayı hiç istemem…”

“Hayır, hayır. Zorluk çıktığı falan yok. Hattâ ısrar ediyorum.” “Madem öyle, pekala.”

Başkan gülümsedi ve oradan aceleyle uzaklaştı.

“Eh, böylesi daha iyi oldu,” diyen babam iç geçirdi. “Henüz kemer sıkmamıza gerek yok.”

“Kelle başı yarım peni. Doğru duydunuz. Kellesi olmayana beleş. Teşekkürler, bayım.”

Kapıda duran Trip, oyunu izlemek isteyen herkesin para ödediğinden emin oluyordu. “Kelle başı yarım peni. Şu yanakları pembe

pembe hanımefendiden bir buçuk kelle ücreti almam lazım. Üstüme vazife olduğundan falan değil ha."

Trip kumpanyanın ağzı en iyi laf yapan üyesiydi ve bu sayede gevezelik ya da kabadayılık ederek içeri girmek isteyebileceklere ondan iyi kimse mani olamazdı. Yeşil-gri soytarı kıyafeti içindeyken Trip canı hemen hemen ne isterse söyler ve sözleri hep yanına kâr kalırdı.

"Merhaba, anacığım. Ufaklık için para ödemene gerek yok, ama içeride cıyaklamaya başlarsa ya hemen ağzına meme ver ya da dışarı çıkar." Trip sonu gelmez lakırdısına devam etti. "Doğru duydunuz, yarım peni. Evet bayım, boş kafa için de yarım peni."

Trip'in çalışmasını izlemek hep keyif verici olsa da, dikkatimin büyük bölümü çeyrek saat kadar önce kasabaya öteki taraftan girmiş arabadaydı. Başkan onu süren yaşlı adamla tartışmış, sonra da öfkeyle çekip gitmişti. Şimdi de yanılmıyorsam kasabanın zabitlerinden biri olan uzun boylu ve eli sopalı biriyle beraber arabaya geri gidiyordu.

Merakıma yenik düştüm ve elimden geldiğince göze çarpmayarak at arabasına yollandım. Duyabilecek kadar yaklaştığımda başkan ile yaşlı adam yine tartışıyorlardı. Asabi ve tedirgin gözüken zabitse yakında bir yerde bekliyordu.

"... sana söyledim. Lisansım yok. Lisansa *gerek de* yok. Bir seyyar satıcının lisansa ihtiyacı olur mu? Ya bir tenekecinin?"

"Sen tenekeci değilsin," dedi başkan. "Kendini öyle tanıtmaya kalkma."

"Kendimi öyle tanıttığım falan yok," diye çıkıştı yaşlı adam. "Ben hem tenekeci hem de seyyar satıcıyım ve ikisinden de fazlasıyım. Ben bir *gizemciyim,* seni laf ebesi budala."

"Aynen öyle," dedi başkan inatla. "Buranın ahalisi Tanrı'dan korkar. Kimsenin üstüne vazife olmayan karanlık şeylerle uğraşılmasına karşıyız. Senin gibilerin başımıza açabilecekleri dertleri istemeyiz."

“Benim gibiler mi?” dedi yaşlı adam. “Benim gibileri ne bilirsin? Herhalde son elli yıldır buralara uğrayan bir gizemci olmamıştır.”

“Bizce mahzuru yok. Gerisingeri dön ve geldiğin gibi çek git.”

“Senin kalın kafan yüzünden geceyi yağmur altında geçirecek değilim,” dedi yaşlı adam hararetle. “Bir oda tutmak ya da sokakta iş yapmak için senden izin almama gerek yok. Artık git başımdan, yoksa *benim gibilerin* neler yapabileceklerini yakından görürsün.” Başkanın yüzünde beliren anlık korkunun yerini hemen hiddet aldı. Başını çevirmeden zabite işaret verdi. “Öyleyse serserilik ve saldırgan davranış suçuyla geceyi hapiste geçireceksin. Diline hakim olmayı öğrenebilirsen seni sabahleyin yolcu ederiz.” Zabit sopasını aşağıda tutarak arabaya ihtiyatla yaklaştı.

Yerini koruyan yaşlı adam bir elini kaldırdı. Üstü kapalı at arabasının kenarlarından koyu kızıl bir ışık çıktı. “Daha fazla yaklaşayım deme,” dedi meşum bir sesle. “Yoksa fena olur.”

Anlık bir şaşkınlığın ardından bu tuhaf ışığın yaşlı adam tarafından arabanın içine yerleştirilmiş bir çift sempati lambasından geldiğini anladım. Bunu daha önce Lord Greyfallow’un kütüphanesinde görmüştüm. Sempati lambası normal fenerlerden daha parlak olup mum gibi titreşmezdi ve çok daha uzun bir süre dayanırdı. Ayrıca aşırı derecede pahalıydı. Bu küçük kasabada hiç kimsenin sempati lambası görmek bir yana, duymadığından bile emindim.

Işık artmaya başlayınca zabit olduğu yerde kalakaldı. Fakat başka bir şey yaşanmayınca dişini sıkıp arabaya doğru yürümeyi sürdürdü.

Yaşlı adamın yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. “Ağır ol bakalım,” dedi, arabadan gelen kızıl ışık azalmaya başlarken. “Yoksa…”

“Kapa gaganı, seni gidi ihtiyar bunak,” dedi zabit. Elini bir fırının içine daldırırcasına ani bir hareketle gizemcinin kolunu tuttu. Yine hiçbir şey olmayınca kendine güveni arttı ve gülümsedi. “İblisliklerine devam edersen kafam kırmayacağımı zannetme."

“Aferin, Tom,” dedi rahatladığı her halinden anlaşılan başkan. “Getir bakalım şu herifi. Araba için bir başkasını yollarız.”

Zabit sırıtarak yaşlı adamın kolunu kıvırdı. Gizemcinin beli büküldü ve kısa bir acı nidası attı.

Saklandığım yerden gizemcinin yüz ifadesinin bir saniye içinde kaygıdan ızdıraba, sonra da öfkeye dönüştüğünü gördüm. Ağzı oynamaya başladı.

Uyarıda bulunmaksızın bastıran bir fırtına gibi, bir anda şiddetli bir rüzgar çıktı. Rüzgar yaşlı adamın arabasına çarpınca arabanın iki tekeri yerden kalktı, sonra güm diye tekrar indi. Zabit, Tanrı’dan tokat yemişçesine tökezleyip yere kapaklandı. Rüzgar öyle güçlüydü ki ben bile on metre ötede, saklandığım yerde biri arkamdan itmiş gibi ileri doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

“Defolun!” diye hiddetle bağırdı yaşlı adam. “Başımı belaya sokmayın! Kanınızı ateşe verir, içinizi buz ve demir gibi bir korkuyla doldururum!” Sözleri kulağım tanıdık gelse de bir türlü çıkaramadım.

Hem başkan hem de zabit gerisingeri dönüp kaçtı. Gözleri faltaşı gibi açık, ürkmüş atlarınkiler gibi fıldır fıldırdı.

Rüzgar çıktığı kadar çabucak kesildi. Ani esinti beş saniyeden uzun sürmüş olamazdı. Halkın çoğu kasaba binasında toplandığından, buna benden, başkandan, zabitten ve yaşlı adamın koşum takımlarının içinde istiflerini bozmaksızın bekleyen eşeklerinden başka birinin tanıklık ettiğinden şüpheliydim.

“Bu temiz yeri pis varlıklarınızdan arındırın,” diye kendi kendine homurdandı gizemci, kaçmalarını seyrederken. “Hükmettiğim ismin gücü adına size emrediyorum.”

Sözlerinin neden bu kadar tanıdık geldiğini nihayet anladım. Daeonica’daki şeytan çıkarma sahnesinden alıntı yapıyordu. Pek bilinen bir oyun değildi.

Yaşlı adam arabasına doğru döndü ve doğaçlamaya başladı. “Sizi bir yaz günündeki tereyağına çeviririm. Sizi rahip ruhlu birer şaire

dönüştürürüm. Sizi limon sosuyla doldurup pencereden dışarı atarım.” Yere tükürdü. “Piç kuruları.”

En sonunda öfkesi diner gibi oldu. Uzun bitkinlikle iç geçirdi. “Eh, herhalde bundan kötü gidemezdi,” diye homurdandı, zabitin büktüğü kolunu ovarak. “Acaba peşlerine başkalarını da takıp geri gelirler mi?”

Bir anlığına yaşlı adamın benimle konuştuğunu sandım. Sonra gerçeği anladım. Eşekleriyle konuşuyordu.

“Bence de hayır,” dedi onlara. “Ama yanıldığım olmadı değil. Kasaba sınırına yakın durup yulafımızdan geriye ne kalmış bir bakalım, olur mu?”

Güçbela arabasının arkasına çıktı. Kısa bir sürenin ardından büyük bir kova ve neredeyse tamamen boşalmış bez bir çuvalla göründü. Çuvalı ters çevirip içindekini kovaya döktü ve sonuç karşısında ümitsizliğe kapılır gibi oldu. Kendine bir avuç aldıktan sonra kovayı ayağıyla eşeklere doğru itti. “Bana öyle bakmayın,” dedi onlara. “İdareli gitmemiz lazım. Hem zaten siz otlanabilirsiniz de.”

Avuç dolusu işlenmemiş yulafı yerken eşeklerden birini seviyor, ara sıra durup ağzından yulaf kabuğu tükürüyordu.

Bu sahne karşısında, eşeklerinden başka konuşacak kimsesi olmadan, tek başına yol tepen bu yaşlı adam karşısında içim cız etti.

Biz Edema Ruhların işi zordu, ama en azından birbirimize sahiptik. Bu adamın kimsesi yoktu.

“Medeniyetten çok uzaklaştık, çocuklar. Bana ihtiyacı olanlar bana güvenmiyorlar, bana güvenenlerse ücretimi ödeyemiyorlar.” Yaşlı adam kesesinin içine bir göz attı. “Bir buçuk penimiz kalmış, yani fazla seçeneğimiz yok. Bu gece ıslanmak mı isteriz, yoksa yarın aç kalmak mı? Hiç iş yapamayacağız, o yüzden ikisinden birini seçmek zorundayız.”

Yaşlı adamın arabasının yanında ne yazdığını okuyabilene kadar binanın etrafında gizlice dolandım. Tabelada şunlar yazıyordu:

ABENTHY: USTA GİZEMCİ

Katip. Su bulucu. Kimyager. Dişçi.
Nadir mallar mevcuttur. Her derde şifa bulunur.
Kayıp eşyalar aranır. Bozuk ne varsa mayalanır.
Fal bakılmaz. Aşk iksiri satılmaz. Büyü yapılmaz.

Saklandığım binanın arkasından çıkar çıkmaz Abenthy beni fark etti. “Merhabalar. Yardımcı olabilir miyim?”

“ ‘Onarılır’ yerine ‘mayalanır’ yazmışsın,” diye belirttim.

Şaşırmış gibi gözüktü. “Aslında bu bir espri,” diye açıkladı. “İçki yapmaktan biraz anlarım da.”

“Ah. Bira,” dedim kafa sallayarak. “Anladım.” Elimi cebimden çıkardım. “Bir peniye bana satabileceğin bir şey var mı?”

Sevinç ile merak arasında sıkışmış gibi bir hali vardı. “Ne arıyorsun?”

“Biraz lasilyum bakıyordum.” Geçen ay bir düzine kez sahnelediğimiz *Güzel Garien* adlı oyun, aklımı entrikalarla ve suikastlarla doldurmuştu.

“Birinin seni zehirleyeceğinden mi çekiniyorsun?” diye biraz şaşırarak sordu.

“Pek sayılmaz. Ama bana kalırsa panzehir almak için ihtiyaç duyana kadar beklersen çok geç kalmışsın demektir.”

“Sanırım sana bir penilik satabilirim,” dedi yaşlı adam. “Zaten o kadarı senin cüssende biri için bir doz olur. Ama lasilyum kendi başına tehlikelidir. Sadece belli zehirlere tesir eder. Yanlış bir zamanda alırsan kendine zarar verebilirsin.”

“Ah,” dedim. “Bak bunu bilmiyordum.” Oyunda her derde iyi gelen şaşmaz bir şifa olarak tanıtılıyordu.

Abenthy düşünceli bir edayla dudaklarını sıvazladı. “Bu arada sana bir şey sorabilir miyim?” Kafa salladım. “Şuradaki kimin kumpanyası?”

“Bir açıdan benim sayılır,” dedim. “Ama diğer bir açıdan babamın, çünkü gösteriyi o yönetir ve arabaların nereye gideceğini o belirler. Ama aynı zamanda Baron Greyfallow’un da, çünkü hamimiz o. Biz Lord Greyfallow’un Tayfası’yız.”

Bu sözler yaşlı adamın hoşuna gitmiş gibiydi. “Sizi duydum. İyi bir kumpanyasınız. Güzel bir şöhretiniz var.”

Sahte bir tevazu göstermek için sebep bulamadığımdan kafa sallamakla yetindim.

“Acaba baban benim gibi bir yardımcıyla ilgilenir mi?” diye sordu. “Aktörlükle aram pek iyi sayılmaz, ama elim işe yatkındır. Size kurşun, cıva ve arsenikle dolu olmayan yüz boyaları ve rujlar hazırlayabilirim. Bir çırpıda temiz ve parlak ışıklar da kurabilirim. Hattâ isterseniz farklı farklı renklerde.”

Fazla düşünmeme gerek yoktu; mumlar pahalıydı ve rüzgara karşı dayanıksızdı. Meşalelerse pis ve tehlikeliydi. Ayrıca kumpanyadaki herkes kozmetik malzemelerinin zararını erken yaşlarda öğrenirdi. Üç günde bir suratına zehir çalarken yaşlı, tecrübeli bir sanatçı haline gelmek güçtü ve daha yirmi beşinde kendi kendine sayıklayan zırdelinin teki olup çıkardın.

“Belki de haddim değil,” dedim sıkması için elimi uzatırken, “ama müsaadenle aramıza hoşgeldin diyen ilk ben olayım.”

Bu yaşadıklarımı ve yaptıklarımı tamamen, açıkça anlatan bir hayat hikâyesi olacaksa, Ben’i kumpanyamıza alma sebeplerimin bütünüyle fedakârca olmadığını belirtmeliyim. Kaliteli kozmetik malzemelerinin ve temiz ışıkların kumpanyamıza fayda sağlayacağı doğruydu. Ayrıca yaşlı adamın bir başına yol tepmesine üzüldüğüm de.

Ama bütün bunların altında merakım yatıyordu. Abenthy’yi açıklayamadığım garip ve harika bir şey yaparken görmüştüm. Sempati lambalarıyla yaptığı hileden bahsetmiyorum, bunun ne olduğunu hemen anlamıştım; cahil kasabalıları kandırmak için düzenlenen bir gösteriydi.

Fakat hemen ardından yaptığı şey bambaşkaydı. Rüzgarı çağırmış, rüzgar da çıkıp gelmişti. Bu sihirdi. Gerçek sihir. Ulu Taborlin'in hikâyelerinde duyduğum, altı yaşımdan beri inanmadığım türde bir sihir. Artık neye inanacağımı bilemiyordum.

İşte bu yüzden, sorularıma cevap bulabilmek için onu kumpanyamıza davet etmiştim. Henüz farkında değildim, ama aslında rüzgarın adını arıyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ben'in Yanında Araba Yolculuğu

Tanıştığım ilk gizemci olan Abenthy, genç bir oğlan için tuhaf ve heyecan verici biriydi. Tüm bilimlere hakimdi: botanik, astronomi, psikoloji, anatomi, simya, kimya, jeoloji...

Biraz tıknaz olup yerinde duramayan ışıltılı gözlere sahipti. Başının arkasında bir tutam saç bulunuyorsa da (hakkında en iyi hatırladığım şey bu) kaşları yoktu. Daha doğrusu vardı da, simya alanındaki uğraşları yüzünden ikide bir yandıkları için daimi bir yeniden doğuş aşamasındaydılar. Kaşlarının bu hali onu aynı anda hem şaşkın hem de meraklı gösteriyordu.

Kibar konuşur, sık sık güler ve zekâsını asla başkalarını rencide etmekte kullanmazdı. Bacağı kırık bir denizci gibi küfrederdi, ama sadece eşeklerine. Eşeklerin adları Alfa ve Betaydı. Abenthy kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda onları havuç ve şekerle beslerdi. En sevdiği şey kimyaydı ve babam bir damıtıcıyı ondan daha iyi kullanan birini tanımadığını söylerdi.

Kumpanyamızdaki ikinci gününde onun arabasından inmez olmuştum. Ona sorular sorardım ve o da cevap verirdi. Sonra o benden şarkı isterdi ve ben de babamın arabasından ödünç aldığım bir lavta ile ona bir şeyler tıngırdatırdım.

Hattâ arada sırada şarkı bile söylerdi. Berrak ve pervasız tenor sesi hep kalasına göre çıkar, notaları yanlış yerlerde arardı. Böyle olduğu zamanlarda da sık sık durup kendi kendine gülerdi. İyi bir adamdı ve içinde en ufak bir kötülük yoktu.

Kumpanyamıza katılalı fazla geçmemişti ki ona gizemciliğin nasıl bir şey olduğunu sordum.

Bana düşünceli gözlerle baktı. "Hiç daha önce bir gizemci tanıdın mı?"

"Bir keresinde yolda kırılan bir dingili onarması için birine para ödemiştik." Durup düşündüm. "Balık taşıyan bir kervanla beraber iç kesimlere doğru gidiyordu."

Abenthy elini küçümseyici bir hareketle savurdu. “Yok be evlat. Ben *gizemcilerden* bahsediyorum. Taze etlerin bayatlamaması için kervan güzergahlarında bir oraya bir buraya seyahat eden zavallı bir soğukçudan değil.”

“Aradaki fark nedir?” diye sordum, böyle sormamın beklendiğini sezerek.

“Eh,” dedi, “bunu açıklamak biraz zaman alabilir…”

“Zamandan bol ne var.”

Abenthy beni bakışlarıyla tarttı. Bunu bekliyordum. Gözlerindeki ifade, “Göründüğün kadar genç konuşmuyorsun,” diyordu. Bu gerçeği bir an önce kavramasını umuyordum. Size bir çocuk gibi hitap edilmesi çok can sıkıcıdır, çocuk olsanız bile.

Derin bir nefes aldı. “Bir insan sırf bir iki numara biliyor diye gizemci olmaz. Kırık kemikleri alçıya almayı veya Eld Vintic okumayı bilse dâhi. Belki sempatiden bile biraz anlayabilir. Ama…”

“Sempati mi?” diye olabildiğince kibar bir şekilde sözünü kestim.

“Siz ona herhalde büyü diyorsunuzdur,” dedi Abenthy çekinerek. “Aslında değil.” Omuz silkti. “Ama sempati bilmek bile seni gizemci yapmaz. Gerçek bir gizemci olabilmek için Üniversite’de Gizemiye’yi bitirmek gerekir.”

Gizemiye deyince aklımda iki düzine yeni soru belirdi. Bunun o kadar da çok olmadığını düşünebilirsiniz, ama sürekli yanımda taşıdığım elli soruyu da hesaba katarsanız patlamaya hazırdım. Sadece irademi sonuna kadar zorlayarak sessiz kalabildim ve Abenthy’nin sözlerine devam etmesini bekledim.

Ancak Abenthy tepkimi fark etmişti. “Demek Gizemiye’yi duydun, öyle mi?” Keyifli bir hali vardı. “Önce neler duyduğunu anlat.” Bu istek, ihtiyaç duyduğum tek bahaneydi. “Temper Glen’deki bir oğlandan duyduğuma göre, kolun koparsa Üniversite’de yerine dikebilirlermiş. Sahiden öyle mi? Bazı öykülerde Ulu Taborlin’in her şeyin

adını öğrenmek için oraya gittiği anlatılır. İçinde binlerce kitap olan bir kütüphane varmış. Cidden o kadar çok kitap var mı?"

Diğer sorular cevap veremeyeceği kadar süratle geçip gittiğinden Abenthy sadece sonuncusunu yanıtladı. "Aslında binden fazla var. On kere on bin kitap. Daha da fazla. Ömrün boyunca okuyabileceğinden fazlası." Sesi belli belirsiz bir özlem taşıyordu.

Okuyabileceğimden daha fazla kitap mı? İşte bundan şüpheliydim.

Ben sözlerine devam etti. "Nasıl ki her gezgin sanatçı Edema Ruh değilse, kervanlarda gördüklerin de -yiyeceklerin bozulmasını önleyen muskacılar, su bulucular, falcılar, kurbağa yiyenler- gerçek gizemci değildirler. Biraz simya, biraz sempati, biraz da şifacılık biliyor olabilirler." Başını iki yana salladı. "Ama *gerçek* gizemci değiller.

"Çoğu kimse öyleymiş gibi davranır. Üzerlerine cüppe giyip caka satarlar, sonra da cahillerin ve enayilerin parasını alırlar. Ama gerçek bir gizemciyi tanımanın bir yolu vardır."

Abenthy boynundan incecik bir zincir çıkarıp bana verdi. İlk defa bir Gizemiye guldeni görüyordum. Üzerine anlaşılmaz bazı yazıların kazındığı yassı bir kurşun parçasından ibaret olan bu şey pek de etkileyici görünmüyordu.

"İşte bu gerçek bir *gilthe*. Ya da diğer adıyla gulden," diye hoşnut bir tavırla açıkladı Abenthy. "Kimin gizemci olduğunu, kimin olmadığını anlamanın en kesin yolu budur. Kumpanyanıza katılmadan önce baban benimkine bakmak istedi. Görmüş geçirmiş bir adam olduğu belli." Bana muzip bir kayıtsızlıkla baktı. "Epey nahoş, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak kafa salladım. Guldene dokunur dokunmaz elim âdeta buz kesmişti. Önündeki ve arkasındaki işaretleri yakından incelemek istiyordum, ama iki kez soluk alıp verene dek, kolum, bütün gece üzerinde yatmışım gibi omzuma kadar uyuşmuştu. Yeteri kadar uzun bir süre tutarsam bütün vücudumun uyuşup uyuşmayacağını merak ettim.

Fakat bunu saptayamadım, zira araba yoldaki bir çukura girdi ve uyuşmuş vaziyetteki elimin guldeni arabanın ayak tahtasına düşürmesine ramak kaldı. Abenthy onu kaptı ve kıkırdayarak boynuna geçirdi.

“Buna nasıl katlanabiliyorsun?” diye sordum, elimi ovuşturarak canlandırmaya çalışırken.

“Sadece başkalarına böyle oluyor,” diye açıkladı. “Sahibine sıcak bir his veriyor. İşte bir gizemci ile sadece su bulmak veya hava durumunu tahmin etmek konusunda yetenekli birini birbirinden böyle ayırabilirsin.”

“Trip’in de bunlara benzer bir kabiliyeti var,” dedim. "Zarları hep yedi getirebiliyor.”

“O başka şey,” diyerek güldü Abenthy. “Bir maharet kadar açıklanamaz bir şey değil.” Sürücü koltuğunda biraz kaykıldı. “İyi ki de değil. Birkaç yüzyıl öncesine kadar birinin mahareti olduğu anlaşılırsa o kişi ayvayı yemiş demekti. Tehlinler maharetlere iblis alametleri derlerdi ve maharet sahibi insanları yakarlardı.” Abenthy’nin morali bozulmuş gibiydi.

“Trip’i bir iki kez hapisten kurtarmamız gerekti,” dedim, konuyu değiştirmek için. “Ama onu yakmaya çalışan biri çıkmadı.”

Abenthy yorgunlukla tebessüm etti. “Trip’in bir çift hileli zarı olsa gerek. Herhalde kartlar için de yine kurnazca bir hilesi vardır. Bu vakitlice uyarın için teşekkür ederim, ama maharet bambaşka bir şeydir.”

Hafife alınmaya katlanamazdım. “Trip cam pahasına bile olsa hile yapamaz,” dedim, amaçladığımdan daha sert bir sesle. “Ve kumpanyadaki herkes düzgün zarla hileli zarı ayırt edebilir. Trip hep yedi atar. Kimin zarını kullandığının önemi yok. Biri onun üzerine bahse girerse o kişi de yedi atar. Üstünde zar olan bir masaya bile çarpsa zarlar yedi gelir.”

“Hımm.” Abenthy kendi kendine kafa salladı. “Öyleyse özür dilerim. Bu dediğin kulağa maharet gibi geliyor. Bir ara kendi gözlerimle de görmek isterim.”

Kafa salladım. “Ona kendi zarlarını ver. Yıllardır oynadığı yoktu.” Aklıma bir fikir geldi. “Ama bu maharete artık sahip olmayabilir.” Abenthy omuz silkti. "Maharetler öyle kolayca geçip gitmez. Doğup büyüdüğüm Staup’ta mahareti olan birini tanıyordum. Bitkilerle arası aşırı derecede iyiydi.” Benim göremediğim bir şeye bakarken Abenthy’nin sırıtışı kayboldu. “Başkalarının domatesleri daha yeni yeni yetişirken onunkiler kıpkırmızı olurdu. Kabakları hep daha büyük ve daha tatlıydı. Üzümlerinin şarap haline getirilmeden önce şişelenmesine gerek kalmazdı...” Sesi azalıp duyulmaz hale geldi ve gözleri dalıp gitti.

“Onu yaktılar mı?” diye sordum, gençlere özgü o marazi merakla. “Ne? Hayır, tabii ki hayır. O kadar da yaşlı değilim.” Bana sahte bir sertlikle baktı. “Bölgede bir kuraklık yaşanınca kasabadan kovuldu. Zavallı anneciği üzüntüden yataklara düştü.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. Teren ile Shandi’nin iki araba önümüzde *Domuz Çobanı ve Bülbülün* provasını yaptıklarını duyabiliyordum.

Abenthy de dalgın bir edayla onları dinliyor gibiydi. Teren, Fain’in bahçe monologunun ortalarında sözlerini unutunca suskunluğumu bozdum. “Üniversite’de oyunculuk öğretiyorlar mı?” diye sordum.

Bu soru karşısında keyfi biraz yerine gelen Abenthy başını iki yana salladı. “Pek çok şey öğretiyorlar, ama onu değil.”

Dönüp baktığımda Abenthy’nin ışıltılı gözlerle bana baktığını gördüm.

“O şeylerden bazılarını bana da öğretir misin?" diye sordum.

Gülümsedi. İşte bu kadar basitti.

Abenthy daha sonra her bilimi bana kısaca tanıttı. Kimyaya karşı duyduğu sevgiye rağmen çok yönlü bir eğitimin daha iyi olduğu kanısındaydı. Sekstantı, pusulayı, sürgülü cetveli ve abaküsü

kullanmayı öğrendim. Daha da önemlisi işimi bunları kullanmaksızın yapmayı öğrendim.

Bir dönü içinde arabasındaki tüm kimyasalları tanımlayabilir oldum. İki ay sonra likörleri içilemeyecek denli yoğun bir hale getirene kadar damıtabiliyor, yaraları sarabiliyor, kırılan kemikleri alçıya alabiliyor ve bulgularına bakarak yüzlerce hastalığı teşhis edebiliyordum. Dört farklı afrodizyak, gebelik önleyici üç farklı karışım, iktidarsızlık için dört ilaç ve sadece "genç kızın yardımcısı" denilip geçilen iki iksir hazırlayabiliyordum. Abenthy bu sonuncusunun ne amaçla kullanıldığı üzerinde fazla durmasa da bazı kuşkularım vardı.

Bir düzine zehir ile asidin, yüz farklı ilaç ile şifa iksirinin formülünü öğrendim; üstelik bazılarının işe yaradığı bile oluyordu. Şifalı bitkiler konusundaki bilgi dağarcığımı pratikte olmasa bile teoride ikiye katladım. Abenthy bana Kızıl demeye başladı ve ben de ona Ben diye hitap eder oldum; ilk başta misilleme, sonradan dostluk amacıyla.

Sadece şimdilerde, üzerinden onca zaman geçtikten sonra, Ben'in beni Üniversite'de olacaklara ne kadar dikkatle hazırladığını anlıyorum. Bunu üstü kapalı bir şekilde yapıyordu. Normal derslere ek olarak günde bir iki kez basit bir zihin egzersizi veriyor ve başka bir şeye geçmeden önce bu egzersizi tamamlamam gerekiyordu. Bazen bana Tirani'yi bir oyun tahtası kullanmadan kafamda oynattırıyordu.

Bazen de bir konuşmanın orta yerinde duruyor, son birkaç dakikada söylediği her şeyi kelimesi kelimesine tekrarlatıyordu.

Bu egzersizler sahne için yaptığım basit ezberlerin çok ötesindeydi. Farklı şekillerde çalışmayı öğrenen zihnim giderek kuvvetleniyordu. Vücudunuzun gün boyu odun kestikten, yüzdükten veya seviştikten sonra hissettiği gibi bir histi bu. Kendinizi bitkin, dermansız, ama bir o kadar da ilahi hissedersiniz ya, işte bu da ona benziyordu. Aradaki fark zekâmın bitkin ama genişlemiş, uyuşmuş ama potansiyel anlamda güçlenmiş hissetmesiydi. Zihnimin uyanmaya başladığını sezebiliyordum.

Nasıl ki hızla akan su, kumdan yapılmış bir barajı süpürür gider, ben de gelişme kaydettikçe ivme kazanıyordum. Geometrik artışın ne olduğunu bilmiyor olabilirsiniz, fakat vaziyeti en iyi bu şekilde açıklayabilirim.

Günler geçtikçe, Ben, sırf gıcıklık etmek için uydurduğuna yarı yarıya ikna olduğum zihin egzersizlerini bana öğretmeyi sürdürdü.

ONUNCU BÖLÜM

Alar ve Birkaç Taş

Ben yerden yumruk iriliğinde bir taş alıp bana gösterdi.

“Bu taşı bırakırsam ne olur?”

Biraz düşündüm. Ders sırasında sorulan basit sorular nadiren basitlik içerirdi. Sonunda en bariz cevabı verdim. “Herhalde yere düşer.”

Ben’in bir kaşı kalktı. Son birkaç aydır onu epey meşgul ediyordum ve henüz kaşlarını kazara yakacak zamanı bulamamıştı. “Herhalde mi? Sofistler gibi konuşuyorsun, evlat. Taşın düşmediği hiç oldu mu?”

Ona dil çıkardım. “Sakın bana çokbilmişlik taslamaya kalkma. Mantık yürütmenin hep doğru olmadığını bana sen öğrettin.”

Ben sırıttı. “Peki. Düşeceğine inandığını söylesek olur mu?”

“Olur.”

“Bunu bıraktığım zaman yukarı düşeceğine inanmanı istiyorum.” Sırıtışı büyüdü.

Denedim. Zihin jimnastiği gibi bir şeydi bu. Bir süre sonra kafa salladım. “Tamam.”

“Ne kadar çok inanıyorsun?”

“Pek değil,” diye itiraf ettim.

“Bu taşın uçup gideceğine inanmanı istiyorum. Hem de dağları titretecek, ağaçları köklerinden sökecek bir inançla.” Biraz duraksadı, sonra taktik değiştirir gibi oldu. “Tanrı’ya inanıyor musun?”

“Tehlu’ya mı? Bir yere kadar.”

“Yetmez. Ebeveynlerine inanıyor musun?”

Hafif bir tebessüm ettim. “Bazen. Ama şu anda onları göremiyorum.”

Dudak büküp güldü ve tembellik ettiklerinde Alfa ile Beta’yı dürtmekte kullandığı değneği çıkardı. “Peki buna inanıyor musun, E’lir?” Bana sadece fazla inat ettiğimi düşündüğü zamanlarda böyle hitap ederdi. Yakından bakmam için değneği uzattı.

Gözlerinde haşin bir pırıltı vardı. Şansımı zorlamamaya karar verdim. “Evet.”

“Güzel.” Değneği arabanın yanına vurarak sert bir ses çıkardı. Sesin kendisine yönelik olup olmadığına karar veremeyen Alfa’nın kulaklarından biri o tarafa doğru döndü. “İşte ben böyle bir inanç istiyorum. Buna *Alar* denir: sopa inancı. Bu taşı bıraktığımda kuş gibi özgürce uçup gidecek.”

Değneği azıcık sağa sola salladı. “Ve o saçma sapan felsefelerinden bahsetmeye kalkma, yoksa seni pişman ederim.”

Kafa salladım. Önceden öğrendiğim bir tekniği kullanarak zihnimi boşalttım ve tüm gücümle inanmaya yoğunlaştım. Terlemeye başladım.

On dakika kadar sonra tekrar kafa salladım.

Ben taşı bıraktı. Taş yere düştü.

Başım ağrımaya başlıyordu.

Taşı yerden aldı. “Uçtuğuna inanıyor musun?”

“Hayır!” Surat asarak şakaklarımı ovdum.

“Güzel. Uçmadı da. Sakın budalalık edip olmayan şeylere kendini inandırma. Bu üzerinde yürümesi zor bir çizgidir; ama sempati, iradesi zayıf olanlara göre bir sanat değildir.”

Taşı tekrar uzattı. “Uçacağına inanıyor musun?”

“Ama uçmadı ki!”

“Fark etmez. Tekrar dene.” Taşı salladı. “Alar, sempatinin temelidir. İradeni dünyaya yansıtacaksan neye inanacağını kontrol edebilmelisin.”

Denedim de denedim. O güne kadar yaptığım en zor şeydi bu. Neredeyse tüm akşamüstünü aldı.

Sonunda Ben taşı bir kez daha bırakırken aksi yöndeki bulgulara rağmen taşın düşmeyeceği inancımı koruyabildim.

Taşın yere düştüğünü duydum ve başımı kaldırıp Ben'e baktım. "Anladım," dedim soğukkanlılıkla, biraz da kibirlenerek.

İnanmamasına rağmen bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi benden tarafa göz ucuyla baktı. Yere diz çöktü ve tırnağını kullanarak taşla oynadı. Sonra omuz silkti ve onu tekrar kaldırdı. "Bıraktığım zaman taşın hem düşeceğine hem de düşmeyeceğine inanmanı istiyorum." Ve sırıttı.

O gece geç yattım. Burnum kanasa da yüzümde tatminkâr bir tebessüm vardı. Zihnimde birbirinden zıt iki farklı inanç taşıyordum ve bunların ahenksiz şarkısıyla uykuya daldım.

Aynı anda iki farklı şey düşünmek son derece verimli olmasının yanı sıra kendi kendinle düet yapmaya benziyordu. Bu en sevdiğim oyunlardan biri haline geldi. İki günlük egzersizin ardından düeti üçlüye çıkarmayı başardım. Kısa zaman içinde oyun kartlarını karıştırmanın ve bıçaklarla hokkabazlık yapmanın zihinsel karşılığını becerir olmuştum.

Daha pek çok ders vardı, ama hiçbiri Alar kadar önemli değildi. Ben bana Taşın Kalbi'ni, yani duygularını ve önyargılarını bir kenara bırakıp canının istediğini açıkça düşünmeyi öğretti. Ona göre Taşın Kalbinde ustalaşan bir adam, tek bir gözyaşı bile dökmeden kardeşinin cenazesine katılabilirdi.

Bir de Taşı Aramak diye bir oyun öğretti. Oyunun amacı zihninin bir bölümüyle hayali bir taşı hayali bir odaya saklamak, sonra başka bir bölümüyle de taşı bulmaya çalışmaktı.

Bu egzersiz insana zihnini kontrol etmeyi öğretiyordu. Taşı Aramak oyununu gerçekten oynayabilirsen sempati için gereken demir gibi bir Alar geliştiriyorsun demekti.

Aynı anda iki farklı şey düşünebilmek son derece faydalı olsa bile bunu başarmak için gereken eğitim en iyi ifadeyle yıldırıcıydı; kimi zamansa düpedüz ürkütücü.

Hatırlıyorum da, bir keresinde taşı neredeyse bir saat boyunca aradıktan sonra diğer yanına onu nereye sakladığımı sormuş, karşılığında taşı hiç saklamadığımı öğrenmiştim. Aslında vazgeçmeden önce taşı ne kadar uzun süre arayacağımı anlamak istemiştim. Aynı anda kendinize hem kızdığınız, hem de güldüğünüz oldu mu? Bu en hafif tabiriyle çok ilginç bir duygudur.

Başka bir seferde zihnimin öteki yarısından ipuçları istedim ve bunun üzerine kendi kendimle alay ettim. Çoğu gizemcinin zırdeli olmasa bile eksantrik olduğuna şaşmamak lazım. Ben'in de dediği gibi; sempati, iradesi zayıf olanlara göre bir şey değildi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Demiri Bağlamak

Abenthy'nin arabasının arkasında oturuyordum. Yüzlerce şişeyi ve keseyi barındıran, bin farklı kokuyla dolu bu yere bayılıyordum. Bazen genç zihnime bir tenekecinin el arabasından bile daha eğlenceli göründüğü olurdu, ama o gün değil.

Bir gece önce sağanak yağmur yağınca yollar çamur deryasına dönmüştü. Kumpanya belirli bir programı izlemediğinden yolların kuruması için bir iki gün beklemeye karar vermiştik. Bu sık rastlanılan bir olaydı ve Ben'in eğitimimi ilerletmesi için mükemmel bir zamana denk gelmişti. İşte bu yüzden Ben'in arabasının arkasındaki ahşap bir çalışma masasının başında oturuyor, vaktimin zaten bildiğim konularda ders dinlemekle boşa geçtiğine hayıflanıyordum.

Düşüncelerimi açığa vurmuş olmalıyım ki Abenthy iç geçirerek yanıma oturdu. "Pek de beklediğin gibi çıkmadı, değil mi?"

Bu ses tonunun derse kısa bir ara anlamına geldiğini bildiğimden biraz gevşedim. Ben masanın üstünde duran demir meteliklerden bir avuç aldı ve düşünceli bir edayla birbirlerine vurdu.

Bana baktı. "Hokkabazlığı bir anda mı öğrendin? Beş topu aynı anda çevirmeyi? Bıçakları da?"

Hafızamda canlanan anı karşısında biraz yüzüm kızardı. Trip ilk başta üç topu denememe izin vermemiş, bana iki topla hokkabazlık yaptırmıştı. Onları birkaç sefer elimden düşürdüğüm bile olmuştu. Ben'e bunları söyledim.

"Demek öyle," dedi Ben. "Bu numarada ustalaşırsan sana başka bir tane daha öğretirim." Ayağa kalkıp derse devam etmesini bekledim, ama yapmadı.

Derin bir nefes aldım ve bir daha bana ders verirken Ben'i fazla yormamayı kararlaştırdım. "Artık Cealdimliler denilen eskinin göçebeleri, standart bir para birimi belirleyen ilk topluluk oldular. İşte o küçük külçelerden birini beş parçaya ayırırsan beş metelik elde edersin." Örnekleme amacıyla beşer meteliği iki sıra halinde yan yana

koydum. Bu şekilde küçük metal külçelere benzediler. “On metelik bir mangıra karşılık gelir; on mangırsa…”

“Bu kadarı yeterli,” diye beni şaşırtarak sözümü kesti Ben. “Demek bu iki metelik,” dedi, daha yakından görmem için bir çift sikkeyi parmaklan arasında tutarak, “aynı külçeden kesilmiş olabilir, öyle mi?”

“Aslında muhtemelen farklı külçelerden…” Bakışları karşısında cümlemi yanda bıraktım. “Tabii.”

“Demek hâlâ onları birbirine bağlayan bir şey var, doğru mu?” Bana yine manalı gözlerle baktı.

Aslında onunla hemfikir değildim, ama ona karşı çıkmaya hiç niyetim yoktu. “Doğru.”

İkisini de masaya geri koydu. “Yani birini kıpırdattığında öteki de kıpırdamak, ha?”

Sözün uzamaması için onu doğruladım, ardından birini kıpırdatmak için elimi uzattım. Ama Ben başını sağa sola sallayarak beni durdurdu. “Öncelikle bunu onlara hatırlatmalısın. Hattâ onları ikna etmelisin.”

Bir kâse çıkardı ve içine bir damla çam reçinesi damlattı. Meteliklerden birini reçineye batırıp diğerine yapıştırdı, anlamadığım bir-dizi sözcük sıraladı ve sikkelerin arasındaki reçineyi sicim gibi uzatarak onları birbirinden yavaşça ayırdı.

Mangırlardan birini elinde tutarken diğerini masaya bıraktı. Sonra bir şey daha mırıldanıp gevşedi.

Elini kaldırdı ve masadaki metelik bu hareketi taklit etti. Elini birkaç kez döndürünce kahverengi demir parçası havada inip kalktı.

Önce bana, sonra da sikkeye baktı. “Sempati yasası, büyünün en temel parçalarından biridir. İki nesne birbirine ne kadar çok benziyorsa aradaki sempati bağının da o kadar güçlü olacağını söyler. Bağ ne kadar büyükse nesneler birbirini o kadar kolay etkiler.”

“Bu çok yuvarlak bir tanımlama.”

Ben sikkeyi bıraktı. Eline bulaşmış reçineyi fazla başarı sağlamaksızın bir beze silmeye çalışırken yüzündeki öğretmen maskesinin yerini bir sırıtış aldı. Bir müddet düşündü. “Kulağa lüzumsuz geliyor, öyle değil mi?”

Kararsızca kafa salladım; ders esnasında şaşırtmacalı sorulara sıkça rastlıyordum.

“Bunun yerine rüzgarı çağırmayı mı öğrenmek istiyorsun?” Bana yine o ışıltılı gözlerle baktı. Bir sözcük mırıldanınca arabanın üstünü kapatan bez hışırdadı.

Suratımda yabani bir sırıtışın belirdiğini hissettim.

“Şansına küs, E’lir.” Onun sırıtışı da yabaniydi. “Yazmadan önce harfleri öğrenmelisin. Şarkılar çalmadan önce parmaklarını tellere nasıl basacağını kavramaksın.”

Bir parça kâğıt alıp üzerine birkaç sözcük karaladı. “İşin püf noktası Alar’ı aklından çıkarmamak. Nesnelerin birbirine bağlı olduğuna inanmalısın. Hattâ öyle olduğunu *bilmelisin.”* Kâğıdı bana verdi. “Burada sesli okunuşu yazıyor. Buna Paralel Hareketin Sempatik Bağı denir. Üzerinde çalış.” Yaşlı ve kaşları olmadan saçlarına kır düşmüş haliyle öncekinden de daha yabani bir görünüme sahipti.

Ben ellerini yıkamaya gitti, Taşın Kalbi’ni kullanarak zihnimi boşalttım. Az sonra hissiz bir sükûnetin içinde yüzüyordum. Biraz reçine kullanarak iki metal parçasını birbirine yapıştırdım. Meteliklerin birbirine bağlı olduğuna yönelik Alar’ı, yani sopa inancını aklıma sabitledim. Sözcükleri telaffuz etim, sikkeleri birbirinden ayırdım, son sözcüğü de söyleyip bekledim.

İçim güçle dolmadı. Vücudumu sıcak veya soğuk basmadı. Üstüme bir yerlerden gelen parlak bir ışık huzmesi vurmadı.

Hayal kırıklığına uğramıştım. En azından Taşın Kalbi’ndeyken uğrayabileceğim kadar. Elimdeki sikkeyi kaldırdım ve masanın üstündeki de benzer şekilde kalktı. Bu yaptığımın büyü olduğuna hiç

şüphe yoktu. Ama tatmin olmamıştım. Beklediğim... ne beklediğimi bilmiyordum. Yine de bu olmadığı muhakkaktı.

Günün geri kalanını Abenthy'nin öğrettiği basit sempati bağı üzerinde denemeler yaparak geçirdim. Hemen hemen her şeyin birbirine bağlanabileceğini keşfettim. Demir bir metelik ile gümüş bir talent, bir taş ile bir parça meyve, iki tuğla, bir parça toprak ile eşeklerden biri. Çam reçinesine gerek olmadığını anlamam neredeyse iki saatimi aldı. Sorduğum zaman Ben reçinenin sadece yoğunlaşmaya yardımcı olduğunu itiraf etti. Sanırım bunu kendiliğimden çözmeme şaşırmıştı.

Müsaadenizle sempatiyi kısaca özetleyeyim. Zaten bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair genel bir açıklamadan fazlasına ihtiyaç duyacağınızı sanmam.

Öncelikle enerji yok edilemeyeceği gibi yoktan da var edilemez. Bir meteliği kaldırdığınızda masanın üstündeki de kalkıyorsa ikisinin birden ağırlığını hissedersiniz, çünkü aslında ikisini de aynı anda kaldırıyorsunuzdur.

Teoride durum böyledir. Ama pratikte üç tane metelik kaldırır gibi olursunuz. Hiçbir sempati bağı kusursuz değildir. Nesneler birbirinden ne kadar farklıysa, boşa harcanan enerji miktarı da o kadar fazladır. Bunu bir su değirmenine su taşıyan altı delik bir su kanalı olarak düşünün. İyi bir sempati bağının çok az kaçağı vardır ve enerjinin çoğu kullanılır. Kötü bir bağ ise deliklerle doludur; harcadığınız çabanın çok ufak bir bölümü hedefine ulaşır.

Mesela bir parça tebeşirle bir su şişesini birbirine bağlamaya çalıştım. İkisi arasında fazla benzerlik yoktu, bu yüzden şişenin ağırlığı yarım kilo olmasına rağmen tebeşiri kaldırırken otuz kilo kaldırıyormuşum gibi hissettim. Kurduğum en iyi bağ, ortadan ikiye kırdığım bir dalın parçaları arasındaydı.

Sempati hakkındaki bu ufak uygulamayı kavradıktan sonra Ben bana başka şeyler de öğretti. Düzinelerce sempati bağını. Gücümü yönlendirmem için yüz farklı numarayı. Bunların her biri, daha yeni yeni konuşmaya başladığım engin bir kelime dağarcığında farklı birer

sözcüktü. Çalışmalarım genellikle en hafif tabiriyle usandırıcı geçiyordu.

Abenthy bana daha başka alanlarda bölük pörçük dersler vermeyi sürdürdü; tarih, aritmetik ve kimya. Ama ben asıl, sempati konusunda öğrettiklerini yalayıp yutuyordum. Sırlarını benimle parça parça paylaşıyor, birini vermek için öncekinde ustalaşmamı bekliyordu. Yine de bu konuya, öğrenmeye yönelik doğal yeteneğimden daha yatkın gibiydim. Bu yüzden aradaki beklemeler fazla uzun sürmüyordu.

Üzerinde yürüdüğüm yolun dümdüz olduğu gibi bir iddiam yok. Beni bu kadar hevesli bir öğrenci yapan merakım, aynı zamanda başımı sık sık belaya sokmama yol açıyordu.

Bir akşam ebeveynlerim için kamp ateşi yakarken annem beni bir gün önce öğrendiğim bir tekerlemeyi söylerken yakaladı. Arkamda olduğunu bilmediğim için kütükleri üst üste dizerken dalgın bir edayla konuşuyordum:

"Siyah elbisesinin altına gizlediği Vardır Leydi Lackless'ın yedi farklı şeyi *Biri takılmayacak bir yüzük Bir diğeri söylenmeyecek bir sözcük Kocasının mumunun yanı başında Kulpsuz bir kapının arkasında Durur bir kutu, ne kilitli ne de kapaklı Lackless koyar buna kocasının taşlarını Bir sır vardır kafasında Uyumasa da görür bir rüya Üzerinde gidilmeyen bir yolda Lackless hayallere dalar ara sıra."*

Küçük bir kızın ip atlarken bu tekerlemeyi söylediğini duymuştum. Sadece iki kez dinlemek ezberlememe yetmişti. Zaten çoğu çocuk tekerlemesi gibi akılda kalıcıydı.

Ama annem beni duydu ve gelip ateşin yanında durdu. "Ne diyorsun öyle, tatlım?" Ses tonu öfkeli çıkmadığı halde memnun olmadığını da anlamıştım.

"Fallows'ta kulağıma çalınan bir şey," diye kaçamak bir yanıt verdim. Uğradığımız kasabalardaki çocuklarla oyun oynamam yasaktı. Güvensizliğin yerini *çabucak hoşnutsuzluk alır,* derdi babam

kumpanyamızın yeni üyelerine, *bu yüzden kasabalarda birbirinizden ayrılmayın ve başkalarına karşı kibar davranın*. Ateşe birkaç dal parçası daha bıraktım.

Annem bir süre sessiz kaldı. Tam meseleyi uzatmayacağını ummaya başlıyordum ki tekrar konuştu. "Pek de güzel bir tekerleme değilmiş. Hiç durup ne hakkında olduğunu düşündün mü?"

Düşünmemiştim. Kulağa saçma sapan bir tekerleme gibi geliyordu. Fakat şöyle bir gözden geçirdikten sonra içindeki bariz cinsel imayı kavradım. "Şimdi anladım. Bilmiyordum."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı ve elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Ağzından çıkan her söz üzerinde iyi düşün, tatlım."

Başım dertten kurtulmuşa benziyordu, ama sormadan edemedim. "Bunun *Onca Bekleyişin Ardından*'ın bazı kısımlarından ne farkı var? Mesela Fain'in, Leydi Perial'a şapkasını sorduğu kısımdan? 'O kadar çok adamın ağzından duydum ki bana da uyup uymayacağını bir de kendi gözlerimle göreyim dedim.' Neyden bahsettiği kolayca anlaşılıyor."

Annemin ağzını sımsıkı kapadığını gördüm. Kızmamıştı ama yine de hoşnut değildi. "Aradaki farkı sen bana söyle," dedi.

Bu tür tuzak sorulardan nefret ederdim. Aradaki fark açıkça ortadaydı: Biri başımı belaya sokacak, diğeri sokmayacaktı. Soru üzerinde yeteri kadar düşündüğümü göstermek için bir süre bekledim, ardından başımı iki yana salladım.

Annem ateşin önünde diz çöküp ellerini ısıttı. "Aradaki fark... git ocağı getir, olur mu?" Beni hafifçe itti ve ben de arabamıza doğru koşar adımlarla uzaklaştım. "Aradaki fark *birine* bir laf etmek ile *biri hakkında* bir laf etmektir. İlki kaba bir davranış olabilir, ama İkincisi daima dedikodudur."

Üç ayaklı ocağı getirdim ve annemin onu ateşin üzerine kurmasına yardım ettim. "Ayrıca Leydi Perial sadece bir oyun karakteridir. Leydi

Lackless ise incinebilecek duygulara sahip gerçek bir insan.” Başını kaldırıp bana baktı.

“Bilmiyordum," diye suçlu suçlu itiraz ettim.

Herhalde içler acısı bir görünüm sergiledim ki annem bana sarıldı ve beni öptü. “Üzülecek bir şey yok, canım. Sadece düşünmeden bir şey yapma.” Elini saçlarımda gezdirirken güneş gibi gülümsedi. “Bu akşamki yemek için biraz tatlı ısırganotu bulursan, hem bana hem de Leydi Lackless’a kendini affettirebilirsin sanırım.”

Ben de nasihatten kurtulup bir süreliğine yol kenarındaki ağaçların arasında oynamak için bahane arıyordum. Sözcükler annemin ağzını daha yeni terk etmişken koşup gittim.

Ben’le beraber geçirdiğim zamanın büyük bölümünün boş vaktim olduğunu da belirtmeliyim. Kumpanyadaki olağan görevlerimden hâlâ sorumluydum. Gerektiği zaman yamak vazifesi üstleniyor, dekorların boyanmasına ve kostümlerin dikilmesine yardım ediyordum. Geceleri atları tımar ediyor, bir oyun sırasında gök gürültüsüne ihtiyaç olunca sahne arkasında ince bir sac tabakasını silkeliyordum.

Ama boş zamanımın derslerle geçmesinden şikayetim yoktu. Çocuklara özgü o bitmez tükenmez enerjim ve bilgiye karşı duyduğum giderilemez açlık, sonraki seneyi hayatımın en mutlu dönemi kıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yapbozun İç İçe Geçen Parçaları

Yazın sonuna doğru beni derinden sarsarak huzur içindeki dalgınlığımdan uyandıran bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Çocukken geleceğe pek kafa yormayız. Bu masumiyetimiz sayesinde çoğu yetişkinin aksine hayatın tadını çıkarabiliriz. Gelecek kaygısı duymaya başladığımız gün, çocukluğumuzu geride bıraktığımız gündür.

Vakit akşamdı ve kumpanya yol kenarında kamp kurmuştu. Abenthy bana yeni bir sempati egzersizi vermişti: Daimi Harekete Aktarılan Değişken Isı Kuralı ya da bunun gibi fiyakalı bir şey.

Bu biraz zor bir egzersizdi, ama bir yapbozun iç içe geçen parçaları gibi yerine cuk oturmuştu. Yaklaşık on beş dakika sürmüştü, fakat Abenthy'nin ses tonuna bakılırsa, o en azından üç dört saat süreceğini sanmıştı.

Neyse, onu aramaya çıktım. Kısmen bir sonraki dersimi öğrenmek, kısmen de hava atabilmek için.

Ebeveynlerimin arabasına kadar izini sürdüm; Onları görmeden epey önce kulağıma sesleri çalındı. Sesleri net gelmiyordu; hani uzaktaki bir konuşmada geçen sözleri mırıldanma gibi işitirsiniz ya, işte öyle. Fakat yaklaşırken bir sözcüğü apaçık duydum: *Chandrialılar*.

Bunu duyar duymaz da olduğum yerde kalakaldım. Kumpanyadaki herkes babamın yeni bir şarkı üzerinde çalıştığını biliyordu. Ne zaman gösteri yapmak için bir yerde konaklasak babam eski hikâyeler ve tekerlemeler dinlemek için kasabalıların ağzını arıyordu.

Önce Lanre hakkında hikâyeler topladı. Sonra sıra eski peri masallarına, öcü ve hayalet efsanelerine geldi. Ardından Chandrialılar hakkında sorular sormaya başladı...

Bu aylar önceydi. Son yarım senede Chandrialılar hakkındaki soruları artarken Lanre, Lyra ve diğerleri hakkındakiler iyiden iyiye azalmıştı. Babamın yazdığı şarkıların çoğu tek bir mevsimde biterdi, fakat bu seferki ikinci yılına giriyordu.

Bilmeniz gereken bir şey daha var: Söylenmeye hazır hale gelmeden, babam kimselere şarkılarından bir fısıltı dâhi duyurmazdı. Sürece yalnızca annem dahildi, zira babamın yazdığı her şarkıda onun da parmağı vardı. Müziğin zekâsı babama aitti. En iyi sözlerse anneme.

Tamamlanmış bir şarkıyı dinlemek için bir dönü veya ay beklediğiniz zaman bu bekleyiş şarkının tadına tat katar. Fakat bir senenin ardından heyecan geçmeye başlar. O zamana kadarsa bir buçuk yıl geçmişti ve kumpanyadakiler meraktan çatlayacak gibiydiler. Bu da babamla annem çalışırken birinin arabamıza fazlaca sokulduğu durumlarda sert sözlere yol açıyordu.

İşte bu yüzden sessiz adımlarla ebeveynlerimin ateşine yaklaştım. İzinsiz dinlemek hiç de hoş bir huy değildir, ama zaten o zamandan beri çok daha kötü huylar edindim.

"... pek olmadı," dediğini duydum Ben'in. "Ama isterim."

"Konu hakkında kültürlü biriyle konuşmaktan memnuniyet duyarım." Babamın gür baritonu, Ben'in tenoruna tezat teşkil ediyordu. "Batıl inançlı köylülerden bıktım usandım ve..."

Biri ateşe odun atınca çıkan çatırtıda babamın sözleri duyulmaz oldu. Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek ebeveynlerimin arabasının gölgesine geçtim.

"... hayalet kovalar gibiyim. Bu öyküyü bir araya getirmeye çalışmak akıl işi değil. Keşke hiç başlamasaydım."

"Yok daha neler," dedi annem. "Bu en iyi eserimiz olacak; sen de biliyorsun."

"Yani diğer hepsinin türediği orijinal bir öykü olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Ben. "Lanre'nin tarihsel bir kökeni olduğunu mu?"

"Tüm bulgular bunu gösteriyor," dedi babam. "Mavi gözlü bir kadının bir düzine torununa bakıp içlerinden onunun mavi gözleri olduğunu görmek gibi bir şey bu. Ninelerine çektikleri belli. Aynı şeyi daha önce de yaptım ve bu konuda oldukça başarılıyımdır. 'Duvarların

Altında' şarkısını da yine böyle yazdım. Ama..." Babamın iç geçirdiğini duydum.

"Öyleyse sorun ne?"

"Hikâye zaman içinde yaşlanmış," diye açıkladı annem. "Sanki artık torunlara değil de büyük-büyük-torunlara bakıyor gibiyiz."

"Ve bunlar dört bir yana dağılmışlar," diye söylendi babam. "Nihayet birini bulduğumda beş gözü olduğunu görüyorum: iki yeşil, bir mavi, bir kahverengi ve bir de açık yeşil. Bir sonrakinin tek bir gözü oluyor ve sürekli renk değiştiriyor. Tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarabilirim ki?"

Ben genzini temizledi. "Tüyler ürpertici bir benzetme," dedi. "Ama Chandrialılar konusunda bana dilediğince akıl danışabilirsin. Yıllar içinde pek çok hikâye dinledim."

"Bilmek istediğim ilk şey gerçekten kaç tane oldukları," dedi babam. "Çoğu hikâyede yedi deniyor, ama bu bile belirsiz. Bazılarında üç, bazılarında beş tane oldukları söyleniyor. Hattâ *Felior'un* Düşüşünde tam on üç Chandrialı geçiyor: Atur'daki tüm kentler için bir tane ve başkent için bir tane daha."

"İşte buna cevap verebilirim," dedi Ben. "Yedi. Bundan büyük ölçüde eminim. Aslında sayıları adlarının da bir parçası. *Chaen* yedi demektir. *Chaendia* ise 'onlardan yedi tane' anlamına gelir. Chandrialılar."

"Bak bunu bilmiyordum," dedi babam. "*Chaen*. Bu hangi dil oluyor? Yllice mi?"

"Kulağa Tema gibi geliyor," dedi annem.

"Doğru bildin," dedi Ben anneme. "Aslında Temic dilinden. Tema'dan yaklaşık bin yıl daha eski bir dil."

"İşte şimdi oldu," dediğini duydum babamın. "Keşke sana bir ay önce danışsaymışım. Peki yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını biliyor olabilir misin?" Babamın ses tonuna bakarak cevap beklemediğini anladım.

“Zaten işin gizemi de burada yatıyor, öyle değil mi?” diyen Ben kıkırdadı. “Onları hikâyelerde duyduğun diğer öcülerden daha korkutucu yapan işte bu yönleri. Hayaletler intikam peşindedirler, iblislerse ruhunun. Öcüler aç ve soğukturlar. Bu da onları ürkütücü olmaktan çıkarır. Anlayabildiğimiz şeyleri kontrol etmeye çalışırız. Ama Chandrialılar bulutsuz bir gökyüzünden düşen bir yıldırım gibidirler. Sadece yıkıma yol açarlar. Yaptıklarının kafiyesi veya amacı yoktur.”

“Şarkımda ikisi de var,” dedi babam, sert ve kararlı bir sesle. "Zaman içinde bölük pörçük dinlediğim öykülerden Chandrialıların amaçlarını çıkardığımı sanıyorum. Zaten en can sıkıcı olan da bu: işin zor kısmını hallettim, ama küçük ayrıntılar beni çok yoruyor."

“Demek amaçlarını bildiğini sanıyorsun?” dedi Ben merakla. “Teorin nedir?”

Annem hafifçe kıkırdadı. “Hayır, Ben. Diğerleri gibi sen de beklemek zorundasın. Bu şarkı üzerinde o kadar çok çalıştık ki bitmeden kimseye tüyo verecek değiliz.”

Ben’in sesindeki hüsranı açıkça duydum. “Bunun sizinle beraber seyahat etmem için kurduğunuz şeytani bir tuzak olduğundan eminim,” diye homurdandı. “Kahrolası şeyi dinleyene kadar yanınızdan ayrılamayacağım. ”

“Öyleyse onu tamamlamamıza yardım et,” dedi annem. “Bir diğer kilit nokta da, Chandrialıların belirtileri. Herkes onların gelişini gösteren bazı belirtiler olduğunda hemfikir, ama kimse ne oldukları konusunda anlaşamıyor.”

“Bir düşüneyim…” dedi Ben. “Tabii ki en barizi mavi alev. Ama bunu doğrudan Chandrialılara bağlayabileceğimizden emin değilim. Mavi alev bazı öykülerde iblis alameti sayılır. Bazılarındaysa fey yaratıkların veya çeşitli sihirlerin.”

“Ayrıca madenlerde tehlike işaretidir,” diye belirtti annem.

“Öyle mi?” diye sordu babam.

Annem kafa salladı. “Fener alevi maviye çalmaya başlarsa havada grizu olduğunu anlarsın.”

“Tanrı aşkına, kömür madeninde grizu,” dedi babam. “Ya ışığını söndürüp karanlıkta kaybolursun ya da söndürmeyip havaya uçarsın. İblislerden daha korkutucu bir düşünce bu.”

“Bazı gizemcilerin alık köylüleri kandırmak için özel olarak hazırlanmış mumlar ya da meşaleler kullandıklarını da itiraf etmeliyim,” dedi Ben, utanırcasına genzini temizleyerek.

Annem bir kahkaha attı. “Kimlerle konuştuğunu unutuyorsun, Ben. Biz bu tür gösterileri kimsenin başına kakmayız. Aslına bakarsan mavi mumlar *Daconica'nın* bir sonraki gösteriminde çok işimize yarayabilir. Tabii onlardan birkaç tane bulabilirsen.”

“Bakarım,” dedi Ben keyifli bir sesle. “Diğer belirtilerden biri de Chandrialıların keçi gibi gözlere sahip olmaları. Ya da simsiyah gözlere. Hattâ gözlerinin hiç olmadığı bile söylenir. Sıkça duyduğum bir şey de şu: Chandrialılar yakınlardaysa etraftaki bitkiler ölürmüş.

Tahta çürür, metal paslanır, tuğlalar kırılırmış...” Biraz duraksadı. “Ama bunun farklı farklı belirtiler mi, yoksa bir tane mi olduğunu bilmiyorum.”

“Nelerle uğraştığımı görüyorsun,” dedi babam surat asarak. “Üstelik bir de hepsinin aynı belirtileri mi gösterdiği, yoksa her bir Chandrialının farklı belirtilere mi sahip olduğu sorusu var.”

“Sana söyledim,” dedi annem bıkkınlıkla. “Her birinin farklı bir belirtisi var. Kulağa en mantıklı gelen de bu.”

“Sevgili karımın en sevdiği teori,” dedi babam. “Ama uymuyor. Bazı öykülerde tek belirtinin mavi alev olduğu söylenir. Bazılarında hayvanlar çılgına döner ama mavi alev falan yoktur. Bazılarındaysa simsiyah gözlere sahip bir adam, çılgına dönen hayvanlar ve de mavi alev yer alır.”

“Bunu sana daha önce de anlattım,” diyen annemin sesindeki asabiyet, bu tartışmayı daha önce de yaptıklarını gösteriyordu. “Daima bir

arada olmaları gerekmiyor. Üçerli veya dörderli gruplar halinde geziyor olabilirler. Biri yakındaki ateşlerin sönmesine sebep oluyorsa, bunu *hepsinin birden* yaptığı sanılabilir. Bu da öykülerdeki farklılıkları açıklamaya yeter. Farklı sayılar ve farklı belirtiler nasıl gruplandıklarına bağlı.”

Babam bir şeyler homurdandı.

“Karının kafası çalışıyor, Ari,” dedi Ben sinirleri yatıştırmak için. “Onu bana kaça satarsın?”

“Maalesef işlerimde ona ihtiyaç duyuyorum. Ama kısa süreliğine kiralamakla ilgilenirsen anlaşabileceğimize...” Bir şaplak sesinin ardından babamın baritonu bir acı nidasıyla yükseldi. "Aklına gelen başka belirtiler var mı?”

“Dokununca çok soğuk bir his veriyorlarmış. Tabii böyle bir şey nasıl bilinebilir hiçbir fikrim yok. Yakınlarında ateş yakılamadığını duydum. Tabii bu, mavi alev iddiasıyla çelişiyor. Belki de...”

Rüzgar hızlanarak ağaçları oynattı. Yaprakların hışırtısı Ben’in sözlerini boğdu. Gürültüden faydalanarak birkaç adım daha yaklaştım.

"... ‘gölgelere boğmak’ anlamına gelebilir, artık bu her ne demekse,” dediğini duydum babamın, rüzgar yine azaldığında.

Ben homurdandı. “Bilemeyeceğim. Bir öyküde gölgeleri yanlış istikamete, yani ışığa doğru baktığı için kendilerini ele verdiklerini duymuştum. Başka bir öyküde içlerinden birine ‘gölgelere sarınmış’ deniyordu. İsmi, Gölgelere Sarınmış Bir Şey’di. Ama bir türlü hatırlayamıyorum...”

“İsimlerden bahsetmişken, sorun yaşadığım bir diğer konu da bu,” dedi babam. “Topladığım bir iki düzine isim hakkında görüşlerini almak isterim. En başta...”

“Aslında, Ari,” diye sözünü kesti Ben, “onları yüksek sesle söylemezsen memnun olurum. Yani isimlerini. İstersen toprağa falan yazabilirsin ya da gidip bir yazı tahtası getirebilirim, ama onları söylemezsen

çok daha rahat ederim. Hani derler ya, emin olmak pişman olmaktan yeğdir.”

Kampa derin bir sessizlik çöktü. Beni duyduklarından korkarak bir ayağım havada kalakaldım.

“Hadi ama, bana öyle tuhaf tuhaf bakmayı kesin,” diye tafra yaptı Ben.

“Sadece şaşırdık, Ben,” diye yükseldi annemin nazik sesi. “Batıl inançlı birine benzemiyorsun da.”

“Değilim zaten,” dedi Ben. “Ama dikkatliyim. Arada fark var.” “Elbette,” dedi babam. “Öyle demek...”

“Sözlerini müşterilerine sakla, Ari,” diye asabi bir sesle babamın sözünü kesti Ben. “Açığa vurmayacak kadar iyi bir aktörsün, ama biri üşütük olduğumu düşündüğü zaman anlarım.”

“Böyle bir şey beklemiyordum, hepsi bu,” dedi babam özür dilercesine. “Sen eğitimli birisin. Chandrialı lafını ettiğim anda insanların demire dokunmalarından veya biralarının bir kısmını yere dökmelerinden içim sıkıldı. Ben sadece öykülerle ilgileniyorum, karanlık sanatlarla değil.”

“Bana kulak verin. Beni yaşlı bir budala sanmanızı istemediğim kadar hoşlanıyorum sizden,” dedi Ben. “Ayrıca sizinle daha sonra konuşmak istediğim bir şey var, ama önce beni ciddiye almanız lazım.”

Rüzgar hızını arttırdı; gürültüsünü son birkaç adımımı saklamakta kullandım. Ailemin arabasına iyice sokulup bir yaprak perdesinin ardından oraya göz attım. Üçü bir kamp ateşinin başındaydı. Kesik bir ağaç kütüğünün üzerinde oturan Ben kahverengi pelerinine sıkıca sarınmıştı. Ebeveynlerim onun karşısındaydılar. Annem babama sokulmuştu ve omuzlarına bir battaniye örtmüşlerdi.

Ben toprak bir testiden deri bir bardağa bir sıvı döküp anneme verdi. Konuşurken ağzından buhar çıkıyordu. “Atur taraflarında iblislere nasıl bakarlar?” diye sordu.

“Korkuyla.” Babam bir parmağını şakağına vurdu. “Onca din beyinlerini mayıştırır.”

“Peki ya Vintas’ta?” diye sordu Ben. “Oradakilerin hatırı sayılır bir bölümü Tehlin’dir. Onlar da mı aynı şekilde düşünürler?”

Annem başını iki yana salladı. “Öyle şeyleri aptallık olarak görürler. İblis lafını genellikle mecazi anlamda kullanırlar.”

“Madem öyle, Vintas’ta geceleri neyden korkulur?”

“Feylerden,” dedi annem.

Babam da aynı anda konuştu. “Draugarlardan.”

“İkiniz de haklısınız, tabii ülkenin neresinde bulunduğunuza bağlı olarak,” dedi Ben. “Ve burada, Birleşik Eyaletler’de insanlar her iki fikre de kıçlarıyla gülerler.” Etraftaki ağaçları işaret etti. “Ama buralarda da sonbahar gelip çattığında ayak sürüyenlerden çekinirler.” “Hayat böyledir işte,” dedi babam. “İyi bir kumpanyacı olmak, seyircilerinin neye inandıklarını bilmekten geçer.”

“Hâlâ kafamda birkaç tahtanın eksik olduğunu sanıyorsunuz,” dedi Ben keyifle. “Bakın, yarın Biren’de durursak ve biri size ormanda ayak sürüyenler olduğunu söylerse ona inanır mıydınız?” Babam başını iki yana salladı. “Ya bunu iki kişi söylerse?” Aynı tepki.

Ben kütüğünde öne doğru biraz eğildi. “Peki ya bir düzine insan tam bir içtenlikle etrafta ayak sürüyenler…”

“Tabii ki inanmazdık,” dedi babam kızarak. “Bu çok saçma bir iddia olurdu.”

“Elbette öyle,” diye doğruladı Ben, bir parmağını kaldırarak. “Ama asıl soru şu: Ormana girer miydiniz?”

Babam bir süreliğine hiç kıpırdamadan düşündü.

Ben kafa salladı. “Söylenenlere inanmasanız bile kasabanın yarısının yaptığı bir uyarıyı ciddiye almamak budalalık olurdu. Ayak sürüyenlerden değilse neyden korkarsınız?”

“Ayılardan.”

“Haydutlardan.”

“Bunlar bir kumpanyacı için normal korkular,” dedi Ben. “Ama köylüler bu korkuları tam olarak anlayamazlar. Her yerin kendine özgü batıl inançları vardır ve herkes nehrin karşı tarafında yaşayanların inançlarına gülüp geçer.” Ebeveynlerime ciddi bir bakış attı. “Peki hiç Chandrialılar hakkında neşeli bir öykü duyduğunuz oldu mu? Bahse girerim ki olmamıştır.”

Annem kısa bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. Babam aynı şeyi yapmadan önce içkisinden uzun bir yudum aldı.

“Chandrialıların orada bir yerde olduklarını, bulutsuz gökyüzünden düşen bir yıldırım gibi ortaya çıktıklarını söylemiyorum. Ama nereye giderseniz gidin herkes onlardan korkar. Bunun geçerli bir sebebi olsa gerek.”

Ben sırıtarak bardağını eğdi ve birasından geriye kalanları toprağa döktü. “Hem isimler ilginç şeylerdir. Tehlikeli şeyler.” Ebeveynlerime manalı bir bakış attı. “İşte bunu iyi biliyorum, *çünkü* eğitimli bir adamım. Azıcık batıl inancım da yok değil tabii...” Omuz silkti. “Eh, ben ihtiyarın tekiyim. Bu yüzden isteklerime saygı göstermek zorundasınız.”

Babam düşünceli bir edayla kafa salladı. “Herkesin Chandrialılara aynı gözle bakmasını hiç fark etmemem ne tuhaf. Bunu şimdiye kadar görmem gerekirdi.” Kendini toparlamak istercesine başını sağa sola salladı. “Sanırım isimlerden daha sonra da bahsetsek olur. Peki senin bizimle konuşmak istediğin konu neydi?”

Yakalanmadan önce oradan gizlice ayrılmaya hazırlandım, fakat tek bir adım bile atamadan Ben’in ağzından çıkanlar beni olduğum yere çiviledi.

“Ailesi olduğunuz için görmekte zorlanabilirsiniz, ama genç Kvothe çok akıllı bir çocuk.” Ben bardağını tekrar doldurup babama uzattı. Babam reddetti. “Aslında ‘akıllı’ demek yetmez. Hem de hiç.” Annem ağzına götürdüğü bardağın üzerinden Ben’i süzdü. “Oğlumuzla biraz

vakit geçiren herkes bunu anlayabilir, Ben. Böyle bir konudan bahsedilmesi için bir sebep göremiyorum. Hele hele senin tarafından.”

“Durumu tam anlamıyla kavradığınızı sanmıyorum,” dedi Ben, ayaklarını ateşe doğru uzatarak. “Lavta çalmayı ne kadar kolay öğrendi?”

Babam konunun aniden değişmesi karşısında şaşırır gibi oldu. “Oldukça kolay. Niye ki?”

“Kaç yaşındaydı?”

Babam dalgın bir halde sakalını sıvazladı. Onun suskunluğunda annemin sesi bir flütünki gibi çıktı. “Sekiz.”

“Peki lavta çalmayı siz ne zaman öğrendiniz? Kaç yaşında olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Ne gibi zorluklar çektiğinizi?” Babam sakalına asılmayı sürdürdü, fakat yüzü artık daha düşünceliydi ve gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

Abenthy sözlerine devam etti. “Her akordu, parmağını koyması gereken her noktayı hiç takılmadan, hiç yakınmadan tek seferde öğrendiğine bahse girerim. Ve aynı hatayı iki kez yaptığı hiç olmadı, değil mi?”

Babam biraz kaygılı gibiydi. “Genelde öyleydi, ama herkes gibi onun da sıkıntı çektiği oldu. E akordunda. Üst ve alt E’de epey zorluk yaşadı.”

Annem usulca lafa girdi. “Ben de hatırlıyorum canım, ama sanırım sebep ellerinin ufacık olmasıydı. Henüz öyle küçüktü ki…”

“Yine bahse girerim ki bu durum bile ona fazla vakit kaybettirmemiştir,” dedi Ben. “Harika elleri var; annem onlara sihirbaz parmakları derdi.”

Babam gülümsedi. “Anasına çekmiş. Narin ama kuvvetli. Bulaşık yıkamak için birebir, öyle değil mi kadın?”

Annem ona hafifçe vurdu, sonra babamın ellerinden birini tuttu ve görmesi için Ben’e doğru uzattı. “Elleri asıl babasına çekmiş; zarif ve

nazik. Genç soylu kızları baştan çıkarmak için birebir.” Babam itiraz edecek gibi olduysa da annem ona aldırış etmedi. “Bu gözlerle ve bu ellerle kadın avına çıktığı zaman kimse güvende değil demektir.” “Baştan çıkarmak değil canım, kur yapmak,” diye kibarca düzeltti babam.

“Fark etmez,” diyerek omuz silkti annem. “İkisi de iffetli kadınların koştukları bir yarış.” Babamın elini kucağında tutarak ona yaslandı. Başını hafifçe eğdi, babam da daveti kabul ederek onu ağzının kenarından öptü.

“Amin,” dedi Ben, bardağını şerefe kaldırarak.

Babam diğer kolunu anneme dolayıp onu hafifçe sıktı. “Hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum, Ben.”

“Her şeyi böyle şıp diye öğreniyor ve hata yaptığı neredeyse hiç olmuyor. Ona söylediğiniz tüm şarkıları ezberlediğine bahse girerim. Arabamdaki malzemeleri de benden iyi biliyor.”

Testiyi alıp tıpasını çıkardı. “Ama mesele sadece her şeyi ezberlemesi değil. Anlıyor da. Ona göstermek istediklerimin yarısını kendiliğinden öğrendi.”

Ben annemin bardağını tekrar doldurdu. “Daha on birinde. Onun yaşındaki bir oğlanın böyle konuştuğunu hiç duydunuz mu? Bu yeteneğinin büyük bölümü aydın bir ortamda yaşamasından kaynaklanıyor.” Ben arabaları işaret etti. “Ama on birindeki çoğu çocuğun derdi tasası suda taş kaydırmak ve kedileri kuyruklarından ağaca asmaktan ibarettir.”

Annem zillerin çınlaması gibi bir sesle güldü, fakat Abenthy’nin yüz ifadesi ciddiydi. “Doğru söylüyorum. Onun yaptıklarının yarısını başarsa göbek atacak daha büyük öğrencilerim oldu.” Sırıttı. “Ellerine ve zekâsının çeyreğine sahip olsaydım bir sene içinde gümüş tabaklarda yemek yiyor olurdum.”

Bir sükûnet yaşandı. Sonra annem usulca konuştu. “Küçücük bir bebekken yerde emeklediği zamanları hatırlıyorum. İzler, sürekli izlerdi.

Dünyayı yutmak istermiş gibi gözüken o parlak gözleriyle.” Sesi az da olsa titriyordu. Babam kolunu tekrar ona doladı ve annem de başını babamın göğsüne yasladı.

Bunu izleyen sessizlik daha uzundu. Tam oradan ayrılmayı düşünüyordum ki babam sessizliği bozdu. “Ne yapmamızı önerirsin?” Sesine hafif bir endişe ile babalara özgü o gurur karışıyordu.

Ben nazikçe gülümsedi. “Vakit geldiğinde ona ne gibi seçenekler sunabileceğinizi düşünmenizden başka hiçbir şey. En iyilerden biri olarak dünyada iz bırakacak.”

“Neyin en iyisi?” diye gürledi babam.

“Neyi seçerse. Burada kalırsa bir sonraki Illien olacağından hiç şüphem yok.”

Babam gülümsedi, lllien kumpanyacıların kahramanıdır. Tarihteki tek ünlü Edema Ruh’tur. En eski, en güzel şarkılarımız onun eseridir.

Dahası, tabii öykülere inanırsanız, lllien lavtayı yeniden icat etmiştir. Usta bir lavtacı olan lllien ilkel, dayanıksız ve kullanışsız saray lavtasını bugün çalınan harika, çok amaçlı, yedi telli kumpanyacı lavtasına dönüştürmüştür. Aynı öykülerde lllien’in lavtasında sekiz tel bulunduğu da iddia edilir.

“lllien. Bak bundan hoşlandım,” dedi annem. “Benim küçük Kvothe’mi dinlemek için krallar kilometrelerce öteden ayağına gelecekler.”

“Müziğiyle taverna kavgalarını ve sınır savaşlarını sona erdirecek.” Ben gülümsedi.

“Vahşi kadınlar kucağına oturacaklar,” dedi babam coşkuyla, “ve göğüslerini başına dayayacaklar.”

Hayret dolu bir suskunluk yaşandı. Sonra annem sert bir sesle yavaşça konuştu. “Sanırım Vahşi hayvanlar başlarını onun kucağına koyacaklar’ demek istedin.”

“Öyle mi?”

Ben öksürdü ve sözlerine devam etti. “Gizemci olmaya karar verirse bahse varım ki yirmi dördüncü yaşına kalmadan kral ona randevu verir. Tüccar olmayı kafasına sokarsa öldüğü zaman dünyanın yarısına sahip olacağına hiç şüphem yok.”

Babamın kaşları çatıldı. Ben gülümseyip dedi ki, “Sonuncusu için endişelenme. Tüccar olamayacak kadar meraklı.”

Ben sonraki sözcüklerini dikkatle seçercesine duraksadı. “Üniversite ye alınacağından hiç kuşkunuz olmasın. Tabii yıllar sonra. Oraya en erken on yedi yaşında girebilir, ama bu konuda...” Ben’in sonraki sözcüklerini duymadım bile. Üniversite! Ona çoğu çocuğun Fey Sarayı’na, sadece hayal edilebilecek esrarlı bir yere baktığı gibi bakar olmuştum. Küçük bir kasaba boyutunda bir okul. On kere on bin kitap. Sorabileceğim tüm soruların cevabını bilen insanlar...

Dikkatimi tekrar onlara verdiğimde ortalık sessizdi.

Babam kollarında tuttuğu anneme baktı. “Bu ne demek oluyor, kadın? Yoksa yıllar önce gezgin bir tanrıyla yatağa mı girdin? Durum böyleyse gizem çözüldü demektir.”

Annem ona şaka yollu vurdu, sonra yüzünde dalgın bir ifade belirdi. “Düşünüyorum da on iki yıl kadar önce bir adam çıkageldi. Beni öpücüklere ve şarkılara boğdu. Benden iffetimi aldı ve beni evimden kaçırdı.” Duraksadı. “Ama saçları kızıl değildi. O olamaz.” Babama bakıp muzipçe gülümsedi. Babamın utanmış gibi bir hali vardı. Sonra annem onu öptü. Babam da onu.

İşte bugün onları böyle hatırlıyorum. Üniversite düşüncesi kafamda dans ederek oradan sıvıştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ara - Et ve Kemik

Yoltaşı Hanı'nda çıt çıkmıyordu. Sessizlik boş odada oturan iki adamı kuşatmış durumdaydı. Kvothe konuşmayı bırakmıştı ve ellerine bakıyor gibi dursa bile, gerçekte gözleri çok uzaklara dalıp gitmişti. Nihayet başını kaldırdı; kalemini mürekkep hokkasının üzerinde hazır bekleterek masanın karşısında oturan Tarihçi'yi görünce şaşırmış gibi gözüktü.

Kvothe tuttuğu nefesini mahcup bir edayla saldı ve Tarihçiye kalemini bırakmasını işaret etti. Tarihçi bir iki saniye durduktan sonra istenileni yaptı ve kalemini temiz bir beze silip masaya bıraktı.

"Boğazım kurudu," diye ansızın duyurdu Kvothe, bu sözlerden önce kendisi şaşırmışçasına. "Çok susadım. Herhalde nicedir hikâye anlatmadığımdandır." Sandalyesinden hızla kalktı ve boş bara doğru masa labirentinin içinde ilerledi. "Sana ne istersen verebilirim: siyah bira, beyaz şarap, baharatlı elma şırası, çikolata, kahve..."

Tarihçi'nin bir kaşı kalktı. "Varsa çikolata harika olur. Böyle bir şeyi bunun gibi bir yerde..." Genzini kibarca temizledi. "Şey, bulmayı beklemiyordum."

"Yoltaşı'nda ne ararsan bulunur," diyen Kvothe dalgın bir el hareketiyle boş odayı gösterdi. "Tabii müşteri hariç." Barın altından bir testi çıkardı ve elinde tarttıktan sonra masaya bıraktı. Testi tahtaya çarptığında boş bir ses çıkardı. Kvothe iç geçirip seslendi. "Bast! Biraz şıra getirir misin?"

Odanın arkasındaki koridorda anlaşılmaz bir cevap yankılandı. "Bast," dedi Kvothe azarlamasına, duyulamayacak kadar alçak gibi çıkan bir sesle.

"Gel de kendin al, seni miskin herif!" diye bodrumdan bağırdı ses. "Şu an işim var."

"Kendisi yardımcın mı olur?" diye sordu Tarihçi.

Kvothe dirseklerini bara dayayıp hoşgörülü bir ifadeyle tebessüm etti.

Kısa bir sürenin ardından tahta bir merdiveni çıkan bir çift sert tabanlı çizmenin sesi duyuldu. Bast bıyık altından söylenerek odaya girdi.

Sade giyinmişti: siyah bir pantolonun içine sokulmuş uzun kollu siyah bir gömlek ve yine siyah renkli, yumuşak deri çizmeler. Neredeyse güzel diye nitelendirilebilecek narin ve keskin hatlı bir yüze sahipti. Gözleri çarpıcı bir mavi renkteydi.

Tuhaf ama göze kötü gelmeyen bir yürüyüşle testiyi bara kadar taşıdı. "Tek bir müşteri için mi?" diye sitem etti. "Gelip kendin alamadın mı? Beni *Celum Tinture*'nin başından kaldırdın. Okuyayım diye neredeyse bir aydır başımın etini yiyordun."

"Bast, Üniversite'de öğretmenlerini izinsiz dinleyen öğrencilere ne yaparlar biliyor musun?" diye kasıntılı bir tavırla sordu Kvothe.

Bast elini göğsüne koyup kendini savunmaya kalktı.

"Bast..." Kvothe ona sert bir bakış attı.

Ağzını kapayan Bast bir an için açıklama yapmaya kalkacak gibi gözüktü, sonra omuzları sarktı. "Nasıl bildin?"

Kvothe hafifçe güldü. "Bugüne kadar o kitabın yanına bile yaklaşmıyordun. Ya ansızın çok çalışkan bir öğrenci haline geldin ya da az önce bir suç işliyordun."

"Üniversite'de öğretmenlerini izinsiz dinleyen öğrencilere ne yaparlar?" diye merakla sordu Bast.

"En ufak bir fikrim yok. *Ben* hiç yakalanmadım. Herhalde seni karşıma oturtup hikâyemin geri kalanını sana zorla dinletmek yeterli bir ceza olacaktır. Ama kaba davranıyorum," diyen Kvothe ortak odayı işaret etti. "Misafirimizi ihmal ediyoruz."

Tarihçi'nin hiç de sıkılmış gibi bir hali yoktu. Bast odaya girer girmez Tarihçi onu meraklı gözlerle izlemeye başlamıştı. Konuşma devam ederken de yüz ifadesi giderek daha şaşkın ve dikkatli bir hale bürünmüştü.

Bast hakkındaki bir şeyi belirtmek münasip olacaktır. Bast ilk bakışta sıradan, hattâ biraz çekici genç bir adama benziyordu. Fakat farklı bir havası vardı. Mesela yumuşak deri çizmeler giyerdi. En azından ilk bakışta öyle sanırdınız. Fakat ona göz ucuyla bakarsanız ve o sırada uygun bir gölgedeyse bambaşka bir şey görebilirdiniz.

Ve düzgün, daha doğrusu baktığı şeyi olduğu gibi gören bir beyniniz varsa, gözlerinde bir tuhaflık fark ederdiniz. Beyniniz kendi beklentilerine kanmamak gibi nadir bir yeteneğe sahipse o gözlerde bambaşka, tuhaf ve harikulade bir şey bulabilirdiniz.

İşte bu yüzden Tarihçi biraz ötesindeki Kvothe'nin genç öğrencisine bakıyor, onda neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aralarındaki konuşma sona erdiği sırada Tarihçi'nin bakışları en hafif tabiriyle dikkatli, en ağırıyla da kabaydı. Bast nihayet bara sırtını döndüğü zaman Tarihçi'nin gözleri fark edilir ölçüde aralandı ve zaten solgun olan yüzü iyice soldu.

Tarihçi hemen gömleğinin içine uzanıp boynunda asılı duran şeyi çekip aldı. Onu masanın üzerine, uzanabileceği bir mesafeye, kendisiyle Bast'ın arasına koydu. Tüm bunlar yarım saniye içinde olup bitmiş ve gözleri bardaki siyah saçlı adamdan bir an bile olsun ayrılmamıştı. Metal diski iki parmağıyla sıkıca masaya bastırırken yüz ifadesi sakindi.

"Demir," dedi adam. Sesi, itaat edilmesi gereken bir buyruk-muşçasına garip bir tınıya sahipti.

Bast karnına yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. Dişlerini göstererek hırıltı ile çığlık arası bir ses çıkardı. Sıradışı bir süratle hareket ederek bir elini başına doğru kaldırdı ve ileri atılmak için gerildi.

Bu olay ani bir nefes alıncaya kadar olup bitti. Fakat her nasılsa Kvothe'nin uzun parmaklı eli Bast'ın bileğini tutuverdi. Bunun ne farkına varan, ne de umursayan Bast hızla Tarihçiye doğru atıldı, ancak Kvothe'nin eli bir kelepçeymiş gibi durmak zorunda kaldı. Bast kendini kurtarmak için hışımla debelendiyse de, kolunu ileri uzatmış

bir vaziyette barın arkasında duran Kvothe çelik ya da taş kadar hareketsizdi.

“Dur!” Kvothe’nin sesi bir emir gibi havada yankılandı. Takip eden sessizlikte yankılanan sözleri sert ve öfkeliydi. “Bugüne kadar pek çok yakınımı kaybettim. Bir de arkadaşlarım arasındaki bir kavgaya göz yumacak değilim.” Gözleri Tarihçiyi buldu. “Yaptığını boz, yoksa ben bozarım.”

Sarsılmış durumdaki Tarihçi duraksadı. Sonra ağzı sessizce hareket etti ve hafif bir titremeyle elini masanın üstünde duran donuk metal dairenin üzerinden çekti.

Yay gibi gergin durumdaki Bast kısa bir süreliğine Kvothe’nin elinde bez bebek misali kıpırtısız kaldı. Sonra kendini toparlamayı başararak bara dayandı. Kvothe ona uzun ve dikkatli bir bakış attı, ardından bileğini bıraktı.

Bast gözlerini Tarihçi’den ayırmaksızın bir tabureye oturdu. Yaralı biri gibi ağır ağır hareket ediyordu.

Ve değişmişti. Tarihçi’yi süzen gözleri hâlâ çarpıcı bir okyanus mavisi renginde olsa da artık pırlantalar veya ormandaki derin su birikintileri gibi tek bir renkten ibaretti. Ayrıca yumuşak deri çizmelerinin yerini bir çift zarif toynak almıştı.

Kvothe otoriter bir tavırla Tarihçi’ye yaklaşmasını işaret etti. İki kalın bardak çıkardı ve rasgele bir şişe seçer gibi gözüktü. O bardakları bara bırakırken Bast ile Tarihçi birbirlerini huzursuz gözlerle süzüyorlardı.

“Şimdi,” dedi Kvothe öfkeyle, “ikinizin de hareketi normaldi, ama bu makul davrandığınız anlamına gelmiyor. Gelin baştan başlayalım.”

Derin bir nefes aldı. “Bast, seni Tarihçi olarak da bilinen Devan Lochees’le tanıştırmak isterim. Kendisi büyük bir öykücü, anımsayıcı ve katip olarak nam salmıştır. Ayrıca keçileri topyekün kaçırmadıysam Gizemiye’nin önde gelen bir mensubu olup en azında Re’lar

seviyesindedir ve muhtemelen dünyada demirin adını bilen yirmi kadar insandan biridir.

“Lâkin,” diye devam etti Kvothe, “tüm bu başarılarına rağmen az önceki intihar saldırısında gösterdiği akılsızlığa bakarak, dünyadan haberinin olmadığını söyleyebilirim. Herhalde ilk defa ahaliden birini görme şansı yakaladı.”

Tarihçi bu tanıtım sırasında ifadesiz bir yüzle durarak Bast’ı karşısındaki bir yılanmışçasına seyretti.

“Tarihçi; Remmen oğlu, Alacakaranlık ve Tehvyth Mael Prensi Bastas’la tanış. Eğitim vermek talihsizliğine düştüğüm en akıllı ve *tek* öğrenci. Göz bağlayıcı, barmen ve dostum.

“Kendisi yüz elli yıllık yaşamından ve benim verdiğim neredeyse iki senelik eğitimden sonra bile bazı önemli hususları göz ardı etmeyi başarmaktadır. Bunların ilki de şu: Demir bağlayacak kadar hüneri: bir Gizemiye mensubuna saldırmak aptalcadır.”

“Önce o bana saldırdı!” dedi Bast hararetle.

Kvothe onu soğukkanlılıkla süzdü. “Haketmediğini söylemedim Aptalca dedim.”

“Yine de kazanırdım.”

“Büyük ihtimalle. Ama yaralanırdın. O da ya yaralanır ya da ölürdü. Onu misafirim olarak tanıttığımı hatırlamıyor musun?”

Bast sessiz kaldı. Yüzündeki hiddet yerini korudu.

“İşte,” dedi Kvothe, narin bir güleryüzlülükle, “tanıştınız.”

“Çok memnun oldum,” dedi Bast buz gibi bir sesle.

“Ben de,” karşılığını verdi Tarihçi.

“İkinizin arkadaş olmaması için ortada hiçbir sebep yok,” diye devam eden Kvothe’nin sesi biraz sertlik kazandı. “Ve arkadaşlar birbirleriyle böyle konuşmazlar.”

Birbirlerine bakan Bast ile Tarihçi en ufak bir kıpırtı göstermediler.

Kvothe'nin sesi iyice alçaldı. "Bu ahmaklığı bir kenara bırakmayacaksanız ikiniz de çekip gidin. Biriniz ufacık bir hikâye kırıntısıyla kalır, ötekiyse kendine yeni bir öğretmen aramaya başlar. Katlanmayacağım tek bir şey varsa o da inatçı bir kibirdir."

Kvothe'nin ses tonu aralarındaki bakışı böldü. Ve gözlerini ona çevirdikleri zaman barın arkasında bambaşka birini buldular. Neşeli hancının yerini karanlık ve haşin biri almıştı.

Ne *kadar genç,* diye hayretle düşündü Tarihçi. *Yirmi beşinden büyük olamaz. Bunu niye daha önce görmedim? İsterse beni bir dal parçası gibi ikiye bölebilir. Bir anlığına bile olsa onu nasıl hancı sanabildim?*

Sonra Kvothe'nin gözlerine baktı. O gözlerdeki yeşil öylesine kararmıştı ki neredeyse siyah gibi duruyordu. *İşte görmeye geldiğim kişi bu,* diye aklından geçirdi Tarihçi. *Krallara nasihat veren, eski yollardan sadece ve sadece aklının kılavuzluğunda geçen adam bu. Üniversite'de adından hem övgüyle hem de küfürle bahsedilen adam bu.*

Kvothe sırayla her ikisine de baktı; ikisi de onunla uzun süre göz teması kuramadı. Mahcup bir duraksamanın ardından Bast elini uzattı. Tarihçi bir saniyeliğine tereddüt edip kolunu ateşe daldırırcasına o eli aceleyle tuttu.

Hiçbir şey olmadığı için ikisinin de şaşırmış gibi bir hali vardı.

"İnanılmaz, değil mi?" diye onları payladı Kvothe. "Beş parmak ve altındaki kan. O elin diğer ucunda etten kemikten birinin bulunabileceğine insanın inanası gelmiyor."

İki adamın da yüz ifadelerine mahcubiyet karıştı. Sonra birbirlerinin elini bıraktılar.

Kvothe yeşil şişeden bardaklara bir sıvı döktü. Bu basit hareket onu değiştirmiş gibiydi. Az öncesine kadar barın ardında duran kara gözlü adam gitmiş, yerine eski hali geri gelmişti. Bir eli keten bir bezin altında saklı hancıya bakarken Tarihçi'nin içi cız etti.

“Şimdi,” diyen Kvothe bardakları onlara doğru itti, “bu içkileri alın, şu masaya oturun ve konuşmaya başlayın. Geri geldiğimde birinizi ölü bulmak veya hanın yandığını görmek istemiyorum. Anlaştık mı?”

Bast utangaççа tebessüm ederken Tarihçi bardakları alıp masaya götürdü. Onun peşinden giden Bast tam oturacakken bara kadar geri gidip şişeyi aldı.

“Fazla kaçırmayın,” diye uyardı onları Kvothe, arka odaya geçmeden önce. “Öykümü dinlerken sızıp kalmanızı istemiyorum.”

Kvothe mutfağa girdiği sırada ikili gergin, ağır aksak bir muhabbete başlamıştı. Kvothe birkaç dakika sonra peynir, bir somun kara ekmek, soğuk tavuk eti, sosis, tereyağı ve bir tabak balla çıkageldi.

Daha büyük bir masaya geçtiler. Telaşla sağa sola koşuşturan Kvothe her açıdan bir hancıya benziyordu. Onu çaktırmadan seyreden Tarihçi, kendi kendine bir şarkı mırıldanarak sosisleri yiyen bu adamın bir iki dakika önce barın arkasında duran kara gözlü ve korkunç adamla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Tarihçi kâğıdını ve kalemini önüne alırken Kvothe dalgın bir yüzle pencereden giren güneş ışınlarının açısına baktı. Sonunda Bast’a doğru döndü. “Anlattıklarımın ne kadarını duydun?”

“Çoğunu, Reshi.” Bast gülümsedi. “Kulaklarım keskindir.”

“Güzel Başa dönecek kadar vaktimiz yok.” Derin bir nefes aldı. “Kaldığımız yerden devam edelim. Kendinizi hazırlayın; hikâye artık daha karanlık bir hal alıyor. Ufukta bulutlar belirecek.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rüzgarın Adı

Kış, gezgin bir kumpanya için işlerin az olduğu bir zamandır. Fakat Abenthy bu zamanı iyi değerlendirerek bana nihayet gerçek anlamda sempati öğretmeye başladı. Yine de özellikle çocukların konu alındığı durumlarda olduğu gibi hakikat, beklenti kadar heyecan verici çıkmadı.

Sempatinin beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemem yanlış olur. Ama cidden hayal kırıklığına uğramıştım. Büyünün böyle bir şey olmasını beklemiyordum.

Faydalı olduğuna hiç şüphe yoktu. Ben sempati kullanarak gösterilerimiz için farklı farklı ışıklar yaratıyordu. Sempatiyle, çakmak taşı kullanmadan ateş yakabiliyor, ağır bir nesneyi bir sürü ip ya da kaldıraç kullanmaksızın kaldırabiliyordu.

Fakat onu ilk gördüğümde Ben her nasılsa rüzgarı çağırmıştı. O yaptığı alelade bir sempati değil, tıpkı masal kitaplarındaki gibi bir büyüydü. Asıl öğrenmek istediğim sır da oydu.

Bahar, buzları çözeli epey olmuştu ve kumpanya Birleşik Eyaletler'in batısındaki ormanlardan ve tarlalardan geçiyordu. Ben her zamanki gibi Abenthy'nin arabasında oturuyordum. Yaz yüzünü daha yeni yeni gösteriyordu ve her yer yemyeşildi.

Son bir saat sessizlik içinde geçmişti. Dizginleri tek eliyle tutan Ben sürücü koltuğunda uyuklarken araba bir taşa çarptı ve ikimizi de daldığımız miskinlikten çıkardı.

Ben koltuğunda daha dik oturdu ve Sana-Bir-Bilmecem-Var diye düşünür olduğum bir ses tonuyla konuştu. "Bir güğüm dolusu suyu nasıl kaynatırsın?"

Etrafıma bakınınca yol kenarında irice bir kaya gördüm ve onu işaret ettim. "Şu kaya güneş altında beklediği için sıcak olsa gerek. Onu güğümdeki suya bağlarım ve taştaki ısıyı kullanarak suyu kaynatırım."

“Taşı suya bağlamak pek de verimli olmaz,” diye beni payladı Ben. “Sadece on beşte biri kadarını suyu ısıtmakta kullanabilirsin.” “Yine de işe yarar.”

“Haklısın, ama bu baştan savma bir çözüm. Daha iyisini yapabilirsin, E’lir.”

Bunun ardından Alfa ile Beta’ya bağırmaya koyularak keyfinin yerinde olduğunu gösterdi. Eşekler her zamanki gibi sözlerini soğukkanlılıkla karşıladılar, üstelik de başta kusursuz bir ahlaka sahip Beta olmak üzere, hiçbir eşeğin isteyerek yapamayacağından emin olduğum şeylerle suçlanmalarına rağmen.

Ben bağırıp çağırmaya ara vererek bana bir soru sordu. “Şu kuşu nasıl düşürürsün?” Eliyle yol kenarındaki bir başak tarlasının üzerinde uçmakta olan bir şahini işaret etti.

“Herhalde öyle bir şey yapmam. Bana bir zararı dokunmadı.” “Teorik açıdan.”

“Teorik açıdan öyle bir şey yapmayacağımı söylüyorum.”

Ben kıkırdadı. “Anlat bana, E’lir. Öyle bir şeyi nasıl *yapmayacağını* bana tam olarak anlat. Ayrıntılı bir şekilde.”

“Teren’den onu vurmasını isterim.”

Ben düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “Güzel, güzel. Ama bu mesele seninle kuş arasında. O şahin,” deyip elini öfkeyle savurdu, “annen hakkında ileri geri konuşuyor.”

“Ah. Öyleyse annemin onurunu bizzat korumam gerekir.”

“İlla ki.”

“Elimin altında bir tüy var mı?”

“Hayır.”

“Hay Tehlu belasını...” Kınayıcı bakışları karşısında cümlemin geri kalanını yuttum. “İşimi hiç kolaylaştırmayacaksın, değil mi?” “Bu sinir bozucu huyumu, kafası gereğinden fazla çalışan bir öğrencimden

kaptım.” Gülümsedi. “Bir tüye sahip olsan ne yapardın?” “Tüyü kuşa bağlar, sonra da kül suyuna batırırdım.”

Ben daha yeni yeni çıkan kaşlarını çattı. “Ne tür bir bağla bağlardın?”

“Kimyasal bağla. Muhtemelen ikinci katalitikle.”

Düşünceli bir duraksama yaşandı. “İkinci katalitik…” Ben çenesini sıvazladı. “Tüyü o kadar düzgün kılan yağı çözmek için mi?”

Kafa salladım.

Başını kaldırıp kuşa baktı. “Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi sakin bir beğeniyle. Sözünü iltifat kabul ettim.

“Yine de,” dedi tekrar bana doğru dönüp, “elinde hiç tüy yok. Kuşu nasıl düşürürsün?”

Birkaç dakika boyunca kafa yormama rağmen aklıma hiçbir şey gelmedi. Bari bunu daha farklı bir derse çevireyim dedim.

“Rüzgarı çağırıp,” deyiverdim, “kuşu gökyüzünden söker alırım.”

Ben bana amacımı tam olarak bildiğini gösteren kurnaz bir bakış attı. “Peki bunu nasıl yaparsın, E’lir?”

Kış ayları boyunca sakladığı sırrı benimle nihayet paylaşmaya hazır olabileceğini sezdim. Tam o anda aklıma bir fikir geldi.

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimdeki havayla dışarıdakini birbirine bağlayacak sözcükleri sarf ettim. Alar’ı zihnime kazıdım, başparmağımla işaret parmağımı ağzıma götürdüm ve dudaklarımı büzüp onların arasından üfledim.

Arkamdan esen hafif bir rüzgar saçlarımı dalgalandırdı ve arabanın üstünü örten muşambayı gerdi. Bu öylesine bir tesadüften fazlası olmayabilirdi, ama yine de yüzümde sevinç dolu bir tebessümün belirdiğini hissettim. Kısa bir süre boyunca bana hayretten donuklaşmış bir ifadeyle bakan Ben’e deli gibi sırıtmaktan başka bir şey yapmadım.

Sonra suyun derinliklerine dalmışım gibi göğsümün sıkıştığını fark ettim.

Nefes almaya çalıştıysam da başaramadım. Kafam karışmış bir halde denemeyi sürdürdüm. Sanki sırtüstü yere düşmüştüm ve ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı.

Ne yapmış olduğumu bir anda kavradım. Vücudumdan soğuk ter boşaldı ve göğsümü, boynumu, açık ağzımı işaret ederek Ben'in gömleğini tuttum.

Bana bakarken Ben'in hayret dolu yüzü kül gibi oldu.

Her şeyin ne kadar durgun olduğunu fark ettim. Etrafta yaprak kımıldamıyordu. Arabanın sesi bile çok uzaklardan gelircesine boğuktu.

Zihnimi dolduran dehşet tüm düşüncelerimi bastırdı. Elimi boğazıma atarak gömleğimi yırttım. Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu. Nefes almaya çalışırken göğsüme bir ağrı saplanıyordu.

Ben daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek beni lime lime olmuş gömleğimden tuttu ve arabanın sürücü koltuğundan aşağı attı. O da indi ve beni kaldırıp yol kenarındaki çimlerin üzerine öyle bir vurdu ki ciğerlerimde hava olsaydı tamamen boşalırdı.

Umutsuzca çırpınırken yüzümden yaşlar aktı. Öleceğimi biliyor, gözlerimin sıcak ve kıpkırmızı olduklarını hissediyordum. Uyuşmuş ve buz gibi soğuk ellerle toprağı çılgınca kazıdım.

Birinin bağırdığının farkındaydım, ama ses çok uzaklardan gelir gibiydi. Ben başımda diz çökmüşse de arkasındaki gökyüzü hızla kararıyordu. Ben'in duyamadığım bir şeye kulak verir gibi dalgın bir hali vardı.

Sonra bana baktı. Tek hatırladığım çok uzaklardaymış gibi duran, korkunç bir güçle dolu, ifadesiz ve soğuk gözleriydi.

Bana bakmayı sürdürdü. Ağzı oynadı. Rüzgarı çağırdı.

Fırtınadaki bir yaprak gibi titredim. Gök gürültüsü karanlığım oldu.

Sonra Abenthy'nin beni ayağa kaldırdığını hatırlıyorum. Diğer arabaların durduğunun ve meraklı yüzlerin bize baktıklarının hayal meyal

farkındaydım. Annem arabamızdan çıkıp geldi. Ben kıkırdayarak ve temin edici sözler sarf ederek onu yolun yarısında karşıladı. O sırada derin derin solumakla uğraştığım için sözcükleri anlayamadım.

Diğer arabalar ağır ağır yola çıkarlarken Ben'in peşinden onunkine gittim. Ben muşambayı yerinde tutan ipleri kontrol edermiş gibi yaparak oyalandı. Kendimi biraz toparladım ve ona elimden geldiği kadar yardım ettim. O sırada kumpanyanın son arabası da yanımızdan geçip gitti.

Başımı kaldırdığımda Ben öfke dolu gözlerle bana bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyordun?" diye tısladı. "Ha? Ne? Ne yaptığını sanıyordun?" Onu daha önce hiç böyle, yani vücudu hiddetten kasılmış halde görmemiştim. Sinirden titriyordu. Bana vurmak için elini kaldırdı... sonra da durdu. Hemen ardından eli aşağı indi.

Sistematik bir çalışmayla geriye kalan son birkaç ipi de kontrol edip arabaya çıktı. Başka ne yapacağımı bilemediğimden onu takip ettim.

Ben dizginleri şaklatınca Alfa ile Beta arabayı harekete geçirdiler. Artık sıranın sonundaydık. Ben dümdüz ileri bakıyordu. Gömleğimin önündeki yırtığa dokundum. Havada gergin bir sessizlik vardı.

Geriye baktığımda yaptığımın ne kadar aptalca olduğunu anladım. Nefesimi dışarıdaki havaya bağladığımda soluk almam imkânsız hale gelmişti. Ciğerlerim o kadar havayı hareket ettirecek kadar güçlü değildi; bunu başarabilmem için göğsümün körük gibi olması gerekirdi. Yaptığım şey bir nehri içip bitirmeye ya da bir dağı kaldırmaya çalışmak gibi bir şeydi.

O huzursuz sessizliğin içinde iki saat yol aldık. Güneş ağaçların tepesine dokunduğu sırada Ben nihayet derin bir soluk aldı ve onu patlarcasına geri verdi. Dizginleri elime tutuşturdu.

Ona dönüp baktığımda ne kadar yaşlı olduğunu ilk defa fark ettim. Yaşının atmışa yaklaştığını evvelden beri biliyordum, ama onu daha önce hiç bu halde görmemiştim.

“Orada annene yalan söyledim, Kvothe. Olup bitenlerin son kısmını gördü ve senin için endişelendi.” Konuşurken bakışları önümüzdeki arabadan ayrılmıyordu. “Ona gösteri amacıyla bir şey üzerinde çalıştığımızı söyledim. Annen çok iyi bir kadın. Yalandan fazlasını hak ediyor.”

Izdırap dolu, bitmek tükenmek bilmez bir suskunlukla uzun süre yol aldık. Buna rağmen sıranın ilerisiden “Gritaş!” seslerinin yükseldiğini duyduğumda güneşin batmasına hâlâ bir iki saat vardı. Çimlik arazide giden arabanın sarsıntıları Ben’i daldığı karamsar düşüncelerden çıkardı.

Etrafına bakınca güneşin hâlâ gökyüzünde olduğunu gördü. “Niye bu kadar erken duruyoruz? Yola ağaç mı devrilmiş?”

“Gritaş.” İlerideki arabaların tepelerinden görülebilen taş kütlesini işaret ettim.

“Ne?”

“Bazen yolda onlardan bir tanesiyle karşılaştığımız olur.” Yol kenarındaki küçük ağaçların ardında yükselen gritaşı bir kez daha gösterdim. Çoğu gritaş gibi o da yaklaşık dört metre yüksekliğinde kaba bir dikdörtgen şeklinde yontulmuştu. Etrafında toplanmakta olan arabalar, onun kaskatı varlığı karşısında silik kalıyordu. “Onlara dikilitaş da denir, ama dik durmayıp yan yatmışlarla da karşılaştığımız oldu. Birine rastlayınca çok acelemiz yoksa o günlük mola veririz.” Gevezelik ettiğimin farkına vararak durdum.

“Ben onları daha farklı bir isimle tanıyordum. Yoltaşları,” dedi Ben usulca. Yaşlı ve bitkin bir hali vardı. Kısa süre sonra sordu: "Bir gritaş bulunca neden durursunuz?”

“Hep dururuz işte. Yolculuğumuza ara vermemiz için bir bahanedir.” Azıcık düşündüm. “Sanırım şans getirdiklerine inanılıyor." Sohbeti sürdürmek, Ben’in ilgisini çekmek için söyleyecek daha fazla şeyim olsun isterdim, ama başka bir şey düşünemedim.

“Olabilir tabii.” Ben eşekleri taşın öteki tarafındaki bir yere, diğer arabaların çoğundan uzağa yönlendirdi. “Akşam yemeği civarında yanıma gel. Konuşmamız gerek.” Bana bakmadan döndü ve Alfa’yı arabadan çözmeye başladı.

Ben’i daha önce hiç bu halde görmemiştim. Aramızın bozulduğundan endişelenerek ebeveynlerimin arabasına koştum.

Annemi yeni yakılmış bir ateşin önünde otururken buldum. Ateşi harlamak amacıyla içine çalı çırpı atıyordu. Arkasında oturan babamsa onun boynuna ve omuzlarına masaj yapmaktaydı. Koşan ayaklarımın sesini duyunca başlarını kaldırdılar.

“Bu akşam yemeğimi Ben’le beraber yiyebilir miyim?”

Annem önce babama, sonra da bana baktı. "Onu rahatsız etmen doğru olmaz, canım.”

“O davet etti. Hemen gidersem kamp kurmasına yardım edebilirim.”

Annem omuzlarını oynattı ve babam masaja devam etti. Annem bana gülümsedi. “Pekala, ama geç saatlere kadar yanında kalma. Bana bir öpücük ver bakayım.” Kollarını uzattı, ben de ona sarıldım ve yanağından öptüm.

Babam da beni öptü. “Gömleğini versene. Annen yemek hazırlarken bana yapacak bir iş çıkar.” Gömleğimi sıyırdı ve üzerindeki yırtıkları yokladı. “Bunun işi bitmiş.”

Açıklama yapmak için bir şeyler gevelemeye başladım, ama babam beni susturdu. “Biliyorum, biliyorum, isteyerek olmadı. Bundan sonra daha dikkatli davranmaya çalış, yoksa gelecek sefere kendi gömleğini kendin dikersin. Sandığında yeni bir tane var. Oraya kadar gitmişken bir zahmet benim için de iğne iplik alıver.”

Hemen arabanın arkasına koşup kendime yeni bir gömlek aldım. İğne iplik ararken annemin şarkı söylediğini işittim:

“Akşamleyin güneş hızla batarken,

Seni yukarılardan seyredeceğim Vakit geçip de sen geri dönmezken Aşkımı kalbime gömeceğim. ”

Babam ona karşılık verdi:

“Akşamleyin ışıklar azalır Ayaklarım nihayet eve yollanır Rüzgar söğütlerin arasında dolanır Ocağımızın ateşini söndürme ne olur. ”

Ben arabadan çıkarken babam annemi dramatik bir pozda kucaklamıştı ve onu öpüyordu. İğne ipliği yırtık gömleğimin yanına bırakıp bekledim. İyi bir öpücüktü. Babamı dikkatle izledim, çünkü gelecekte benim de bir bayanı öpmem gerekebileceğini biliyor, öyle bir durumda doğru düzgün bir iş çıkarmak istiyordum.

O sırada babam beni fark etti ve annemi ayağa kaldırdı. “Gösteri için yarım peni borçlusunuz, bayım,” dedi gülerek. “Niye hâlâ buradasın, çocuk? Aynı yarım peni üzerine bahse girerim ki kafana bir soru takılmıştır.”

“Gritaşlarda niye duruyoruz?”

“Gelenek, oğlum,” dedi babam, gösterişle kollarını açarak. “Ve de batıl inanç. Zaten ikisi birbirinin aynı değil midir? Hem şansımızın açılması için duruyoruz, hem de beklenmedik bir tatil herkesin hoşuna gittiği için.” Biraz duraksadı. “Onlar hakkında bildiğim bir şiir vardı. Nasıldı bakayım?..”

“Uykumuzda bile çeketaş gibidir Gritaş yol kenarında dikilir Seni Fey’in derinliklerine alıp götürür Dere tepe demeden geçirir Gritaş bir şey bir şeydir.”

Alt dudağına asılırken babamın gözleri birkaç saniyeliğine dalıp gitti. Sonunda başını iki yana salladı. “Son dizeyi bir türlü çıkartamadım. Zaten şiiri oldum olası sevmem. Müziğe dökülmeyen sözcükler nasıl hatırlanabilir ki?” Sözcükleri kendi kendine sessizce mırıldanırken alnı kırıştı.

“Çeketaş nedir?” diye sordum.

“Mıknatısın eski bir adıdır,” diye açıkladı annem. “Diğer tüm demirleri kendine çeken bir metal parçasıdır. Bir sene önce bir sergide

görmüştüm.” Hâlâ kendi kendine bir şeyler söyleyen babama baktı. “Mıknatısı Peleresin’de görmüştük, öyle değil mi?”

“Hımm? Ne?” Bu soru onu düşüncelerinden çekip aldı. “Evet. Peleresin’de.” Tekrar dudağına asılarak kaşlarını çattı. “Her şeyi unutsan bile şunu sakın unutma, oğlum: Şair, şarkı söyleyemeyen bir müzisyendir. Sözcükler dinleyicinin yüreğine dokunmadan önce aklına uğramalıdır ve bazı kimselerin aklı çok küçük birer hedeftir. Fakat dinleyici ne kadar küçük ya da inatçı bir akla sahip olursa olsun, müzik ne yapar eder onun yüreğine dokunur.”

Annem kibar hanımefendilere yakışmayan bir ses çıkardı. “Seni gidi gösteriş budalası. Yaşlanıyorsun, hepsi bu.” Dramatik bir sesle iç geçirdi. “Ah, hayat ne tuhaftır; bir adamın yitirdiği ikinci şey hafızasıdır.”

Babam gücenmiş bir poz takındıysa da annem ona aldırış etmeyerek bana dedi ki, “Kumpanyacıların gritaşlarda konaklamalarına sebep olan tek gelenek tembelliktir. O şiir şöyle bir şeydi galiba:

Mevsim *ne olursa olsun*

Düşerim yollara

Yükümü bırakacak

Bir amaç ararım

İster mıknatısla, ister çeketaşla.”

Annemin arkasına geçerken babamın gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. “Yaşlı ha?” diye alçak sesle konuştu, annemin omuzlarına tekrar masaj yapmaya başlayarak. “Kadın, sana hatanı göstermeye niyetliyim.”

Annem muzipçe tebessüm etti. “Bayım, ben de buna izin vermeye.”

Onları muhabbetlerinde baş başa bırakmaya karar verip Ben’in arabasına yollanmıştım ki babamın arkamdan seslendiğini duydum. “Yarın öğle yemeğinden sonra gam çalışır mıyız? Ve de *Tinbertin’in* ikinci perdesini?”

“Peki.” Hafif bir koşu tutturdum.

Ben’in arabasına vardığımda Alfa ile Betayı çoktan çözmüştü ve onları tımar etmekle meşguldü. Kuru yaprakları giderek büyüyen bir dal ve çalı çırpı piramidiyle çevreleyerek bir kamp ateşi hazırladım. İşim bitince Ben’in oturduğu yere doğru döndüm.

Yine sessizlik. Konuşmadan önce sözcüklerini özenle seçtiğini görür gibi oldum. “Babanın yeni şarkısı hakkında ne biliyorsun?” “Lanre hakkında olan mı?” diye sordum. “Pek bir şey değil. Babamı tanırsın. Şarkısı bitene kadar kimsenin duymasına izin vermez. Benim bile.”

“Ben şarkının kendisinden bahsetmiyorum,” dedi Ben. “Arkasındaki hikâyeden bahsediyorum. Lanre’nin hikâyesinden.”

Babamın geçen seneden beri topladığı düzinelerce hikâye üzerinde düşünerek genel bilgileri derlemeye çalıştım. “Lanre bir prensmiş,” dedim. “Veya bir kral. Önemli biri. Dünyadaki herkesten daha güçlü olmak istiyormuş. Güçlenmek için ruhunu satmış, ama bir şey ters gitmiş ve sonrasında delirmiş mi ne. Ya da sanırım bir daha uyuyamaz olmuş ve…” Ben’in başını sağa sola salladığını görünce durdum.

“Ruhunu satmamış,” dedi Ben. “O dediğin saçmalığın daniskası.” Derin bir iç geçirdi; bu hareketi yüzünden söner gibi oldu. “Yanlış bir yol izliyorum. Babanın şarkısını boş ver. Hele bitirsin, ondan sonra konuşuruz. Lanre’nin öyküsünü bilmek sana yeni bir bakış açısı kazandırabilir.”

Ben derin bir nefes alıp baştan başladı. “Diyelim ki altı yaşında ve aklı bir karış havada bir oğlun var. Çevresine ne kadar zarar verebilir?”

Nasıl bir cevap beklediğinden emin olamadığım için duraksadım. Herhalde en iyisi basit bir yanıt olacaktı. “Fazla değil.”

“Diyelim ki yaşı yirmi oldu, ama aklı hâlâ bir karış havada. Ne kadar tehlikelidir?”

En bariz cevapta karar kıldım. “Öncekinden daha fazla. Ama hâlâ çok tehlikeli değildir.”

“Peki ya eline bir kılıç verirsen?”

Nihayet kafama dank etti ve gözlerimi kapadım. “Çok, çok daha fazla. Anlıyorum, Ben. Sahiden de anlıyorum. Güç iyidir hoştur ve aptallık genelde zararsızdır. Ama ikisinin bileşimi tehlikelidir.”

“Ağzımdan aptal lafı hiç çıkmadı,” diye düzeltti Ben. “Sen akıllı birisin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Fakat düşüncesiz davranabiliyorsun. Akıllı ama düşüncesiz bir insan çok ama çok tehlikeli olabilir. Dahası ben sana birbirinden tehlikeli bazı şeyler öğretiyorum.” Abenthy hazırlamış olduğum yığına baktı, sonra eline bir yaprak alıp bir şeyler mırıldandı ve çalı çırpının ortasında küçük bir alevin belirmesini seyretti. Bana doğru döndü. “Öyle basit bir şey yaparken bile kendini öldürebilirdin.” Keyifsizce bir tebessüm etti. “Veya rüzgarın adını ararken.”

Başka bir şey daha diyecek gibi oldu, ama sonra durdu ve ellerini yüzüne sürttü. Derin bir iç geçirirken tüm enerjisini harcamış gibiydi. Ellerini çektiğinde yüzü bitkin bir haldeydi. “Yaşın kaçtı bakayım?”

“Gelecek ay on iki olacağım.”

Başını iki yana salladı. “Bunu unutmak öyle kolay ki. Hiç yaşına uygun davranmıyorsun.” Eline bir dal parçası alıp ateşi dürttü. “Üniversiteye girdiğimde on sekizimdeydim,” dedi. “Senin şimdi bildiklerin kadarını öğrenmem ancak yirmi yaşımda mümkün oldu.” Gözlerini ateşe dikti. “Üzgünüm, Kvothe. Bu gece yalnız kalmak istiyorum. Biraz düşünmem lazım.”

Sessizce kafa salladım. Arabasına gittim, üç ayaklı ocağına ilaveten çaydanlık, su ve çay buldum. Bunları ona götürüp usulca yanına bıraktım. Ona arkamı döndüğümde Ben hâlâ ateşe bakıyordu.

Ailemin beni bir süre daha beklemediğini bildiğimden ormana girdim. Benim de düşünmem gerekenler vardı. Ben’e en azından bu kadarını borçluydum. Keşke elimden daha fazlası gelseydi.

Ben’in eski normal, neşeli haline dönmesi tam bir dönüyü buldu. Ama o zaman bile ilişkimiz eskisi gibi olmadı. Hâlâ sıkı birer dosttuk,

lâkin aramızda bir mesafe vardı ve kendini kasıtlı olarak benden uzak tuttuğunu görebiliyordum.

Dersler durma noktasına geldi. Daha yeni yeni başladığım simya çalışmalarıma bir son vererek beni kimyayla sınırlandırdı. Sigaldri öğretmeyi ise tamamen reddetti. Bu da yetmezmiş gibi sempati derslerinde sadece benim için güvenli olduğunu düşündüğü konulara yer verdi.

Bu gecikmelere bozulsam da dilimi tuttum. Sorumluluk sahibi ve bilinçli olduğumu gösterirsem Ben'in zamanla rahatlayacağına ve aramızın normale döneceğine inancım tamdı. Biz bir aileydik ve aramızdaki bir sorunun önünde sonunda çözüleceğini biliyordum. Tek gereken zamandı.

Zamanımızın hızla azaldığının farkında değildim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Avuntular ve Vedalar

Kasabanın adı Hallowfell'di. Orada birkaç günlüğüne durmamızın sebebi kasabada iyi bir araba tamircisi olması ve arabalarımızın neredeyse tamamının elden geçirilmesi gerektiğiydi. Biz beklerken Ben reddedemeyeceği bir teklifle karşılaştı.

Kadın epey zengin, epey genç bir duldu ve benim tecrübesiz gözlerimde epey çekiciydi. Bahanesi, küçük oğluna ders verecek birine ihtiyaç duymasıydı. Fakat Ben ile onu yan yana yürürken gören herkes işin aslını anlayabiliyordu.

Kadın eskiden kasabanın bira imalatçısıyla evliydi, fakat adam iki sene önce boğularak ölmüştü. Kadın, bira imalathanesini elinden geldiğince idare etmesine rağmen, iyi bir iş çıkaracak kadar bilgi sahibi değildi.

Kısacası, isteseniz bile Ben'e daha iyi bir tuzak kuramazdınız.

Planlar değişti ve kumpanya Hallowfell'de birkaç gün daha kaldı. On ikinci doğum günüm biraz ileri alınarak Ben'e veda partisiyle birleştirildi.

Daha iyi anlamanız için şöyle diyeyim: Hiçbir şey bir kumpanyanın kendi mensuplarından biri için düzenlediği bir kutlamadan daha şaşaalı olamaz. İyi sanatçılar her performanslarını özel kılmaya çalışırlar, fakat sergiledikleri gösterinin o güne dek yüzlerce seyirci önünde sergiledikleriyle aynı olduğunu unutmamanız lazım. Kendini işine en çok adayan kumpanyacının bile kimi zaman özensiz bir iş yaptığı olur, hele hele bunun başına kakılmayacağını biliyorsa.

Küçük kasabalar, kırsal kesimdeki hanlar gibi yerlerde yaşayanlar eğlencenin iyisiyle kötüsünü birbirinden ayıramaz. Fakat aynı şey kumpanyacılar için geçerli değildir.

Öyleyse bir düşünün, gösterinizi belki bin kez izlemiş birilerini nasıl eğlendirebilirsiniz? Eski numaraları bir köşeye kaldırıp yenilerini deneyerek ve iyi bir sonuç elde etmeyi umarak. Zaten büyük başarısızlıklar da, en az büyük başarılar kadar keyif vericidir.

İçine burukluğun da karıştığı sıcak duygularla dolu o harika akşamın rüzgar gibi geçtiğini hatırlıyorum. Kemanlar, lavtalar ve davullar çalarken herkes gönlünce dans edip şarkı söyledi. Hattâ ley cümbüşlerini gölgede bıraktık desem yalan olmaz.

Bir sürü hediye aldım. Trip her oğlanın kendine zarar verebileceği bir şeye sahip olması gerektiğini söyleyerek bana deri saplı bir cep çakısı hediye etti. Shandi ise bir çocuğun nesi var nesi yoksa doldurabileceği bir sürü cebi bulunan, kendi elleriyle ördüğü güzel bir pelerin. Ailemin hediyesi koyu renkli ahşaptan yapılma şahane bir lavtaydı. Tabii hemen bir şarkı çalmam istendi ve Ben bana eşlik etti. Bazen bu yabancı enstrümanın tellerine yanlış basmama ve Ben'in bir iki kez şarkıyı yanlış perdeden söylemesine rağmen hoş bir tecrübeydi.

Ben "tam da böyle bir kutlama" için sakladığı küçük bir fıçı bal likörü açtı. Likörün tadının tıpkı kendimi hissettiğim gibi olduğunu hatırlıyorum: biraz tatlı, biraz acı ve oldukça ağır.

Pek çok kişi bir araya gelerek "Biracı Başı Ben Baladı" diye bir şey yazmıştı. Babam bir yandan arp çalarken bir yandan da şiiri Modeg kraliyet soyunu sıralar gibi tam bir ağırbaşlılıkla okudu. Dinleyenler karınları ağrıyana dek gülerken en çok kahkaha Ben'den yükseldi.

Gece bir ara annem beni ellerimden tutup kaldırdı ve karşılıklı dönerek dans etmeye başladık. Gülüşü rüzgara karışan bir müziğin notaları gibiydi. Beni döndürürken saçları ve eteği savruluyor, sadece annelerin kokabilecekleri gibi güven kokuyordu. O koku ve gülerek verdiği öpücük, Ben'den ayrılışımızın acısını diğer tüm eğlencelerin toplamından daha fazla azalttı.

Shandi sadece Ben'e özel bir dans teklifinde bulundu, ama sadece Ben çadırına geldiği takdirde. Ben'in yüzünün kızardığını daha önce hiç görmemiştim. Bir süre tereddüt etti. Teklifi reddettiğindeyse canından bir parça koptuğu anlaşılıyordu. Shandi itiraz ederek hoş bir ifadeyle surat astı ve bu dans üzerinde uzun zamandır çalıştığını söyledi. Nihayet Ben'i sürükleyerek de olsa çadırına soktu. Gözden

kayboldukları anda tüm kumpanyadan cesaret verici bir tezahürat yükseldi.

Trip ile Teren kısmen nefes kesici bir düello, kısmen dramatik bir tiyatro (Teren'in eseri) ve kısmen de Trip'in oracıkta uydurduğundan emin olduğum maskaralıktan oluşan sahte bir kılıç dövüşü tertiplediler. İkisi kampta ayak basılmadık yer bırakmadı. Trip dövüş sırasında kılıcını kırmayı, onu bir bayanın elbisesinin altına saklamayı, dövüşe bir sosisle devam etmeyi ve sonucunda ağır yaralanmaması bir mucize sayılabilecek kadar inanılmaz akrobatik hareketler yapmayı başardı. Yine de pantolonunun arka kısmının yırtılmasına engel olamadı.

Muhteşem bir ateş soluma gösterisine kalkışayım derken alev alan Dax'in söndürülmesi gerekti. Neyse ki sakalının biraz alazlanması ve gururunun epey incinmesiyle kurtuldu. Ben'in özenli bakımı, bir maşrapa bal likörü ve herkesin kaş sahibi olamayacağına yönelik bir hatırlatmayla çabucak düzeldi.

Ebeveynlerim "Sör Savien Traliard'ın Ezgisi" adlı şarkıyı seslendirdiler. Büyük şarkıların çoğu gibi Sör Tavien de lllien tarafından yazılmıştı ve genellikle şahaseri olarak kabul görürdü.

Bu şarkıyı harika bulurum, özellikle de babamın onu baştan sona söylemesini yalnızca bir iki kez dinlediğim için. Son derece karmaşık bir eserdir ve babam tüm kumpanya içinde onun hakkını verebilecek yegane adamdı. Pek göstermese de ona bile zor geldiğini biliyordum. Annem de yumuşak ve kıvrak sesiyle ona eşlik etti. Beraber nefes alırlarken yanlarında ateş bile sönük kalıyordu. Yüreğimin şarkıyla beraber hop oturup hop kalktığını hissedebiliyordum. Böyle bir şarkının trajedisinde birbiriyle bu kadar kusursuz kaynaşabilen bu iki ses karşısında gözyaşlarımı tutamadım.

Evet, sonunda ağladım. Zaten o zamandan beri de hep ağlarım. Öyküsünü okumak bile beni ağlatır. Kanımca bu şarkıyı dinlerken yüreği sızlamayan, insanlıktan nasibini almamış demektir.

Şarkı bittiğinde herkesin gözlerini sildiği ve burunlarını sümkürdüğü kısa bir sessizlik yaşandı. Makul bir toparlanma sürecinin ardından biri, “Lanre! Lanre!” diye bağırdı.

Bağrışa başkaları da eşlik etti. “Evet, Lanre!”

Babam muzipçe tebessüm ederek başım iki yana salladı. Tamamlayana kadar hiçbir şarkısını söylemezdi.

"Hadi ama, Ari!” diye seslendi Shandi. "Yeteri kadar turşusunu kurdun. Çıkar artık şunu kavanozdan.”

Babam gülümsemeyi sürdürerek başını tekrar sağa sola salladı. “Daha hazır değil.” Eğilip lavtasını dikkatle kutusuna koydu.

“Bir küple söyleyiver, Arliden.” Bu seferki ses Teren’e aitti.

“Evet, Ben’in hatırına. Bu kadar bekledikten sonra dinlememesi büyük haksızlık…”

"… şarkı üzerinde çalışmıyorsan onca zaman karınla beraber arabanda ne…”

“Söyle!”

“Lanre!”

Trip tüm kumpanyayı çabucak organize ederek bir zikir başlattı. Uluyan bu güruh karşısında babam ancak bir dakika dayanabildi, sonra eğildi ve lavtayı kutusundan geri çıkardı. Herkes tezahürat etti.

Babam oturur oturmaz kalabalık sustu. Babam enstrümanını daha az önce bırakmasına rağmen bir iki teli akort etti, parmaklarını çıtlattı ve deneme amacıyla birkaç nota çaldı. Sonra şarkıya öyle yumuşak bir giriş yaptı ki daha başladığını bile anlamadan kendimi onu dinlerken buldum. Müzik yükselip alçaldıkça babamın sesi ona eşlik etti.

“Oturup dinleyin, çünkü şarkı *söyleyeceğim*

Bir öykü *var, yazılıp unutulmuş*

Eski ve kayıp. Bir adamın öyküsü

Bahar kadar güçlü Lanre’nin

Kılıcın çeliğini elinde hazır tutmuş.

Nasıl dövüştüğüne, düştüğüne ve kalktığına

Sonra bir daha kalkmamacasına battığına

Kulak verin.

Onu mahveden sevgiydi, anavatanına duyduğu

Ve bir de karısı Lyra'ya aşkı oldu.

Kimisi der ki, ölümün kapısında bile

Yeniden doğarken onun adını söylemiş

Aldığı ilk nefesle."

Babam durup derin bir soluk aldı. Devam edecekmişçesine ağzını açtı. Sonra yüzüne geniş, hınzır bir tebessüm yayıldı ve lavtasını kaldırmaya davrandı. Her kafadan bir itiraz ve epeyce şikayet yükseldi, fakat herkes bu kadarını bile duyduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Biri dansa başlanması için birkaç tel tıngırdattı ve itirazların arkası kesildi.

Ebeveynlerim birbirlerine sarılarak dans ettiler; annemin başı babamın göğsüne yaslıydı ve ikisinin de gözleri kapalıydı. Hallerinden tamamıyla memnun görünüyorlardı. Öyle birini, yani size sarıldığı zaman hiç düşünmeksizin gözlerinizi dünyaya kapayabileceğiniz bir kişiyi bulabilirseniz, kendinizi şanslı sayın. Sadece bir günlüğüne, hattâ bir dakikalığına bile olsa. Müzik eşliğinde hafif hafif sallanmaları, bunca yıl sonra bile aşkı düşündüğümde aklıma gelen ilk görüntüdür.

Ardından Ben kendinden emin ve heybetli adımlarla annemle dans etti. Birlikte ne kadar güzel göründükleri beni şaşırttı. Bir yanda köşeli yüzü ve yarısı yanmış kaşlarıyla yaşlı, tıknaz, saçlarına kır düşmüş Ben. Diğer yandaysa teni ateş ışığında parıldayan narin, taze ve ışıl ışıl annem. Yarattıkları tezatla birbirlerini tamamlıyorlardı. Onları bir daha asla beraber göremeyebileceğimin bilinciyle içim sızladı.

Artık gökyüzü doğuda aydınlanmaya başlıyordu. Herkes son bir kez veda edebilmek için bir araya toplandı.

Gitmeden önce ona ne dediğimi anımsayamıyorum. Sözlerimin son derece yetersiz kaldığının farkındaydım, ama Ben'in içimden geçenleri anladığını biliyordum.

Öğrettikleri yüzünden başımı derde sokmayacağıma dair benden söz aldı. Sonra biraz eğilerek bana sarıldı ve saçlarımı karıştırdı. Bu hareketinden hiç rahatsız olmadım. Ben de karşılık olarak kaşlarını düzeltmeye çalıştım; bu hep yapmak istediğim bir şeydi.

Şaşkın yüz ifadesi harikuladeydi. Bana tekrar sarıldı, sonra bir adım geri çekildi.

Ebeveynlerim o bölgeye yolumuz tekrar düştüğünde kumpanyayı kasabaya doğru yönlendireceklerine söz verdiler. Kumpanyacılarsa herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymayacaklarını söylediler. Ama o genç yaşıma rağmen gerçeği biliyordum. Onu tekrar görmem için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekecekti. Belki de yıllar.

O sabah yola nasıl çıktığımızı bilmesem de uyumaya çalıştığımı ve donuk, acı tatlı bir sızı haricinde kendimi çok yalnız hissettiğimi hatırlıyorum.

Akşamüstü uyandığımda yanımda bir bohçanın durduğunu gördüm. Çuval bezine sarılı ve ağzı bağlı bohçanın üzerinde adımı taşıyan bir kâğıt parçası vardı. Kâğıt küçücük bir bayrak gibi rüzgarda dalgalanıyordu.

Bohçayı açınca içindeki kitabın cildini hemen tanıdım. Adı Söylem ve *Mantık* idi. Abenthy bu kitabı bana tartışma sanatını öğretmekte kullanırdı. Bir düzine kitaplık küçük kütüphanesinde baştan sona okumadığım tek kitap oydu ve ondan nefret ederdim.

Kapağı kaldırınca içine bir. şeyler yazılı olduğunu gördüm. Diyordu ki:

"Kvothe,

Kendini Üniversite'de iyi kolla. Beni gururlandır.

Babanın şarkısını daima hatırla. Düşüncesiz davranışlardan uzak dur.

Dostun,

Abenthy.”

Üniversite'ye katılıp katılmayacağım konusunda Ben’le hiç konuşmamıştım. Günün birinde oraya gitme hayalleri kurmuyor değildim tabii, ama bunlar ebeveynlerimle paylaşmaya çekindiğim hayallerdi. Üniversiteye gitmek ailemi, kumpanyamı, tanıdığım herkesi ve her şeyi bırakmam anlamına geliyordu.

Açıkçası bunun düşüncesi bile ürkütücüydü. Bir günlüğüne veya dönülüğüne değil de aylarca, belki de yıllarca bir yerde kalmak acaba nasıl bir şeydi? Hiç gösteri yapmamak? Trip’le taklalar atmamak ya da *Dilek İçin Üç Peni* oyununda şımarık bir soylu çocuğu canlandırmamak? At arabalarıyla oradan oraya gitmemek? Birlikte şarkı söyleyecek birini bulamamak?

Konu hakkında hiçbir şey söylemediysem de Ben aklımdan geçenleri tahmin etmişti. Yazısını tekrar okudum, biraz gözyaşı döktüm ve elimden gelenin en iyisini yapacağıma dair ona söz verdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Umut

Sonraki aylarda ebeveynlerim zamanımı üretken bir şekilde geçirmemi sağlamak ve bir köşede surat asmamı engellemek için diğer kumpanyacıları görevlendirerek Ben'den kalan boşluğu doldurmaya çalıştılar.

Bir kumpanyada yaşın pek önemi yoktur. Atları eyerleyecek kadar güçlüyseniz atlan eyerlersiniz. Elleriniz yeteri kadar hızlıysa hokkabazlık yaparsınız. Sinekkaydı tıraşlıysanız ve üstünüze bir kadın elbisesi oluyorsa *Domuz Çobanı ve Bülbül*'de Leydi Reythiel'i canlandırırsınız. Durum genelde bu kadar basittir.

Bu yüzden Trip bana insanlarla kafa bulmayı ve farklı farklı taklalar atmayı öğretti. Shandi koluma girip yarım düzine ülkenin saray danslarında bana eşlik etti. Teren kılıcının kabzasıyla boyumu ölçtü ve kılıç kullanmayı öğrenecek kadar büyüdüğüme karar verdi. Dövüşecek kadar değil tabii, sadece sahnede iyi bir gösteri çıkartacak kadar.

Yollar yılın o zamanında iyi durumdaydı, bu yüzden Birleşik Eyaletler'i kuzeye doğru büyük bir hızla katettik; gösteri düzenleyebileceğimiz yeni kasabalar ararken günde yirmi otuz kilometre yol alıyorduk. Ben artık yanımızda bulunmadığından babamla daha sık seyahat eder oldum ve o da resmi sahne eğitimime başladı.

Bu konuda zaten pek çok şey bilmeme rağmen kendi başıma öğrendiklerim disiplinsiz bir karmaşadan ibaretti. Babam bana aktörlük mesleğinin püf noktalarını sistematik olarak izah etti; konuşmadaki veya duruştaki ufacık bir değişikliğin bile bir adamı nasıl budala, kurnaz veya saf gösterebildiğini.

Son olarak annem bana kibar bir toplulukta nasıl davranılacağını öğretmeye başladı. Arada bir Baron Greyfallow'un yanında kaldığımız için biraz bilgi sahibiydim ve hitap biçimleri, masada oturuş, çeşitli soyluluk unvanları gibi şeyleri ezberlemeden de kendimi yeteri kadar terbiyeli görüyordum. Sonunda anneme bunları aynen söyledim.

“Bir Modeg vikontunun bir Vintas sparathaininden daha üst mevkide olmasını kim takar?” diye ona dert yandım. “Ve birine 'ekselansları' denirken diğerine lordum’ denmesi kimin umurunda?”

“Onların umurunda,” cevabını verdi annem, dediği dedik bir İadeyle. “Onlara gösteri sunacaksan karşılarında saygılı davranmayı ve dirseklerini çorba tabağına sokmamayı öğrenmelisin.”

“Babam hangi çatalı kullanacağını veya kimin kime üstün olduğunu bilmiyor,” diye dırdır ettim.

Annem gözlerini kıstı, kaşlarını çattı.

“Kimin *kimden* üstün olduğunu,” diye gönülsüzce düzelttim.

“Baban gösterdiğinden fazlasını bilir,” dedi annem. “Ayrıca açığı varsa bile bunu cazibesiyle kapatır ve bu şekilde idare edip gider.” Beni çenemden tutup yüzümü kendisininkine doğru çevirdi. Gözleri, gözbeğinin etrafındaki altın sarısı ince bir halka hariç yemyeşildi. “Sen de onun gibi idare edip gitmek mi istersin, yoksa beni gururlandırmak mı?”

Ona verebileceğim tek bir cevap vardı. Zaten bir kez kendimi derslerime verdikten sonra bunun da bir tür rol yapma olduğunu anladım. Bir oyunun metnini okumaya benziyordu. Annem görgü kurallarının abuk sabuk unsurlarını daha kolay ezberlemem için tekerlemeler uydurdu. Ayrıca birlikte “Pontif Daima Kraliçenin Altında Yer Alır” adlı küçük ve edepsiz bir şarkı yazdık. Annem bir ay boyunca katıla katıla güldüğümüz bu şarkıya babama söylememi kesinlikle yasakladı. Yoksa babam günün birinde onu yanlış kimselerin önünde çalabilir ve başımızı belaya sokabilirdi.

“Ağaç!” Bağrış sıranın epey ilerisinden geldi. “Koca bir meşe!”

Babam bana okumakta olduğu bir monologun orta yerinde durup asabi bir tavırla iç geçirdi. “Bugün daha fazla gidemeyeceğiz,” diye homurdandı, başını kaldırıp gökyüzüne bakarak.

“Duruyor muyuz?” diye arabanın içinden seslendi annem.

“Yola yine bir ağaç devrilmiş,” diye açıkladım.

“Olmaz böyle şey,” diyen babam arabayı yol kenarındaki boş bir alana çekti. “Bu kralın yolu mu, değil mi? Bunu bizden başka kullanan yok sanırsın. Fırtına ne kadar zaman önceydi? İki dönü mü?”

“Pek sayılmaz,” dedim. “On altı gün.”

“Ve ağaçlar hâlâ yolları kapıyor! Kesip yoldan çektiğimiz her ağaç başına fatura kesip konsolosluğa yollasam iyi olacak. Programımızdan üç saat geride kalacağız.” Araba daha durmadan aşağı atladı.

“Bence mahzuru yok,” dedi annem, arabanın arkasından çıkarak. “Boğazımızdan sıcak bir lokma geçmesi için bahane olur.” Babama manalı bir bakış attı. “Günün sonunda elimize ne geçerse mideye indirmek zamanla çekilmez oluyor. Vücudun bundan fazlasına ihtiyacı var.”

Babamın öfkesi epeyce dindi. “Haksız sayılmazsın,” dedi.

“Tatlım?” diye bana seslendi annem. “Acaba biraz adaçayı bulabilir misin?”

“Buralarda yetişip yetişmediğini bilmiyorum,” dedim, sesimi bir derece kararsız tutarak.

“Bakmaktan zarar gelmez,” diye akıl verip göz ucuyla babamı süzdü. “Bulabilirsen kucak dolusu topla gel. Sonrası için kuruturuz.”

Aslında aradığım şeyi bulup bulmamamın pek önemi yoktu.

Akşamları tek başıma kumpanyadan uzaklaşmak gibi bir huyum vardı. Zaten ebeveynim yemek hazırlarken bana da mutlaka bir iş verilirdi. Ama bu sadece bizi birbirimizden ayırmak için bir bahaneydi. Yollarda mahremiyet bulmak zordur ve ailemin de buna en az benim kadar ihtiyacı vardı. Bu yüzden çalı çırpı toplamam bir saatimi alsa bile kafalarına takmazlardı. Ve geri döndüğümde yemek henüz hazır değilse, eh, artık o kadarı da olurdu, öyle değil mi?

Umarım o son birkaç saatlerini iyi geçirmişlerdir. Umarım ateş yakmak ya da yemek için sebze doğramak gibi sıradan işlerle zamanlarını boşa harcamamışlardır. Umarım sık sık yaptıkları gibi beraber şarkı söylemişlerdir. Umarım arabamıza çekilip koyun koyuna vakit

geçirmişlerdir. Umarım işleri bitince birbirlerine yakın yatarak usulca havadan sudan konuşmuşlardır. Umarım son anlarına kadar birbirlerini sevmekle meşgul olmuşlardır.

Bunlar küçük ve bir o kadar da anlamsız umutlar. Her halükarda öldüler ya.

Yine de umuyorum işte.

O akşam çocukların kendi kendilerine uydurdukları türden oyunlar oynayarak ormanda yalnız kaldığım zamanı, ömrümün gamsız geçen son saatlerini, çocukluğumun son anlarını geçelim gitsin.

Tam da güneş batmaya başlarken kampa dönüşüme atlayıverelim. Bez bebekler gibi etrafa saçılmış cesetlerin manzarasına. Kan ve yanık saç kokusuna. Panik olamayacak kadar afallamış, şok ve dehşetle uyuşmuş bir halde etrafta başıboş dolanmama.

Gönül isterdi ki o akşamın tamamını geçeyim. Hikâye için önemli olmasaydı omuzlarınıza bunun yükünü inanın bindirmezdim. Ama önemli, hem de çok. Hattâ hikâyenin açılan bir kapı gibi üzerinde hareket ettiği menteşe bile diyebiliriz. Bir anlamda hikâye asıl şimdi başlıyor.

Bu yüzden sıkıverin dişinizi.

Durgun akşam havasında dağınık duman bulutlan asılı durmaktaydı. Kumpanyadaki herkes sanki nefesini tutup bir şeye kulak kesilmiş gibi etrafta çıt çıkmıyordu. Avare bir rüzgar ağaçlardaki yaprakları hışırdattı ve bir duman bulutunu alçak bir sis gibi bana doğru savurdu. Ormandan çıkıp kampa yöneldim.

Duman bulutunu geride bırakırken yanan gözlerimi ovuşturdum. Etrafıma bakınınca Trip'in çadırının yarısının çökmüş olduğunu ve ağır aksak yandığını fark ettim. Boyalı muşambadan yükselen geniz yakıcı duman, durgun akşam havasında yere yakın bekliyordu.

Teren'in cesedinin arabasının yanında yattığını gördüm. Kırık kılıcı hâlâ elindeydi. Genelde üzerinden çıkarmadığı yeşil-gri renkli giysileri

kan kırmızısına boyanmıştı. Bacaklarından biri anormal bir açıyla kıvrılmıştı ve deriyi yarıp dışarı çıkmış kemik bembeyazdı.

Gözlerimi Teren'den, gri gömleğinden, kırmızı kandan, beyaz kemikten bir türlü alamadım. Ona bir kitapta bulduğum ve bir türlü anlayamadığım bir diyagrama bakar gibi baktım. Vücudum iyice uyuştu. Kafamın için şurup dolmuş gibi bir hisse kapıldım.

Beynimin mantıklı bir parçası derin bir şoka girdiğimin farkındaydı. Bu gerçeği bana tekrarlayıp duruyordu. Ben'in verdiği eğitimi son raddesine kadar kullanarak onu göz ardı etmeye çalıştım. Gördüklerim üzerinde düşünmeye yanaşmıyordum. Burada neler olup bittiğini bilmiyordum. Bunlardan herhangi birinin ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyordum.

Ne kadar zaman sonra bilmem, bir duman bulutu görüş alanımı örttü. Rüyadaymışçasına en yakındaki ateşin yanına oturdum. Ateş Shandi'ye aitti; üzerindeki küçük tencerede kaynayan patatesler tüm o kargaşanın içinde tanıdık gelen tek şeydi.

Tencereye odaklandım. Normal bir şeye. Bir dal parçası kullanarak içindekileri karıştırdım ve patateslerin pişmiş olduğunu gördüm. Normal. Tencereyi ateşin üzerinden alıp yere, Shandi'nin cesedinin yanına bıraktım. Üstündeki giysiler paramparça olmuştu. Yüzüne düşen saçlarını yana çekeyim derken elim kan içinde kaldı. Ateşin ışığı boş, ifadesiz gözlerinden yansıyordu.

Ayağa kalkıp amaçsızca etrafıma bakındım. Trip'in çadırı artık bütünüyle alev almıştı ve Shandi'nin arabasının bir tekeri Marion'un kamp ateşinin içindeydi. Tüm alevlere mavi bir renk karışıyor, bu gerçekdışı sahneyi âdeta bir rüyaya çeviriyordu.

Sesler duydum. Shandi'nin arabasının köşesinden başımı uzattığımda tanımadığım bazı adam ve kadınların bir kamp ateşinin etrafında oturduklarını gördüm. Ebeveynimin ateşinin. Başım şiddetle döndü ve ayakta kalabilmek için elimi arabanın tekerine uzattım. Onu tuttuğum zaman tekeri destekleyen demir çubuklar unufak oldu ve kahverengi, paslı pullar halinde parmaklarımın arasından döküldü. Elimi geri

çektiğim zaman teker gıcırdayarak dağılmaya başladı. Teker tamamen yok olurken geri çekildim. Arabanın tahtaları içi çürümüş bir kütük gibi çöktü.

Artık tamamen gözler önündeydim. Adamlardan biri geriye doğru takla atlı ve elinde kılıcıyla ayakları üzerine düştü. Hareketi bana bir kavanozun içinden masaya akan cıvayı anımsattı: zahmetsiz ve kıvrak. Yüz ifadesi sert olsa bile vücudu daha yeni gerinmişçesine gevşekti.

Kılıcı solgun ve zarifti. Hareket ettiğinde havayı kırılgan bir sesle kesiyor, bana nefes almanın bile acı verdiği ve her şeyin kıpırtısız beklediği kışın en soğuk günlerini hatırlatıyordu.

Adam benden on metre ötedeydi, fakat günbatımının azalan ışığında onu mükemmel bir netlikte görebiliyordum. Onu annem kadar, hattâ bazen daha bile iyi hatırladığım olur. Kusursuz bir porselen güzelliğindeki yüzü dar ve köşeliydi. Omuzlarına kadar inen saçları, buz rengi bukleler halinde yüzünü çevreliyordu. Bu, solgun kışların bir yaratığıydı. Ona dair her şey soğuk, keskin ve beyazdı.

Gözleri hariç. Bir keçininkiler gibi siyahtılar, ama irisleri yoktu.

Gözleri aynen elindeki kılıç gibiydi ve ne ateşin, ne de batan güneşin ışığını yansıtıyordu.

Beni görünce rahatladı. Kılıcının ucunu indirdi ve mükemmel beyazlıktaki dişlerini göstererek gülümsedi. Bu ancak kâbuslarda görülebilecek bir ifadeydi. Kalın bir battaniye gibi sımsıkı sarındığım şaşkınlığı sivri bir duygunun deldiğini hissettim. Bir şey iki elini birden göğsümün içlerine kadar sokup kalbimi sımsıkı tuttu. Hayatımda belki ilk kez gerçek anlamda korkuyordum.

Ateşin yanındaki kel ve gri sakallı bir adam kıkırdadı. “Anlaşılan minik tavşanı gözden kaçırmışız. Dikkat et, Köz. Dişleri keskin olabilir,”

Köz denilen adam kış buzlarının altında çatırdayan bir ağacın sesiyle kılıcını kınına soktu. Aklıma yine cıvanın hareketi geldi. Artık

benimle aynı seviyede olan yüzünde, donuk siyah gözlerinin ardında endişeli bir ifade belirdi. “Adın ne evlat?”

Sesimi çıkarmadan durdum. Ürkmüş bir geyik yavrusu gibi donakalmıştım.

Köz iç geçirdi ve bir anlığına bakışlarını yere çevirdi. Başını tekrar kaldırdığında o boş gözlerinin bana acımayla baktığını gördüm.

“Genç adam,” dedi, “ailen nerede?” Kısa bir süreliğine gözlerimin içine baktıktan sonra başını ötekilerin oturdukları kamp ateşine doğru çevirdi.

“Gocuğun anne babasının nerede olduklarını bilen var mı?”

Bazıları gülümsedi; iyi bir espriden neşe bulan sert ve kırılgan tebessümlerle. Hattâ bir iki tanesi kahkaha attı. Köz bana tekrar baktı ve yüzündeki acıma ifadesi kırık bir maske gibi dağılarak geride sadece o kâbus gibi sırıtışı bıraktı.

“Bu ateş ailene mi ait?” diye sordu, sesinde korkunç bir zevkle.

Uyuşmuş bir halde kafa salladım.

Sırıtışı suratından yavaşça silindi. Yüzü artık ifadesizdi. Sesiyse alçak, soğuk ve keskin. “Birinin ailesi,” dedi, “hiç olmadık şarkılar söylemiş.”

“Köz” Ateşin oradan sakin bir ses yükseldi.

Adamın kara gözleri asabiyetle kısıldı. “Ne?” diye tısladı.

“Keyfimi kaçırmaya başlıyorsun. Bu, hiçbir şey yapmadı. Onu uykusunun yumuşak ve acısız battaniyesiyle ört.” Sakin ses “uyku” sözcüğünü telaffuz ederken söylemekte zorlanırcasına biraz duraksar gibi oldu.

Ses diğerlerinden ayrı oturan, ateş ışığının hemen dışındaki gölgelere sarılı bir adamdan gelmişti. Gökyüzü batan güneşle hâlâ aydınlık olmasına ve adamın oturduğu yerle ateş arasında hiçbir engel bulunmamasına rağmen gölgeler kapkara bir yağ birikintisi gibi etrafında toplanmıştı. Mavi rengin karıştığı ateş çatırdayıp dans etse

de ışığı adamın yanına bile yaklaşmıyordu. Adamın kafasının etrafı daha da karanlıktı. Gözüme rahiplerin taktıkları türden geniş bir başlık ilişti, fakat altındaki gölgeler o kadar yoğundu ki gece yarısı bir kuyudan aşağı bakmaya benziyordu.

Köz gölgeler içindeki adama şöyle bir göz attıktan sonra ona sırtını döndü. "Sen karışma, Haliax," diye çıkıştı.

"Amacımızı unutmuş gibisin," dedi karanlık adam, sakin ses tonu biraz sertleşerek. *"Yoksa senin amacın benimkinden farklı mı?"* Son sözcüklerin ayrı bir önemi varmışçasına onları dikkatle telaffuz etmişti.

Köz'ün küstahlığı kovadan akan su gibi onu bir anda terk etti. "Hayır," dedi, ateşe doğru dönerek. "Tabii ki hayır."

"Güzel. Uzun süreli tanışıklığımızın sona ermesini istemem."

"Ben de."

"Bana aramızdaki ilişkiyi hatırlat, Köz," diyen gölgeli adamın sabırlı ses tonuna derin bir öfkenin izi karışıyordu.

"Ben... ben senin hizmetindeyim..." Köz teskin edici bir harekette bulundu.

"Sen benim elimdeki bir araçsın," diye kibarca söze daldı gölgeli adam. *"Başka bir şey değil."*

Köz'ün yüzünde cüretkar bir ifade belirir gibi oldu. Duraksadı. "Ben..."

Yumuşak ses artık Ramston çeliği kadar sertti. *"Ferula."*

Köz'ün cıva benzeri zarafeti bir anda kayboldu. Bedeni acıdan kaskatı kesilirken birkaç kez sendeledi.

"Sen *benim elimdeki bir araçsın,"* diye tekrarladı sakin ses. *"Söyle."*

Köz bir anlığına dişlerini sıktı, ardından kıvranarak haykırdı. Ses bir insandan ziyade yaralı bir hayvandan çıkmış gibiydi. "Ben senin elindeki bir aracım," dedi soluk soluğa.

"Lor d Halicvc."

“Ben senin elindeki bir aracım, Lord Haliax,” diye düzeltti Köz, dizleri üzerinde tir tir titreyerek.

“Adının içindeki dönemeçleri kim bilir, Köz?" Sözcükler unutulmuş bir dersi anımsatan bir öğretmenin ağzından çıkar gibi sabırlı bir yavaşlıkla sarf edilmişti.

Köz titreyen kollarını gövdesine doladı ve gözlerini kapayarak iki büklüm oldu. “Sen, Lord Haliax.”

“Seni Amyrlerden kim korur? Şarkıcılardan? Sithelerden? Dünyada sana zarar verebilecek herkesten?” diye soğukkanlı bir nezaketle sordu Haliax, cevabı cidden merak edercesine.

“Sen, Lord Haliax.” Köz’ün sesi usulca yükselen bir acı çığlığı şeklinde çıktı.

“Peki hangi amaca hizmet edersin?”

“Senin amacına, Lord Haliax.” Sözcükler boğuk çıkıyordu. “Seninkine. Başka birininkine değil.” Havadaki gerilim kayboldu ve Köz’ün vücudu ansızın gevşedi. Elleri üzerine düştüğünde alnında birikmiş ter damlaları yere yağmur gibi yağdı. Beyaz saçları cansız bir vaziyette başından aşağı sarkıyordu. “Teşekkürler Lordum,” dedi içtenlikle. “Bir daha unutmayacağım.”

“*Unutacaksın. Küçük zalimliklerine pek düşkünsün. Hepiniz öylesiniz."* Ateşin etrafında oturan her surete tek tek bakarken Haliax’ın gölgeli yüzü sağa sola çevrildi. Bakışları karşısında herkes huzursuzca kıpırdandı. *“Bugün size eşlik ettiğime memnunum. Amacınızdan sapıyor, kaprisli davranıyorsunuz. Bazılarınız neyi aradığımızı, neyi başarmaya çalıştığımızı unutmuşa benziyor.”* Yine huzursuz bir kıpırdanma yaşandı.

Başlık bu sefer Köze doğru döndü. *“Ama sizi affediyorum. Bu hatırlatmalar yaşanmasa belki de unutan ben olacağım.”* Cümlesinin sonuna doğru sesi sertleşmişti. *“Şimdi, başladığınızı bitirip…”* Sakin sesi azalıp gitti ve gölgeler içindeki başlığı göğe doğru çevrildi. Beklenti dolu bir sessizlik yaşandı.

Ateşin etrafında oturanlar tamamen kıpırtısız kaldılar ve yüzlerinde dalgın bir ifade belirdi. Alacakaranlık gökyüzündeki tek bir noktaya bakarcasına hepsinin başı aynı anda yukarı çevrildi. Sanki rüzgarda bir şeyin kokusunu almaya çalışıyorlardı.

İzleniyormuş gibi bir hisse kapıldım. Havanın dokusunda belli belirsiz bir değişiklik, bir gerginlik sezdim. Dikkatimin dağılmasından, birkaç saniyeliğine de olsa beni net düşünmekten alıkoyacak bir fırsat çıkmasından hoşnut vaziyette bunun üzerine yoğunlaştım.

"Geliyorlar," dedi Haliax usulca. Ayağa kalkarken gölgeler kapkara bir duman gibi kaynayarak üzerinden döküldü. *"Çabuk. Yanına yaklaşın."*

Ötekiler ateşin etrafındaki yerlerinden kalktılar. Köz güçlükle doğruldu ve ateşle arasındaki yarım düzine adımlık mesafeyi sendeleyerek kat etti.

Haliax kollarım açtı ve çevresini saran gölgeler bir çiçek gibi açıldı. Sonra diğerleri alışık oldukları bir rahatlıkla teker teker dönüp Haliax'a, onu çevreleyen gölgelere doğru bir adım attılar. Fakat ayakları tam yere basacakken yavaşladı; her biri kumdan yapılmış ve rüzgara maruz kalmış gibi silinerek yitip gitti. Bana tek bakan Köz oldu; kâbus gibi gözlerinde bir miktar öfke vardı.

Sonra ortadan kayboldular.

Bu olayın sonrasında yaşananlarla içinizi sıkmayacağım. Cesetten cesede koşmamla. Ben'in bana öğrettiği gibi herhangi bir yaşam belirtisi aramamla. Bir mezar kazmaya yönelik beyhude çabalarımla. Parmaklarım kanayıp soyulana dek toprağı eşelememle. Ebeveynimi aramamla...

Arabamızı bulduğumda vakit gecenin en karanlık saatleriydi. Atımız ölmeden önce arabamızı yoldan yüz metre kadar aşağı sürüklemişti. Arabanın içi o kadar normal, o kadar tertipli ve sakin görünüyordu ki. Arabanın arka kısmının onların kokularıyla dolu olması beni şaşırttı.

Arabadaki her feneri ve mumu yaktım. Işık huzur vermiyordu, fakat en azından sarı renkli sıradan bir ateşti ve içine hiç mavi karışmıyordu. Babamın lavta kutusunu durduğu yerden indirdim. Onu yanıma koyarak ailemin yatağına uzandım. Annemin yastığı saçlarının, sarılışının kokusuna sahipti. Uyumak istemediysem de uyku beni içine çekti.

Öksürerek uyandım. Etrafımdaki her şey alev alevdi. Sebep tabii ki mumlardı. Hâlâ şoktan kaynaklanan bir sersemlik içinde birkaç parça eşyayı bir çantaya doldurdum. Yavaş ve amaçsızca hareket ediyor, Ben'in kitabını yanmakta olan şiltemin altından çekerken hiç korkmuyordum. Sıradan bir ateş artık benim için ne gibi bir dehşeti barındırabilirdi ki?

Babamın lavtasını kutusuna koydum. Kendimi hırsızlık yapar gibi hissettim, ama aklıma onları hatırlatacak başka bir şey gelmiyordu. İkisi de o enstrümanın ahşabına binlerce kez dokunmuştu.

Sonra oradan ayrıldım. Ormana girdim ve şafak gökyüzünün doğu kıyılarını aydınlatana dek yürüdüm. Kuşlar şakımaya başlarken durdum ve çantamı yere bıraktım. Babamın lavtasını çıkarıp göğsüme bastırdım. Ardından onu çalmaya başladım.

Parmaklarım ağrısa bile çalmayı sürdürdüm. Elimden akan kanlar telleri boyayana kadar çaldım. Güneş yüzünü ağaçların arasında gösterene kadar çaldım. Unutmaya çalışarak çaldım, ta ki tekrar uykuya dalana dek.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ara - Sonbahar

Kvothe önce bir elini Tarihçi'ye uzattı, sonra da kaşlarım çatarak öğrencisine doğru döndü. "Bana öyle bakmayı kes, Bast."

Bast ağlayacak gibiydi. "Oh, Reshi," dedi boğuk bir sesle. "Hiç bilmiyordum."

Kvothe havayı kesercesine bir el hareketi yaptı. "Zaten bilmen gerekmiyordu Bast ve gözünde büyütmen için de bir sebep yok." "Ama Reshi..."

Kvothe öğrencisine sert bir bakış attı. "Ne, Bast? Ağlayıp saçımı başımı mı yolmalıyım? Tehlu'ya ve meleklerine sövüp saymalı mıyım? Dövünmeli miyim? Hayır. Öyle davranmak uyduruk bir dramadan öteye gitmez." Yüz ifadesi bir nebze yumuşadı. "Endişen için sağol. Ama bu, hikâyenin sadece bir parçası. En kötü parçası da değil hani. Ayrıca bunları kendimi acındırmak için anlatmıyorum."

Kvothe sandalyesini masadan geriye itip ayağa kalktı. "Hem zaten tüm bunlar uzun zaman önce yaşandı." Anılan savuşturucasına bir el hareketi yaptı. "Zaman en iyi ilaçtır."

Ellerini ovuşturdu. "Şimdi gidip bize geceyi geçirtecek kadar odun getireceğim. Yanılmıyorsam hava soğuyacak. Ben dışarıdayken sen pişirmemiz için birkaç somun ekmek hazırlayabilir ve kendini toparlayabilirsin. Bana böyle ağlamaklı gözlerle bakmayı sürdürürsen ağzımdan tek kelime bile alamazsın."

Kvothe bunun ardından barın arkasına geçti ve mutfağa girerek hanın arka kapısına yöneldi.

Gözlerini sertçe ovuşturan Bast ustasının arkasından baktı. "Bir şeylerle meşgul olduğu müddetçe sorun yok," dedi usulca.

"Affedersin?" dedi Tarihçi hiç düşünmeden. Ayağa kalkmak istemesine rağmen bunun için bir bahane bulamıyormuşçasına sandalyesinde huzursuzca kımıldandı.

Gözleri yine bir insan mavisine dönüşmüş olan Bast sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Senin kim olduğunu ve sana hikâyesini anlatacağını

duyduğum zaman çok heyecanlandım. Son zamanlarda çok içine kapanıktı ve onu bu durumdan kurtaracak hiçbir şey yoktu. Elimden sadece oturup surat asmak geliyordu. Eminim ki güzel günleri hatırlamak...” Bast yüzünü ekşitti. “Kendimi pek de iyi ifade edemiyorum. Önceki davranışım için üzgünüm. Aklım başımda değildi.”

“H-hayır,” diye aceleyle kekeledi Tarihçi. “Asıl ben... benim suçumdu. Özür dilerim.”

Bast başını iki yana salladı. “Şaşırmıştın, ama beni sadece bağlamaya çalıştın.” Yüzünde ızdırap izleri belirdi. “Tabii benim için hoş bir durum değildi. Bacaklarının arasına tekme yemek gibi bir şey bu, ama bütün vücudun ağrıyor. Miden bulanıyor ve güçsüz düşüyorsun. Yine de sadece acı çekiyorsun. Beni yaralamış falan değilsin.” Utanmış gibi gözüktü. “Ben senin canını yakmaktan fazlasını yapacaktım. Hiç düşünmeden seni öldürebilirdim.”

Huzursuz bir sessizlik çökmeden önce Tarihçi dedi ki, “Niye ikimizin de budalalık ettiğine dair Kvothe’nin sözünü, dinleyip konuyu kapatmıyoruz?” İçinde bulundukları şartlara rağmen içtenlikle tebessüm etti. “Barıştık mı?” diyerek elini uzattı.

“Barıştık.” Öncekinden çok daha samimi bir tavırla el sıkıştılar. Bast kolunu masanın karşı tarafından uzatırken gömleğinin yeni sıyrılmış ve bileğindeki bir morluk açığa çıkmıştı.

Bast utangaç bir edayla yenini çekiştirerek morluğu örttü. “Beni tuttuğunda oldu,” dedi aceleyle. “Göründüğünden daha kuvvetli. Ama bunu ona söyleme, yoksa kendini kötü hisseder.”

Kvothe mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Etrafına bakınınca karşısında öyküsündeki bahar zamanı ormanını değil de, ılık bir güz akşamüstünü gördüğü için şaşırmış gibi bir hali vardı. Tabanı düz bir el arabasının kollarını tuttu ve yerdeki yaprakları ezerek onu hanın arkasındaki ağaçların arasına doğru sürdü.

Hanın kışlık odun ihtiyacı pek de uzakta değildi. Ağaçların arasında sıra sıra meşe ve dişbudak kütüklerinden oluşan çarpık duvarlar

yükseliyordu. Kvothe'nin el arabasına attığı iki parça yakacak odun, arabanın tabanına çarptığında bir davulunkine benzer boğuk bir ses çıkardı. Onları iki tane daha izledi. Kvothe'nin hareketleri hassas, yüzü ifadesiz, gözleriyse dalgındı.

El arabasını odunla doldurmayı sürdürürken durmak üzere olan bir makine gibi hareketleri giderek yavaşladı. Sonunda tamamıyla durdu ve uzunca bir müddet taş gibi kıpırtısız bekledi. Ancak o zaman soğukkanlılığını kaybetti. Kendisini görecek kimse olmamasına karşın yüzünü ellerinin arasına sakladı ve dalga dalga gelen ağır, sessiz hıçkırıklarla vücudu sarsılırken sessizce ağladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güvenli Yerlere Çıkan Yollar

Zihnimizin sahip olduğu en büyük beceri belki de acıyla başa çıkmaktır. Klasik yaklaşım bize herkesin ihtiyacı doğrultusunda geçtiği dört kapı olduğunu öğretir.

Birinci kapı uykudur. Uyku bize dünyadan ve onu dolduran tüm acıdan kaçabileceğimiz bir sığmak sağlar. Bir insan ağır yaralandığı zaman genellikle kendinden geçer. Aynı şekilde travmatik haberler alan birinin bayıldığı olur. Zihin ilk kapıdan işte böyle geçerek kendini acıdan korur.

İkinci kapı unutmaktır. Bazı yaralar kısa zamanda kapanamayacak, hattâ belki de asla iyileşemeyecek kadar derindir. Ayrıca bazı anılar o kadar azap vericidir ki onlara alışmak mümkün değildir. “Zaman tüm yaraları iyileştirir” sözü yanlıştır. Zaman çoğu yarayı iyileştirir. Geri kalanlar bu kapının ardında saklıdır.

Üçüncü kapı deliliktir. Bazen insanın aklı öyle bir darbe alır ki kendini delilikte saklar. Bu ilk bakışta faydalı gözükmese bile öyledir. Gerçekliğin acıdan başka bir şey getirmediği zamanlar vardır ve bu acılardan sakınmak için zihnin gerçekliği geride bırakması gerekebilir.

Dördüncü kapı ölümdür. Son sığınak. Öldükten sonra bizi hiçbir şey incitemez. Ya da en azından bize öyle söylenir.

Ailem öldürüldükten sonra nereye gittiğimi bilmeden ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Vücudum böyle yapmamı istiyor ve zihnim acıyı azaltmak için ilk kapıyı kullanıyordu. İyileşebileceğim bir zaman gelene kadar yarayı bu şekilde kapattım. Zihnimin önemli bir bölümü kendini korumak için tamamen durdu ya da deyim yerindeyse uykuya daldı.

Zihnim uyurken önceki günün acı veren pek çok kısmı ikinci kapının ardına atıldı. Ancak tamamen değil. Neler olduğunu unutmadım, ama anılar kaim bir tül perdenin arkasındaymışçasına silikleşti. İstersem ölenlerin yüzlerini, siyah gözlü o adamın anısını hayalimde

canlandırabilirdim. Ama hatırlamak istemiyordum. Bu düşünceleri toz toplamaları için zihnimin nadiren kullandığım bir köşesine bıraktım.

Rüyalar gördüm; kanlı, donuk gözleri ve yanık saç kokusunu içeren rüyalar değil, daha güzel şeylerin rüyalarını. Ve yara yavaş yavaş uyuşmaya başladı...

Rüyamda ben küçükken bir süre kumpanyamızla beraber yolculuk etmiş Laclith'i, yani sade yüzlü ormancıyı gördüm. Ben yan devrilmiş bir arabayı çeken yaralı bir öküzden daha fazla gürültü çıkarırken, o bitkilerin arasında çıt çıkarmadan ilerliyordu.

Uzun ve rahat bir sessizliğin ardından durup bir bitkiye baktım. Laclith usulca yanıma geldi. "Yabani adaçayı," dedi. "Kenarlarından anlayabilirsin." Kolunu yanımdan uzatıp bitkiyi nazikçe okşadı. Sahiden de adaçayına benziyordu. Kafa salladım.

"Bu da söğüt. Kabuğunu çiğnemek acıyı hafifletir." Tadı acı ve biraz pütürlüydü. "Şuna kaşıntı otu denir. Yapraklarına dokunma." Dokunmadım. "Şuradaki yaban dutudur. Meyvelerinden küçük olanları kırmızıyken yemek güvenlidir, ama yeşilden sarıya ve turuncuya geçerken asla.

"Sessiz yürümek istersen ayağını yere böyle basarsın." O şekilde yürümek baldırlarımı ağrıttı. "İçlerinden geçerken çalıları böyle sessizce ayırır, arkanda hiç iz bırakmazsın. Çadırın olmadığı zaman yağmurdan böyle korunursun. Buna peder kökü denir. Yiyebilirsin ama tadı kötüdür. Bunlar," diyerek işaret etti, "kaynaş ve ayrıkotudur. Sakın ha yemeyesin. Ufak ufak topları olan şuradaki sofurdur. Onu sadece kaynaş gibi bir şey yediysen yutmaksın. Midende ne var ne yok çıkarmanı sağlar.

"Bir tavşanı öldürmeden yakalamak için böyle tuzak kurulur." İpleri önce bir yana, sonra ötekine doğru bağladı.

Ellerinin iplerle uğraşmasını seyrederken yanımdakinin artık Laclith değil Abenthy olduğunu fark ettim. Arabasında yolculuk ediyorduk ve bana denizci düğümlerinin nasıl atıldığım öğretiyordu.

“Düğümler garip şeylerdir,” dedi Ben çalışırken. “Bir düğüm, ipin ya en güçlü ya da en zayıf bölümüdür. Bu da tamamıyla nasıl atıldığına bağlıdır.” Ellerini kaldırarak bana parmakları arasındaki olanaksız ölçüde karmaşık düğümü gösterdi.

Ben’in gözleri parlıyordu. “Soracağın bir şey var mı?”

“Soracağın bir şey var mı?” dedi babam. Bir gritaş sebebiyle erkenden mola vermiştik. Oturup lavtasını akort etmeye başladı. Nihayet şarkısını anneme ve bana çalacaktı. O kadar uzun zamandır bekliyorduk ki. “Soracağın bir şey var mı?” diye tekrarladı, sırtını gri renkli kocaman kayaya dayayarak.

“Yoltaşlarında niye dururuz?”

“Genelde âdettendir. Ama bazı kimseler onların eski yolları...” Babamın sesi değişerek Ben’in sesine dönüştü "... yani güvenli yolları gösterdiğini söyler. Bazen güvenli yerlere çıkan yolları, bazen de tehlikeli yerlere çıkan güvenli yolları.” Ben bir elini ateşte ısıtırcasına uzattı. “Ama içlerinde bir güç saklıdır. Bunu sadece ahmaklar reddedebilir.”

Abenthy ortadan kayboldu. Artık bir değil pek çok dikilitaş vardı. O güne dek tek bir yerde gördüğümden çok daha fazlası. Etrafımda iç içe geçmiş iki halka halinde diziliydiler. Kayalardan biri iki tanesinin üstüne yan koyularak devasa bir kemer oluşturulmuştu. Kemerin altı koyu gölgelerle kaplıydı. Dokunmak için uzandım...

Ve uyandım. Zihnim taze bir acıyı yüz farklı bitkinin adıyla, ateş yakmanın dört farklı yoluyla, sadece körpe ağaç fidanları ve ip kullanılarak yapılabilecek dokuz ayrı tuzakla ve içme suyunun nereden bulunabileceğiyle kapatmıştı.

Rüyadaki diğer şeyler üzerinde hemen hemen hiç kafa yormadım. Ben bana denizci düğümleri atmayı hiç göstermemişti. Babam şarkısını asla tamamlamamıştı.

Yanımdakilerin envanterini çıkardım: bez bir çuval, küçük bir çakı, bir top iplik, biraz balmumu, bakır bir peni, iki demir mangır ve Ben’in

verdiği *Söylem* ve *Mantık* adlı kitap. Giysilerim ve babamın lavtası hariç başka hiçbir şeyim yoktu.

İçme suyu aramaya koyuldum. “Önce su gelir,” demişti Laclith bana. “Başka hiçbir şeyin olmasa bile günlerce hayatta kalabilirsin.” Arazi yapısını gözden geçirip bazı hayvan izlerini takip ettim. Huş ağaçlarının arasında küçük bir su kaynağı bulduğum sırada gökyüzü mora çalmaya başlamıştı. Çok susamıştım, ama tedbirli davranarak sudan azıcık içtim.

Ardından ağaç kovuklarından ve kuytu yerlerden kuru çalı çırpı topladım. Basit bir tuzak kurdum. Birkaç hanımeli kökü buldum ve reçinesini kanayıp soyulmuş parmaklarıma sürdüm. Reçinenin yakıcı etkisi, parmaklarımı nasıl incittiğimi aklımdan çıkarmama yardım etti.

Reçinenin kurumasını beklerken ilk kez alıcı bir gözle etrafıma baktım. Meşeler ve huşlar yer kapabilmek için iyice birbirine sokulmuştu. Gövdeleri, dallarının meydana getirdiği örtünün altında aydınlık ve karanlık desenler ortaya çıkarıyordu. Küçük bir çay az ötemdeki pınardan başlıyor ve doğuya doğru uzaklaşıyordu. Manzara güzel olabilirdi, ama hiç dikkat etmedim. İstesem de edemezdim. Benim için ağaçlar bir sığmaktan ve bitkiler bir besin kaynağından ibaretti. Ay ışığını yansıtan pınar ise sadece susuzluğumu hatırlatıyordu.

Pınarın yakınında yan yatmış, dikdörtgen şeklinde büyük bir kaya vardı. Birkaç gün öncesine kadar onun bir gritaş olduğunu fark edebilirdim. Artık sadece uyurken sırtımı verebileceğim ve böylece rüzgardan korunabileceğim bir korunaktı.

Ağaçların dalları arasından yıldızların çıktığını gördüm. Bu da sudan içeli birkaç saat geçtiği anlamına geliyordu. Hastalanmadığım için suyun güvenli olduğuna karar verdim ve kana kana içtim.

Su beni tatmin edeceği yerde bana ne kadar aç olduğumu anımsattı. Pınarın yakınma, gritaşın hemen yanı başına oturdum. Hanımellerinden birinin yapraklarını soyup yedim. Sert, pütürlü ve acıydı. Geri kalanları da yedim, ama faydası dokunmadı. Tekrar su içtim, sonra da

yerin soğuk ve sert olduğuna aldırmadan, daha doğrusu aldırmaz gibi yaparak uyumak için uzandım.

Uyandım, su içtim ve evvelden kurduğum tuzağa bakmaya gittim. ipe dolanmış bir tavşan bulmak beni şaşırttı. Çakımı çıkardım ve bana tavşan derisi yüzmeyi öğreten Laclith'in sözlerini hatırladım. Sonra hayvanın kanını ve o kanın ellerimde nasıl bir his yaratacağını düşündüm. Midem bulandı, kustum. İpi keserek tavşanı serbest bıraktım, sonra da pınara geri döndüm.

Kısa zaman sonra bulantım geçti. Budalalığıma kızdım. Ölü bir ağaçta yetişen bazı mantarlar buldum ve pınarda yıkadıktan sonra mideye indirdim. Tadı toprak gibiydi. Yine de bulabildiğim kadar yedim.

Yeni ve bu sefer ölümcül bir tuzak kurdum. Sonra havada yağmur kokusu aldım ve lavtam için korunaklı bir yer hazırlamak üzere gritaşın yanına döndüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Parmaklar ve Teller

Başlangıçta bir makine gibiydim; beni canlı tutacak faaliyetleri hiç düşünmeden yerine getiriyordum.

Yakaladığım ikinci ve üçüncü tavşanları yedim. Bir miktar yabani böğürtlen buldum. Kök bulmak için toprağı kazdım. Dördüncü günün sonunda hayatta kalmak için gereken her şeye sahiptim: etrafı taşlarla çevrili bir ateş çukuru ve lavtam için bir korunak. Hattâ acil durumlar için küçük bir gıda stokum bile vardı.

Bir de hiç gerek duymadığım bir şeye sahiptim: zaman. Temel ihtiyaçlarımı giderdikten sonra yapacak hiçbir şeyim olmadığını gördüm. Sanırım zihnimin küçük bir bölümü, işte bu zaman uyanmaya başladı.

Sakın kendimi toparladığımı zannetmeyin. Bir dönü öncesinde olduğum kişi değildim. Ne yaparsam yapayım zihnimin tamamını kullanıyor, beynimin geçmişi hatırlayabilecek hiçbir bölümünü boş bırakmıyordum.

Giderek zayıflayıp pejmürde bir hal aldım. Bazen güneş, bazen de yağmur altında uyudum ve yumuşak çimlerin, nemli toprağın ya da sivri taşların üzerinde sadece kederin verebileceği bir kayıtsızlıkla yattım. Etrafıma sadece yağmur yağdığı zamanlarda dikkat ettim, çünkü yalnız öyle zamanlarda lavtamı çıkaramıyordum ve bu da bana ızdırap veriyordu.

Tabii bol bol lavta çaldım. Tek tesellim buydu.

İlk ayın sonunda parmaklarım taş kadar sert nasırlar bağlamıştı ve lavtayı saatlerce çalabilir hale gelmiştim. Hafızamdaki tüm şarkıları tekrar tekrar çaldım. Sonra kısmen hatırladığım şarkılara geçerek unuttuğum bölümleri elimden geldiğince doldurdum.

Nihayet uyandığım andan tekrar uyuduğum âna kadar çalabilir hale geldim. Bildiğim şarkıları bırakıp yenilerini uydurmaya başladım. Daha önce de şarkı yazmıştım; hattâ babama yardım ettiğim bile olmuştu. Ama artık bu işe tüm dikkatimi veriyordum. Şarkılarımdan bazıları bugün bile aklımdadır.

Çalmaya başladıktan kısa bir zaman sonra... bunu nasıl tanımlayabilirim?

Şarkılardan başka bir şey çalar oldum. Güneş çimleri ısıttığında ve havadaki hafif bir esinti sizi serinlettiğinde kendinizi farklı hissedersiniz ya, işte ben de öyle hissedene kadar çaldım da çaldım. Çıkan ses "Sıcak Çimler ve Serin Esinti" gibi çıkana dek çaldım.

Sadece kendim için çalıyordum, ama sözünü sakınmayan bir dinleyiciydim. Rüzgarın Yapraklan Savuruşunu'nu çıkarana dek üç gün boyunca lavla çaldığımı hatırlıyorum.

İkinci ayın sonunda etrafımdaki şeyleri onları gördüğüm ve hissettiğim kadar kolayca çalabiliyordum: Bulutların Ardında Batan Güneş, Su İçen Kuşlar, Eğreltiotlarını Kaplayan Çiğ.

Üçüncü ayın bir yerinde çalacak şeyler bulmak için dışarı bakmayı bırakıp kendi içime bakmaya başladım. Ben'le Beraber Arabada Gitmek, Ateşin Karşısında Babamla Beraber Şarkı Söylemek, Shandi'nin Dansım Seyretmek, Dışarıda Hava Güzel Olduğunda Yapraklara Basarak Yürümek, Annemin Tebessümü gibi şeyler çalar oldum.

Bu şeyleri çalmanın içimi sızlattığını söylememe gerek yoktur herhalde. Ama çektiğim acı, lavta tellerinde gezinen narin parmaklar gibiydi. Kanayan yüreğimin yakında nasır tutacağım umuyordum.

Yazın sonuna doğru tellerden biri onarılamayacak biçimde koptu. O günün büyük bölümünü ne yapacağımı bilemeden sessiz bir durgunluk içinde geçirdim. Zihnim hâlâ uyuşmuş bir haldeydi ve büyük bölümü uykudaydı. Soruna eski zekâmın silik bir gölgesiyle yaklaştım. Yeni bir tel yapamayacağıma ya da elde edemeyeceğime karar verdikten sonra oturup altı telle çalmayı öğrenmeye başladım.

Bir dönü içinde altı teli neredeyse yedisi kadar iyi kullanır oldum. Üç dönü sonra Yağmur Yağmasını Beklerken'i çalarken ikinci tel de koptu. '

Bu sefer hiç tereddüt etmeden işlevsiz' teli çıkarıp attım ve tekrar öğrenmeye başladım.

Hasat'ın ortalarında üçüncü tel koptu. Neredeyse yarım gün uğraştıktan sonra üç kopuk telin çok fazla olduğunu anladım. Bu yüzden çakımı, yarım top ipliğimi ve Ben'in kitabını yırtık pırtık bohçama sardım. Ardından babamın lavtasını omzuma vurup yürümeye koyuldum.

Güz Yapraklarını Düşüren Kar'ı, Nasır Tutmuş Parmaklan ve Dört Telli Lavta'yı mırıldanmaya çalıştım, fakat çalmakla aynı şey değildi.

Planım bir yol bulup bir kasabaya varana dek onu takip etmekti. Bunları nerede bulabileceğime, hangi istikamette bulunabileceklerine veya adlarının ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Birleşik Eyaletlerin güneyinde bir yerde olduğumu biliyordum, ama tam konumum kazıp çıkarmak istemediğim diğer anılarımla beraber zihnimin derinlerinde bir yere gömülüydü.

Hava durumu karar vermeme yardımcı oldu. Sonbahar serinliğinin yerini kış soğuğu almaktaydı. Havanın güneyde daha sıcak olduğunu biliyordum. Daha iyi bir planım da olmadığından güneşi sol omzuma aldım ve katedebildiğim kadar mesafe katetmeye çalıştım.

Sonraki bir dönü boyunca epey zorlandım. Yanımda taşıdığım az miktardaki gıda kısa sürede tükendi ve acıktığımda durup meyve toplamak zorunda kaldım. Bazı günler su bulamadığım oluyordu; bulduğum zaman da onu içine koyup yanımda taşıyabileceğim bir şeyim yoktu. Üzerinde ilerlediğim küçük araba yolu daha büyük bir yolla birleşti ve o da daha büyüğüyle. Pabuçlarımın içinde ayaklarım soyulup su topladı. Bazı geceler çok soğuk geçiyordu.

Yolda hanlar bulduğum oluyordu, ama at yalaklarından su çalmam hariç onlardan hep uzak durdum. Aynı şekilde birkaç küçük kasabayla, da karşılaştım, fakat benim daha büyük bir yere ihtiyacım vardı. Çiftçilerin lavta telleriyle işi olmazdı.

İlk başta ne zaman bir arabanın veya atın yaklaştığını duysam topallayarak kendimi yol kenarına atıyordum. Ailemin öldürüldüğü akşamdan beri kimseyle tek kelime etmemiştim. On iki yaşındaki bir çocuktan ziyade vahşi bir hayvan gibiydim. Ama sonunda yol çok büyük ve

işlek bir hal aldı. Ben de kendimi saklanmaktan çok yürür halde bulmaya başladım. Nihayet trafiğe göğüs gerdim ve fazla dikkat çekmediğimi görmek içimi rahatlattı.

Bir sabah bir saatten az yürümüşken arkadan bir arabanın yaklaştığını duydum. Yol iki arabanın yan yana gidebileceği kadar genişti, ama ne olur ne olmaz diye yol kenarındaki otlara yanaştım.

"Hey, çocuk!" diye arkamdan bağırdı sert bir erkek sesi. Dönüp bakmadım. "Merhaba, çocuk!"

Yine arkama bakmaksızın yoldan çıkarak kenardaki çimlerin arasına girdim. Gözlerimi ayaklarıma diktim.

Araba yavaşça yanıma yanaştı. Ses az öncekinden iki kat daha gür böğürdü. "Çocuk, çocuk!"

Başımı kaldırınca güneşe karşı gözlerini kısan yaşlı ve pörsümüş bir adamla karşılaştım. Yaşı kırkla yetmiş arasında bir yerdeydi. Yanında geniş omuzlu, alelade yüzlü genç bir adam oturuyordu. Baba ile oğul olduklarını tahmin ettim.

"Sağır mısın, çocuk?" Yaşlı adam sözcüğü *saar* diye telaffuz etmişti.

Başımı iki yana salladım.

"Öyleyse aptal mısın?"

Başımı tekrar sağa sola salladım. "Hayır." Biriyle konuşmak çok garip geliyordu. Sesim kullanılmaya kullanılmaya paslanıp sertleşmiş gibi bir tuhaf çıkıyordu.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Şehre mi gidiyorsun?"

Tekrar konuşmak istemediğimden kafa sallamakla yetindim.

"Gel öyleyse." Başıyla arabanın arkasını işaret etti. "Sam senin gibi ufak bir veledi çektiğine aldırmaz." Katırının sağrısını sıvazladı.

Razı gelmek kaçıp gitmekten daha kolaydı. Ayrıca pabuçlarımı dolduran ter ayaklarımdaki yaraları yakıyordu. Üstü açık arabaya arkadan yanaştım ve kasasına çıktıktan sonra lavtamı yanıma çektim.

Kasanın dörtte üçü büyük çuvallarla doluydu. Birkaç tane yamru yumru kabak, ağzı açık bir çuvaldan kasaya saçılmıştı.

Yaşlı adam dizginleri şaklattı. “Deh!” dedi ve katır gönülsüzce yola koyuldu. Başıboş kabaklardan bir iki tanesini ağzı açılmış çuvala geri koydum. Yaşlı çiftçi başını çevirip bana tebessüm etti. “Sağol, çocuk. Benim adım Seth ve bu da Jake. Otursan iyi olacak. Yoldaki bir tümseğe rast gelirsek aşağı düşebilirsin.” Sebepsiz yere tedirgin olarak, ne beklemem gerektiğini bilmeksizin çuvallardan birinin üstüne oturdum.

Yaşlı çiftçi dizginleri oğluna verip aralarındaki bir bohçadan büyük ve kahverengi bir ekmek çıkardı. Ekmekten kocaman bir parça kopardı, üzerine kalın bir tabaka tereyağı sürdü ve bana uzattı.

Bu basit iyilik karşısında içim cız etti. Ekmek yemeyeli yarım sene olmuştu. Yumuşak ve sıcaktı; tereyağı da tatlı. Bir parçasını bohçama tıkıştırarak sonraya sakladım.

Suskun geçen çeyrek saatin ardından yaşlı adam bana doğru döndü. “O şeyi çalmayı bilir misin, çocuk?” Lavta kutusunu işaret etti.

Kutuya sarıldım. “Bozuk.”

“Ah,” dedi hayal kırıklığıyla. Benden inmemi isteyecek sandım, ama onun yerine gülümseyerek yanındaki delikanlıyı işaret etti. “Öyleyse biz seni eğlendiririz.”

Tanrı'dan bile daha eski bir meyhane şarkısı olan Tenekeci Tanner'ı söylemeye başladı. Bir saniye sonra oğlu da ona katıldı. Sert seslerinin yarattığı o basit ahenk bana başka at arabalarını, farklı şarkıları ve unutulmuş bir evi hatırlatarak yüreğimi sızlattı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kanlı Ellerden Sıkılı Yumruklara

Öğle civarında araba yeni bir yola saptı. Bu seferki bir nehir kadar genişti ve taşlarla döşeliydi. İlk başta sadece bir avuç yolcu ile bir iki tane at arabası göze çarpıyordu, fakat yalnız geçirdiğim onca zamanın ardından bu bile bana kalabalık geliyordu.

Şehrin içlerine doğru ilerledikçe alçak binalar yerlerini yüksek dükkanlara ve hanlara bıraktı. Ağaçların ve bahçelerin yerini ara sokaklar ve seyyar satıcılar aldı. Koca bir nehri andıran yol yüzlerce el arabası ve yayayla, irili ufaklı düzinelerce at arabasıyla, kimi zaman da tek tük atlılarla dolup taştı.

Yere vuran toynakların ve bağıran insanların sesleri duyuluyor; bira, ter, çöp ve katran kokuları havayı dolduruyordu. Bunun hangi şehir olduğunu merak ettim, tabii bir de burada daha önce bulunup...

Dişlerimi sıkarak kendimi başka şeyler düşünmeye zorladım.

“Neredeyse vardık,” diye o gürültünün içinde bağırdı Seth. Yol en sonunda bir çarşıya çıktı. Arabalar uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi seslerle sokak taşlarının üzerinde ilerliyordu. Etrafta insanlar pazarlık yapıyor, münakaşa ediyorlardı. Bir yerlerde çocuğun biri tiz ve yüksek hıçkırıklarla ağlıyordu. Bir süre rasgele dolaştıktan sonra bir kitapçı dükkanının önünde boş bir yer bulduk.

Seth arabayı durdurdu. O ve oğlu zorlu yolculuğun ardından gerinirlerken ben aşağı atladım. Sonra bir tür sözsüz mutabakatla arabanın kasasındaki çuvalları indirip yol kenarına yığmalarına yardım ettim.

Yarım saat sonra çuval yığınlarının arasında dinleniyorduk.

Seth bir eliyle gözlerini gölgeleyerek bana baktı. “Bugün şehirde n’apacaksın, çocuk?”

“Lavta tellerine ihtiyacım var,” dedim. İşte o zaman babamın lavtasının nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim. Çılgınca etrafıma bakındım. Lavta arabada ya da yerde değildi. Ayrıca ne duvara, ne de çuvallara dayalı duruyordu. İçim içimi yerken onu içi boş bir çuvalın

altında gördüm. Yanına kadar gittim ve kutuyu titreyen ellerle yerden aldım.

Yaşlı çiftçi bana sırıtarak baktı ve az önce boşalttığımız boğumlu kabaklardan bir çiftini bana uzattı. “Eld’in bu tarafında yetişen en güzel aşkabaklarından bir çiftini eve götürsen kim bilir anan nasıl sevinir.”

“Hayır, yapamam,” dedim, çamuru kazan kanlı parmakların ve yanık saç kokusunun anısını kafamdan atarak. “Y-Yani ben...” diye geveleyerek lavtamı göğsüme bastırdım ve birkaç adım geriledim.

Seth ilk kez karşılaşmışız gibi bana daha yakından baktı. Ansızın nasıl göründüğümü hayal ederek utandım: hırpani ve bir deri bir kemik. Lavtaya sıkıca sarılarak bir adım daha geriledim. Çiftçi ellerini indirdi ve gülümsemesi soldu. “Ah, çocuğum,” dedi usulca.

Kabakları yere bıraktı, ardından bana bakıp nazik bir ciddiyetle konuştu. “Ben ve Jake güneş batana kadar buradayız. O zamana kadar aradığını bulabilirsen bizimle beraber çiftliğimize gelebilirsin. Hanım ve ben şu aralar bir çift daha elin yardımına hayır demeyiz. Sana kapımız sonuna kadar açık. Öyle değil mi, Jake?”

Jake de dürüst yüzünde bir acıma ifadesiyle bana bakıyordu. “Tabii, Baba. Zaten biz çıkmadan hemen önce annem de aynı şeyi dedi.”

Yaşlı çiftçi beni o ciddi bakışlarla süzmeye devam etti. “Buna Denizyanı Meydanı denir,” diyerek yeri işaret etti. “Hava kararana kadar, hattâ belki biraz daha buradayız. Bizimle gelmek istersen buraya geri dön.” Gözlerinde kaygılı bir ifade belirdi. “Beni duydun mu? Bizimle gelebilirsin.”

Niye yaptığımı bilmeden adım adım gerilemeyi sürdürdüm. Tek bildiğim onlarla gidersem açıklama yapmak, hatırlamak zorunda kalacağımdı. Hiçbir şey o kapıyı açmaktan daha kötü olamazdı...

“Hayır. Hayır, teşekkürler,” diye geveledim. “Zaten çok yardım ettiniz. Ben iyiyim." Geri geri giderken deri önlüklü bir adama çarptım. Ürkerek arkama döndüm ve oradan koşarak kaçtım.

Birinin bana seslendiğini duydum, ama kalabalığın gürültüsü o sesi çabucak bastırdı. Kalbim göğsümde hızla atarken koştum da koştum.

Tarbean bir uçtan ötekine bir günde yürüyemeyeceğiniz kadar büyüktür. Dolambaçlı caddelerinde ve çıkmaz sokaklarında kaybolmamayı başarsanız bile.

Aslında orası için büyük demek yetersiz kalıyordu. Kocaman, muazzamdı. İnsan denizleri, bina ormanları, nehir kadar geniş yolları vardı. Sidik, ter, kömür dumanı ve katran kokuyordu. Aklım başımda olsaydı oraya asla gitmezdim.

Kısa zaman içinde kayboldum. Ya çok erken ya da çok geç döndüm, sonra iki yüksek binanın arasındaki dar bir kanyonu andıran bir ara sokaktan geçerek hatamı telafi edeyim dedim. Sokak, daha uygun bir yatak bulmak için oradan ayrılmış bir nehrin, eski ve boş yatağı gibi dolambaçlıydı. Duvar önleri, binaların arasındaki çatlaklar ve kapı eşikleri çöple doluydu. Birkaç dönüş yaptıktan sonra burnuma ölü bir şeyin kokusu çalındı.

Bir köşeyi daha döndüm ve gözlerimin önünde acı şimşekleri çakınca yanımdaki duvara doğru sendeledim. Kaba ellerin beni kollarımdan tuttuğunu hissettim.

Gözlerimi açtığımda benden büyük bir oğlanla karşılaştım. Benimkinin iki katı kadar bir cüsseye, siyah saçlara ve vahşi gözlere sahipti. Yüzünü kaplayan kir tabakası ona sakallı görünümü veriyor, genç simasına garip bir zalimlik katıyordu.

Başka iki oğlan beni çekerek duvardan uzaklaştırdı. Biri kolumu bükünce acıyla bağırdım. Büyük oğlan çıkardığım ses karşısında sırıtarak elini saçlarında gezdirdi. "Burada ne arıyorsun, Nah? Kayıp mı oldun?” Sırıtışı genişledi.

Uzaklaşmaya çalıştım, ama oğlanlardan biri bileğimi bükünce durmak zorunda kaldım. “Hayır.”

"Kaybolmuşa benziyor, Pike,” dedi sağımdaki oğlan. Solumdakiyse dirseğiyle başıma vurdu ve sokak etrafımda birkaç kez döndü.

Pike bir kahkaha attı.

“Marangozhaneleri arıyordum,” diye biraz sersemlemiş halde mırıldandım.

Pike’ın yüzünde canice bir ifade belirdi. Beni omuzlarımdan sıkıca tuttu. “Sana soru sordum mu?” diye bağırdı. “Konuşmana izin verdim mi?” Suratıma kafa attı ve sert bir çatırtıyla beraber bir acı patlaması yaşadım.

“Hey, Pike.” Ses çok uzaklardan gelir gibiydi. Bir ayak lavta kutumu dürterek yere devirdi. “Hey, Pike, şuna bak.”

Pike yere çarpan lavta kutusunun çıkardığı boğuk sese doğru döndü. “Ne çaldın böyle, Nalt?”

“Onu çalmadım.”

Kollarımı tutan oğlanlardan biri güldü. “Tabii, hasta ninene ilaç alabilesin diye onu sana amcan verdi.” Ben gözyaşlarımdan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırırken yine bir kahkaha attı.

Kutunun mandalları açılırken üç klik sesi duydum. Sonra lavta, kutusundan çıkartılırken belirgin ve ahenkli bir tıngırtı yükseldi.

“Bunu kaybettiğin için ninen çok üzülecek, Nalt,” dedi Pike usulca.

“Tehlu’nun topuğu aşkına!” diye bağırdı sağımdaki oğlan. “Pike, böyle bir şeyin ne kadar ettiğinin farkında mısın? Altın değerinde, Pike!”

“Tehlu’nun adını öyle anma,” dedi solumdaki.

“Ne?”

“ 'Başın sıkışmadıkça Tehlu’yu ağzına alma, çünkü Tehlu bakar her düşüncene, davranışına,’ ” diye ezberinden söyledi oğlan.

“Bu şey yirmi talent etmiyorsa Tehlu o parlak çüküyle üstüme işesin. Diken’e en az altı talente satabiliriz. O kadar parayla ne yapılır biliyor musun?”

“Böyle konuşmayı bırakmazsan hiçbir şey yapamayacaksın. Tehlu bizi koruyup kollar, ama kindardır da.” İkinci oğlanın sesi hürmetkar ve korku doluydu.

“Gene kilisede yattın, değil mi? Pire kapar gibi din kapmışsın.”

“Bak kafanı kırarım, ona göre.”

“Anan tek penilik bir fahişe.”

“Anama laf etme, Lin.”

“Hem de *demir* penilik.”

O zamana kadar gözlerimdeki yaşlardan kurtulmuştum ve yere çömelmiş Pike’ı görebiliyordum. Lavtamdan büyülenmiş gibiydi. Benim güzel lavtamdan. Onu tutup kirli elleriyle tekrar tekrar çevirirken gözlerinde hülyalı bir ifade vardı. O korku ve ızdırap pusunun içinde benliğimi yavaş yavaş bir dehşet kaplamaya başladı.

Arkamdaki iki ses giderek yükselirken içimde kor gibi bir öfke hissettim. Gerildim. Onlarla dövüşemezdim, ama lavtamı alıp yakınlardaki bir kalabalığa karışabilirsem onlardan kaçabileceğimi ve tekrar güvende olabileceğimi biliyordum.

"... yine de anan bildiğini okudu. Ama artık adam başı yarım peni alıyor. Zaten sen de bu yüzden kendini dine bu kadar kolay kaptırıyorsun,” diye utkuyla konuşmasını bitirdi ilk oğlan.

Sağ kolum artık pek de sıkı tutulmuyordu. Fırlamaya hazır bir halde gerildim.

“Ama uyarın için sağol. Tehlu’nun böyle zırvalara bayıldığını duydum ve...”

Oğlanlardan biri diğerine saldırınca kollarım serbest kalıverdi. Pike ile aramdaki mesafeyi üç adımda kapadım ve lavtayı sapından tutup çektim.

Fakat Pike düşündüğümden ya daha hızlı ya da daha kuvvetliydi. Lavtayı ondan kurtaramadım. Enstrümanın sapma asılmamla birlikte Pike’ı da ayağa kaldırmış oldum.

Hüsranım ve öfkem içimden taştı. Lavtayı bırakıp kendimi Pike'ın üstüne attım. Suratını ve boynunu delicesine tırmaladım, ama Pike ona ciddi bir zarar veremeyeceğim kadar çok sokak kavgası görüp geçirmişti. Tırnaklarımdan biri kulağından çenesine kadar yüzünü kesti. Sonra beni tutup duvara kadar itti.

Kafam tuğlalara çarptı. Kırık dökük duvara bastırılıyor olmasaydım yere düşerdim. Soluk almaya çalışınca o âna dek durmaksızın haykırdığımı fark ettim.

Pike bayat ter ve eski yağ kokuyordu. Elleriyle kollarıma bastırarak beni duvara daha da sert mıhladı. Lavtamı düşürmüş olması gerektiğinin hayal meyal farkındaydım.

Yine derin bir nefes alıp körlemesine debelendim ve o esnada başımı tekrar duvara vurdum. Bir ara yüzümün önünde omzunu bulunca onu tüm gücümle ısırdım. Teninin dişlerimin arasında yarıldığım hissettim ve ağzıma kan tadı geldi.

Pike haykırarak kendini geri attı. Nefes alırken göğsümdeki yakıcı acı karşısında yüzümü ekşittim.

Ben daha hareket edemeden, hattâ düşünemeden, Pike beni bir kez daha tuttu ve ardarda iki kez duvara vurdu. İleri geri savrulan başım duvara çarptı. Sonra beni gırtlağımdan yakaladı, arkasına çevirdi ve yere çaldı.

İşte sesi o zaman duydum ve âdeta her şey bir anda durdu.

Kumpanyam katledildikten sonra rüyamda ebeveynimi kanlı canlı ve şarkı söylerken gördüğüm oldu. Rüyamda ölümleri bir hata, bir yanlış anlaşılma, yeni bir oyunun provasıydı. Ve böylece kısa bir süreliğine de olsa içimi kemiren azaptan kurtuluyordum. Onlara sarılıyor ve aptalca endişeme hep beraber gülüp geçiyorduk. Onlarla beraber şarkılar söylüyordum ve bir anlığına her şey yoluna giriyordu. Her şey.

Ama sonra ormandaki pınarın başında yapayalnız uyanıyordum. Burada ne işim vardı? Ailem neredeydi?

Ardından bir yaranın tekrar açılması gibi tüm olup bitenleri hatırlıyordum. Ailem ölmüştü ve ben bir başımaydım. Ve kısa bir süreliğine üzerimden kalkan o koca ağırlık beni yine, üstelik de ona hazır olmadığım için daha da beter eziyordu. Yere sırtüstü uzanıyor, yüreğim sızlayarak ve hızla soluyarak gözlerimi karanlığa dikiyor, bir daha hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini içimde bir yerde biliyordum.

Pike beni yere attığında vücudum babamın lavtasının altımda ezildiğini neredeyse fark etmeyecek kadar uyuşmuş durumdaydı. Çıkan ses ölen bir rüyaya ait gibiydi ve göğsümde o aynı hastalıklı, nefes kesici acıyı tekrar canlandırdı.

Etrafıma bakınınca Pike'in soluk soluğa durduğunu ve omzunu tuttuğunu gördüm. Oğlanlardan biri diğerinin karnına çökmüştü. Artık boğuşmuyorlardı; ikisi de afallamış gözlerle benden tarafa bakıyordu.

Tahta kıymıklarının battığı yerlerden kanayan ellerime sersem gözlerle baktım.

"Bu minik piç kurusu beni ısırdı," dedi Pike usulca, olup bilenlere inanamıyormuşçasına.

"Kalk üstümden," dedi yerde yalan oğlan.

"Sana öyle şeyler dememeni söylemiştim. Bak neler oldu."

Pike'ın ifadesi değişti ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Beni ısırdı!" diye bağırdı ve başıma vahşice bir tekme savurdu.

Lavtaya zarar vermeksizin tekmeden sakınmaya çalıştım. Tekme böbreğime geldi ve beni kırık lavtanın üzerine sererek onun daha da parçalanmasına yol açtı.

"Tehlu'yla dalga geçersen neler olur görüyor musun?"

"Bırak artık Tehlu'yu. Üstümden kalk da git o şeyi al. Hâlâ Dikene satabiliriz."

"Ne yaptığına bak!" diye tepemde ulumayı sürdürdü Pike. Gövdeme isabet eden bir tekme beni yerde birkaç kez yuvarladı. Görüş alanımın kenarlan kararmaya başlamıştı. Dikkatimin dağılmasından neredeyse

memnun olacaktım. Fakat daha derindeki acı hâlâ yerini koruyordu. Kanlı ellerimi sıkarak yumruk yaptım.

“Şu yuvarlak şeyler iyi durumda gibi. Gümüşe benziyorlar. Bahse varım onları iyi bir paraya satabiliriz.”

Pike ayağını yine geri çekti. Kendimi korumak için ellerimi kaldırmaya çalıştım, ama kollarım sadece seğirmekle yetindi ve Pike beni karnımdan tekmeledi.

“Şuradakini almayı unutma...”

“Pike. Pike!”

Pike beni yine tekmeledi. Güçsüzce sokak taşlarına kustum.

“Hey siz, durun! Şehir Muhafızları!” diye bağırdı yeni bir ses. Anlık bir hareketsizlikten sonra koşan ayakların sesi yükseldi. Hemen ardından yere sertçe vuran bir çift çizme yanımdan geçip gitti.

Gözlerim kararmadan önce son hissettiğim şey göğsümdeki ağrı oldu.

Birinin ceplerimi tersyüz etmesiyle karanlıktan çıktım. Beyhude yere gözlerimi açmaya çalıştım.

Kendi kendine homurdanan bir ses duydum. “Hayatını kurtarmamın karşılığı bu mu olacaktı? Bir bakır ve bir çift şilin mi? Bir akşamlık içki parası mı? Seni gidi beş para etmez hergele.” Adam ciğerlerinden gelen bir sesle öksürdü ve burnum bayat içki kokusuyla doldu. “Nasıl da bağırıyordun. Bir kız gibi çığlık atmasaydın buraya nah gelirdim.”

Bir şeyler söylemeye çalıştım, ama ağzımdan sadece bir inilti çıktı.

“Eh, hâlâ hayattasın. Bu da bir şeydir.” Hırıldayarak doğruldu, sonra da ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Bir süre sonra gözlerimi açabildim. Görüşüm bulanıktı ve burnum, başımın geri kalanından daha büyük gibi geliyordu. Hafifçe yokladım. Kırılmıştı. Ben’in öğrettiklerini hatırlayarak ellerimi ona iki yandan

bastırdım ve hızla yerine oturttum. Acıyla bağırmamak için dişlerimi sıkarken gözlerim yaşlarla doldu.

Gözlerimi hızla kırpıştırdıktan sonra sokağı az önceki acı dolu bulanıklıkla görmediğimi fark ederek rahatladım. Küçük bohçamın içindekiler yerlere saçılmıştı: yarım top iplik, körelmiş bir çakı, *Söylem ve Mantık ve* de çiftçinin bana öğle yemeği için verdiği ekmek parçasından geriye kalanlar. Ekmeği alalı yıllar geçmiş gibiydi.

Çiftçi. Aklıma Seth ile Jake geldi. Yumuşacık ekmek ve tereyağı. Şarkılar söyleyerek arabada gitmek. Güvenli bir yer, yeni bir ev...

Bu beklenmedik anıyı büyük bir panik izledi. Sokağa bakınırken bu ani hareket yüzünden başıma ağrılar girdi. Çöpleri ellerimle eşeleyerek korkunç derecede tanıdık gelen bazı tahta parçaları buldum. Etrafımdaki dünya belli belirsiz kararırken onlara ses çıkarmadan baktım. Yukarıda ince bir şerit halinde uzanan gökyüzüne bir göz attığımda, alacakaranlığa doğru morardığını gördüm.

Acaba saat kaçtı? Ben'in kitabına diğerlerinden daha çok özen göstererek eşyalarımı alelacele topladım ve Denizyanı Meydanının bulunduğunu umduğum yöne doğru topallayarak yürüdüm.

Meydanı bulduğumda alacakaranlığın son ışıkları da gökten silinmişti. Birkaç at arabası, tek tük müşterilerin arasında ağır ağır ilerliyordu. Meydanın bir tarafından diğerine delicesine topallayarak beni şehre getirmiş yaşlı çiftçiyi aradım. O çirkin, yamru yumru kabakları gözüme kestirmeye çalıştım.

Seth'in önüne park ettiği kitapçı dükkanını nihayet bulduğumda soluk soluğaydım. Seth ve arabası ortalarda yoktu. Arabanın geride bıraktığı boşluğa çöküp o âna kadar aldırış etmemeye uğraştığım düzinelerce yaradan gelen ağrı ve sızıyı hissettim.

Onları teker teker yokladım. Kaburgalarımdan birkaçı ağrıyordu, fakat kırıldılar mı ya da sadece kıkırdak doku mu zarar gördü bilemedim. Kafamı hızla çevirdiğimde başım dönüyor, midem bulanıyordu; herhalde beyin sarsıntısı geçirmiştim. Kırık burnuma ek

olarak sayabileceğimden daha fazla morluğa ve bereye sahiptim. Ayrıca karnım acıkmıştı.

Bunlardan sadece sonuncusu için bir şeyler yapabilirdim. Ekmeğimden geriye kalanı çıkarıp yedim. Yetmediyse de hiç yoktan iyiydi. Bir at yalağından su içerken tatsız ve ekşi olduğunu umursamayacak kadar susamış haldeydim.

Oradan çekip gitmeyi düşündüm, lâkin durumum sebebiyle şehir dışına kadar yürümek saatlerimi alırdı. Hem ayrıca orada beni kilometrelerce uzanan tarlalardan başka bir şey beklemiyordu. Orada rüzgardan korunabileceğim ağaçlar, ateş yakmakla kullanabileceğim odunlar, tuzak kurup yakalayabileceğim tavşanlar, kazıp çıkartabileceğim bitki kökleri, yatak yapabileceğim süpürgeotları yoktu.

O kadar açtım ki kamım taş gibi sertleşmişti. Burada en azından burnuma pişmiş tavuk kokuları geliyordu. Normalde gidip kokunun kaynağını arardım, ama hem başım dönüyor, hem de kaburgalarım sızlıyordu. Belki yarın biri bana yiyecek bir şeyler verirdi. O an için çok yorgundum. Uyumaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Sokak taşları güneşten aldıkları ısıyı hızla kaybediyor ve rüzgar hızını arttırıyordu. Rüzgardan korunmak için kitapçının kapı eşiğine girdim. Tam içim geçecekken dükkanın kapısı açıldı ve sahibi bana bir tekme savurarak defolup gitmemi yoksa muhafızları çağıracağını söyledi. Elimden geldiği kadar büyük bir hızla topallayarak oradan uzaklaştım.

Bunun ardından bir ara sokakta bazı boş kasalar buldum. Yaralı ve bitkin bir halde arkalarında kıvrılıp yattım. Gözlerimi kapadım ve karnım tokken, etrafım beni seven insanlarla doluyken sıcacık bir yatakta yatmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamamaya çalıştım.

Tarbean'da yaşadığım yaklaşık üç yılın ilk gecesi işte böyle geçti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bodrum, Ekmek ve Kova

Öğle yemeği vaktinden hemen sonraydı. Daha doğrusu yiyecek bir şeyler bulabilseydim öyle olacaktı. Tüccarlar Meydanı'nda dilenmekle meşguldüm ve o zamana dek iki tekme (bir muhafız, bir paralı asker), üç itekleme (iki arabacı, bir denizci), pek mümkün olmayan anatomik bir durumla ilgili bir küfür (yine bir denizci) ve mesleği belirsiz yaşlıca, itici bir adamdan gelen bir tükürük kazanmıştım.

Ve de bir demir şilin. Tabii bunu insani bir merhametten ziyade olasılık yasalarına bağlıyordum. Kör bir domuz bile arada sırada kendine bir meşe palamudu bulabilir.

Neredeyse bir aydır Tarbean'da yaşıyordum ve dün ilk defa hırsızlık girişiminde bulunmuştum. Bu benim için talihsiz bir başlangıç olmuştu. Elim bir kasabın cebinde yakalanmıştım. Bu yüzden başımın yan tarafına öyle şiddetli bir darbe yemiştim ki bugün hızla ayağa kalkmaya veya yürümeye çalıştığımda başım dönüyordu. İlk hırsızlık maceram pek de cesaret verici sonlanmadığı için bugünü dilenmekle geçirmeye karar vermiştim. Durumum halen belirsizdi.

Açlıktan midem büzülüyordu ve tek şilinlik bayat ekmeğin bana pek faydası olmayacaktı. Farklı bir caddeye geçmeyi düşünürken bir oğlanın yolun karşısındaki küçük bir dilenciye doğru koştuğunu gördüm. Bir süre aralarında heyecanlı bir konuşma geçti, sonra oradan süratle uzaklaştılar.

Eski merakımın solgun bir gölgesiyle onları takip ettim. O ikisini gün ortasında işlek bir caddeden ayırabilen şey dikkate değer olmalıydı. Belki de Tehlinler yine ekmek dağıtıyorlardı. Veya bir meyve arabası devrilmiş olabilirdi. Muhafızların birini asmaları da mümkündü. Böyle bir şeye yarım saatimi ayırabilirdim.

Oğlanları dolambaçlı sokaklarda takip ettim, ta ki bir köşeyi döndüklerini ve bir merdivenden inerek yanmış bir binanın bodrumuna girdiklerini görene dek. Sağduyum içimdeki ufacık merak kıvılcımını söndürdü ve daha fazla ilerlemedim.

Az sonra ellerinde birer parça kahverengi ekmekle geri geldiler. Gülüşüp itişerek biraz ötemden geçmelerim izledim. Yaşı altıdan büyük olamayacak küçük çocuk beni görünce el salladı.

“Hâlâ biraz var,” diye seslendi ağız dolusu ekmeğin arasından. “Ama acele etsen iyi olur.”

Sağduyum tam bir dönüş yaptı ve ihtiyatla merdivenden aşağı indim. Basamakların sonunda kırık bir kapıdan geriye kalan birkaç çürük kalas mevcuttu. İçeride kısa bir koridorun loş ışıklı bir odaya çıktığını görebiliyordum. Sert bakışlı genç bir kız başını kaldırmaksızın yanımdan geçip gitti. O da elinde bir ekmek parçası tutuyordu.

Kırık kapı kalaslarının üstünden aşarak soğuk, rutubetli karanlığa girdim. Bir düzine adımın ardından beni olduğum yere çivileyen alçak bir inilti duydum. Ses bir hayvandan çıkmış gibiydi, fakat kulağım kaynağının bir insan gırtlağı olduğunu söylüyordu.

Koridorun sonunda ne beklediğimi bilmiyordum, ama bulduğum şey beklediğime hiç benzemiyordu. Balık yağıyla yanan iki eski fener, koyu renkli taş duvarlara silik gölgeler düşürüyordu. Odada hepsi dolu altı karyola mevcuttu. Bebekten birazcık daha büyük iki çocuk taş zeminde bir battaniyeyi paylaşıyordu ve bir diğeri de bir paçavra yığınının üstüne kıvrılıp yatmıştı. Benim yaşlarımdaki bir oğlan başını duvara dayamış vaziyette karanlık bir köşede oturuyordu.

Oğlanlardan biri rüya görüyormuşçasına karyolasında hafifçe kıpırdandı, fakat ortada bir tuhaflık vardı. Hareketi çok zorlu, çok gergindi. Daha yakından bakınca gerçeği gördüm. Oğlan karyolaya bağlıydı. Hepsi öyleydi.

Oğlan iplerini zorlayarak koridorda duyduğum sesi çıkardı. Uzun iniltisi artık daha belirgindi. “Aaaaaaaaaaah.”

Gibea Dükü’yle ilgili tüm öyküler bir saniye içinde aklımdan geçiverdi. Kilise dur demeden önce o ve adamlarının yirmi yıl boyunca insanları kaçırıp onlara işkence ettiklerine dair öyküler.

“Ne ne,” diye bir ses geldi yan odadan. Ses garip bir tınıyla çıkıyordu; aslında soru sormazmış gibi.

Karyoladaki oğlan iplerine asıldı. “Aaaaah-beeeeh.”

Bir adam ellerini yırtık pırtık cüppesinin önüne silerek kapıdan içeri girdi. “Ne ne,” diye aynı sorgusuz ses tonuyla tekrarladı. Sesi yaşlı ve bitkindi, ama sabırlı bir karaktere sahipti. Ağır bir taşın veya yavrularını besleyen bir anne kedinin sabrına. Gibea Dükü gibi birinden beklediğim bir ses değildi bu.

“Ne ne. Sus bakayım, Tanee. Bir yere gittiğim yok. İşte buradayım.” Çıplak ayakları taş zemine basarken şap şap sesler çıkartıyordu. Üstümdeki gerginliğin kalktığını hissettim. Burada her ne oluyorsa ilk başta düşündüğüm kadar meşum değildi.

Oğlan içeri giren adamı görünce iplerine asılmayı bıraktı. “Eeeeaaaah,” dedi ve iplere bir kez daha yüklendi.

“Ne?” İşte bu seferki bir soruydu.

“Eeeeeeaaaah.”

“Hımm?” Yaşlı adam dönüp baktı ve beni ilk defa gördü. “Oh. Merhaba.” Tekrar yataktaki oğlana baktı. “Bugün pek akıllısın. Meğer Tanee bir misafirimiz olduğunu söylemek için beni çağırıyormuş!” Tanee’nin yüzünde ürkütücü bir sırıtış belirdi ve sert, uğultulu bir soluk verdi. Çıkan ızdıraplı sese rağmen güldüğü belliydi.

Çıplak ayaklı adam dönüp bana baktı. “Seni tanıyamadım. Buraya daha önce de geldin mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Eh, biraz ekmeğim var, üstelik sadece iki günlük. Benim için biraz su taşırsan yiyebileceğin kadar alabilirsin." Bana baktı. “Uyar mı?”

Kafa salladım. Odada karyolalar dışında mobilya niyetine sadece bir sandalye, bir masa ve kapıların birinin yanında duran kapaksız bir fıçı vardı. Dört somun iri ve yuvarlak ekmek masaya üst üste dizilmişti.

Adam da kafa salladı, sonra dikkatle sandalyeye doğru yürüdü. Ayağını yere basmaktan acı çekercesine ağır ağır ilerliyordu.

Sandalyeye varıp kendini onun üstüne attıktan sonra kapının yanındaki fıçıyı işaret etti. "Kapının ilerisinde bir tulumba ve bir kova var. Acele etme. Yarışta değilsin." Konuşurken dalgın bir edayla bacak bacak üstüne attı ve çıplak ayaklarından birini ovmaya başladı.

Yetersiz kan dolaşımı, diye düşündü uzun zamandır kullanmadığım bir parçam. *Artan enfeksiyon tehlikesi ve kayda değer bir rahatsızlık hissi. Ayaklar ve bacaklar yerden kaldırılmalı, ovulmalı ve söğüt kabuğu, kafur ökseotu karışımıyla hazırlanan sıcak bir merhemle kaplanmalı.*

"Kovayı ağzına kadar doldurma. Kendine zarar vermeni ya da yerlere su dökmeni istemem. Burası zaten yeterince rutubetli." Ayağını yavaşça yere koydu ve battaniyenin üstünde huzursuzca kıpırdanmaya başlayan minik çocuklardan birini kucağına almak için eğildi.

Fıçıyı doldururken adamı göz ucuyla süzdüm. Saçları gri olmasına ve yavaş, dikkatli adımlarla yürümesine rağmen pek yaşlı değildi. Belki kırk, belki daha gençti. Asıl rengini ve şeklini tahmin edemeyeceğim kadar dikilip yamanmış uzun bir cüppe giyiyordu. Üstü başı benimki kadar yırtık pırtık olsa bile benden temizdi. Tabii bu temiz olduğu anlamına gelmiyordu, sadece benden daha temizdi. Zaten öyle olmaması pek mümkün değildi.

Adı Trapis'ti. O yamalı cüppe, sahip olduğu yegane giysiydi. Yaşamının neredeyse her ânını başkalarının ilgilenmediği çaresiz insanlara bakmakla geçiriyordu. Bunların çoğu küçük oğlanlardı. Tanee gibi bazılarının kendi kendilerini incitmemeleri veya yataklarından düşmemeleri için bağlanmaları gerekiyordu. İki sene önce havale geçirmiş Jaspin gibilerse başkalarına zarar vermemeleri için bağlanıyorlardı.

Aciz, sakat, katatonik, spastik... Trapis hepsine aynı bitmez tükenmez sabırla bakıyordu. Onun bir kez bile şikayet ettiğini duymadım,

hattâ sürekli şiş duran ve ona kesintisiz bir acı yaşatan ayakları konusunda bile.

Biz çocuklara elinden geldiği kadar yardım ediyor, yeteri kadar yiyeceği varsa bizlerle paylaşıyordu. Onun için su taşıyor, yer siliyor, ayak işlerine koşuyor ve ağlamamaları amacıyla bebekleri kucağımıza alıyorduk. Karşılığında yiyecek bir şey olmadığında bile bir yudum su, yorgun bir tebessüm ve bize paçavralar içindeki hayvanlara değil de insanlara bakar gibi bakan gözler kazanıyorduk.

Tarbean'ın bu köşesinde bizim gibi ümitsiz yaratıklarla Trapis'ten başka ilgilenen yok gibiydi. Biz de karşılığında onu yalnızca hayvanlarda görülen sessiz bir vahşilikle seviyorduk. Biri Trapis'e el kaldıracak olsa gözünü kan bürümüş yüzden fazla çocuk o kişiyi sokak ortasında paramparça ederdi.

O ilk aylarda bodrumuna sık sık uğradım, ama zaman geçtikçe ziyaretlerim seyreldi. Trapis ile Tanee iyi birer ahbaptılar. Hiçbirimiz fazla konuşma gereği duymuyorduk ve ben bu durumdan hoşnuttum. Ama diğer sokak çocuklarından son derece tedirgin olduğum için yanlarına pek sık gitmiyor, sadece başım sıkıştığında ya da paylaşacak bir şey bulduğumda uğruyordum.

Orada fazla bulunmamama rağmen şehirde tekmelenmeyeceğim, kovalanmayacağım veya üzerime tükürülmeyecek bir yer olduğunu bilmek güzeldi. Çatılarda yalnız başımayken Trapis ile bodrumunun varlığı bana huzur veriyordu. Neredeyse istediğin zaman geri dönülebilecek bir ev gibiydi. Neredeyse.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İblislerin Zamanı

Tarbean'daki o ilk aylarda pek çok şey öğrendim.

En iyi yemek artıklarının hangi han ve restoranların çöplüklerinde bulunduğunu, gıdaları zehirlenmeden yemek için en fazla ne kadar çürümüş olmaları gerektiğini öğrendim.

Rıhtımın yakınındaki, etrafı duvarla çevrili bina kompleksinin Tehlu Tapınağı olduğunu öğrendim. Tehlinler kimi zaman ekmek dağıtırlar, payımıza düşen somunu vermeden önce bize dua ettirirlerdi. Dua etmekten gocunmuyordum. Dilenmekten daha kolaydı. Bazen gri cüppeli rahipler daha da çok dua etmem için beni kiliseye çağırırlardı, fakat kulağıma bazı söylentiler çalınmıştı ve benden ne zaman böyle bir şey istense, henüz ekmeğimi almamış bile olsam kaçıp giderdim.

Saklanmayı öğrendim. Eski bir tabakhanenin üzerinde üç çatı birleşerek rüzgardan ve yağmurdan korunaklı bir barınak meydana getiriyordu. Ben'in kitabını çuval bezine sarıp oradaki kirişlerin altına sakladım. Kutsal bir emanetmiş gibi ona nadiren dokunuyordum. Geçmişimden geriye kalan tek şey o kitaptı ve onu güvende tutmak için her türlü tedbiri alıyordum.

Tarbean'ın kocaman olduğunu öğrendim. Kendi gözlerinizle görmedikçe bunu anlayamazsınız. Tıpkı okyanus gibi. Size sudan ve dalgalardan bahsedebilirim, ama kıyısında durmadığınız müddetçe boyutlarını idrak etmeniz mümkün değildir. Ortasında bulunmadığınız, her tarafınız uçsuz bucaksız sularla çevrili olmadığı sürece kafanız bir türlü basmaz. Ancak o zaman ne kadar ufak ve güçsüz olduğunuzu kavrayabilirsiniz.

Tarbean'ın büyüklüğünün bir sebebi de her biri kendine has bir karaktere sahip binlerce küçük parçaya bölünmüş olmasıdır. Aşağılar, Celep Meydanı, Akarlar, Ortakent, Yağcılar, Ayarcılar, Rıhtımyanı, Katranyolu, Dikişçiler Caddesi... Tarbean'da ömrünüz boyunca yaşasanız bile her yerini tanıyamazsınız.

Fakat şehir genel anlamda iki bölüme ayrılır: Suyanı ve Tepeyanı. Suyanı fakir insanların, yani dilencilerin, hırsızların ve fahişelerin yaşadıkları yerdir. Tepeyanı ise zenginlerin, yani avukatların, siyasetçilerin ve cariyelerin bölgesiydi.

Tarbean'a geleli iki ay olmuşken, dilenmeyi bir de Tepeyanı'nda deneyeyim dedim. Şehir kışın pençesindeydi ve Kışortası Şenliği yüzünden sokaklar her zamankinden daha tehlikeliydi.

Bu durum beni hayrete düşürüyordu. O genç yaşıma kadar her kış mevsiminde kumpanyamız o veya bu kasabada bir Kışortası Şenliği düzenlemişti. İblis maskeleri takarak Kara Matem'e kadar yedi gün boyunca kasabalıları şaka yollu korkutur, onlara neşe saçardık. Babam Encanis'i o kadar inandırıcı canlandırırdı ki onu sahiden karşınızda sanırdınız. Daha da önemlisi, babam aynı zamanda hem korkutucu hem de dikkatli davranabilirdi. İpler kumpanyamızın dindeyken kimsenin kılma bile zarar gelmezdi.

Fakat Tarbean'da durum farklıydı. Ah, şenliğin özü tıpatıp aynıydı. İnsanlar cafcaflı renklere boyalı maskeler takarak kentte dört dönerler, olmadık haylazlıklar yaparlardı. Geleneksel siyah maskesini takan Encanis ise daha büyük sorunlar çıkarırdı. Ayrıca onu hiç görmememe rağmen gümüş maskeli Tehlu'nun da daha seçkin muhitlerde dolanarak vazifesini yerine getirdiğinden emindim. Dediğim gibi, şenliğin *özü* aynen mevcuttu.

Ama bu öz daha farklı icra ediliyordu. Öncelikle Tarbean tek bir kumpanyanın yeteri kadar iblis tedarik edemeyeceği kadar büyüktü. Bunu yapmaya yüz kumpanya bile yetmezdi. Tarbean'daki kiliseler de profesyonellere para vererek mantıklı ve güvenli davranacakları yerde iblis maskeleri satmak gibi daha kârlı bir yola başvuruyordu.

İşte bu yüzden Kara Matem'in ilk gününde on bin iblis kent sokaklarında başıboş dolanıyordu. Canlarının istediği her türlü hınzırlığı yapabilen on bin *amatör* iblis.

Bu ilk bakışta genç bir hırsızın istifade edebileceği ideal bir fırsat şeklinde görülebilir, ama aslında durum tam tersiydi. İblislerin en

yoğun olarak bulundukları yer Suyanı'ydı. Bunların büyük bölümü Tehlu'nun sesini duyunca kaçarak ve iblisliklerini makul bir çerçevede tutarak düzgün davransa bile bazıları böyle yapmazdı. Kara Matem'in ilk birkaç günü oldukça tehlikeliydi ve ben de zamanımın çoğunu gözlerden uzak durarak geçirdim.

Fakat Kışortası yaklaştıkça ortalık duruldu. İnsanlar maskelerini kaybettikçe veya oyundan sıkıldıkça iblislerin sayısı hızla azaldı. Bunlardan bir kısmının Tehlu tarafından elendiğine hiç şüphe yoktu, ama Tehlu tek kişiydi. Yedi gün içinde Tarbean'ın tamamını kontrol altına alması mümkün değildi.

Tepeyanı'na yapacağım yolculuk için Matem'in son gününü seçtim. İnsanların morali Kışortası Günü hep yüksek olur ve bu durum dilenmeyi kolaylaştırır. Daha da iyisi, iblislerin sayısı fark edilir ölçüde azalmıştı ki bu da sokakların tekrar güvenli hale gelmesi demekti.

Çalacak ekmek bulamadığım için karnım guruldayarak akşamüstünün erken saatlerinde yola çıktım. Tepeyanı'na giderken az da olsa heyecana kapılıyordum. Belki de bir parçam Kışortası'nı ailemle beraber geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu: sıcak bir yemek ve sonrasında sıcak bir yatak. Belki de Tehlu'nun zaferini kutlamak için sokaklarda yakılan yaprak yığınlarının kokusu başımı döndürmüştü.

O gün iki şey öğrendim. Birincisi dilencilerin neden Suyanı'nda kaldıkları, ikicisiyse kilise ne söylerse söylesin Kışortası'nın iblislerin zamanı olduğuydu.

Bir sokaktan çıkınca kentin bu kısmıyla geldiğim yer arasındaki farkı bir çırpıda gördüm.

Suyanı'nda tüccarlar müşterilerine dil dökerler, onları dükkanlarına çekmeye çalışırlardı. Başarısız olduklarındaysa kavga çıkarmaktan hiç çekinmezlerdi; müşterilere küfrederler, hattâ düpedüz üzerlerine yürürlerdi.

Buradaysa dükkan sahipleri tedirgin ifadelerle ellerini ovuşturuyorlardı. Gelip geçenlere eğilerek selam veriyorlar, yaltaklanıyorlar, saygıda kusur etmiyorlardı. Sesler asla yükseltilmiyordu. Suyanı'nın acımasız ortamından sonra kendimi resmi bir baloya katılmış gibi hissediyordum. Herkesin giysileri yepyeniydi. Herkes temizdi ve herkesin bir tür karmaşık sosyal dansa iştirak eder gibi bir hali vardı.

Ama burada da gölgeler mevcuttu. Etrafı kolaçan ederken karşımdaki ara sokakta sürten iki adam saptadım. Kan kırmızı ve sert görünümlü maskeleri oldukça güzeldi. Birinin maskesinin ağzı kocaman açıktı ve diğerinin sipsivri dişleri gözler önüne seriliydi. Ayrıca üzerlerinde benim de tasvip ettiğim geleneksel, siyah başlıklı birer cüppe bulunuyordu. Suyanı'ndaki iblislerin çoğu uygun giyinmek konusunda özen göstermiyordu.

İblisler, sokaktan aşağı kol kola girmiş, sakin sakin yürüyen bir çiftin peşine takıldılar. Neredeyse yüz adım boyunca onları sinsice takip ettiler, sonra biri beyefendinin şapkasını kaptığı gibi yakınındaki bir kar yığınına soktu. Diğeri de kadına kabaca sarılarak onu yerden kaldırdı. Kadın çığlık atarken bastonunu kaptırmamak için ilk iblisle itişip kakışan adamın şaşkınlığı her halinden belliydi.

Neyse ki hanımefendi soğukkanlılığını korudu. "*Tehus! Tehus!*" diye bağırdı. *"Tehus antausa eha!"*

Tehlu'nun adı karşısında kırmızı maskeli iki suret önce yere sindi, sonra da gerisingeri dönüp koşarak uzaklaştı.

Çevredeki herkes tezahürat etti. Dükkan sahiplerinden biri beyefendiye şapkasını almasında yardımcı oldu. Olayın bu kadar medeni bir biçimde cereyan etmesi beni şaşırtmıştı. Anlaşılan kentin iyi tarafında iblisler bile kibardılar.

Gördüklerimden cesaret bularak kalabalığı taradım ve en uygun hedefleri tespit etmeye çalıştım. Genç bir kadına yaklaştım. Açık mavi bir elbise giyiyordu ve omuzlarına beyaz bir kürk sarmıştı. Uzun ve sapsarı saçları özenle yüzünün etrafına yayılmıştı.

Yanma vardığım zaman durdu ve başını eğip bana baktı. Bir elini ağzına götürürken şaşkın bir ses çıkardığını duydum. “Sadaka verir misiniz, bayan?” Elimi uzatıp birazcık titrettim. Sesim de titriyordu. “Lütfen.” Kendimi hissettiğim kadar küçük ve ümitsiz gözükme gayreti içindeydim. İnce, gri kar tabakasının üzerinde ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verip durdum.

“Seni zavallı şey,” dedi usulca, neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle. Yanındaki çantasını karıştırırken gözlerini benden ya ayıramıyor ya da ayırmak istemiyordu. Bir anlığına para kesesinin içine bakıp bir şey çıkardı. Uzattığı şeyi avucuma alırken bir sikkenin soğuk, güven verici ağırlığını hissettim.

“Sağolun, bayan,” dedim otomatik bir şekilde. Başımı eğip avucuma baktığımda parmaklarımın arasında gümüşi bir parıltı gördüm. Avucumu açınca bir gümüş peniyle karşılaştım. Kocaman bir gümüş peniyle.

Hayretten ağzım açık kaldı. Bir gümüş peni on bakır peniye veya elli demir peniye bedeldi. Dahası tam bir ay boyunca karnımı tıka basa doyurmama yeterdi. Bir demir peni karşılığında geceyi Kızıl Göz’de yerde yatarak geçirebilirdim. İkisiyle akşam ateşinin önünde uyuyabilirdim. Bir battaniye alıp çatıların arasına saklayabilir, kış boyunca sıcak kalabilirdim.

Başımı kaldırdığımda kadın hâlâ acır gözlerle bana bakıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilemezdi. “Bayan, teşekkür ederim,” dedim çatlak bir sesle. Kumpanyada söylediğimiz bir sözü anımsadım. “Tüm hikâyeleriniz mutlu, yürüdüğünüz yollar kısa ve düz olsun.” Bana gülümsedi. O esnada bir şeyler demiş olabilirdi, ama ensemde hissettiğim garip bir duyguyla dikkatim dağıldı. Biri bana bakıyordu. Sokakta ya belli başlı şeylere yönelik bir hassasiyet kazanırsın ya da sefil ve kısa bir hayat sürersin.

Etrafımı kolaçan edince bir dükkan sahibinin bulunduğum yönü işaret ederek bir muhafızla konuştuğunu gördüm. Konuştuğu adam bir Suyanı muhafızı değildi. Sinekkaydı tıraşlıydı ve dimdik

duruyordu. Üzerinde metal çivili deri bir yelek vardı ve kolu uzunluğunda pirinç kaplama bir sopa taşıyordu. Esnafın sözlerinden bazıları kulağıma kadar geldi.

"... müşterileri kaçırtıyor. Kim böyle bir durumda gelip çikolata..." Tekrar benden tarafı işaret ederek duyamadığım bir şeyler söyledi. "... sana kim para ödüyor? Aynen öyle. Belki de bu konuda..." Muhafız başını çevirip bulunduğum yöne doğru baktı. Göz göze geldik. Dönüp kaçmaya başladım.

İncecik ayakkabılarım yeri kaplayan hafif kar örtüsünde kayarken gördüğüm ilk ara sokağa daldım. İlkinden ayrılan ikinci bir sokağa saparken muhafızın ağır çizmelerinin patırtısını işitebiliyordum.

Göğsüm yanarak gidebileceğim, saklanabileceğim bir yer bakındım. Fakat kentin bu bölümünü hiç bilmiyordum. İçine dalabileceğim çöp yığınları, penceresinden girebileceğim yanmış bir bina yoktu. Sivri ve donmuş bir taş parçasının ayakkabılarımdan tekinin tabanını yardığını hissettim. Acı içindeki ayağımla kendimi koşmaya zorladım.

Üçüncü kez döndükten sonra kendimi bir çıkmaz sokakta buldum. Tam duvarlardan birine tırmanıyorken bir el beni ayak bileğimden yakalayıp aşağı çekti.

Başım sokak taşlarına çarpınca dünya etrafımda döndü. Muhafız beni bir bileğimden ve saçlarımdan tutarak yerden kaldırdı. "Kendini çok mu akıllı sanıyorsun?" dedi soluk soluğa, sıcak nefesini yüzüme vurarak. Deri ve ter kokuyordu. "Kaçmaman gerektiğini bilecek kadar büyüksün." Beni öfkeyle sarsıp saçlarıma asıldı. Sokak gözlerimin önünde sallanırken acıyla bağırdım.

Beni sertçe duvara dayadı. "Tepeyanı'na gelmemen gerektiğini bilmen gerekirdi." Beni şiddetle sarstı. "Yoksa aptal mısın, çocuk?"

"Hayır," dedim sersemlemiş bir halde, boştaki elimle serin duvarı yoklayarak.

Cevabım onu kızdırmış gibiydi. "Hayır mı?" dedi bağırarak. "Başımı derde soktun, çocuk. Hesabımı kesebilirler. Madem ki aptal değilsin,

öyleyse sana bir ders vermek lazım.” Beni gerisingeri çevirip yere çaldı. Sokağı kaplayan pis karların üstünde kaydım. Dirseğim yere çarptı ve kolum boydan boya uyuştu. Bir aylık yiyecek, sıcak bir battaniye ve bir çift kuru pabucu tutan avucum açıldı. Kıymetli metal parçası uçup gitti ve en ufak bir ses bile çıkarmadan yere düştü.

Bunu hayal meyal fark ettim. Sopa havada ıslık çalıp bacağıma indi. Muhafız hırıldamasına konuştu. “Sakın bir daha Tepeyanı’na geleyim deme, anladın mı?” Sopa bu sefer de kürek kemiklerimin arasına vurdu. “Devetüyü Sokağı’ndan sonrası senin gibi piç kurularına kapalıdır. Tamam mı?” deyip elinin tersiyle suratıma bir tokat attı. Başım karla kaplı sokak taşlarına doğru savrulurken ağzımda kan tadı aldım.

Muhafız bana tıslarken tortop kapandım. “Değirmen Sokağı ve Değirmen Çarşısı benim mıntıkamdır. Seni bir daha orada görmek istemiyorum. Sakın. Bir daha. Geri. Geleyim Deme.” Ağzından çıkan her sözcüğü sopasının bir darbesiyle vurguladı. “Anlaşıldı mı?”

Ezilmiş karların üstünde tir tir titreyerek dayağın sona ermesi, artık çekip gitmesi için dua ettim. “Anlaşıldı mı?” Karnıma yediğim bir tekmeyle içimde bir yer yırtılır gibi oldu.

Haykırdım ve sanırım bir şeyler geveledim. Bana bir tekme daha attı, sonra da oradan uzaklaştı.

Bayılmış ya da bir süreliğine sersemlemiş olmalıyım. Kendime geldiğimde hava kararıyordu. İliklerime kadar üşümüştüm. Çamurlu karlar ve ıslak çerçöp içinde emekleyerek gümüş peniyi aradım. Parmaklarım soğuktan öylesine donmuştu ki onları güçlükle oynatabiliyordum.

Gözlerimden biri şişip kapanmıştı ve ağzımda kan tadı vardı, ama alacakaranlığın ışığı tamamen tükenene dek arayışımı sürdürdüm. Ara sokak katran gibi karardıktan sonra bile durmadım; oysa ki şans eseri denk gelsem bile donmuş vaziyetteki parmaklarımın sikkeyi hissedemeyeceğini biliyordum.

Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Yaralı ayağım yüzünden yavaş ilerleyebiliyordum. Attığım her adımda bacağıma bir ağrı saplanıyordu; ağırlığımın bir kısmını onun üzerinden almak için duvarı koltuk değneği gibi kullanmaya çalıştım.

Suyanı'na, kentin artık evim gibi hissettiğim bölümüne vardım. Ayağım soğuktan iyice uyuşmuş ve kaskatı kesilmişti. Mantıklı bir tarafım bundan endişe duysa bile acıyan yerlerimden birinin eksilmesi beni sevindiriyordu.

Saklanma yerime daha kilometreler vardı ve topallayarak pek de hızlı ilerleyemiyordum. Bir ara düşmüş olmalıyım; onu değilse bile karların içinde yüzükoyun yattığımı ve kendimi ne kadar rahat hissettiğimi hatırlıyorum. Uykunun kaim bir battaniye gibi, ölüm gibi üzerimi örttüğünün farkındaydım.

Gözlerimi kapadım. Issız sokağın derin sessizliği hâlâ aklımdadır. Korkmayacak kadar uyuşmuş ve bitkin bir haldeydim. O hezeyanımın içinde ölümün ateş ve gölgeden kanatlara sahip bir kuş olduğunu hayal ettim. Tepemde dönüyor, sabırla beni bekliyordu...

Uykuya daldım ve koca kuş yanan pençeleriyle beni sardı. Harika bir sıcaklık hissettim. Sonra pençeleri beni parçalayarak içime girdi ve...

Hayır, biri beni sırtüstü çevirirken hissettiğim kaburgalarımın ağrısıydı bu.

Şişmemiş gözümü uykulu uykulu açınca tepemde bir iblisin dikildiğini gördüm. O afallamış durumumda, iblis maskeli adamın görüntüsü beni tamamen ayılttı. Az önce hissettiğim cezbedici sıcaklık kaybolarak vücudumu kurşun gibi ağır bir halde bıraktı.

"Sana söyledim. Karlarda bir çocuk yatıyor!" İblis beni ayağa kaldırdı.

Artık uyanık olduğum için maskenin kapkara olduğunu fark ettim. Bu Encanis, yani İblislerin Efendisi'ydi. Ben her an düşecekmiş gibi ayakta dururken Encanis üzerimdeki karların bir kısmım eliyle süpürdü.

Sağlam gözümle parlak yeşil maskeli bir suretin yakında bir yerde durduğunu gördüm. “Hadi artık...” dedi dişi iblis ısrarla, sivri dişleri arasından boğuk çıkan bir sesle.

Encanis kadına aldırış etmedi. “İyi misin?”

Verecek bir yanıt düşünemedim, o yüzden adam siyah cüppesinin yeniyle karları süpürmeye devam ederken dengemi korumak üzerine yoğunlaştım. Kulağıma uzaktan gelen borazan sesleri çalındı.

Diğer iblis kaygılı gözlerle yoldan aşağı baktı. “Onlarla aramızdaki mesafeyi korumazsak başımız belada demektir,” diye endişeyle tısladı.

Encanis koyu renkli eldivenleriyle saçımdaki karları da süpürdü, sonra biraz duraklayıp yüzüme daha yakından baktı. Siyah maskesini bulanık görüyordum.

“Tanrı’nın bedeni aşkına, Holly, biri bu çocuğu fena benzetmiş. Üstelik de Kışortası Günü’nde.”

“Muhafız,” diye hırıldamayı becerdim. Sözcüğü telaffuz ederken ağzıma yine kan geldi.

“Donuyorsun,” dedi Encanis. Kollarımı ve bacaklarımı ovmaya başlayarak kan dolaşımımı hızlandırmaya çalıştı. “Bizimle gelmen gerek.”

Borazan sesleri yine duyuldu, üstelik de daha yakından. Borazan seslerinin arasına bir kalabalığın gürültüsü karışıyordu.

“Aptallık etme," dedi diğer iblis. “Şehirde sağa sola koşturabilecek halde değil.”

“Burada kalacak halde de değil,” diye çıkıştı Encanis. Kollarıma ve bacaklarıma sertçe masaj yapmayı sürdürdü. Uzuvlarımı tekrar hissetmeye başlıyordum, ama bu bir dakika önce uykuya dalmak üzereyken vücudumu kaplayan huzur verici sıcaklıkla dalga geçercesine iğne batmasını andıran bir histi. Encanis ne zaman bir şişliğe dokunsa oraya bıçak saplanır gibi oluyordu, fakat vücudum irkilemeyecek kadar bitkindi.

Yeşil maskeli iblis yaklaşıp arkadaşının omzunu tuttu. “Artık gitmek zorundayız, Gerek! Nasılsa biri onunla ilgilenir.” Onu çekerek götürmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. “Bizi burada bulurlarsa bunu bizim yaptığımıza sanırlar.”

Siyah maskenin ardındaki adam küfretti, ardından kafa sallayarak cüppesinin altını yoklamaya başladı. “Tekrar yatma sakın,” dedi ivedi bir sesle. “Ve hemen bir yere git. Isınabileceğin bir yere.” Kalabalık artık konuşmaları ayırt edebileceğim, at toynaklarının takırtılarıyla tahta tekerlerin gıcırtılarını duyabileceğim kadar yaklaşmıştı. Siyah maskeli adam elini uzattı.

Avucundaki şeye odaklanmam birkaç saniye sürdü. Kaybettiğimden daha kalın ve ağır bir gümüş talentti. Neredeyse düşünemeyeceğim kadar büyük bir paraydı bu. “Hadi, al şunu.”

Başlıklı siyah peleriniyle, siyah maskesiyle, siyah eldivenleriyle karanlığın vücuda gelmiş haliydi âdeta. Encanis ay ışığında parlayan bir parça gümüşle önümde duruyordu. Daeonica’da Tarsus’un ruhunu sattığı sahne aklıma geldi.

Talenti aldım, ama elim öylesine uyuşmuştu ki sikkeyi hissedemiyordum. Parmaklarımın onu tuttuğundan emin olmak için başımı eğip bakmam gerekti. Elimden koluma doğru bir ısının yayıldığını hayal ettim. Artık kendimi daha güçlü hissediyordum.

“Eldivenlerimi de al.” Onları çıkarıp göğsüme bastırdı. Sonra ben daha bir teşekkür bile edemeden yeşil iblis maskeli kadın velinimetimi alıp götürdü. İkisinin ardından baktım. Kara cüppeleriyle ay ışığı altındaki Tarbean sokaklarının grili tonlarında iki gölgeyi andırıyorlardı.

Aradan bir dakika bile geçmeden bir şenlik alayının meşale ışıkları köşeyi dönüp bana doğru geldi. Şarkı söyleyen, bağırıp çağıran yüz farklı erkek ve kadın sesi üzerime dev bir dalga gibi çarptı. Sırtımı bir duvara dayayana kadar geriledim, ardından girintili bir kapı eşiği bulana dek güçsüz adımlarla yan yan yürüdüm.

Bulunduğum noktadan şenlik alayını seyrettim. İnsanlar bağrışıp gülüşerek koca bir nehir gibi akıp geçtiler. Dört beyaz atın çektiği bir arabanın üzerinde tüm ihtişamıyla Tehlu duruyordu. Bembeyaz cüppesinin yakası ve manşetleri kürk kaplıydı. Arabanın yanında yürüyen gri cüppeli rahipler çanlar çalıyorlar, ilahiler okuyorlardı. Pek çoğu tövbekar rahiplere özgü ağır demir zincirler taşıyordu. Konuşmalar ve çan sesleri, ilahiler ve zincir şıkırtıları birleşerek bir tür müzik meydana getiriyordu. Tüm gözler Tehlu'ya çevriliydi. Hiç kimse bir kapı eşiğinin gölgesinde bekleyen beni görmedi.

Herkesin geçmesi neredeyse on dakikayı buldu. Ancak ondan sonra eşikten ayrılıp dikkatle eve yöneldim. Fazla hızlı ilerleyemesem de avucumdaki sikke bana güç veriyordu. Hissiz elimden düşmediğinden emin olmak için on adımda bir durup ona bakıyordum. Bana verilen eldivenleri giymek istiyor, ama sikkeyi düşürüp karların arasında içtireceğimden korkuyordum.

Geri dönmem ne kadar sürdü bilmiyorum. Yürümenin beni biraz ısıtmasına rağmen ayaklarım hâlâ kütük gibiydi. Başımı çevirip ardıma baktığımda her iki ayak izimden birinin kanlı olduğunu gördüm. Bu manzara bana garip bir güven veriyordu. Kanayan bir ayak, donup kaskatı olmuş bir ayaktan daha iyiydi.

Bildiğim ilk handa, Gülen Adam'da durdum. Han şarkılar, kahkahalar ve kutlamalarla dolup taşıyordu. Ön kapıdan uzak durup hanın arkasındaki sokağa yöneldim. Mutfak kapısının önünde işten kaytararak gevezelik eden bir çift genç kız vardı.

Duvarı baston gibi kullanarak onlara doğru yürüdüm. Yanlarına varana dek beni fark etmediler. Beni görünce daha genç olanının ağzından bir hayret nidası koptu.

Bir adım daha yaklaştım. "Biriniz bana yiyecek ve bir battaniye getirebilir mi? Ücretini ödeyebilirim." Elimi uzatınca ne kadar titrediği beni korkuttu. Yüzümün yanına dokunduğum parmaklarım kanla kaplıydı. Ağzımın içi bile acıyor, konuşmak canımı yakıyordu. "Lütfen."

Kısa bir süreliğine afallamış bir sessizlik içinde bana baktılar. Sonra aralarında bakıştılar ve büyük olanı diğerine içeri girmesini işaret etti. İkinci kız tek kelime etmeksizin kapıdan geçti. On altı yaşlarındaki ötekisi bana yaklaşıp elini uzattı.

Sikkeyi ona verdim ve kolumu serbest bırakarak yanıma düşmesine müsaade ettim. Kız sikkeye baktı ve beni uzun uzun süzdükten sonra içeriye girip kayboldu.

Açık kapıdan işlek bir hanın iç ısıtıcı, kıpır kıpır sesleri geliyordu: yapılan sohbetlerin kahkahalarla bezeli mırıltıları, birbirine çarpan cam şişelerin çınlamaları ve masalara vuran tahta maşrapaların tok gürültüsü.

Ve tüm bunların arasında, arka planda çalan bir lavta.

Enstrümandan çıkan melodi tüm o gürültülerin arasında boğuldu boğulacaktı, fakat bir annenin bir düzine oda öteden çocuğunun ağlamasını duyması gibi ben de onu duydum. Müzik ailenin, dostluğun ve aidiyetin bir hatırasıydı âdeta. İçimi burkuyor, dişlerimi sızlatıyordu. Ellerim bir anlığına soğuktan ağrımayı bıraktı ve içlerinden geçen tanıdık bir müzik hissinin hasretiyle yandı.

Ayağımı sürüyerek yavaş bir adım attım. Duvara sürtünerek müziği duymaz olana dek kapı eşiğinden uzaklaştım. Sonra bir adım daha attım, ta ki ellerim yine soğuktan ağrıyana ve göğsümdeki sızı kırık kaburgalardan başka bir şeyden gelmeyene kadar. Bunlar daha basit, dayanması daha kolay acılardı.

Kızlar ne zaman geri geldiler bilmiyorum. Daha genç olanı bir şeye sanlı bir battaniye uzattı. Onu ağrıyan göğsüme bastırdım. Boyutlarına göre fazla ağır gibiydi, ama kollarım kendi ağırlıkları altında bile titrediği için kestirmesi güçtü. Büyükçe kız küçük ve dolgun bir para kesesi uzattı. Onu öyle sıkı tuttum ki soğuk ısırması geçiren parmaklarım sızladı,

Kız bana baktı. “İstersen ateşin yanında yatabilirsin.”

Daha genci hemen kafa salladı. “Nattie kızmaz.” Bir adım atıp koluma doğru uzandı.

Kendimi ondan geriye atarken düşmeme ramak kaldı. “Hayır!” Bağırmak istemiştim, ama sözcük inilti şeklinde çıkmıştı. “Bana dokunma.” Sesim titriyor, fakat bunun öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. Arkamdaki duvara doğru sendeledim. Sesim kulaklarıma boğuk geliyordu. “Ben iyiyim.”

Daha genç olanı ellerini indirerek ağlamaya başladı.

“Gidecek bir yerim var,” diye geveleyerek arkama döndüm. Olabildiğince süratle oradan ayrıldım. Neyden kaçtığımı bilmiyordum, tabii o şey insansa o başka. Çok iyi öğrendiğim bir ders de buydu: İnsanlar acı anlamına geliyordu. Arkamdan boğuk hıçkırıklar yükseldiğini duydum. Köşeye varana kadar epeyce bir zaman geçmiş gibiydi.

Saklanma yerime, yani iki binanın çatısının çıkıntı yapan bir üçüncüyle buluştuğu noktaya vardım. Oraya kadar tırmanmayı nasıl becerdim bilmiyorum.

Battaniyenin içinde bir şişe dolusu baharatlı şarap, bir somun taze ekmek ve iki yumruğumdan daha büyük bir hindi göğsü vardı. Kar sulusepkene çevirdiği sırada battaniyeye sıkıca sarınıp rüzgardan korunaklı bir köşeye çekildim. Arkamdaki bacanın sıcacık tuğlaları öyle harikaydı ki.

Şaraptan çektiğim ilk fırt ağzımdaki yarayı ateş gibi yaktı, ama İkincisi o kadar acı vermedi. Ekmek yumuşacık, hindiyse hâlâ sıcaktı.

Geceyarısı şehirdeki tüm çanlar çalmaya başlayınca uyandım. İnsanlar bağırarak sokaklarda koşuşturuyorlardı. Kara Matem’in yedi günü geçmiş, Kışortası geride kalmıştı. Yeni bir yıl başlamıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yanan Teker

Gece boyunca gizlenme yerimde büzülüp yattım. Ertesi gün geç bir saatte uyandığımda bedenimi bir acılar yumağı halinde buldum. Hâlâ yiyeceğim ve biraz şarabım olduğu için düşme riskine girmeyerek sokağa inmedim ve olduğum yerde kaldım.

Bu güneşsiz günde rutubetli bir rüzgar hiç dinmeyecekmiş gibi esiyor, sulusepkenin tepemdeki çatının altına kadar girdiği oluyordu. Arkamdaki baca sıcaktı, fakat battaniyemi kurutacak veya giysilerimi ıslatan soğuk nemi alacak kadar değil.

Şarapla ekmeği çok geçmeden bitirdim. Ondan sonra vaktimin çoğunu hindi kemiklerini kemirmekle ve içme suyu temin etmek için boş şarap şişesinin içinde kar eritmekle geçirdim. Her iki çabamdan da pek bir sonuç çıkmadı ve sonunda ağız dolusu cıvık kar yemeye mecbur kaldım. Bu da hem içimi titretti, hem de ağzımda katran tadı bıraktı.

Yaralarıma rağmen akşamüstü uykuya daldım ve gece geç saatlerde harikulade bir sıcaklıkla uyandım. Battaniyemi üzerimden atıp artık fazla ısınmış durumdaki bacadan biraz uzaklaştım. Şafağa doğru tekrar uyandığımda sırılsıklamdım ve tir tir titriyordum. Kendimi garip ve sersem hissediyordum. Bacaya sokuldum ve günün geri kalanını huzursuz bir uykuya dalıp çıkarak geçirdim.

Ateşler içinde ve sakat denebilecek o halimle çatıdan nasıl indiğime dair en ufak bir anım bile yok. Yağcılardan ve Küfeciler'den geçerken o bir kilometreyi nasıl kat ettiğimi de hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Trapis'in bodrumuna inen merdivenden aşağı yuvarlanırken para kesemi elimde sıkıca tuttuğumdu. Yerde kan ter içinde avucundaki şeye odaklanmam birkaç saniye sürdü. Kaybettiğimden daha kalın ve ağır bir gümüş talentti. Neredeyse düşünemeyeceğim kadar büyük bir paraydı bu. "Hadi, al şunu."

Başlıklı siyah peleriniyle, siyah maskesiyle, siyah eldivenleriyle karanlığın vücuda gelmiş haliydi âdeta. Encanis ay ışığında parlayan

bir parça gümüşle önümde duruyordu. Daeonica'da Tarsus'un ruhunu sattığı sahne aklıma geldi.

Talenti aldım, ama elim öylesine uyuşmuştu ki sikkeyi hissedemiyordum. Parmaklarımın onu tuttuğundan emin olmak için başımı eğip bakmam gerekti. Elimden koluma doğru bir ısının yayıldığını hayal ettim. Artık kendimi daha güçlü hissediyordum.

"Eldivenlerimi de al." Onları çıkarıp göğsüme bastırdı. Sonra ben daha bir teşekkür bile edemeden yeşil iblis maskeli kadın velinimetimi alıp götürdü. İkisinin ardından baktım. Kara cüppeleriyle ay ışığı altındaki Tarbean sokaklarının grili tonlarında iki gölgeyi andırıyorlardı.

Aradan bir dakika bile geçmeden bir şenlik alayının meşale ışıkları köşeyi dönüp bana doğru geldi. Şarkı söyleyen, bağırıp çağıran yüz farklı erkek ve kadın sesi üzerime dev bir dalga gibi çarptı. Sırtımı bir duvara dayayana kadar geriledim, ardından girintili bir kapı eşiği bulana dek güçsüz adımlarla yan yan yürüdüm.

Bulunduğum noktadan şenlik alayım seyrettim. İnsanlar bağrışıp gülüşerek koca bir nehir gibi akıp geçtiler. Dört beyaz atın çektiği bir arabanın üzerinde tüm ihtişamıyla Tehlu duruyordu. Bembeyaz cüppesinin yakası ve manşetleri kürk kaplıydı. Arabanın yanında yürüyen gri cüppeli rahipler çanlar çalıyorlar, ilahiler okuyorlardı. Pek çoğu tövbekar rahiplere özgü ağır demir zincirler taşıyordu. Konuşmalar ve.çan sesleri, ilahiler ve zincir şıkırtıları birleşerek bir tür müzik meydana getiriyordu. Tüm gözler Tehlu'ya çevriliydi. Hiç kimse bir kapı eşiğinin gölgesinde bekleyen beni görmedi.

Herkesin geçmesi neredeyse on dakikayı buldu. Ancak ondan sonra eşikten ayrılıp dikkatle eve yöneldim. Fazla hızlı ilerleyemesem de avucumdaki sikke bana güç veriyordu. Hissiz elimden düşmediğinden emin olmak için on adımda bir durup ona bakıyordum. Bana verilen eldivenleri giymek istiyor, ama sikkeyi düşürüp karların arasında yitireceğimden korkuyordum.

Geri dönmem ne kadar sürdü bilmiyorum. Yürümenin beni biraz ısıtmasına rağmen ayaklarım hâlâ kütük gibiydi. Başımı çevirip ardıma baktığımda her iki ayak izimden birinin kanlı olduğunu gördüm. Bu manzara bana garip bir güven veriyordu. Kanayan bir ayak, donup kaskatı olmuş bir ayaktan daha iyiydi.

Bildiğim ilk handa, Gülen Adam'da durdum. Han şarkılar, kahkahalar ve kutlamalarla dolup taşıyordu. Ön kapıdan uzak durup hanın arkasındaki sokağa yöneldim. Mutfak kapısının önünde işten kaytararak gevezelik eden bir çift genç kız vardı.

Duvarı baston gibi kullanarak onlara doğru yürüdüm. Yanlarına varana dek beni fark etmediler. Beni görünce daha genç olanının ağzından bir hayret nidası koptu.

Bir adım daha yaklaştım. "Biriniz bana yiyecek ve bir battaniye getirebilir mi? Ücretini ödeyebilirim." Elimi uzatınca ne kadar titrediği beni korkuttu. Yüzümün yanma dokunduğum parmaklarım kanla kaplıydı. Ağzımın içi bile acıyor, konuşmak canımı yakıyordu. "Lütfen."

Kısa bir süreliğine afallamış bir sessizlik içinde bana baktılar. Sonra aralarında bakıştılar ve büyük olanı diğerine içeri girmesini işaret etti. İkinci kız tek kelime etmeksizin kapıdan geçti. On altı yaşlarındaki ötekisi bana yaklaşıp elini uzattı.

Sikkeyi ona verdim ve kolumu serbest bırakarak yanıma düşmesine müsaade ettim. Kız sikkeye baktı ve beni uzun uzun süzdükten sonra içeriye girip kayboldu.

Açık kapıdan işlek bir hanın iç ısıtıcı, kıpır kıpır sesleri geliyordu: yapılan sohbetlerin kahkahalarla bezeli mırıltıları, birbirine çarpan cam şişelerin çınlamaları ve masalara vuran tahta maşrapaların tok gürültüsü.

Ve tüm bunların arasında, arka planda çalan bir lavta.

Enstrümandan çıkan melodi tüm o gürültülerin arasında boğuldu boğulacaktı, fakat bir annenin bir düzine oda öteden çocuğunun

ağlamasını duyması gibi ben de onu duydum. Müzik ailenin, dostluğun ve aidiyetin bir hatırasıydı âdeta. İçimi burkuyor, dişlerimi sızlatıyordu. Ellerim bir anlığına soğuktan ağrımayı bıraktı ve içlerinden geçen tanıdık bir müzik hissinin hasretiyle yandı.

Ayağımı sürüyerek yavaş bir adım attım. Duvara sürtünerek müziği duymaz olana dek kapı eşiğinden uzaklaştım. Sonra bir adım daha attım, ta ki ellerim yine soğuktan ağrıyana ve göğsümdeki sızı kırık kaburgalardan başka bir şeyden gelmeyene kadar. Bunlar daha basit, dayanması daha kolay acılardı.

titreyerek yatarken Trapis'in çıplak ayaklarının belli belirsiz sesini dinledim.

"Ne ne," dedi nazikçe, beni yerden alırken. "Şşt şşt."

Trapis ateşler içinde geçen günlerimde bana bakıcılık yaptı. Beni battaniyelere sardı, besledi ve ateşim hiç düşme belirtisi göstermediği zaman yanımda getirdiğim parayla bana acı-tatlı bir ilaç satın aldı. O yüzümle ellerimi nemli ve serin tutarken, sabırlı ve nazik sesiyle, "Ne ne, şşt şşt," diye mırıldanırken ben de ateşin getirdiği bitmez tükenmez kâbuslarımda ölü ebeveynimi, Chandrialıları ve boş gözlere sahip bir adamı gördüm.

Serin ve bilincim açık bir halde uyandım.

"Ooooooohreeeee," diye bağlı durduğu karyoladan seslendi Tanee.

"Ne ne. Şşt şşt, Tanee," dedi Trapis, bebeklerden birini bırakıp diğerini kucağına alarak. Bebek koyu renkli kocaman gözleriyle bir baykuş misali etrafına bakındı, fakat kendi başının ağırlığını taşıyamıyor gibiydi. Oda sessizdi.

"Ooooooohreeeee," dedi tekrardan Tanee.

Genzimi temizlemeye çalışarak öksürdüm.

"Yerde, hemen yanında bir bardak duruyor," dedi Trapis, kucağındaki bebeğin saçlarını okşayarak.

“OOOOOH OHHRRRREE EEEEEEHHA!” diye böğürdü Tanee, haykırışını kulağa tuhaf gelen nidalarla vurgulayarak. Sesten huzursuzlanan diğer bazıları da karyolalarında kımıldandılar. Köşede oturan yaşı büyükçe oğlan ellerini kafasına götürüp inlemeye başladı. İlk başta hafif hafif sallandı, ama hızını giderek arttırarak başını duvarın çıplak taşlarına vurur oldu.

Oğlan kendine ciddi bir zarar veremeden önce Trapis yanında bitti. Kollarını sallanan çocuğa doladı. “Şşt şşt, Loni. Şşt şşt.” Oğlanın sallanması yavaşladıysa bile tamamen durmadı. “Tanee, öyle bağırmaman gerektiğini biliyorsun.” Trapis’in ses tonu ciddi olsa bile sert değildi. “Niye sorun çıkarıyorsun? Loni kendisine zarar verebilirdi.”

“Oorrahee,” dedi Tanee usulca. Sesinde bir pişmanlık tınısı duyar gibi oldum.

“Sanırım öykü dinlemek istiyor,” dedim, konuşmamla kendimi bile şaşırtarak.

“Aaaaa,” dedi Tanee.

“Öyle mi, Tanee?”

“Aaaaa."

Sessiz bir an yaşandı. “Ben hiç öykü bilmem,” dedi Trapis.

Tanee inatçı bir suskunluk içinde bekledi.

Herkes en azından bir öykü bilir, diye geçirdim aklımdan. *Herkes en azından bir tane bilir:*

“Ooooooooree!”

Trapis bir bahane ararcasına etrafına bakındı. “Eh,” dedi çekinerek. “Öykü dinlemeyeli epey oldu, öyle değil mi?” Kollarındaki oğlana baktı. “Bir öykü ister misin, Loni?”

Loni şiddetle kafa sallarken başının arkasıyla neredeyse Trapis’in yanağına vuracaktı.

“Ben öykümü anlatırken uslu duracak mısın?”

Loni sallanmayı anında kesti. Trapis kollarını çözüp biraz geriledi. Oğlanın kendi kendine bir zarar vermeyeceğinden emin olunca dikkatle sandalyesine döndü.

“Eh,” diye mırıldandı, yere bıraktığı bebeği tekrar kucağına alırken. “Bildiğim bir öykü var mı?” Çocuğun kocaman açılmış gözlerine bakarak konuşurken sesi çok alçaktı. “Hayır. Hayır, yok. Peki düşünsem bir tane hatırlar mıyım? Sanırım hatırlasana iyi olacak.”

Uzun bir süre öylece oturarak dalgın bir yüz ifadesiyle kollarındaki çocuğa bir şarkı mırıldandı. “Evet, elbette,” dedi en sonunda. Sandalyesinde biraz doğruldu. “Hazır mısınız?”

Bu öykü çok uzun zaman öncesinde geçiyor. Bizler, hattâ babalarımız bile doğmadan önce. Uzun zaman önceydi. Belki... belki dört asır evvel. Hayır, ondan daha fazla. Muhtemelen bin yıl evvel. Ama belki de o kadar eski değildir.

Devir kötüydü. İnsanlar aç ve perişandılar. Kıtlıklar ve salgın hastalıklar yaşanıyordu. Bu devirde bir sürü savaş ve başka kötü şeyler de vardı, çünkü öyle şeyleri durduracak hiç kimse bulunmuyordu.

Fakat o devirdeki en kötü şey etrafta iblislerin olmasıydı. Bunlardan bazıları atları sakatlayan ve sütleri bozan küçük, can sıkıcı yaratıklardı. Lâkin çok daha kötüleri de mevcuttu.

İnsanların vücutlarına girip onları hasta eden ya da delirten .iblisler vardı, ama en kötüsü onlar değildi, insanları yakalayıp canlı canlı yiyen iblisler vardı, ama en kötüsü onlar değildi. Bazı iblisler insanların derilerini çalıp onları kıyafet gibi giyerdi, ama en kötüsü onlar bile değildi.

Diğerlerinden daha beter bir iblis vardı. Encanis, yutan karanlık. Nereye giderse gitsin gölgeler yüzünü saklardı ve onu sokan akrepler dokundukları kötülükten ölürdü.

Dünyayı yaratan ve herkesin efendisi olan Tehlu insanları izlerdi. İblislerin bizimle eğlendiklerini, bizi öldürüp cesetlerimizi yediklerini görüyordu. Kurtardıkları yok değildi, ama bunlar sadece birkaç

kişiydi. Zira Tehlu adildir ve sadece hak edenlere yardım elini uzatır. O devirdeyse bırak başkalarını, kendine bile faydası dokunan çok az insan yaşardı.

İşte bu yüzden Tehlu mutsuzdu. Dünyayı insanların huzur içinde yaşayabilecekleri güzel bir yer olarak yaratmıştı. Ama kilisesi yozlaşmıştı. Fakirlerden çalıyor, Tehlu'dan gelen yasalara göre davranmıyordu...

Hayır, durun. Henüz ortada kilise de yoktu, rahipler de. Sadece erkekler ve kadınlar vardı. Bunlardan bazıları Tehlu'yu bilirdi, hepsi o. Ama bunlar bile kötü kalpliydiler. Bu yüzden Lord Tehlu'dan yardım isteseler bile Tehlu buna yanaşmazdı.

Tehlu yıllarca izleyip bekledikten sonra, hem kalbi hem de ruhu temiz bir kadın gördü. Adı Perial'dı. Annesi onu yetiştirirken kızına Tehlu'yu öğretmişti ve yoksul Perial kısıtlı imkânları elverdiğince Tehlu'ya tapardı. Kendi hayatı zorluklarla dolu olsa bile Perial sadece başkaları için dua eder, kendisi için hiç etmezdi.

Tehlu onu uzun yıllar izledi. Hayatının zor geçtiğini, gerek iblislerin gerekse de kötü adamların elinde talihsizliklere ve eziyetlere maruz kaldığını gördü. Yine de Perial asla Tehlu'nun adını anarak küfretmez, duadan vazgeçmez, başkalarına saygıda ve iyilikte kusur etmezdi.

Bu yüzden Tehlu bir gece onun rüyasına girdi. Tamamıyla ateşten veya güneş ışığından oluşmuş gibi bir görünümle Perial'ın önüne çıktı. Tüm ihtişamıyla onun karşısına dikildi ve ona kim olduğunu bilip bilmediğini sordu.

"Biliyorum tabii," dedi Perial. Konuşurken çok sakindi, çünkü sadece tuhaf bir rüya gördüğünü sanıyordu. "Sen Lord Tehlu'sun."

Tehlu kafa salladı ve Perial'a niye geldiğini bilip bilmediğini sordu.

"Komşum Deborah'a yardıma mı geldin?" dedi Perial, çünkü akşam yatmadan önce onun için dua etmişti. "Kocası Losel'in yüreğine, dokunacak ve onu daha iyi biri mi yapacaksın? Losel ona gerektiği gibi

davranmıyor. Bir erkek bir kadına asla el sürmemeli, tabii dokunuşu sevgisinden geliyorsa o başka.”

Tehlu onun komşularını tanıyordu. Kötü şeyler yapmış kötü kalpli insanlar olduklarını biliyordu. Zaten kasabada Perial’dan başka herkes kötü kalpliydi. Hattâ dünyadaki herkes. Tehlu da ona aynen bunları söyledi.

“Deborah bana çok iyi davrandı,” dedi Perial. “Ayrıca Losel’i sevmesem de komşularımdan biri.”

Tehlu ona Deborah’nın pek çok erkekle düşüp kalktığını ve Losel’in haftanın her günü, hattâ Matem’de bile kafayı çektiğini söyledi. Hayır, durun; daha Matem falan yoktu. Yine de Losel epey içerdi. Bazen de öylesine öfkelenirdi ki karısı ayakta duramayacak, hattâ ses bile çıkaramayacak hale gelene dek onu döverdi.

Perial rüyasında bir süre sessiz kaldı. Tehlu'nun doğruyu söylediğini biliyordu; Perial iyi kalpli olmasına rağmen budala değildi. Komşularının öyle şeyler yaptıklarından zaten şüpheleniyordu. Artık bundan kesinlikle emin olsa da komşularına hâlâ değer veriyordu. “Ona yardım etmeyecek misin?”

Tehlu karı kocanın birbirlerine uygun birer ceza olduklarını söyledi. Onlar kötü kalpliydiler ve kötü kalpli insanların cezalandırılmaları gerekirdi.

Bunun üzerine Perial içinden geçenleri açıkça dile getirdi. Belki de böyle davranmasının sebebi hâlâ rüya gördüğünü sanmasıydı, ama açıksözlü biri olduğu için belki uyanık bile olsa aynı şeyleri tekrarlardı. “Dünyanın zor kararlarla, açlıkla ve yalnızlıkla dolu olması onların kabahati değil,” dedi. “İblislerle komşuluk eden insanlardan başka nasıl davranmalarını bekleyebilirsin ki?”

Tehlu onun bu bilge sözlerini kulaklarını dört açarak dinlese de, ona insanların kötü kalpli olduklarını ve kötü kalplilerin cezalandırılmaları gerektiğini söyledi.

“Bana kalırsa sen insan olmayı anlamıyorsun,” dedi Perial. “Ve dediklerine rağmen elimden gelse komşularıma seve seve yardım ederdim,” dedi hiç tereddüt etmeden Tanrıya.

ÖYLE OLSUN, dedi Tehlu ona ve elini uzatıp Perial’ın kalbinin üstüne koydu. Perial kendisine dokunulduğunda kocaman altın bir çanın ilk notasını çaldığı gibi bir hisse kapıldı. Gözlerini açtığında gördüğünün sıradan bir rüya olmadığını biliyordu.

İşte bu yüzden hamile kaldığını öğrenmek onu şaşırtmadı. Üç ay sonra kara gözlü, kusursuz bir erkek bebek dünyaya getirdi. Ona Menda adını verdi. Menda doğduğunun ertesi günü emekledi. İki gün sonra yürüyebiliyordu. Perial buna şaşırdıysa da endişelenmedi, zira çocuğun Tanrı’nın bir lütfü olduğunun farkındaydı.

Perial akıllıydı. İnsanların olup bitenleri anlamayabileceklerini biliyordu. Bu yüzden Menda’yı hep yanında tuttu ve arkadaşlarıyla komşuları ziyarete geldiklerinde onu sakladı.

Fakat bu ancak kısa bir süre böyle devam edebildi, zira küçük kasabalarda sır diye bir şey yoktur. Kasaba sakinleri Perial’ın evli olmadığının bilincindeydiler. O devirde evlilik dışı çocuk doğurmak yaygın olsa da çocukların iki aydan kısa sürede büyüyüvermeleri öyle değildi. Perial’ın bir iblisle yattığını, doğurduğu çocuğun da o iblisten olduğunu sandılar. Böyle şeyler o devirde duyulmamış değildi. İnsanlar korkuyorlardı.

O yüzden herkes yedinci dönünün ilk gününde toplandı ve hep beraber Perial’ın oğluyla yalnız yaşadığı küçük eve gittiler. Kasabanın Rengen adlı demircisi başı çekiyordu. “Oğlanı bize göster,” diye dışarıdan bağırdı adam. Lâkin evden karşılık gelmedi. “Oğlanı dışarı çıkar ve insan olduğunu göster.”

Ev sessiz kaldı. Kalabalığın içinde pek çok erkek bulunmasına karşın hiç kimse içinde bir iblis yavrusunun bulunabileceği bir eve girmek istemiyordu. O yüzden demirci tekrar bağırdı. “Perial, genç Menda’yı dışarı çıkar, yoksa evini yakacağız.”

Kapı açıldı ve bir adam dışarı adım attı. Hiç kimse onu tanımadı, çünkü ana rahminden çıkalı henüz yedi dönü olmasına rağmen, Menda on yedi yaşındaki bir delikanlıya benziyordu. Genç adam kömür karası saçları ve gözleriyle dimdik, gururla durdu. “Ben Menda sandığınız kişiyim,” dedi sert ve gür bir sesle. “Benden ne istiyorsunuz?”

Ağzından çıkan ses, kulübenin içindeki Perial’ı hayrete düşürdü. Menda sadece ilk defa konuşmakla kalmıyordu, aynı zamanda sesi aylar önce Perial’ın rüyasındakiyle tıpatıp aynıydı.

“Seni Menda sanmamız da ne demek oluyor?” diye sordu demirci, çekicini sımsıkı tutarak. İnsana benzeyen, hattâ insanların derisini yüzüp koyun postuna bürünür gibi onlara bürünen iblisler olduğunu biliyordu ne de olsa.

Çocuk olmayan çocuk yine konuştu. “Ben Perial’ın oğluyum, ama Menda adını taşımıyorum. Ve iblis değilim.”

“Öyleyse çekicimin demirine dokun,” dedi Rengen, çünkü tüm iblislerin iki şeyden korktuklarının farkındaydı: saf demirden ve harlı ateşten. Ağır mı ağır demirci çekicini ileri doğru uzattı. Çekiç elinde titrese de kimse onu bu yüzden küçük görmedi.

Adı Menda olmayan öne çıktı ve iki eliyle birden çekicin demir başını tuttu. Hiçbir şey olmadı. Perial evinin kapı eşiğinde gözyaşlarına boğuldu, zira Tehlu’ya güvense de içinde bir annenin oğluna yönelik endişesini taşıyordu.

“Annem öyle dese bile adım Menda değil. Ben her şeyin efendisi Tehlu’yum. Sizi iblislerden ve kalplerinizdeki kötülükten kurtarmaya geldim. Ben Tehlu’yum, kendi kendimin oğluyum. Kötüler sesimi duyup tir tir titresinler.”

Titrediler de. Ama bazıları inanmayı reddetti. Ona iblis diyerek onu tehdit ettiler. Sert, ürkütücü sözler sarf ettiler. Birkaçı ona taş atıp küfretti, ondan ve annesinden tarafa tükürdü.

Tehlu öfkeye kapıldı. İçinden hepsini oracıkta haklamak geldi, ama Perial kendini onun önüne atıp oğlunu omzundan tutarak yatıştırdı. “Başka ne bekliyordun ki?” diye usulca sordu ona. “İblislerle komşuluk eden insanlardan? En uslu köpek bile yeteri kadar tekmelenirse kendisine uzanan eli ısırır.”

Tehlu bu sözler üzerinde düşündü ve Perial’ın bilge olduğunu bir kez daha anladı. O yüzden gözlerini Rengen’e çevirip yüreğinin içine baktı. “Engen’in oğlu Rengen, senin birlikte olmak için para ödediğin bir metresin var. Sana iş için gelen bazı kimseleri kandırıyor veya onlardan çalıyorsun. Dışından dua etmene rağmen benim, Tehlu’nun, dünyayı yarattığına ve üzerinde yaşayanları izlediğine inanmıyorsun.”

Rengen bunları duyunca bembeyaz kesildi ve çekicini yere düşürdü. Tehlu’nun ağzından çıkanlar doğruydu. Tehlu oradaki her adama ve kadına baktı. Kalplerinin içini gördü ve gördüklerini dile getirdi. Hepsi de kötü kalpliydi; hattâ öyle ki Rengen içlerinde en iyi kalpli olandı.

Tehlu toprağa, kendisiyle orada bulunanların arasına bir çizgi çekti. “Bu yol hayatın dolambaçlı gidişatına benzer. Üzerinde yürüyebileceğiniz iki taraf yan yana durur. Şu an her biriniz o taraftasınız. Bir seçim yapmanız gerekiyor. Ya kendi tarafınızda kalacak ya da benimkine geçeceksiniz.”

“Ama yol aynı yol, öyle değil mi? Yolun her iki tarafı da aynı yere çıkıyor,” dedi oradakilerden biri.

“Evet.”

“Peki yol nereye varıyor?”

“Ölüme. Biri hariç tüm yaşamlar ölümle son bulur. Bu dünyanın düzeni böyledir.”

“Öyleyse hangi tarafta durduğumuz ne fark eder?” Soruyu soran Rengen’di. İri yarı bir adam olup orada bulunanlar arasında kara gözlü Tehlu’dan daha uzun boylu bir iki kişiden biriydi. Ama son birkaç saat içinde gördükleri ve duydukları onu derinden sarsmıştı. “Yolun bizim durduğumuz tarafında ne var?”

“Acı,” dedi Tehlu, taş kadar sert ve soğuk bir sesle. “Ceza.”

“Peki ya senin tarafında?”

“Yine acı,” dedi Tehlu aynı sesle. “Şimdilik acı var, tüm yaptıklarınız için. Bundan kaçamazsınız. Ama bu benim patikam ve ben de buradayım.”

“Karşıya nasıl geçebilirim?”

“Pişman ol, tövbe et ve yanıma gel.”

Rengen çizgiyi aşıp Tanrısının yanında durdu. Tehlu ise eğilip demircinin yere düşürdüğü çekici aldı. Fakat çekici geri vereceği yerde onu kamçı gibi kullanarak Rengen’e vurdu. Bir kez. İki kez. Üç kez. Üçüncü darbeyle dizleri üstüne düşen Rengen acı içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ama üçüncü darbenin ardından Tehlu çekici bir kenara bıraktı ve yere diz çöküp Rengen’in yüzüne baktı. “İlk geçen sen oldun,” dedi sadece demircinin duyabileceği kadar alçak bir sesle. “Yaptığın cesurca bir şeydi. Zor bir şeydi. Seninle gurur duyuyorum. Sen artık Rengen değil, yol bulan Wereth’sin.” Sonra Tehlu ona iki koluyla birden sarıldı ve dokunuşu artık Wereth olan Rengen’in acısının büyük bölümünü aldı. Ama tamamını değil, zira Tehlu cezadan kaçılamaz derken doğruyu söylemişti.

Oradakiler teker teker çizginin karşısına geçtiler ve Tehlu her birine çekiçle vurdu. Fakat her adam ve kadın yere düştükten sonra Tehlu yanlarına diz çöküp onlarla konuştu ve onlara yeni adlar verip acılarım azalttı.

Erkek ve kadınların çoğunun içinde iblisler saklanıyordu. Çekiç değdiği anda bu iblisler çığlık çığlığa kaçıştılar. Tehlu bu kimselerle daha uzun konuşmasına rağmen sonunda onlara da sarıldı ve herkes ona minnettar kaldı. Bazıları içlerinde yaşayan o korkunç şeylerden kurtuldukları için neşeyle dans bile ettiler.

Nihayetinde çizginin karşı tarafında sadece yedi kişi kaldı. Tehlu onlara yanına gelip gelmeyeceklerini üç kez sordu ve onlar da üç kez

reddettiler. Tehlu üçüncü sorunun ardından çizgiyi bir çırpıda aşıp her birine müthiş bir darbe indirdi ve onları yere serdi.

Ama onların hepsi insan değildi. Tehlu dördüncüsüne vurduğu zaman suya batırılmış sıcak demirin sesi duyuldu ve havaya yanık deri kokusu yükseldi. Zira dördüncü adam insan değil, insan derisi giyen bir iblisti. Bu anlaşılınca Tehlu iblisi tutup elleri arasında ezdi ve adını lanetleyip onu türüne ev sahipliği yapan harici karanlığa geri gönderdi.

Geriye kalan üçü darbelerden hiç sakınmadı. Hiçbiri iblis değilse de düşenlerden bazılarının içinden iblisler çıkıp kaçtılar. İşi bitince Tehlu çizgiyi aşmayan altı kişiyle ne konuştu, ne de onlara sarılıp acılarını hafifletti.

Tehlu başladığı işi bitirmek için ertesi gün yola çıktı. Kasabadan kasabaya giderek herkese aynı seçenekleri sundu. Sonuç hep aynıydı: Bazıları çizgiyi aşıyor, bazılarıysa aşmıyordu. Bazılarıysa insan değil iblisti ve Tehlu bunları yok etti.

Fakat Tehlu'yu atlatan bir iblis vardı. Yüzü gölgelere saklı Encanis. Sesi insanların zihnine bıçak gibi saplanan Encanis.

Tehlu insanlara seçme şansı tanımak için nerede dursa, Encanis kısa süre önce oradan geçmiş oluyor, ekinleri öldürüp kuyulardaki suyu zehirliyordu. İnsanlara birbirlerini katlettiriyor ve geceleri çocukları yataklarından çalıyordu.

Yedinci yılın sonunda Tehlu'nun dünyada ayak basmadığı yer kalmadı. Başımıza bela olan iblislerin tamamını kaçırttı. Ama biri hariç. Encanis başıboş dolanarak bin iblisin işini yapıyor, gittiği her yeri batırıp yok ediyordu.

İşte böyle Tehlu kovaladıkça Encanis kaçtı. Lâkin bir zaman geldi ki Tehlu'yla iblisin arasında bir dönülük mesafe kaldı, sonra iki günlük, sonra da yarım günlük. Nihayet Tehlu iblise o kadar yaklaştı ki Encanis'in geçtiği yollardaki soğuğu hisseder, ellerinin ve ayaklarının

dokunduğu yerleri görür oldu. Çünkü Encanis'in değdiği her şey simsiyah bir buzla kaplıydı.

Takip edildiğini bilen Encanis büyük bir şehre geldi. İblislerin Efendisi güçlerini kullanarak şehri harabeye çevirdi. Bunu Tehlu'yu oyalamak ve böylece ondan kaçabilmek için yapmıştı, ama Yürüyen Tanrı sadece harap olmuş kentin halkıyla ilgilenecek rahipler görevlendirmek için duraksadı.

Encanis altı gün boyunca kaçtı ve altı büyük şehri daha yok etti. Ama yedinci gün güçlerini kullanmasına fırsat kalmadan Tehlu ona yetişti ve böylece yedinci şehir kurtuldu. İşte yedi sayısını şanslı kabul etmemizin ve haftanın yedinci günü Chaen'i kutlamamızın sebebi budur.

Başı sıkışan Encanis tüm çabalarını kaçmak üzerine yoğunlaştırdı. Fakat sekizinci gün Tehlu uyumak ya da karnım doyurmak için hiç durmadı. Ve böylece Mahv'ın sonunda Tehlu nihayet Encanis'e yetişti. İblisin üstüne atlayıp ona demirci çekiciyle vurdu. Encanis yere yığıldı, lâkin Tehlu'nun çekici de paramparça olup etrafa saçıldı.

Tehlu iblisin kıpırtısız vücudunu gece boyunca taşıdı ve dokuzuncu günün sabahında Atur şehrine vardı. Halk onu baygın durumdaki iblisi taşırken görünce Encanis'in öldüğünü sandı. Fakat Tehlu böyle bir şeyin kolay olmadığının bilincindeydi. Sıradan bir silah ya da darbe Encanis'i öldüremezdi. Hiçbir hücre onu parmaklıklar ardında tutamazdı.

Tehlu gece boyunca çalıştı. Onuncu sabahın ışıkları ona dokunduğu sırada Tehlu son bir çabayla tekeri tamamladı. Tamamıyla siyah demirden yapılmış teker, bir insanın boyundan daha yüksekti. Her biri bir çekicin sapından daha kalın altı tane göbek çubuğuna sahipti ve kenarı bir karış geliyordu. Kırk adam kadar ağırdı ve buz gibi soğuktu. Adı o kadar korkunçtu ki hiç kimse onu söyleyemiyordu.

Tehlu kendisini seyredenleri toplayıp içlerinden bir rahip seçti. Sonra onlara şehrin ortasında beş metre boyunda ve on metre derinliğinde kocaman bir çukur kazdırdı.

Güneşin doğuşuyla birlikte Tehlu iblisin bedenini tekerin üstüne bıraktı. Encanis demire değer değmez uykusunda kıpırdanmaya başladı. Ama Tehlu onu tekere sıkıca zincirledi ve zincirin halkalarını bir çekiçle ezerek kilitten sağlam kıldı.

Tehlu geri çekildi ve Encanis kâbus görürcesine tekrar kıpırdandı. Sonra sarsılarak bütünüyle kendine geldi. Vücudunu yay gibi gererek zincirlerine asıldı. Demirin tenine dokunduğu yerlere bıçaklar, iğneler ve çiviler saplanır gibiydi; kış soğuğunun o yakıcı ısırığını ve yüz böceğin sokmasını aynı anda hissediyordu âdeta. Demir onu yakarken, ısırırken, dondururken Encanis tekerin üstünde debelenerek ulumaya başladı.

Çıkardığı ses Tehlu'nun kulaklarına müzik gibi geldi. Tehlu tekerin yanma yatıp derin bir uykuya daldı, zira çok yorgundu.

Uyandığında vakit onuncu günün akşamıydı. Encanis halen tekere bağlı olsa da artık uluyup kapana kısılmış bir hayvan gibi çırpınmıyordu. Tehlu eğildi ve büyük bir çabayla tekerin bir tarafını kaldırıp yakında yetişen bir ağaca dayadı. Tehlu iblise yaklaşır yaklaşmaz Encanis ona hiç kimsenin anlamadığı dillerde sövüp saydı, onu tırmalayıp ısırdı.

"Bu belayı başına kendin açtın," dedi Tehlu.

O gece bir kutlama düzenlendi. Tehlu bir düzine çam ağacı kesilmesi için adam yolladı ve evvelden kazılmış çukurun dibinde o ağaçlarla muazzam bir ateş yaktırdı.

Şehir halkı gece boyunca ateşin etrafında dans etti, şarkılar söyledi. Dünyadaki iblislerin sonuncusunun ve en tehlikelisinin nihayet yakalandığını biliyorlardı.

Encanis gece boyunca tekere bağlı bir halde onları sessiz sedasız seyretti.

On birinci günün sabahında Tehlu üçüncü ve son kez Encanis'in yanma gitti. İblis bitkin ve vahşi görünüyordu. Beti benzi atmış, derisi

âdeta kemiklerine yapışmıştı. Fakat gücü hâlâ kapkara bir kabuk gibi etrafını sarıyor, yüzünü gölgelere gizliyordu.

“Encanis,” dedi Tehlu, “bu son şansın. Konuş artık, çünkü bunun gücün dahilinde olduğunu biliyorum.”

“Lord Tehlu, ben Encanis değilim.” İblisin sesi yürek parçalayıcıydı ve onu duyan herkesin içini bir keder kapladı. Ama sonra sıcak demirin tıslaması gibi bir ses yükseldi ve teker koca bir çan gibi çınladı. Bu ses karşısında Encanis’in vücudu ızdırap içinde gerildi ve çınlama geçerken hareketsiz kaldı.

“Numara yapmayı bırak, karanlık olan. Yalan söylemekten vazgeç,” dedi Tehlu sert bir sesle. Gözleri tekerin demiri kadar sert ve siyahtı.

“Öyleyse ne yapayım?” diye tısladı Encanis, taşın taşa sürtünmesi gibi bir sesle. “Ne? Benden ne istiyorsun, seni canı çıkasıca?”

“Yolun çok kısa, Encanis. Ama hangi tarafında gideceğini hâlâ seçebilirsin.”

Encanis bir kahkaha attı. “Bana sığırlara verdiğin seçme şansını mı veriyorsun? Peki öyleyse, senin durduğun tarafa geçiyorum. Pişman ve...”

Teker gene dev bir çan gibi uzun uzun çınladı. Encanis tekrar zincirlerinin arasında debelendi. Çığlığı dünyayı sarsıp yarım kilometreye kadar her yöndeki kayaları çatlattı.

Tekerin çınlaması ve çığlıklar dindiğinde, Encanis zincirlerinin içinde soluk soluğa titriyordu. “Yalan söyleme dedim, Encanis,” dedi Tehlu acımasızca.

“Öyleyse kendi tarafımı seçiyorum!” diye uludu Encanis. “Pişman değilim! Elime fırsat geçse tek değiştireceğim şey, kendi yolumda ne kadar hızlı koştuğum olurdu. Senin şu insanların, türümün gözünde, besleneceğimiz birer sığır gibidirler! Bana yarım saat versen öyle şeyler yaparım ki şu ağzı açık bakan sefiller korkudan akıllarım kaçırırlar. Çocuklarının kanını içer, kadınlarının gözyaşlarında

yıkanırım.” Dahasını da söyleyecekti, fakat nefesi yetmedi ve kendisini tutan zincirlere bir kez daha asıldı.

“Peki,” diyen Tehlu tekere yanaştı. Bir an için Encanis’e sarılacakmış gibi gözüktü, fakat aslında tekerin demir çubuklarına uzanıyordu. Sonra Tehlu yüklendiği gibi tekeri başının üstüne kaldırdı. Kollan yukarı doğru dimdik uzanmış bir halde tekeri çukura kadar götürdü ve Encanis’ı ateşe attı.

Ateş gece boyunca yarım düzine çam ağacıyla beslenmişti. Alevler sabahın erken saatlerinde sönerek geride rüzgar estikçe parlayan kaim bir kor yatağı bırakmıştı.

Teker, Encanis üste gelecek biçimde çukura düştü. Dibe çarpınca kıvılcımlar patladı ve teker biraz küllere battı. Encanis’i yakan ve ısıran demir, onu sıcak korların üzerinde tuttu.

Encanis ateşe doğrudan temas etmese bile çukur o kadar sıcaktı ki giysileri kapkara oldu ve alev almaksızın dağılmaya başladı. İblis zincirlerine asıldıkça teker korlara daha da çok battı. Encanis çığlık attı, çünkü iblislerin bile ateşten ve demirden ölebileceklerini biliyordu. Ve bütün güçlerine rağmen kendini yanmaktan alıkoyamıyordu. Altındaki tekerin giderek ısındığım, kollarını ve bacaklarını dağladığını hissediyordu. Çığlık çığlığa bağıran Encanis’in derisinden artık dumanlar tütüyor, etleri yavaş yavaş kömürleşiyordu; yine de yüzü hâlâ kapkara bir alev gibi etrafım saran gölgede gizliydi.

Sonra Encanis’ten ses seda çıkmaz oldu. Kulağa sadece iblisin uzuvlarından damlayan ter ve kanın tıslaması geliyordu. Bir süreliğine her şey kıpırtısızdı. Ardından Encanis kendisini tekere bağlayan zincirlere öyle bir yüklendi ki kasları kemiklerinden ayrılacakmış gibi oldu.

Yine bir çanın çınlamasını andıran gür bir ses duyuldu ve iblisin bir kolu tekerden kurtuldu. Ateşin sıcağından artık kıpkırmızı parlayan zincirler yukarı fırlayıp çukurun başında duranların hemen önüne düştü. Artık sadece Encanis’in kırılan cam şangırtılarını andıran delice kahkahaları işitiliyordu.

Hemen sonra iblis diğer kolunu da kurtardı, fakat başka bir şey yapamadan önce Tehlu kendini çukura attı. Tekerin üstüne öyle bir kuvvetle düştü ki demir çan gibi çınladı. Tehlu iblisin ellerini tutup tekere bastırdı.

Encanis hiddet ve hayretle haykırdı, zira yanan tekerden kurtulamamasına ve Tehlu'nun zincirlerden daha güçlü olduğunu anlamasına rağmen Tehlu da alevler içinde kalmıştı.

"Budala!" diye uludu. "Sen de benimle beraber öleceksin. Git kendini kurtar. Beni bırakırsan bir daha başına bela olmam." Teker yine çınlamasa bile Encanis sahiden de korkmuştu.

"Hayır," dedi Tehlu. "Cezan ölümdür ve onu çekeceksin."

"Budala! Kaçık!" Encanis boş yere debelendi. "Sen de benim gibi alevlere boğuldun. Sen de benim gibi can vereceksin!"

"Her şeyin sonu küldür ve bu vücut da önünde sonunda yanacak. Ama ben Tehlu'yum. Kendi kendimin oğluyum. Kendi kendimin babasıyım. Daha önce de öyleydim, bundan sonra da öyle olacağım. Kurban oluyorsam bil ki kendime oluyorum. Ve bana ihtiyaç duyulursa, münasip biçimde de çağrılırsam, hüküm ve ceza vermek için geri geleceğim."

Tehlu onu yanan tekere bastırdı. İblisin tehditlerinden ve yakarışlarından hiçbiri Tanrı'yı yerinden bir santim bile oynatmadı. Encanis dünyadan işte böyle defoldu ve eskiden Menda olan Tehlu da onunla beraber göçüp gitti. İkisi de Atur'daki çukurda kül oldu. Tehlin rahipleri bu yüzden kül grisi cüppeler giyerler. Ve Tehlu'nun bizimle ilgilendiğini, bizi izlediğini ve bizi kolladığını böyle...

Jaspin yeniden ulumaya ve iplerini çekiştirmeye başlayınca Trapis öyküsünü bitiremedi. Artık dikkatimi verebileceğim bir hikâye kalmadığı için hemen kendimden geçtim.

O günden sonra aklımdan hiç çıkmayacak bir kuşku duymaya başladım. Trapis bir Tehlin rahibi miydi? Cüppesi yırtık pırtık ve kirliydi, fakat uzun zaman önce kül grisi olabilirdi. Öyküsünün bazı

kısımlarını tekleyerek ve beceriksizce anlatmasına rağmen diğer bazı kısımlarını heybetli, kendinden emin bir sesle dile getirmişti. Acaba onu dinlediği vaazlardan mı hatırlıyordu? Yoksa *Yol Kitabından* mı?

Bunları hiç sormadım. Ve sonraki aylarda bodrumuna sık sık uğramama rağmen Trapis'in başka bir öykü anlattığını da duymadım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gölgeymişçesine

Tarbean'da geçirdiğim zaman boyunca öğrenmeye devam ettim. Fakat aldığım derslerin çoğu acı dolu ve nahoşlu.

Dilenmeyi öğrendim. Dilenmek çok zorlu bir seyirci kitlesi karşısında rol yapmanın oldukça pratik bir çeşidiydi. Aslında iyi iş çıkarıyordum, lâkin Suyanı'nda para azdı ve boş bir dilenci kâsesi soğuk ve aç bir gece anlamına geliyordu.

Tehlikeli bir deneme yanılma sürecinin sonunda bir para kesesini asılı durduğu kemerden kesip almayı ve yankesicilik yapmayı öğrendim. Özellikle İkincisinde oldukça başarılıydım. Her tür kilit ve sürgü kısa zamanda benimle tüm sırlarını paylaşır oldu. Atik parmaklarımı ne ebeveynimin ne de Abenthy'nin asla tahmin edecekleri bir amaç doğrultusunda kullanıyordum.

Anormal beyazlıktaki dişlerini sergileyerek gülümseyenlerden kaçmayı öğrendim. Denner reçinesi dişleri yavaş yavaş ağartır, bu yüzden bir müptela, dişleri bembeyaz olana kadar yaşamışsa muhtemelen elinde avucunda ne varsa satmış demektir. Tarbean tehlikeli insanlarla doludur, ama bunların hiçbiri daha fazla reçine arzulayan bir müptela kadar tehlikeli değildir. Bir çift peni karşılığında bile cinayet işlemekten çekinmezler.

Paçavraları birbirine bağlayarak eğreti pabuçlar yapmayı öğrendim. Gerçek pabuçlar benim için hayaldi. İlk iki yıl ayaklarım sürekli üşüyor, yaralanıyor ya da her iki duruma birden düşüyor gibiydi. Fakat şehirdeki üçüncü senemde tabanlarım kösele gibi olmuştu ve sivri taşların üzerinde saatlerce koşsam bile bir şey hissetmiyordum.

Hiç kimseden yardım beklememeyi öğrendim. Tarbean'ın tekin olmayan muhitlerinde yapılan bir yardım çağrısı, rüzgara karışan kan kokusu misali her türden yırtıcıyı çekebilir.

Damda, üç çatının sıkıca birleştiği saklanma yerimde uyuyordum. Ansızın altımdaki ara sokaktan yükselen sert kahkahalarla ve ayak sesleriyle uyandım.

Yere çarpan ayakların gürültüsü kesildi ve yırtılan kumaş sesini daha başka kahkahalar izledi. Damın kenarına kadar kayıp aşağıya baktım. Neredeyse adam denebilecek cüssede birkaç oğlan gördüm. Tıpkı benim gibi paçavralar içindeydiler. Beş veya altı kişiydiler. Kendileri de birer gölgeymişçesine gölgelere girip çıkıyorlardı. Uzun müddet koştukları için göğüsleri inip kalkıyor, soluklanmaları yukarıdaki çatıdan bile duyuluyordu.

Kovaladıkları şey sokağın ortasındaydı: en fazla sekiz yaşındaki küçük bir oğlan. Büyük oğlanlardan biri onu yere bastırırken küçük oğlanın çıplak teni ay ışığı altında parlıyordu. Yine bir yırtılma sesi çıktı ve çocuğun hafif çığlığını hıçkırıkları izledi.

Diğerleri kendi aralarında alçak bir sesle hızlı hızlı konuşurken yüzlerinde sert ve aç sırıtışlar beliriyordu.

Benim de gece vakti kovalandığım olmuştu, hem de birkaç kez. Aylar önce ben de yakalanmıştım. Aşağıya bakarken elimde fırlatmaya hazır ağır bir çatı kiremidi bulunca pek şaşırmadım.

Sonra durakladım ve başımı çevirip saklanma yerime baktım. Orada eski püskü bir battaniye ve yarım somun ekmek vardı. Kara günler için sakladığım param, yani şansım döndüğü zaman kullanabilmek için biriktirdiğim sekiz demir penim de orada saklıydı. Hepsinden daha değerlisiyse Ben'in kitabıydı. Burada güvendeydim. Zaten içlerinden birini vurabilsem dâhi diğerleri iki dakika içinde çatıya çıkmış olurlardı. Sonrasında kaçabilsem bile gidecek hiçbir yerim yoktu.

Kiremidi bıraktım. Artık evim olan köşeye geri döndüm ve çıkıntı yapan çatıların altına kıvrılıp yattım. Battaniyemi sımsıkı tutup dişlerimi sıkarak aşağıdan gelen konuşmaları ve onlara eşlik eden kaba kahkahalarla alçak, ümitsiz hıçkırıkları duymamaya çalıştım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ara- Sebeplere Duyulan Merak

Kvothe eliyle Tarihçi'ye kalemini bırakmasını işaret etti ve parmaklarını başının üzerinde kenetleyerek gerindi. "Bunları hatırlamayalı uzun zaman olmuştu," dedi. "Hikâyelerdeki Kvothe olmanın altında yatan sebepleri merak ediyorsan sanırım oraya bakman lazım." Tarihçinin alnı kırıştı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Kvothe uzunca bir süre duraksayarak ellerine baktı. "Hayatım boyunca kaç kere dayak yediğimi biliyor musun?"

Tarihçi başını iki yana salladı.

Kvothe kafasını kaldırıp sırıttı ve kayıtsızca omuz silkti. "Ben de bilmiyorum. Böyle bir şeyin insanın aklında kalacağını sanırsın. Kaç kemiğinin kırıldığını, yaralarına kaç dikiş atıldığını hatırlayacağını düşünürsün." Başını sağa sola salladı. "Ben hatırlamıyorum. Ama karanlıkta hıçkıra hıçkıra ağlayan o küçük çocuk daha dün gibi aklımda. Bunca yıl sonra bile."

Tarihçi kaşlarını çattı. "Ama yapabileceğin hiçbir şey olmadığını söyledin."

"Vardı," dedi Kvothe ciddiyetle, "ama yapmadım. Bir karar verdim ve o karardan bugün bile pişmanım. Kemikler kaynar, fakat pişmanlık ömrünün sonuna kadar yanındadır."

Kvothe kendini masadan geriye itti. "Sanırım Tarbean'ın karanlık yüzünden bu kadar bahsetmek yeter." Ayağa kalktı ve kollarını kaldırarak iyice gerindi.

"Niye, Reshi?" Sözler Bast'ın ağzından ansızın dökülüverdi. "Madem bu kadar kötüydü, niye orada kaldın?"

Kvothe bu soruyu beklemişçesine kendi kendine kafa salladı.

"Başka nereye gidebilirdim ki, Bast? Tanıdığım herkes ölmüştü." "Herkes değil," diye karşı çıktı Bast. "Abenthy hâlâ hayattaydı. Onun yanma gidebilirdin."

“Hallowfell yüzlerce kilometre ötedeydi, Bast,” dedi Kvothe bitkin bir sesle, sonra da odanın karşı tarafına gidip barın arkasına geçti. “Babamın haritaları olmadan aşmam gereken yüzlerce kilometre. İçinde yatabileceğim bir araba olmadan aşmam gereken yüzlerce kilometre. Yardım edecek biri, para veya ayakkabı olmadan. Herhalde imkânsız bir yolculuk değildi, ama ailesini kaybetmenin verdiği şoku atlatamamış genç bir çocuk için...”

Kvothe yine başım iki yana salladı. “Hayır. En azından Tarbean’da dilenebiliyor ya da hırsızlık yapabiliyordum. Ormanda bir yazı bile zar zor geçirebildim. Peki ya kışın ne yapacaktım?” Yine bir sağa sola salladı kafasını. “Ya açlıktan ya da soğuktan ölür giderdim.”

Barın arkasında duran Kvothe maşrapasını doldurdu ve içine farklı kaplardan çeşit çeşit baharat ekledi. Ardından yüzünde dalgın bir ifadeyle koca taş şömineye doğru yürüdü. “Aslında haksız sayılmazsın. Tarbean’dan daha kötü bir yer olamazdı.”

Ateşe bakarak omuz silkti. “Ama biz insanlar alışkanlıklarımıza bağlıyızdır. Kendimiz için kazdığımız çukurlarda kalmak kolayımıza gelir. Durumumu hak ettiğimi bile düşünmüş olabilirim. Belki de Chandrialılar geldiklerinde orada bulunmadığım için cezalandırılıyordum. Ailemin geri kalanıyla beraber ölmediğim için.”

Bast ağzını açtıysa da bir şey demeden kapadı ve kaşlarını çatarak gözlerini masaya dikti.

Kvothe ona bakıp nazikçe tebessüm etti. “Bunun mantıklı olduğunu söylemiyorum, Bast. Duygular tabiatları gereği mantıklı değildir. Artık öyle düşünmüyorum, ama o zamanlar düşünüyordum. Hatırlıyorum.” Tekrar ateşe baktı. “Beriden aldığım eğitim bana öyle berrak ve keskin bir hafıza kazandırdı ki bazen kendimi kesmemek için dikkat etmem gerekiyor.”

Kvothe ateşten küçük bir taş alıp tahta maşrapasının içine attı. Taş tıslayarak şarabın içine battı. Sıcak karanfil ve hindistancevizi kokusu odayı doldurdu.

Kvothe baharatlı şarabını uzun saplı bir kaşıkla karıştırarak masaya geri gitti. “Aklımın başımda olmadığını da unutmayın. Beynimin büyük bir bölümü hâlâ şoktaydı. Hattâ uyuyordu bile diyebilirim. Bir şeyin, yahut birinin beni uyandırması gerekiyordu.”

Tarihçiye kafa salladı. Tarihçi yazarken kullandığı elini dinlendirmek için onu gelişigüzel salladı, sonra da hokkasının tıpasını çıkardı.

Kvothe sandalyesinde arkasına yaslandı. “Unuttuğum şeylerin bana hatırlatılması lazımdı. Oradan ayrılmak için bir sebebe ihtiyaç duyuyordum. Bana bunu verecek biriyle tanışana kadar yıllar geçti.” Tarihçiye bakıp gülümsedi. “Skarpi’yle tanışmadan önce.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Lanre'nin Ettiği

Yıllardır Tarbean'daydım. Üç doğum günüm ben farkına bile varmadan gelip geçmişti ve yaşım artık on beşti. Suyanı'nda nasıl hayatta kalınacağını biliyordum. Usta bir dilenci ve hırsız olup çıkmıştım. Kilitler ve cepler en ufak bir dokunuşumla açılıveriyordu. Hangi rehinci dükkanlarının "amcamın verdiği" malları sorgusuz sualsiz satın aldığını biliyordum.

Üstüm başım hâlâ yırtık pırtıktı ve arada bir karnımı doyuramadığım oluyordu, fakat açlıktan ölecek gibi de değildim. Kara günler için sakladığım param yavaş yavaş artıyordu. Uyuyacak sıcak bir yer için sık sık para ödememi gerektiren zorlu bir kıştan sonra bile birikmiş yirmi demir penim vardı. Bu meblağ benim için bir ejderhanın hâzinesi gibiydi.

Sürdürdüğüm hayata alışmıştım, fakat kara gün paramı arttırmanın haricinde uğruna yaşadığım hiçbir şey yoktu. Beni motive eden, özlemle beklediğim bir gayem bulunmuyordu. Günlerimi çalacak şeyler arayarak ve kendi kendimi eğlendirerek geçiriyordum.

Fakat bütün bunlar birkaç gün evvel Trapis'in bodrumunda değişmişti. Genç bir kızın huşu dolu bir sesle, vaktinin tamamını Yarım Direk adlı bir Rıhtımyanı tavernasında geçiren bir öykücüden bahsettiğini duymuştum. Duyduklarıma bakılırsa adam kilise çanlarının her altıncı çalışında bir hikâye anlatıyordu. Üstelik bilmediği hikâye yoktu. Dahası bir de iddiası vardı. İstediğin öyküyü bilmiyorsa sana bütün bir talent verecekti.

Kızın dedikleri gün boyu aklımdan çıkmamıştı. Sözlerinin doğruluğundan kuşkuluydum, ama bütün bir gümüş talentle neler yapabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Ayakkabı, hattâ bir çakı satın alabilir, Trapis'e para verebilir, bütün bu harcamalara rağmen kara gün paramı iki katma çıkarabilirdim.

Kız bahis hakkında yalan söylüyorsa bile yine de ilgimi çekmeyi başarmıştı. Sokaklarda eğlence bulmak zordu. Bazen baldırı çıplak bir kumpanyanın bir köşe başında uyduruk bir oyun sergilediği, bazen de

bir kemancının tavernalarda çaldığı oluyordu. Fakat gerçek eğlenceler ancak para karşılığı elde edilebiliyordu ve ben de binbir zorlukla kazandığım penileri çarçur etmek istemiyordum.

Ama bir sorun vardı. Rıhtımyanı benim için güvenli değildi.

Bunu açıklasam iyi olacak. Bir yıl kadar önce Pike'ı sokakta yürürken gördüm. Tarbean'daki ilk günümde o ve dostları ara sokakta bana saldırdıklarından ve babamın lavtasını parçaladıklarından beri onu ilk defa görüyordum.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak ve gölgelerde kalarak onu gün boyunca izledim. Sonunda Rıhtımyanı'ndaki küçük bir ara sokağa girdi. Orada benim saklanma yerim gibi bir yeri vardı. Yuvası, hava şartlarından korunmak için üst üste dizdiği kırık kasalardan yapılmıştı.

Gece boyunca bir çatıya tünedim ve Pike ertesi sabah çekip gidene kadar bekledim. Sonra kasalardan oluşan evine kadar inip etrafa bakındım. Yuvası yıllar içinde biriktirdiği ufak tefek eşyalarla dolu rahat bir yerdi. Bulduğum bir şişe birayı içtim. Ayrıca yarım kalıp peynirini yedim ve sanki benimkinden daha az yırtık pırtıkmış gibi gömleğini çaldım.

Arayışımı sürdürerek birkaç ıvır zıvır, bir mum, bir top iplik ve birkaç misket ortaya çıkardım. En şaşırtıcı olanı da birkaç parça yelken bezinin üzerine kömürle çizilmiş bir kadın yüzüydü. Asıl aradığımı bulana kadar neredeyse on dakika geçti. Tüm bunların altında, sıkça kullanıldığı anlaşılan küçük bir tahta kutu mevcuttu. İçinde beyaz bir kurdeleyle bağlanmış bir demet menekşe, ipliklerden yapılma yelesinden eser kalmamış bir oyuncak at ve bir tutam kıvırcık san saç bulunuyordu.

Çakmaktaşı ve çelik parçası kullanarak ateş yakmam birkaç dakikamı aldı. Menekşelerin tutuşması çok kolay oldu ve kısa zaman içinde yağlı duman bulutları gökyüzüne yükselmeye başladı. Bir kenarda durup Pike'ın sevdiği her şeyin cayır cayır yanmasını seyrettim.

Fakat o anın tadını çıkarırken gereğinden fazla oyalandım. Dumanı gören Pike ile bir arkadaşı sokağın başından koştura koştura geliyorlardı. Kapana kısılmıştım. Öfkeden kuduran Pike üstüme atladı. Benden on beş santim daha uzun ve yirmi kilo daha ağırdı. İşin asıl kötü tarafı, elinde bir ucuna misine bağlanarak basit bir bıçağa dönüştürülmüş bir cam parçası tutmasıydı.

Beni bir kez dizimin üstüne gelecek şekilde sağ baldırımdan bıçakladı. Elini sokak taşlarına vurarak bıçağını parçaladım. Bunun ardından bir gözümü morartıp birkaç kaburgamı kırdıysa da, tam apış arasına bir tekme atarak elinden kurtulmayı becerdim. Ben topallayarak kaçarken o da badi badi adımlarla peşimden koşuyor, yaptıklarım için beni öldüreceğini bağırıyordu.

Ona inandım. Bacağımı sardıktan sonra biriktirdiğim kara gün paramın tamamını harcayarak adına tortu denilen ve içildiği zaman insanın ağzını yakan ucuz, berbat bir içkiden iki litre kadar satın aldım. Ardından topallaya topallaya Rıhtımyanı'na gidip Pike ile arkadaşlarım bekledim.

Beni görmeleri uzun sürmedi. Dikişçiler Caddesi'nden Yağcılara kadar arkadaşlarıyla beni takip etmelerini sağladım. Gündüz vakti etrafta insanlar varken bana saldırmaya cesaret edemeyeceklerini bildiğimden hep ana caddelerde kaldım.

Bir ara sokağa dalar dalmaz kaçtığımı sanarak bana yetişmek için peşimden koştular. Fakat köşeyi döndüklerinde karşılarında kimse yoktu.

Pike başını kaldırıp yukarı bakmayı akıl ettiği sırada, ben de tepesindeki çatıdan üstüne bir kova dolusu tortuyu dökmeye başlamıştım. Sıvı Pike'ın yüzüne ve göğsüne çarparak onu sırılsıklam etti. Pike haykırarak gözlerini tuttu ve dizleri üstüne çöktü. Sonra evvelden çaldığım fosforlu kibriti çakıp aşağı bıraktım ve alevi titreşerek ona doğru düşmesini seyrettim.

İçimi dolduran çocuklara özgü o saf, katıksız nefretle Pike'ın alevlere boğulmasını umuyordum. Boğulmadı, ama alev aldı. O çığlık

çığlığa sağa sola koşuştururken arkadaşları elleriyle onu söndürmeye çalıştılar. Onlar bu işle meşgulken oradan uzaklaştım.

Bu olay yaşanalı bir seneyi aşmıştı ve o günden beri Pike'ı görmemiştim. O beni bulmaya çalışmadığı gibi ben de Rıhtımyanı'ndan uzak durmuş, kimi zaman oranın yakınından geçmektense yolumu kilometrelerce uzatmıştım. Buna bir tür ateşkes denebilirdi. Fakat Pike ile arkadaşlarının görünüşümü unutmadıklarından ve beni tespit ederlerse öç almaya kalkışacaklarından da emindim.

Konu üzerine enine boyuna düşündükten sonra bunun çok tehlikeli olduğuna karar verdim. Bedava öykü ve bir gümüş talent vaadi bile Pike'la karşılaşma tehlikesine değmezdi. Hem ayrıca adamdan hangi hikâyeyi isteyecektim ki?

Sonraki birkaç gün boyunca bu soruyu kafamda evirip çevirdim. Ondan hangi hikâyeyi isteyebilirdim? Bir rıhtım işçisine sürtündüm ve elimi onun cebine sokamadan tokat yiyerek kovalandım. Hangi hikâyeyi? Tehlin kilisesinin karşısındaki sokağın köşesinde dilendim. Hangi hikâyeyi? Üç somun ekmek çalıp ikisini Trapis'e hediye ettim. Hangi hikâyeyi?

Sonra bir gece üç çatının birleştiği saklanma yerimde uykuya dalmak üzereyken aklıma bir tane geliverdi. Lanre. Elbette. Ondan Lanre'nin gerçek hikâyesini anlatmasını isteyebilirdim. Babamın uzun uzun aradığı o öyküyü...

Yıllardır içime gömdüğüm şeyleri ansızın anımsayıverdim: babamın lavta tellerini tıngırdatarak oyalanmasını, annemin arabanın yanında onunla beraber oturarak şarkılar söylemesini. Kalbim hızla atmaya başladı. Elimi refleks gereği ateşten çekercesine bu hatıralardan kaçınmak istedim.

Fakat hatıraların beklediğim gibi derin bir acı değil de hafif bir sızı getirdiğini görmek beni şaşırttı. Babamın duymak için can atacağı, bilse kendisinin de anlatacağı bir öyküyü dinlemenin düşüncesi bile içimi küçük ama yoğun bir heyecanla dolduruyordu.

Yine de Rıhtımyanı'na sırf bir öykü dinlemek için gitmenin tam bir delilik olduğunun bilincindeydim. Tarbean'ın yıllardır içime işlediği ihtiyat, bana kendi güvenli köşemde kalmamı söylüyordu...

Yarım Direk'e girer girmez ilk gördüğüm şey Skarpi oldu. Bardaki yüksek bir taburede oturan bu yaşlı adamın gözleri elmas, vücuduysa bostan korkuluğu gibiydi. Cılız ve pörsümüş biri olup kollarıyla yüzü gür, beyaz kıllarla kaplıydı. Buna ak saçlarını da eklediğinizde tüm bu beyazlık, teninin koyu kahverengisinin yanında hemen göze çarpıyor; onu büyük bir dalganın köpüğüyle ıslanmış gibi gösteriyordu.

Önünde yirmi çocuk oturuyordu. Bunlardan birkaçı benimle yaşıt olsa da çoğu daha gençti. Benim gibi pasaklı, çıplak ayaklı sokak çocukları ile bir aileye ve eve sahip olması muhtemel nispeten iyi giyimli, temiz yumurcakları yan yana görmek tuhaftı.

Hiçbiri bana tanıdık gelmemesine karşın kimin Pike'la arkadaş olabileceğini bilmiyordum. Kapının yanında bir yer buldum ve sırtımı duvara dayayıp çömeldim.

Skarpi bana susuzluğumu hatırlatan bir tarzda bir iki kez genzini temizledi. Sonra gösterişli bir ağırbaşlılıkla önünde duran kil bardağa baktı ve onu barın üstünde ters çevirdi.

Çocuklar ileri atılarak barın üstüne sikkeler bıraktılar. Meblağı çabucak saydım: iki demir yarım penilik, dokuz şilin ve bir metelik. Topladığınızda Birleşik Eyaletlerin parasıyla üç demir peninin biraz üstündeydi. Belki de Skarpi gümüş talent iddiasından vazgeçmişti. Duyduğum söylentinin yanlış olması da kuvvetle muhtemeldi.

Yaşlı adam barmene belli belirsiz kafa salladı. "Fallows kırmızısı." Sesi dinleyicilerini ipnotize edecek denli gürdü ve derinden geliyordu. Barın arkasındaki kel adam sikkeleri topladı ve Skarpi'nin geniş ağızlı bardağını şarapla doldurdu.

"Eh, bugün ne dinlemek istersiniz?" diye gürledi Skarpi. Sesi uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi etrafa yayıldı.

Yine bana gösterişli, hattâ hürmetkar gelen kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra tüm çocuklar aynı anda konuştular.

“Ben bir peri masalı istiyorum!”

“... Ören ve Mnat’taki savaş...”

“Evet, Ören Velciter! Hani Baron’un...”

“Lartam...”

“Myr Tariniel!”

“Illien ve Ayı!”

“Lanre,” dedim, neredeyse istemeden.

Skarpi içkisinden bir yudum alırken oda tekrar sessizliğe gömüldü. Çocuklar ona tam olarak çıkartamadığım tanıdık bir beklentiyle bakıyorlardı.

Skarpi tüm bu sessizliğin ortasında sakin sakin oturdu. “Acaba,” diye koyu bir bal gibi ağır ağır aktı sesi, “birinin Lanre dediğini mi duydum?” Mavi gözlerini berrak ve keskin bakışlarla dosdoğru bana dikti.

Ne beklediğimi bilmeksizin kafa salladım.

“Ben Fırtınaduvarı’nın ötesindeki kuru toprakları dinlemek istiyorum,” diye itiraz etti küçük kızlardan biri. “Köpekbalığı gibi kumdan fırlayan yılanları. Ve kumulların altına saklanıp su yerine kan içen kuru adamları. Ve...” Etrafındaki bir düzine farklı çocuktan gelen tokatlarla hemen susturuldu.

Skarpi içkisinden bir yudum daha içerken tüm sesler kesildi. Çocuklar Skarpi’ye bakarlarken ben de onlara baktım ve bana neyi hatırlattıklarım kavradım: kaygıyla saate bakan bir insanı. Yaşlı adamın içkisi bittiği anda öykünün de yarıda kesileceğini tahmin ettim.

Skarpi bu sefer çok ufak bir yudum aldı, ardından bardağını bıraktı ve taburesinde bize doğru döndü. “Gözünü kaybetmesine rağmen dünyayı daha net görmeye başlayan bir adamın öyküsünü kim dinlemek ister?”

Ya ses tonu ya da çocukların tepkisi, bana bunun tamamen göstermelik bir soru olduğunu söyledi. “Peki, Lanre ve Yaradılış Savaşı. Çok, çok eski bir hikâye.” Gözleri çocukların üzerinde gezindi. “Sözlerime kulak verin, çünkü yıllarca ve kilometrelerce uzaktaki parıltılı bir şehri bir zamanlar olduğu gibi anlatacağım…”

Bir zamanlar, yıllarca ve kilometrelerce ötede Myr Tariniel diye bir yer vardı. Parıltılı şehir. Bir kralın başındaki tacın pırlantası gibi dünyanın en yüksek dağlarının arasında dururdu.

Tarbean kadar büyük; ama her köşe başında parlak bir çeşmenin, yemyeşil ağaçların ya da mağrur bir adamı ağlatacak denli güzel bir heykelin olduğu bir kent hayal edin. Dağlara kazılmış, akşam olduktan uzun zaman sonra bile güneşin ışığını içlerinde tutan parlak beyaz taşlardan yapılmış yüksek ve zarif binalar düşünün.

Myr Tariniel’in efendisi Selitos’tu. Selitos bir şeye sadece bakarak bile onun gizli adını görüp anlayabilirdi. O günlerde böyle bir şeyi yapabilen pek çok kimse vardı, fakat Selitos o çağda yaşamış isim verenlerin en güçlüsüydü.

Selitos koruyup kolladığı halk tarafından çok sevilirdi. Verdiği hükümler kati ve adil olup hiç kimse yalanlarla ya da örtbaslarla onun aklını çelemezdi. Gözleri o kadar keskindi ki insanların yüreklerinden geçeni kocaman harfli kitapları okur gibi okuyabilirdi.

O günlerde engin bir imparatorlukta süregiden korkunç bir savaş vardı. Bu savaşa Yaradılış Savaşı deniyordu ve imparatorluğun adı da Ergen’di. Dünya bir daha o kadar büyük bir imparatorluk ya da o kadar korkunç bir savaşa tanık olmamasına rağmen, artık ikisi de yalnızca hikâyelerde anılıyor. Tarih kitaplarında bile onlardan toza toprağa karışalı çok olmuş şüpheli birer söylenti diye bahsediliyor.

Savaş o kadar uzun bir zamandır sürüyordu ki halk gökyüzünün yanan kasabalardan yükselen dumanlarla dolu olmadığı günleri hatırlamıyordu bile. Bir zamanlar imparatorluğun dört bir köşesinde mağrur şehirler bulunurdu, ama artık bunlar cesetlerle dolu birer harabeden ibaretti. Her yere kıtlık ve hastalık egemendi. Bazı yerlere öyle

bir ümitsizlik çökmüştü ki anneler çocuklarına isim verecek kadar bile umut taşımıyorlardı. İmparatorlukta sadece sekiz şehir kalmıştı. Bunlar Belen, Antus, Vaeret, Tinusa, Elmen ve sonra olarak Murilla ile Murella adlı ikiz şehirlerdi. Sonuncusuysa içlerinde en büyük olanı ve asırlardır devam eden savaşın dokunmadığı tek kent olan Myr Tarimel'di. Myr Tariniel yüksek dağlar ve cesur askerler tarafından korunuyordu. Fakat şehirdeki barışın asıl sebebi Selitos'tu. Selitos görme yetisini kullanarak canından çok sevdiği şehrine çıkan dağ geçitlerini gözetlerdi. Yaklaşan bir saldırıyı çok önceden saptayabilsin diye odası kentin en yüksek kulesindeydi.

Selitos'un güçlerinden yoksun olan diğer yedi kent kendisini başka yollarla korumaktaydı. Oraların halkları kaim duvarlara, taşa ve çeliğe güveniyordu. Savaştaki kabiliyetlerine, yiğitliklerine, gözüpekliklerine ve kanlarına güveniyordu. Yani Lanre'ye güveniyordu.

Lanre kılıç tutabilecek yaşa geldiğinden beri dövüşüyordu ve genç bir adam olup da sesi çatlamaya başladığı sırada, kendinden büyük bir düzine adama denkti. Lanre daha sonra Lyra diye bir kadınla evlendi. Onu, hiddetinden daha ateşli bir tutkuyla seviyordu.

Lyra korkunç ve bilge biri olup Lanre'ninki kadar büyük bir güce sahipti. Zira Lanre kolunun kuvvetine ve kendine ölesiye bağlı adamlara sahip olmasına karşın, Lyra her şeyin adını bilirdi ve sesiyle bir adamı öldürebilir, bir fırtınayı dindirebilirdi.

Lanre ile Lyra yıllar boyunca omuz omuza çarpıştılar. Belen'i beklenmedik bir saldırı karşısında savunarak şehri yok edecek bir düşmanı mağlup ettiler. Ordular toplayıp kentleri ittifak kurmanın gereğine ikna ettiler. İmparatorluğun düşmanlarını yıllarca geri püskürttüler. Ümitsizlikten içi kararmış halkın yüreğinde tekrar umut yeşerir oldu. İnsanlar barış istiyorlar, umutlarını Lanre'ye bağlıyorlardı.

Sonra Drossen Tor Blac'ı yaşandı. *Blac* o devrin dilinde "muharebe" anlamına geliyordu. Drossen Tor denen yerde, o uzun ve feci savaşın en büyük muharebesi çarpışıldı. Ordular güneşin altında üç gün, ayın

altında üç gece durmaksızın savaştı. İki taraf da birbirini yenemiyor, iki taraf da geri çekilmeye yanaşmıyordu.

Muharebe hakkında söyleyebileceğim tek bir şey var: Drossen Tor'da ölenlerin sayısı, bugün tüm dünyada yaşayanlardan daha fazlaydı.

Lanre hep çatışmanın en yoğun olduğu, kendisine en çok ihtiyaç duyulan yerdeydi. Kılıcım elinden bir an bile olsun düşürmüyor, onu hiç kınında dinlendirmiyordu. Muharebenin sonuna doğru, bir ceset tarlasının içinde tepeden tırnağa kanla kaplı duran Lanre, korkunç bir düşman karşısında yapayalnız kaldı. Hasmı siyah demirden pullarla kaplı kocaman bir canavardı. Nefesi insanları boğan bir karanlıktı. Lanre canavarla dövüşüp onu öldürdü. Kendi tarafına zafer kazandırdı, ama bunun bedelini canıyla ödedi.

Muharebe bitip düşman taş duvarların ötesine geri püskürtüldüğünde hayatta kalanlar, Lanre'yi öldürdüğü canavarın yakınında, soğuk ve cansız bir halde buldular. Lanre'nin ölüm haberi çabucak yayıldığında herkesin içini bir ümitsizlik kapladı. Askerler muharebeyi kazanarak savaşın seyrini değiştirmişlerdi, fakat her birinin kalbi buz gibiydi. Yüreklerinde besledikleri ümit kıvılcımı söndü sönecekti. Herkes umudunu Lanre'ye bağlamıştı ve Lanre ölmüştü.

O sessizliğin ortasında Lyra gidip Lanre'nin ölüsünün başında durdu ve adını bağırdı. Sesi bir buyruktu. Sesi çelik ve taştı. Sesi ondan tekrar yaşamasını istedi. Lâkin Lanre kıpırtısız ve ölü kaldı.

Lyra korku içinde Lanre'nin yanma diz çöktü ve adını konuştu. Sesi bir davetti. Sesi aşk ve hasretti. Sesi onu hayata çağırdı. Lâkin Lanre soğuk ve ölü kaldı.

Lyra yeis içinde kendini Lanre'nin üstüne attı ve adını ağladı. Sesi bir fısıltıydı. Sesi yankı ve boşluktu. Sesi ona tekrar yaşamasını yalvardı. Lâkin Lanre soluksuz ve ölü kaldı.

Lanre ölmüştü. Lyra hıçkıra hıçkıra ağlayarak titreyen elleriyle kocasının yüzüne dokundu. Etraflarındaki herkes başını çevirdi, çünkü kan gölüne dönmüş savaş meydanı bile Lyra'nın ızdırabı kadar korkunç değildi.

Ama Lanre onun çağrısını duydu. Lanre karısının sesini takip ederek ona gitti. Ölümün kapısının ardından çıkageldi. Derin ve capcanlı bir nefes aldı. Gözlerini açtı ve titreyen elleriyle Lyra'nın gözyaşlarını silmeye çalıştı. Karısının adım söyledi ve onu kollarının arasına alıp teselli etti.

Muharebeden sağ çıkanlar Lanre'nin canlanışına hayretler içinde tanıklık ettiler. Barışa yönelik, onca zamandır içlerinde besledikleri titrek ümit kıvılcımı harıl harıl yanan bir ateşe döndü.

"Lanre ve Lyra!" diye gök gürültüsü gibi bir sesle bağırdılar. "Beyimizin sevgisi ölümden bile güçlü! Hanımımızın sesi onu geri getirdi! Birlikte ölüme karşı koydular! Onlar bir arada oldukça kim sırtımızı yere getirebilir?"

Savaş sürüp gitti, fakat Lanre ile Lyra omuz omuza çarpıştıkça, gelecek eskisi kadar kasvetli görünmüyordu. Lanre'nin nasıl öldüğü, sevgisi ve Lyra'nın gücü sayesinde nasıl geri geldiği kısa süre içinde kulaktan kulağa yayıldı. Çok uzun zamandan beri ilk kez insanlar budala veya deli yerine konmadan barıştan açık açık bahseder oldular.

Aradan yıllar geçti. İmparatorluğun düşmanlan azaldıkça azaldı. En karamsar insanlar bile savaşın hızla sona yaklaştığını görebiliyorlardı.

Sonra bir dedikodu duyuldu: Lyra hastalanmıştı. Lyra kaçırılmıştı. Lyra ölmüştü. Lanre imparatorluktan kaçmıştı. Lanre dellenmişti. Hattâ bazıları Lanre'nin intihar ettiğini ve ölüler diyarında karısını aradığını bile söylediler. Hikâyeler pek çoktu, ama hiç kimse işin aslını bilmiyordu.

Tüm bu dedikoduların arasında Lanre bir gün Myr Tariniel'e çıkageldi. Üzerinde gümüş kılıcı ve demir pullu siyah zırhı vardı. Zırhı

bedeninde gölgesi kadar kusursuz duruyordu. Onu Drossen Tor'da öldürdüğü canavarın leşinden yapmıştı.

Lanre şehrin dışında Selitos'la konuşmak istedi. Selitos dostunun dertlerini paylaşmayı ve ona huzur vermeyi umarak razı geldi. Zaten tanışıklıkları eskiye dayanıyordu, zira ikisi de halklarının lideriydi.

Selitos da dedikoduları duyup endişeye kapılmıştı. Lyra'nın sıhhati için kaygılansa da asıl Lanre adına korkuyordu. Selitos bilgeydi. İzdırabın bir yüreği nasıl dağlayabileceğini, tutkuların iyi insanları bile nasıl düşüncesiz davranışlara itebileceğini biliyordu.

Birlikte dağ patikalarından geçtiler. Lanre'nin kılavuzluğunda etrafa tepeden bakabilecekleri yüksek bir yere çıktılar. Myr Tariniel'in mağrur kuleleri, batan güneşin son ışıklarında pırıl pırıl parlıyordu.

Uzun bir bekleyişin ardından Selitos dedi ki, "Karınla ilgili feci dedikodular duydum."

Lanre hiçbir şey demedi ve Selitos onun sessizliğinden Lyra'nun ölmüş olduğunu anladı.

Selitos bir duraksamanın ardından sözlerini sürdürdü. "İşin aslını bilmesem de Myr Tariniel yanındadır. Sana elimden gelen desteği vereceğim."

"Zaten yeteri kadar verdin, eski dostum." Lanre dönüp elini Selitos'un omzuna koydu. *"Silanxi,* seni bağlıyorum. Taş adına taş gibi kal. *Aeruh,* havaya hükmediyorum. Dilin kurşun kesilsin. Selitos, adını söylüyorum. Görüşünden başka tüm güçlerin tükensin."

Selitos tüm dünyada isimler konusunda kendisiyle boy ölçüşebilecek topu topu üç kişi olduğunu bilirdi: Aleph, lax ve Lyra. Lanre'nin isimlere dair bir gücü yoktu -onun gücü kolunun kuvvetinde yatıyordu. Adını kullanarak Selitos'u bağlamaya çalışması, bir çocuğun dal parçasıyla bir askere saldırması kadar beyhudeydi.

Yine de Lanre'nin gücü koca bir ağırlık gibi, demir bir kapan gibi Selitos'u pençesine aldı. Selitos ne kıpırdayabildi, ne de konuşabildi.

Taş kadar hareketsiz dururken hayrete kapılmaktan başka bir şey yapamadı. Nasıl olmuştu da Lanre böyle bir güç kazanmıştı?

Selitos şaşkınlık ve çaresizlik içinde dağlara gecenin çökmesini izledi. Sonra çöken karanlığın aslında Myr Tariniel'e yaklaşan koca bir ordu olduğunu dehşetle fark etti. Dahası ikaz çanlarından hiçbiri çalmıyordu. Selitos'un elinden orada hareketsizce durup ordunun sessizce yaklaşmasını izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Myr Tariniel yakıldı, halkı katledildi; bundan ne kadar az bahsedersek o kadar iyi olur. Beyaz duvarları kapkara oldu ve çeşmelerinden gürül gürül kan aktı. Selitos o gece ve ertesi gün boyunca ölenlerin çığlıklarım, demirin çınlamasını, kınlan taşların çatırtısını dinledi.

Ertesi gün güneşin ilk ışıkları kentin kararmış kulelerine vururken Selitos kıpırdayabildiğim fark etti. Lanre'ye doğru döndü ve görme yetisi bu sefer onu boşa çıkarmadı. Lanre'nin içinde büyük bir karanlık ve dertli bir ruh yatıyordu. Fakat Selitos büyünün zincirlerini hâlâ üzerinde hissediyordu. Hiddet ile hayret arasında gidip gelerek konuştu. "Lanre, ne ettin böyle?"

Lanre gözlerini Myr Tariniel'in harabelerinden ayırmadı. Büyük bir yük taşırcasına omuzları çökmüştü. Konuşurken sesi bitkin çıkıyordu. "Sence ben iyi biri miydim, Selitos?" diye sordu.

"İçimizdeki en iyi şendin. Senin yüzüne leke çalınmaz sanıyorduk."

"Ama bunu ettim."

Selitos harap olmuş şehre bakamadı. "Ama bunu ettin," diye doğruladı. "Niye?"

Lanre duraksadı. "Karım öldü. Buna dalavere ve hıyanet sebep oldu, ama ölümünde benim de parmağım var." Altında uzanıp giden araziye bakarak yutkundu.

Selitos onun bakışlarını takip etti. Dağlardaki tüneğinden, aşağıdaki topraklarda yükselen kapkara duman bulutlan gördü. Selitos katiyetle ve dehşetle, Myr Tariniel'in yok edilen tek şehir olmadığını anladı.

Lanre'nin müttefikleri, imparatorluğun son şehirlerini de harabeye çevirmişlerdi.

Lanre ona doğru döndü. “En iyilerden biri sanılmama rağmen.” Lanre’nin yüzüne bakmak çok güçtü. Izdırap ve çaresizlik onu mahvetmişti. “Bunu bilge ve iyi kalpli sanılan ben yaptım!” Kolunu çılgınca savurarak etrafını gösterdi. “Bir de benden aşağı bir adamın kalbinde ne gibi sırlar saklayabileceğini düşün.” Lanre tekrar Myr Tarimel’e bakarken üstüne bir nevi huzur çöktü. “En azından onlar için her şey bitti. Artık güvendeler. Günlük yaşantının binbir türlü kötülüğüne karşı güvendeler. Haksız bir kadere karşı güvendeler.”

Selitos usulca konuştu. “Neşeye ve sevgiye karşı da…”

“Neşe diye bir şey yok!” diye feci bir sesle bağırdı Lanre. Sesi karşısında kayalar çatladı, geri gelen sert yankılar âdeta kulaklarım kesti. “Bu dünyada yetişen en ufak bir neşe bile yabani otlar tarafından boğuluyor. Ben zevk için yakıp yıkan bir canavar değilim. Toprağa tuz ektim, çünkü yabani otlarla hiçlik arasında bir seçim yapmak zorundayız.” Selitos dostunun gözlerinin ardında boşluktan başka bir şey göremedi.

Selitos eğilip yerden ucu sivri bir taş aldı.

“Beni o taşla öldürecek misin?” Lanre boğuk bir kahkaha attı. “Beni böyle şeyler yapmaya itenin delilik olmadığını anlayasın istedim.”

“Deli değilsin,” diye itiraf etti Selitos. “İçinde delilik görmüyorum.”

“Belki bana katılırsın ve yardım edersin diye umuyordum.” Lanre sesinde çaresiz bir özlemle konuşuyordu. “Bu dünya ölümcül yara almış bir dost gibi. Acısını dindirebilecek tek şey de acı bir ilaç.”

“Dünyayı yok etmek mi?” diye kendi kendine mırıldandı Selitos. “Sen deli değilsin, Lanre. Seni pençesine alan şey delilikten bin beter. Sana şifa veremem,” Parmağını elindeki taşın sipsivri ucuna dokundurdu.

“Yoksa iyileşmem için beni öldürecek misin, eski dostum?” Lanre yine feci ve vahşi bir kahkaha attı. Sonra Selitos’a boş gözlerindeki

çaresiz bir ümitle baktı. “Yapabilir misin?” diye sordu. “Beni öldürebilir misin, eski dostum?”

Gözlerinin önündeki perde kalkan Selitos onu uzun uzun süzdü. Çektiği ızdıraptan neredeyse aklını kaçırmış Lanre’nin, Lyra’yı hayata döndürecek bir güç arayışına çıktığını gördü. Lanre karısına duyduğu sevgi yüzünden edinilmemesi gereken bilgiler edinmiş ve bunun karşılığında korkunç bir bedel ödemişti.

Fakat türlü zorluklara göğüs gererek kazandığı güçle bile Lyra’yı geri getirememişti. Karısı olmadan Lanre’nin hayatı ağır bir yükten başka bir şey değildi ve kazandığı güç, akkor halindeki bir bıçak gibi zihnine saplanmıştı. Lanre ümitsizlikten ve azaptan kurtulmak amacıyla kendini öldürmüştü. Ölümün kapısının ardına kaçarak insanların son sığınağına sığınmıştı.

Lâkin Lyra’nın aşkı onu daha evvelden bu son kapının ardından nasıl çekip aldıysa, bu sefer de Lanre’nin gücü onu tatlı unutulmuşluktan alıp geri getirmişti. Kazandığı güç onu bedenine geri sokmuş, yaşamaya mecbur bırakmıştı.

Selitos dostuna bakarken tüm bunları anladı. Görme yetisinin karşısında bu anılar Lanre’nin titreyen bedenine çökmüş kapkara gölgeler gibi duruyordu.

“Seni öldürebilirim,” dedi Selitos, sonra da Lanre’nin ansızın ümit dolan bakışlarından başım çevirdi. “Belki bir saatliğine, belki de bir günlüğüne. Ama mıknatıs demiri nasıl kendine çekiyorsa sen de geri gelirsin. Adın içindeki güçle yanıyor. Nasıl ki taş atarak gökteki ayı vuramazsam bu yangını da söndüremem.”

Lanre’nin boynu büküldü. “Umuyordum,” dedi yalnızca. “Ama gerçeği de biliyordum. Ben artık eskiden tanıdığın Lanre değilim. Yeni ve korkunç bir ada sahibim. Ben Haliax’ım ve önümde hiçbir kapı duramaz. Her şey; Lyra, uykunun o tatlı kolları, unutkanlığın verdiği huzur, hattâ delilik bile erişemeyeceğim kadar bana uzak artık. Ölüm bile gücüm karşısında açık bir kapı. Benim için kaçış yok. Sadece her şey sona erdikten ve Aleu ismini yitirerek gökten düştükten sonra yok

olacağımı umuyorum.” Lanre bunları söylerken yüzünü avuçlarına gömdü ve vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

Altında yatan topraklara bakarken Selitos’un içinde ufak bir umut kıvılcımı parladı. Uzaklardan altı duman sütunu yükseliyordu. Myr Tariniel gitmiş, altı şehir yok edilmişti. Fakat bu her şeyin yitmediği anlamına geliyordu. Şehirlerden biri hâlâ ayaktaydı…

Selitos tüm yaşananlara rağmen Lanre ye acıyan gözlerle baktı ve konuştuğunda sesinde keder vardı. “Öyleyse geriye hiçbir şey kalmadı mı? Hiç ümit yok mu?” Lanre’nin kolunu tuttu. “Yaşamda güzellikler saklıdır. Tüm bunlardan sonra bile onu bulmana yardım edebilirim. Yeter ki iste.”

“Hayır,” diyen Lanre dimdik durdu. Izdırap çizgilerinin altında yüzü her zamanki kadar asildi. “Güzellik diye bir şey yok. Yabani otlar çıkmasın diye toprağa tuz ekeceğim.”

“Üzgünüm,” dedi Selitos ve o da dimdik durdu.

Sonra Selitos müthiş bir sesle konuştu. “Daha önce gözlerim beni hiç boşa çıkarmamıştı. Yüreğinde yatan gerçeği göremedim.”

Selitos derin bir nefes aldı. “Gözlerim beni yanılttı, ama bir daha asla…” Taşı kaldırdığı gibi sivri ucunu kendi gözüne soktu. Çığlığı kayaların arasında yankılanırken acı içinde dizleri üstüne düştü. “Bir daha asla o kadar kör olmayacağım.”

Etrafa derin, bir sessizlik çöktü ve Selitos’un üzerindeki büyü tamamen kalktı. Taşı Lanre’nin ayakları dibine atıp dedi ki, “Kendi kanımın gücüyle seni bağlıyorum. Kendi isminle lanetlenesin.” Selitos, Lanre’nin kalbinde yatan upuzun adı telaffuz etti. Çıkan ses karşısında güneş karardı, rüzgar dağın yamaçlarındaki kayaları söktü.

Sonra Selitos konuşlu. “Sana lanetim şudur: Yüzün ilelebet gölgelerde kalsın, sevgili Myr Tariniel’imin yıkık kuleleri kadar kararsın.

“Sana lanetim şudur: Kendi adın sana karşı kullanılsın ve asla huzur bulamayasın.”

Selitos büyük bir karanlığın Lanre'nin üstüne çökmesini seyretti. Kısa zaman içinde Lanre'nin yakışıklı yüzü görülmez; sadece burnunun, ağzının ve gözlerinin hatları seçilir oldu. Geri kalan her şey simsiyah ve yekpare bir gölgenin içindeydi.

Sonra Selitos doğrulup dedi ki, "Beni hileyle kandırdın, ama bu bir daha asla olmayacak. Artık her zamankinden daha iyi görüyorum ve gücüm benimle. Seni öldüremem, ama seni buralardan kovabilirim. Defol! Bir zamanlar güzel olduğunu bilmek seni her zamankinden çirkin kılıyor."

Selitos bu sözleri sarf ederken bile kelimeler ağzında acı bir tat bırakmaktaydı. Yüzü yıldızsız bir geceden bile daha karanlık bir gölgenin içindeki Lanre, rüzgara yakalanmış duman misali savrulup gitti.

Sonra Selitos başını eğdi ve toprağa sıcak, kanlı yaşlar dökerek ağladı.

Skarpi susana kadar kendimi hikâyeye ne kadar kaptırdığımı anlamadım. Yaşlı adam başını geriye atıp geniş ağızlı kil bardağında kalan son şarabı da bitirdi. Sonra bardağı ters çevirip bara sertçe kapatarak noktayı koydu.

Öykü boyunca kılını bile kıpırdatmadan oturan çocuklar hep bir ağızdan sorular, yorumlar, yakarışlar ve teşekkürler yöneltirken küçük bir yaygara koptu. Onlar yavaş yavaş tavernadan ayrılırken Skarpi eliyle barmene bir bira vermesini işaret etti.

Ona yaklaşmadan önce yalnız kalmasını bekledim. Yanma gittiğimde elmas mavisi gözlerini bana çevirdi. Kekelemeye başladım.

"Teşekkürler. Sana teşekkür etmek istedim. Babam bu hikâyeye bayılırdı. O..." Cümlemi yarım bıraktım. "Bunu vermek istedim." Bir demir yarım peni çıkardım, "Neler olduğunu bilmiyordum, o yüzden daha önce para vermedim." Sesim boğuk çıkıyordu. Herhalde son bir ayda konuştuğumdan fazlasını söylemiştim.

Skarpi bana dikkatle baktı. “Kurallar şöyle,” dedi, onları çarpık parmaklarıyla sayarak. “Bir: Ben konuşurken konuşma. İki: *Verebiliyorsun* küçük bir sikke ver yeter.”

Bardaki yarım peniye baktı.

O paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten kaçınarak, söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştım. “Çok öykü bilir misin?”

Skarpi gülümserken yüzündeki kırışıklıklar ağı da o tebessümün bir parçası oldu. “Sadece tek bir öykü bilirim. Ama onun parçalan da çoğu kez kendi başlarına birer öyküdür.” Birasından içli. “Öyküler etrafımızda dallanıp budaklanır. Cealdim’deki malikanelerden tut da Cealdar’daki atölyelerde, Fırtınaduvarı’nın ve koca kum denizinin ötesinde. Sessiz konuşmalarla dolu Adem’in basık taş evlerinde. Ve bazen...” Gülümsedi. “Bazen öyküler arka sokaklardaki virane bir tavernada, Tarbean’ın Rıhtımyanı’nda şekillenir.” Sanki ben açıp okuyabildiği bir kitapmışım gibi parlak gözleriyle içime baktı.

"Doğruluk payının bulunmadığı iyi bir öykü yoktur,” dedim, babamın bir sözünü tekrarlayarak. Bunu daha ziyade sessizliği dağıtmak için yaptım. Yine biriyle konuşmak tuhaf geliyordu; tuhaf ama güzel. “Herhalde burada da başka yerlerde olduğu kadar hakikat vardır. Keşke dünyada bu kadar hakikat olmasaydı da daha fazla...” Ne söyleyeceğimi bilemediğimden konuşmayı bıraktım. Başımı eğip ellerime bakarken kendimi onların daha temiz olmalarını dilerken buldum.

Skarpi yarım peniyi bana doğru itti. Sikkeyi aldığımda da gülümsedi. Pörsümüş eli bir kuş gibi hafifçe omzuma kondu. “Matem hariç her gün. Hemen hemen her altıncı çanda bir.”

Gitmeye davrandım, sonra durdum. “Doğru muydu? Öykü yani.” Anlaşılmaz bir el hareketi yaptım. “Bugün anlattığın kısmı.”

“Tüm öyküler doğrudur,” dedi Skarpi. “Ama bu öykü sahiden yaşandı, tabii demek istediğin buysa.” Yavaşça birasından bir yudum içti, ardından gözleri parlayarak gülümsedi. “Aşağı yukarı. Doğru düzgün öykü anlatabilmek için biraz yalancı olmak lazım. Gereğinden

fazla hakikat, olayları içinden çıkılmaz hale getirir. Aşırı dürüstlük seni samimiyetsiz gösterir."

"Babam da aynı şeyi söylerdi." Babamdan bahseder bahsetmez içim karmakarışık bir duygu yumağıyla doldu. Sadece Skarpi'nin gözlerine baktığımda çıkışa doğru ağır ağır gerilemekte olduğumu fark ettim. Durdum ve kendimi dönmeye zorlayıp kapıya kadar yürüdüm. "Gelmeye çalışacağım."

Arkamdan seslenirken yüzündeki tebessümü duydum. "Biliyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Açığa Çıkan Gözler

Hâlâ Rıhtımyanı'nda ve tehlikede olduğumu unutup bardan gülümseyerek ayrıldım. Yakında yeni bir öykü dinleme fırsatını yakalayacağımın bilinciyle içim içime sığmıyordu. Bir şeyi iple çekmeyeli uzun zaman geçmişti. Sokak köşeme geri döndüm ve incecik bir şilin bile kazanamadan sonraki üç saati dilenerek boşa harcadım. Bu bile moralimi bozmaya yetmedi. Yarın Matem'di, ama öbür gün yeni hikâyeler olacaktı!

Buna rağmen orada otururken üstüme belli belirsiz bir huzursuzluğun çöktüğünü sezdim. Nadiren yakaladığım mutluluğa gölge düşüren bir unutmuşluk hissine kapıldım. Bu hisse aldırış etmemeye çalıştım, fakat hem o gün, hem de ertesi gün boyunca, ezmeyi bırak, görmeyi bile beceremediğim bir sivrisinek gibi başımdan hiç ayrılmadı. Günün sonunda bir şeyi unuttuğumdan emindim. Skarpi'nin anlattığı öyküyle ilgili bir şeyi.

Hikâyemi böyle güzelce sıraya dizilmiş şekilde okuyan sizler için bunu fark etmesi hiç şüphesiz kolay olmuştur. Ama Tarbean'da neredeyse üç yıldır bir hayvan gibi yaşadığımı unutmayın. Zihnimin bazı bölümleri halen uykudaydı ve acı verici hatıralarım, unutkanlık kapısının ardında toz topluyordu. Sakat birinin ağırlığını bir bacağına vermekten kaçınması gibi ben de onları göz ardı etmeye alışmıştım.

Ertesi gün şansım yaver gitti ve bir arabanın arkasından kucak dolusu paçavra çalmayı başarıp bunları dört demir peni karşılığında bir paçavracıya sattım. Yarını düşünemeyecek kadar aç olduğumdan kaim bir dilim peynir ile sıcak bir sosis, sonra da bir somun taze ekmek ve elmalı turta satın aldım. Sonunda da hevesime yenik düşüp yakındaki bir hana girdim ve son penimi bir maşrapa sert biraya harcadım.

Hana göre sokağın karşısında bulunan fırının önüne oturdum ve aylardır mideye indirdiğim en güzel yemeğin zevkini çıkartırken gelip geçen insanları seyrettim. Vakit geçtikçe alacakaranlığın yerini karanlık aldı ve içtiğim bira yüzünden hafiften başım dönmeye başladı.

Fakat yediklerimi eritirken zihnime dadanan o his öncekinden de güçlü halde geri geldi. Kaşlarımı çattım; böyle mükemmel bir güne leke çalan bu his asabımı bozuyordu.

Hava karardıkça karardı, ta ki sokağın karşısındaki han bir ışık havuzuyla yıkanır hale gelene dek. Hanın girişinde birkaç kadın bekliyordu. Kendi aralarında alçak sesle konuşarak yoldan geçen erkeklere manalı gözlerle bakıyorlardı.

Biramın kalanını da kafama diktim. Tam maşrapayı iade etmek üzere karşıya geçecektim ki yaklaşan bir meşalenin ışığı gözüme takıldı. Yoldan aşağı bakınca bir Tehlin rahibine ait olduğu kolayca anlaşılan gri bir cüppe gördüm ve o geçene kadar beklemeye karar verdim. Matem günü kafayı çektiğim ve kısa bir zaman önce hırsızlık yaptığım için kiliseyle arama ne kadar fazla mesafe koyarsam o kadar iyi olacağı fikrindeydim.

Adam başlığını örtmüştü ve elindeki meşaleyi benimle arasında tutuyordu. Bu yüzden suratını göremedim. Yakındaki kadın grubuna yaklaşıp onlarla alçak sesle bir şeyler konuştu. El değiştiren sikkelerin şıkırtısını duyunca kapı eşiğinin gölgesine daha da sindim.

Tehlin Rahibi arkasına dönüp geldiği yoldan geri gitti. Onun dikkatini çekmemek, kafam kıyakken kaçmak zorunda kalmamak için hiç kıpırdamadım. Fakat bu sefer meşale aramızda değildi. Adam benim tarafıma baktığı sırada yüzüne dair hiçbir şey seçemedim. Başlığının altında sadece karanlık, sadece gölge vardı..

Varlığımı ya fark etmeyen ya da umursamayan adam yoluna devam etti. Ama ben kılımı bile kıpırdatamadan olduğum yerde kalakaldım. Başlıklı adamın gölgelere saklı yüzünü görmek zihnimde bir kapı açmış, anılar birbiri ardına dışarı saçılmıştı. Boş gözlere ve kâbuslardan çıkmış bir tebessüme sahip bir adamı, kılıcına bulaşmış kanı hatırlıyordum. Köz'ün sesi soğuk bir rüzgar gibiydi: "Bu ateş ailene mi ait?"

Onu değil, arkasındaki adamı. Ateşin yakınında sessiz sedasız oturanı. Yüzü gölgelerde saklı olanı. Haliax'ı. Skarpi'nin öyküsünü duyduğumdan beri bilincimin kıyısında bekleyen his işte buydu.

Çatılarda koşarak saklanma yerime ulaştım ve yırtık pırtık battaniyeme sarındım. Öykünün parçaları ve anılarım yavaş yavaş bir araya geliyordu. Olanaksız hakikatleri kendime itiraf etmeye başladım. Chandrialılar gerçektiler. Haliax gerçekti. Skarpi'nin anlattığı hikâye doğruysa, Lanre ile Haliax aynı kişiydi. Ebeveynimi ve kumpanyamı Chandrialılar öldürmüşlerdi. Peki ama neden?

Diğer hatıralar da zihnimin yüzeyine çıkmaya başladı. İfadesiz bir yüzle, sert ve soğuk bir sesle önümde diz çöken Köz. "Birinin ailesi," demişti, "hiç olmadık bir şarkı söylemiş."

Haklarında hikâyeler topladıkları için ebeveynimi öldürmüşlerdi. Bir şarkı yüzünden bütün kumpanyamı katletmişlerdi. Bu düşüncelerden başka çok az şeyi kafamdan geçirerek gece boyunca uyanık kaldım. Ağır ağır da olsa bunların gerçekliğinden emin oldum.

Peki o zaman ne yaptım? Onları bulacağıma, yaptıkları yüzünden hepsini geberteceğime yemin mi ettim? Belki. Ama ettiysem bile bunun mümkün olmadığını yüreğimde biliyordum. Tarbean bana hayatın gerçeklerini öğretmişti. Chandrialıları öldürecek miydim? Ya Lanre'yi? İyi de buna nasıl başlayabilirdim? Gökteki ayı çalma şansım bile daha yüksekti. En azından onu nerede bulabileceğimi biliyordum.

Yine de yapabileceğim bir şey vardı. Yarın Skarpi'ye öykülerinin altında yatan asıl gerçeği soracaktım. Ufak da olsa elimden gelen buydu. İntikam en azından şimdilik olanaksızdı. Lâkin gerçekleri öğrenme umudum hâlâ vardı.

Gecenin karanlık saatleri boyunca bu umuda sıkı sıkıya sarılarak sabahı ettim ve işte o zaman uykuya dalabildim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tehlu'nun Her Şeyi Gören Gözü

Ertesi gün saat başı çanının gürültüsüyle uyandım. Dört çan sesi saydım, ama ondan önce kaç tanesini kaçırdığımı bilmiyordum. Gözlerimi kırpıştırarak uykuyu üzerimden atmaya ve güneşin gökteki konumunu tespit etmeye çalıştım. Vakit altıncı çan civarındaydı. Skarpi şu aralar öyküsüne başlıyor olmalıydı.

Sokaklardan koşarak geçtim. Çıplak ayaklarımla sert kaldırım taşlarında şap şap sesler çıkartıyor, su birikintilerine basıp geçiyor ve ara sokakları kullanarak kestirmeden gidiyordum. Nemli ve durgun şehir havasını derin soluklarla içime çektikçe etrafımdaki her şey bulanık hale geliyordu.

Yarım Direk'e neredeyse son sürat koşarak daldım ve kapının yanındaki duvara dayandım. Akşamın o erken saatlerinde tavernada her zamankinden daha fazla insan olduğunu gördüm. Sonra Skarpi'nin hikâyesi beni içine çekti ve gür sesini dinleyip parlak gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamaz oldum.

"... Tek Gözlü Selitos öne çıkıp dedi ki, 'Lordum, bunu yaparsam ışıltılı şehrimin intikamını almamı sağlayacak güce kavuşur muyum? Masumları öldüren, sevgili Myr Tyraniel'imi yakan Lanre'nin ve onun Chandrialılarının kurdukları komploları bozabilir miyim?'

Aleph dedi ki, 'Hayır. Tüm şahsi kanaatlerini bir kenara bırakmalı, bundan böyle sadece bizzat tanık olduğun şeyleri cezalandırmalı ya da ödüllendirmelisin.'

Selitos boynunu büktü. 'Üzgünüm, ama yüreğim bana böyle şeyleri daha yaşanmadan önce durdurmaya çalışmamı söylüyor, bekleyip sonradan ceza vermemi değil.'

Ruachlardan bazıları mırıldanarak Selitos'la aynı fikirde olduklarını belirttiler ve gelip yanında durdular, zira Myr Tariniel'i unutmamışlardı. Lanre'nin ihanetinden dolayı içleri öfke ve acıyla doluydu.

Selitos yürüyüp Aleph'e gitti ve önünde diz çöktü. 'Reddetmek zorundayım, çünkü unutamıyorum. Lanre'ye karşı yanımdaki bu bir

avuç Ruach ile beraber mücadele edeceğim. Kalplerinin temiz olduğunu görüyorum. Harap olmuş şehrin hatırına adımız Amyrler olacak. Lanre'ye ve onun izinden gidenlere karşı koyacağız. Hiçbir şey bizi iyiliğin yolundan alıkoyamayacak.'

Ruachlardan çoğu Selitos'tan uzak durdu. Korkuyorlar, bu kadar büyük meselelere bulaşmak istemiyorlardı.

Fakat Tehlu dedi ki, 'Kalbimde her şeyden önce adalet yer alıyor. Bu dünyaya daha iyi hizmet edebilmek için onu arkamda bırakacak ve sana hizmet edeceğim.' Tehlu başım eğerek ve ellerini iki yana açarak Aleph'in önünde diz çöktü.

Başkaları da öne çıktılar. Yanan fakat Myr Tariniel'in küllerinde hayatta kalan Uzun Kirel. Savaşa iki kocasını kurban veren ve yüzü, ağzı, kalbi taş kadar soğuk olan Deah. Asla kılıç taşımayan ve hayvanların etini yemeyen, ağzından sert sözler çıktığını hiç kimsenin duymadığı Enlas. Duvarları yıkılmadan önce Belen'de yüz talibi bulunan, istemeden eline erkek eli dokunmuş ilk kadın olan Güzel Geisa. Kederliyken bile kolayca ve sıkça gülen Lecelte. Hiç şarkı söylemeyen ve hasımlarım gözyaşı dökmeksizin çabucak öldüren genç yaştaki İmet. Ve de henüz hiçbir şeyin öldüğünü görmemiş olan en gençleri Ordal.

Tüm bunlar Aleph'in önünde durdular ve Aleph tek tek onların ellerine, gözlerine, yüreklerine dokundu. Son dokunuşunda acı verdi ve istedikleri yere çarçabuk gidebilmeleri için hepsinin sırtından birer çift kanat çıktı. Ateşten ve gölgeden kanatlar. Demirden ve camdan kanatlar. Taştan ve kandan kanatlar.

Sonra Aleph uzun adlarını söyledi ve hepsi de bembeyaz alevlere boğuldu. Ateş kanatlarında dans ederken sürat kazandılar. Ateş gözlerinde titrerken insanların yüreklerinin ta içinden geçenleri görür oldular. Ateş ağızlarını doldururken gücün şarkılarını söylediler. Ateş gümüş yıldızlar gibi alınlarını kaplarken bakılamayacak denli dürüst, bilge ve korkunç oluverdiler. Sonra ateş onları yakıp kül etti ve faniler-in gözlerinden ebediyen silindiler.

Onları sadece en güçlülerimiz görebiliriz; o da ancak büyük zorluk ve tehlikelerle. Dünyaya adalet dağıtırlar ve içlerinde en büyüğü Tehlu'dur. Onlar..."

"Bu kadar yeter." Konuşmacının sesi yüksek çıkmadıysa bile bağırmış kadar oldu. Skarpi hikâye anlatırken onun sözünü kesmek, ağız dolusu ekmeğin arasında bir kum tanesini çiğnemeye benziyordu.

Odanın arkasından siyah pelerinli iki adam çıkageldi. Biri uzun boylu ve mağrur, öteki kısa boylu ve başlıklıydı. Yürürlerken pelerinlerinin altında gri birer cüppe gördüm: Tehlin rahipleri. Dahası gözüme pelerinlerinin altında zırh bulunan iki kişi daha çarptı. Otururlarken onları fark edememiştim, ama artık kilisenin adamları oldukları kolayca anlaşılıyordu. Yüz ifadeleri sertti ve kılıç taşıdıkları pelerinlerindeki kabarıklıklardan belliydi.

Onları tek gören ben olmadım. Çocuklar yavaş yavaş tavernayı terk ediyorlardı. Kafası çalışanlar hiçbir şey olmamış gibi davransalar da, bazıları dışarı çıkmadan koşmaya başladılar. Üç çocuk ise sağduyulu davranmayıp içeride kaldı: gömleği dantelli Cealdimli bir oğlan, çıplak ayaklı küçük bir kız ve bir de ben.

"Sanırım yeteri kadar dinledik," dedi iki rahipten uzun boylu olanı ciddiyetle. Kısmen küllerin arasına gömülmüş kömürler gibi içten içe parlayan çöküк gözlere sahip cılız biriydi. İs rengindeki, özenle kesilmiş sakalı, bıçağı andıran yüzünün hatlarını daha da keskinleştiriyordu.

Adam pelerinini çıkarıp daha kısa boylu olan başlıklı rahibe verdi. Altına Tehlinlerin soluk gri cüppesini giymişti. Boynunun etrafında bir dizi gümüş pul vardı. Bunu görünce kalbim tekledi. Bu sadece bir rahip değil, aynı zamanda bir Hakim'di. Diğer iki çocuğun sessizce dışarı sıvıştığını gördüm.

Hakim dedi ki, "Tehlu'nun her şeyi gören gözünün önünde seni kafirlikle suçluyorum."

"Şahidim," dedi başlığının altından ikinci rahip.

Hakim eliyle paralı askerlere işaret verdi. “Bağlayın onu.”

Askerler bunu kaba bir ustalıkla yaptılar. Skarpi tek kelime etmeden başına gelenlere uysalca katlandı.

Hakim, fedailerinin Skarpi’nin bileklerini birbirine bağlamalarını seyretti, sonra da öykücüyü aklından çıkarırcasına vücudunu biraz çevirdi. Odaya uzun uzun baktı. Bakışları en sonunda barın arkasındaki kel, önlüklü adamda durdu.

“T-Tehlu’nun bereketi üstünüzde olsun!” diye kekeleyerek konuştu Yarım Direk’in sahibi.

“Öyle zaten,” demekle yetindi Hakim. Bir kez daha etrafına bakındı. Sonunda başını barın yanında duran rahibe çevirdi. “Anthony, böyle seçkin bir mekân kafir barındırıyor olabilir mi?”

“Her şey mümkündür, Hakim.”

“Ahhh,” dedi Hakim usulca ve gözleriyle yeniden barın arkasındaki adamı buldu.

“Siz saygıdeğer beylere içecek bir şey verebilir miyim acaba?” diye çabucak teklifte bulundu taverna sahibi.

Sorusu sessizlikle karşılandı.

“Yani... size ve kardeşlerinize. En kalitelisinden bir fıçı nadas beyazı. Teşekkürlerimi sunmak amacıyla. O adamın burada durmasına izin veriyordum, çünkü hikâyeleri ilk başta ilgi çekiciydi.” Yutkundu ve aceleyle konuşmayı sürdürdü. “Ama sonra günahkar şeyler söylemeye başladı. Onu dışarı atmaktan korkuyordum, çünkü deli olduğu her halinden belli ve herkes deliye el kaldıran birinin Tanrının gözünden düştüğünü bilir...” Sustuğunda odaya sessizlik çöktü. Yutkunurken gırtlağından çıkan sesi kapının yanından bile duydum.

“Cömert bir teklif,” dedi Hakim nihayet.

“Çok cömert,” diye tekrarladı kısa boylu rahip.

“Fakat sert bir içki bazen insanı kötülüğe kışkırtır.”

“Kötülüğe,” diye fısıldadı diğer rahip.

“Üstelik kardeşlerimizden bazıları dünyevi zevklere tövbelidir. Bu yüzden reddetmeliyim.” Hakim’in sesi dindar bir pişmanlıkla doluydu.

O sırada Skarpi’yle göz göze gelmeyi becerdim. Bana hafif bir tebessüm ettiğini görünce yüreğim burkuldu. İhtiyar öykücü başının nasıl bir dertte olduğunu bilmiyordu. Fakat aynı anda içimdeki bencil bir ses diyordu ki, *Daha erken gelip aradığını öğrenebilseydin şimdi bu durumda kalmazdın, öyle değil mi?*

Sessizliği barmen bozdu. “Peki fıçıyı değilse bile fıçının bedelini alsanız olur mu, efendim?”

Hakim düşünürcesine duraksadı.

“Çocukların hatırına,” diye yakardı kel adam. “Parayı onlara harcayacağınızı biliyorum.”

Hakim dudaklarını büzdü. “Pekala,” dedi az sonra, “çocukların hatırına.”

Kısa boylu rahibin sesi nahoş bir tını taşıyordu. “Çocukların.” Taverna sahibi zoraki bir şekilde gülümsedi.

Skarpi gözlerini yuvarlayıp bana göz kırptı. “Gönül isterdi ki,” diye ağzından koyu bir bal gibi aktı sözcükler, “sizin gibi iyi .ahlaklı din adamlarının, öykücüleri tutuklamaktan ve dürüst kimselerden para sızdırmaktan daha önemli işleri olsun.”

Barmenin saymakta olduğu sikkelerin şıkırtısı bir anda kesildi ve tüm oda nefesini tutar gibi gözüktü. Hakim yapmacık bir ilgisizlikle Skarpi ye sırtını döndü ve kısa boylu rahibe hitaben konuştu. “Anthony, gözümüz aydın. Pek nazik bir kafir bulmuşuz! Konuşan bir köpeğe bu kadar benzediğine göre, onu bir Ruh kumpanyasına satsak iyi olacak.”

Skarpi adamın sırtına bakarak sözlerini sürdürdü. “Haliax ve Yedili’nin izini süreceğinizi beklediğimden değil hani. ‘Küçük adamlara küçük işler,’ demişimdir hep. Herhalde asıl sorun sizin gibilere uygun küçük bir iş bulmakta yatıyordun Yine de becerikli insanlara

benziyorsunuz. Çöp toplayabilir ya da geneleve uğradığınızda yataklarda bit arayabilirsiniz.”

Hakim hızla döndü ve kil bardağı barın üstünden kaptığı gibi Skarpi’nin kafasında parçaladı. “Huzurumda konuşma!” dedi çatlak bir sesle. “Hiçbir şey bildiğin yok!”

Skarpi kendini toparlamak istercesine başını iki yana salladı. İnce bir kan çizgisi, kırışmış alnında başlayarak dalgalardaki köpüğün rengini taşıyan kaşlarından birine kadar aktı. “Doğru söylüyor olabilirsin. Tehlu hep der ki…”

“Onun adını anma!” diye kıpkırmızı bir suratla haykırdı Hakim. “Dilin onu kirletiyor. O ad senin ağzında bir küfürdür.”

“Hadi ama, Erlus,” diye küçük bir çocukla konuşurmuş gibi adamı ayıpladı Skarpi. “Tehlu senden dünyanın geri kalanının ettiğinden bile daha fazla nefret ediyor ki, bu hiç de az sayılmaz.”

Odayı sıradışı bir sessizlik kapladı. Hakim’in yüzündeki kan çekildi. “Tanrı sana merhamet etsin,” dedi soğuk ve titrek bir sesle.

Skarpi ona bir süreliğine hiç konuşmadan baktı. Ardından gülmeye başladı. Hem de ruhunun derinliklerinden gelen gür ve engellenemez kahkahalarla.

Hakim’in gözleri öykücüyü bağlamış adamlardan birine çevrildi. Sert yüzlü adam hiç konuşmaksızın yumruğunu sıkıp Skarpi’ye vurdu. Önce böbreğine, sonra da ensesine.

Skarpi yere yığıldı. Oda yeniden sessizleşti. Skarpi’nin yerdeki tahta kalaslara çarpan vücudundan çıkan ses, kahkahalarının yankıları sona ermeden dağılır gibi oldu. Hakim’in bir işaretiyle fedailerden biri yaşlı adamı ensesinden tutup kaldırdı. Ayaklarını yerden kesmeden onu bir bez bebek gibi salladı.

Fakat Skarpi bayılmamış, sadece sersemlemişti. Öykücünün gözleri Hakim’in üzerinde odaklandı. “Bana merhamet etsinmiş.” Durumu iyiyken kıkırdama olabilecek çatlak bir ses çıkardı. “Bu lafın senin ağzında ne kadar komik durduğunu bilemezsin.”

Skarpi önündeki havaya hitap eder gibi konuştu. “Kaçmalısın, Kvothe. Bu tür adamlarla uğraşarak hiçbir şey elde edemezsin. Damlara çık. Bir süreliğine seni göremeyecekleri bir yerde kal. Kilisede bana yardımı dokunabilecek dostlarım var, ama senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Git artık."

Konuşurken bana bakmadığı için kısa bir şaşkınlık yaşandı. Hakim yine bir işaret verdi ve fedailerden biri Skarpi’nin başının arkasına bir tane patlattı. Yaşlı adamın gözleri geriye yuvarlandı ve kafası göğsüne sarktı. Ben de o esnada oradan sıvışıp sokağa çıktım.

Skarpi’nin sözünü dinledim. Daha onlar tavernadan bile ayrılmadan ben çatılarda koşuyordum

YİRMİ DOKUZUNCU

Zihnimin Kapıları

Çatıdan çatıya atlayarak saklanma yerime dönünce kendimi battaniyeme sarmalayıp ağladım. Sanki içimdeki bir şey parçalanmış ve her şey dışarı akmış gibi gözyaşı döktüm.

Hıçkırmaktan yorgun düştüğümde vakit gecenin ilerleyen saatleriydi. Yorgun olmama rağmen uyuyamadan gözlerimi gökyüzüne diktim. Ebeveynimi ve kumpanyamı düşündüğümde anıların içimi eskisinden de az sızlattığını görmek beni şaşırttı.

Yıllardan beri ilk defa Ben'in bana sakinleşmem ve zihnimi berraklaştırmam için öğrettiği numaralardan birini kullandım. Hatırladığımdan zor oldu, ama başardım.

Gece boyunca hiç kıpırdamadan uyumuşsanız, sabah uyandığınızda vücudunuz hareketsizlikten kaskatı kesilmiş olur. O ilk gerinmenin içinizde nasıl bir his uyandırdığını, aynı anda hem harikulade hem de acı verici geldiğini hatırlıyorsanız üç yılın sonunda Tarbean'ın damlarında gerinerek açılan zihnimin nasıl hissettiğini de anlarsınız.

Günün geri kalanını zihnimdeki kapıları açarak geçirdim. İçeride uzun zaman evvel unuttuğum şeyler buldum: annemin şarkı yazarken bir araya getirdiği sözcükler, sahneye yönelik diksiyon çalışmaları, sinirleri yatıştıracak ve uyku getirecek üç farklı çay tarifi, lavta için parmak gamları.

Müziğim. Bir lavtayı elime almayalı sahiden de yıllar mı geçmişti?

Chandrialıları, kumpanyama ne yaptıklarını, benden ne aldıklarını uzun uzun düşündüm. Kan ve yanık saç kokusunu hatırlarken içimde derin, kasvetli bir öfkenin parladığını hissettim. O gece karanlık ve hınç dolu düşünceler beslediğimi itiraf etmeliyim.

Fakat Tarbean'da yaşadığım yıllar bana demir kadar sağlam bir pratik düşünme kabiliyeti kazandırmıştı. İntikamın çocukça bir fanteziden fazlası olmadığını biliyordum. Elimden ne gelirdi ki?

Yine de bir şeyin farkındaydım. Orada yatmış geçmişi düşünürken, aklıma Haliax'ın Köz'e söyledikleri geldi. Seni *Amyrlerden kim korur?*

Şarkıcılardan? Sithelerden? Dünyada sana zarar verebilecek herkesten?

Chandrialıların düşmanları vardı. Onları bulabilirsem bana yardım ederlerdi. Şarkıcıların ya da Sithelerin kim olduklarına dair en ufak bir fikrim bile yoktu, ama herkes Amyrlerin kilise şövalyeleri, yani Atur İmparatorluğunun sağ kolu olduklarını bilirdi. Ama maalesef son üç asırdır dünyada hiçbir Amyr bulunmadığı da yaygın olarak bilinen bir gerçekti. Atur İmparatorluğu yıkıldığında Amyrler de dağılmışlardı.

Buna karşın Haliax onlardan hâlâ varlıklarını sürdürüyorlarmış gibi bahsetmişti. Ve Skarpi'nin öyküsünde, Amyrleri bir araya getirenin bana öğretildiği gibi Atur İmparatorluğu değil, Selitos olduğu ima edilmişti. Hikâyenin devam ettiği, bilmem gereken başka şeyler de olduğu belliydi.

Konu üzerinde düşündükçe kafamda yeni yeni sorular belirdi. Chandrialıların kendileri hakkında öyküler toplayan ya da şarkılar söyleyen herkesi öldürmedikleri açıktı. Herkes onlar hakkında bir iki hikâye bilirdi ve onların belirtileri hakkında saçma sapan tekerlemeler söylememiş çocuk yok gibiydi. Ebeveynimin şarkısını bu kadar farklı kılan neydi?

Kafam sorularla doluydu ve gidebileceğim tek bir yer vardı.

Sahip olduklarıma baktım: paçavra halinde bir battaniye, yastık niyetine kullandığım içi saman dolu bir çuval, yarısına kadar içme suyuyla dolu ve ağzı bir tıpayla kapalı yarım litrelik bir şişe, içine tuğlalar koyarak soğuk gecelerde rüzgarkıran olarak kullandığım büyük bir yelken bezi, uyduruk bir çift zar, bana küçük gelen ama başka bir şeyle takas etmeyi umduğum eski püskü bir ayakkabı teki.

Ve son olarak ortak parayla yirmi yedi demir peni. Kara gün param. Bu meblağ daha düne kadar muazzam bir servet gibi görünürken artık hiçbir şeye yetmeyeceğini biliyordum.

Güneş yükselirken *Söylem ve Mantık'ı* bir kirişin altında gizlediğim yerden çıkardım. Onu korumak için kullandığım katranlı muşambayı

açtım ve kitabı kuru bir halde bulunca sevindim. Pürüzsüz deri cildini hafifçe okşadım. Onu yüzüme yaklaştırıp Ben'in arabasının, içine asitlerin ve kimyasal tuzların da karıştığı baharat ve mayaların kokusunu doya doya içime çektim. Bu kitap geçmişimin elle tutulur son parçasıydı.

İlk sayfasını açıp Ben'in üç yılı aşkın bir zaman önce yazdıklarını okudum.

"Kvothe,

Kendini Üniversite'de iyi kolla. Beni gururlandır.

Babanın şarkısını daima hatırla. Düşüncesiz *davranışlardan uzak dur:*

Dostun,

Abenthy."

Kendi kendime kafa sallayarak sayfayı çevirdim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Yırtık Cilt

Kapının üzerindeki tabelada YIRTIK CİLT yazıyordu. Bunu iyi bir alamet kabul edip içeri girdim.

Masanın arkasında bir adam oturuyordu. Dükkan sahibi olduğunu tahmin ettim. Seyrek saçlara sahip uzun boylu ve incecik biriydi. Hafiften asabi bir yüz ifadesiyle başını önündeki defterden kaldırdı.

Nezaketi boşverip masasına kadar yürüdüm ve kitabı ona uzattım. "Bana bunun karşılığında ne kadar verirsin?"

Adam alıcı gözle sayfaları karıştırdı, parmaklarıyla kâğıdın kalitesini yokladı ve kitabın cildini kontrol etti. Sonunda omuz silkti. "İki mangır."

"Değeri bundan çok daha fazla eder!" diye karşı çıktım.

"Değeri kaça satarsan o kadardır," diye kestirip attı. "Ücret bir buçuğa indi."

"İki talent ve bir ay içinde geri satın alma imkânı isterim."

Adam kısa ve sert bir kahkaha attı. "Burası bir rehinci dükkanı değil." Bir eliyle kitabı masanın üzerinden bana doğru iterken diğeriyle de kalemini aldı.

"Yirmi gün?"

Adam tereddüt etti, ardından kitabı üstünkörü gözden geçirip kesesini çıkardı. İki ağır gümüş talent çıkardı. Uzun, çok uzun zamandan beri ilk defa bu kadar çok parayı bir arada görüyordum.

Onları masaya koyup bana doğru itti. Sikkeleri bir çırpıda alma arzumu bastırarak dedim ki, "Makbuz da isterim."

Bu sefer sert bakışlarla beni öyle uzun süzdü ki tedirgin olmaya başladım. Ancak o zaman nasıl göründüğümü fark ettim: neredeyse bir senelik toz toprakla kaplı, çaldığı her halinden belli bir kitap için makbuz isteyen bir çocuk.

Adam nihayet bıkkın bir hareketle omuz silkip bir kâğıt parçasının üstüne bir şeyler karaladı. Altına bir çizgi çekip kalemiyle işaret etti. “Şurayı imzala."

Kâğıda baktım. Şöyle yazıyordu:

Aşağıdaki imzamla okuma yazma bilmediğimi beyan ederim.

Gözlerimi dükkan sahibine çevirdim. Yüzü ifadesizdi. Kalemi mürekkebe batırdım ve ismimin baş harfleriymiş gibi “İİ” harflerini yazdım.

Adam mürekkebi kurutmak için kâğıdı birkaç kez sallayıp “makbuzu” bana doğru itti. “Bu İ’ler de oluyor?” diye sordu, belli belirsiz bir tebessümle.

“İptal,” dedim. “Bir şeyi, genellikle bir sözleşmeyi hükümsüz kılmak, feshetmek anlamına gelir. Öteki de idamın İ’si. Yani kişinin boynuna ip geçirip onu yüksekçe bir yerden sarkıtmak suretiyle öldürme eylemi.” Bana boş gözlerle baktı. “Junpui’de sahteciliğin cezası idamdır. Sanırım sahte makbuz düzenlemek de o kategoriye dahil oluyor.”

Ne paraya ne de makbuza dokundum. Gergin bir sessizlik yaşandı.

“Burası Junpui değil,” dedi adam, yüzünü dikkatle ifadesiz tutarak.

“Doğru,” diye itiraf ettim. “Kafan irtikaba iyi çalışıyor. Belki de oraya üçüncü bir İ eklemeliyim.”

Adam yine sert ve kısa bir kahkaha atıp gülümsedi. “Beni ikna etmeyi başardın, genç beyefendi.” Yeni bir kâğıt çıkartıp önüme koydu. “Makbuzu sen yaz, ben de altına imzamı atayım.”

Kalemi alıp yazdım. “Aşağıdaki imzanın sahibi olan ben, *Söylem* ve *Mantık* adlı kitabın ‘Kvothe’ye’ ifadesinin yer aldığı kopyasını, bu makbuzu yirmi gün içinde takdim eden şahsa iki gümüş peni karşılığında vereceğimi beyan ederim.”

Sıra tarih atmaya geldiğinde başımı kaldırdım. “Bugün günlerden ne?”

“Shuden. Ayın otuz beşi.”

Ne zamandır günleri takip etmiyordum. Sokaklarda günler genellikle hep birbirinin aynıdır, tabii insanların Hepten'de biraz daha sarhoş, Matem'de biraz daha cömert olmalarını saymazsak.

Ama bugün ayın otuz beşiyse Üniversite'ye ulaşmam için yalnızca beş günüm var demekti. Benden kayıtların sadece Zapt'a kadar sürdüğünü öğrenmiştim. Geç kalırsam bir sonraki döneme dek iki ay beklemem gerekecekti.

Makbuza tarih atıp kitapçının imzalaması için çizgi çektim. Kâğıdı onun önüne iterken adamın şaşkın bir hali vardı. Dahası makbuzda talent yerine peni yazdığını fark etmedi. Talent peniden daha değerliydi. Bu da kitabı satın aldığından daha düşük bir ücrete geri satmayı kabul ettiği anlamına geliyordu.

Bütün bunların ne kadar saçma olduğunu fark edince neşem kaçtı. İster peni ister talent olsun, iki dönü sonra kitabı geri almaya yetecek kadar param olmayacaktı. Her şey yolunda giderse yarın Tarbean'da bile bulunmayacaktım.

Lüzumsuzluğuna rağmen makbuz, çocukluğumdan kalan son şeyden ayrılmamın acısını hafifletiyordu. Üfleyerek mürekkebi kuruttum, kâğıdı dikkatle katlayıp cebime koydum ve iki gümüş talentimi aldım. Adam sıkmam için bana elini uzatınca şaşırmadan edemedim.

Özür dilemesine gülümsedi. "O kâğıt için üzgünüm. Ama sonradan geri gelecekmiş gibi bir halin yoktu." Hafifçe omuz silkti. "Al." Elime bir bakır mangır daha sıkıştırdı.

Adamın fena biri olmadığına karar verdim. Karşılık niyetine gülümsedim ve bir anlığına da olsa makbuza yazdıklarım yüzünden suçluluk duydum.

Aynı suçluluğu ondan çaldığım üç kalem için de duydum, fakat sadece bir saniyeliğine. Onları geri vermemin münasip bir yolu olmadığından bir hokka da mürekkep yürütüp dükkandan ayrıldım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Soyluluğun Doğası

Cebimdeki iki talentin yapıldıkları metalle alakası olmayan güven verici bir ağırlığı vardı. Uzun zaman parasız yaşamışsanız ne demek istediğimi anlarsınız. İlk işim güzel bir deri keseye yatırım yapmak oldu. Onu tenimle temas edecek biçimde giysilerimin altına soktum.

Ardından gerçek bir kahvaltı geldi. Bir tabak dolusu sıcak yumurta, bir dilim jambon, taze ve yumuşacık ekmeğin yanında bol miktarda balla tereyağı ve de inekten sağılalı iki gün bile olmamış bir bardak süt. Tüm bunlar bana beş demir peniye mal oldu. Belki de o güne kadar yediğim en güzel yemekti.

Bir masada oturup çatal bıçakla karnımı doyurmak, etrafımda insanların bulunması, birinin ayağıma kadar yemek getirmesi çok tuhaf geliyordu.

Kahvaltımdan arta kalanları bir lokma ekmekle sıyırırken bir sorunum olduğunu fark ettim.

Suyanı'ndaki bu nispeten virane handa bile dikkatleri üzerimde topluyordum. Gömleğim, kol ve başımın denk geldiği kısımlarda birer delik açılmış eski bir çuvaldan ibaretti. Üstüme çok bol gelen çadır bezinden yapılma pantolonum duman, yağ ve kirli su kokuyordu. Ayrıca kemer niyetine çöplükte bulduğum bir parça ipi kullanıyordum. Leş gibiydim, baldırı çıplaktım ve pis kokuyordum.

Kendime giysi mi almalı, yoksa yıkanmalı mıydım? İlk başta yıkanırsam sonrasında eski kıyafetimi giymem gerekecekti. Fakat bu halimde üst baş almaya kalkarsam da büyük ihtimalle dükkanın kapısından bile sokulmayacaktım. Ayrıca birinin bedenimi ölçmeye yanaşacağından şüpheliydim.

Hancı tabağımı almaya geldiğinde önce yıkanmaya karar verdim, özellikle de fare leşi gibi kokmak canıma tak ettiği için. Adama bakıp gülümsedim. "Yakınlarda bir hamam var mı?"

“İki peni karşılığında burada yıkanabilirsin.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ya da onun yerine seni bir saatliğine işe koşarım. Bacanın ne zamandır temizlenmesi gerekiyordu.”

“Sabuna ve epeyce suya ihtiyacım olacak.”

“Öyleyse iki saat. Bulaşıklar da yıkanacak. Önce baca, sonra banyo, ardından bulaşıklar. Anlaştık mı?”

Bir saat kadar sonra omuzlarım sızım sızım sızlamasına rağmen baca tertemiz olmuştu. Hancı bana içinde büyük bir tahta küvetin bulunduğu, zemini mazgallı bir arka oda gösterdi. Duvarda giysilerin asılması için kancalar ve basit bir ayna yerine geçen bir teneke levha vardı.

Hancı bana bir fırça, bir kova sıcak su ve bir kalıp sabun getirdi. Derim soyulana ve pespembe kesilene dek üstümü başımı fırçaladım. Hancı ikinci bir kova sıcak su getirdi, sonra bir tane daha. Başımda bit bulamayınca içimden sessiz bir şükran duası ettim. Zaten herhalde kendine azıcık saygısı olan bir bitin yerleşmeye tenezzül etmeyeceği kadar kirliydim.

Başımdan aşağı son bir kez su dökerek durulanırken kenara bıraktığım giysilerime baktım. Yıllardır olmadığım kadar temizlendikten sonra içimden onlara dokunmak gelmiyordu. Ama yıkamaya kalkarsam da elimde parçalanırlardı.

Kurulandıktan sonra sert kıllı bir fırçayı karmakarışık durumdaki saçlarımda gezdirdim. Onları kirli olduğum zamana kıyasla daha zor açabildim. Eğreti aynanın üstündeki buğuyu elimle silince ortaya çıkan görüntü karşısında şaşırdım. Büyük gözüküyordum, en azından eski halime kıyasla. Sadece o kadar da değil, genç bir asilzade çocuğa benziyordum. Yüzüm ince fakat yakışıklıydı. Saçımın biraz kesilmesi gerekse de o anki modaya uygun olarak omuzlarıma kadar dümdüz iniyordu. Tek eksiğim bir soylunun kıyafetiydi.

Aklıma bir fikir geldi.

Çıplak vaziyette vücuduma bir havlu sarıp arka kapıdan dışarı çıktım. Kesemi yanıma almama rağmen göze çarpmayacak şekilde tuttum. Vakit öğleden biraz önceydi ve etraf kalabalıktı. Herhalde söylememe gerek yoktur; herkesin gözü üzerimdeydi. İnsanlara aldırış etmeden ve gizlenmeye çalışmadan hızlı adımlarla ilerledim. Yüzüme en ufak bir utanç barındırmayan kayıtsız, öfkeli bir ifade oturttum.

Bir at arabasına çuval yüklemekte olan bir baba ile oğlun yanında durdum. Oğlan benden aşağı yukarı dört yaş daha büyük, baş ile omuz farkı kadar da daha uzundu. “Çocuk,” diye bağırdım, “buralarda nereden kıyafet satın alabilirim?” Gömleğine manalı bir bakış attım. “Doğru düzgün bir kıyafet,” diye düzelttim.

Bana bakarken delikanlının yüzünde şaşkınlık ile öfke karışımı bir ifade belirdi. Babası hemen şapkasını çıkartıp oğlunun önüne geçti. “Lord hazretleri Bentley’nin dükkanına uğrayabilirler. Genelde gösterişsiz şeyler satar, ama sadece bir iki sokak ötededir.”

Kaşlarımı çattım. “Buralarda bir tek o mu var?”

Adamın ağzı açık kaldı. “Şey… aslında… belki…”

Elimi sabırsızca sallayarak onu susturdum. “Nerede? Aklın başında olmadığına göre işaret et yeter.”

Adam bir yeri gösterince sert adımlarla oradan uzaklaştım. Yürürken aklıma kumpanyada canlandırdığım genç bir içoğlanı geldi. Babası önemli biri olan Dunstey, katlanılmaz ölçüde huysuz bir çocuktu ve benim için mükemmeldi. Başımı buyurganca kaldırdım, omuzlarımı biraz geriye attım ve zihnimde birkaç değişiklik yaptım.

Dükkanı bulunca kapısını güm diye açıp, içeri daldım. İçeride Bentley olduğunu tahmin ettiğim deri önlüklü bir adam vardı. Kırk yaşlarında, sıska ve seyrek saçlı biriydi. Kapının duvara çarpmasıyla birlikte yerinden sıçradı. Dönüp bana bakınca yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

“Git bana bir kaftan getir, dangalak. Sen ve çarşıdaki senin gibi yarım akıllıların bana ağzı açık bakmalarından içime fenalık geldi.”

Kendimi bir sandalyeye atıp surat astım. Yerinden kıpırdamayınca ona ters ters baktım. “Duymadın mı? Yoksa durumumun aciliyeti hemen anlaşılmıyor mu?” Daha iyi açıklamak için havlunun kenarına asıldım.

Adam ağzı bir karış açık bekledi.

Sesimi alçaltarak tehditkar bir tonla konuştum. “Bana derhal giyecek bir şey getirmezsen..." Ayağa kalkıp bağırdım, “... burayı yerlebir ederim! Kışortası’nda hediye olarak babamdan senin hayalarını isterim! Cesedini köpeklerinin önüne atarım! SEN BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYOR MUSUN?”

Bentley yerinden fırladı ve ben de tekrar sandalyeye çöktüm. O

âna kadar farkına varmadığım bir bayan müşteri çıkışa doğru koşarken bana reverans yapmak için bir saniyeliğine duraksadı. Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum.

İşin bundan sonrası şaşırtıcı derecede kolay oldu. Bentley’yi yarım saat boyunca sağa sola koşturtarak bana birbiri ardına giysiler göstermesini sağladım. Getirdiği her şeyin kumaşıyla, kesimiyle ve işçiliğiyle alay ettim. Kısacası mükemmel bir velettim.

Aslında daha memnun olamazdım. Giysiler yalın fakat kaliteliydi. Hattâ bir saat öncesine kadar giydiklerim düşünüldüğünde temiz bir çuval bile benim için büyük bir ilerleme sayılırdı.

Sarayda yahut büyük şehirde fazla zaman geçirmediyseniz, neden böyle davrandığımı anlayamazsınız. Durun açıklayayım.

Asilzade oğlanlar tıpkı seller veya hortumlar gibi tabiatın en yıkıcı güçleri arasındadırlar. Bu felaketlerden birine maruz kalan sıradan bir insanın yapabileceği tek şey, dişini sıkıp aldığı hasarı en aza indirmektir.

Bentley bunu biliyordu. Seçtiğim gömlek ve pantolonun ölçüsünü alıp onları çıkarmama yardım etti. Ben daha önceden verdiği kaftanı üzerime geçirirken o da sanki ensesine soluyan bir iblis varmışçasına giysilerimi aceleyle dikmeye başladı.

Kendimi yeniden sandalyeye attım. “Eh, sormuş kadar oldun. Bakıyorum da meraktan çatlayacak gibisin.”

Bentley kafasını önündeki işten bir anlığına kaldırdı. “Efendim?” “Mevcut çıplaklığımın altında yatan sebepten bahsediyorum.” “Ah, evet.” İpliğin bir ucunu bağlayıp pantolonuma geçti. “Biraz meraka kapıldığımı itiraf etmeliyim. Ama fazla değil. Kimsenin işine burnumu sokmak istemem.”

“Ah,” deyip kafa salladım, hayal kırıklığına uğramışçasına. “Takdire şayan bir tutum.”

Sonrasında uzunca bir süre yalnızca kumaşı diken iğnenin sesi duyuldu. Yerimde huysuzca kıpırdandım. Nihayet soru sorulmuşçasına sözlerimi sürdürdüm. “Bir fahişe giysilerimi çaldı.”

“Sahi mi, beyim?”

“Evet. Yosma onlara karşılık benden para kesemi istedi.”

Başını kaldıran Bentley’nin yüzünde sahici bir merak vardı. “Keseniz kıyafetinizin cebinde değil miydi, beyim?”

Şok olmuş gibi yaptım. “Elbette hayır! ‘Bir beyefendinin eli asla kesesinden uzak olmaz,’ der babam hep.” Sözlerimi desteklemek için kesemi sağa sola salladım.

Bentley’nin kahkahasını bastırmaya çalıştığını görmek, bana kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Adamı neredeyse bir saattir perişan etmiştim. Ona en azından arkadaşlarına anlatabileceği bir hikâye verebilirdim.

“İtibarımı korumak istiyorsam kesemi ona vermemi ve evime giyinik halde dönmemi söyledi.” Hor gören bir tavırla başımı iki yana salladım. “‘Edepsiz,’ dedim ona. ‘Bir beyefendinin itibarı giysilerinde değildir. Sırf küçük düşmemek için kesemi verecek olursam asıl o zaman itibarımı kaybederim.’”

Bir anlığına dalgın göründüm, sonra sesli düşünürmüş gibi usulca konuştum. “Demek ki bir beyefendinin itibarı kesesindeymiş.”

Elimdeki keseye uzun uzun baktım. “Sanırım geçenlerde babanım buna benzer bir şey söylediğini duymuştum.”

Bentley ağzından kaçırdığı bir kahkahayı hemen öksürüğe çevirdi, ardından ayağa kalkıp gömlekle pantolonu silkeledi. “İşte buyurun, beyim. Üzerinize cuk oturacak.” Giysileri bana verirken dudakları ufacık bir tebessümle kıvrılmıştı.

Kaftanı çıkartıp pantolonu bacaklarıma geçirdim. “Herhalde eve kadar idare eder. Sana ne kadar borçluyum, Bentley?” diye sordum.

Bir saniyeliğine düşündü. “Bir ve iki.”

Hiçbir şey demeden gömleğimin iplerini bağlamaya başladım.

“Özür dilerim, efendim,” diye atıldı. “Kiminle muhatap olduğumu unutmuşum.” Yutkundu. “Bir yeter.”

Kesemden bir gümüş talent çıkartıp avucuna bıraktım ve gözünün içine baktım. “Biraz bozukluğa ihtiyacım olacak.”

Ağzını büzmesine rağmen kafa sallayıp bana iki metelik verdi.

Sikkeleri kaldırıp kesemi gömleğimin altına sıkıca bağladım, sonra da Bentley’ye imalı bir bakış atıp kesemi dışarıdan hafifçe okşadım.

Dudaklarında yine bir tebessümün belirir gibi olduğunu gördüm. “İyi günler, beyim.”

Havlumu alıp dükkandan ayrıldım ve oraya gelişimden çok daha az dikkat çeken bir yürüyüş sonunda hana geri döndüm.

Ben bara yaklaşırken, “Ne buyurursunuz, genç beyim?” diye ben hancı. Gülümseyerek ellerini önlüğüne sildi.

“Kirli bulaşıkların ve bir bez.”

Adam bana gözlerini kısarak baktı, ardından bir kahkaha attı. “Sokaklarda çırılçıplak gezdiğini sanıyordum.”

“Çırılçıplak değil.” Havlusunu barın üstüne bıraktım.

“İlk karşılaştığımızda insandan çok kir gördüm. Ayrıca saçlarının siyah olduğuna yemin edebilirdim. Epey değişmişsin.” Bana kısa bir süre huşu içinde baktı. “Eski giysilerini geri ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “At gitsin ya da iyisi mi yak ve çıkan dumanı kimsenin kazara solumadığından emin ol.”’Adam tekrar güldü. “Ama başka eşyalarım da vardı,” diye hatırlattım.

Kafa sallayıp burnunun yanma dokundu. “Doğru. Bekle biraz.” Döndü ve barın arkasındaki bir kapıdan geçip gözden kayboldu.

Gözlerimi etrafta gezdirdim. Artık düşmanca bakışları üzerimde toplamadığımdan içerisi daha farklı gibiydi. Üzerinde siyah bir güğümün kaynadığı taş şömine. Tahta cilasının ve yere dökülmüş biranın acıya kaçan kokusu. Edilen muhabbetlerin mırıltısı...

Tavernaları oldum olası sevmişimdir. Sanırım bu, yollarda büyümemden kaynaklanıyor. Taverna güvenli bir yer, bir tür sığmaktır. O esnada kendimi çok rahat hissediyordum ve aklımdan böyle bir yer işletmenin fena bir yaşantı olmayacağı geçiyordu.

“Al bakalım.” Hancı önüme üç tane kalem, bir mürekkep hokkası ve kitapçıdan aldığım makbuzu koydu. “Bunlar öyle cıscıbıldak çekip gitmen kadar kafamı karıştırdı.”

“Üniversite’ye gidiyorum,” diye açıklama yaptım.

Adamın bir kaşı kalktı. “Bunun için biraz genç değil misin?” Sözleri karşısında biraz endişeye kapılsam da omuz silkip geçtim. “Her türden insanı alıyorlar.”

Bu sözler ayağım çıplak ve leş gibi kokar bir halde hana gelmemi açıklıyormuş gibi adam kibarca kafa salladı. Ayrıntıya girip girmeyeceğimi bir süreliğine beklerken kendine bir bardak içki koydu. “Yanlış anlama ama artık bulaşıkçıya benzer bir halin yok.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım; bir saatlik iş karşılığında cebimde kalacak bir demir peni hafife alınacak gibi değildi. İki peni bir somun ekmek demekti ve geçen sene aç kaldığım zamanlar saymakla bitmezdi.

Sonra gözüme barın üzerinde duran ellerim takıldı. Pembe ve temizdiler; bana ait olduklarına inanmakta zorlandım.

Bulaşık yıkamak istemediğimi fark ettim. Yapacak daha önemli işlerim vardı. Bardan geriye çekildim ve kesemden bir peni çıkardım. “Kuzeye giden bir kervanı nerede bulabilirim?” diye sordum.

“Tepeyanı’nın orada; Celep Meydanı’nda. Yeşil Sokak’taki değirmenden yarım kilometre ileride.”

Tepeyanı lafı geçince içimi bir ürperti kapladı. Elimden geldiğince sakin kalarak kafa salladım. “Hanın çok güzel. Büyüdüğümde böyle bir yere sahip olabilirsem kendimi şanslı sayacağım.” Peniyi ona verdim.

Adam kocaman bir tebessüm edip peniyi bana geri uzattı. “Böyle güzel iltifatlar ettiğin müddetçe ne zaman istersen buyur gel.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bakırlar, Ayakkabıcılar ve Kalabalıklar

Sokağa adım attığımda vakit öğleden bir saat kadar önceydi. Güneş tepedeydi ve ayağımın altındaki sokak taşlan sıcacıktı. Çarşının gürültüsü düzensiz bir uğultu biçiminde etrafımı sararken, tok bir karnın ve temiz bir vücudun verdiği hoş hissin tadını çıkarmaya çalıştım.

Fakat içimde nereden çıktığı belirsiz bir huzursuzluk vardı; hani biri size arkanızdan dik dik bakarken kapıldığınız bir his vardır ya, tıpkı onun gibi. İçgüdülerime yenik düşene ve balık gibi çabucak bir ara sokağa sıvışana kadar bu hissi üzerimden atamadım.

Sırtımı duvara dayamış halde beklerken o huzursuzluk da yavaş yavaş geçti. Birkaç dakika sonra kendimi budala gibi hissetmeye başladım. İçgüdülerime güveniyordum, ama bazen bana yanlış bilgi verdikleri de olmuyor değildi. Kendimi sağlama almak için birkaç dakika daha bekledim, sonra da sokağa döndüm.

Huzursuzluk hissi anında geri geldi. Onu bastırarak kaynağını tespit etmeye çalıştım. Yine de beş dakika sonra cesaretimi kaybedip yan sokaklardan birine saptım ve beni takip edenin kim olduğunu bulmak için kalabalığı seyrettim.

Hiç kimse. Sinirlerimi harabeden yarım saat ve iki sokağın ardından sorunun ne olduğunu çözebildim.

Kalabalıkla beraber yürümek garip geliyordu.

Son iki senedir kalabalıklar benim gözümde şehrin bir parçası olup çıkmıştı. Bazen bir muhafızdan ya da esnaftan saklanmak için kalabalığı kullanıyor, istediğim yere gitmek için kalabalığın *içinden* geçiyordum. Hattâ bazen kalabalıkla aynı yöne doğru gittiğim bile oluyordu. Ama asla onun bir parçası değildim.

Aldırış edilmemeye o kadar alışmıştım ki bana bir şeyler satmaya çalışan ilk tüccardan koşa koşa kaçmamak için kendimi zor tuttum.

Beni neyin bu hale soktuğunu çözdükten sonra huzursuzluğum büyük ölçüde geçti. Korku genellikle bilgisizlikten kaynaklanır. Ne

olduğunu nihayet anlayınca, sorun korkulacak bir şey olmaktan çıkıp sadece bir sorun haline geldi.

Daha önceden de bahsettiğim gibi, Tarbean'ın iki yakası bulunur: Tepeyanı ve Suyanı. Suyanı fakirdir. Tepeyanı ise zengin. Suyanı pis kokar. Tepeyanı temizdir. Suyanı'nda hırsızlar yaşar. Tepeyanı'ndaysa soyguncular; pardon, bankerler demek istedim.

Tepeyanı na yaptığım ilk ve tek yolculuğun nasıl sonuçlandığını anlatmıştım. Bu yüzden önümdeki kalabalık bir anlığına ikiye ayrılınca ve ileride bir muhafız görünce neden kalbim güm güm atarak kendimi en yakındaki kapıdan içeri attığımı herhalde anlarsınız.

Birkaç yıl önce dayak yemiş o sokak çocuğu olmadığımı kendi kendime hatırlatmam gerekti. Artık iyi giyimli ve temizdim. Oraya aitmiş gibi gözüküyordum. Fakat eski alışkanlıklar kolay kolay geçmez. İçimde beliren kor gibi bir öfkeyi bastırmaya çalıştım, ama kendime mi, muhafıza mı, yoksa tüm dünyaya mı kızdığımı bilemiyordum. Muhtemelen hepsine.

Kapı niyetine kullanılan bir perdenin arkasından, "Hemen geliyorum," diye neşeli bir ses yükseldi.

Dükkana şöyle bir baktım. Ön pencereden giren ışık, üstü dolu bir çalışma tezgahını ve çiftler halinde rafları dolduran düzinelerce ayakkabıyı aydınlanıyordu. Rasgele dalabileceğim daha kötü dükkanlar olduğunu da düşünmeden edemedim.

"Dur tahmin edeyim," diye tekrar yükseldi ses. Ak saçlı bir adam, elinde uzun bir deri parçasıyla perdenin arkasından çıktı. Kısa boylu ve kambur olmasına rağmen bana tebessüm ederken yüzündeki kırışıklıklar da onunla beraber gülümsüyordu. "Ayakkabıya ihtiyacın var." Adam, bu espri, kenarları uzun zaman önce sökülmüşse bile atılamayacak kadar rahat eski bir çift çizmeymiş gibi utangaçlıkla tebessüm etti. Sonra başını eğip ayaklanma baktı. Kendime hakim olamayarak ben de baktım.

Ayaklarım tabii ki çıplaktı. O kadar uzun zamandır ayakkabı giymiyordum ki artık aklıma bile gelmiyordu. En azından yazları. Kış mevsimlerindeyse kendimi ayakkabı hayalleri kurmaktan alıkoyamıyordum.

Başımı kaldırdım. Adamın gözleri, gülmenin müşteri kaybetmesine sebep olup olmayacağından emin değilmişçesine parlıyordu. “Sanırım öyle,” diye itirafta bulundum.

Adam gülerek beni bir sandalyeye oturttu ve elleriyle çıplak ayaklarımı ölçtü. Neyse ki sokaklar kuruydu da ayaklarım sadece yollardaki tozla kaplıydı. Yağmur yağsaydı utanç verecek denli çamurlu olurlardı.

“Ne tür bir pabuç istediğine ve ayaklarına uyup uymayacağına bir bakalım. Yoksa bile bir iki saat içinde yeni bir çift yapabilir ya da eskilerden birini sana uydurabilirim. Ne için ayakkabı istiyorsun? Yürümek? Dans etmek? Ata binmek?” Sandalyesinde arkasına yaslandı ve arkasındaki rafların birinden bir çift ayakkabı aldı.

“Yürümek için,” cevabını verdim.

“Tahmin etmiştim.” Tüm müşterileri çıplak ayakla gelirmiş gibi, bir çift çorabı ayaklarıma ustaca geçiriverdi. Sonra ayaklarımı siyah kopçaları olan bir çift pabuca soktu. “Nasıl hissediyorsun? Emin olmak için ağırlığını ver.”

“Ben..."

“Biraz dar geldi galiba. Şaşırmadım. Hiçbir şey ayağını vuran bir ayakkabı kadar sinir bozucu olamaz.” Onları çarçabuk çıkardı ve yerlerine yenilerini giydirdi. “Peki ya bunlar?” Koyu mor renkteydiler ve ya kadifeden yapılmışlardı ya da öyle bir his veriyorlardı.

“Bunlar...”

“Aradığın gibi değil mi? Seni suçlayamam. Böyle ayakkabılar çok çabuk eskir. Ama rengi kızların peşinden koşmak için hiç fena değil.” Başka bir çift giydirdi. “Ya bunlar nasıl oldu?”

Giydirdikleri sade bir çift kahverengi deri pabuçtu ve ayaklarım için yapılmış gibiydi. Tabanlarımı yere basınca içlerine cuk oturdum. Bir

pabucun ne kadar rahat olabileceğini unutmuştum. “Ne kadar?” diye çekinerek sordum.

Adam cevap vereceğine sandalyesinden kalktı ve gözleriyle rafları taramaya başladı. “Ayaklarına bakarak bir insan hakkında pek çok şey öğrenebilirsin,” diye mırıldandı. “Bazıları buraya tertemiz ve boyalı pabuçlarla, pudralanmış çoraplarla güle oynaya gelirler. Ama pabuçlarını çıkardıklarında ayakları bir felakettir. Bunlar başkalarından bir şeyler gizleyen insanlardır. Tıpkı ayakları gibi kötü kokan sırları vardır ve onları saklamaya uğraşırlar.”

Dönüp bana baktı. “Ama hiç işe yaramaz. Ayak kokusundan kurtulmanın tek yolu onları arada bir havalandırmaktır. Aynı şey sırlar için de geçerlidir. Tabii yanılıyor olabilirim de. Ben sadece ayakkabılardan anlarım.”

Çalışma tezgahının üstünü karıştırmaya başladı. “Bazen saraylı delikanlılar çıkagelirler. Yüzlerini yelpazeleyerek başlarına gelenlerden yakınıp dururlar. Ama ayakları pespembe ve yumuşacıktır. Zorlu yollardan geçmediklerini, hiç canlarının yanmadığım hemen anlarsın.”

Nihayet aradığını buldu ve bana o an giydiklerime benzer bir çift ayakkabı gösterdi. “Al bakalım. Bunlar senin yaşlarındayken Jacob’uma aitti.” Sandalyesine oturup ayağımdakilerin bağcıklarını çözdü.

“Senin,” diye devam etti sözlerine, “bu kadar genç bir oğlan için çok yaşlı tabanların var. Yara izleriyle ve nasırlarla dolular. Senin yaşındaki bir çocuk bu ayaklara ancak bir yolla sahip olabilir.”

Başını kaldırıp bakarak cümlesini soru haline getirdi. Kafa salladım.

Gülümseyerek elini omzuma koydu. “Nasıl, iyi oldu mu?”

Pabuçları denemek maksadıyla ayağa kalktım. Evvelden kullanıldıkları için önceki çiftten bile daha rahattılar.

“Bu çift,” diyerek elindekileri salladı, “yenidir. Bir kilometre bile gitmedi. Bunlar gibi yeni ayakkabılar için bir, bilemedin iki talent

isterim.” Ayaklarımdakileri işaret etti. “O ayakkabılarsa ikinci eldir ve ben ikinci el ayakkabı satmam.”

Bana sırtını döndü ve çalışma tezgahının üstünü öylesine toparlamaya girişti. Bir yandan da kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Melodiyi hatırlamam birkaç saniye sürdü: *Git Bu Kasabadan, Tenekeci.*

Bana bir iyilik yapmaya çalıştığını anladım. Bir hafta öncesine kadar beleş pabuç gibi bir fırsata balıklama dalardım. Ama nedense o anda içim rahat etmedi. Eşyalarımı sessizce toparladım ve dükkandan ayrılmadan önce sandalyenin üstüne bir çift bakır mangır bıraktım.

Niye? Çünkü gurur tuhaf bir şeydir ve cömertliğe cömertlikle karşılık verilmelidir. Fakat öyle yapmamın asıl sebebi bunun bana doğru bir davranış gibi gelmesiydi ve bundan iyi bir sebep düşünülemezdi.

“Dört gün. Yağmur yağarsa altı.”

Roent kuzeydeki Imre’ye, yani Üniversite’nin en yakınındaki kasabaya gidebilmek için konuştuğum üçüncü kervancıydı. Yüzünün büyük bölümünü kaplayan gür ve siyah bir sakala sahip tıknaz bir adamdı. Bana arkasını dönüp bir arabaya top top kumaş yüklemekte olan birine Siaru dilinde sayıp sövdü. Anadilini konuşurken hiddetli bir heyelanı andırıyordu.

Tekrar bana doğru dönerken sert sesi alçalarak homurtu seviyesine indi. “İki bakır. Mangır olacak, peni değil. Yer bulursan arabada gidebilirsin. Geceleri de istersen altında yatarsın. Akşam yemeklerini bizimle yiyeceksin. Öğleleri sadece ekmek var. Arabalardan biri toprağa saplanırsa itmemize yardım edeceksin.”

Yine adamlarına bağırıp çağırmak için sözlerine ara verdi. Ticari mallarla dolu üç at arabasına ek olarak bana yüreğimi sızlatacak denli tanıdık gelen bir dördüncüsü, çocukluğumun büyük bölümünü geçirdiğim o tekerlekli evlerden biri daha vardı. Roent’in karısı Reta o

arabanın önünde oturuyordu. Çehresi arabaları yükleyen adamlara bakarken sert, yakınındaki bir kızla konuşurken yumuşacıktı.

Kızın da benim gibi bir yolcu olduğunu tahmin ettim. Benim yaşlarımda, belki bir yaş daha büyüktü; ama hayatın o dönemlerinde bir yıl bile büyük bir farktır. Tahlların bizim yaşlarımızdaki çocuklara yönelik bir sözü vardır: *Oğlan uzar ama kız büyür*.

Kız pantolon ve gömlekle seyahate uygun şekilde giyinmişti ve henüz böyle bir kıyafetin üzerinde uygunsuz durmayacağı kadar gençti. Öyle bir duruşu vardı ki bir yaş daha büyük olsa bana bir hanımefendi gibi görünürdü. Ama Reta ile konuşurken, tavırları ölçülü bir zarafet ile çocuksu bir coşku arasında gidip geliyordu. Koyu renkli uzun saçlara sahipti ve...

Güzeldi, işte o kadar. Bu kadar güzel bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Roent bakışlarımı takip etti. “Geceleri kamp kurulmasına herkes yardım eder. Sofraya bizimle beraber oturur, karım ne pişirirse onu yersin. Gözcülük de sırayladır. Nöbet tutarken uyuyakalırsan geride bırakılırsın. Şikayet edersen geride bırakılırsın. Aheste aheste yürürsen geride bırakılırsın. Kızı rahatsız edersen...” Gür sakalım sıvazladı. “Başına kötü şeyler gelir.”

Dikkatini başka yöne çekmeyi umarak konuştum. “Arabaların yüklenmesi ne zaman bitecek?”

“İki saat," dedi, çalışanlarına meydan okur gibi sesini yükselterek.

Arabanın tepesindeki adam doğruldu ve eliyle gözlerini gölgeledi. Meydanı dolduran atların, arabaların ve insanların sesini bastırabilmek için bağırdı. “Gözünü korkutmasına izin verme, evlat. Homurdanıp durmasını saymazsan iyi adamdır.” Roent sert bir hareketle ona parmağını doğrulttu, adam da işine döndü.

İkna edilme gereği duymuyordum. Eşleriyle birlikte seyahat eden adamlar genellikle güvenilir olurlar. Ayrıca istenen ücret makuldü ve

kervan hemen o gün yola çıkıyordu. Fırsattan istifade ederek kesemden iki mangır çıkartıp Roent'e uzattım.

Bana doğru döndü. 'İki saat." Sözlerini vurgulamak için iki parmağını gösterdi. "Geç kalırsan geride bırakılırsın."

Ciddiyetle kafa salladım. *"Rieusa, tu kialıts A'isha tua." Beni ailene kattığın için teşekkür ederim.*

Roent'in çalı gibi kaşları havaya kalktı. Kendini çabucak toparladı ve selam sayılabilecek bir hareketle kafa salladı. Yerimi iyice bellemek için etrafıma bakındım.

"Sürprizlerle dolusun." Dönüp bakınca az önce malları yükleyen adamı karşımda buldum. Elini uzattı. "Derrick."

Sıkıntılı bir halde elini sıktım. Birisiyle bu şekilde konuşmayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki kendimi bir tuhaf hissediyor, tereddüde kapılıyordum. "Kvolhe."

Derrick ellerini beline koydu ve yüzünü ekşiterek gerindi. Baş ve omuz farkıyla benden uzundu. Yirmi yaşlarında olup sarı saçlıydı. "Roent'i epey şaşırttın. Siaru dilini nereden öğrendin?"

"Bir gizemci bana biraz öğretmişti," diye açıkladım. Aynı anda Roent'in karısıyla konuşmasını seyrediyordum. Siyah saçlı kız benden tarafa bakıp gülümsedi. Ne yapacağımı bilemediğimden başımı çevirdim.

Derrick omuz silkti. "Gidip eşyalarını bir an önce getirsen iyi olacak. Roent tüm somurtkanlığına rağmen iyidir hoştur ama arabalar yüklendikten sonra beklemez."

"Eşyalarım" diye bir şey olmasa da kafa salladım. Biraz alışveriş yapmam gerekiyordu. Yeteri kadar paran varsa Tarbean'da ne ararsan bulabilirsin derler. Genellikle haklıdırlar da.

Merdivenden inip Trapis'in bodrumuna girdim. O yoldan ayağımda pabuçlarla geçmek garip geliyordu. Ziyarete gelişlerimde ayaklarımın altında serin ve nemli taşlan hissetmeye alışmıştım.

Kısa koridordan geçerken paçavralar içindeki bir oğlan, elinde ulak bir kış elmasıyla odaların birinden çıktı. Beni görür görmez durup şüpheyle gözlerini kıstı. Beni baştan aşağı süzdü, sonra da sürtünerek yanımdan geçmeye yeltendi.

Keseme uzanan eline hiç düşünmeden bir tokat attım ve konuşamayacak kadar hayrete düşerek dönüp ona baktım. Oğlan beni şaşkın ve kaygılı bir halde bırakıp dışarı kaçtı. Burada birbirimizden asla çalmazdık. Sokaklarda herkes başının çaresine bakardı, fakat Trapis'in bodrumu bizim için bir kilise, bir sığmak gibiydi. Hiçbirimiz böyle bir şeyi riske atmaya yanaşmazdık.

Ana odayla aramdaki son birkaç adımı da katettiğimde diğer her şeyi normal görmek içimi rahatlattı. Trapis orada yoktu; herhalde çocukları için yardım toplamaya çıkmıştı. Altı karyolaya ek olarak yerde de çocuklar yatıyordu. Ellerinde kış elmaları tutan üstü başı pasaklı birkaç yumurcak, masanın üstündeki bir hasır sepetin etrafına toplanmıştı. Dönüp bana baktıklarında yüzlerinde sert ve kindar ifadeler belirdi.

işte o zaman neler döndüğünü anladım. Hiçbiri beni tanımamıştı. Temiz ve iyi giyimli halimle kazara içeri dalmış sıradan bir oğlana benziyordum. Oraya ait değildim.

Tam o anda bir kolunun altında birkaç somun yassı ekmek, ötekindeyse cıyak cıyak bağıran ufacık bir çocukla Trapis içeri girdi. "Ari," diye hasır sepetin başında duran çocuklardan birine seslendi. "Gel de yardım et. Yeni bir ziyaretçimiz var ve altının değişmesi gerekiyor."

Hemen harekete geçen oğlan, Trapis'in kolunun altındaki çocuğu aldı. Trapis ekmekleri sepetin yanma bırakırken tüm gözler hevesle onun üzerine çevriliydi. Benimse yüreğim sızlıyordu; Trapis dönüp bana bakmamıştı bile. Ya beni tanımamışsa? Ya benden gitmemi isterse? Böyle bir şeyle başa çıkamayacağımı düşünerek kapıya doğru yan yan ilerledim.

Trapis çocuklara teker teker el etti. “Bir bakalım. David, sen su fıçısını boşaltıp temizle. İçi iyice kirlendi. İşin bitince Nalhan da onu tulumbadan doldursun.”

“Ben ekmekten iki parça alabilir miyim?” diye sordu Nathan. “Biraz da kardeşime götüreceğim.”

“Kardeşin gelip kendi ekmeğini kendisi alabilir,” dedi Trapis nazikçe, sonra bir şey sezerek oğlana daha yakından baktı. “Yoksa bir şey mi oldu?”

Nathan gözlerini yere dikerek kafa salladı.

Trapis elini çocuğun omzuna koydu. “Onu buraya getir de nesi var bakalım.”

“Sorun bacağında,” diye ağlamaklı bir sesle konuşuverdi Nathan. “Çok sıcak ve üstüne basamıyor!”

Trapis kafa sallayarak bir sonraki çocuğa baktı. “Jen, Nathan’ın kardeşini buraya getirmesine yardım et.” İkisi aceleyle oradan ayrıldı. “Tam, Nathan gittiğine göre suyu sen doldur. Kvothe, sen de git sabun getir.” Bana bir yarım peni uzattı. “Akarlar’daki Marna’ya git. Sabunu kimin için aldığını söylersen biraz fiyat kırar.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Trapis beni tanımıştı. Bunun yüreğime nasıl su serptiğini size anlatamam. Trapis ailem gibiydi. Onun beni tanımamasının düşüncesi bile dehşet vericiydi.

“Ayak işi yapacak vaktim yok, Trapis,” dedim çekinerek. “Buradan gidiyorum. Ülkenin içlerine, Imre’ye doğru.”

“Demek öyle?” diye sordu, sonra duraksayıp bana daha dikkatli baktı. “Eh, öyle gözüküyor.”

Tabii ya. Trapis giysileri değil, sadece onların içindeki çocukları görürdü. “Sana eşyalarımın nerede olduğunu söylemek için uğradım. Mum imalathanesinin damında üç çatının birleştiği bir yer var. Orada birkaç öteberi, bir battaniye, bir de şişe duruyor. Artık onlara ihtiyacım yok. Gerekirse uyumak için güzel ve kuru bir yer. Kimse orayı bilmez...” Devam edemedim.

“Uğramakla iyi yapmışsın. Çocuklardan birini yollarım,” dedi Trapis. “Buraya gel.” Yaklaşıp bana acemice sarıldı. Sakalı yanağımı gıdıkladı. “Sizlerden birinin buralardan kurtulması beni hep sevindirmiştir,” dedi usulca. “Başının çaresine bakabileceğini biliyorum, ama ne zaman istersen geri dönebilirsin.”

Yakındaki karyolalardan birinde yatan kızlardan biri debelenip inlemeye başladı. Trapis benden bir adım geri çekildi ve dönüp ona baktı. “Ne ne,” dedi hemen, ona doğru yürüyerek. Çıplak ayakları taş zeminde şap şap ses çıkartıyordu. “Ne ne. Şşt şşt.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yıldızlar Denizi

Celep Meydanı'na omzuma asılı bir seyahat heybesiyle geri döndüm. Heybemde yedek giysilerim, bir somun ekmek, biraz kurutulmuş et, içi dolu bir su tulumu, iğne iplik, çakıltaşıyla çelik parçası, kalem ve mürekkep bulunuyordu; kısacası akıllı bir insanın yolculuk sırasında ihtiyaç duyabileceği her şey.

Fakat bana en çok gurur veren eşyam, yoldaki bir eskiciden üç mangıra satın aldığım koyu mavi bir pelerindi. Pelerin sıcak, temiz ve yanılmıyorsam sadece bir kullanıcı kadar yeniden uzaktı.

Şunu üstüne basa basa söylüyorum: Yolculuk sırasında iyi bir pelerin, diğer tüm eşyalarınızın toplamından daha değerlidir. Uyuyacak bir yeriniz yoksa hem yatağınız hem de battaniyeniz olabilir. Sırtınızı yağmurdan, gözlerinizi güneşten korur. Kafanız çalışıyorsa altına bin-bir türlü, o kadar çalışmıyorsa daha az sayıda silah gizleyebilirsiniz.

Ama tüm bunların ötesinde pelerin alırken dikkat edilmesi gereken iki husus vardır. Birincisi, çok az şey rüzgarda hafif hafif dalgalanan yeni bir pelerin kadar göze çarpıcıdır. İkincisiyse en iyi pelerinler çok sayıda küçük cep barındırır. Zaten ben de oldum olası böyle pelerinlere yönelik saçma ve önüne geçilmez bir ilgi duymuşumdur.

Dediğim gibi iyi bir alışveriş yapmıştım ve pelerinimin böyle pek çok cebi bulunuyordu. Bu ceplere biraz iplik, balmumu, bir miktar kurutulmuş elma, bir kav kutusu, küçük bir deri kesenin içinde duran bir misket, biraz tuz, kanca şeklinde bir iğne ve son olarak da biraz dikiş ipliği tıkıştırmıştım.

Alışveriş yaparken o güne kadar zorluklar içinde biriktirdiğim Birleşik Eyaletler paramı harcamaya özen göstermiş, Cealdim sikkelerimi ise yolculuğa saklamıştım. Peniler Tarbean'da kolaylıkla harcanabilmesine karşın, Cealdim parası dünyanın dört bir köşesinde geçerdi.

Meydana vardığımda kervan son bir hazırlık telaşı içerisindeydi. Roent yerinde duramayan vahşi bir hayvan gibi arabaların etrafında dolanıyor, her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyordu, işçileri sert

bakışlarla süzen Reta ise istediği gibi yapılmayan en ufak bir şey karşısında bile laf etmekten çekinmiyordu. Şehirden ayrılıp Üniversiteye yollanana kadar kimse bana dönüp bakmadı bile.

Kilometreler akıp gittikçe üstümden ağır bir yük kalkar gibi oldu. Pabuçlarımın altındaki toprağın, etrafımdaki havanın, tarlalardaki bahar başaklarını dalgalandıran rüzgarın tadım çıkarıyordum. Kendimi durduk yerde sırıtırken buldum, tabii mutlu olmamı sebepten saymazsak. Biz Ruhlar bir yerde uzun zaman çakılıp kalacak insanlar değildik. Derin bir nefes alırken gülmemek için kendimi zor autum.

Başkalarının yakınlığına alışkın olmadığımdan seyahat esnasında diğerlerinden uzak durdum. Roent ile adamları yalnız kalmama ses çıkarmadılar. Derrick bana tek tük espri yapmasına rağmen beni içine kapanık bulduğu belliydi.

Geriye sadece diğer yolcu, yani Denna kalıyordu. Yolculuğun ilk gününün büyük bölümünde hiç konuşmadık. Günün sonlarına doğru arabalardan birinde oturmuş, dalgın bir halde bir söğüt dalının kabuğunu soyuyordum. Parmaklarım o işle meşgulken Denna'nın yüzüne yandan bakıyor, çene hatlarını ve boynuyla omzu arasındaki kavisi beğeniyle süzüyordum. Nereye gittiği ve niçin yalnız seyahat ettiği kafama takılmıştı. Ben böyle düşüncelere dalmışken Denna başını benden tarafa çevirdi ve beni kendisine bakarken gördü.

"Kafandan neler geçiyor?" diye sorup asi bir saç buklesini yana itti.

"Sadece burada ne aradığını merak ediyordum," dedim, kısmen dürüst davranarak.

Gülümseyerek gözlerini gözlerime dikti. "Yalancı."

Yüzümün kızarmasını önlemek için eski bir sahne numarasından faydalandım. Yapabildiğim kadar kayıtsız bir tavırla omuz silktim ve kabuğunu soymakta olduğum söğüt dalma baktım. Birkaç dakika sonra onun Reta ile ettiği sohbete geri döndüğünü duydum. Bu her nedense beni hayal kırıklığına uğrattı.

Kamp kurulduktan ve yemek ateşin üstüne konduktan sonra arabaların etrafında oyalanarak Roent'in kargosunu bağlamakta kullandığı düğümleri inceledim. Arkamda ayak sesleri duydum ve dönüp baktığımda Denna'nın bana doğru geldiğini gördüm. Kalp atışlarım hızlanırken kendimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Benden dört metre kadar ötede durdu. "Bulabildin mi?" diye sordu.

"Affedersin?"

"Niçin burada olduğumu." Nazikçe gülümsedi. "Aslında aynı şey yıllardır benim de kafamı kurcalıyor. Aklına bir fikir gelmiş olabileceğini düşündüm..." diyerek bana muzip, ümitli gözlerle baktı.

Kendimi neşe duyamayacağım kadar kararsız bir durumda bularak başımı iki yana salladım. "Sadece bir yere gittiğini tahmin ettim."

Denna ciddiyetle kafa salladı. "Aynı şeyi ben de tahmin etmiştim." Sözlerine ara verip ufkun etrafımızda çizdiği daireye baktı. Rüzgar saçlarını havalandırınca onları eliyle bastırdı. "Nereye gittiğime dair bir fikrin var mı?"

Yüzümde bir tebessümün filizlendiğini hissettim. Bu bile bana tuhaf geliyordu. Anlaşılan gülümsemeyi de unutmuştum. "Peki *sen* bilmiyor musun?"

"Kuşkularım var. Şimdilik Anilin'i düşünüyorum." Ağırlığını önce topuklarına, sonra da ayak uçlarına vererek hafifçe sallandı. "Ama yanıldığım olmadı değil."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Denna ellerine bakarak parmağındaki bir yüzükle oynadı, onu sağa sola çevirdi. Gözüme gümüşi bir parıltı ve bir taşın soluk mavi rengi çarptı. Denna ansızın ellerini serbest bırakıp bana baktı. "Peki ya sen nereye gidiyorsun?" "Üniversite'ye."

Kaşlarından birini kaldırınca olduğundan on yaş daha büyük gözüktü. "Kendinden ne kadar da eminsin." Gülümsediği anda tekrar gençleşiverdi. "Nereye gittiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Verecek bir cevap bulamadım. Zaten Reta'nın bizi yemeğe çağıran sesi sayesinde bulmama gerek kalmadı. Denna'yla kamp ateşine yollandık.

Ertesi günün başlan kısa, utangaç bir kur yapma çabası içinde geçti. Hevesli olmama rağmen hevesli *gözükmek* istemediğimden, Denna'yla beraber vakit geçirmek için bir bahane bulana dek onun etrafında epeyce oyalandım.

Öte yandan Denna en ufak bir sıkıntı dâhi yaşamıyor gibiydi. Günün geri kalanını iki eski dost gibi geçirdik. Karşılıklı espriler yapıp hikâyeler anlattık. Ben farklı bulut tiplerini gösterdim ve hangi bulutun hangi hava durumunu haber verdiğini anlattım. Denna ise bulutlan türlü türlü şekillere benzetti: bir gül, bir arp, bir şelale.

Gün işte böyle geçip gitti. Sonrasında kimin hangi sırayla nöbet tutacağının tespiti için kura çekilirken, Denna ile ben ilk iki nöbete denk geldik ve ağız birliği etmişçesine nöbetin dört saatini birlikte geçirdik. Ateşin yakınına oturup diğerlerini uyandırmamak için alçak sesle konuştuk ve birbirimiz dışında fazla bir şeye bakmaksızın zaman öldürdük.

Üçüncü gün de aşağı yukarı aynıydı. Vaktimizi uzun sohbetler etmekten ziyade manzarayı seyretmekle, aklımıza ne gelirse onu söylemekle değerlendirdik. O gece Reta'nın atlar için kuru ot ve daha başka birkaç öteberi satın aldığı yol kenarındaki bir handa konakladık.

Reta bize akşam yemeği ve yatacak yer meselesini hancıyla ayarladığını söyleyip kocasıyla birlikte erkenden odasına çekildi, jambon ve patates çorbasına ilaveten taze ekmek ve tereyağından oluşan yemek oldukça güzeldi. Yatmamız içinse ahırda bir yer ayrılmıştı, ama bu bile Tarbean'da alışık olduğumdan kat be kat daha iyiydi.

Ortak oda duman, ter ve bira kokuyordu. Denna kısa bir yürüyüş yapmamızı teklif ettiğinde sevindim. Dışarıya ılık, sessiz ve rüzgarsız bir bahar gecesi hakimdi. Hanın arkasındaki korulukta ağır ağır yürüyerek sohbet ettik. Bir müddet sonra ortasında bir göletin bulunduğu geniş bir açıklığa vardık.

Su kenarında bir çift yoltaşı duruyor, siyah gökyüzü ve onun kadar siyah sudan oluşan arka fonda gümüşi bir renkle parıldıyordu. Biri gökyüzünü işaret eden bir parmak gibi dimdikti. Diğeriyse taştan yapılma kısa bir iskeleyi andırırcasına suya yan yatmıştı.

Çarşaf gibi su yüzeyini bozan en ufak bir esinti bile olmadığı için hız devrik taşın üstüne çıkarken yıldızlar çift görünüyordu; hem yukarıda hem aşağıda. Bir yıldızlar denizinin ortasındaydık âdeta.

Gece geç vakitlere kadar saatlerce konuştuk. İkimiz de geçmişimizden bahsetmedik. Denna'nın girmek istemediği konular olduğunu sezdim. Bana kişisel sorular yöneltmekten kaçındığına bakılırsa o da öyle düşünüyordu. Gökleri işaret ederek ona yıldızların ve takımyıldızların adlarını saydım. O da bana daha önce hiç duymadığım öyküler anlattı.

Gözlerimi Denna'dan ayıramıyordum. Kollarını dizlerine dolamış bir vaziyette yanı başımda otururken, cildi tepemizdeki aydan daha parlak, gözleri gökten daha geniş, sudan daha derin, geceden daha koyuydu.

Bir ara çok uzun bir süredir tek kelime bile etmeden ona baktığımı fark ettim. Kendimi düşüncelerime ve onun görüntüsüne kaptırmıştım. Fakat Denna'nın yüzünde buna içerler ya da bundan eğlenir gibi bir ifade yoktu. Sanki o da benim yüz hatlarımı inceliyor, bir şey için bekliyordu.

Elini tutmak istiyordum. Parmak uçlarımla yanağına dokunmak istiyordum. Ona üç yıldır gördüğüm tek güzel şey olduğunu, elinin tersiyle ağzını kapatarak esnemesinin nefesimi kestiğini, telaffuz ettiği sözcüklerin bazen o hoş sesinde anlamlarını yitirdiğini, yanımda olduğu müddetçe başıma hiçbir kötü şeyin gelmeyeceği gibi bir hisse kapıldığımı söylemek istiyordum.

O soluksuz ânımda ona soru sormama ramak kaldı. Sorunun kaynayarak göğsümden yukarı çıktığını hissettim. Derin bir nefes aldığımı, ama sonra tereddüde kapıldığımı hatırlıyorum. Ne diyecektim ki? Benimle gel? Yanımda kal? Üniversite'ye birlikte gidelim? Hayır.

Hakikat buzdan bir yumruk gibi boğazıma oturdu. Ondan ne isteyebilirdim? Ona ne sunabilirdim? Hiçbir şey. Ağzımdan ne çıkarsa çıksın kulağa budalaca gelecek, çocukça bir fanteziden öteye geçemeyecekti.

Ağzımı kapatıp gözlerimi suya diktim. Birkaç santim yanımdaki Denna da aynı şeyi yaptı. Bedeninden yükselen ısıyı hissedebiliyordum. Yoldaki toz, bal ve bir yaz sağanağından hemen önceki hava gibi kokuyordu.

İkimiz de konuşmadık. Gözlerimi kapadım. Yakınımdaki varlığı o güne dek bildiğim en tatlı, en keskin şeydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Henüz Bilmiyor

İki saatlik bir uykunun ardından ertesi sabah hoşaf gibi kalktım ve kendimi arabalardan birine atıp sabahı uyuklayarak geçirdim. Dün gece kaldığımız handan yeni bir yolcu aldığımızı fark ettiğimde vakit öğleyi bulmuştu.

Adamın adı Josn'du ve Anilin'e gitmek için Roent'e para ödemişti. Rahat tavırlara ve dürüst bir tebessüme sahipti. Açık yürekli biri gibi gözüküyordu. Ondan hoşlanmadım.

Sebep basitti. Gün boyunca Denna'nın yanından ayrılmadı. Ona birbiri ardına iltifatlar yağdırıyor, karılarından biri olmasına yönelik espriler yapıyordu. Gece geç yatmamızdan hiç de etkilenmiş gibi gözükmeyen Denna, her zamanki kadar güzel ve hayat doluydu.

Sonuç olarak o günü asabiyet ve kıskançlık içinde geçirmeme rağmen kaygısız bir tavır sergilemeye çalıştım. Sohbetlerine katılmayacak kadar gururlu olduğum için kendi halime bırakıldım. Bir yandan somurtuyor, bir yandan da Denna'nın sesine kulaklarımı tıkamaya çalışıyordum. Yine de onun önceki gece sudan yansıyan mehtapta nasıl göründüğünü hatırlamaktan kendimi alıkoyamadığım oluyordu.

O gece Denna'ya yanaşıp herkes yattıktan sonra beraber yürüyüşe çıkmamızı teklif edecektim. Fakat ben böyle bir fırsat yakalayamadan Josn arabalardan birine gidip kenarlarında pirinç mandallar olan büyük, siyah bir kutuyla geri döndü. Kutuyu görünce beynimden vurulmuşa döndüm.

Benim olmasa da grubun hevesini sezen Josn pirinç mandalları

yavaşça açtı ve enstrümanını kayıtsızca kutudan çıkardı. Uzun, zarif sapı ve yuvarlak teknesi bana acı verecek kadar tanıdık gelen enstrüman bir kumpanyacı lavtasıydı. Josn dikkatleri üzerinde topladığından emin olunca başını eğip telleri tıngırdattı ve çıkan sesi dinledi. Sonra kendi kendine kafa sallayarak çalmaya başladı.

Güzel bir tenor sesine ve hünerli parmaklara sahipti. Önce bir türkü, sonra kısa ve hızlı bir taverna şarkısı çaldı. Ardından da bilmediğim

ama Yllice olduğunu tahmin ettiğim bir dildeki kederli bir melodiye geçti. Son olarak "Tenekeci Tanner" şarkısını seslendirirken herkes koro halinde ona eşlik etti. Daha doğrusu ben hariç herkes.

Onu taş gibi kıpırtısız izlerken parmaklarım sızlıyordu. Dinlemek değil, çalmak istiyordum. Aslında *istemek* sözcüğü yetmez. Çalmanın açlığını çekiyor, hattâ açlıktan ölüyordum. Gecenin karanlığında lavtayı aşırıp kaçmayı bile düşündüm.

Josn tumturaklı bir edayla şarkısını bitirdi ve Roent herkesin dikkatini çekmek için birkaç kez el çırptı. "Yatma vakti geldi. Sabah geç kalkarsanız..."

Dernek söze girerek ona takıldı. "... *geride bırakılırız*. Biliyoruz, Roent Usta. Şafakta kalkmış oluruz."

Bir kahkaha atan Josn ayağının ucuyla lavta kutusunun kapağını açtı. Ama enstrümanını kaldıramadan önce seslendim. "Bakabilir miyim?" Çaresizliği sesimden uzak tutmaya, merakıma yenik düşmüş gibi yapmaya çalışmıştım.

Öyle bir şey sorduğum için kendimden nefret ediyordum. Bir müzisyenin enstrümanım tutmayı istemek, bir adamın karısını öpmeye kalkışmak gibi bir şeydir. Müzisyen olmayanlar bunu anlayamazlar. Yabancılar sinir bozucu bir sıklıkla müzik aletinize dokunmak ve onu tutmak isterler. Yaptığımın yanlış olduğunun farkındaydım, ama kendime hakim olamadım. "Sadece bir dakikalığına?"

Josn'un hafifçe kasıldığını gördüm. Fakat bir şarkıcı için dostane tavrını korumak, neredeyse yaptığı müzik kadar önemlidir. "Tabii," diye sahte olduğunu kolayca anladığım, ama muhtemelen ötekilere inandırıcı gelen bir neşeyle cevap verdi. Yavaşça yanıma kadar gelip lavtayı bana uzattı. "Dikkatli ol..."

Josn birkaç adım geri çekilip rahat bir tavır takındı. Fakat kollarının duruşundan her an ileri fırlayıp lavtayı kapmaya hazır olduğunu görebiliyordum.

Enstrümanı ellerimde çevirdim. Tarafsız bir gözle bakıldığında hiç de matah değildi. Babam olsa ona yakacak odundan bir kademe yukarıda der geçerdi. Ahşaba dokundum. Onu göğsüme yasladım.

Konuşurken başımı kaldırmadım. "Çok güzel," dedim usulca, kapıldığım duygulardan boğuk çıkan bir sesle.

Sahiden de öyleydi. Üç yıldır gördüğüm en güzel şeydi. Senelerce berbat bir şehirde yaşadıktan sonra baharda başaklarla dolu bir tarlayı görmekten bile güzeldi. Neredeyse Denna'dan bile.

Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ kendimi toparlayamamıştım. Sokaklarda yaşamayı bırakalı henüz dört gün olmuştu. Kumpanyada olduğum kişi değildim, ama henüz hikâyelerde duyduğunuz adama da benzemiyordum. Tarbean beni değiştirmişti. Onları bilmeden yaşamanın çok daha kolay olduğu şeyler öğrenmiştim.

Fakat elimde lavtayla ateşin karşısında otururken Tarbean'da kazandığım sert, nahoş kabuğun çatlamaya başladığını hissettim. Hani soğumuş bir demirin etrafındaki kilden yapılma kalıp kırılıp dağılır ya, işte öyle.

Telleri teker teker tıngırdattım. Üçüncüsüne dokunduğumda akordunun belli belirsiz bozuk olduğunu saptadım ve hiç düşünmeden burgulardan birini azıcık çevirdim.

"Aman onlara dokunma," diye sakin bir sesle konuşmaya çalıştı Josn. "Akordunu bozacaksın." Ama onu duymadım bile. Gerek Josn, gerekse diğerleri Centhe Denizi'nin dibim boylamışçasına bana uzaktılar.

Son tele dokundum ve onu da biraz akort ettim. Basit bir akor tıngırdattım. Tellerden yumuşacık ve kusursuz bir ses çıktı. Küçük bir parmak hareketiyle akor bana hep kederli gelen bir minöre geçti. Ellerimi tekrar oynattım ve bu sefer lavtadan birbiriyle fısıldaşan iki akor döküldü. Sonra ne yaptığımın farkına bile varmadan çalmaya başladım.

Uzun bir aradan sonra karşılaşmış ve ortak yanlarını unutmuş iki eski dost gibi teller parmaklarıma bir tuhaf geldi. Hafifçe ve yavaşça çaldığım notalar ateş ışığımızın yarattığı halkayı geçmedi. Parmaklarla teller, aralarındaki sevdanın sınırlarını belirlercesine ihtiyatlı bir sohbete koyuldu.

Sonra içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim ve müzik dalga dalga sessizliğe akar oldu. Parmaklarım dansa başladı; karmaşık ve anlık hareketlerle ateşimizin yarattığı ışıktan halkayı örümcek ağına benzer incecik bir ezgiyle doldurdu. Müzik hafifçe verilen bir soluk misali bu ağı titretiyor, bir yaprağın döne döne ağaçtan düşmesi gibi değişiyordu. Tarbean'ın Suyanı'nda geçirdiğim o üç seneyi, içimi dolduran boşluğu, soğuktan titreyen ellerimi anlatıyordum âdeta.

Ne kadar çaldığımı bilmiyorum. On dakika da olabilirdi, bir saat de. Ama parmaklarım böyle çalışmaya alışkın değildi. Bir ara tellerden kaydılar ve müzik, uyanınca kaybolan bir rüya gibi sona erdi.

Başımı kaldırdığımda herkesin kılını bile kıpırdatmadan durduğunu gördüm. Yüz ifadeleri hayret ile huşu arasında değişiyordu. Sonra bakışlarımla bir büyüyü bozmuşum gibi herkes aynı anda hareketlendi. Roent oturduğu yerden doğruldu. Yanındaki iki adamı kaşlarını kaldırıp birbirine baktı. Derrick sanki beni ilk kez görüyordu. Eliyle ağzını kapatan Reta hareketsizliğini korudu. Denna yüzünü avuçlarına gömüp alçak, çaresiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Josn öylece durdu. Bıçaklanmışçasına afallamış ve beti benzi atmıştı.

Teşekkür mü etmem, yoksa özür mü dilemem gerektiğini bilemeden lavtayı uzattım. Josn hissiz parmaklarla enstrümanı aldı. Ne diyeceğimi bilemediğimden ayağa kalktım ve onları ateşin başında bırakarak arabalara doğru yürüdüm.

İşte pelerinini hem yatak hem de battaniye niyetine kullanan Kvothe, Üniversite'ye varmadan önce son gecesini böyle geçirdi. Ateş ışığına sırtını dönüp yatarken önünde uzayıp giden koskoca bir gölge

vardı. Gözleri açıktı; o kadarı belliydi. Ama içimizden kim onun neye baktığını bilebilir ki?

Onun yerine arkasına, ateş ışığının yarattığı halkaya bakın ve şimdilik Kvothe'yi kendi haline bırakın. Canımız istediğinde hepimiz kısa bir süreliğine de olsa yalnız başımıza kalmayı hak ederiz. Ve tesadüfen gözlerinde yaşlar gördüyseniz Kvothe'yi bağışlayın. Ne de olsa o daha bir çocuktu ve gerçek kederin ne olduğunu henüz bilmiyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayrılan Yollar

Hava durumunda bir değişiklik olmadı. Bu sayede tam da güneş batarken Imre'ye girdik. Moralim bozuktu. Denna gün boyunca Josnla aynı arabada yol almıştı; ben de tüm o ahmaklığım ve gururumla aramızdaki mesafeyi korumuştum.

Arabalar durur durmaz bir koşuşturmacadır aldı yürüdü. Hattâ Roent kendi arabası daha durmadan kadife şapka takan, sinekkaydı tıraşlı bir adamla münakaşaya başlamıştı bile. Kısa bir pazarlığın ardından bir düzine işçi top top kumaşı, fıçılar dolusu pekmezi ve çuval çuval kahveyi arabalardan indirmeye koyuldu. Reta adamları sert bakışlarla süzüyordu. Etrafta koşuşturan Josn bavullarının zarar görmemesi ya da çalınmaması gayreti içindeydi.

Benim yükümün idaresiyse çok kolaydı, zira bir tek seyahat heybem vardı. Onu iki top kumaşın arasından alıp arabalardan uzaklaştım. Sonra da heybemi omzuma vurup Denna'yı aradım.

Onun yerine Reta'yı buldum. "Yolda epey yardımın dokundu," dedi kolay anlaşılır bir dille. Aturca'yı Roent'ten çok daha iyi ve neredeyse hiç Siaru aksanı karıştırmadan konuşabiliyordu. "Nihayet atın eyerini kendi başına çözebilen biriyle yolculuk etmek güzeldi." Bana bir sikke uzattı.

Yıllarca dilenmekten gelen bir refleksle parayı hiç düşünmeden kapıverdim. Eliniz ateşe değer değmez onu hızla geri çekmeniz gibi. Ancak sikkeyi elimde tutarken ona daha yakından bakmayı akıl edebildim. Bir bakır mangır, yani Imre'ye kadar gelmek için ödediğimin yansıydı. Tekrar başımı kaldırdığımda Reta arabaların yanma dönüyordu.

Ne düşüneceğimden emin olamadan bir at yalağının kenarında oturan Derrick'e doğru yürüdüm. Derrick bir eliyle gözlerini akşam güneşinden gölgeleyerek bana baktı. "Gidiyor musun? Bir süre daha bizimle kalırsın sanıyordum."

Başımı iki yana salladım. “Reta az önce bana bir mangır verdi.” Derrick kafa salladı. “Çok şaşırmadım. Aldığımız yolcuların çoğu hiçbir işe yaramaz.” Omuz silkti. “Hem dün gece çaldıklarını çok sevmiş olmalı. Hiç ozanlık yapmayı düşündün mü? Imre’nin bu iş için iyi bir yer olduğu söylenir.”

Muhabbeti tekrar Reta ya çektim. “Roent’in bana kızmasını istemem. Parasına çok düşkün gözüküyordu.”

Derrick bir kahkaha attı. “Reta düşkün değil mi sanıyorsun?” “Paramı Roent’e ödedim,” diye açıklık getirdim. “Bir kısmını bana geri vermek isteseydi sanırım bunu bizzat yapardı.”

Derrick kafa salladı. “Böyle bir âdetleri yoktur. Kimse kazandığı parayı durduk yerde geri vermez.”

“Ben de onu kastettim. Reta’nın başının derde girmesini istemem.”

Derrick elini ileri geri sallayarak beni susturdu. “Anlatamadım,” dedi. “Roent biliyor. Hattâ parayı geri vermesini Reta’dan o istemiş bile olabilir. Cealdimli yetişkin bir erkek önüne gelene para vermez. Böyle bir davranış onların gözünde kadınsıdır. Hattâ mecbur kalmadıkça hiçbir şey satm almazlar. Handa kaldığımız gece odalarımız ve yemeğimiz için Reta’nın pazarlık ettiğini görmedin mi?”

Evet, görmüştüm. “Ama niye?” diye sordum.

Derrick omuz silkti. “Niyesi yok. Âdetleri böyledir. Çoğu Cealdim kervanının karı-koca tarafından idare edilmesinin sebebi de budur.” “Derrick!” diye arabaların arkasından yükseldi Roent’in sesi. Derrick iç geçirerek ayağa kalktı, “işimin başına dönmeliyim,” dedi. “Görüşürüz.”

Mangırı cebime koyarken Derrick’in sözlerini düşündüm. Doğrusunu söylemek gerekirse kumpanyam hiç Shald’a kadar kuzeye çıkmamıştı. Düşündüğüm denli görüp geçirmiş olmadığımı anlamak cesaret kırıcıydı.

Heybemi tekrar omzuma asıp etrafıma bakındım. Aklımdan uzun uzun veda etmeden çekip gitmenin daha iyi olabileceğini

geçiriyordum. Denna görünürde yoktu. Eh, böylesi daha iyiydi. Gitmek için arkama döndüm...

... ve onu karşımda buldum. Denna ellerini arkasında kavuşturarak mahcubiyetle tebessüm etti. Bir çiçek kadar güzeldi ve bunun farkında bile değildi. Onu görünce nefesim kesildi ve kendimi, asabiyetimi, yüreğimdeki sızıyı unutuverdim.

“Demek gidiyorsun?” diye sordu.

Kafa salladım.

“Bizimle beraber Anilin’e gelebilirsin," diye öneride bulundu. “Oranın taşı toprağı altındır derler. Hem Josn’a yanında gezdirdiği o lavtayı doğru düzgün çalmasını öğretirsin.” Tebessüm etti. “Bunu ona da sordum. Olabilir dedi.”

Teklifi üzerinde bir süre düşündüm. Onun yanında biraz daha kalabilmek için bütün planlarımı bozmama ramak kaldı. Ama sonra başımı iki yana salladım.

“Bana öyle bakma,” diye gülümseyerek beni payladı. “Anilin de bir süre kalacağım. İşlerin yolunda gitmezse aklında bulunsun,” dedi ümitle.

İşlerim yolunda gitmezse ne yaparım bilmiyordum. Bütün umutlarımı Üniversiteye bağlamıştım. Hem ayrıca Anilin yüzlerce kilometre uzaktaydı. Üstümde taşıdıklarımdan başka bir şeyim yokken Denna’yı nasıl bulacaktım?

Denna aklımdan geçenleri yüzüme bakarak anlamış olmalıydı. Muzipçe tebessüm etti. “Öyleyse benim seni bulmam gerekecek.”

Biz Ruhlar gezginizdir. Yaşamlarımız buluşmalardan ve ayrılıklardan, bir de aradaki kısa ama sıcak dostluklardan ibarettir. İşte bu yüzden gerçeğin farkındaydım. Onu yüreğimin tam ortasında tüm ağırlığı ve katiyetiyle hissettim: Denna’yı bir daha asla göremeyecektim.

Ben tek kelime dâhi edemeden Denna tedirgin gözlerle arkasına baktı. “Artık gitsem iyi olacak. Gözünü benim için açık tut.” Yine o muzip tebessümünü etti ve dönüp gitti.

“Tutarım,” diye arkasından seslendim. “Seninle yolların kesiştiği yerde buluşuruz.”

Bana bakarak anlık bir tereddüde kapıldı, sonra da el salladı ve koşarak akşamın alacakaranlığına karıştı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Haricen Üç Talent

Geceyi Imre kent sınırlarının hemen dışında, süpürgeotlarından oluşan yumuşak bir yatakta geçirdim. Ertesi gün geç vakit kalktım, yakındaki bir derede yıkandım ve Üniversiteye doğru yola çıktım.

Yürürken Üniversitenin en büyük binasını görmek için gözlerimi açık tuttum. Ben'in tarifinden neye benzediğini biliyordum: düz, gri ve küp şeklinde; yan yana dört tahıl ambarından bile büyük; penceresiz, süssüz ve giriş çıkışın kocaman bir taş kapıdan sağlandığı bir bina. On kere on bin kitap. Yani Arşiv.

Üniversiteye gidişimin pek çok sebebi vardı, ama en başta orası yer alıyordu. Kafam sorularla, Arşiv ise cevaplarla doluydu. İlk olarak Chandrialılar ve Amyrler hakkındaki gerçeği bilmek istiyordum. Skarpi'nın öyküsünün ne kadarının doğru olduğunu bulmalıydım.

Yolun Omethi Nehriyle kesiştiği yerde eski bir taş köprü vardı. Bu tür köprüleri bildiğinizden hiç şüphem yok. Hani dünyanın her yerinde karşılaşılan, çok sağlam yapıldıkları için arazinin bir parçası haline gelmiş, kim tarafından veya niye inşa edildiği merak dâhi edilmeyen o kocaman mimarlık şaheserleri vardır ya, işte onlardan. Bu seferki oldukça etkileyici olup atmış metreden daha uzun ve iki at arabasının yan yana gidebileceği kadar genişti. Omethi'nin kayalara kazdığı kanyonu bir uçtan ötekine kadar katediyordu. Köprünün en yüksek noktasına ulaştığımda Arşiv'i ilk defa gördüm: batıdaki ağaçların ardında koskoca bir gritaş gibi yükselen bir bina.

Üniversite küçük bir şehrin ortasındaydı. Aslına bakarsanız oraya şehir demek içimden gelmiyor. Dolambaçlı sokaklarla ve çöp kokularıyla dolu Tarbean'a hiç benzemiyordu. Daha ziyade geniş yollan ve temiz havası olan bir kasaba gibiydi. Küçük evlerle dükkanların arasına parklar ve bahçeler serpiştirilmişti.

Fakat bu kasaba Üniversitenin alışılmadık ihtiyaçlarına cevap vermek için kurulduğundan, dikkatli bir gözlemci, kasabanın verdiği hizmetler arasında küçük farklılıklar tespit edebilirdi. Mesela iki cam üfleyici, rafları tepeleme dolu üç eczane, iki ciltçi, dört kitapçı, iki

genelev ve kasabanın boyutuyla orantısız sayıda taverna mevcuttu. Tavernalardan birinin kapısına SEMPATİ YASAK! diye bir tabela çivilenmişti. Sempatiden habersiz müşterilerin bunu okuyunca kafalarından ne geçtiğini düşünmeden edemedim.

Üniversite'nin kendisi, birbirine pek benzemeyen on beş binadan oluşuyordu. Koğuş bir pusula yıldızını andıran şekliyle merkezdeki bir göbeğin etrafındaki sekiz bölümden teşekküldü. Basit ve küp şeklindeki İdare binasının vitraylarında, Teccam o klasik pozunda resmedilmişti: Mağarasının ağzında ayaklan çıplak durmuş, bir grup öğrenciye hitap ederken. Fakülte binası hepsinin içinde en dikkat çekici olanıydı; neredeyse bir buçuk dönümlük yer kaplıyor ve çok sayıda ufak, birbiriyle uyumsuz binadan yapılmışa benziyordu.

Arşıv'e yaklaşırken gri, penceresiz cephesi bana dev bir gritaşı anımsattı. Onca yıl bekledikten sonra nihayet buraya geldiğime inanmak zordu. Girişi, yani ardına kadar açık duran iki kanatlı koca taş kapıyı bulana dek binanın etrafını dolaştım. Kapının üstündeki taşlara birkaç sözcük kazınmıştı: *Vorfelan Rhinatcı Morie*. Kullanılan lisanı çıkartamadım. Siaruca değildi... ama Yllice veya Temic dili olabilirdi. Cevap aradığım bir soru daha çıkmıştı.

Taş kapının ardındaki küçük antrenin karşısında daha sıradan bir tahta kapı bulunuyordu. Onun kanatlarına asılırken serin ve kuru havanın yüzümü yaladığını hissettim. Çıplak bırakılmış gri taş duvarlar, sempati lambalarının kolayca ayırt edilebilen sabit kızıl ışığıyla aydınlanıyordu. Üzerinde kayıt defterini andıran birkaç büyük defterin bulunduğu büyük bir ahşap masa gördüm.

Masada Cealdimlilere özgü al yanaklı bir çehreye, koyu renkli saç ve gözlere sahip genç bir adam oturuyordu.

"Yardımcı olabilir iniyim?" diye sordu adam, Siaru aksanına uygun biçimde r'leri vurgulayarak.

"Buraya Arşiv için geldim," diye aptalca bir yanıt verdim. İçim kıpır kıpır, avuçlarım ter içindeydi.

Yaşımı merak ettiği anlaşılan genç adam beni tepeden tırnağa süzdü. “Öğrenci misin?”

“Yakında olacağım,” dedim. “Henüz kayıt yaptırmadım.”

“Önce onu yaptırmalısın,” dedi ciddiyetle. “Defterde kaydı bulunmayan hiç kimseyi içeri alamam.” Önündeki defterleri işaret etti.

İçimdeki kıpırtı geçiverdi. Düş kırıklığımı saklamaya yeltenmedim. “Birkaç dakikalığına bile olsa etrafa bakamayacağımdan emin misiniz? Çok uzun bir yoldan geliyorum...” Odadaki diğer üç kapıya baktım. Birinde KİTAPLAR, diğerinde İSTİFLER yazıyordu. Masanın arkasındaki daha küçük bir kapının yanınaysa SADECE KATİPLER yazılmıştı.

Genç adamın yüz ifadesi bir nebze yumuşadı. "Olmaz. Sorun çıkar.” Beni tekrar süzdü. “Sahiden de kayıt yaptıracak mısın?” derken kullandığı aksana rağmen kuşkusu kolayca anlaşılıyordu.

Kafa salladım. “Önce buraya gelmek istedim,” derken etrafıma bakmıyor, kapalı kapıları inceliyor, beni içeri salması için onu ikna etmenin bir yolunu arıyordum.

Aklıma bir şey gelemeden önce konuştu. “Öyleyse acele etmelisin. Bugün son gün. Bazen öğle vakti işi bıraktıkları olur.”

Nabzım bir anda hızlanıverdi. Kaydın bütün gün sürdüğünü sanıyordum. “Neredeler?”

“İdare’de.” Dış kapıyı işaret etti. “Dümdüz git, sonra sola dön. Basık bina. Renkli camlı. Önünde de iki büyük ağaç göreceksin.” Duraksadı. “Galiba akağaçtı... Böyle bir ağaç var mı?”

Kafa salladım ve oradan süratle ayrılıp yoldan aşağı koşmaya başladım.

İki saat sonra İdare’de midemdeki ekşiliği bastırmaya çalışarak boş bir tiyatro sahnesine çıkıyordum. Oda, hocaların masasını çevreleyen geniş bir ışık çemberinin dışında karanlıktı. Işığın kenarına kadar gidip bekledim. Dokuz hoca kendi aralarındaki konuşmaya yavaş yavaş son verdiler ve dönüp bana baktılar.

Hilal şeklindeki kocaman bir masada oturuyorlardı. Masa yüksek olduğundan otururlarken bile bana tepeden bakıyorlardı. Yaşlan yetişkin ile kadim arasında değişen ciddi görünümlü adamlardı.

Uzun bir sessizliğin ardından hilalin merkezindeki adam ayağa kalktı. Bunun Şansölye olduğunu tahmin ettim. “Gel de sana daha yakından bakalım. Tamam. Merhaba. Adın ne, evlat?”

“Kvothe, efendim.”

“Peki niye buradasın?”

Adamın gözünün içine baktım. “Üniversiteye girmek, bir gizemci olmak istiyorum.” Hocaların hepsine tek tek göz attım. Bazılarının eğlenir gibi bir hali vardı. Hiçbiri şaşkın gözükmüyordu.

“Üniversite’de eğitime başlanmayacağının, burada eğitime devam edildiğinin farkında mısın?”

“Evet, Şansölye. Biliyorum.”

“Pekala,” dedi adam. “Referans mektubuna bakabilir miyim?”

Hiç tereddüt etmedim. “Korkarım öyle bir mektubum yok, efendim. İllâ gerekiyor mu?”

“Bir sponsora sahip olmak âdettendir,” diye açıkladı. “Tercihen de bir gizemciye. Mektupta bilmemiz gerekenler yazar. Mesela başarılı ve başarısız olduğun alanlar gibi.”

“Eğitim aldığım gizemcinin adı Abenthy’di, Efendim. Ama bana mektup vermedi. Dediklerinizi benim ağzımdan duysanız olur mu?” Şansölye vahametle kafa salladı. “Maalesef ortada bir kanıt olmaksızın sahiden de bir gizemciden eğitim alıp almadığım bilemeyiz. Sözlerini doğrulayacak herhangi bir şey var mı? Herhangi bir yazılı metin gibi?”

“Yollarımız ayrılmadan önce bana bir kitap vermişti, Efendim. Kitabı bana atfetmiş ve altına adımı yazmıştı.”

Şansölye gülümsedi. “Bak o olur işte. Kitap yanında mı?”

“Hayır.” Sesime biraz burukluğun karışmasına müsaade ettim. “Tarbean’da rehin bırakmam gerekti.”

Şansölyenin solunda oturan Baş Hatip Hemme bu sözlerim karşısında bezgin bir ses çıkararak Şansölye'den asabi bir bakış kazandı. "Hadi ama, Herma," dedi Hemme, avucunu masaya vurarak. "Çocuğun yalan söylediği her halinden belli. Yapacak daha mühim işlerim var."

Şansölye ona dik dik baktı. "Size söz hakkı vermedim, Üstat Hemme." İkisi sert gözlerle uzun uzun bakıştı. Sonunda Hemme kaşlarını çatarak başım çevirdi.

Şansölye bana doğru döndüğü sırada göz ucuyla bir diğer hocanın hareketini tespit etti. "Evet, Üstat Lorren?"

Uzun, ince hoca bana ifadesiz gözlerle baktı. "Kitabın adı neydi?" *"Söylem ve Mantık,* Efendim."

"Onu nereye rehin bıraktın?"

"Denizyanı Meydanındaki Yırtık Cilt adlı kitapçıya."

Lorren dönüp Şansölyeye baktı. "Yarın bir sonraki dönem için gereken bazı malzemeleri almak üzere Tarbean'a gideceğim. Kitap oradaysa alır getiririm. Böylece iddianın doğruluğu anlaşılır."

Şansölye hafifçe kafa salladı. "Teşekkürler, Üstat Lorren." Sandalyesine oturup ellerini önünde kavuşturdu. "Pekala öyleyse. Abenthy sana bir mektup vermiş olsaydı orada neler yazardı?"

Derin bir nefes aldım. "İlk dokuz sempati bağını ezbere bildiğim yazardı. Çözeltiler üzerinde çifte damıtma, titrasyon, kireçlendirme, süblimleştirme ve çökeltme yapabildiğim. Tarih, münazara, dilbilgisi, tıp ve geometri alanlarında ehil olduğum."

Şansölye duyduklarından eğlenir gözükmemek için elinden geleni yaptı. "İyi bir liste saydın. Herhangi bir şey unutmadığından emin misin?"

Durakladım. "Herhalde yaşımdan da bahsederdi, Efendim."

"Kaç yaşındasın, evlat?"

"Kvothe, Efendim."

Şansölyenin yüzünde ufak bir tebessüm belirdi. “Kvothe.”

“On beş, efendim.” Hocalar bakışırlarken, birer kaşlarını kaldırırlarken veya kafalarını iki yana sallarlarken ufak bir hareketlenme yaşandı. Hemme gözlerini yukarı doğru yuvarladı.

Sadece Şansölye tepkisiz kaldı. “Yaşından nasıl bahsederdi?” Dudaklarımı bitiştirerek gülümsedim. “Onu dikkate almamanızı yazardı.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Şansölye derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. “Pekala. Sana birkaç sorumuz var. Başlamak ister misiniz, Üstat Brandeur?” Eliyle hilal biçimli masanın bir ucunu işaret etti.

Brandeur’a doğru döndüm. Tombul ve kel bir adam olan Brandeur, Üniversite’de Baş Aritmetikçi’ydi. “Bir onsta kaç tahıl zerresi bulunur?”

“Altı bin iki yüz kırk,” dedim hemen.

Kaşları biraz kalktı. “Elli gümüş talentim olsa, bunları Vintas parasına çevirdikten sonra tekrar talente çevirsem ve değişimi yapan Cealdimli her iki seferde de yüzde dört kesinti yapsa elime ne kadar para geçer?”

Kafamda para birimleri arasındaki karmaşık hesaplamalara başladım, ama hemen sonra bunun lüzumsuz olduğunu anlayarak gülümsedim. “Cealdimli dürüst biriyse kırk altı talent, sekiz mangır.

Değilse sadece kırk altı talent.”

Tekrar kafa sallayan adam bana daha bir dikkatli baktı. “Karşında bir üçgen var,” dedi ağır ağır. “Bir kenarı yedi metre. Diğer bir kenarıysa üç metre, tç açılarından biri atmış derece. Üçüncü kenar kaç metredir?”

“Açı ilk iki kenarın arasında mı?” Adam kafa salladı. Soluk alıp vermesiye kadar gözlerimi kapayıp açtım. “Tam olarak altı metre sekiz santim.”

Şaşkın gözüken adam bir *hıh* sesi çıkardı. “Yeterli. Üstat Arwyl?”

Ben daha ona doğru dönemeden Arwyl sorusunu sordu. “Karacaotun tıbbi özellikleri nedir?”

“İltihap önleyici, antiseptik, hafif bir yatıştırıcı, kan temizleyici olarak kullanılır,” dedim, babacan görünümlü ve gözlüklü adama bakarak. “Aşırı dozda zehirlidir. Gebe kadınlarda kullanılması tehlikelidir.”

“Eli oluşturan ana bileşenleri say.”

Yirmi yedi kemiğin tamamını alfabetik olarak saydım. Sonra en büyükten en küçüğe kadar kasları sıraladım. Elimi kaldırarak tüm bunları kendi üzerimde hızlı ve sakin bir dille yaptım.

Cevaplarımın sürati ve doğruluğu hocaları etkilemişti. Bazıları bunu saklarken, diğerlerinin beğenileri yüzlerinde açıkça görülüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse onları etkilemeye de mecburdum. Ben’le yaptığım konuşmalardan Üniversiteye girmek için ya bol paraya ya da parlak bir zekâya sahip olunması gerektiğini biliyordum. Birinden ne kadar çok varsa, ötekine o kadar az ihtiyaç duyuluyordu.

Aslına bakarsanız hile yapıyordum. İdareye ilk geldiğimde getir götür işine koşulmuş biri gibi içeri arka kapıdan girmiştim. Sonra maymuncuk vasıtasıyla iki kilit açmış, bir saatten uzun bir zaman boyunca diğer öğrencilerin mülakatlarını dinlemiş ve böylece yüzlerce soru, binlerce de cevap öğrenmiştim.

Ayrıca diğer öğrencilerin okul harçlarının ne kadar yüksek olduğunu da görmüştüm. En düşüğü dört talent sekiz metelik olsa da, diğerleri bunun en az iki katıydı. Hattâ birinin harcı tam otuz talent olarak belirlenmişti. Gökteki aydan bir parça koparmam, o kadar çok para biriktirmemden daha kolaydı.

Cebimdeki iki metelikten başka hiçbir şeyim yoktu. Yani hocaların gözüne girmem gerekiyordu. Hattâ daha bile fazlası. Onları zekâmla büyülemek, apışıp kalmalarını sağlamalıydım.

Kasları saymayı bitirip damarlara geçmiştim ki Arwyl bir el hareketiyle beni susturdu ve sonraki soruya geçti. “Bir hastadan ne zaman kan alırsın?”

Soru beni gafil avladı. “Onu öldürmek istediğimde mi?” dedim kuşkuyla.

Adam daha ziyade kendi kendine kafa salladı. “Üstat Lorren?”

Soluk benizli biri olan Lorren Hoca otururken bile son derece uzun boylu duruyordu. “Tarvintas’ın ilk kralı kimdi?”

“Ölüm sonrası da geçerliyse Feyda Calanthis. Değilse kardeşi Jarvis.”

“Atur İmparatorluğu niçin yıkıldı?”

Sorunun içeriğinden şaşırarak biraz duraksadım. Diğer öğrencilerden hiçbirine bu kadar geniş kapsamlı bir soru yöneltilmemişti. “Şey, Efendim,” dedim yavaşça, düşüncelerimi düzene sokmak için zaman kazanmaya çalışarak, “kısmen Lord Nalto beceriksiz bir egoist olduğu, kısmen de kilisede iç çatışmalar yaşandığı ve Atur’un gücünün önemli bir bölümü olan Amyr Nizamı dağıtıldığı için. Bir diğer sebep, ordunun aynı anda üç farklı fetih savaşı veriyor olması ve yüksek vergilerin imparatorluk dahilindeki topraklarda isyanlara yol açmasıydı.”

Bu cevabın yeterli olduğuna dair bir işaret alma umuduyla hocanın yüzüne baktım. “Ayrıca ülke parasının değeri düşürülmüş, demir yasasının evrenselliği bozulmuş ve Ademler kışkırtılmıştı.” Omuz silktim. “Tabii olay aslında bundan daha karmaşıktı.”

Lorren Hoca’nın yüz ifadesi değişmediyse de kafasını salladı. “Gelmiş geçmiş en büyük insan kimdir?”

Bir diğer beklenmedik soru. Biraz düşündüm. “Illien.”

Lorren Hoca yine suratım ifadesiz tutarak kafa salladı. “Üstat Mandrag?”

Sinekkaydı tıraşlı parlak bir yüze sahip olan Mandrag’ın tamamen kemikten ve eklemden oluşmuş gibi duran elleri, farklı renklerdeki

elliden fazla boyaya bulanmış gibiydi. “Fosfora ihtiyacın olsa nereden bulursun?”

Bir an için sesi Abenthy’ninkine öyle çok benzedi ki kendimi kaptırıp düşünmeden konuştum. “Eczane olmasın?” Masanın öteki yanındaki hocalardan biri kıkırdayınca boşboğazlığımdan utandım.

Bana hafifçe tebessüm etti. “Eczaneye ulaşma imkânın olmasa?”

"Sidikten elde edebilirim,” dedim çarçabuk. “Tabii tuğladan bir ocağa ve yeterli zamana sahipsem.”

“iki ons saf fosfor için ne kadarı gerekir?” Dalgın bir edayla parmaklarını çıtırdattı.

Bu da yem bir soru olduğu için durup düşündüm. “En az kırk galon, Mandrag Hoca. Tabii malzemenin kalitesine göre değişir.” Mandrag parmaklarını tek tek çıtlatmayı sürdürürken uzun bir sessizlik yaşandı. “Bir kimyager için en önemli üç kural nedir?”

İşte bunu Ben’den biliyordum. “Koyduğun etiketlerin anlaşılır olsun. Hep iki kez ölçü al. Yemeğini başka yerde ye.”

Adam o hafif tebessümünü koruyarak kafa salladı. “Üstat Kilvin?” Cealdimli olan Kilvin, geniş omuzları ve diken diken siyah sakalıyla bana bir ayıyı anımsattı. “Peki,” diye homurdandı, iri ellerini önünde kavuşturarak. “Ebediyen yanan bir feneri nasıl yaparsın?” Diğer sekiz hoca türlü türlü mimikler eşliğinde bıkkın sesler çıkardı.

“Ne?” diye gürleyen Kilvin asabi gözlerle etrafına bakındı. “Sıra bende. İstediğimi sorarım.” Dikkatini yeniden bana verdi. “Ee, nasıl yaparsın?”

“Şey,” dedim yavaşça, “herhalde işe bir tür sarkaçla başlarım. Sonra onu bağlamak için...”

“*Kream*. Hayır. Öyle değil.” Kilvin anlaşılmaz bazı sözcükler homurdanarak yumruğunu birkaç kez masaya vurdu. Her vuruşunda parmaklan arasından kızılımsı bir ışık çıkıyordu. “Sempati istemem. Ebediyen *ışık saçan* bir fener demedim. Ebediyen *yanan* dedim.” Beni yemek istiyormuş gibi dişlerini gösterdi.

“Lityum tuzuyla mı?” diye düşünmeden sordum, sonra vazgeçtim. “Yok, üstü kapalı bir ortamda yanan sodyum yağı... hayır, kahretsin.” Kendi kendime mırıldandım. Diğer adayların böyle sorularla cebelleşmeleri gerekmemişti.

Elini hafifçe sallayarak beni durdurdu. “Yeter. Sonra konuşuruz. Elxa Dal.”

Elxa Dal’ın bir sonraki hoca olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Dönüp ona baktım. Adam çoğu Atur piyesinde bulunan şeytani büyücü tiplemesinin tam bir kopyasıydı. Sert bakışlı kara gözler, upuzun bir surat, kısa siyah sakal. Tüm bunlara rağmen yüz ifadesi dostaneydi. “Birinci paralel kinetik bağın ilk üç sözcüğü nedir?” Kolayca saydım.

Şaşırmış gözükmedi. “Kilvin Hocanın az önce kullandığı bağ neydi?”

“Kapakatoriyal Kinetik Işıma.”

“Sinodal devre ne kadardır?”

Ona tuhaf tuhaf baktım. “Ayınki mi?” Bu soru önceki ikisiyle alakasız gibiydi.

Adam kafa salladı.

“Aşağı yukarı yetmiş iki gün sekiz saattir, efendim.”

Adam son soru karşısında apışıp kalacağımı sanmışçasına omuz silkip muzipçe tebessüm etti. “Üstat Hemme?”

Hemme yüzünün önünde bitiştirdiği parmaklarının üzerinden bana baktı. “Çeyrek kilo kükürdü ergitmek için ne kadar cıvaya ihtiyaç vardır?” diye kibirli bir tavırla sordu, daha şimdiden yanlış cevap vermişim gibi.

Sessizce gözlem yaparak geçirdiğim o bir saat içinde öğrendiğim şeylerden biri de, Hemme Hocanın tam bir baş belası olduğuydu. Öğrencilerin zorlanmasından zevk alıyor, onların keyfini kaçırmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Ayrıca şaşırtmacalı sorulara epey düşkündü.

Neyse ki bu sorusunu diğer öğrencilere de sormuştu ve o sayede beyaz kükürdün cıvayla erginlemeyeceğini biliyordum. “Şey,” diyerek enine boyuna düşünürmüş gibi yaptım. Hemme'nin kendini beğenmiş tebessümü giderek genişliyordu. *“Kırmızı* kükürdü kastettiyseniz kırk bir ons gerekir, Efendim.” Otuz iki dişimi göstererek ona kocaman sırıttım.

“Başlıca dokuz yanılgıyı say,” dedi sertçe.

“Yalınlaştırma. Genelleme. Muğlaklık. Tenzil. Örnekseme. Yanlış nedensellik. Anlamsallık. Yersizlik...” Sonuncusunun bilimsel adını hatırlayamadığımdan duraksadım. Ben’le beraber ona İmparator Nalto’ya ithafen Nalt derdik. Daha birkaç gün önce *Söylem ve Marıtık’ta* okumama rağmen gerçek adını anımsayamamak içimi kemiriyordu.

Duygularım yüzüme yansımış olmalıydı. Ben düşünürken Hemme bana dik dik bakarak dedi ki, “Demek ki her şeyi bilmiyormuşsun.” Tatminkar bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı.

“Öğrenecek hiçbir şeyim kalmadığını düşünsem burada olmazdım,” diye kendime hakim olamayarak çıkıştım. Kilvin masanın öteki tarafından gevrek gevrek güldü.

Hemme ağzını açtıysa da Şansölye attığı bir bakışla onun konuşmasına fırsat vermedi. “Pekala,” diye söze başladı Şansölye. “Bana kalırsa...”

“Benim de sorularım var,” dedi onun sağındaki adam. Bir türlü çıkartamadığım bir aksanla konuşuyordu. Veya belki de sesinin tınısı farklıydı. Adam konuşurken masadaki herkes hafifçe kıpırdandı, sonra da rüzgarın süpürüp bıraktığı yapraklar gibi hareketsiz kaldı. “Baş İsimci,” dedi Şansölye, biraz hürmet biraz da endişeyle. Elodin diğerlerinden en az on yaş daha gençti. Sinekkaydı tıraşlıydı ve derin gözlere sahipti. Ortalama boyu ve cüssesiyle göze çarpan hiçbir tarafı yoktu, tabii masada oturuş şekli dışında. Kâh bir şeye dikkatle bakıyor, kâh bezgin bir ifadeyle tepedeki tavanın kirişlerini süzüyordu. Yetişkinlerin yanında oturmaya mecbur bırakılmış bir çocuk gibiydi.

Elodin Hoca'nın gözlerini üzerimde hissettim, hem de kelimenin tam anlamıyla. İçimi bir ürperti kapladı. "*Soheketh ka Siaru krema'teth tu?"* diye sordu. *Siaru dilini ne kadar iyi konuşursun?*

"Rieusa, ta krelar deala tu." Çok iyi değil

İşaret parmağı yukarı bakacak şekilde elini kaldırdı. "Kaç parmağımı havada tutuyorum?"

Sorunun gerektirir gözüktüğünden daha uzun bir süre duraksadım. "En az bir," dedim. "Muhtemelen altıdan fazla değil."

Kocaman bir tebessüm ederek diğer elini masanın altından çıkardı. O elinin de iki parmağı havadaydı. Diğer hocaların görmeleri için ellerini sağa sola çevirerek başını dalgın, çocuksu bir tavırla salladı. Sonra ellerini masaya indirip ansızın ciddileşti. "Bir kadının sana âşık olmasını sağlayacak altı sözcüğü biliyor musun?"

Sorunun arkası gelecek mi diye bekledim. Ağzından başka bir söz çıkmayınca basit bir cevap verdim. "Hayır."

"Bilmesen de o sözcükler var," diye beni temin etti ve hoşnut bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Baş Filolog?" diyerek başıyla Şansölye'yi işaret etti.

"Akademik konuları büyük ölçüde kapsamış olduk," diye sanki kendi kendine konuştu Şansölye. Onu endişelendiren bir şey varmış gibi bir hisse kapıldım, ama bunun ne olduğunu anlayamayacağım kadar soğukkanlıydı. "Acaba sana öncekilerden daha az bilimsel sorular yöneltsem beni bağışlar mısın?"

Seçme şansım olmadığından kafa salladım.

Bana dakikalar gibi gelen bir süre boyunca beni uzun uzun süzdü. "Abenthy niye senin için bir referans mektubu yazmadı?"

Tereddüt ettim. Her gezgin kumpanya bizimki kadar saygın değildi, bu yüzden de doğal olarak herkes gezgin kumpanyalara saygı duymazdı. Ama yalan söylemenin iyi sonuçlar doğuracağından şüpheliydim. "Kumpanyamdan üç sene önce ayrıldı. O günden beri de onu görmedim."

Hocalardan her birinin bana daha bir dikkatli baktığını fark ettim. Kafalarında ters bir hesap yaparak o zamanki yaşımı bulmaya çalıştıklarından emindim.

“Öf, hadi ama,” diye söylenen Hemme ayağa kalkacak gibi oldu. Şansölye onu sert bakışlarla susturdu. “Niçin Üniversiteye girmek istiyorsun?”

Kalakaldım. Bu belki de tamamen hazırlıksız olduğum tek soruydu. Ne diyebilirdim? On *bin kitap*. Arşiviniz. *Küçükken oradaki kitapları okuduğum rüyalar görürdüm*. Doğru ama çocukça sözlerdi bunlar. *Chandrialılardan öç almak istiyorum*. Fazla dramatik. *Bir daha hiç kimsenin beni incitemeyeceği kadar güç kazanabilmek için*. Fazla ürkütücü.

Gözlerimi tekrar Şansölye’ye diktiğimde uzun bir süredir konuşmadığımı fark ettim. Aklıma başka bir şey gelmediğinden omuz silkip dedim ki, “Bilmiyorum, Efendim. Sanırım onu da öğrenmem gerekecek.”

Şansölye gözlerinde beliren merakı bastırdı. “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?” Bu soruyu diğer adaylara da sormuştu, fakat hiçbiri verilen fırsatı değerlendirmemişti. Zaten sözleri, hocalar adayın harç ücretini kararlaştırmadan önce yerine getirilen bir tür âdete benziyordu.

“Evet, lütfen,” diyerek onu şaşırttım. “Sizden okula kabulün ötesinde bir ricam olacak.” Derin bir nefes alarak tüm dikkatlerin üzerimde toplanmasını sağladım. “Buraya gelmem neredeyse üç yılımı aldı. Yaşım küçük olabilir, ama buraya tuzla siyanürü tadarak dâhi birbirinden ayırt edemeyen parası bol bir soylu bozuntusu kadar, hattâ daha bile fazla aidim.”

Duraksadım. “Lâkin kesemdeki iki metelikten başka para bulmam mümkün değil. Satmaya değer her şeyimi çoktan sattım.

“Benden iki metelikten fazlasını isterseniz okula giremem. Daha azma razı olursanız istisnasız her günümü burada geçirir, kalem

alacak para bulmak içinse geceleri sokaklarda yatar ve karın tokluğuna bulaşık yıkarım. Her ne gerekiyorsa yaparım.” Son cümleyi üstüne basa basa, neredeyse hırlayarak söyledim.

“Ama kaydımı ücretsiz yapar, üstüne de doğru düzgün eğitim görebilmem için gereken şeyleri almamı sağlayacak üç talent verirseniz, bugüne kadar benzerine rastlamadığınız bir öğrenci olur çıkarım.”

Şaşkın bir sessizlik yaşandı, hemen ardından da Kilvin’den gök gürültüsü gibi bir kahkaha yükseldi. “HA!” diye kükredi. “Her on öğrencimden biri bunun kadar azimli olsa tebeşiri bırakıp dersleri kırbaçla verirdim.” Elini sertçe masaya vurdu.

Bu hareketi bir fitili ateşlemiş gibi herkes aynı anda ve farklı ses tonlarıyla konuşmaya başladı. Şansölye benden tarafa ufak bir el hareketi yaptı ve ben de bunun üzerine ışık çemberinin hemen sınırında duran sandalyeye oturdum.

Tartışma benim gözümde uzun müddet sürüp gitti. Ama zaten iki üç dakikada bitseydi bile geleceğime yön vermekte olan o yaşlı başlı hocalar grubunun karşısında bana bir ömür gibi gelirdi. Her ne kadar bağıran hiç çıkmadıysa da epeyce el hareketi yapıldı, özellikle de benden en az benim ondan hoşlanmadığım kadar hoşlanmamış gözüken Hemme Hoca tarafından.

Söylenenleri anlayabilseydim belki o kadar endişe duymazdım, ama benim gizlice dinlemeye alışkın keskin kulaklarım bile sarf edilen sözleri işitemiyordu.

Konuşmalar ansızın sona erdi ve Şansölye bana bakarak yaklaşmamı işaret etti.

“Kayda geçsin,” diye resmi bir dille söze girdi, sonra duraksayarak bana soran gözlerle baktı. “Kimin oğlusun?”

“Arliden’in,” yanıtını verdim. Aradan geçen onca yıldan sonra bu isim bana bir garip geldi. Lorren Hoca gözlerini bir kez kırpıştırdı.

“Arliden oğlu Kvothe, Equis’in kırk üçünde Üniversite ye kaydolmuştur. Sempatinin temel ilkelerinde ustalaştığını ispatlaması

halinde Gizemiye'ye alınacaktır. Resmi sponsoru Baş Zahiriyeci Kilvin'dir. Harç ücreti haricen üç talent olarak belirlenmiştir."

İçime koskoca bir ağırlığın çöktüğünü hissettim. Dönem başlamadan önce kazanmam gereken üç talent benim gözümde dünyadaki tüm servetle eşdeğerdi. Mutfaklarda çalışarak, peni karşılığında ayak işleri yaparak o parayı belki bir senede biriktirebilirdim. Tabii o da şansım yaver giderse.

Gereken zaman dahilinde bu parayı sağdan soldan çalabileceğime yönelik bir umuda kapıldım. Yine de bu umudun kaynağının farkındaydım: çaresizlik. O kadar çok parası olan insanların kafası genelde o parayı keselerinde tutmayacak kadar çalışırdı.

İçlerinden biri yanıma gelene dek hocaların masadan ayrıldıklarını fark etmedim. Başımı kaldırınca karşımda Baş Arşivci'yi gördüm.

Lorren iki metreye yaklaşan boyuyla tahmin ettiğimden de uzundu. Uzun yüzü ve elleri ona çekilip sündürülmüş gibi bir görünüm veriyordu. Kendisini fark ettiğimi görünce konuştu. "Babanın adı Arliden mi dedin?"

Soruyu sesinde en ufak bir pişmanlık ya da özür taşımaksızın tam bir soğukkanlılıkla sormuştu. Üniversite'ye girme umutlarımı yıktıktan sonra yanıma gelip günaydın dercesine ölü babamdan bahsetmesi beni çok kızdırdı.

"Evet," dedim alçak bir sesle.

"Ozan Arliden mi?"

Babam kendini hep bir kumpanyacı olarak görürdü. Kendine asla ozan ya da müzisyen demezdi. Ondan bu şekilde bahsedildiğini duymak sanki mümkünmüş gibi beni daha da kızdırdı. Cevap vermeye tenezzül etmeksizin kafamı sertçe sallamakla yetindim.

Hareketimden alındıysa bile göstermedi. "Hangi kumpanyada bulunduğunu merak ediyordum da."

Kendime daha fazla hakim olamadım. "Oh, demek *merak ediyordun,"* dedim, kumpanyada sivrilen dilimin elverdiği kadar bir

garezle. “Öyleyse bir süre daha merak etmen gerekecek. Çünkü ben cehaletin pençesinde kalmaya mecburum. Sanırım sen de bundan biraz pay alabilirsin. Hele ben üç talent kazanıp geri geleyim, ondan sonra tekrar sorarsın.” Adama, onu gözlerimle yakmak istercesine sert bir bakış attım.

Tepkisi yok denecek kadar azdı. Lorren Hoca’dan herhangi bir tepki almanın bir kaya parçasına göz kırptırmak kadar zor olduğunu sonradan öğrenecektim.

Beni önce belli belirsiz bir şaşkınlıkla süzdü, ardından öfke dolu bakışlarım karşısında silik bir tebessüm ederek bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıdı açıp okudum. Şöyle yazıyordu: “Kvothe. Bahar dönemi. Harç: -3 Tin.” *Haricen* üç talent. Tabii ya.

İçim öyle bir rahatladı ki anlatamam. Sanki dev bir dalga bacaklarıma çarpmışçasına ansızın yere çöktüm ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Parlak Gözler

Lorren beni bir bahçeden geçiriyordu. “Tartışmanın büyük bölümü o konu üzerineydi,” diye açıkladı Lorren Hoca, taş kadar heyecansız bir sesle. “Harç ödemen gerekiyordu. Herkes gibi.”

Kendimi toparlamış ve kaba davranışım sebebiyle özür dilemiştim. O da sakin sakin kafa sallayıp okula giriş “ücretim” konusunda bir karışıklık yaşanmaması için saymanın bürosuna kadar bana eşlik etmeyi teklif etmişti.

“Seni önerdiğin şekilde okula almayı kararlaştırdıktan sonra...” Lorren kısa fakat manalı bir duraksamayla, beni bunun o kadar da kolay olmadığına inandırmak ister gibiydi, "... yeni kayıt yaptıran öğrencilere daha önce hiç burs verilmemesi sorunuyla karşılaştık.” Tekrar duraksadı. “Bu oldukça sıradışı bir uygulama.”

Lorren beni başka bir taş binaya soktu, bir koridordan geçirdi ve bir merdivenden indirdi. “Merhaba, Riem.”

Sayman yaşlıca ve asabi bir adamdı. Benden para almak yerine bana para vermesi gerektiğini öğrenince daha da asabileşti. Üç talentimi aldıktan sonra Lorren Hoca beni binadan çıkardı.

Aklıma bir şey geldi ve konuyu değiştirmek için bir bahane bulduğuma sevinerek elimi cebime soktum. “Yırtık Cilt’ten alınmış bir makbuzum var.” Kâğıt parçasını ona verirken pasaklı bir sokak çocuğundan aldığı bir kitabı rehinden kurtarmak için Üniversite’nin Baş Arşivcisini karşısında görünce dükkan sahibinin ne düşüneceğini merak ediyordum. “Lorren Hoca, kitabı alacağınız için müteşekkirim. Sizden bir iyilik daha istersem umarım nankör biri olduğumu zannetmezsiniz...”

Lorren makbuza bir göz atıp cebine soktu, sonra da bana dikkatle baktı. Hayır, dikkatle değil. Sorarcasına da değil. Yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Ne merak, ne öfke; hiçbir şey. Gözleri bana çevrili olmasaydı varlığımı unuttuğundan şüphelenirdim. “Söyle bakalım,” dedi.

“O kitap... hayatımın o döneminden geriye kalan tek şey. Günün birinde parayı denkleştirdiğim zaman onu sizden satın almayı çok isterim.”

İfadesizliğini koruyarak kafa salladı. “Olabilir. Kitap için boşu boşuna endişelenme. Ona Arşiv’deki diğer kitaplar kadar iyi bakılacak.”

Lorren bir elini kaldırarak yanından geçen bir öğrenciye işaret etti.

Koyu sarı saçlı oğlan ansızın durdu ve kaygıyla ona yaklaştı. Her yanından hürmet akarak Baş Arşıvci’ye başıyla selam verdi. Hareketi daha ziyade bir reveransı andırıyordu. “Evet, Lorren Hoca?”

Lorren uzun ellerinden biriyle beni gösterdi. “Simmon, bu Kvot-he. Birinin ona etrafı gezdirmesi, derslere kaydettirmesi falan lazım. Kilv-in mutlaka Zahiriye’ye girmesini istiyor. Onun dışında kararı sana bırakıyorum. İlgilenir misin?”

Simmon kafa sallayıp alnına düşen saçlarını yana çekti. “Evet, Efendim.”

Lorren başka tek kelime etmeden döndü ve yürüyüp gitti. Attığı her uzun adımda siyah hoca cüppesi arkasında dalgalanıyordu.

Simmon benden iki yaş büyük olmasına rağmen bir öğrenci için gençti. Benden daha uzun boyluydu, fakat çocuksu bir yüze ve utangaç tavırlara sahipti.

“Kalacak bir yer buldun mu?” diye sordu birlikte yürürken. “Bir handa oda falan?”

Başımı iki yana salladım. “Daha bugün geldim. Kaydımı yaptırmak-tan ötesini düşünecek zamanım olmadı.”

Simmon kıkırdadı. “Bilirim. Her dönem başında beni hâlâ afakanlar basar.” Sol taralımızda bulunan, kenarlarına ağaçlar dizili geniş bir patikayı işaret etti. “Öyleye önce Koğuşa uğrayalım.”

Durdum. “Fazla param yok,” diye itiraf ettim. Oda tutmayı plan-lamıyordum. Hem açık havada uyumaya alışkındım, hem de üç

talentimi giysi, yeme içme, kâğıt kalem ve gelecek dönemin harç ücreti için saklamak istiyordum. Hocaların cömertliğine iki dönem üst üste güvenemezdim.

“Demek mülakat pek iyi geçmedi, ha?” diye halden anlar bir tavırla sordu Simmon, beni kolumdan tutup gri renkli başka bir Üniversite binasına yönlendirerek. Bu seferki üç katlıydı, çok sayıda pencereye sahipti ve ortadaki bir göbeğe bağlı birkaç kanattan oluşuyordu. “Dert etme. Ben buraya ilk geldiğimde korkudan altıma kaçırmıştım. Tabii lafın gelişi.”

“Mülakat o kadar da kötü değildi,” dedim ansızın cebimdeki üç talentten mahcup olarak. “Ama sanırım Lorren Hoca’yı kızdırdım. Sanki biraz...”

“Soğuk muydu?” diye sordu Simmon. “Mesafeli miydi? Taştan farksız mıydı?” Bir kahkaha attı. “Lorren hep öyledir. Söylentilere göre Elxa Dal onu güldürebilene on altın mark sözü vermiş.”

“Oh,” dedim biraz rahatlayarak. “İyi öyleyse. Ters düşmek istediğim son insan o. Arşiv’de epey zaman geçirmeyi planlıyorum da.” “Kitaplara iyi baktığın sürece sorun çıkmaz. Lorren genelde kayıtsızdır, ama yine de Arşiv’deyken davranışlarına dikkat et.” Kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. “Kitapları söz konusu olduğunda yavrularını koruyan bir anne ayı gibidir. Hattâ bir sayfanın köşesini kıvırırken Lorren tarafından yakalanmaktansa bir anne ayının pençesine düşmeyi yeğlerim.”

Simmon yerdeki bir taşa vurarak patikadan aşağı doğru sekmesine sebep oldu. “Koğuş’ta çeşitli seçeneklerin var. Bir talent sana dönem boyunca kullanabileceğin bir yatak ve yemek kuponu sağlar.” Omuz silkti. “Pek matah değildir, ama en azından yağmurdan korunursun. İki talent karşılığında biriyle oda paylaşabilir, üç talente de tek kişilik bir oda tutabilirsin.”

“Yemek kuponu nedir?”

“Yemekhane’de üç öğün yemek çıkar.” Bahçenin karşı tarafındaki basık çatılı uzun bir binayı gösterdi. “Nereden geldiğini düşünmediğin sürece yemekler çok da kötü değildir.”

Kafamda çabucak bir hesap yaptım. Bir talent karşılığında iki aylık yemek ve uyuyacak kuru bir yer hiç de fena bir alışveriş sayılmazdı. Simmon’a gülümsedim. “Kulağa iyi geliyor.”

Simmon Koğuşun kapısını açarken kafa salladı. “Tamam, demek bir ranza istiyorsun. Gel de bir kahya bulup kaydını yaptıralım.”

Gizemiye’ye mensup olanlar dışındaki öğrencilerin ranzaları Koğuşun doğu kanadının dördüncü katında, zemin kattaki hamamdan en uzak noktadaydı. Ranzalar Sim’in de dediği gibi ahım şahım değildi. Fakat dar yataklara temiz çarşaflar seriliydi ve üç beş parça eşyamı saklayabileceğim kilitli bir sandığım da vardı.

Ranzaların alt yatakları çoktan kapışıldığı için odanın karşı köşesindeki üst yataklardan birini seçtim. Yatağımda oturarak dar pencerelerden dışarı bakarken, aklıma Tarbean’ın damlarındaki saklanma yerim geldi. Aradaki benzerlik her nedense huzur vericiydi.

Öğle yemeğinde bir kâse dolusu dumanı tüten patates çorbası, bol yağlı birkaç dilim domuz pastırması ve taptaze buğday ekmeği verildi. Yemekhane’deki yarı yarıya dolu geniş suntalardan yapılma masalarda iki yüz öğrenci oturuyordu. Edilen sohbetlerin odayı dolduran mırıltısı yer yer kahkahalarla ve teneke tepsilere çarpan çatal kaşığın metalik sesiyle kesiliyordu.

Simmon beni upuzun odanın arka köşelerinden birine götürdü. Oraya yaklaşırken iki öğrenci başını kaldırıp bize baktı.

Simmon tepsisini masaya bırakırken eliyle beni gösterdi. “Arkadaşlar, Kvothe’yle tanışın. Kendisi en yeni çömezimizdir.” Diğer iki kişiyi işaret etti. “Kvothe, karşında Gizemiye’de okuyan en kötü iki öğrenciyi görüyorsun: Manet ve Wilem.”

“Biz zaten tanışıyoruz,” dedi Wilem. Arşiv’de gördüğüm siyah saçlı Cealdimlinin ta kendisiydi. “Demek sahiden de kayıt yaptırdın,” dedi

hafif bir şaşkınlıkla. “Benimle kafa buluyorsun sanmıştım.” Sıkmam için elini uzattı. “Hoşgeldin.”

“Tehlu aşkına,” diye mırıldandı Manet, beni tepeden tırnağa süzerek. En az elli yaşında görünüyordu, karmakarışık saçları ve gür bir sakalı vardı. Daha birkaç dakika önce uyanmış gibi üstü başı dağınıktı. “Sahiden de hissettiğim kadar yaşlı mıyım? Yoksa o göründüğü kadar genç mi?”

“İkisi de,” dedi Simmon neşeyle ve yerine oturdu. “Kvothe, Manet hepimizin toplamından daha uzun bir zamandır Gizemiye’dedir.” Manet bu sözlere gülüp geçti. “Hakkımı yeme. Ben hepinizin yaşının toplamından daha uzun bir zamandır buradayım.”

“Üstelik hâlâ sıradan bir E’lir’sin,” dedi Wilem. Yoğun Siaru aksanı yüzünden dalga geçip geçmediği anlaşılmıyordu..

“E’lir olarak kalmaya itirazım yok,” dedi Manet samimiyetle. "Siz çocuklar daha üst kademelere çıkarsanız pişman olursunuz. Sözüme güvenin. Daha yukarısı hem bir sürü karın ağrısı, hem de bir ton harç parası demek.”

“Guldenimizi almak istiyoruz, Manet,” dedi Simmon. “Tercihen ölmeden önce.”

“Gulden çok abartılıyor,” diyen Manet ekmeğinden bir lokma kopartıp çorbasına bandırdı. Sohbet rahat bir havada geçiyordu; bu şekilde daha önce de pek çok kereler konuştukları gibi bir izlenim edindim.

“Ee, mülakat nasıl geçti?” diye Wilem’e hevesle sordu Simmon. “Yedi talent, sekiz metelik,” diye homurdandı Wilem.

Simmon şaşırdı. “Tanrı aşkına, neler oldu? Yoksa hocalardan birine yumruk mu attın?”

“Heyecanlandım,” dedi Wilem surat asarak. “Ayrıca Lorren bana Modeg para biriminin alt değişkenliğini sordu. Kilvin’in soruyu tercüme etmesi gerekti. Yine de bilemedim.”

“Yüreğim senin için kan ağlıyor,” diye alay etti Sim. “Son iki dönemdir benden daha az harç ödüyordun. Sonunda adalet yerini buldu. Ben bu dönem de beş talent ödedim.” Avucunu açıp elini uzattı. “Sökül bakalım.”

Wilem cebinden bir bakır metelik çıkarıp Sime verdi.

Dönüp Manet’e baktım. “Sen iddiaya girmemiş miydin?” Karmakarışık saçlı adam bir kahkaha atarak başını sağa sola salladı. “Bana karşı iddiaya giren pek çıkmaz,” dedi ağzı doluyken.

“Söyle bakalım,” dedi Simmon iç geçirerek. “Bu dönem ne kadar ödedin?”

“Bir talent, altı mangır,” dedi Manet, kurt gibi sırıtarak.

İçlerinden biri benim ne kadar harç ödediğimi sormadan konuyu değiştirdim. “Birinin otuz talent ödediğini duydum. Harçların bu kadar yüksek çıktığı olur mu?”

“Alt kademelerde kaldığın sürece hayır,” cevabını verdi Manet. “Sadece soylular için,” dedi Wilem. *“Kraemlish* piç kuruları buraya hiç alınmasalar daha iyi olacak. Bana kalırsa sırf şikayet edebilmek için bu kadar çok para ödüyorlar.”

“Bence mahsuru yok,” dedi Manet. “Benim harcım düşük tutulduğu sürece onlardan istedikleri kadar para alabilirler.”

Masanın karşı tarafına sertçe bırakılan bir tepsi yüzünden irkildim. “Sanırım benden bahsediyorsunuz.” Tepsiyi bırakan yakışıklı delikanlı mavi gözlere, özenle kesilmiş bir sakala ve Modeglilere has çıkık elmacık kemiklerine sahipti. Kıyafeti parlak pastel tonlamadaydı. Belinde sapma tel sarılmış bir bıçak asılıydı. Üniversite’de ilk defa silah görüyordum.

“Sovoy?” dedi Simmon afallamış bir halde. “Burada ne işin var?” “Ben de aynı soruyu kendi kendime soruyordum.” Sovoy başım eğip oturduğu banka baktı. “Burada doğru düzgün bir sandalye bulunmaz mı?” Hareketleri bir saraylı zarateti ile katı, zoraki bir ağırbaşlılığın tuhaf bir karışımını taşıyordu. “Harika. Herhalde yakında yemeğimi

tahta tabaklarda yemem ve omzumun üzerinden köpeklere kemik atmam gerekecek.”

“Sofra adabı sol omzunuzu kullanmanızı gerektirir, Ekselansları,” diye lokmasını yutmadan ağzı ekmekle dolu halde konuştu Manet.

Sovoy’un gözleri öfkeyle parlasa da o konuşamadan Simmon araya girdi. “Ne oldu?”

“Harcım atmış sekiz strehlaum olarak belirlendi,” diye söylendi Sovoy.

Simmon’un şaşırmış gibi bir hali yoktu. “Bu para çok mu?”

“Hem de nasıl,” diye kinayeli bir cevap verdi Sovoy. “Üstelik de haksız yere. Bütün sorulara cevap verdim. Bakın buraya yazıyorum, benimle bir alıp veremedikleri var. Mandrag beni hiç sevmiyor. Hemme de öyle. Hem zaten soylulara sizden çok daha fazla yüklendiklerini, bizi limon gibi sıktıklarını herkes bilir.”

"Simmon asilzadedir,” dedi Manet, kaşığıyla onu işaret ederek. “Hali vakti de yerindedir.”

Sovoy burnundan soludu. “Simmon’un babası, Atur’daki teneke bir kralın önünde eğilen kâğıttan bir düktür. Babamın ahırlarındaki seyisler bile siz Atur soylularının yarısından daha asil kanlıdır.”

Simmon oturduğu yerde biraz kasılsa da başını yemeğinden kaldırmadı.

Wilem sert bakışlı kara gözlerini Sovoy’a çevirdi. Ama o daha bir şey diyemeden Sovoy kendini saldı ve bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Özür dilerim Sim; hem senden hem de ailenden. Sadece... işler bu dönem daha iyi gidecek sanıyordum. Ama her şey daha da kötüleşti. Harçlığım öğrenim ücretimi bile karşılamıyor. Üstelik kimseden de kredi alamadım. Bunun benim için ne kadar küçük düşürücü olduğundan haberin var mı? Altın Midilli’deki odamdan ayrılmak zorunda kaldım. Artık Koğuş’un üçüncü katındayım. Neredeyse odamı biriyle paylaşmam gerekecekti. Babam duysa ne der?”

Simmon ağzı dolu halde omuz silkti ve gücenmediğini göstermek istercesine kaşığıyla bir hareket yaptı.

“Belki böyle tavuskuşu gibi giyinip karşılarına çıkmasaydm sana bu kadar yüklenmezlerdi,” dedi Manet. “Mülakata girerken ipekli şeyler giymeyiver.”

“Demek öyle?” dedi öfkesi tekrar alevlenen Sovoy. “Yani kendimi küçük mü düşüreyim? Saçıma kül mü çalayım? Kıyafetimi mi yırtayım?” Öfkesi arttıkça aksanı daha da belirginleşiyordu. “Hayır. Hiçbiri benden üstün değil. Önlerinde diz çökecek halim yok.” Masaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Diğer öğrencilerin yakınlardaki masalardan bu gösteriyi seyrettiklerini fark ettim.

"Hylta tiam,” diye sözlerini sürdürdü Sovoy. “Buradan nefret ediyorum. Havanız kestirilemez ve gayrimedeni. Dininiz barbarca ve tutucu. Fahişeleriniz katlanılmaz ölçüde cahil ve görgüsüz. Diliniz buranın ne kadar sefil bir yer olduğunu anlatacak incelikten yoksun...” Konuştukça sesini giderek alçalttı, ta ki kendi kendine konuşuyormuş gibi gözükene dek. “Sülalem elli nesil öncesine dayanıyor. Ağaçlardan ve kayalardan bile eskiyiz. Ama şu halime bak,” diyerek başını avuçlarının arasına alıp teneke tepsisine baktı. “Buğday ekmeği. Tanrılar aşkına, insanı insan yapan yedikleridir.”

Ona bakarken tazecik ekmeğimden koparttığım lokmayı çiğniyordum. Tadı enfesti.

“Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum,” dedi Sovoy ansızın ve ayağa kalktı. “Bu kadarına katlanamam.” Tepsisini almadan çekip gitti.

“İşte Sovoy,” dedi Manet bana. “Fena biri sayılmaz, ama genelde bu kadar sarhoş değildir.”

“Modegli mi?”

Simmon bir kahkaha attı. “Sovoy dan daha Modegli birini bulamazsın.”

“Onu bu kadar kızdırmamaksın,” dedi Wilem Manet’e. Sert aksanı yüzünden Manet’i azarlıyor mu anlamadım. Yine de Cealdimlilere

özgü koyu renk bir tene sahip suratından serzeniş akıyordu. Herhalde bir yabancı olarak Sovoy un Birleşik Eyaletler diline ve kültürüne alışmakta yaşadığı zorluğu iyi anlıyordu.

“Tabii canım, çok zor günler geçiriyor,” dedi Simmon dalga geçercesine. “Daha geçenlerde uşağını kovması gerekti.”

Ağzı dolu olan Manet iki elini kaldırarak hayali bir kemanı çalarmış gibi yaptı. Gözlerini yuvarlarken yüzünde hiç de anlayışlı bir ifade yoktu.

“Yakın bir zamanda yüzüklerini satmak zorunda kalmış,” diye ekledim. Wilem, Simmon ve Manet aynı anda dönüp bana meraklı gözlerle baktılar. “Parmaklarında açık renkli çizgiler vardı,” diye izah ederek göstermek için kendi elimi kullandım.

Manet beni şöyle bir süzdü. “Vay canına! Yeni öğrencimiz pek akıllıymış.” Başını Wilem ile Simmon’a çevirdi. “Beyler, iddiaya giresim geldi. Buradaki üçüncü dönemi sona ermeden genç Kvothe’nin Gizemiye’ye gireceğine dair iki meteliğine bahse varım.”

“Üç dönem mi?" dedim şaşırarak. “Bana tek yapmam gerekenin sempatinin temel ilkelerinde ustalaşmam olduğu söylendi.”

Manet nazikçe tebessüm etti. “Aynı şeyi herkese söylerler. Sempati İlkeleri, E’lir’e yükselmeden önce vermen gereken derslerden biridir.” Hevesle tekrar Wil ile Sim’e doğru döndü. “Ne dersiniz? İki meteliğine?”

“Ben varım.” Wilem bana bakıp özür dilercesine omuz silkti. “Alınma. Hangi ihtimal yüksekse hep ona oynarım.”

“Hangi alanda çalışacaksın?” diye sordu bana Manet, karşılıklı el sıkışırlarken.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. “Sanırım her alanda.”

“Otuz yıl önceki halime benziyorsun,” diyerek kıkırdadı Manet. “Peki nereden başlayacaksın?”

“Chandrialılardan,” yanıtını verdim. “Onlar hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istiyorum.”

Manet önce kaşlarını çattı, ardından kahkahalara boğuldu. “Eh, öyleyse sana kolay gelsin. Bizim Sim feylere ve perilere ilgi duyar. Wil ise o saçma sapan Cealdim gök ruhlarına inanır.” Abartılı bir edayla göğsünü gerdi. “Ben de implere ve ayak sürüyenlere düşkünümdür.”

Utançtan yüzümün kızardığını hissettim.

“Tanrı'nın bedeni aşkına, Manet,” dedi ona çıkıştı Sim. “Niye böyle davranıyorsun?”

“Peri masallarını çalışmak isteyen bir çocuğun üzerine iddiaya girdim de ondan,” diye yakındı Manet, çatalıyla beni işaret ederek.

“Ders konusu olarak demek istedi. Yani halk inanışları falan.” Wilem bana baktı. “Arşiv’de çalışmayı mı düşünüyorsun?”

“Chandrialılar işin sadece bir bölümü,” diye küçük düşmekten kurtulmak için hemen yan çizdim. “Teccam’ın tahkiyesel anlatım teorisini doğrulamak amacıyla farklı kültürlerin inanışlarını incelemek istiyorum.”

Sim tekrar Manet’e doğru döndü. “Gördün mü? Bugün niye bu kadar gıcıksın? En son ne zaman uyudun?”

“Benimle öyle konuşma,” diye homurdandı Manet. “Dün gece bir iki saat kestirdim.”

“Peki dün ne gecesiydi?” diye üsteledi Sim.

Manet duraksayarak tepsisine baktı. “Mahv gecesi mi?”

Wilem başını iki yana sallayarak Siaru dilinde bir şeyler mırıldandı.

Simmon’un dehşete düşmüş gibi bir hali vardı. “Manet, dün Zapt’tı. Yoksa iki gündür uyumuyor musun?”

“Öyle galiba,” dedi Manet emin olamadan. “Kayıt günlerinde zamanı hep karıştırmışımdır. Derslere girmeyince düzenim bozuluyor. Hem ayrıca kendimi Balıkhane’deki bir projeye kaptırdım.” Sesi azalarak kesildi, sonra iki eliyle birden yüzünü ovup bana baktı. “Haklılar.

Bugün kafam pek yerinde değil. Teccam'ıntahkiyesi ve halk inanışları gibi şeyler bana biraz safsata gibi geliyor, ama eğitim eğitimdir. Seni incitmek istemedim."

"Sorun değil," deyip geçtim ve başımla Sovoy'un tepsisini işaret ettim. "Şunu uzatır mısın? Madem ki genç asilzademiz geri gelmeyecek, bari ekmeğini ben yiyeyim."

Simmon beni derslere kaydettirdikten sonra onca yıldır hayalini kurduğum Arşive bir göz atmak için oraya yollandım.

Bu sefer içeri girdiğimde masada genç bir beyefendi oturuyor, kalemini pek çok kez bir şeyler yazıp sonra üstünü karaladığı bir kâğıda hafif hafif vuruyordu. Ben yaklaşırken kaşlarını çatarak bir satırı daha karaladı. Zaten suratı kaş çatmak için tasarlanmış gibiydi. Elleri yumuşak ve solgundu. Kar beyazı keten gömleği ve parlak bir maviye boyalı yeleği para kokuyordu. Henüz Tarbean'ı geride bırakamamış bir parçamın onun kesesini yürütesi geldi.

Kalemi kâğıda birkaç kez daha vurdu, ardından aşırı derecede bezgin bir sesle iç geçirdi. "İsim," dedi başını kaldırmadan.

"Kvothe."

Kayıt defterinin sayfalarını ardarda çevirdi, sonunda birinde durdu. "Defterde yoksun." Bir anlığına bana göz atıp yüzünü ekşitti, ardından oyalandığı şeye geri döndü. Ben oradan gitmek için bir harekette bulunmayınca bir sineği savarcasına elini savurdu. "Git başımdan."

"Ben daha..."

Ambrose kalemini yeniden bıraktı. "Dinle," dedi ağır ağır, gerizekâlı biriyle konuşurmuş gibi, "defterde yoksun." Abartılı bir hareket yaparak iki eliyle birden defteri işaret etti. "İçeri giremezsin." Bu sefer de iç kapıları gösterdi. "O kadar."

"Daha yeni kayıt yaptırdığım için..."

Bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Öyleyse tabii ki defterde olmazsın." Cebimden kayıt pusulamı çıkardım. "Lorren Hoca bana bunu verdi."

“Seni buraya sırtında taşıyarak bile getirse umrumda değil,” diyen Ambrose manalı bir edayla kalemi mürekkebe batırdı. “Artık vaktimi boşa harcamaktan vazgeç. Yapacak işlerim var.”

“Vaktini boşa harcamak mı?” dedim nihayet öfkeye kapılarak. “Buraya gelmek için neler çektim haberin var mı?”

Gözlerini bana çeviren Ambrose’un yüzünde keyifli bir ifade belirdi. “Dur tahmin edeyim,” deyip ellerini masaya dayadı ve oradan destek alarak ayağa kalktı. “Yaşadığın tek fahişeli köyde hep diğer çocuklardan akıllı olageldin. Okuma ve sayı sayma alanlarındaki yeteneklerinle diğer köylüleri hayrete düşürürdün.”

Arkamdaki dış kapının açılıp kapandığını duydum, fakat Ambrose buna dikkat etmeden masanın etrafım dolaştı ve gelip ön kısmına dayandı. “Ebeveynin senin çok özel biri olduğunu biliyorlardı, bu yüzden birkaç sene para biriktirdiler, sana bir çift pabuç aldılar ve domuz battaniyesini kesip sana bir gömlek diktiler.” Uzanıp yeni kıyafetimin kumaşına parmaklarını sürttü.

“Aylarca yürüdün, kağnı arabalarının arkasında yüzlerce kilometre yol aldın. Ama sonunda…” Ellerini iki yana açtı. “Tehlu’ya ve meleklerine şükürler olsun! O parlak gözlerinle işte buradasın ve hayallerle dolusun!”

Kahkahalar duyup döndüğümde, o konuşurken içeri iki erkeğin ve genç bir kadının girmiş olduğunu gördüm. “Tanrı’nın bedeni aşkına, Ambrose. Gene ne oldu?”

“Lanet olası çaylaklar,” diye homurdandı Ambrose, masayı dolaşıp yerine otururken. “Paçavralar içinde çıkagelip buranın sahibiymiş gibi davranıyorlar.”

Yeni gelen üç kişi İSTİFLER yazan kapıya doğru ilerledi. Beni tepeden tırnağa süzerlerken yüzümün utançtan kızarmaması için direndim. “Bu akşam Eolian’a gidiyor muyuz?” diye sordu içlerinden biri.

Ambrose kafa salladı. “Elbette. Altıncı çanda.”

“Onların defterde olup olmadıklarını kontrol etmeyecek misin?” diye sordum kapı arkalarından kapanırken.

Ambrose parlak, sahte ve hiç de dostane olmayan bir tebessümle bana baktı. “Dinle, sana küçük bir nasihat vereyim. Üstelik de bedavaya. Geldiğin yerde özel biriydin. Buradaysa çenesi düşük veledin tekisin. Bu yüzden bana Re’lar diye hitap et, ranzana geri dön ve Vıntas’ta olmadığımız için hangi pagan tanrısına inanıyorsan ona şükret. Yoksa babamla beraber seni kuduz köpekmişsin gibi bir kazığa zincirlerdik.”

Ardından omuz silkti. “Ya da beni dinleme. Burada kal. Olay çıkar. Ağlayıp sızla. Hattâ benimle kavga et.” Gülümsedi. “Seni bir güzel pataklar, sonra da kulağından tuttuğum gibi buradan attırım.” Kalemini aldı ve yazdığı şey her neyse ona geri döndü.

Oradan ayrıldım.

Bu olayın cesaretimi kırdığını düşünebilirsiniz. Kendimi ihanete uğramış, Üniversite’yle ilgili çocukluk hayallerimin yıkılmış olduğunu sanabilirsiniz.

Tam tersine, yüreğime su serpilmişti. Ambrose kendine has üslubuyla aklımı başıma getirene, bana Üniversite ile Tarbean sokakları arasında pek bir fark bulunmadığını gösterene kadar içimde hep bir tedirginlik hissetmiştim. Ama artık nereye gidersem gideyim insanların aynı olduklarını biliyordum.

Ayrıca öfkeniz geceleyin içinizi ısıtabilir ve incinmiş bir gurur sizi harikulade şeyler yapmaya teşvik edebilir.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fakülte'de Sempati

Fakülte, Üniversite'nin en eski binasıydı. Yüzyıllar geçtikçe her yöne doğru genişlemiş, büyüdükçe daha küçük binaları ve avluları içine almıştı. Uzaktan bakıldığında, kaplayabileceği kadar geniş bir alanı kaplamaya çalışan hırslı bir yosun türüne benziyordu.

Binanın içinde yolunuzu bulmanız oldukça zordu. Koridorlar olmadık köşelerden dönüyor, beklenmedik yerlerde son buluyor ve dolambaçlı güzergahlar izliyordu. Aralarında sadece beş metre bulunan bir odadan diğerine gitmek rahatlıkla yirmi dakika sürebiliyordu. Tabii tecrübeli öğrencilerin bildikleri kestirme yollar yok değildi; hedefe ulaşmak için hangi çalışma odasından veya konferans salonundan geçileceği gibi.

Avlulardan en az biri tamamen tecrit edilmişti ve oraya erişim sadece bir pencere aşılarak sağlanabiliyordu. Söylentilere bakılırsa içinde öğrencilerin bulunduğu kimi odaların kapısı tuğlalarla örülerek ebediyen kapatılmıştı. Geceleri bu öğrencilerin hayaletleri koridorlarda geziyor, alınyazılarına feryat ederek Yemekhane'deki yemeklerden yakmıyordu.

İlk dersim Fakülte'deydi. Neyse ki Koğuş'taki komşularım sayesinde Fakülte'de yol bulmanın güçlüğünden haberdardım, bu yüzden yolumu kaybetmeme rağmen ders başlamadan sınıfıma ulaşabildim.

İlk dersimin verileceği yerin küçük bir tiyatroya benzediğini görmek beni şaşırttı. Yükseltilmiş bir kürsünün karşısına yarım daireler şeklinde kat kat sıralar diziliydi. Kumpanyam büyükçe şehirlerde buna benzer yerlerde gösteriler düzenlemişti. Arkalarda bir yere otururken bu düşünce beni az da olsa rahatlattı.

İçim kıpır kıpır bir halde diğer öğrencilerin sınıfa girmelerini seyrettim. Herkes benden en az birkaç yaş daha büyüktü. Ben ilk otuz sempati bağını kafamdan geçirirken, heyecan içindeki öğrencilerin ardı arkası kesilmiyordu. Sonunda sayımız elliyi buldu. Sınıfın yaklaşık dörtte üçünü doldurmuştuk. Bazıları yanlarında kâğıt kalem ile üzerinde yazmak için mukavva getirmişlerdi. Bazılarının yanlarında

balmumu tabletler vardı. Benim hiçbir şeyim yoktu, ama fazla endişelenmiyordum. Kendimi bildim bileli güçlü bir hafızaya sahip olagelmiştim.

Hemme Hoca içeri girdi ve kürsüye çıkıp taştan yapılma büyük bir çalışma masasının arkasında durdu. Koyu renkli hoca cüppesinin içinde etkileyici görünüyordu. Fısıldaşan öğrencilerin susmaları sadece birkaç saniye sürdü.

"Demek gizemci olmak istiyorsunuz?" dedi Hemme. "Masallardaki gibi bir sihrin peşindesiniz? Ulu Taborlin'le ilgili şarkıları dinlediniz. Cayır cayır yanan ateş duvarları, sihirli yüzükler, görünmez pelerinler, asla körelmeyen kılıçlar, uçmanızı sağlayan iksirler." Başını bıkkınlıkla iki yana salladı. "Eğer böyle şeylerin peşindeyseniz vaktinizi boşa harcamayın, çünkü onları burada bulamayacaksınız. Öyle şeyler yoktur."

Tam bu noktada içeri giren bir öğrenci geç kaldığını anladı ve hemen boş bir sıraya geçti. Ama Hemme onu gözünden kaçırmadı. "Merhaba. Gelebilmene çok sevindim. Adın ne?"

"Gel," dedi oğlan endişeyle. "Özür dilerim. Gelirken yolumu..." "Gel," diye sözünü kesti Hemme. "Niçin buradasın?"

Gel bir anlığına donakaldıktan sonra konuşmayı becerebildi. "Sempati İlkeleri için."

"Dersime geç kalınmasından hoşlanmam. Yarma sempati saatlerinin gelişimini, armonik hareketi ölçmekte kullanılan eski ve daha isabetsiz saatlerle aralarındaki farkları ve de zamanın doğru değerlendirilmesi hususundaki etkilerini konu alan bir rapor hazırlayacaksın."

Oğlan oturduğu yerde kıpırdandı. "Peki, Efendim."

Hemme'nin bu tepkiden hoşlanmış gibi bir hali vardı. "Güzel. Madem öyle, sempati nedir?"

İçeri elinde bir mukavvayla başka bir oğlan daldı. Gençti; yani benden sadece bir iki yaş büyük gözüküyordu. Daha yerine oturamadan Hemme onu durdurdu. "Merhabalar," dedi aşın kibar bir ses tonuyla. "Adın nedir?"

“Basil, Efendim,” dedi oğlan, sıraların arasında utanmış bir halde dikilerek. Onu tanıdım. Gizlice mülakatını izlediğim öğrenci adaylarından biriydi.

“Basil, sakın Yll’den geliyor olmayasın?” diye sert bir tebessümle sordu Hemme.

“Hayır, efendim.”

“Ahhh,” dedi Hemme, hüsrana uğramış gibi yaparak. “Yll kabilelerinin güneşe bakarak saati belirlediklerini ve bu sebeple dakiklik kavramına yabancı olduklarını duymuştum. Ama madem Yllli değilsin, geç kalman için geçerli bir sebep göremiyorum. Ya sen görebiliyor musun?”

Basil bir bahane bulmaya çalışırcasına ağzını sessizce açıp kapadı, ama anlaşılan vazgeçti. “Hayır, Efendim.”

“Güzel. Yarma Yll’ın ay takvimi ile şimdiye dek öğrenmen gereken daha doğru ve medeni Atur takvimini kıyaslayan bir rapor hazırlayacaksın. Yerine otur.”

Basil dayak yemiş bir köpek misali hiç ses çıkarmadan yakındaki bir sıraya geçti.

Hemme ders anlatırmış gibi yapmayı tamamen bırakarak geç gelecek bir sonraki öğrenci için sessizce pusuda bekledi. İşte bu yüzden bahsi geçen öğrenci tereddüt içinde sınıfa adım attığı sırada içeride çıt çıkmıyordu.

Gelen kişi on sekiz yaşlarında genç bir kızdı. Kadınların erkeklere oranının onda bir olduğu Üniversite’de, kız öğrencilere oldukça az rastlanıyordu.

Kızı görünce Hemme’nin tavrı bir nebze yumuşadı. Onu karşılamak için hemen kürsüden indi. “Ah, merhaba canım. Bugünkü derse henüz başlamadığımıza artık seviniyorum.” Kızı kolundan tuttu ve boştaki ilk sıraya kadar ona eşlik etti.

Kızın bu ilgiden utandığı belliydi. “Özür dilerim, Hemme Hoca. Fakülte düşündüğümden daha büyükmüş.”

“Endişelenme,” dedi Hemme kibar bir ses tonuyla. “Önemli olan artık burada bulunman.” Kızın kâğıtlarını ve mürekkebini dizmesine özenle yardım etti, sonra da kürsüye geri döndü.

Artık derse başlayacağını sanıyordum. Fakat ansızın başını kızdan yana çevirdi. “Affedersiniz, hanımefendi.” İçerideki tek bayan oydu. “Lütfen kabalığımı bağışlayın. Adınız neydi?”

“Ria.”

“Yoksa Rian’ın kısaltması mı?”

“Evet, öyle,” dedi kız gülümseyerek.

“Rian, lütfen bacaklarını bitiştirir misin?”

Hemme bu ricayı öyle samimi bir sesle dile getirmişti ki sınıftan en ufak bir kıkırdama bile yükselmedi. Rian şaşkın bir halde bacaklarını bitiştirdi.

“Artık cehennemin kapıları da kapandığına göre,” dedi Hemme normal ve kaba ses tonuyla, “derse başlayabiliriz.”

Başladı da, üstelik dersin geri kalanı boyunca kıza tek bir kez bile bakmayarak. Bence kasıtsız bir şekilde de olsa ona iyilik yapıyordu.

Sonraki iki buçuk saat bana çok uzun geldi. Abenthy’den öğrenmediğim bir şey duyma umuduyla onu pür dikkat dinledim, fakat öyle bir şey yoktu. Hemme sempati ilkelerini anlatmasına anlatıyordu, lâkin bunu çok ama çok basit bir seviyede yaptığını kavramam uzun sürmedi. Bu ders benim için tam anlamıyla vakit kaybıydı.

Ders bittikten sonra basamakları koşarak indim ve Hemme'yi tam kapıdan çıkarken yakaladım. “Hemme Hoca?”

Dönüp bana baktı. “Oh evet, sen o dahi çocuksun. Sınıfımda olduğunu fark etmemiştim. Anlattıklarım ağır gelmemiştir umarım.” Dürüst bir cevap vermeyecek kadar kafam çalışıyordu. “Konunun temelini çok güzel anlattınız, efendim. Bugün ele aldığınız ilkelerin sınıftaki diğer öğrenciler için çok sağlam bir temel teşkil edeceğine hiç

şüphem yok.” İkili ilişkiler, kumpanyacılar için önde gelen vasıflardan biridir.

İltifatım karşısında biraz göğsünü kabarttı, sonra bana daha yakından baktı. *“Diğer* öğrenciler mi?” diye sordu.

“Korkarım ben temel ilkelere zaten hakimim, efendim. Üç kanunu ve on dört önermeyi iyi biliyorum. Buna ek olarak ilk doksan…” “Evet, evet, anlıyorum,” diyerek sözümü kesti. “Şu an çok meşgulüm. Bu konuyu yarın dersten önce konuşalım.” Döndü ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Yarım somun ekmek hiç yoktan iyidir, diye düşünerek omuz silktim ve Arşive yollandım. Madem Hemme’nin derslerinden bir şey öğrenemeyecektim, ben de kendi kendimi eğitirdim.

Bu sefer Arşive girdiğimde masanın arkasında genç bir kadın oturuyordu. Uzun siyah saçlarıyla ve ışıltılı gözleriyle çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Ambrose’a göre büyük bir gelişmeydi.

Ben masaya yaklaşırken gülümsedi. “Adın ne?”

“Kvothe,” dedim. “Arliden oğlu.”

Kafa sallayıp kayıt defterinin sayfalarını taramaya başladı.

“Ya seninki?” diye sordum, sessizliği bozmak için.

“Fela,” dedi başım kaldırmadan. Sonra kalemiyle defterdeki bir satıra vurdu. “İşte buradasın. İçeri girebilirsin.”

Giriş kapısına ek olarak antrede iki kapı daha vardı. Birinde İSTİFLER, ötekindeyse KİTAPLAR yazıyordu. İkisi arasındaki farkı bilmediğimden İSTİFLER yazanı seçtim. Zaten istediğim de oydu. Yan yana istiflenmiş raflar dolusu kitap.

Tam elimi kapı koluna atmışken Fela’nın sesi beni durdurdu. “Affedersin. Buraya ilk defa geliyorsun, değil mi?”

Kapının kolunu bırakmadan kafa salladım. Amacıma öyle yaklaşmıştım ki. Acaba şimdi ne olacaktı?

“İstifler sadece Gizemiye öğrencilerine açıktır,” dedi özür dilercesine. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı ve diğer kapıya kadar gitti. “Benimle gel.”

Kapı kolunu gönülsüzce bırakıp onu takip ettim.

Fela ağır tahta kapıyı açmak için iki elini birden kullanarak uzun masalarla dolu geniş, yüksek tavanlı bir odayı gözler önüne serdi. Bir düzine öğrenci odanın farklı yerlerinde kitap okuyordu. Onlarca sempati lambasının sabit ışığıyla içerisi iyice aydınlanıyordu.

Fela bana sokulup alçak sesle konuştu. “Burası esas okuma alanı. Temel derslerden çoğu için gereken kitapları burada bulabilirsin.” Kapıyı ayağıyla açık tutarak odanın duvarlarından birini kaplayan büyük bir raf dizisindeki üç ya da dört yüz kitabı işaret etti. Daha önce hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim.

Fela usulca konuşmayı sürdürdü. “Burası sessiz bir yerdir. Fısıldamak dışında konuşulmaz.” Odadaki anormal denebilecek sessizlik benim de dikkatimi çekmişti. “Burada bulunmayan bir kitap istersen şuradaki masaya ricada bulunabilirsin,” diyerek bir yeri işaret etti. “Kitap bulunup sana verilir.”

Bir soru sormak için ona doğru döndüğümde bana ne kadar yakın durduğunu fark ettim. Üniversite’deki en çekici kadınlardan biriyle aramda on santimden daha az bir mesafe olduğunu daha önce görmemem, Arşiv’i ne kadar arzuladığımı anlatıyordur herhalde. “Bir kitabın bulunması genellikle ne kadar zaman alır?” diye alçak sesle sordum, ona aval aval bakmamaya çalışarak.

“Duruma göre değişir,” derken uzun siyah saçlarını omzunun arkasına attı. “Bazen işimiz yoğun olur. Ayrıca bazıları kitap bulmakta diğerlerinden daha başarılıdırlar.” Omuz silkince saçlarının bir kısmı savrulup koluma sürtündü. “Genelde bir saati geçmez.”

Kafa salladım. Tüm Arşiv’i gözden geçiremeyeceğimi öğrenmek bende hayal kırıklığı yaratmışsa bile heyecanımı koruyordum. Daha önce de dediğim gibi, yarım somun ekmek hiç yoktan iyiydi.

“Teşekkürler, Fela,” deyip içeri girdim ve o da kapının arkamdan kapanmasına izin verdi.

Ama hemen sonra yanıma geri döndü. “Bir şey daha var,” dedi usulca. “Aslında söylememe bile gerek yok ama buraya ilk defa geliyorsun…” Yüz ifadesi ciddiydi. “Kitaplar bu odada kalmalı. Arşiv’den hiçbir şey çıkartılmaz.”

“Tabii,” dedim. “Doğal olarak.” Bilmiyordum.

Fela gülümseyerek kafa salladı. “Emin olmak istedim, hepsi o. Bir iki sene önce buraya babasının kütüphanesinden kafasına göre kitap almaya alışkın genç bir beyefendi geldi. Lorren’in kaşlarını çattığını ya da sesini yükselttiğini o güne kadar hiç görmemiştim. Ama o çocuğu yolda kitaplarından biriyle yakalayınca…” Gördüklerini dile getiremeyeceğini belirtir gibi başım sağa sola salladı.

Uzun boylu, ağırbaşlı hocayı kızgın bir halde gözümün önünde canlandırmaya çalıştım, fakat başarılı olamadım. “Uyarın için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Fela antreye geri döndü.

Bana gösterdiği masaya yaklaştım. “Nasıl kitap isteyebilirim?” diye oradaki katibe usulca sordum.

Adam bana öğrencilerin adları ve istekleriyle dolu büyük bir kayıt defteri gösterdi. Bazı istekler belirli kitaplar ve yazarlar içinken, ötekiler daha genel bilgilere yönelikti. Kayıtlardan biri gözüme takıldı: “Basil-Yll ay takvimi. Atur takviminin tarihi.” Odaya bakınınca Hemme’nin dersinde gördüğüm oğlanı bir kitabın üstüne eğilmiş, notlar alırken buldum.

Deftere yazdım: “Kvothe-Chandrialıların tarihi. Chandrialılarla ve belirtileriyle ilgili ifadeler: siyah gözler, mavi alevler, vs.”

Ardından raflara gidip kitapları gözden geçirmeye başladım. Birkaçını Ben’den aldığım derslerden hatırlıyordum. Odada yegane ses kâğıda sürtünen kalemlerden ya da çevrilen sayfalardan çıkıyordu. Bu durumdan rahatsızlık duyacağım yerde sessizliği huzur verici buldum.

Sonradan mezar sessizliğini andıran ortamıyla oraya “Kabir” denildiğini öğrenecektim.

Sonunda *Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları* adlı kitap dikkatimi çekti ve onu alıp okuma masalarından birine götürdüm. Bu kitabı seçmemin sebebi, kapağında güzel bir ejderha kabartması olmasıydı. Fakat okumaya başlayınca yaygın bazı efsanelerle ilgili bilimsel araştırmaları içerdiğini gördüm.

Ejderha mitinin büyük olasılıkla çok daha sıradan ejderuslardan türediğini anlatan bölümü yarılamışken yanımda bir katip belirdi. “Kvothe?” Ben kafa sallayınca kapağı mavi kumaş kaplı bir kitap uzattı.

Kitabı açar açmaz hüsrana uğradım. İçi sağdan soldan derlenmiş peri masallarıyla doluydu. Faydalı bir şey bulmayı umarak sayfaları çevirmeyi sürdürdüm, ama karşıma çocukları eğlendirmek için yazılmış saçma sapan maceralardan başka bir şey çıkmadı. Bilirsiniz işte: Cesur bir yetim Chandrialıları kandırır, servet kazanır, prensesle evlenir ve birlikte sonsuza dek mutlu yaşarlar.

İç geçirerek kitabı kapattım. Böyle olabileceğini tahmin etmiştim. Chandrialılar ailemi öldürene dek ben de onların bir çocuk masalı olduklarını sanıyordum. Bu tür araştırmalarla bir yere varamayacaktım.

Kayıt masasına döndüm ve uzun uzun düşünüp istek defterine yeni bir satır yazdım: “Kvothe-Amyr Nizamı’nın tarihi. Amyrlerin kökeni. Amyrlerin çalışmaları.” Satırın sonuna varınca yeni bir satıra geçmeyip masanın arkasındaki katibe baktım. “Amyrlerle ilgili ne varsa razıyım,” dedim.

“Şimdi biraz yoğunuz,” diyen adam odayı işaret etti. Ben içeri girdikten sonra bir düzine öğrenci daha gelmişti. “Ama mümkün olan en kısa zamanda senin için bir şeyler buluruz.”

Masaya döndüm ve çocuk kitabına biraz daha baktıktan sonra, tekrar ejderusla ilgili olanı elime aldım. Bu seferki bekleyiş çok daha

uzun sürdü. Tam Susquinian'ın garip bir biçimde kış uykusuna yazları yattığını okurken omzumda hafif bir dokunuş hissettim. Kucağı kitaplarla dolu bir katip veya belki de merhaba demek için uğramış Basil'i görmeyi bekleyerek döndüm. Karşımda kapkara cüppesiyle Lorren Hoca'yı bulunca çok şaşırdım.

"Gel," dedi usulca ve kendisini izlememi işaret etti.

Neler olduğunu bilmeden onunla beraber okuma odasından çıktım. Katip masasının arkasındaki bir merdivenden inip içinde bir masayla iki sandalyenin bulunduğu küçük, sade bir odaya girdik. Arşiv bunun gibi odalarla doluydu. Okuma deliği denilen bu yerler, Gizemiye mensuplarının kendi başlarına oturup ders çalışmaları için tasarlanmıştı.

Lorren istek defterini masaya açtı. "Yeni kâtiplerimizden birine görevinde yardımcı olurken gözüme isteğin ilişti," dedi. "Chandrialılara ve Amyrlere karşı ilgi mi duyuyorsun?"

Kafa salladım.

"Bunun sebebi eğitmenlerinden aldığın bir ödev mi yoksa?"

Bir an için ona doğruyu söylemeyi düşündüm. Aileme neler olduğunu, Tarbean'da duyduğum hikâyeyi.

Fakat Chandrialılardan bahsettiğimde Manet'ten aldığım tepki bana bunun ne kadar budalaca olabileceğini göstermişti. Hem zaten onları kendi gözlerimle görene dek ben de Chandrialılara inanmamıştım. Daha öncesinde biri bana onlarla karşılaştığını söylese o kişiye deli derdim.

Lorren en iyi ihtimalle hayalperest, en kötü ihtimalle de budala bir çocuk olduğumu sanırdı. Ansızın medeniyetin temel taşlarından birinde, Üniversitenin Baş Arşivcisi'nin karşısında oturduğumun ayırdına vardım.

Bu da bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Bir Rıhtımyanı tavernasında yaşlı bir adamın anlattığı öyküler bana aniden çok uzak ve önemsiz gözüktü.

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, efendim. Sadece merakımı gidermeye çalışıyordum.”

“Meraka karşı büyük saygı duyarım,” dedi Lorren ifadesiz bir sesle. “Belki seninkini biraz olsun giderebilirim. Amyrler, Atur İmparatorluğu’nun gücünü koruduğu dönemde kilisenin bir parçasıydılar. *hare. Enim Euge* diye de bir sloganları vardı. Çevrildiğinde kabaca ‘herkesin iyiliği için’ anlamına geliyor. Hukuki yetkileri bulunuyordu ve hem dini hem de laik mahkemelerde yargıç olarak görev yapabiliyorlardı. Hepsi de bir yere kadar dokunulmazlığa sahipti.” Bunların çoğunu zaten biliyordum. “Ama nasıl ortaya çıktılar?” diye sordum. Skarpi’nin öyküsüne ancak bu kadar yaklaşabilmeye cesaret edebilmiştim.

“Gezgin yargıçlardan türediler,” dedi Lorren. “Kasabadan kasabaya gezen, küçük Atur yerleşkelerine adalet götüren insanlardan.”

“Yani Atur kökenli miydiler?”

Bana dikkatle baktı. “Başka nereden geleceklerdi ki?”

Bir türlü doğruyu söyleyemedim: Yaşlı bir adamın öyküsü yüzünden, Amyrlerin kökeninin Atur İmparatorluğu’ndan çok daha eskilere dayandığım düşündüğümü. Günümüzde de varlıklarını sürdürdüklerini.

Lorren sessizliğimi cevap kabul etti. “Sana bir tavsiyem var,” dedi nazikçe. “Amyrler dramatik figürlerdir. Çocukken hepimiz Amyr rolüne bürünüp tahta kılıçlarla rol icabı dövüşmüşüzdür. Genç oğlanların böyle hikâyelere ilgi duymaları son derece doğaldır,” Gözlerime baktı. “Fakat bir adam, hele hele bir *gizemci* bugüne odaklanmalıdır. Daha pratik konularla ilgilenmelidir.”

Gözlerini gözlerimden ayırmaksızın sözlerini sürdürdü. “Henüz çok gençsin. Pek çok insan seni sırf bu özelliğine bakarak değerlendirecektir.” Konuşmak için bir nefes aldım, ama elini kaldırarak beni durdurdu. “Seni çocuksu fantezilerle uğraşmakla suçlamıyorum.

Sadece çocuksu fantezilerle uğraşıyormuş gibi *görünmemeni* salık veriyorum.” Sözlerini her zamanki kadar sakin bir bakışla noktaladı.

Ambrose’un bana nasıl muamele ettiğini hatırlarken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Lorren bir kalem çıkarıp yazdığım satırdaki bazı sözcükleri karaladı. “Meraka karşı büyük saygı duyarım,” dedi. “Ama başkaları benim gibi düşünmez. Buradaki ilk döneminde boş yere zorlanmam istemem. Böyle dertlerle boğuşmadan da işinin güç olduğu fikrindeyim.”

Nedense onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bir hisse kapılarak başımı eğdim. “Anlıyorum. Teşekkürler, Efendim.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yetecek Kadar İp

Ertesi gün Hemme'nin dersine on dakika erken gidip en ön sırada oturdum. Onunla vakitlice konuşabilmeyi, böylece kendimi can sıkıcı bir dersten kurtarabilmeyi umuyordum.

Maalesef Hemme erken gelmedi. O sınıfın alt kapılarının birinden girip yükseltilmiş kürsüye çıkan üç basamağı tırmanırken konferans salonu doluydu. Yerine geçtikten sonra etrafına bakınarak gözleriyle beni aradı. "Ah evet, genç dahimiz. Lütfen ayağa kalkar mısın?" Neler olduğunu kestiremeden doğruldum.

"Sevindirici bir haberim var," dedi Hemme. "Bay Kvothe sempatinin ilkelerini bütünüyle kavradığı yönünde beni temin etti. Bu yüzden bugünkü dersi o verecek." Elini yana doğru açarak beni kürsüye çağırdı. Bana sert gözlerle bakıp gülümsedi. "Bay Kvothe?"

Elbette ki benimle dalga geçiyor, oturduğum sıraya utanç içinde sineceğimi sanıyordu,.

Ama hayatımdaki zorbalardan artık canıma tak etmişti. O nedenle kürsüye çıkıp elini sıktım. İyi bir sahne tonuyla öğrencilere hitap ettim. "Bana tanıdığı bu fırsat için Hemme Hoca'ya teşekkürü bir borç bilirim. Bu çok önemli konuya biraz ışık tutmasına yardımcı olabilirsem ne mutlu bana."

Bu oyunu başlatan Hemme olduğu için kendini küçük düşürmeden beni durduramazdı. Elimi sıkarken bana bir kurdun ağaca çıkmış bir kediye attığı türden bir bakış attı. Kendi kendine gülümseyerek kürsüden indi ve ön sırada boşalttığım yere oturdu. Cehaletime duyduğu güvenle oyunun sürmesine göz yumdu.

Hemme orada iki hata yapmamış olsaydı, böyle bir durumla başa çıkamazdım. Öncelikle dün söylediklerime inanmamıştı. İkincisi, beni mümkün olduğunca çok utandırmayı arzuluyordu.

Kısacası bana kendi kendimi asmama yetecek kadar ip verdiğini sanıyordu. Anlaşılan bir kez bağlandıktan sonra ilmiği başka birinin de boynuna kolayca geçirebileceğimi düşünmemişti.

Dönüp sınıfa baktım. “Bugün sempati yasalarına dair uygulamalı bir örnek vereceğim. Fakat zamanımız kısıtlı olduğu için hazırlıklarda yardıma ihtiyaç duyuyorum.” Rasgele bir öğrenciyi işaret eltim. “Rica etsem bana Hemme Hoca’dan bir tel saç getirebilir misin?”

Hemme abartılı bir cömertlikle bir iane verdi. Öğrenci saç telini bana getirirken Hemme hakiki bir keyifle gülümsüyor, yaptığım hazırlık ne kadar gösterişli olursa utancımın da o kadar büyük olacağını düşünüyordu.

Bu kısa gecikmeden istifade ederek elimde ne gibi malzemeler olduğuna baktım. Kürsünün bir köşesinde duran küçük bir maltıza ek olarak çekmecelerde yaptığım hızlı bir arama biraz tebeşir, bir prizma, kükürt başlı kibritler, bir büyüteç, birkaç mum ve garip şekillere sahip metal bloklar ortaya çıkardı. Mumlardan üçünü alıp gerisini bıraktım.

Hemme Hocanın saç telini öğrencinin elinden alırken onun Basil, yani dün Hemme’nin rezil ettiği oğlan olduğunu gördüm. “Teşekkürler, Basil. Rica etsem şu maltızı indirip olabildiğince çabuk yakar mısın?” Basil’in yakınıma getirdiği maltızın küçük bir körüğe sahip olduğunu görünce çok sevindim. O kömürlerin üstüne alkol döküp yakarken ben de sınıfa hitap ettim.

“Sempatiyle ilgili kavramları idrak etmek pek kolay değildir. Ama hepsinin altında üç basit yasa yatar.

“Bunlardan ilki, ‘aradaki benzerlik sempatiyi güçlendirir’ diyen Karşıtlık Doktrini’dir. İkinci yasa olan Köken Ilkesi’ne göre ‘bir şeyin parçası, o şeyin tamamını temsil eder.’ Üçüncüsü yasa olan Korunum Yasası ise ‘enerjinin yoktan var, vardan da yok edilemeyeceğini’ söyler. Yani üç K.”

Durup kâğıda yazı yazan elli farklı kalemin sesini dinledim. Yanımdaki Basil gayretle körüğü pompalıyordu. Zamanla bundan zevk alabileceğini düşündüm.

“Henüz tam olarak anlaşılmıyorsa endişe etmeyin. Yapacağım uygulama sayesinde her şey açıkça görülecek.” Aşağıya baktığımda maltızın

hızla ısınmakta olduğunu gördüm. Basil'e teşekkür edip sığ bir metal tavayı kömürlerin üzerine astım ve erimeleri için iki mumu onun içine bıraktım.

Üçüncü mumu masadaki bir şamdana diktim ve çekmecedeki kükürt başlı kibritlerden biriyle onu yaktım. Ardından tavayı ateşten aldım ve eriyik haldeki mumu dikkatle masaya dökerek yumruk büyüklüğünde, yumuşak bir balmumu kütlesi oluşturdum. Başımı tekrar öğrencilere doğru çevirdim.

"Sempatide yaptıklarınızın çoğu, enerjiyi yeniden yönlendirmekten ibarettir. Sempati bağları enerjinin transferinde kullanılır." Kütledeki fitilleri ayıkladım ve balmumunu yoğurarak insana benzer bir şekle soktum. "Bahsettiğim ilk yasa, yani 'benzerlik sempatiyi güçlendirir' en basit ifadeyle, iki şey birbirine ne kadar çok benziyorsa aralarındaki sempati bağının da o kadar güçlü olması demektir." Basit bebeği herkesin görmesi için sınıfa doğru tuttum. "Bu," dedim, "Hemme Hoca." Odanın farklı farklı yerlerinden kahkahalar yükseldi. "Daha doğrusu Hemme Hoca'nın sempatik temsili, içinizde bunun neden pek de iyi bir temsil olmadığını tahmin etmek isteyen var mı?"

Sınıfa bir sessizlik çöktü. Öğrencilerin bu mesafeli tutumlarının uzunca bir süre devam etmesine izin verdim. Hemme dün hepsinin gözünü korkutmuştu ve tepki verirken ağırdan alıyorlardı. Nihayet odanın arkalarındaki bir öğrenci dedi ki, "Boyutları yüzünden mi?" Kafa sallayıp sınıfa bakmayı sürdürdüm.

"Çünkü aslı balmumundan oluşmuyor," dedi bir başkası.

Tekrar kafa salladım. "Şekil itibarıyla ona az da olsa benzemesine karşın bu çok kötü bir sempatik temsil. O yüzden buna dayanan bir sempati bağı güçsüz kalacaktır. Olsa olsa yüzde ikilik bir etkinlikten söz edilebilir. Bu oranı nasıl arttırabiliriz?"

Bu seferki sessizlik ilkinden daha kısa sürdü. "Bebeği büyütebilirsin," diye önerdi biri. Kafa sallayıp bekledim. Başka sesler de yükseldi. "Suratını Hemme Hocanmkine benzetebilirsin." "Boyayabilirsin." "Küçük bir cüppe giydir." Herkes güldü.

Susmaları için elimi kaldırdım ve bu komutuma ne kadar çabuk uyulduğuna şaşırdım. “Pratikliği bir kenara bırakıp tüm bunları yaptığımızı farz edelim. Yanımda bir seksen boyunda, tepeden tırnağa giydirilmiş, ustaca hazırlanmış bir Hemme bebeği duruyor.” Elimle işaret ettim. “Tüm bu çabayla bile en fazla yüzde onluk ya da on beşlik bir sempati bağı umabilirsiniz. Hiç ama hiç iyi değil.

“Bu da bizi ikinci yasaya, yani Köken’e getiriyor. Bunu hatırlamanın kolay bir yolu da şudur: ‘bir kez beraber olanlar her zaman beraberdir.’ Hemme Hoca’nın cömertliği sayesinde elimde saçının bir telini tutuyorum.” Saç telini havaya kaldırdım ve gösterişli bir edayla bebeğin başına yapıştırdım. “Bu kadarcık bir şey sayesinde sempati bağımız bir anda yüzde otuz veya otuz beşlik bir seviyeye çıktı.” Konuşurken bir yandan da gözüm Hemme’nin üzerindeydi. İlk başta biraz temkinli durmasına rağmen yine o kendini beğenmiş sırıtışını takınmıştı. Uygun bir bağ ve doğru düzgün odaklanmış bir Al ar olmadan dünyadaki tüm balmumunun ve saçların bile bir işe yaramayacağının farkındaydı.

Beni budala sandığından emin olarak ona mumu gösterdim. “İzninizle, Hocam?” Elini görkemli bir hareketle sallayarak arkasına yaslandı ve kendinden emin bir vaziyette kollarını kavuşturdu.

Bağ kurmayı elbette ki biliyordum. Zaten ona da söylemiştim. Ayrıca Ben bana Alar’ı, yani sopa inancını daha on iki yaşımdayken öğretmişti.

Ama ikisiyle de uğraşmadım. Bebeğin ayağını mum alevine soktum. Alev titreşirken balmumundan dumanlar yükseldi.

Herkes başını uzatıp Hemme Hocaya bakarken gergin ve heyecanlı bir sessizlik yaşandı.

Hemme şaşırmış gibi yaparak omuz silkti. Fakat gözlerindeki bakış kapanmak üzere olan bir kapanın çenesine benziyordu. Dudağının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı ve oturduğu sıradan kalkmaya davrandı. “Hiçbir şey hissetmiyorum. Zaten…”

“Aynen öyle,” dedim, sesimi bir kamçı gibi kullanarak. Şaşıran öğrencilerin dikkati tekrar bana çevrildi. “Peki neden?” Sınıfa beklenti içinde baktım.

“Az önce bahsettiğim üçüncü yasa, yani Korunum yüzünden. ‘Enerji yoktan var edilemeyeceği gibi vardan da yok edilemez, sadece bulunur ya da kaybedilir.’ Saygıdeğer öğretmenimizin ayağının altına bir mum koysam pek bir şey olmazdı. Ve şu an ısının sadece yüzde otuz beş kadarı transfer olduğu için o kadar küçük bir sonuçla bile karşılaşmıyoruz.”

Biraz düşünmeleri için duraksadım. “Sempatinin temel sorunu da budur. Enerjiyi nereden bulacağız? Aslında cevap oldukça basit.” Mumu üfleyerek söndürdüm, sonra maltızın aleviyle tekrar yaktım. Gereken birkaç sözcüğü bıyık altından mırıldandım. “Mum ile daha güçlü bir ateş arasında ikinci bir sempati bağı kurarak.Zihnimi ikiye ayırıp biriyle Hemme’yi ve bebeği, öteki parçayla da mumu ve maltızı birbirine bağladım, “istenen etkiyi yaratabiliriz.”

Soğukkanlı bir edayla balmumu bebeğin ayağını mum fitilinin iki buçuk santim kadar yukarısına getirdim. Zaten alevin en sıcak noktası da orasıydı.

Hemme’nin oturduğu yerden şaşkın bir bağrış yükseldi.

Ondan tarafa bakmaksızın en sakin ses tonumla sınıfa hitap etmeyi sürdürdüm. “Anlaşılan bu sefer başarılı olduk.” Sınıf aynı anda gülmeye başladı.

Mumu tekrar üfleyerek söndürdüm. “Bu aynı zamanda akıllı bir sempaticinin emrindeki gücün iyi bir örneğidir. Bu bebeği doğrudan ateşe atsam neler olacağını düşünebiliyor musunuz?” Bebeği maltızın üstünde tuttum.

Hemme bu hareketimi beklemişçesine hışımla kürsüye çıktı. Belki de yanlış görmüştüm, ama bana ağırlığını daha ziyade sol ayağına veriyormuş gibi geldi.

“Görünüşe bakılırsa dersin geri kalanını Hemme Hoca sürdürmek istiyor.” Odadan yükselen kahkahalar bu sefer daha gürdü. “Öğrenciler ve dostlar, hepinize teşekkür ederim. Ve mütevazı dersim böylece sona eriyor.”

Tam o anda sahne hilelerimden birini kullandım. Ses ile vücut dili arasında seyircileri alkışa sevk eden bir ilişki vardır. Bunun nasıl yapıldığını tam olarak izah edemem, ama o an istediğim etkiyi yaratabildim. Kulakları sağır edecek gibi olmasa da muhtemelen Hemme Hocanın ömrü boyunca aldığından daha fazla alkış alarak selam verdim ve dönüp ona baktım.

Hemme aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatırken neredeyse gerileyecektim. Yüzü kıpkırmızıydı ve şakağındaki damar her an patlayacakmış gibi seğiriyordu.

Yine de sahne eğitimim sayesinde soğukkanlılığımı koruyarak ona aynı bakışlarla karşılık verdim ve sıkması için elimi uzattım. Hemme’nin alkışa devam eden sınıfa kısaca göz atıp yutkunmasını ve elimi sıkmasını seyretmek beni hiç de azımsanamayacak kadar memnun etti.

Elimi tutuşu acı verecek denli sertti. Balmumu bebeği kullanarak maltızı hafifçe işaret etmeseydim daha da beter olabilirdi. Mümkün olabildiğine inandığımdan çok daha kısa bir zaman zarfında yüzündeki kırmızılığın yerini kül grisi bir renk aldı. Tutuşu da benzer bir değişim geçirince elimi kurtarabildim.

Nihayet yerlerine oturan öğrencilere son bir selam verdim ve arkama bir kez bile bakmadan sınıfı terk ettim.

KIRKINCI BÖLÜM

Boynuza Gelmek

Hemme'nin dersi bittikten sonra neler yaptığım Ünıversite'de kulaktan kulağa yayıldı. Tepkilere bakarak Hemme Hocanın pek sevilmediği gibi bir izlenime kapıldım. Koğuş'un önündeki bir taş bankta otururken önümden geçen öğrenciler bana bakıp gülümsüyor, hattâ bazıları el sallıyor ve baş parmaklarını kaldırarak beni tebrik ediyorlardı.

Kazandığım şöhret hoşuma gitse de içimi yavaş yavaş bir kaygı kaplıyordu. Dokuz hocadan birini karşıma almıştım. Başımın ne kadar büyük bir dertte olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Yemekhane'de o öğün buğday ekmeği, tereyağı, yahni ve bezelye çıktı. Karmakarışık saçlarıyla kocaman bir beyaz kurdu andıran Manet de oradaydı. Simmon ile Sovoy önlerindeki yemekle boş boş oynuyorlar, yahnideki etin nereden geldiğine dair karamsar tahminlerde bulunuyorlardı. Tarbean sokaklarından ayrılalı daha bir dönü bile olmamış bana göreyse yemek harikuladeydi.

Yine de arkadaşlarımdan duyduklarım sebebiyle iştahım hızla kapanıyordu.

"Beni yanlış anlama," dedi Sovoy. "Mangal gibi bir yüreğe sahipmişsin. Ona itirazım yok. Ama..." Kaşığıyla bir işaret yaptı. "Yaptığın şey yüzünden seni cezalandıracaklar."

"Tabii şanslıysa," dedi Simmon. "Ortada kasıtlı bir zarar var, öyle değil mi?"

"Abartmayın," dedim, hissettiğimden daha büyük bir cesaretle. "Ayağını azıcık yaktım, hepsi o."

"Zararlı her tür sempati, kasıtlı suç kapsamına girer." Manet elindeki bir lokma ekmeği bana doğrulturken gür, boz kaşları burnunun üstünde ciddi bir ifadeyle kıvrıldı. "Kavgalarını iyi seçmelisin. Hocaların yanında boynun bükük olsun. Onlarla ters düşersen hayatını cehenneme çevirebilirler."

"Ama o başlattı," diye ağzım bezelyeyle dolu halde söylendim.

Genç bir oğlan soluk soluğa koşarak masamızın yanma geldi. “Kvothe sen misin?” diye gözlerini bana dikip sordu.

Kafa sallarken kalbim duracak gibiydi.

“Seni Hocalar Salonu’nda görmek istiyorlar.”

“Nerede orası?” diye sordum. “Buraya geleli daha iki gün oldu da.”

“Biriniz onu götürebilir mi?” dedi oğlan, masadakilere bakarak. “Onu bulduğumu gidip Jamison’a haber vermem gerekiyor.”

“Ben götürürüm,” dedi Simmon, tepsisini iterek. “Zaten aç değildim.”

Jamison’un habercisi Yemekhane’den koşarak uzaklaştı ve Simmon ayağa kalkmaya davrandı.

“Dur,” dedim, kaşığımla tepsimi işaret ederek. “Daha yemeğim bitmedi.”

Simmon’un kaygılı bir hali vardı. “Hâlâ yemek yediğine inanamıyorum,” dedi. “Ben bile yiyemezken senin nasıl boğazından geçiyor?”

“Karnım aç,” cevabım verdim. “Hocalar Salonu’nda beni neyin beklediğini bilmiyorum, ama oraya tok karnına gitmeyi yeğlerim.”

“Boynuza geldin,” dedi Manet. “Seni gecenin bu saatinde çağırmalarının tek sebebi bu olabilir.”

Ne demek istediğini anlamasam da cehaletimi oradakilere göstermek istemiyordum. “İşim bitene kadar bekleyebilirler.” Yahnimden bir kaşık daha aldım.

Simmon tekrar yerine oturup yemeğiyle oynadı. Doğrusunu söylemek gerekirse iştahım kapanmıştı, ama Tarbean’da aç geçirdiğim onca zamandan sonra yemeğimi bitirmeden kalkasım yoktu.

Nihayet Simmon’la beraber ayağa kalktığım zaman Yemekhaneyi dolduran gürültü kesildi ve tüm gözler bize çevrildi. Nereye gittiğimi biliyorlardı.

Dışarı çıktığımızda Simmon ellerini ceplerine soktu ve İdare tarafına yollandı. “Şaka bir yana, başın epey dertte.”

“Hemme’nin utanıp çenesini kapalı tutacağını umuyordum,” diye itirafta bulundum. “Öğrencileri okuldan attıkları olur mu?” Soruyu espri yapar gibi sormaya çalışmıştım.

“Bu dönem kimse atılmadı,” dedi Sim o mavi gözlü, utangaç tebessümüyle. “Ama dersler başlayalı daha iki gün oldu. Rekor kırabilirsin.”

“Hiç de komik değil,” dedim, fakat kendimi sırıtmaktan da alıkoyamadım. Ne olursa olsun Simmon beni hep güldürebilirdi.

Sim’in kılavuzluğunda İdareye istediğimden çok daha kısa bir sürede vardık. Simmon kararsız bir vedayla elini kaldırırken ben de kapıyı açıp içeri girdim.

Beni Jamison karşıladı. Doğrudan hocaların kontrolünde olmayan her yerden o sorumluydu: mutfaklar, çamaşırhane, ahır, depolar. Ürkek ve kuş gibi biriydi; bir serçenin vücuduna ve bir şahinin gözlerine sahip bir adamdı.

Jamison beni hilal şeklindeki tanıdık bir masanın bulunduğu büyük, penceresiz bir odaya götürdü. Şansölye mülakat sırasında olduğu gibi masanın ortasında oturuyordu. Aradaki en büyük fark bu masanın yükseltilmiş olmaması ve sandalyelerindeki hocaların göz seviyeme yakın oturmalarıydı.

Karşımdaki yüzler dostane değildi. Jamison hilal masanın ön tarafına kadar bana eşlik etti. Masayı bu açıdan görmek, “boynuza gelmek” deyimini anlamamı sağladı. Jamison daha küçük bir masaya geçip kalemini mürekkebe batırdı.

Şansölye parmaklarını bitiştirip doğrudan söze girdi. “Caitelyn’in dördünde Hemme’nin isteği üzerine hocalar bir araya toplamışlardır.” Jamison’un kâğıdı çiziktiren kalemi düzenli olarak masanın üst kısmındaki hokkaya batıp çıkıyordu. Şansölye resmi bir dille konuşmayı sürdürdü. “Tüm hocalar mevcut mu?”

“Baş Hekim burada,” dedi Arwyl.

“Baş Arşivci burada,” dedi Lorren, öncekiler kadar ifadesiz bir suratla.

“Baş Aritmetikçi burada,” dedi Brandeur, dalgın bir halde parmaklarını çıtırdatarak.

“Baş Zahiriyeci burada,” diye başını kaldırmadan homurdandı Kilvin.

“Baş Simyacı burada,” dedi Mandrag.

“Baş Hatip burada,” diyen Hemme’nin yüzü sert ve kırmızıydı.

“Baş Sempatici burada,” dedi Elxa Dal.

“Baş İsimci burada.” Elodin bana açık açık gülümsedi. Hem de sadece dudak uçları kıvrılarak yapılan üstünkörü bir tebessümle değil, içten ve dişleri meydana çıkaran bir sırıtışla. Oradakilerden en az birinin bana karşı olmadığını bilmek, içimi bir nebze rahatlattı.

“Baş Filolog burada,” dedi Şansölye. “Sekiz…” Kaşlarını çattı. “Pardon, düzeltiyorum. *Dokuz* hocanın tamamı burada. Şikayetinizi dile getirin, Hemme Hoca.”

Hemme hiç tereddüt etmedi. “Bugün Gizemiye’ye dahil olmayan birinci dönem öğrencisi Kvothe, art niyet güderek üzerimde sempati bağı kurmuştur.”

“Hemme Hoca tarafından Kvothe aleyhine iki suçlamada bulunuldu,” dedi Şansölye ciddiyetle, gözlerini benden ayırmaksızın. “İlk suçlama izinsiz sempati kullanımı. Bunun için nasıl bir ceza uygundur, Baş Arşivci?”

“İzinsiz sempati kullanarak zarara yol açan öğrencinin elleri bağlanır ve ikiden az, ondan fazla olmamak üzere tek başlı kırbaçla sırtından kırbaçlanır,” diye açıkladı Lorren, yemek tarifi okurcasına.

“İstenen kırbaç sayısı kaç?” Şansölye dönüp Hemme’ye baktı.

Hemme durup düşündü. “Beş.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve sakin kalmak için kendimi burnumdan yavaş, derin soluklar almaya zorladım.

“Buna itirazı olan?” Şansölye masadakilere baktıysa da tüm ağızlar sessiz, tüm gözler sertti. “İkinci suçlama: kasıtlı zarar verme. Baş Arşivci?”

“Dört ila on beş arası kırbaç ve Üniversite’den atılmak,” dedi Lorren sakin bir sesle.

“Kaç kırbaç isteniyor?”

Hemme dosdoğru bana baktı. “Sekiz.”

On üç kırbaç ve okuldan atılma. Vücudumu buz gibi bir ter kapladı ve midemin bulandığını hissettim. Korkuya yabancı değildim. Tarbean’da korku yanımdan bir an için bile olsun ayrılmazdı. Korku beni hayatta tutardı. Ama hiç bu kadar büyük bir çaresizliğe düşmemiştim. Yalnızca vücudumun zarar görmesine değil, aynı zamanda tüm hayatımın mahvolmasına yönelik bir korkuydu bu. Başım dönmeye başladı.

“Sana yöneltilen suçlamaları anlıyor musun?” diye sert bir sesle sordu Şansölye.

Derin bir nefes aldım. “Pek değil, Efendim.” Sesimin böyle titrek ve zayıf çıkmasından nefret ediyordum.

Şansölye elini kaldırınca Jamison kalemini kâğıdın üzerinden çekti. “Gizemiye mensubu olmayan bir öğrencinin bir hocadan izin almaksızın sempati kullanması Üniversitenin kurallarına aykırıdır.” Kaşları çatıldı. “Ve sempati kullanarak birine, özellikle de bir hocaya zarar vermek kesinlikle ama *kesinlikle* yasaktır. Birkaç yüzyıl öncesine kadar gizemciler böyle şeyler yüzünden yakılıyorlardı. Burada bu tür davranışlara asla müsamaha göstermeyiz.”

Ne zaman ki Şansölye’nin sesine karışan o hışmı duydum, işte o zaman gerçekten de ne kadar öfkeli olduğunu anladım. Yaşlı adam derin bir nefes aldı. “Peki şimdi anlıyor musun?”

Hafifçe kafa salladım.

Şansölye bir başka el hareketi yaptı ve Jamison kalemini yeniden kâğıda koydu. “Sen, Kvothe, sana yöneltilen suçlamaları anlıyor musun?”

“Evet, Efendim,” dedim, elimden geldiği kadar sakin bir sesle. Her şey çok parlak gözüküyor ve bacaklarım hafiften titriyordu. Onları hareketsiz kılmaya çalışmama rağmen daha da fazla titremelerine yol açtım.

“Kendini savunacak mısın?” diye kısaca sordu Şansölye.

Oradan gitmek istiyordum. Hocaların gözlerini üzerimde hissediyordum. Ellerim terli ve soğuktu. Şansölye tekrar konuşmasaydı herhalde başımı iki yana sallayıp odadan süklüm püklüm çıkardım. “Eee?” diye sertçe tekrarladı Şansölye. “Savunmayacak mısın?”

Bu sözcükler bam telime dokundu. Yaptığımız münazaralar sırasında Ben onları bana karşı yüzlerce kez kullanmıştı. Sözleri kafamda canlanarak beni azarladı. *Ne? Kendini savunmayacak mısın? Benim öğrencim kendini her türlü saldırıya karşı müdafaa etmeyi bilmelidir. Hayatını nasıl yaşarsan yaşa, aklın* seni *bir kılıçtan çok daha iyi korur. Onu daima keskin tut!*

Tekrar derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapayıp odaklandım. Uzunca bir sürenin ardından Taşın Kalbi’nin o soğuk hissizliğinin etrafımı sarmaladığını hissettim. Titrememem geçti.

Gözlerimi açtım ve ağzımdan şu sözcüklerin döküldüğünü duydum: “Sempati kullanmak için iznim vardı, Efendim.”

Şansölye bana uzun ve sert bir bakış attı. “Ne?”

Taşın Kalbi’ni huzur verici bir battaniye gibi etrafımda tuttum.

“Hemme Hoca hem sözle hem de ima yoluyla bana izin vermişti.”

Hocalar şaşkın bir halde sandalyelerinde kıpırdandılar.

Şansölye hiç de halinden hoşnut gözükmüyordu. “Açıkla.”

“İlk dersin sonunda Hemme Hocaya gittim ve ona derste anlattığı konuya zaten hakim olduğumu söyledim. Kendisi ertesi gün konuşacağımızı ifade edip oradan ayrıldı.

“Ertesi günkü derse geldiğinde sempatinin temel ilkelerini benim anlatacağımı duyurdu. Mevcut malzemelerin tespitinin ardından eski ustamın bana öğrettiği ilk uygulamayı sınıfla paylaştım.” Bu tabii ki doğru değildi. Önceden de belirttiğim gibi ilk dersimde bir avuç demir metelik kullanılmıştı. Söylediğim yalandı, ama makul bir yalan.

Hocaların yüz ifadelerine bakılırsa derste olup bitenlerden haberleri yoktu. Bana yöneltilen öfkeye Hemme’nin gerçekleri çarpıtmasının yol açtığına sevinerek Taşın Kalbi’nin içinde bir yerlerde gevşedim.

“Sınıfın önünde bir uygulama mı yaptın?” diye sözlerime devam edemeden sordu Şansölye. Önce Hemme’ye, sonra bana bir göz attı.

Masum rolü oynadım. “Evet, basit bir uygulama. Bu, sıradışı bir durum mu?”

“Biraz tuhaf,” dedi Şansölye, Hemme’ye bakarak. Tekrar öfkelendiğini sezebiliyordum, ama öfkesi bu sefer bana yönelik gözükmüyordu.

“Konu hakkındaki bilgilerimi ortaya koyarak daha üst bir sınıfa geçebileceğimi umuyordum,” dedim saf saf. Yine makul bir yalan.

Elxa Dal söz aldı. “Uygulaman neleri içeriyordu?”

“Balmumundan yapılma bir bebek, Hemme Hocanın saçından bir tel ve bir mum. Aslında farklı bir örnek seçerdim, ama malzemeler kısıtlıydı. Bu durumun sınavın bir parçası olduğunu, elimdekilerle yetinmem gerektiğini sandım.” Omuz silktim. “Mevcut malzemelerle her üç yasayı da gösteren başka bir uygulama düşünemedim.”

Şansölye dönüp Hemme’ye baktı. “Oğlanın söyledikleri doğru mu?”

Hemme inkar edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra herhalde bir sınıf dolusu öğrencinin olaya tanıklık ettiğini hatırladı. Hiçbir şey demedi.

“Kahretsin, Hemme,” diye çıkıştı Elxa Dal. “Oğlanın senin bir suretini yapmasına izin verdin, sonra da onu kasıtlı zarar verme suçlamasıyla önümüze mi çıkardın?” Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. “Başına gelenden çok daha kötüsünü hak ediyorsun.” “E’lir Kvothe sadece bir mum kullanarak ona zarar veremezdi,” diye mırıldandı Kilvin. Kafasından bir şey geçirircesine gözlerini parmaklarına dikti. “Saç ve balmumuyla olacak iş değil. Belki kan ve kil olsaydı...”

“Sessizlik.” Şansölye’nin sesi bağırır gibi çıkmamasına rağmen aynı otoriteye sahipti. Elxa Dal’a ve Kilvin’e bir göz attı. “Kvothe, Kilvin Hoca’nın sorusunu yanıtla.”

“Korunum yasasını göstermek için mum ile bir maltız arasında ikinci bir bağ kurdum.”

Kilvin bakışlarını parmaklarından ayırmadı. “Balmumu ve saç ha?” diye açıklamamdan tatmin olmamışçasına homurdandı.

Yarı şaşkın, yarı mahcup bir bakış atarak dedim ki, “Ben de anlamadım, Efendim. En fazla yüzde onluk bir oran yakalamam gerekiyordu. Uygulamam Hemme Hocanın bırakın ayağını yakmayı, canını bile acıtmamalıydı.”

Hemme’ye doğru döndüm. “Size zarar vermek istemedim, Efendim,” dedim en perişan sesimle. “Niyetim irkilmenizi sağlamaktı, hepsi bu. Ateş yakılalı daha beş dakika bile geçmemişti ve yeni yakılmış bir ateşin yüzde onunun size zarar verebileceğini düşünemedim.” Ellerimi hızlı hızlı ovuşturarak her açıdan endişe içindeki bir öğrenciyi canlandırdım. İyi bir gösteri sergiliyordum. Babam görse benimle gurur duyardı.

“Ama verdi,” dedi Hemme buruk bir sesle. “Hem nerede o kahrolası bebek? Onu derhal bana vermeni talep ediyorum!”

“Maalesef veremem, Efendim. Bebeği yok ettim. Ortalıkta bırakılamayacak kadar tehlikeliydi.”

Hemme bana sinsi bir bakış attı. “Eh, fark etmez zaten,” diye homurdandı.

Şansölye dizginleri tekrar eline aldı. “Bu açıklamalar durumu oldukça değiştiriyor. Hemme, Kvothe’ye yönelik suçlamalarını sürdürüyor musun?”

Hemme bana dik dik baksa da bir şey demedi.

“Her iki suçlamanın da kaldırılmasını teklif ediyorum,” dedi Arwyl. Yaşlı hekimin karşısında şaşırdım. “Hemme ondan sınıfa ders anlatmasını istediyse izin vermiş demektir. Ayrıca bir saç telini kendi isteğiyle teslim edip onun bir kuklanın kafasına tutturulmasını seyrettiyse ortada kasıtlı bir zarar olamaz.”

“Yaptıkları üzerinde daha fazla kontrol sağlayacağını sanıyordum,” diyen Hemme bana kin dolu gözlerle bakıyordu.

“Yine de bu kasıtlı bir suç değil,” dedi Arwyl inatla. Gözlüğünün ardından Hemme’ye bakarken yüzünün babacan hatları sert bir ifadeyle kasılmıştı.

“Bu olay sempatinin pervasızca kullanılması kapsamına girer,” diye sakin bir sesle araya girdi Lorren.

“Bu önceki iki suçlamayı kaldırıp yerlerine sempatinin pervasızca kullanımının getirildiği anlamına mı geliyor?” diye sordu Şansölye, toplantıyı tekrar resmi bir havaya sokmaya çalışarak.

“Evet,” dedi Arwyl, gözlüğünün arkasından Hemme’ye dik dik bakmayı sürdürerek.

“Kabul edenler?” diye sordu Şansölye.

Hemme hariç herkesin ağzından evet çıktı.

“Karşı çıkanlar?”

Hemme sessiz kaldı.

“Baş Arşivci, sempatinin pervasızca kullanılmasının cezası nedir?”

“Sempatinin pervasızca kullanılması sonucu biri zarar görürse, suçu işleyen öğrenci en fazla yedi kere tek başlı bir kırbaçla sırtından

kırbaçlanır.” Lorren Hocanın hangi kitaptan alıntı yaptığını merak ettim.

“Kaç kırbaç isteniyor?”

Diğer hocaların yüzüne bakan Hemme, onları karşısına aldığının farkındaydı. “Bacağım neredeyse dizime kadar yandı,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Üç kırbaç.”

Şansölye genzini temizledi. “Bu cezaya karşı olan var mı?”

“Var,” diye Elxa Dal ile Kilvin aynı anda konuştular.

“Cezanın tecil edilmesini isteyenler el kaldırsınlar.”

Elxa Dal, Kilvin ve Arwyl hemen el kaldırdılar. Onları Şansölye izledi. Mandrag’a ek olarak Lorren, Brandeur ve Hemme ellerini aşağıda tuttular. Elodin bana neşeyle sırıttıysa da elini kaldırmadı. Arşiv’e yaptığım son yolculuk sırasında Lorren’in üzerinde bıraktığım kötü izlenim yüzünden kendi kendime kızdım. Öyle bir şey yaşanmasaydı bu olay daha lehime sonuçlanabilirdi.

“Cezanın tecil edilmesi için dört buçuk oy kullanıldı,” dedi Şansölye kısa bir duraksamanın ardından. “Ceza kesinleşmiştir: yarın, Caitelyn’in beşinde, öğle vakti vurulacak üç kırbaç.”

O sırada Taşın Kalbi’nin derinliklerinde olduğum için tek hissettiğim herkesin önünde kırbaçlanmanın nasıl bir şey olacağına yönelik analitik bir meraktı. Tüm hocalar kalkıp gitmeye davrandılar, fakat toplantı sona ermeden konuştum. “Şansölye?”

Adam derin bir nefes alıp verdi. “Evet?”

“Mülakatım sırasında sempatinin temel ilkelerinde ustalaştığımı ispatlamam halinde Gizemiye’ye alınacağımı söylemiştiniz,” diye sözlerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrar ettim. “Bu olay gerekli kanıtı teşkil eder mi?”

Hem Hemme hem de Şansölye konuşmak için aynı anda ağızlarını açtılar. Hemme’nin sesi daha yüksekti. “Bana bak, seni gidi şımarık velet!”

“Hemme!” diye çıkıştı Şansölye. Sonra bana doğru döndü. “Korkarım ki ustalığın ispatı için basit bir sempati bağı yeterli değildir.” “Bir çifte bağ,” diye boğuk bir sesle düzeltti Kilvin.

Elodin söz alarak masadaki herkesi şaşırttı. “Şu an Gizemiye’de eğitim görenler arasında bir çifte bağ kurmakta zorlanan öğrenciler tanıyorum, hele ki ‘birinin bacağını dizine kadar yakabilsinler.’” Hafifçe konuştuğunda dâhi Elodin’in sesinin insanın içine nasıl işlediğini unutmuştum. Bana yine mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

Hocalar bu sözler üzerinde düşünürlerken kısa bir sessizlik yaşandı.

“Doğru,” diye itiraf etti Elxa Dal, bana dikkatle bakarak.

Şansölye bir dakika boyunca gözlerini masaya dikti. Ardından omuz silkti, başını kaldırdı ve şaşırtıcı ölçüde neşeyle tebessüm etti. “İlk dönem öğrencisi Kvothe’nin gerçekleştirdiği pervasızca sempati kullanımını sempatinin temel ilkelerinde ustalaştığının ispatı olarak görenler ellerini kaldırsınlar.”

Kilvin ile Elxa Dal aynı anda el kaldırdılar. Hemen sonra onlara Arwyl de eklendi. Elodin el salladı. Bir duraksamanın ardından Şansölye de el kaldırıp dedi ki, “Kvothe’nin Gizemiye’ye girişi beş buçuk oyla kabul edildi. Toplantı sona ermiştir. Tehlu biz budalaları ve çocukları korusun.” Son cümleyi çok alçak bir sesle söylerken elinin tersiyle alnını sıvazladı.

Hemme peşine Brandeur’u da takarak fırtına gibi çekip gitti. Kapıdan çıkarlarken Brandeur’un ona bir soru sorduğunu duydum. “Üzerinde muska yok muydu?”

“Hayır, yoktu,” diye çıkıştı Hemme. “Sanki suçlu benmişim gibi konuşma. Bu yaptığın bir ara sokakta sırtından bıçaklanan birini zırh giymemekle suçlamaya benziyor.”

“Ama önlem almadan olmaz,” dedi Brandeur, onu yatıştırmak istercesine. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki...” Kapanan bir kapıyla beraber sözleri duyulmaz oldu.

Kilvin ayağa kalkıp omuz silkti ve gerindi. Durduğum tarafa bakarak gür sakalım iki eliyle birden kaşıdı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Gelip önümde durdu. “Sigaldri’den anlar mısın, E’lir Kvothe?”

Ona boş bir ifadeyle baktım. “Sembolleri mi kastediyorsunuz, Efendim? Korkarım hayır.”

Kilvin dalgın bir hareketle ellerini sakalında gezdirdi. “Kaydolduğun Temel Zahiriye dersiyle vakit kaybetme. Onun yerine yarın atölyeme gel. Öğleyin.”

“Korkarım o vakit başka bir randevum var, Kilvin Hoca.”

“Hımm. Evet.” Kaşlarını çattı. “Öyleyse ilk çanda.”

“Maalesef kırbaçlamanın ardından oğlanın bana uğraması gerekecek, Kilvin,” dedi gözleri neşeyle parlayan Arwyl. “İş bittikten sonra biri seni Revir’e getirsin, evlat. Yaralarınla ilgileniriz.”

“Teşekkürler, Efendim.”

Arwyl kafa salladı ve odadan ayrıldı.

Kilvin onun uzaklaşmasını seyretti, sonra da bana döndü. “Atölyem. Öbür gün. Öğleyin.” Sesinin tonundan bunun bir rica olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

“Şeref duyarım, Kilvin Hoca.”

Karşılık olarak bir şeyler homurdandı ve Elxa Dal’la beraber çıkıp gitti.

Böylece halen yerinde oturan Şansölye ile baş başa kaldım. Ayak sesleri koridorda uzaklaşırken birbirimize baktık. Kendimi Taşın Kalbi’nden çıkardığım anda olup bitenler yüzünden içimde bir heyecan ve korku karmaşası hissettim.

“Bu kadar kısa bir zamanda bu kadar çok sorun çıkardığım için üzgünüm, Elendim,” dedim tereddütle.

“Ah?” dedi Şansölye. Benimle yalnız kaldıktan sonra yüz ifadesi oldukça yumuşamıştı. “Ne kadar beklemeye niyetliydin?”

“En azından bir dönü kadar.” Felaketin kıyısından dönmüştüm ve içim içime sığmıyordu. Yüzümde engellenemez bir sırıtışın belirdiğini hissettim.

“En azından bir dönüymüş,” diye söylendi. Yüzünü ellerinin arasına alıp sıvazladı, sonra tekrar bana baktı. Suratında muzip bir tebessüm görünce şaşırdım. Sert bir ifade taşımadığı zamanlarda o kadar da ihtiyar durmadığını fark ettim. Herhalde kırklı yaşlarının sonlarındaydı. “Yarın kırbaçlanacak birine hiç benzemiyorsun,” diye gözlemde bulundu.

O düşünceyi bir kenara ittim. “Yaralarımın iyileşeceğinden şüphem yok, Efendim.” Yüzünde garip bir ifade belirdi. İfadesini tanımam biraz zaman aldı; kumpanyadayken bu tür ifadelere alışmıştım. Şansölye konuşmak için ağzını açtı, ama sözcükler ağzından çıkmadan atıldım. “Göründüğüm kadar genç değilim, efendim. Biliyorum. Keşke başkaları da bunun farkına varsa.”

“Tahminimce yakında varacaklar.” Bana uzun uzun baktıktan sonra masadan destek alarak doğruldu ve elini uzattı. “Gizemiye’ye hoş geldin.”

Elini büyük bir ciddiyetle sıktım ve birbirimizden ayrıldık. Dışarı çıktığımda gökte dolunay görmek beni şaşırttı. Tatlı bahar havasını doyasıya içime çektim ve sırıtışımın yeniden belirdiğini hissettim.

Tam o sırada biri omzuma dokundu. Yerden en az elli santim sıçradım ve Tarbean’dayken yegane savunma yöntemim olan bir uluma, ısırma ve tırmalama yumağı şeklinde Simmon’un tepesine binmekten kendimi son anda alıkoyabildim.

Yüzümdeki ifadeden ürken Simmon bir adım geri çekildi.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. “Simmon, üzgünüm. Ben yalnızca… bana yaklaşırken biraz ses çıkarmaya çalış. Çok kolay irkilirim.”

“Ben de,” diye titrek bir sesle mırıldandı, elinin tersiyle alnını silerek. “Ama seni suçlayamam. Boynuza gelmek kolay değildir. Nasıl geçti?”

“Kırbaçlanacağım ve Gizemiye’ye alınacağım.”

Espri yapıp yapmadığımı anlamak için beni meraklı gözlerle süzdü. “Üzgünüm? Tebrik ederim?” Utangaçlıkla gülümsedi. "Sargı bezi mi istersin, bira mı?”

Gülümsedim. “İkisini de.”

Koğuşun dördüncü katma vardığım sırada okuldan atılmamamın ve Gizemiye’ye alınmamın haberi çoktan yayılmıştı. Yatakhane arkadaşlarımdan gelen tek tük alkışlarla karşılandım. Hemme sevilen biri değildi. Komşularımdan bazıları beni huşu içinde tebrik ederken Basil hususi olarak yanıma gelip elimi sıktı.

Tam yatağıma çıkıp oturmuş ve Basile tek başlı kırbaçla altı başlı arasındaki farkı anlatıyordum ki, üçüncü kat kahyası yanıma geldi. Gizemiye öğrencilerinin batı kanadında kaldıklarını söyleyip eşyalarımı toplamam talimatını verdi.

Sahip olduğum her şey seyahat heybeme kolayca sığdığından bunu yapmakta zorlanmadım. Kahya beni oradan götürürken birinci dönem arkadaşlarım bana koro halinde veda ettiler.

Batı kanadındaki ranzalar geride bıraktıklarıma benziyordu. İçerisi yine yan yana sıralanmış dar yataklarla doluydu, ama bu seferkiler iki katlı değildi. Sandığa ilaveten her yatağın yanında küçük bir gardırop ve bir masa vardı. Ahım şahım değilse de bir gelişme sayılırdı.

En büyük fark yatakhane komşularımın bana karşı tutumlarıydı. Kaş çatışlara ve dik bakışlara rağmen genelde yok sayıldım. Soğuk bir karşılamaydı, özellikle de az öncekine kıyasla.

Bunun sebebini anlamak kolaydı. Çoğu öğrenci Gizemiye’ye alınmadan evvel Üniversite’de en az birkaç dönem okurdu. Buradaki herkes basamakları zor yoldan çıkmıştı. Benim aksime.

Yatakların sadece dörtte üçü kadarı doluydu. Arka köşelerden birinde diğerlerinden uzak bir yatak seçtim. Yedek gömleğimi ve pelerinimi gardırobuma astım ve seyahat heybemi yatağımın baş ucundaki sandığa koydum.

Uzanıp gözlerimi tavana diktim. Karyolam diğer öğrencilerin mumlarından ve sempati lambalarından gelen ışığın dışındaydı. Nihayet Gizemiye'deydim; bazı açılardan tam da olmak istediğim yerde.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Dost Kanı

Ertesi sabah erkenden kalktım, elimi yüzümü yıkadım ve Yemekhane'ye gidip karnımı doyurdum. Sonra da öğleyin yiyeceğim kırbaçtan önce yapacak bir şeyim olmadığından, Üniversite'de boş boş dolandım. Birkaç eczane ve şişe dükkanı dolaştım, bakımlı bahçeleri ve parkları hayranlıkla gezdim.

Sonunda geniş bir avludaki bir taş banka çöktüm. Üretken bir şey düşünemeyecek kadar gergin olduğumdan, öylece oturarak güzel havanın tadını çıkardım ve rüzgarda uçuşan tek tük atık kâğıtları seyrettim.

Fazla zaman geçmeden Wilem ağır adımlarla çıkageldi ve davet edilmeyi beklemeksizin yanıma oturdu. Cealdimlilere has kara saçları ve gözleri, onu Simmon'la benden daha büyük gösterse de adamlığa henüz alışamamış bir oğlanın sıkıntılı tavırlarına sahipti.

"Endişeli misin?" diye sordu Siaru aksanının sert vurgularıyla.

"Aslına bakarsan düşünmemeye çalışıyorum," dedim.

Wilem homurdandı. Birkaç dakika boyunca ikimiz de önümüzden gelip geçen öğrencileri sessiz sedasız izledik. Bunlardan birkaçı sohbetlerine ara vererek birbirlerine beni işaret ettiler.

Bu ilgiden kısa zamanda sıkıldım. "İşin var mı?" diye sordum.

"Oturuyorum," dedi kısaca. "Nefes alıyorum."

"Zekice. Niçin Gizemiye'de olduğunu görebiliyorum. Önümüzdeki bir saat içinde demek istedim."

Omuz silkip bana beklenti dolu gözlerle baktı.

"Bana Arwyl Hocanın nerede olduğunu gösterir misin? O... iş bittikten sonra uğramamı söyledi de."

"Elbette," deyip avlunun dışarıya açılan geçitlerinden birini işaret etti. "Revir, Arşiv'in öteki tarafında kalıyor."

Arşiv'i teşkil eden kocaman ve penceresiz bloğun etrafından dolandık. Wilem bir yeri gösterdi. "İşte Revir şurası." Garip bir tarzda inşa

edilmiş büyük bir binaydı. Fakülte'nin daha uzun, daha az yer kaplayan bir kopyası gibiydi.

"Düşündüğümden büyükmüş," diye mırıldandım. "Tüm bu bina tıp eğitimi için mi?"

Başını iki yana salladı. "Asıl işleri hastalan tedavi etmektir. Parası yoksa bile kimseyi geri çevirmezler."

"Sahi mi?" Arwyl Hocayı düşünerek tekrar Revire baktım. "Şaşırtıcı."

"Parayı *peşinen* almazlar," diye düzeltti Wilem. "İyileştiğinde..." deyip duraksadı, *iyileşirsen* imasını açıkça anladım. "Borcunu ödersin. Paran yoksa çalışırsın, ta ki..." Yine duraksadı. *"Sheyem* anlamına gelen sözcük neydi?" diye sordu, ardından avuçlarını birleştirdi ve ellerinin birer kenarını birbirine yapışık tutarak onları açıp kapadı. "Kitap mı?" diye tahmin yürüttüm.

Başını iki yana salladı. "Hayır. *Sheyem*." Sözcüğü vurgulayarak hareketi tekrarladı.

"Ah," diyerek hareketini taklit ettim. "Kapatmak."

Kafa salladı. "Revir'e olan borcunu *kapatana* kadar çalışırsın. Çok az insan borcunu ödemeden gider."

Ciddi bir sesle kıkırdadım. "Bak buna şaşırmadım. Kanının birkaç damlasına sahip bir gizemciden kaçmanın anlamı ne?"

Sonunda başka bir avluya çıktık. Ortasında bir bayrak direği, onun altında da yine bir taş bank bulunuyordu. Bir saat kadar sonra direğe kimin bağlanacağını tahmin etmeme gerek yoktu. Yüz kadar öğrenci boş boş etrafta gezinerek ortama bir şenlik havası katıyordu.

"Genelde bu kadar kalabalık olmaz," dedi Wilem özür dilercesine. "Ama hocalardan bazıları derslerini iptal ettiler."

"Herhalde Hemme ile Brandeur'dur."

Wilem kafa salladı. "Hemme biraz kindardır." Çok hafif kaçan bu açıklamayı vurgulamasına duraksadı. "Tüm zümresiyle birlikte burada

olacak.” *Zümre* sözcüğünü daha yavaş telaffuz etmişti. “Kullandığım sözcük doğru muydu? Zümre?”

Ben kafa sallayınca Wilem’in yüzünde hoşnut bir ifade belirdi.

Sonra kaşlarım çattı. “Aklıma dilinizle ilgili bir şey geldi. İnsanlar bana ikide bir Tinue yolunu soruyorlar. Durmadan diyorlar ki, Tinue yolu ne alemde?’ Bu ne anlama geliyor?”

Gülümsedim. “Deyimsel bir ifade sadece. Deyim sözcüğünün anlamıysa..."

“Deyim nedir biliyorum,” diye sözümü kesti Wilem. “Ben sadece o deyimin anlamanı merak ettim.”

“Ah,” dedim biraz utanarak. “Karşındakini selamlamak için kullanılır, hepsi bu. 'Günün nasıl geçiyor?’ ya da 'Nasıl gidiyor?’ diye sormaya benzer.”

“Son söylediğin de bir deyim,” diye homurdandı Wilem. “Diliniz saçmalıklarla dolu. Birbirinizi nasıl anlayabiliyorsunuz bilmiyorum. *Nasıl gidiyor*? Ne nereye gidiyor?” Başını sağa sola salladı.

“Anlaşılan Tinue’ye,” deyip sırıttım. *“Tuan volgen oketh ama,”* dedim, en sevdiğim Sıaru deyimlerinden birini kullanarak. “Fazla kafana takma,” gibi bir anlama gelse de birebir karşılığı, “Gözüne kaşık sokma,” gibi bir şeydi.

O avludan da ayrılıp bir süre Üniversite’de amaçsızca gezindik. Wilem bana birkaç taverna, bir simya kompleksi, Cealdim çamaşırhanesi ve hem lisanslı hem lisanssız genelevler de dahil olmak üzere bazı önemli binaları gösterdi. Arşiv’in sade taş duvarlarının, bir fıçıcının, bir ciltçinin ve bir eczanenin yanından geçtik.

Aklıma bir fikir geldi. “Şifalı otlardan anlar mısın?”

Başını iki yana salladı. “Genelde kimyayla uğraşırım ve bazen de Puppet’la beraber Arşiv’de vakit getiririm.”

“Geçirirsin,” diye düzelttim, *ç* harfini özellikle vurgulayarak. “Puppet da kim?”

Wil duraksadı. “Açıklaması zor.” Soruyu geçiştirmek için elini savurdu. “Seni daha sonra tanıştırırım. Otlar hakkında ne bilmek istiyorsun?”

“Bir şey bilmek istediğim yok. Bana bir iyilik yapar mısın?” Wil kafa sallayınca ona az önce önünden geçtiğimiz eczaneyi gösterdim. “Git bana yarım kilo ökseotu al.” İki demir metelik uzattım. “Bunlar fazlasıyla yeter.”

“Niye bana aldırıyorsun?” diye ihtiyatla sordu.

“Çünkü içerideki satıcının bana 'sen daha çok gençsin’ dercesine bakmasını istemiyorum.” Kaşlarımı çattım. “Bugün böyle şeylerle uğraşacak durumda değilim.”

Wilem geri geldiğinde heyecandan yerimde duramayacak haldeydim. “İşlen yoğundu,” diye açıkladı, yüzümdeki sabırsız ifadeyi görünce. Bana küçük bir paket ve biraz para üstü verdi. “Nedir bu?” “Midemi yatıştıracak bir şey,” dedim. “Kahvaltıyı hâlâ sindiremedim ve kırbaçlanırken kusmak gibi bir niyetim yok.”

Yakındaki bir tavernadan ikimiz için de elma şırası satın aldım ve kendi payımı ökseotunu daha kolay yutmak amacıyla kullandım. Otun ağzımda bıraktığı acı, tebeşirimsi tat nedeniyle yüzümü ekşittim. Fazla geçmeden çan kulesinden öğle çanının sesi yükseldi.

“Derse gitsem iyi olacak.” Wil bu sözleri kayıtsızca söylemeye çalışsa bile sesi boğuk çıkmıştı. Bana utangaç bir ifadeyle baktı; koyu renkli teni biraz solgundu. “Kan görmekten hoşlanmam.” Titreyen dudaklarıyla gülümsedi. “Ne kendi kanımı, ne de bir dostumunkini.” “Fazla kan akacağını zannetmiyorum,” dedim. “Ama endişelenme. En zor kısmı, yani bekleyişi atlatmama yardım ettin. Teşekkürler.” Birbirimizden ayrılırken içimdeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. Tanışalı sadece üç gün olmuşken Wil bana yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Gizemiye’ye kolay yoldan girmeme çoğu kimse gibi o da içerleyebilirdi. Onun yerine bana yarenlik etmiş, zor zamanımda yanımda olmuştu. Ben de ona olan borcumu yalan söyleyerek ödemiştim.

Bayrak direğine yaklaşırken kalabalığın bakışlarını üzerimde hissettim. Kaç kişiydiler? İki yüz mü? Yoksa üç yüz mü? Belli bir noktadan sonra sayılar anlamını yitiriyor ve geriye sadece kalabalığın o çehresiz yoğunluğu kalıyordu.

Sahne eğitimim, bakışlar karşısında dimdik durmamı sağladı. Bir mırıltı denizinin arasında kendimden emin adımlarla bayrak direğine doğru yürüdüm. Mağrur bir tavrım yoktu, zira bunun aleyhime bir etki yaratacağını biliyordum. Pişman da gözükmüyordum. Yüzümde ne korkuya ne de pişmanlığa yer vererek, babamın öğrettiği gibi dik duruyordum, hepsi o.

Yürürken ökseotunun etkisini üzerimde hissediyordum. Bilincim tamamıyla açık olmasına rağmen etrafımdaki her şey acı verecek denli parlaklaştı. Avlunun ortasına vardığım sırada zamanın akışı yavaşlar gibi oldu. Ayağım taşlara bastıkça yerden kalkan minik toz bulutlarını görebiliyordum. Hafif bir esintinin pelerinimin eteklerini havalandırdığını ve altına sızarak kürek kemiklerimin arasındaki teri kuruttuğunu hissettim. İstediğim takdirde bir tarlayı dolduran çiçekler misali etrafımı saran yüzleri sayabilecekmişim gibi bir duyguya kapıldım.

Kalabalıkta Hemme hariç hiçbir hocayı göremedim. Kendini beğenmiş bir domuzu andıran Hemme bayrak direğine yakın durmuştu. Kollarını önünde kavuşturduğu için siyah hoca cüppesinin etekleri serbestçe salmıyordu. Göz göze geldiğimizde ağzı bana yönelik olduğunu bildiğim hafif bir sırıtışla kıvrıldı.

Hemme'nin önünde korkmuş, hattâ endişeli gibi gözükmektense ölürdüm daha iyi. Onun yerine kendimden emin bir şekilde tebessüm ettim, sonra da gözümde en ufak bir önemi yokmuşçasına başımı çevirdim.

Nihayet bayrak direğinin -önündeydim. Birinin bir şey okuduğunu duydum, ama pelerinimi çıkarıp direğin yanındaki taş banka sererken sözcükler kulağıma belirsiz bir vızıltı gibi geliyordu. Banyo yapmaya hazırlanır gibi gömleğimin düğmelerini kayıtsızca açmaya başladım.

Bir el bileğimi tutarak beni durdurdu. Duyuruyu okuyan adam teskin edici bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. “Gömleğini çıkarmana gerek yok,” dedi. “Acını biraz olsun azaltır.”

“Güzelim gömleği heba edecek değilim,” dedim.

Bana tuhaf tuhaf baktı, sonra da omuz silkip başlarımızın üstündeki demir bir halkadan ip geçirdi. “Ellerini uzat.”

Onu ifadesiz gözlerle süzdüm. “Kaçıp gitmemden endişe etmene gerek yok.”

“Bayılırsan ayakta kalmanı sağlamak için.”

Bakışlarım sertleşti. “Bayılacak olursam canın ne isterse yapabilirsin,” dedim kararlı bir sesle. “O âna değin bağlanmayacağım.”

Ses tonum duraksamasına yol açtı. Benimle tartışmadan direğin altındaki taş banka çıkmama izin verdi. Demir halkaya doğru uzandım. Onu iki elimle birden sıkıca kavradım. Düzgün ve serin yüzeyi nedense bana huzur verdi. Kendimi Taşın Kalbine sokarken ona odaklandım.

Etraftakilerin bayrak direğinden uzaklaştıklarını duydum. Sonra kalabalığın sesi kesildi ve arkamda salman kırbacın hışırtısından başka bir şey duyulmaz oldu. Cezamı tek başlı bir kırbaçla çekecek olmam içimi rahatlatmıştı. Tarbean’dayken altı başlı bir kırbacın açtığı kanlı ve korkunç yaraları kendi gözlerimle görmüştüm.

Herkes nefesini tuttu. Sonra ben kendimi hazırlayamadan, öncekinden daha sert bir hışırtı duyuldu. Sırtımda çizgi halinde, kor gibi sıcak bir acı hissettim.

Dişlerimi sıktım, ama düşündüğüm kadar da kötü değildi. Aldığım önleme rağmen daha sert, daha yakıcı bir acı bekliyordum.

Sonra kırbaç bir daha savruldu. Sesi daha da sertti ve onu kulaklarımdan ziyade vücudumla işittim. Sırtımda tuhaf bir gevşeklik hissettim. Derimin yarıldığını ve kanadığını bilerek nefesimi tuttum. Bir an için her şey kıpkırmızı kesildi ve bayrak direğinin katranlanmış pürüzlü yüzeyine yaslandım.

Üçüncü kırbaç ben daha hazırlanamadan indi. Sol omzumu yaladıktan sonra neredeyse sol kalçama kadar sürtünüp geçti. Ses çıkarmayı reddederek dişimi sıktım. Açık tuttuğum gözlerim bir an için kararır gibi oldu, fakat görüntü hemen sonra eski netliğine ve parlaklığına kavuştu.

Sırtımdaki yakıcı acıya aldırış etmeksizin parmaklarımı demir halkadan çözdüm ve banktan inmek için arkama döndüm. Düşeceğimi sanan genç bir adam beni tutmak istercesine ileri fırladı. Ona attığım sert bakışı görünce hemen geri çekildi. Gömleğimle pelerinimi topladım, dikkatle bir kolumun üstüne koydum ve etrafımdaki sessiz kalabalığa aldırmadan avludan ayrıldım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kansız

"Daha kötüsü de olabilirdi. O kadarı belli." Etrafımda dolanan Arwyl Hoca'nın yuvarlak yüzü ciddiydi. "Sadece derinin kabaracağını sanıyordum, ama seninki gibi ciltte daha fazlasının olacağım bilmeliydim."

Revir'deki uzun bir masanın kenarında oturuyordum. Arwyl sırtımı nazikçe yoklarken gevezelik etmeyi sürdürdü. "Ama dediğim gibi, daha kötüsü de olabilirdi. Sırtında iki kesik var ve kesikler söz konusu olduğunda, bundan iyisi can sağlığı. Yaraların temiz, sığ ve düz. Dediklerimi aynen yaparsan, bayanlara ne kadar cesur olduğunu gösterecek iki güzel yara izinden başka bir şey kalmaz." Önümde durup bembeyaz kaşlarını yuvarlak gözlük camlarının üzerine kadar kaldırıp indirdi. "Ha?"

Yüz ifadesiyle benden bir tebessüm koparmayı başardı.

Kapının yanında duran bir delikanlıya doğru döndü. "Git sıradaki Re'ları getir. Ona düz ve sığ bir kesiği dikmek için gereken malzemeleri getirmesini söyle." Dönüp giden oğlanın ayak sesleri hızla uzaklaştı.

"Relarlarımdan biri için harika bir pratik imkânı sunacaksın," dedi Arwyl neşeyle. "Yaralarında fazla bir komplikasyon tehlikesi yok, ama çok cılızsın." Buruşuk parmaklarından biriyle göğsümü dürterken dilini dişlerine dayayarak bir *cık* sesi çıkardı. "Kemik torbası gibisin. Üzerinde çalışabileceğimiz biraz daha et iyi olurdu.

"Ama," deyip omuz silkerken omuzları neredeyse kulaklarına değecekti, "her zaman ideal şartlar altında çalışamayız. Genç bir hekim her şeyden önce bunu öğrenmelidir."

Bir karşılık beklercesine bana baktı. Ciddiyetle kafa salladım.

Bu hareketimden tatmin olmuş gözüktü ve gözlerini kısarak ettiği tebessüm geri geldi. Dönüp duvara dayalı bir dolabı açtı. "Bana biraz zaman verirsen sırtındaki yanmayı geçiririm." O rafları karıştırırken, bazı şişeler birbirine çarparak çınladı.

“Önemli değil, Arwyl Hoca,” dedim soğukkanlılıkla. “Yaralarımı şu anki halimle dikebilirsiniz.” Yarım kilo ökseotunun etkisiyle uyuşmuş vaziyetteydim ve mecbur kalmadıkça anesteziklere maruz kalmamam gerektiğini biliyordum.

Arwyl bir eli dolabın içinde kalakaldı ve dönüp bana baktı. “Sana daha evvelden dikiş atıldığı olmuş muydu, oğlum?”

“Evet,” dedim dürüstçe.

“Acını dindirmek için bir şey kullanılmadan mı?”

Yine kafa salladım.

Masada otururken gözlerim onunkilerden azıcık daha yukarıdaydı. Beni şüpheyle süzdü. “Göster bakayım,” dedi, bana inanmıyormuş gibi.

Pantolonumun paçalarından birini dizimin üstüne kadar çektim. Bunu yaparken sırtım gerildiği için de yüzümü ekşittim. Sonunda Tarbean’dayken Pike’ın beni o camdan yapılma bıçakla yaraladığı baldırımın dış tarafını açığa çıkardım. Orada bir karış uzunluğunda bir yara izi vardı.

Arwyl gözlüğünü bir eliyle tutarak yara izime yakından baktı. İzi işaret parmağıyla nazikçe yokladıktan sonra doğruldu. “Yarım yamalak bir dikiş olmuş,” diye hafif bir hoşnutsuzlukla duyurdu.

Bana göreyse dikiş oldukça iyiydi. “Yarısına gelmişken ipliğim koptu,” dedim huysuzca. “İdeal şartlar altında çalışmıyordum.”

Bir süreliğine sessiz kalan Arwyl, bir yandan parmağıyla üst dudağını sıvazlarken bir yandan da yarı yarıya kapalı gözkapaklarının arkasından beni süzdü. “Peki böyle şeylerden zevk alıyor musun?” diye kuşkuyla sordu.

Yüz ifadesi karşısında güldüm, ama sırtımda donuk bir acı baş gösterince kahkahalarım kesildi. “Hayır, hocam. Sadece başımın çaresine bakıyordum.”

Dudağını sıvazlayarak beni süzmeye devam etti. “İpliğin nerede koptuğunu göster.”

Parmağımla işaret ettim. İnsan böyle şeyleri unutmuyor.

Eski yara izine yakından bakarak onu tekrar dürtükledi. “Doğru söylüyor olabilirsin.” Omuz silkti. “Bilemiyorum. Ama eğer…” Cümlesini yarım bırakarak merakla gözlerime baktı. Elini uzatıp gözkapaklarımdan birini araladı. “Yukarı bak,” diye talimat verdi.

Gördükleri karşısında kaşlarını çatan Arwyl, ellerimden birini tutup tırnağıma sıkıca bastırdı ve birkaç saniye boyunca neler olduğunu inceledi. Kaşlarını daha da çatarak bana iyice sokuldu, bir eliyle çenemi tuttu ve ağzımı açıp kokladı.

“Tatula mı?” diye sordu. Sonra da kendi sorusuna kendisi yanıt verdi. “Hayır. Ökseotu tabii ki. Daha önce fark etmediğime göre iyice yaşlanmış olmalıyım. Bu güzelim masamı kana bulamamanı da açıklıyor.” Bana ciddi gözlerle baktı. “Ne kadar?”

İnkar etmeye gerek görmedim. “Yarım kilo.”

Arwyl bir süreliğine sessiz kaldı. Daha sonra gözlüğünü çıkarıp camlarım hışımla sildi. Gözlüğü geri taktıktan sonra dosdoğru gözlerimin içine baktı. “Bir çocuğun kırbaçlanmaktan kendi kendini uyuşturacak denli korkması son derece doğal.” Bakışları sertleşti. “Ama madem ki bu kadar korkuyordun, niye gömleğini çıkardın?” Kaşları çatıldı. “Olup bitenleri bana açıklayacaksın. Daha önceden yalan söylediysen açıkça itiraf et, kızmayacağım. Çocukların bazen saçma sapan öyküler anlattıklarını iyi bilirim.”

Camların ardındaki gözleri parladı. “Ama şimdi bana yalan söylersen ne ben ne de öğrencilerim yaralarını dikeceğiz. Bana bile bile yalan söylenmesine katlanamam.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet, konuş bakalım. Neler olduğunu anlamıyorum. Zaten canımı en çok da bu sıkıyor.”

Demek ki son çareye, yani gerçeğe başvurmalıydım. “Öğretmenim Abenthy, tıp alanında beni enine boyuna eğitti,” diye açıkladım.

“Tarbean sokaklarında yaşarken başımın çaresine bakmam gerekiyordu.” Dizimi işaret ettim. “Kırbaçlanırken gömleğimi giymiyordum, çünkü sadece iki tane gömleğim var ve ne zamandır bu kadar çok giysim olmamıştı.”

“Peki ya ökseotu?” diye sordu.

İç geçirdim. “Buraya ait değilim, Efendim. Herkesten daha gencim ve çoğu kimse bu fikrimi paylaşıyor. Gizemiye’ye bu kadar çabuk girerek pek çok öğrenciyi kızdırdım. Tabii bir de Hemme Hoca’yla ters düştüm. Kırbaçlandığım sırada tüm o öğrenciler ve Hemme ile dostları beni izliyorlar, bir zayıflık belirtisi göstermemi bekliyorlardı.” Derin bir soluk aldım. “Ökseotu yememin sebebi bayılmak istememdi. Beni incitemeyeceklerini onlara göstermem gerekiyordu. Güvende olmanın en iyi yolu, düşmanlarım sana zarar veremeyeceklerine inandırmaktır; bunu uzun zaman önce öğrendim.” Bu kadar açıkça dile getirmek kulağa çirkin gelse bile doğruyu söylüyordum. Arwyl’e meydan okurcasına baktım.

O da bana bakarken uzun bir sessizlik yaşandı. İçimdeki bir şeyi görmeye çalışırcasına camların ardındaki gözlerini kısmıştı. Yeniden parmağıyla üst dudağını sıvazlayıp ağır ağır söze girdi.

“Daha yaşlı olsaydım,” dedi, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünecek kadar alçak sesle, “sana saçmaladığını, öğrencilerimizin birbirleriyle didişip duran birer velet değil de yetişkin olduklarını söylerdim.”

Tekrar duraksayıp dalgın bir halde dudağıyla oynadı. Sonra göz kenarları kırışarak bana gülümsedi. “Ama henüz o kadar yaşlı değilim. Hem de hiç. Çocukların masum ve tatlı olduklarını zanneden biri ya hiç çocuk olmamıştır ya da çocukluğunu unutmuştur. Ve yetişkinlerin kimi zaman zalim ve kırıcı davrandıklarını düşünmeyen biri evinden pek sık çıkmıyor demektir. Ayrıca öyle birinin hekim olmadığı da kesindir. Biz hekimler zulmün sonuçlarını herkesten iyi biliriz.”

Ben karşılık veremeden dedi ki, “Kapa ağzını, E’lir Kvothe, yoksa içine acı bir şurup dökmem gerekecek. Ah, işte geldiler.” Son cümleyi

iki öğrenci odaya girerken söylemişti. Öğrencilerden biri beni buraya getiren asistanken, diğeri şaşırtıcı ölçüde genç bir kadındı.

“Ah, Re’lar Mola,” diye şakıdı Arwyl, yüzünde az öncesine kadar aramızda geçen ciddi konuşmadan en ufak bir iz bile taşımadan. “Herhalde öğrencimizin sırtında iki adet düz ve temiz kesik olduğunu duymuşsundur. Tedavi için yanında neler getirdin?”

“Kaynatılmış keten sargı bezi, kanca iğne, dikiş ipliği, alkol ve iyot,” diye sıraladı kız. Solgun yüzünde kolayca fark edilen yeşil gözlere sahipti.

“Ne?” diye çıkıştı Arwyl. “Sempati macunu yok mu yani?”

“Hayır, Arwyl Hoca,” karşılığını verdi kız, Arwyl’in ses tonu karşısında biraz ürkerek.

“Peki neden?”

Tereddüt etti. “Çünkü ihtiyacım yok.”

Arwyl yatışmış gözüktü. “Evet. Elbette yok. Çok iyi. Buraya gelmeden önce ellerini yıkadın mı?”

Mola kafa sallarken hareketi sebebiyle kısa sarı saçları ileri geri savruldu.

“Öyleyse emeğini ve zamanını boşa harcadın,” dedi Arwyl sert bir sesle. “Koridordaki uzun yürüyüş boyunca topladığın onca hastalık mikrobunu bir düşün. Ellerini yeniden yıka da işe koyulalım.”

Kız yakındaki bir leğende ellerini güzelce yıkadı. Arwyl beni masaya yüzükoyun yatırdı.

“Hasta uyuşturuldu mu?” diye sordu Mola. Yüzünü göremesem de sesinde bir nebze tereddüt sezdim.

“Doğrusu anestezi verildi mi, olacak,” diye düzeltti Arwyl. “Ayrıntılara dikkat ediyorsun, Mola. Hayır, anestezi verilmedi. E’lir Kvothe böyle bir şeye ihtiyaç duymadığına dair seni temin etse ne yapardın? Kendisi Ramston çeliği gibi bir iradeye sahip olduğunu ve

yarasını dikerken hiç kıpırdamayacağını iddia ediyor.” Arwyl’in sesi ciddi çıksa da içinde biraz neşe sezdim.

Mola önce bana, sonra da Arwyl’e baktı. “Ona budalalık ettiğini söylerdim,” dedi kısa bir duraksamanın ardından.

“Peki ya uyuşturucu bir maddeye ihtiyaç duymadığında ısrarlıysa?”

Mola bu sefer daha uzun bir süre duraksadı. “Yaraları fazla kanamıyor, bu yüzden işe koyulurdum. Aynca fazla kıpırdaması halinde onu masaya bağlayıp iyiliği için her ne gerekiyorsa yapacağımı söylerdim.”

“Hımm,” diyen Arwyl kızın tepkisi karşısında şaşırmış gibiydi. “Evet. Çok iyi. Ee, Kvothe, hâlâ anesteziyi es geçmek istiyor musun?”

“Teşekkürler,” dedim kibarca. “İhtiyacım yok.”

“Pekala,” dedi Mola, teslim olurcasına. “Öncelikle yarayı temizleyip sterilize edeceğiz.” Alkol biraz yaktı ama o kadar. Mola prosedür boyunca konuşarak yaptıklarını açıklarken ben de elimden geldiğince gevşedim. Arwyl düzenli olarak yorum ve tavsiyelerde bulundu. Zihnimi başka şeylerle meşgul ederek ökseotunun azalttığı iğne acısı karşısında hiç kıpırdamamaya gayret ettim.

Mola işini çabucak bitirdi ve takdir ettiğim bir beceriyle beni sargılamaya girişti. O beni oturur konuma geçirirken ve keten sargı bezini gövdeme dolarken Arwyl’in bütün öğrencilerinin bu kadar iyi eğitimli olup olmadıklarını merak ediyordum.

O arkamda son düğümleri atarken omzumda belli belirsiz, neredeyse tüy gibi hafif bir dokunuş hissettim. Ökseotunun uyuşturucu etkisi sebebiyle neredeyse hiç fark etmeyecektim. “Harika bir tene sahip,” diye mırıldandığını duydum Mola’nın, herhalde Arwyl’e hitaben.

“Re’lar!” dedi Arwyl sert bir sesle. “Bu hiç de profesyonelce bir yorum değil. Böyle düşüncesiz bir davranışta bulunman beni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Geride kalacak yara izini kastetmiştim,” diye incinmişçesine itiraz etti kız. “Dikişleri patlamazsa silik bir çizgiden başka bir şey kalmayacak.”

“Hımm,” dedi Arwyl. “Evet, elbette. Peki bunu nasıl önleyebiliriz?”

Mola etrafımdan dolanıp önümde durdu. “Bunun gibi hareketlerden kaçın,” deyip ellerini ileri doğru uzattı. “Ya da bunun gibi,” deyip kollarını başının üstüne kaldırdı. “Hızlı hareketlerden uzak dur; koşmak, zıplamak, tırmanmak gibi. Sargılar iki gün sonra çıkartılabilir. Onları ıslatmaktan kaçın.” Başını Arwyl’e doğru çevirdi.

Arwyl Hoca kafa salladı. “Çok iyi, Re’lar. Gidebilirsin.” Ardından prosedürü bir köşede ses çıkarmadan izlemiş olan genç oğlana baktı. “Sen de gidebilirsin, Geri. Soran olursa çalışma odamdayım. Teşekkürler.”

Kısa süre içinde Arwyl ile ben yine yalnız kaldık. Ben yavaşça gömleğimi giyerken o da bir eliyle ağzını kapatarak hareketsizce bekledi. Sonunda bir karara varmış gibi gözüktü. “E’lir Kvothe, Revir’de çalışmak ister misin?”

“Çok isterim, Arwyl Hoca,” dedim samimiyetle.

Dudaklarını eliyle örtmeyi sürdürerek kendi kendine kafa salladı. “Dört gün sonra yanıma gel. Dikişlerini patlatmayacak kadar akıllıysan seni yanıma alacağım,” derken gözleri parlıyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Titrek Işık

Ökseotunun uyarıcı etkisi altında çok az acı hissederek Arşiv'e yollandım. Artık Gizemiye'nin bir mensubu olduğuma göre yıllardır hayalini kurduğum gibi Arşiv'i keşfe çıkabilirdim.

İşin .asıl iyi tarafı katiplerden yardım istemediğim sürece, Arşiv kayıt defterlerine hiçbir şey yazılmayacak olmasıydı. Bu da Chandrialıları ve Amyrleri gönlümce araştırabileceğim ve hiç kimsenin, hattâ Lorren'in bile "çocuksu" meşgalelerimden haberdar olmayacağı anlamına geliyordu.

Arşiv'in kızıla çalan ışığına adım atınca Ambrose ile Fela'yı girişteki masanın arkasında otururlarken gördüm. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim.

Ambrose kıza doğru eğilmiş, alçak sesle konuşuyordu. Fela'nın yüzünde nazik bir reddedişin faydasızlığını iyi bilen bir kadının o huzursuz ifadesi vardı. Ambrose ellerinden birini Fela'nın dizinin üstüne koymuş, diğer kolunu da kızın sandalyesinin arkasına atarak onu hafifçe boynundan kavramıştı. Ambrose'un şefkatli ve sevecen gözükmeye çalıştığı belliydi, fakat kızın vücudu ürkmüş bir ceylanınki kadar gergindi. Hani kaçıp gitmemesi için bir köpeği ensesinden tutarsınız ya, işte Ambrose da onu öyle tutuyordu.

Kapı arkamdan çarparak kapanırken Fela başını kaldırıp bana baktı, sonra da içinde bulunduğu çıkmazdan utanarak sanki suç kendisindeymiş gibi gözlerini kaçırdı. Yüzündeki bakışa Tarbean sokaklarında pek çok kereler şahit olmuştum. İçimde eski bir öfke uyandı.

Gereğinden fazla ses çıkararak masaya yaklaştım. Masanın üzerinde bir kalem ve bir hokka mürekkebe ek olarak, dörtte üçü üstü çizilmiş yazılarla dolu bir kâğıt duruyordu. Görünüşe bakılırsa Ambrose bir şiir yazmaya çalışmıştı.

Masanın yanma gidip orada bir süre bekledim. Fela benden ve Ambrose'tan başka her tarafa bakıyordu. Sandalyesinde huzursuzca

kıpırdandı, ama anlaşılan olay çıkarmak istemiyordu. Manalı bir sesle genzimi temizledim.

Başını çeviren Ambrose kaşlarını çattı. “Zamanlaman bir felaket, E’lir. Daha sonra gel,” diye beni kovup başını tekrar önüne çevirdi.

Burun kıvırıp masanın üstüne eğildim ve başımı uzatarak oradaki kâğıda baktım. “Benim zamanlamam mı bir felaket? Gözün kör galiba. Buradaki bir satıra tam on üç hece sığdırmışsın.” Parmağımı sayfadaki bir yere vurdum. “Üstelik de bir kısa bir uzun vezin kullanmaksızın. Galiba veznin ne olduğundan haberin yok.”

Asabi bir yüzle tekrar bana baktı. “Diline hakim ol, E’lir. Şiir konusunda sana akıl danışacağım gün...”

"... iki saat boş vaktin var demektir,” diyerek sözünü kestim. “Aslında iki uzun saat yetmez ama olsun, hiç yoktan iyidir. ‘Ey mütevazı ardıç, ne zaman uçarsın kuzeye?’ Bunu eleştirmeye nereden başlasam bilmiyorum. Zaten gerek de yok; mısra sanki kendi kendiyle alay ediyor.”

“Sen şiirden ne anlarsın?” dedi Ambrose, bana bakma zahmetine girmeden.

“Sekteli bir mısra gördüm mü bilirim,” dedim. “Ama buna sekte demeye bin şahit ister. Sektenin bile bir ritmi vardır. Bu daha ziyade merdivenden düşmeye benziyor. Sonunda bir gübre yığınının bulunduğu eğri büğrü bir merdivenden.”

“Aksak bir ritim kullandım,” dedi, sert ve incinmiş bir ses tonuyla. “Senden anlamanı beklemiyorum.”

“Aksak ha?” deyip hayret dolu bir kahkaha koyverdim. “Ayağı bu kadar ‘aksayan’ bir at görsem merhamet edip onu öldürür, sonra da çevredeki sokak köpeklen onu yiyip zehirlenmesinler diye leşi yakardım.”

Ambrose nihayet benimle yüzleşmek üzere döndü ve bunu yaparken de sağ elini Fela’nın dizinden çekti. Bu bile küçük bir zafer sayılırdı, fakat diğer eli kızın boynunda onu okşarcasına kaldı.

“Bugün buraya uğrayacağını tahmin etmiştim,” dedi sahte bir neşeyle. “O yüzden kayıt defterini sen gelmeden kontrol ettim. Hâlâ listede yoksun. Ya yine Kitaplar bölümüne girmen ya da kayıtlar güncellenene kadar beklemen gerekecek.”

“Kusura bakma ama bir daha baksan olur mu? ‘Kuzeye’ sözcüğünü ‘eyere’ ile uyaklayan birinin okuma yazmasına güvenebileceğimden emin değilim. Şiirlerini kızlara dinletebilmek için onları tutman gerektiğine şaşmamak lazım.”

Kasılan Ambrose’un kolu sandalyenin arkasından inip yanına düştü. Suratında katıksız bir nefret ifadesi belirdi. “Büyüdüğün zaman E’lir, bir kadınla bir erkeğin baş başa kaldıklarında ne yaptıklarını öğrenirsin.”

“Baş başa kaldıklarında mı? Arşiv’in girişinin mahremiyetinde mi?” Etrafımızı işaret ettim. “Tanrı’nın bedeni aşkına, genelevde değilsin. Ayrıca fark etmediysen o bir öğrenci, para karşılığı gönül eğlendirebileceğin bir yosma değil. İlla bir kadına sarkıntılık etmeye niyetliysen, bari bunu bir ara sokakta yapacak kadar adam ol. En azından öyle bir durumda kurbanın rahat rahat çığlık atabilir.” Ambrose’un yüzü kıpkırmızı kesildi ve tekrar konuşabilmesi için epey zaman geçmesi gerekti. “Kadınlar hakkında en ufak bir şey bildiğin yok.”

“Bak işte bu konuda hemfikiriz,” dedim hiç çekinmeden. “Zaten bugün buraya gelişimin sebebi de o. Konu hakkında biraz araştırma yapmak, bir iki kitap okumak istiyordum.” İki parmağımla deftere sertçe vurdum: “O yüzden adımı bul da içeri gireyim.”

Ambrose defteri açtı, uygun sayfayı aradı ve sonunda defteri bana doğru çevirdi. “İşte. Bu listede adını bulabilirsen istifleri dilediğince kullanabilirsin.” Pis pis sırıttı. “Yoksa birkaç dönü sonra geri gel. O zamana kadar liste güncellenmiş olur.”

“Gizemiye’ye girişim konusunda bir karışıklık yaşanabilir diye hocalardan bir not aldım,” deyip gömleğimi kaldırdım ve sırtımı kaplayan sargıları daha iyi görebilmesi için ona arkamı döndüm. “Oradan okuyabiliyor musun, yoksa biraz yaklaşayım mı?”

Ambrose manalı bir sessizliğe büründü', bu yüzden gömleğimi indirdim ve onu tamamıyla göz ardı ederek Fela'ya doğru döndüm. "Katip hanım," deyip onu eğilerek selamladım, tabii sırtımdaki yaralardan dolayı fazla eğilemeden. "Rica etsem kadınlarla ilgili bir kitap bulmamda bana yardımcı olur musunuz? Büyüklerim tarafından bu pek hassas konuda bilgi sahibi olmam istendi de."

Hafifçe tebessüm eden Fela biraz gevşer gibi oldu. Ambrose elini çektikten sonra bile kaskatı ve huzursuz bir vaziyette oturmayı sürdürmüştü. Herhalde kaçıp gitmesi ve Ambrose'u utandırması halinde sonradan başına iş açılacağını bilecek kadar genç adamın mizacını tanıyordu. "Elimizde öyle bir şey var mı bilmiyorum."

"Bir kitapçığa bile razıyım," dedim gülümseyerek. "Kadınlara dair hiçbir şey bilmediğimi güvenilir bir kaynaktan öğrendim, o yüzden bilgi dağarcımı genişletecek ne varsa olur."

"Resimli bir şeye ne dersin?" diye laf attı Ambrose.

"Arayışımız öyle bir seviyeye kadar yozlaşırsa sana haber vereceğimden emin olabilirsin," dedim ondan tarafa bakmaksızın. Fela'ya tekrar gülümsedim. "Belki de hayvanlar alemiyle ilgili bir kitaptan faydalanmalıyım. İnsanların aksine onların tek eşli olduklarını duymuştum."

Fela'nın tebessümü ansızın genişledi ve kız ufak bir kahkaha attı. "Aramaktan zarar gelmez."

Ambrose kıza kaşlarını çattı.

Fela onu yatıştırmak istercesine bir el hareketi yaptı. "Herkes onun Gizemiye'ye alındığını biliyor, Ambrose," dedi. "İçeri girmesine izin versek ne çıkar?"

Ambrose ona kötü kötü baktı. "Niye bir koşu Kitaplara kadar gidip orada uslu uslu oturmuyorsun?" dedi soğuk bir tavırla. "Ben burada işleri tek başıma yürütebilirim."

Fela masadan alelacele kalktı, okumaya çalıştığı kitabı aldı ve Kitaplar bölümüne yollandı. Kapıyı açarken sanırım bana minnet ve huzur dolu bir bakış attı. Tabii bunu sadece hayal etmiş de olabilirdim.

Kapı arkasından kapanırken sanki odaya bir gölge çöktü. Şiirsel konuşmuyorum; ışık sahiden de azalır gibi gözüktü. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafta asılı duran sempati lambalarına baktım.

Ama hemen sonra içimi yavaş yavaş bir endişe kaplamaya başladı ve gerçeği anladım. Ökseotunun uyarıcı etkisi geçiyordu.

Güçlü ağrı kesicilerin ciddi yan etkileri vardır. Tennasin genellikle sanrılara ve baygınlığa yol açar. Lasilyum zehirlidir. Afyon son derece bağımlılık yapıcıdır. Mhenka belki de içlerinde en etkilisidir, ama ona boşu boşuna "iblis kökü" demezler.

Ökseotu bunlardan daha az tesirli olmasına karşın çok daha güvenlidir. Hafif anestezik, uyarıcı ve kan dolaşımını yavaşlatıcı etkilere sahiptir. Zaten o gün kırbaçlanırken yaralarımdan fazla kan akmamasının sebebi de buydu. Ama en iyi tarafı ciddi bir yan etkisinin bulunmamasıdır. Ökseotunun etkileri geçtikten sonra sizi sadece fiziksel ve zihinsel açıdan yorgun bırakır.

Ne olursa olsun, oraya istifleri görmeye gelmiştim. Artık Gizemiye'nin bir mensubuydum ve Arşiv'e girene kadar oradan ayrılmaya niyetim yoktu. Kararlı bir yüz ifadesiyle masaya doğru döndüm.

Ambrose düşünceli gözlerle bana uzun uzun baktı, sonra da iç geçirdi. "Peki," dedi. "Gel seninle anlaşalım. Bugün burada gördüklerini kendine saklarsan, kuralları biraz çiğner ve defterde adın yazmamasına rağmen seni içeri alırım." Biraz endişeli bir hali vardı. "Ne dersin?"

Konuşurken dahi ökseotunun uyarıcı etkisinin sona erdiğini hissedebiliyordum. Vücudum ağır ve yorgun, zihnim yavaş ve uyuşuktu. Ellerimle yüzümü ovalarken bu hareketim yüzünden sırtımdaki dikişler gerildiği için yüzümü ekşittim. "Olur," dedim boğuk bir sesle.

Ambrose kayıt defterlerinden birini açtı ve iç geçirerek sayfaları çevirdi. “Madem ki Arşiv’e ilk defa giriyorsun, istif ücreti ödemen gerekecek.”

Nedense ağzımda garip bir limon tadı vardı. Abenthy böyle bir yan etkiden hiç bahsetmemişti. Bu dikkat dağıtıcı bir durumdu. Kısa bir dalgınlığın ardından Ambrose’un beni beklentiyle süzdüğünü gördüm. “Ne?”

Bana tuhaf tuhaf baktı. “İstif ücreti.”

“Daha önce ücret falan yoktu,” dedim. “Yani Kitaplar’dayken.”

Ambrose bana gerizekâlıymışım gibi baktı. “Çünkü bu *istif*ücreti.” Gözlerini tekrar deftere çevirdi. “Normalde ilk dönem Gizemiye harcına ek olarak ödersin. Ama madem bu kadar kısa bir zamanda seviye atladın, ücreti şimdi ödemen gerekecek.”

“Ne kadar?” diye sordum, kesemi yoklayarak.

“Bir talent," dedi. “Ve ödemeyi içeri girmeden önce yapman lazım. Kurallar bunu gerektiriyor.”

Koğuşa ödediğim ücretten sonra bir talent, geriye kalan paramın neredeyse tamamıydı. Bir sonraki dönemin harcını çıkarabilmek için elimdekileri idareli kullanmam gerektiğinin farkındaydım. Param bittiği anda Üniversite’den ayrılmak zorunda kalacaktım.

Yine de yıllardır hayalini kurduğum bir şey için bu ufak bir bedeldi. Kesemden bir talent çıkarıp ona verdim. “İmza atacak mıyım?”

“İşi resmiyete dökmemize gerek yok,” diyen Ambrose bir çekmece açıp içinden küçük bir metal disk çıkardı. Ökseotunun yan etkilerinden serseme dönmüş o halimle, objenin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı: taşınabilir bir sempati lambası.

“İstifler karanlık tutulur,” diye açıklama yaptı Ambrose. “Hem içerisi çok büyüktür, hem de uzun vadede kitaplar zarar görebilir. Bunun gibi el fenerleri bir buçuk talenttir.”

Tereddüt ettim.

Ambrose düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “İlk dönem çoğu öğrenci sıfırı tüketir.” Elini daha aşağıdaki bir çekmeceye daldırıp biraz eşelendi. “El fenerlerinde bir indirim yapılamaz.” Çekmeceden on santim uzunluğunda bir mum çıkardı. “Ama mumlar sadece yarım penidir.”

Bir mum için yarım peni oldukça iyi bir alışverişti. Kesemden bir peni çıkardım. “İki tane alayım.”

“Bu son kaldı,” dedi Ambrose hemen. Kaygılı gözlerle etrafına bakındıktan sonra mumu elime tutuşturdu. “Bak ne diyeceğim. Para falan istemez.” Gülümsedi. “Yeter ki kimseye söyleme. Aramızda sır olarak kalsın.”

Biraz şaşkın bir halde mumu aldım. Anlaşılan az önceki boş tehdidimle onu korkutmuştum. Ya öyle olmuştu ya da bu kaba ve şımarık asilzade oğlan düşündüğüm kadar aşağılık değildi.

Ambrose mumu yakmama fırsat bile vermeden beni alelacele İstifler’e soktu. Kapı arkamdan kapandıktan sonra içerisi neredeyse zifiri karanlık oldu. Tek ışık kaynağı, sempati lambalarının arkamdaki kapının kenarlarından sızan kızılımsı ışığıydı.

Yanımda kibrit bulunmadığından sempati kullanmam gerekli. Genelde bunu göz kırpmak gibi çabucak yapabilirdim, fakat ökseotunun uyuşturduğu zihnim gerekli konsantrasyonu zar zor sağlayabildi. Dişimi sıktım, Alar’ı zihnime sabitledim ve birkaç saniyenin ardından kaslarıma bir soğuğun sızdığını hissettim. Vücut ısımdan yeteri kadarını alarak mumun fitilini ateşledim.

Kitaplar.

Güneşi içeri alacak pencereler olmadığından istifler sadece elimdeki mumun soluk ışığıyla aydınlanıyordu. Karanlığa doğru uzayıp giden raflar kitap doluydu. Sabahtan akşama kadar uğraşsam bile tümünün kapağına bakamayacağım kadar çok kitap. Ömrüm boyunca okuyamayacağım kadar çok kitap.

Serin ve kuru havada eskimiş deri, parşömen ve unutulmuş sırların kokusu vardı. Penceresiz bir binada havayı nasıl bu kadar temiz tutabildiklerini merak ettim.

Bir elimi mum alevine siper ederek rafların arasında ilerliyor, titrek ışığımla o anın tadını doyasıya çıkarıyordum. Mum alevi sağa sola savruldukça tavandaki gölgeler vahşice dans ediyordu.

Ökseotunun uyarıcı etkisi artık tamamen geçmişti. Sırtım durmaksızın zonkluyordu ve ateşim yükselmiş ya da başımın arkasına sert bir darbe inmiş gibi düşüncelerimi bir türlü toparlayamıyordum. Uzun uzun kitap okuyacak halde olmadığımın bilincindeydim, ama yine de oradan çabucak ayrılmak istemiyordum. Hele hele oraya ulaşmak için bunca zahmete katlandıktan sonra.

Belki çeyrek saat boyunca amaçsızca dolanarak etrafı keşfettim. Ağır tahta kapılara sahip ve içlerinde birer masa olan taştan yapılma birkaç ufak oda- buldum. Bu odaların küçük grupların toplanıp Arşiv'in sessizliğini bozmaksızın sohbet edebilmeleri amacıyla tasarlandığı belliydi.

Yukarıya olduğu kadar aşağıya inen merdivenlerle de karşılaştım. Arşiv altı katlıydı, fakat yeraltına da indiğini bilmiyordum. Acaba ne kadar derinlere uzanıyordu? Ayaklarımın altında kaç bin kitap vardı?

O serin ve sessiz karanlığın ne kadar rahatlatıcı olduğunu sözcüklerle ifade edemem. Sonu gelmez kitapların arasında kaybolmuşken hiç olmadığım denli huzurluydum. Tüm sorularıma buralarda bir yerde cevap bulabileceğimi bilmek bana güven veriyordu.

Dört levhalı kapıyı şans eseri buldum.

Kapı, etrafındaki duvarlarla aynı renkteki yekpare bir gri taştan yapılmıştı. Yine gri renkteki çerçevesi yirmi santim genişliğindeydi ve o da kapı gibi tek parçaydı. Kapı ile çerçeve birbirine öyle iyi uyuyordu ki aralarından bir iğne bile geçirmek mümkün değildi.

Ne menteşesi vardı ne de kolu. Penceresi ya da kayarak açılan bir paneli de yoktu. Üzerindeki tek şey, dört adet sert bakır levhaydı. Levhalar, kapının ön yüzü, çerçevenin ön kısmı ve etraftaki duvarlar

hep aynı hizadaydı. Elinizi kapının bir ucundan ötekine kadar sürtseniz bile herhangi bir girinti ya da çıkıntı hissedemezdiniz.

Belirgin tüm eksikliklerine rağmen gri taş kütlesinin bir kapı olduğuna hiç şüphe yoktu. Öyleydi işte. Her bir bakır levhanın ortasında bir delik bulunuyordu. Klasik bir şekle sahip olmasalar bile birer anahtar deliği oldukları belliydi. Kapı bir dağ kadar hareketsiz, rüzgarsız bir deniz kadar sessiz ve kayıtsız öylece duruyordu. Bu açılmak için yapılmış bir kapı değildi. Kapalı kalması için oraya koyulmuştu.

Merkezine, lekesiz bakır levhaların arasına bir sözcük kazınmıştı: VALARITAS.

Üniversite'de içine tehlikeli şeylerin konulduğu, eski ve unutulmuş sırların saklandığı yerler ve daha başka kilitli kapılar da vardı. Bu kapıları açmak kesinlikle yasaktı. Eşiklerinden kimsenin geçmediği, anahtarlarının kaybedildiği veya tedbir olsun diye yok edildiği kapılardı bunlar.

Ama hepsi bu dört levhalı kapının yanında sönük kalıyordu. Avucumu onun serin ve düzgün yüzeyine koyup ittim. Bunu yaparken de dokunuşumla birlikte açılacağını tüm kalbimle ümit ettim. Lâkin bir gritaş kadar sağlam ve hareketsizdi. Bakır levhalardaki deliklerden arkasını görmeye çalıştım. Fakat mumun ışığından başka hiçbir şey göremedim.

Kapıdan geçmeyi o kadar çok istiyordum ki hevesimin tadını ağzımda hissediyordum. Nihayet Arşiv'e girebilmiş olmama rağmen, tüm ilgimi karşılaştığım tek kilitli kapıya yöneltmem herhalde kişiliğimin sapkın bir yönünü gözler önüne seriyordur. Belki gizli şeyleri aramak insanın doğasında vardır. Belki de sadece benim doğamda.

Tam o anda bir sempati lambasının kızıl, sabit ışığının raflar arasında ilerlediğini fark ettim. Arşiv'de ilk kez başka bir öğrenciye dair bir belirti görüyordum. Bir adım geri çekilip beklemeye koyuldum. Gelen her kimse ona kapının arkasında ne olduğunu ve *Valaritas* sözcüğünün ne anlama geldiğini soracaktım.

Kızıl ışık giderek büyüdü ve iki katibin bir köşeyi döndüğünü gördüm. Önce şöyle bir durakladılar, sonra biri yerinden fırlayıp bana doğru koştu. Tutmakta olduğum mumu kaptığı gibi benden aldı ve o sırada elime biraz sıcak balmumu döküldü. Herhalde beni yeni kesilmiş bir kelle tutarken görse dahi bundan daha fazla dehşete düşemezdi.

“Burada yanan bir alev bulundurarak ne yaptığını sanıyorsun?” diye o güne kadar duyduğum en yüksek fısıltıyla sordu. Sesini alçalttı ve artık sönmüş olan mumu bana doğru salladı. “Tanrı’nın yanmış bedeni aşkına, senin derdin ne?”

Elimin tersine yapışmış sıcak balmumunu ovalarken kafamın içini kaplayan acı ve bitkinlik pusunun içinde düşünmeye çalışıyordum. *Elbette*, diye geçirdim aklımdan, mumu elime tutuşturup beni alelacele kapıdan geçirirken Ambrose’un yüzünde beliren tebessümü anımsayarak. *"Aramızda sır olarak kalsın."* Tabii. Tahmin etmeliydim.

Katiplerden biri beni İstiflerden çıkarırken diğeri Lorren Hocayı getirmek için koşup gitti. Antreye vardığımızda Ambrose yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirdi. Rolünü abartılı oynamasına rağmen yanımdaki katibi ikna edecek kadar gerçekçiydi. “Neler oluyor?”

“Bunu etrafta dolanırken bulduk,” diye açıkladı katip. “Üstelik elinde bir mumla.”

“Ne?” Ambrose hayretten ağzı açık kalmış gibi yaptı. “Onu içeri alan *ben* değildim,” dedi. Kayıt defterlerinden birinin sayfalarını çevirdi. “Bak. Kendi gözlerinle gör.”

Başka bir söz edilemeden Lorren hışımla odaya girdi. Normalde halim selim olan yüz ifadesi haşin ve sertti. Üstümdeki terin soğuduğunu hissederken aklıma Teccam’ın Tecelli adlı eserinden bir alıntı geldi: *Aklı başında herkesin korktuğu üç şey vardır: fırtınalı bir deniz, aysız bir gece ve yumuşak başlı bir adamın öfkesi.*

Lorren giriş masasının önünde durdu. “Açıkla,” dedi en yakındaki katibe. Sesi hiddet doluydu.

“Micah’la ben istiflerin arasında titrek bir ışık gördük ve birinin lambasıyla sorun yaşayıp yaşamadığına bakmak için oraya gittik. Bu öğrenciyi güneydoğu merdiveninin orada elinde bunu tutarken bulduk.” Katip tuttuğu mumu kaldırdı. Lorren’in delici bakışları karşısında eli hafifçe titriyordu.

Lorren dönüp Ambrose’un oturduğu masaya baktı. “Bu nasıl oldu, Re’lar?”

Ambrose çaresizce ellerini kaldırdı. “Daha önce de gelip içeri girmek istedi, ama defterde kayıtlı olmadığı için izin vermedim. Biraz tartıştık. Münakaşanın büyük bölümünde Fela da yanımızdaydı.” Gözlerini bana doğru çevirdi. “Sonunda gitmesi gerektiğini söyledim. Ben mürekkep almak için arka odaya gidip gelirken gizlice içeri girmiş olmalı.” Omuz silkti. “Veya oraya Kitaplar’dan geçmiş olabilir.”

Orada sersem sersem durdum. Aklımın sadece ufacık bir parçası bitkinliğin pençesinde değildi ve o da sırtımdan gelen yakıcı acıyla meşguldü. “Bu... bu doğru değil.” Başımı kaldırıp Lorren’e baktım. “Girmeme izin verdi. Önce Fela’yı yolladı, sonra da beni içeri aldı.” “Ne?” Ambrose nutku tutulmuş gibi bana ağzı açık bakakaldı. Ondan hiç hazzetmesem de sergilediği oyunculuğun hakkını vermeliyim. “Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapayım?”

“Çünkü seni Fela’nın önünde küçük düşürdüm,” dedim. “Üstelik mumu da bana sen sattın.” Zihnimi açmak için başımı birkaç kez sağa sola salladım. “Hayır, bedavaya verdin.”

Ambrose hayretler içindeydi. “Şuna bir bakın,” deyip güldü. “Küçük piç kurusu sarhoş falan galiba.”

“Daha yeni kırbaçlandım!” diye itiraz ettim. Sesim kendi kulaklarıma bile tiz geldi.

“Yeter!” diye bağırdı bir öfke sütunu gibi başımızda dikilen Lorren. Etrafındaki katiplerin beti benzi attı.

Lorren bana sırtını dönüp masaya doğru kısa ve öfkeli bir el hareketi yaptı. “Re’lar Ambrose vazifeyi ihmal sebebiyle resmen görevinden alınmıştır.”

“Ne?” Ambrose’un gücenmiş ses tonu bu sefer sahte değildi. Lorren ona kaşlarını çatınca Ambrose ağzını kapadı. “E’lir Kvothe’ye ise Arşiv yasaklanmıştır,” dedi, elini o tarafa doğru savurarak.

Kendimi savunabilmek için bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Hocam, öyle yapmak istemedim. Ben…”

Lorren hızla bana doğru döndü. Hep sakin olan yüzünde öyle soğuk, öyle korkunç bir öfke vardı ki kendime hakim olamadan bir adım geriledim. *“İstemedin* ha?” dedi. “Niyetin umrumda bile değil, E’lir Kvothe, kandırılmış ol ya da olma. Önemli olan tek şey davranışlarındır. Ateş tutan el seninkiydi. Suçlu sensin. Bu tüm yetişkinlerin öğrenmesi gereken bir derstir.”

Gözlerimi ayaklarıma diktim ve söyleyebilecek bir şey bulmak için çaresizce düşündüm. Gösterebileceğim bir kanıt olmalıydı. Lorren odadan fırtına gibi çıktığı sırada uyuşmuş haldeki zihnim hâlâ çabalıyordu.

“Onun budalalığı yüzünden niye ben cezalandırılıyorum anlamadım,” diye diğer katiplere homurdandı Ambrose, ben ayak sürüyerek dış kapıya doğru yürürken. Dönüp ona bakma hatasına düştüm. Dikkatle kontrol altında tuttuğu yüz ifadesi ciddiydi.

Fakat neşe dolu gözlerinin içi gülüyordu. “Cidden, çocuk,” dedi bana. “Kafandan ne geçiyordu ki? İnsan bir Gizemiye mensubunun daha akıllıca davranacağını sanıyor.”

Yemekhane ye doğru yürürken kafamdaki çarklar da ağır ağır dönüyordu. Oraya varınca yemek kuponumu cebimden güçbela çıkartıp teneke tepsilerden birine koydum, ardından sıcak puding, sosis ve mönüden hiç eksik olmayan bezelyeden ibaret yemeğimi aldım. Donuk gözlerle etrafıma bakındım, ta ki Simmon ile Manet’i salonun kuzeydoğu köşesindeki alışıldık yerlerinde bulana dek.

Masaya doğru yürürken dikkatler üzerimdeydi. Bu anlaşılması kolay bir ilgiydi, zira bayrak direğinin orada kırbaçlanalı daha iki saat bile geçmemişti. Birinin fısıldadığını duydum. "... kırbaçlanırken hiç kan akmadı. Kendi gözlerimle gördüm. Bir damla bile."

Sebep elbette ki ökseotuydu. Yaralarımın kanamasını o önlemişti. Bu önceden çok iyi bir fikir gibi gelse de artık gözüme önemsiz ve aptalca gözüküyordu. Kuşkulu tabiatımı koruyabilseydim, Ambrose beni o kadar kolay kandıramazdı. Aklım başımda olsaydı, olup bitenleri Lorren Hoca'ya açıklamanın bir yolunu bulabileceğimden emindim.

Salonun karşı köşesine doğru yürürken gerçeği tüm çıplaklığıyla kavradım. Biraz şöhret karşılığında Arşiv'den olmuştum.

Yine de elimdekiyle yetinmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Tüm bu fiyaskodan geriye sadece biraz şöhret kalmışsa onu en iyi şekilde değerlendirmeliydim. Omuzlarımı dik tutarak Simmon ile Manet'in yanlarına gittim ve tepsimi masaya bıraktım.

"İstif ücreti diye bir şey yok, öyle değil mi?" diye usulca sordum. Yerime otururken sırtımdaki acı yüzünden yüzümü ekşitmemeye çalıştım.

Sim bana boş gözlerle baktı. "İstif ücreti mi?"

Manet önündeki bezelye kâsesine bakarak kıkırdadı. "Bunu duymayalı birkaç sene olmuştu. Bir katip olarak çalıştığım zamanlarda çömezleri kandırır ve Arşiv'e girmeleri karşılığında onlardan bir peni alırdık. Adına da istif ücreti derdik."

Sim ona kınar gözlerle baktı. "Korkunç bir şey bu."

Manet kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Sadece biraz eğleniyorduk, hepsi o." Dönüp bana baktı. "Bu yüzden mi surat asıyorsun? Biri senden bir bakır mı götürdü?"

Başımı iki yana salladım. Ambrose'un beni işleterek benden tam bir talent aldığını duyuracak değildim. "Bilin bakalım Arşiv kime

yasaklandı?” dedim vahametle, ekmeğimden bir lokma kopartıp bezelye yemeğinin içine atarken.

Bana bön bön baktılar. Sonra Simmon en bariz tahminde bulundu. “Eeee... sana mı?”

Kafa sallayıp yemeğimi kaşıklamaya başladım. Aslında aç değildim, ama boğazımdan geçecek iki lokma sayesinde ökseotunun ağırlığını üzerimden atabileceğimi umuyordum. Hem ayrıca yemek bulmuşken onu geri tepmek gibi bir huyum yoktu.

“Daha ilk gününde Arşiv’den uzaklaştırıldın mı?” diye sordu Simmon. “Desene Chandrialılar konusunda araştırma yapman iyice zorlaştı.”

İç geçirdim. “Öyle de diyebilirsin.”

“Ne kadarlığına uzaklaştırıldın?”

“Lorren *yasaklama* lafı etti,” cevabını verdim. “Bir zaman sınırı koymadı.”

“Yasaklamak mı?” Manet başını kaldırıp bana baktı. “On yıldır Arşivi kimseye yasakladığı yoktu. Ne yaptın ki? Bir kitabın üstüne mi işedin?”

“Katiplerden bazıları beni içeride bir mumla buldular.”

“Tehlu aşkına.” Manet yüzünde ilk defa beliren ciddi bir ifadeyle çatalını bıraktı. “İhtiyar Alim çok kızmış olmalı.”

“İyi bildin,” dedim.

“Peki hangi akla hizmet oraya bir ateş soktun?” diye sordu Simmon.

“Bir el lambası almaya param yetmedi,” dedim. “O yüzden masadaki katip bana bir mum verdi."

“Yok artık,” dedi Sim. “Hiçbir katip...”

“Dur bakayım,” diye söze karıştı Manet. “Mumu sana siyah saçlı biri mi verdi? İyi giyimli? Çatık kaşlı?” Abartılı bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Yorgun argın kafa salladım. “Ambrose. Dün tanıştık. Hemen de bozuştuk.”

“Sakınması zor biridir,” dedi Manet dikkatle, manalı bir bakışla etrafımızda oturanları işaret ederek. En az birkaç kişinin konuşmamıza kulak kabartmış olduğunu fark ettim. “Biri seni ona karşı uyarmalıydı,” diye daha alçak bir ses tonuyla ekledi.

“Tanrının anası aşkına,” dedi Simmon. “Onca insan arasında bula bula sidik yarıştıracak bir tek onu mu buldun?”

“O başlattı,” diye homurdandım. Zihnim açılıyor, kendimi öncekinden daha az miskin ve yorgun hissediyordum. Ya ökseotunun etkileri geçiyor ya da öfkem içimdeki o dermansızlığı yakıp yok ediyordu. “Sidik yarıştırmakta üstüme olmadığını çok yakında öğrenecek. Bırak işime karışmayı, beni hiç tanımamış olmayı dileyecek.”

Simmon’un tedirgin bir hali vardı. “Diğer öğrencileri tehdit etmesen iyi olur,” dedi ve yaptığım yoruma espri havası katmak için hafifçe güldü. Sonra sesini alçalttı. “Anlamıyorsun. Ambrose, Vintas’taki bir baronluğun varisidir.” Tereddüt ederek Manet’e baktı. “Tanrım, nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Manet öne doğru eğildi ve konuşurken o da daha alçak bir ses tonu kullandı. “Ambrose burada birkaç dönem oyalandıktan sonra çekip giden soylular gibi değildir. Yıllardır burada ve basamakları tırmanarak Re’lar seviyesine kadar yükseldi. Üstelik yedinci oğul falan da değil. Ailesinin ilk doğan erkek evladı. Ayrıca babası tüm Vintas’taki en güçlü on iki insandan biri.”

“Aslında on altıncı sırada,” diye açıkladı Sim. “Önce kraliyet ailesi, daha sonra prens naipler, Maer Alveron, Düşes Samista, Aculeus ve Meluan Lackless...” Manet’in sert bakışları karşısında konuşmayı bıraktı.

“Parası boldur,” diye kestirip attı Manet. “Tabii parayla satın alınan dostları da.”

“Babasının gözüne girmek isteyenleri de unutmamak lazım,” diye ekledi Sim.

“Kısacası,” dedi Manet ciddiyetle, “onunla didişmesen iyi edersin. Buradaki ilk yılında simyacılardan biri Ambrose ile tartıştı. Ambrose onun Imre’deki faizciye olan borcunu üstüne aldı. Adam borcunu ödeyemeyince de onu götürüp hapse attılar.” Manet ekmeğinden bir parça kopartıp üstüne tereyağı sürdü. “Ailesi borcunu ödeyip onu hapisten çıkarana kadar tüberküloz oldu. Bir daha kendini hiç toparlayamadı. Derslerine de devam edemedi.”

“Peki hocalar tüm bunlara göz mü yumdular?” diye bilmek istedim.

“Her şey yasaldı,” dedi Manet, sesini alçak tutmayı sürdürerek.

“Zaten Ambrose adamın borcunu *bizzat* üstüne alacak kadar da aptal değildi.” Konuyu kapatırcasına el etti. “Bunu bir başkasına yaptırdı, ama kimin sorumlu olduğunu da herkesin öğrenmesini sağladı.” “Tabetha’yı da unutmamak lazım,” dedi Sim kasvetli bir havayla. “Sağda solda Ambrose’un kendisiyle evlenmeye söz verdiğini söyleyip duruyordu. Bir gün ortadan kayboluverdi.”

Bu Fela’nın onu kızdırmaktan neden kaçındığını da açıklıyordu. Sim’i yatıştırmak için ellerimi kaldırdım. “Kimseyi tehdit ettiğim falan yok,” dedim masumca, dinleyenlerin kolayca duyabilecekleri bir sesle. “Sadece en sevdiğim eserlerin birinden alıntı yapıyordum. *Daeonica'nın* dördüncü perdesinde Tarsus der ki:

“Salacağım onun üstüne açlık ve yangın Etrafını ıssızlık sarana değin.

Sonra harici karanlıktaki tüm iblisler Ağızları açık bakıp hayret edecekler Ve intikam insan işidir diyecekler.”

Yemekhanenin düşündüğümden daha büyük bir bölümüne şaşkın bir sessizlik çöktü. Anlaşılan bizi dinleyenlerin sayısını azımsamıştım. Konuyu kapatmaya karar vererek dikkatimi tekrar yemeğime yönlendirdim. Yorgundum, canım yanıyordu ve o gün başka bir belaya bulaşmak istemiyordum.

“Aslında bu bilgiye bir süre ihtiyaç duymayacaksın,” dedi Manet usulca, uzun bir suskunluğun ardından. “Ne de olsa Arşiv artık sana yasak. Yine de bilmek istersin diye düşündüm…” Genzini huzursuzca temizledi. “El lambası satın almana gerek yok. Girişte imza karşılığı bir tane ödünç alabilirsin ve işin bitince onu geri verirsin.” Bu sözlerin nasıl bir tepki doğuracağını merak eder gibi beni kaygılı gözlerle süzdü.

Yorgun argın kafa salladım. Daha evvelki izlenimimde haklıydım. Ambrose düşündüğüm kadar aşağılık değildi. Düşündüğümden çok daha aşağılıktı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yanan Camlar

Balıkhane, Üniversite'deki işçiliğin büyük bölümünün yapıldığı yerdi. Binada cam üfleyiciler, doğramacılar, çömlekçiler ve perdahçılar için dükkanlar bulunuyordu. Ayrıca bir metalürjicinin tüm hayallerini gerçekleştirebileceği kocaman bir demirci ocağına ve eritme fırınına sahipti.

Kilvin'in atölyesi de Zahiriyehane'de ya da daha yaygın adıyla Balıkhane'deydi. Üstleri adı sanı bilinmeyen sayısız alet edevatla ve hâlâ devam eden projelerle dolu en az iki düzine büyük masa barındıran atölyenin iç kısmı bir tahıl ambarı kadar genişti. Kilvin atölyenin, atölye de Balıkhanenin kalbiydi.

Atölyeye vardığım sırada Kilvin eğri bir demir çubuğu daha istenilir olduğunu tahmin ettiğim bir şekle sokmakla meşguldü. Beni kendisine bakarken görünce demiri masada sabit bıraktı ve ellerini gömleğine silerek yanıma geldi.

Beni baştan aşağı süzdü. "İyi misin, E'lir Kvothe?"

Günün daha erken saatlerinde dolaşmaya çıkmış ve söğüt kabuğu bulup çiğnemiştim. Sırtım halen yanıp kaşınıyordu, fakat acısı katlanılmaz düzeyde değildi. "Yeteri kadar iyiyim, Kilvin Hoca."

Kafa salladı. "Güzel. Senin yaşındaki oğlanlar böyle ufak tefek şeylere kafa yormamak. Yakında taş kadar sağlam olursun."

Kibar bir karşılık düşünmeye çalışırken gözüme tepemizdeki bir şey ilişti.

Kilvin bakışlarımı takip ederek başını çevirdi. Neye baktığımı görünce koca sakallı yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ahhh," dedi bir babanın gururuyla. "Canlarım."

Atölyenin çatı kirişlerine uçlarından cam küreler sarkan zincirler bağlanmıştı. Küreler farklı farklı boyutlarda olmalarına karşın hiçbiri insan kafasından büyük değildi.

Ve hepsi de yanıyordu.

Yüz ifademi gören Kilvin bana el etti. “Gel,” dedi ve beni demirden yapılma dar bir merdivenden yukarı çıkardı. Tepeye vardığımızda yine ince demir levhalardan yapılmış bir dizi asma platforma adım attık. Platformlar yerden yaklaşık yedi metre yükseklikte olup çatıyı destekleyen kalaslar arasında dolambaçlı bir yol izliyorlardı. O tahta ve demir labirentinde kısa bir süre ilerledikten sonra içlerinde ateş yanan, tavana asılı cam kürelere ulaştık.

“Bunlar,” dedi Kilvin, “benim fenerlerim.”

Ancak o zaman kürelerin ne olduklarını anlayabildim. Sıradan fenerlerde olduğu gibi bazılarının içi sıvı doluydu ve ortalarında birer fitil bulunuyordu. Fakat bazıları bana bütünüyle yabancıydı. Birinde ara sıra titreşen kaynar vaziyette gri bir duman vardı. Bir diğer küredeyse bir gümüş tele asılı duran, etrafı havayla çevrili bir fitil bulunuyor ve görünürdeki yakıt noksanlığına rağmen fitil beyaz bir alevle yanıyordu.

Yan yana duran iki tanesi birbirinin ikizi gibi gözükse de birinin içinde mavi, diğerindeyse kor kırmızı bir alev yanıyordu. Bir başkasının içinde biri kömüre, diğeri tebeşire benzer iki nesne mevcuttu ve parçaların birbirine dokunduğu yerde kırmızı renkli, parlak bir ateş her yöne doğru püskürüyordu. Kürelerden bazıları erik kadar küçük, diğerleri kavun kadar büyüktü.

Kilvin onlara bir müddet bakmama müsaade edip yanıma yaklaştı. “Cealdimliler arasında ebediyen yanan fenerlere dair efsaneler vardır. Öyle şeylerin bir zamanlar gücümüz dahilinde olduğuna inanıyorum. On yıl boyunca canla başla çalıştım. Bazıları çok uzun zaman yanabilen pek çok fener yaptım.” Dönüp bana baktı. “Ama sönmeyeni hiç olmadı.”

Biraz yürüyüp asılı kürelerden birini işaret etti. “Bunu tanıdın mı, E’lir Kvothe?” Kürenin içinde yeşil-gri bir alevle yanan yeşil-gri bir balmumu yumrusundan başka bir şey yoktu. Başımı iki yana salladım.

“Hımm. Aslında tanımalıydın. Beyaz lityum tuzu. Sen buraya gelmeden üç dönü önce icat ettim. Şimdilik iyi gidiyor. Yirmi dört gündür yanıyor ve daha epey yanmasını bekliyorum.” Bana baktı.

“Bu şeyi tahmin etmen beni şaşırttı, çünkü aklıma gelmesi tam on yıl aldı, tkinci tahminin sodyum yağıysa o kadar iyi değildi. Onu yıllar önce denemiştim. On bir gün yanabilmişti.”

Sıranın sonuna kadar gidip beyaz renkli hareketsiz bir alevden başka şey barındırmayan bir küreyi gösterdi. “Yetmiş gün,” dedi gururla. “Aradığımın bu olduğunu ummuyorum, çünkü ummak ahmakça bir oyundur. Ama altı gün daha yanarsa son on yıldır yaptığım en iyi fener olacak.”

Tuhaf denebilecek kadar yumuşak bir yüz ifadesiyle fenere bir süre daha baktı. “Ama ummuyorum,” dedi kararlı bir sesle. “Yeni fenerler yapıp ölçümlerde bulunuyorum. İlerlemenin tek yolu budur.”

Başka laf etmeden beni atölyenin zeminine indirdi. Oraya vardığımızda bana doğru döndü. “Ellerin,” dedi amirane bir ses tonuyla. Kendi kocaman ellerini beklentiyle kaldırdı.

Ne istediğini bilemeden ellerimi uzattım. Onları şaşırtıcı ölçüde nazik bir tutuşla kavradı. Sağa sola çevirdiği ellerime dikkatle baktı. “Sende Cealdimli elleri var,” diye gönülsüzce iltifat etti. Bana kendininkileri gösterdi. Geniş avuçlu ve kaim parmaklıydılar. Parmaklarını kapattığında elleri yumruktan çok balyoza benziyordu. “Bu ellere Cealdimli elleri gibi iş yapmayı öğretene kadar yıllarca uğraştım. Şanslısın. Burada çalışacaksın.” Son cümlesini davete çeviren tek şey başını sorarcasına biraz eğmesiydi.

“Oh, evet. Yani teşekkürler, efendim. Bana şeref…”

Sabırsız bir el hareketiyle sözümü kesti. “Hiç sönmeyen bir fener düşünebilirsen bana gel. Eğer kafan göründüğü kadar çalışıyorsa…” Gülümsüyor olabilecek ağzı gür sakalının ardında saklanmasına karşın kara gözleri muzip denebilecek bir ifadeyle parlıyordu. “Çalışıyorsa,” diye tekrarladı, ucu bir çekicin topuzu kadar büyük olan

parmaklarından birini kaldırarak. “O zaman ben ve benimkiler sana neler göstereceğiz neler.”

“Yalakalık edecek birini bulmalısın,” dedi Simmon. “Re’lar olabilmen için hocalardan birinin sana sponsorluk yapması gerekir. Bu yüzden içlerinden birini seç ve ona sakız gibi yapış.”

“Ne hoş,” diye dalga geçti Sovoy.

Sovoy, Wilem, Simmon ve ben o sırada Anker’ınYeri adlı bir tavernanın arka masalarından birinde, odayı yüksek sesli sohbetlerin homurtusuyla dolduran Mahv günü kalabalığının- uzağında oturuyorduk. Dikişlerim iki gün önce alınmıştı ve Gizemiye’de geçirdiğim ilk dönüyü kutluyorduk.

Sarhoş olmasak bile ayık olduğumuz da söylenemezdi. İkisinin arasındaydık, ama tam yerimizi anlatmaya kalkarak boşa vakit harcamak istemiyorum.

“Ben sadece dehamı ortaya koymakla uğraşıyorum,” dedi Sovoy. “Ve hocalardan birinin bunu fark etmesini bekliyorum.”

“Bu taktik Mandrag üzerinde ne kadar işe yaradı?” diye az rastlanır tebessümlerinden biriyle sordu Wilem.

Sovoy ona sert bir bakış attı. “Mandrag at suratlının teki.” “Demek onu bu yüzden kamçınla tehdit ettin,” dedi Wilem. Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapadım. “Sahiden öyle .mi yaptın?”

“Hikâyenin tamamını anlatmıyorlar,” diye gücenmiş gibi söylendi Sovoy. “Beni terfi ettireceği yerde başka bir öğrenciye kıyak geçti. Beni Re’lar yapmaktansa yanında tutup beleşe çalıştırmak istiyordu.”

“Sen de onu kamçınla tehdit ettin.”

“Aramızda bir münakaşa geçti,” dedi Sovoy soğukkanlılıkla. “Ve o sırada kamçım tesadüfen elimdeydi.”

“Kamçını ona doğru sallayıp duruyordun,” dedi Wilem.

“Olaydan birkaç dakika öncesine kadar ata biniyordum da ondan!” dedi Sovoy hararetle. “Sınıfın önünde yosmalık yapıp ona bir kombinezon sallasaydım kimse dönüp bakmazdı bile!”

Masamızda kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

“Ben öyle bir bakardım ki,” dedi Simmon ve hemen ardından Wilem’le beraber kahkahalara boğuldular.

Sovoy suratındaki tebessümü silmeye çalışarak bana doğru döndü. “Sim bir konuda haklı. Çabalarını tek bir alan üzerinde yoğunlaştırmalısın. Yoksa ebedi E’lir Manet gibi olup çıkarsın.” Ayağa kalkıp giysilerine çekidüzen verdi. “Nasıl görünüyorum?”

Yerel stilden ziyade Modeg tarzına göre giyinen Sovoy’un pek de modayı takip ettiği söylenemezdi. Fakat pastel renklere boyanmış kaliteli ipek ve süet kıyafetinin içinde hemen göze çarptığı muhakkaktı.

“Ne fark eder?” diye sordu Wilem. “Yoksa kendini Sim’e beğendirmeye mi çalışıyorsun?”

Sovoy gülümsedi. “Maalesef yanınızdan ayrılmak durumundayım. Bir bayanla randevum var ve yolumuzun kasabanın bu tarafına düşeceğinden kuşkuluyum.”

“Randevun olduğundan daha önce bahsetmemiştin,” diye karşı çıktı Sim. “Üç kişi kâğıt oynayamayız ki.”

Sovoy’un o gün bizimle gelmiş olması bile sıradışıydı. Wil ile Sim’in taverna tercihine dudak bükmüştü. Anker’ın Yeri ucuz içki satacak kadar bayağı, fakat birinin seninle kavga çıkaracağından ya da üzerine kusacağından endişe etmeyeceğin kadar seçkin bir yerdi. Oradan hoşlanmıştım.

“İyi çocuklarsınız ve iyi birer arkadaşsınız ama,” dedi Sovoy, “hiçbiriniz bayan değilsiniz. Ayrıca Simmon hariç pek güzel de sayılmazsınız.” Ona bakıp göz kırptı. “Doğru söyleyin, sizi bekleyen bir kız olsaydı içinizden hangisi diğerlerini ekmezdi?”

Onu doğrulamak için gönülsüzce homurdandık. Sovoy gülümsedi; dişleri inci gibiydi. “Garson kıza size biraz daha içki getirmesini

söylerim," deyip oradan ayrılmak üzere döndü. "Gidişimin acısı azalsın diye."

"Fena biri değil," diye mırıldandım o gözden kaybolduktan sonra. "En azından bir soylu için."

Wilem kafa salladı. "Sanki bizden üstün olduğunu düşünüyor ama bu bizim suçumuz değil diye bizi küçümsemiyor."

"Ee, kime yaltaklanacaksın?" diye sordu Sim, dirseğini masaya dayayarak. "Herhalde Hemme'ye değil."

"Tabii Lorren'e de," dedim acı acı. "Ambrose'a lanet olsun. Arşiv'de çalışmayı çok istiyordum."

"Brandeur da olmaz," dedi Sim. "Hemme birine kin besleyecek olsa Brandeur ona yardım etmek için hemen bir kaşıkla çıkagelir." "Peki ya Şansölye?" diye sordu Wilem. "Filoloji? Kaba bir aksanla da olsa Siaruca konuşabiliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Mandrag'a ne dersiniz? Kimya alanında epey tecrübeliyim. Oradan simyaya geçmek çocuk oyuncağı."

Simmon bir kahkaha attı. "Herkes kimya ile simyanın birbirine çok benzediğini sanır, ama hiç de öyle değildir. Birbirleriyle yakından uzaktan bir akrabalıkları yoktur. Sadece aynı çatı altında yaşarlar." Wilem yavaşça kafa salladı. "İyi bir benzetme."

"Hem zaten," dedi Simmon, "Mandrag geçen dönem yirmi yeni E'lir aldı. Onu, birkaç gün önce tüm o kalabalıktan yakındığını duydum."

"Revir'i seçersen işin zor," dedi Wilem. "Arwyl keçi gibi inatçıdır ve kimseye ayrıcalık tanımaz." Konuşurken bir şeyi parçalara bölüyormuşçasına eliyle kesme hareketleri yaptı. "Altı dönem E'lir. Sekiz dönem Re'lar. On dönem El'the."

"En azından," diye ekledi Simmon, "Mola neredeyse üç yıldır onun yanında Re'larlık yapıyor."

Altı senelik harç ücretini nereden bulabileceğimi kara kara düşündüm. "O kadar sabredemeyebilirim," dedim.

Garson kız bir tepsi içkiyle çıkageldi. Anker'ın Yeri o akşam yarı yarıya doluydu, bu yüzden kız yalnızca yanakları hafifçe pembeleşecek kadar koşuşturuyordu. "Beyefendi dostunuz bu ve bir sonraki içkilerin parasını ödedi," dedi.

"Sovoy'a kanım giderek daha fazla ısınıyor," dedi Wilem.

"Ama," dedi Wil'in içkisini uzanabileceği mesafenin dışında tutarak, "kalçamı ellemek için hiçbir şey ödemedi," diyerek hepimize tek tek baktı. "Herhalde siz üçünüz gitmeden önce onun borcunu kapatırsınız."

Sim bir özür geveledi. "O... o öyle yapmak istemedi... Onun kültüründe bu tür davranışlara sıkça rastlanır."

Yüz ifadesi yumuşayan kız gözlerini yuvarladı. "Eh, bu kültürde özür dilemek için dolgun bir bahşiş verilir." Wil'e içkisini uzattı ve tepsiyi kalçasına dayayıp gitmek üzere döndü.

Kızın uzaklaşmasını seyrederken hepimizin aklından farklı farklı şeyler geçiyordu.

"Sovoy'un yüzüklerini geri aldığını fark ettim," dedim nihayet. "Dün gece çok iyi bassat oynadı," dedi Simmon. "Ardarda altı kez çift atıp ortada ne varsa götürdü."

"Sovoy'un şerefine," diyen Wilem teneke maşrapasını kaldırdı. "Talihi onu derslerine, bizi de içkilerimize kavuştursun." Maşrapalarımızı tokuşturup içtik, sonra Wilem asıl konuya döndü. "Geriye bir tek Kilvin ile Elxa Dal kalıyor." İki parmağını kaldırdı.

"Ya Elodin?" dedim.

Bana bön bön baktılar. "Ona ne olmuş?" diye sordu Simmon.

"İyi birine benziyor," dedim. "Onun yanında çalışamaz mıyım?" Simmon bir kahkaha koyverdi. Wilem o nadir tebessümlerinden birini etti. "Ne oldu?" diye çıkıştım.

"Elodin hiçbir şey öğretmez," diye açıkladı Sim. "Tabii belki de ileri düzey acayiplik dışında."

“İyi de bir şeyler öğretmesi lazım,” diye itiraz ettim. “O da bir hoca, öyle değil mi?”

“Sim haklı. ElodinİN birkaç tıpası eksik,” diyen Wil parmağıyla başım işaret etti.

“Tahtası," diye düzeltti Simmon.

“Tahtası,” diye tekrarladı Wil.

“Sahiden de biraz... tuhaf gözüküyor,” dedim.

“Kafan çalışıyormuş,” diye dalga geçti Wilem. “Gizemiye’ye bu kadar genç bir yaşta girmene şaşmamak lazım.”

“Çocuğun üstüne varma, Wil. Buraya geleli daha bir dönü oldu.” Simmon tekrar bana baktı. “Elodin beş yıl öncesine kadar şansölyeydi.”

“Elodin mi?” Kuşkumu gizleyemedim. “Ama öyle genç ve...” Aklıma gelen ilk sözcüğü telaffuz etmemek için sözümü yarım bıraktım: *deli*.

Cümlemi Simmon tamamladı. “... akıllı ki. Üstelik Üniversite’ye daha on dört yaşındayken alındığını düşünürsen o kadar da genç olmadığını anlarsın.” Bana baktı. “Gizemiye eğitimini on sekizinde tamamladı. Sonra da birkaç sene gilerlik yaptı.”

“Giler mi?” diye sordum.

“Çilerler Üniversite’den ayrılmayan gizemcilerdir,” diye izah etti Wii. “Zaten derslerin çoğunu da onlar verirler. Balıkhane’den Cammar’ı tanıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Uzun boylu, yüzü yaralı.” Wil suratının yan tarafını işaret etti. “Hani tek gözlü?”

Kafa salladım. Cammari fark etmemek güçtü. Yüzünün sol tarafı yara izlerinden oluşan bir ağla örülüydü ve siyah saçıyla sakalında kel şeritler yer alıyordu. Sol göz boşluğunun önüne bir bant takardı. Balıkhane’de çalışmanın ne kadar tehlikeli olabileceğinin canlı bir kanıtı gibiydi. “Birkaç kez görmüşlüğüm var. O da bir gizemci mi?” Wil

kafa salladı. “Dediğim gibi; Elodin buraya alman, gizemciliği tamamlayan ve şansölye yapılan en genç adamdı.”

“Yine de,” dedim, “onu şansölyeliğe getirmenin biraz garip olduğunu itiraf etmelisiniz.”

“Eskiden değildi,” dedi Simmon hüzünle. “O olaydan önce.”

Bu sözlerin devamı gelmeyince meraka kapıldım. “Hangi olaydan?”

Wil omuz silkti. “Bilmiyorum. Kimse neler olduğundan bahsetmez. Eski haline az da olsa dönene kadar onu Çömlekhane ye kilitlediler.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Simmon, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak. “Her dönem bir iki öğrenci aklını kaçırır, öyle değil mi?” Wilem’e baktı. “Slyhth’i hatırlıyor musun?” Wil ciddi bir ifadeyle kafa salladı. “Aynı şey bir gün bizim de başımıza gelebilir.”

İkisi gözlerini boşluğa dikip içkilerini yudumlarken kısa bir sessizlik yaşandı. Ayrıntılar hakkında bilgi almak istiyordum, ama bunun hassas bir mesele olduğunu anlamıştım.

“Her neyse,” dedi Sim alçak sesle. “Duyduğuma göre onu Çömlekhane’den salmamışlar. Kendisi kaçmış.”

“Şaşırmadım,” dedim. “İşini bilen bir gizemciye hiçbir hücre dayanmaz.”

“Hiç orada bulundun mu?” diye sordu Simmon. “Gizemcileri hapis tutmak için yapılmıştır. Taştan bir kafes gibidir. Kapılarda ve pencerelerde efsunlar vardır.” Başını sağa sola salladı. “Hoca dahi olsa birinin oradan nasıl kaçabileceğini bilmiyorum.”

“Konudan iyice saptık,” diye sertçe konuştu Wilem. “Kilvin seni Balıkhane’ye davet etti. Re’lar olabilmek için en iyi şansın onun gözüne girmek.” Bakışları Sim’le benim aramda gidip geldi. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Simmon.

Kafa salladım, ama aklım başka yerdeydi. Her şeyin adını bilen Ulu Taborlin’i düşünüyor, Skarpi’nin Tarbean’da anlattığı öyküleri

hatırlıyordum. Skarpi gizemcilerden değil, sadece isimcilerden bahsetmişti.

Acaba Baş İsimci Elodin'le aramda nasıl yakınlık kurabilirdim?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Ara - Alelade Bir Taverna Öyküsü

Kvothe'den gelen bir hareketle Tarihçi kalemini bırakıp elini silkeledi. Bast oturduğu yerden kalkmaksızın kollarını sandalyesinin arkasına doğru uzatarak kocaman gerindi.

"Tüm bunların ne kadar çabuk yaşanıp bittiğini unutmuşum," diye dalıp giderek konuştu Kvothe. "Onlar herhalde hakkımda anlatılan ilk hikâyelerdi."

"Üniversite'de hâlâ anlatıyorlar," dedi Tarihçi. "Sadece verdiğin dersle ilgili üç farklı öykü dinledim. Kırbaçlanman için de aynı şey geçerli. Sana Kansız Kvothe demeye o zaman mı başladılar?"

Kvothe kafa salladı. "Muhtemelen."

"Madem soru sorabiliyoruz, Reshi," dedi Bast utangaç bir edayla, "neden Skarpi'yi arayıp bulmadın?"

"Ne yapabilirdim ki Bast? Suratıma is çalıp gece yarısı bir kurtarma operasyonuna mı kalkışacaktım?" Kvothe neşesiz bir kahkaha attı. "Onu kafirlik suçlamasıyla tutuklamışlardı. Elimden yalnızca dediği gibi kilisede dostları olduğunu ummak gelirdi."

Kvothe derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Ama en basit sebep sanırım kulağa en az hoş geleni. İşin aslı şuydu: Bir hikâyede yaşamıyordum."

"Seni anladığımı sanmıyorum, Reshi," dedi kafası karışan Bast. "Duyduğun tüm hikâyeleri düşün, Bast. Hemen hemen hepsinin kahramanı genç bir oğlandır. Ailesi öldürülür. Kahramanımız öç almak için yollara düşer. Daha sonra ne olur?"

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Bast tereddüde kapıldı. Soruya onun yerine Tarihçi cevap verdi. "Gidip yardım bulur. Konuşabilen bir sincap. Sarhoş bir kılıç ustası. Ormanda yaşayan zırdeli bir münzevi. Onun gibi bir şey."

Kvothe kafa salladı. "Aynen öyle! Ormandaki zırdeli münzeviyi bulur, ona kendini ispatlar ve her şeyin adım öğrenir. Tıpkı Ulu Taborlin gibi. Sonra emrindeki güçlerle ne yapar?"

Tarihçi omuz silkti. “Kötü adamları bulup öldürür.”

“Elbette,” dedi Kvothe abartılı bir ifadeyle. “İşte o kadar. Hikâyenin nasıl bittiğini daha en başından biliriz. Zaten bizi hikâyelere çeken de budur. Gerçek yaşamda olmayan bir berraklığa ve sadeliğe sahiptirler.”

Kvothe öne doğru eğildi. “Bu saçma sapan maceralarla dolu alelade bir taverna öyküsü olsaydı, size Üniversite’deki zamanımı katıksız bir azimle geçirdiğimi anlatırdım. Rüzgarın durmaksızın değişen adını öğrenir, yollara düşer ve Chandrialılardan intikamımı alırdım.” Kvothe sertçe parmak şıklattı. “Bu kadar basit.

“Öyle bir hikâye her ne kadar eğlenceli olsa da doğruları anlatmazdı. İşin aslı şu: Ebeveynimin ölümü için üç yıl yas tuttum ve bu zaman zarfında acımın yerini donuk bir sızı aldı.”

Kvothe dinleyicilerini yatıştırmak istercesine bir el hareketi yaparak hafifçe gülümsedi. “Size yalan söylemeyeceğim. Koğuş’taki daracık karyolamda uykusuz ve yapayalnız yattığım geceler, beni neredeyse boğacak kadar sonsuz ve boş bir kedere boğulduğum zamanlar oldu.

“Bazen çocuğunu kucaklayan bir anne ya da oğluyla beraber gülen bir baba görürdüm ve içimi bir anda kor gibi bir öfke kaplardı. Kan ve yanık saç kokusuyla dolu anılar gözümün önünde canlanıverirdi.”

Kvothe omuz silkti. “Ama hayat intikamdan ibaret değildi. Aşmam gereken engeller vardı. Fukaralığım ve soysuzluğum gibi. Üniversite’de edindiğim düşmanlar benim için Chandrialılardan çok daha tehlikeliydiler.”

Tarihçi’ye kalemini almasını işaret etti. “Ama bazen en abartılı öykülerde bile gerçeklik payı vardır. Ben de ormandaki zırdeli münzeviye çok benzeyen bir şey buldum.” Kvothe gülümsedi. “Rüzgarın adım öğrenmeye kararlıydım.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Durmaksızın Değişen Rüzgar

Elodin'i bulmam kolay olmadı. İdare'de bir bürosu vardı, fakat onu hiç kullanmıyor gibiydi. Çizelgeler ve Dökümlere uğradığımda onun sadece tek bir ders verdiğini öğrendim: Olasılık Dışı Matematik. Fakat bu bilginin onu bulmama hiç yardımı dokunmadı, zira kayıtlarda dersin zamanı "şimdi" ve yeri "her yerdi."

Sonunda tamamen şans eseri onu kalabalık bir avlunun karşı tarafında gördüm. Üzerinde nadiren giydiği siyah hoca cüppesi vardı. O sırada gözlem amacıyla Revire gidiyordum, ama Elodin'le konuşma fırsatını kaçırmaktansa dersime geç kalmayı yeğledim.

Ben öğle kalabalığı arasında ite kaka ilerleyip ona yetişene kadar Elodin ormana giren geniş bir toprak patikayı kullanarak Üniversitenin kuzey sınırına varmıştı bile. "Elodin Hoca," diye seslendim, yanma varana dek koşarak. "Sizinle konuşabilmeyi umuyordum."

"Ne kadar küçük bir umut," derken ne adımlarını yavaşlattı ne de benden tarafa baktı. "Kendine daha büyük hedefler belirlemelisin. Bir delikanlının içi hırsla yanıp tutuşmak."

"Öyleyse isimlendirmeyi öğrenmeyi umuyorum," dedim, adımlarımı onunkilere uydurarak.

"Bu da fazla yüksek bir hedef," deyip geçti. "Tekrar dene. Arada bir yeri hedefle." Toprak patika kıvrıldı ve ağaçlar arkamızdaki Üniversite binalarını örttü.

"Peki bana öğretmenlik yapmanızı umuyorum desem?" diye yeniden denedim. "Ve neyi uygun buluyorsanız onu öğretmenizi?"

Elodin ansızın durup bana doğru döndü. "Peki," dedi. "Git bana üç tane çam kozalağı bul." Baş ve işaret parmaklarını biraz araladı. "Bu büyüklükte olsunlar ve hiçbir parçaları kopmamış olsun. Yolun ortasına oturup beni eliyle kovaladı. "Yürü. Acele et."

Etrafımızdaki ağaçların arasına daldım, istediği türden üç çam kozalağı bulmam beş dakikamı aldı. Patikaya geri döndüğümde üstüm

başım darmadağındı ve her yerim çizik içindeydi. Elodin ortalarda yoktu.

Aptal aptal etrafıma bakındım, sonra küfredip kozalakları yere attım ve koşarak patikayı kuzeye doğru takip ettim. Ağaçlara bakınarak ağır ağır yürüdüğü için Elodin'e kısa zamanda yetiştim.

"Ne öğrendin?" diye sordu.

"Yalnız kalmak istediğinizi mi?"

"Kafan çalışıyormuş." Kollarını dramatik bir tarzda açıp yüksek sesle konuştu. "Ve dersimiz sona erdi! E'lir Kvothe'yi eğitmiş oldum!"

İç geçirdim. Hemen yola çıkarsam Revirdeki dersime yetişebilirdim, ama içimden bir ses bunun bir tür sınav olabileceğini söylüyordu. Belki de Elodin beni öğrencisi olarak kabul etmeden evvel, bunu canıgönülden isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu. Öykülerde olaylar genellikle bu şekilde gelişir: Ormandaki yaşlı münzevi, genç adamı kanatları altına almadan önce ondan kendini ispatlamasını bekler.

"Birkaç soruma cevap verir misiniz?" diye sordum.

"Pekala," dedi, baş ve işaret parmağı içeri kıvrılmış halde elini kaldırarak. "Üç soru. Sonrasında beni rahat bırakmayı kabul edersen."

Biraz düşündüm. "Niçin beni eğitmek istemiyorsunuz?"

"Çünkü Edema Ruhlardan iyi öğrenci olmaz," dedi sözünü sakınmadan. "Ezberleri kuvvetlidir, ama isimlendirme dersleri senin gibi serserilerin nadiren sahip oldukları bir azim gerektirir."

O kadar çabuk ve yoğun bir öfkeye kapıldım ki vücudumun kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Kızarıklık yüzümden başlayıp göğsüme ve kollarıma doğru yayıldı. Hattâ kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Derin bir nefes aldım. "Ruhlarla yaşadığınız tecrübelerin sizde kötü bir izlenim bırakmasına üzüldüm," dedim dikkatle. "Ama sizi temin ederim ki..."

"Tanrılar aşkına," diye tiksinmiş bir ifadeyle iç geçirdi Elodin.

“Üstelik bir de yağcısın. Benden eğitim almak için gereken yürek ve kafa yapısı sende yok.”

Sert sözler dilimin ucuna kadar geldi. Onları güçbela yuttum. Beni kızdırmaya çalışıyordu.

“Doğruyu söylemiyorsunuz,” dedim. “Neden beni eğitmek istemiyorsunuz?”

“Neden bir yavru köpek istemiyorsam ondan!” diye bağırdı Elodin, tarlasına üşüşmüş kargaları kaçırmaya çalışan bir çiftçi gibi kollarını sallayarak. “Çünkü bir İsimci olamayacak kadar kısa boylusun. Gözlerin çok yeşil. Yanlış sayıda parmağın var. Boyun uzayınca ve daha düzgün bir çift göz edinince geri gel.”

Uzun bir süre bakıştık. Sonunda Elodin omuz silkip tekrar yürümeye koyuldu. “Peki. Sana sebebini göstereceğim.”

Patikada kuzeye doğru ilerledik. Elodin gezintiye çıkmış gibi yürüyor, yerden taşlar alıp ağaçlara atıyordu. Zıplayarak sarkık dallara dokunmaya çalışırken hoca cüppesi gülünç bir biçimde savruluyordu. Bir ara durup gözlerini rüzgarda ağır ağır sallanan eğreltiotlarına dikti ve neredeyse yarım saat boyunca hiç kıpırdamadan bekledi.

Ağzımı hiç açmadım. “Nereye gidiyoruz?” ya da “Neye bakıyorsunuz?” diye sormadım. Gevezelik yaparak sorularını ya da dileklerini heba eden oğlanlarla ilgili yüzlerce öykü biliyordum. Geriye sadece iki soru hakkım kalmıştı ve onları iyi değerlendirecektim.

Sonunda ormandan çıktık ve patika engin bir çimenlikten geçerek kocaman bir malikaneye doğru uzandı. Zahiriyehane’den daha büyük olan bina zarif hatlara, kırmızı kiremitlerle kaplı bir çatıya, uzun pencerelere, kemerli kapılara ve sütunlara sahipti. Etrafta çeşmeler, çiçekler, çalı çitler görülebiliyordu...

Ama ortada bir terslik vardı. Bahçe kapısına yaklaştıkça bunun bir asilzade malikanesi olduğundan giderek daha fazla şüphe duydum. Sebep belki bahçenin tasarımı, belki de onu çevreleyen ve hırsızlık

alanında iyi eğitilmiş gözlerime tırmanılmaz gözüken neredeyse üç metre yüksekliğindeki dökme demir çitti.

Ciddi görünümlü iki adam bahçe kapısını açtı ve evin ön kapısına doğru patikadan devam ettik. Elodin bana baktı. “Bannak’ı hiç duydun mu?”

Başımı iki yana salladım.

“Başka adları da vardır: Fakirhane, Çömlekhane…”

Üniversite’nin tımarhanesi. “Çok büyükmüş. Nasıl…” Soruyu tamamlamadan durdum.

Beni neredeyse kandırdığının farkına varan Elodin sırıttı. “Jeremy” diye seslendi kapının önünde duran iri yarı adama. “Bugün kaç misafirimiz var?”

“Resepsiyon size tam bir sayı verebilir, efendim,” dedi adam huzursuzca.

“Bir tahminde bulun,” dedi Elodin. “Burada hepimiz arkadaşız.” “Üç yüz yirmi?” dedi adam omuz silkerek. “Üç yüz elli?”

Elodin kaim tahta kapıyı hafifçe tıklattı ve adam onu açmak için derhal harekete geçti. “Gerekirse ne kadar daha sığdırabiliriz?” diye sordu Elodin.

“Rahatlıkla yüz elli daha sığdırırız,” diyen Jeremy dev kapıyı çekerek açtı. “Gerekirse daha da fazla.”

“Gördün mü, Kvothe?” Elodin bana göz kırptı. “Hazırız.”

Vitraylı camları ve kubbeli bir tavanı olan antre dev gibiydi. Zemini kaplayan mermerler ayna gibi parlatılmıştı.

Binaya ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Buna anlam veremedim. Tarbean’daki tımarhane buradan çok daha küçük olmasına rağmen öfkeli kedilerle dolu bir genelev kadar patırtılıydı. Şehrin gürültüsü arasında bile orayı bir kilometre öteden duyabilirdiniz.

Elodin arkasında genç bir kadının oturduğu büyük bir masaya yaklaştı. “Niçin dışarıda kimse yok, Emmie?”

Kadın ona tedirginlikle tebessüm etti. “Bugün çok hareketliler, Efendim. Bir fırtınanın yaklaştığını sanıyoruz.” Raftan bir kayıt defteri aldı. “Ayrıca geceleyin dolunay çıkacak. Nasıldır bilirsiniz.”

“Bilirim tabii.” Elodin yere diz çöküp ayakkabılarının bağını çözmeye başladı. “Whin’i bu sefer nereye koydular?”

Kadın defterin birkaç sayfasını çevirdi. “İkinci katın doğusu. 247.”

Elodin doğrulup ayakkabılarını masaya bıraktı. “Bunlara göz kulak ol, tamam mı?” Kadın ona kararsız bir tebessümle kafa salladı.

O esnada ağız dolusu soruyu bastırmam gerekti. “Üniversite buraya epey masraf yapmış .gibi gözüküyor,” diye bir yorumda bulundum.

Elodin bana aldırış etmeden döndü ve çoraplı ayaklarıyla geniş bir mermer merdivenden çıkmaya başladı. Ardından beyaza boyalı ve iki tarafında tahta kapılar bulunan upuzun bir koridora girdik.

Böyle bir yerden beklediğim sesleri ilk defa duymaya başladım. İniltiler, ağlamalar, aralıksız konuşmalar, çığlıklar... hepsi de belli belirsizdi.

Elodin birkaç adım koştu, sonra da hoca cüppesini arkasında dalgalandırarak çoraplı ayaklarıyla yerde kısa bir mesafe kaydı. Bunu tekrarladı: birkaç hızlı adım, ardından dengeyi korumak için kollar iki yana açılarak yapılan bir kayış.

Ben onun yanı sıra yürümeyi sürdürdüm. “Bana kalırsa hocalar Üniversite’nin kaynaklarını bundan daha bilimsel alanlarda değerlendirebilirler.”

Elodin bana bakmadı. *Yürü. Koş koş koş.* “Sormadığın sorulara cevap arıyorsun.” *Kay.* “İşe yaramayacak.”

Koş koş koş. Kay. “Ne demeye benimle vakit harcıyorsun ki?” diye sordu Elodin. “Kilvin senden yeteri kadar hoşlanıyor. Niye onun peşine takılmıyorsun?”

“Başka birinden öğrenemeyeceğim şeyler bildiğinize inanıyorum.”

“Ne gibi şeyler?”

“Birinin rüzgarı çağırdığına şahit olduğumdan beri bilmek istediğim şeyler.”

“Rüzgarın adından bahsediyorsun, değil mi?” Elodin kaşlarını kaldırdı. Yürü. *Yürü*. *Koş koş koş*. “Bak o zordur işte.” *Kaaaay*. “Rüzgarı çağırmak konusunda bir şey bildiğimi de nereden çıkardın?”

“Eleme yöntemiyle,” dedim. “Diğer hocalardan hiçbiri o tür şeyler yapmıyor, bu yüzden sizin uzmanlık alanınızda olması lazım.”

“Yürüttüğün mantığa göre Solinade Dansı, dikiş nakış işleri ve at hırsızlığı da benim görevim olmalı.”

Koridorun sonuna ulaştık. O sırada kaymakta olan Elodin elinde bir parça mukavva tutan kocaman, geniş omuzlu bir adama çarpmaktan kıl payı kurtuldu. “Çok özür dilerim, Efendim,” dedi adam, kabahati bulunmamasına rağmen.

“Timothy,” diyen Elodin uzun parmaklarından biriyle onu işaret etti, “bizimle gel.”

Elodin bizi öncekinden daha kısa birkaç koridordan geçirip göz hizasında kayan bir paneli bulunan ağır bir tahta kapıya kadar götürdü. Sonra da paneli açıp içeriye baktı. “Durumu nasıl?"

“Sessiz,” dedi çam yarması gibi adam. “Sanırım fazla uyumamış.” Elodin kapı kolunu denedi, ardından ciddi bir yüz ifadesiyle geniş omuzlu adama doğru döndü. “Onu içeri mi kilitledin?”

Adam Elodin den bir kelle boyu daha uzundu ve muhtemelen onun iki katı ağırlığındaydı, fakat ayakkabısız hocanın sert bakışları karşısında yüzündeki kan çekildi. “Ben yapmadım, Elodin Hoca. O…”

Elodin bir el hareketiyle onu susturdu. “Aç kapıyı.”

Timothy elini hemen bir anahtar halkasına attı.

Elodin ona dik dik bakmayı sürdürdü. “Alder Whin hapsedilmeyecek. Dilediği gibi gelip gidebilir. Ben istemedikçe yemeğine hiçbir şey katılmayacak. Bundan seni sorumlu tutuyorum, Timothy Generoy.” Elodin onu göğsünden dürttü. “Whin’e yatıştırıcı verildiğini ya da

onun bağlandığını öğrenirsem, pembe bir midilliymişsin gibi sırtına çıkıp Imre sokaklarında gezerim.”

Adam koşmasa bile olabildiğince süratli adımlarla oradan kaçtı. Elodin bana doğru döndü. “İçeri girebilirsin, ama gürültü yapma ve ani hareketlerde bulunma. O seninle konuşmadıkça sen de onunla konuşma. Konuşursan sesini alçak tut. Anladın mı?”

Ben kafa sallayınca kapıyı açtı.

Oda beklediğim gibi çıkmadı. Uzun pencereler günışığını içeri alıyor, büyükçe bir yatağa ek olarak bir masa ile sandalyeleri gözler önüne seriyordu. Duvar, tavan ve zemin hep beyaz kumaş kaplı olduğu için koridordan gelen tüm sesler bastırılıyordu. Yatağın üstündeki battaniye alınmış ve otuz yaşlarındaki cılız bir adam ona sarınmış vaziyette duvara dayanmıştı.

Elodin kapıyı kapatırken ürkek adam biraz irkildi. “Whin?” dedi Elodin ona yaklaşarak. “Neler oldu?”

Alder Whin baykuşa benziyordu. Sırık gibi gövdesiyle, battaniyelerin altında göğsü çıplak, saçları karmakarışık, gözleri yusyuvarlak ve kocaman açık duruyordu. Usulca konuşurken sesi çatlak çıkıyordu. “İyiydim. Her şey yolundaydı. Ama konuşan onca insan, havlayan köpekler, sokak taşları... tüm bunlara katlanamadım.”

Whin iyice duvara yaslandı ve battaniye omuzlarından düştü. Boynunda kurşun bir gulden görmek beni şaşırttı. Adam lisanslı bir gizemciydi.

Elodin kafa salladı. “Niçin yerdesin?”

Whin panik dolu gözlerle yatağa baktı. “Düşerim,” dedi usulca, dehşet ve utanç arası bir ses tonuyla. “Üstelik orada yaylar ve tahtalar var. Bir de çiviler.”

“Şimdi nasılsın?” diye nazikçe sordu Elodin. “Benimle gelmek ister misin?”

“Hayıuuır.” Whin gözlerini sımsıkı yumup battaniyeye sıkıca sarınarak çaresiz ve ümitsiz bir çığlık attı. Yakarırken kullandığı ince ve tiz ses, bir ulumadan çok daha yürek parçalayıcıydı.

“Sorun değil. Burada kalabilirsin,” dedi Elodin usulca. “Ben daha sonra yine ziyaretine gelirim.”

Whin gözlerini kaygıyla açtı. “Sakın gök gürültüsü getirme,” diye atıldı. İncecik ellerinden birini battaniyenin altından çıkartıp Elodin’in gömleğini kavradı. “Ama bir kedi düdüğüne ve mavi dona ihtiyacım var. Kemiklere de.” Sesi telaşlıydı. “Çadır kemiklerine.”

“Bir dahaki sefere getiririm,” diye onu temin etti Elodin, bana odadan çıkmamı işaret ederek. İsteneni yaptım.

Kapıyı arkamızdan kapatırken Elodin’in suratı asıktı. “Whin, gilerim olduğu zaman neye kalkıştığının bilincindeydi.” Dönüp koridordan aşağı yürümeye başladı. “Sen değilsin. Üniversite’yi tanımıyorsun. Ne gibi riskler üstlenmen gerektiğini bilmiyorsun. Buranın bir hayaller alemi, bir çocuk bahçesi olduğunu sanıyorsun. Ama değil.”

“Tabii canım,” diye çıkıştım. “Burası bir çocuk bahçesi ve ‘kamçılan, sonra da Arşiv’e alınma’ oyununu kazandığım için tüm çocuklar beni kıskanıyorlar.”

Elodin yürümeyi bırakıp bana doğru döndü. “Peki. Beni haksız çıkar. Neye kalkıştığını enine boyuna düşündüğünü ispatla. Bin beş yüzden daha az öğrencisi olan bir okulda niçin kraliyet sarayı büyüklüğünde bir tımarhaneye ihtiyaç duyulur?”

Kafam hızla çalıştı. “Öğrencilerin çoğu hali vakti yerinde ailelerden geliyor,” dedim. “Hep kolay bir yaşantı sürdürdüler. Ama burada…”

“Yanlış,” diyen Elodin yürümeye devam etti. “Sebep, üzerinde çalıştığımız şeylerde yatıyor. Ve zihinlerimizi daima hareket halinde olacak biçimde eğitmemizde.”

“Demek matematik ve dilbilgisi insanları delirtiyor,” diye alay ettim.

Elodin durup en yakındaki kapıyı açıverdi. Koridoru panik içindeki haykırışlar doldurdu. "… İÇİMDELER! İÇİMDELER! İÇİMDELER!

İÇİMDELER!” Açık kapıdan baktığımda el ve ayak bileklerinden, belinden ve boynundan yatağa bağlanmış genç bir adamın çırpındığım gördüm.

“Buna trigonometri ve mantıksal diyagram sebep olmadı,” dedi Elodin, gözümün içine bakarak.

İÇİMDELER! İÇİMDELER! İÇİM...” Çığlıklar bilinçsiz bir köpeğin gece vakti durmaksızın havlaması gibi sürüp gitti. "... DELER! İÇİMDELER! İÇİMDELER! İÇİMDE...”

Elodin kapıyı örttü. Kaim kapının ardından haykırışları belli belirsiz duyabilsem de koridora bir anda çöken sessizlik sersemleticiydi. “Buraya neden Çömlekhane dendiğini biliyor musun?” diye sordu Elodin.

Başımı iki yana salladım.

“Çünkü çömleği kırdığın zaman geldiğin yerdir de ondan.” Kocaman tebessüm etti. Ardından korkunç bir kahkaha attı.

Elodin beni bir dizi koridordan geçirerek Çömlekhane’nin başka bir kanadına götürdü. Sonunda bir köşeyi dönünce yeni bir şeyle karşılaştım: tamamen bakırdan yapılmış bir kapı.

Elodin cebinden bir anahtar çıkartıp kapıyı açtı. “Mahalleye gelmişken evime uğramadan geçmem,” dedi kapıyı açarken soğukkanlılıkla. “Gelen mektuplara bakmak, çiçekleri sulamak için falan.”

Çoraplarından birini çıkardı ve bağlayıp düğüm yaptı, sonra da onu kapının altına sıkıştırdı. “Ziyaret etmesi iyidir hoştur ama...” Kapanmayacağından emin olmak için kapıya biraz yüklendi. “Bir daha burada kalacak değilim.”

Odasında dikkatimi ilk çeken şey havadaki bir tuhaflıktı. Bunun ilk başta Alder Whin’inkinde olduğu gibi odanın ses geçirmezliğinden kaynaklandığını sandım, ama etrafa bakınınca duvarların ve tavanın çıplak gri taştan ibaret olduğunu gördüm. Sonra da oda kapalı kaldığı için havanın bayat olabileceğini düşündüm, lâkin derin bir nefes alınca burnuma lavanta ve temiz çarşaf kokusu geldi. Kulaklarımda bir

basınç var gibiydi; sanki suyun altındaydım, ama tabii ki değildim. Havanın daha farklı ve yoğun olmasını beklercesine elimi yüzümün önünde salladım. Hiçbir değişiklik yoktu.

“Çok sinir bozucu, değil mi?” Dönüp bakınca Elodin’in beni seyrettiğini gördüm. “Aslında fark etmene şaşırdım. Çoğu kimse etmez.”

Odanın Alder Whin’inkinden daha güzel olduğu kesindi. İçeride etrafı perdelerle çevrili dört direkli bir yatak, dolgun bir kanepe, boş bir kitaplık ve birkaç sandalyeli büyük bir masa vardı. En dikkat çekici yönüyse bahçeye ve çimenliklere tepeden bakan kocaman pencerelere sahip olmasıydı. Dışarıda bir balkon görebiliyordum, ama oraya ulaşmanın bir yolu yok gibiydi.

“İzle bak,” dedi Elodin. Yüksek arkalıklı tahta sandalyelerden birini tutup iki eliyle birden havaya kaldırdı, kendi etrafında bir kez döndü ve sandalyeyi hızla pencereye attı. Bir şangırtı bekleyerek yüzümü ekşittim, ama onun yerine kırılan tahtanın o boğuk çatırtısı duyuldu. Sandalye bir döşeme malzemesi ve tahta parçası yığını halinde etrafa saçıldı.

“Eskiden bunu saatlerce yapardım,” dedi Elodin, derin bir nefes alıp etrafa sevecen gözlerle bakarak. “Ne güzel günlerdi.”

Tekrar pencerelere baktım. Normalden kalındılar, ama *o kadar da* değil. İçlerinden geçen belli belirsiz kızılımsı çizgiler haricinde sıradan gözüküyorlardı. Çerçevelere baktım. Onlar da bakırdandı. Odayı yavaş yavaş süzerken çıplak taş duvarları inceledim, havadaki o tuhaf ağırlığı hissettim. Kapının iç kısmında kilidi bırak, bir tokmak bile olmadığını fark ettim. *Niçin tamamıyla bakırdan bir kapı yapma zahmetine katlanmışlar ki?* diye geçirdim aklımdan.

İkinci soruma karar verdim. “Dışarı nasıl çıktın?”

“Nihayet,” dedi Elodin, öfkesini az da olsa belli ederek.

Kendini kanepenin üstüne attı. “Bir zamanlar Ulu Elodin kendini yüksek bir kuleye hapsedilmiş halde bulmuş.” Etrafımızdaki duvarları işaret etti. “Ne kadar eşyası varsa alınmışmış: anahtarları, paraları,

mumları. Dahası hücresinde ne bir kapı, ne de açılabilir bir pencere varmış.” Tüm bunları tek tek gösterdi. “Onu hapsedenler kurnazca hilelerle ondan rüzgarın adını bile saklamışlar.”

Elodin kanepeden kalkıp odada volta atmaya başladı. “Etrafı dümdüz taş duvarlarla çevriliymiş. Hiç kimsenin kaçamayacağı bir hücredeymiş.”

Volta atmayı kesip bir parmağını dramatik bir edayla kaldırdı. “Ama Ulu Elodin her şeyin adını bilirmiş, bu yüzden her şey onun emrine amadeymiş.” Pencerelerin arasındaki gri duvara baktı. “Taşa demiş ki: *‘KIRIL!’* ve taş…”

Cümlesini yarım bırakan Elodin’in başı merakla yan yattı. Gözleri kısıldı. “Vay canına, değiştirmişler,” dedi kendi kendine. “Hıh.” Duvara yaklaşıp bir elini ona dayadı.

Dikkatimi başka yere verdim. Wil ile Sim haklıydılar; adamın sahiden de birkaç tahtası eksikti. Acaba koşarak odayı terk etsem, kapının altındaki çorabı alsam ve kapıyı çarparak kapatsam ne olurdu? Diğer hocalar bana teşekkür ederler miydi?

“Oh,” dedi Elodin ansızın, bir kahkaha atarak. “Kendilerini pek akıllı sanıyorlar herhalde.” Duvardan iki adım uzaklaştı. *“CYAERBASALIEN.”*

Duvarın hareketlendiğini gördüm. Sopayla dövülen bir halıya benziyordu. Sonra bir anda… dökülüverdi. Kovadan boşaltılan koyu renkli bir sıvı gibi tonlarca gri kum zerresi yerlere saçılarak Elodin’in ayaklarını bileklerine kadar örttü.

İçerisini günışığı ve kuş cıvıltıları doldurdu. Evvelden otuz santim kalınlığındaki gri taşların bulunduğu yerde, artık bir at arabasının geçebileceği genişlikte kocaman bir delik vardı.

Fakat delik tamamen açık değildi. Boşluk bir tür yeşil malzemeyle kaplıydı. Malzeme kirli, karmakarışık bir balık ağına benzese de öyle olamayacak kadar düzensizdi. Daha ziyade kaim, paramparça bir örümcek ağı gibiydi.

“Bu daha önce yoktu,” dedi Elodin özür dilercesine, ayaklarını gri kum yığınından kurtarırken. “Seni temin ederim ki ilk seferinde çok daha dramatik bir etki yaşanmıştı.”

Gördüklerim karşısında afallamış halde kalakaldım. Bu sempati değildi. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Tek düşünebildiğim hayal meyal hatırladığım yüz farklı hikâyede yer alan eski bir satırdı: Ve *Ulu Taborlin taşa demiş ki: ‘KIRIL’ ve taş kırılıvermiş...*

Elodin kırık sandalyenin ayaklarından birini aldı ve onunla açıklığı örten ağa vurmaya başladı. Ağın bazı kısımları kolayca kopup dağıldı. Kaim olduğu yerlerdeyse Elodin sandalye ayağını bir levye gibi kullanarak parçalan kanırttı. Ağın kopan kısımları günışığında parıl parıl parlıyordu. *Yine bakır;* diye düşündüm. *Duvarı oluşturan taşların arasına bakır damarlar döşenmiş.*

Elodin sandalyenin ayağını bıraktı ve yarattığı gedikten eğilerek geçti. Pencerenin arkasından onun balkonun beyaz taşlardan yapılma tırabzanına dayandığını gördüm.

Peşinden ben de dışarı çıktım. Balkona adımımı atar atmaz havadaki o ağırlık ve durgunluk kayboldu.

“İki sene,” dedi gözlerini bahçeye dikerek. “İki sene bu balkonu gördüm ama ona çıkamadım. Rüzgarı gördüm ama onu yüzümde hissedemedim.” Bir bacağım tırabzanın üzerinden atıp taşlara oturdu, ardından kendini bırakıp hemen aşağıdaki çatının üstüne indi. Yürüyerek binadan uzaklaşmaya başladı.

Ben de tırabzandan atlayıp onu çatının kenarına kadar takip ettim. Yerden sadece altı metre kadar yüksekte olmamıza rağmen her yöne doğru uzanan bahçeler ve çeşmeler harikulade bir manzara oluşturuyordu. Cüppesi siyah bir bayrak gibi rüzgarda dalgalanan Elodin, tehlikeli bir biçimde çatının hemen kenarında durdu. Tek bir çorap giydiği gerçeğini göz ardı ederseniz oldukça etkileyici görünüyordu.

Yanma kadar gittim. Üçüncü sorumun ne olması gerektiğini artık biliyordum. “Öğrenciniz olabilmem için,” dedim, “ne yapmam gerekiyor?”

Sakin bir ifadeyle gözlerime bakarak beni tarttı. “Atla,” dedi. “Çatıdan aşağı atla.”

İşte o zaman tüm bunların bir sınav olduğunu anladım. Elodin tanıştığımızdan beri beni sınıyordu. İnatçılığıma saygı duyuyordu ve odasındaki havada bir gariplik olduğunu sezmem onu şaşırtmıştı. Beni öğrencisi olarak kabul etmesine çok az kalmıştı.

Fakat biraz daha fazlasına, azmimin bir kanıtına ihtiyacı vardı.

Orada dururken aklıma hikâyenin bir başka parçası geldi: *Taborlin düşmüş de düşmüş, ama ümitsizliğe kapılmamış. Çünkü rüzgarın adını biliyormuş* ve *rüzgar ona itaat etmiş. Rüzgar onu sarıp bağrına basmış. Taborlin bir devedikeni gibi ağır ağır aşağı süzülmüş ve yere bir annenin öpücüğü kadar yumuşacık konuvermiş.*

Elodin rüzgarın adını biliyordu.

Gözlerimi onunkilerden ayırmaksızın kendimi çatıdan aşağı bıraktım.

Elodin’in yüz ifadesi hayret doluydu. Daha önce hiç bu kadar şaşkına dönmüş bir adam görmemiştim. Düşerken kendi eksenimde döndüğüm için görüş alanımda kaldı. Beni geç de olsa tutmak istermiş gibi bir elini hafifçe uzatmıştı.

Kendimi havada süzülüyormuşçasına ağırlıksız hissettim.

Sonra yere çarptım. Tüy gibi yumuşacık değil. Sertçe. Sokağa çarpan bir tuğla gibi. Sol kolum altımda kalacak şekilde sırtüstü çakıldım. Başımın arkası yere çarpınca gözüm karardı ve ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Bilincimi yitirmedim. Orada nefessiz ve hareketsiz yatıp kaldım. Ciddi ciddi öldüğümü sanıyordum. Ya da kör olmuştum.

Sonunda görme yetimi geri kazandım ve masmavi gökyüzünün ani parlaklığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Omzum felaket biçimde ağrıyor, ağzıma kan tadı geliyordu. Soluk alamıyordum. Yuvarlanarak kolumun üzerinden çekilmeye çalıştım, ama vücudum beni dinlemedi. Boynumu kırmıştım... belimi...

Uzun ve dehşet dolu bir sürenin ardından hafif bir nefes alabildim; sonra bir tane daha. Büyük bir rahatlamayla iç geçirdim ve diğer her şeye ek olarak en az bir kaburga kemiğimin kırıldığını anladım. Yine de önce el, sonra da ayak parmaklarımı azıcık oynatabildim. Uzuvlarım çalışıyordu. Belkemiğimi kırmamıştım.

Orada yatıp şansıma şükrederken ve kırık kaburgalarımı sayarken Elodin tekrar görüş sahama girdi.

Gözlerini bana dikti. “Tebrikler,” dedi. “Bu gördüğüm en aptalca şeydi.” Yüzünde huşu ve hayret karışımı bir ifade vardı. “Hem de tüm ömrüm boyunca.”

Zahiriye sanatını öğrenmeye işte o zaman karar verdim. Başka bir seçeneğim olduğundan da değil hani. Elodin koluma girip topallayarak Revir’e kadar gitmemde bana yardım ederken, çatıdan atlayacak kadar ahmak birine bırak isimlendirme gibi “kapsamlı ve tehlikeli” bir şeyi öğretmeyi, huzurunda bir kaşık dahi tutmasına izin vermeyeceğini açıkça belirtti.

Buna rağmen Elodin’in beni reddetmesine pek kafam bozulmadı. Masallardaki türden bir sihir olsun veya olmasın, daha ilk derste beni üç kırık kaburga, hafif bir beyin sarsıntısı ve çıkmış bir omuzla bırakan bir adamdan ders almaya hevesim yoktu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Diken

Başındaki aksilikler dışında ilk dönemim oldukça rahat geçti.

Revir'de derslere girerek insan vücudu ve onun nasıl iyileştirileceği hakkında daha çok şey öğrendim. Wilem üzerinde Siarucamı geliştirdim ve karşılığında ona Atur dilinde yardım ettim.

Zahiriyehane'nin sallarına katılarak cam üfleme, alaşımları karıştırma, tel dokuma, metal işleme ve taş yontma alanları üzerinde çalıştım. Yaptığım iş zor olmasa da Kilvin her dönünün sonunda bana bir, bazen de iki mangır veriyordu. Sistematik zihninde büyük bir çetele tuttuğundan, herkesin kaç saat çalıştığını dikkatle hesapladığından kuşkulanıyordum.

Diğerleri kadar bilimsel olmayan şeyler de öğrendim. Gizemiye yatakhanesindeki komşularımdan bazıları bana köpek nefesi denilen bir oyun gösterdiler. Ben de karşılığında onlara psikoloji, olasılık ve el çabukluğu konularında doğaçlama dersler verdim. Onlar beni oyunlarına çağırmaktan vazgeçene kadar yaklaşık iki talent kazandım.

Wilem ve Simmon'la sıkı dost oldum. Başka arkadaşlarım da vardı, ama bunlar hem sayıca azdı, hem de bana onlar kadar yakın değillerdi. Çok kısa bir zamanda E'lirliğe yükselişim, Üniversite'deki öğrencilerle aramı açmıştı. Bana karşı ister öfke ister hayranlık beslesinler, pek çoğu benimle yakınlık kurmaya yanaşmıyordu.

Tabii bir de Ambrose vardı. Bizi sırf düşman ifadesiyle nitelendirmek, ilişkimizin karakterini çarpıtmak olur. Aslında karşılıklı nefretimizi daha verimli bir biçimde sürdürebilmek için bir tür iş ortaklığına girmiş iki insan gibiydik.

Ambrose'la aramdaki düşmanlığa rağmen epey boş vaktim kalıyordu. Bu vakti Arşiv'de geçiremediğim için bir kısmını giderek artan şöhretimi korumaya harcıyordum.

Üniversite'ye dramatik başlangıcım ortalığı epey karıştırmıştı. Gizemiye'ye diğer öğrenciler gibi üç dönemde değil üç günde geçmiştim. Neredeyse iki yıllık bir farkla okuldaki en genç öğrenciydim.

Hocalardan birini sınıfının gözü önünde küçük düşürmüş, üstüne üstlük okuldan atılmamayı başarmıştım. Kırbaçlandığım zaman ne bağırmış, ne de kan akıtmıştım.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Elodin Hoca'yı, beni Çömlekhane'nin damından aşağı atacak kadar kızdırdığım konuşuluyordu. Bu söylentiyi düzeltmeye kalkışmadım, zira kulağa utanç verici hakikatten daha iyi geliyordu.

Kısacası hakkımda pek çok söylenti dolaşıyordu ve ben de bundan faydalanmaya karar vermiştim. Şöhret bir tür zırh ya da gerektiği zaman göz korkutmakta kullanılabilecek bir silah gibidir. Madem ki gizemci olacaktım, bari iyi tanınan bir gizemci olayım diyordum.

Bu yüzden hakkımda ufak tefek bilgilerin yayılmasına izin verdim: Okula bir tavsiye mektubu olmaksızın kabul edilmiştim. Hocalar benden harç parası alacakları yerde bana üç talent vermişlerdi. Tarbean sokaklarında yaşamış, kafamı çalıştırarak hayatta kalmıştım.

Hattâ saçmalıktan ibaret bazı dedikodular bile uydurdum. Bunlar o kadar akıl almaz şeylerdi ki, gerçek olmadıkları açıkça anlaşılsa bile insanlar duyduklarını tekrarlamadan edemiyorlardı. Damarlarımda iblis kanı dolaşıyordu. Karanlıkta görebiliyordum. Geceleri sadece bir saat uyuyordum. Dolunay çıktığı zaman kimsenin anlayamadığı bir dil kullanarak uykumda konuşuyordum.

Koğuş'taki eski ranza arkadaşım Basil bu dedikoduların yayılmasına yardım ediyordu. Ben hikâyeler uyduruyordum, Basil bunları birkaç kişiye anlatıyordu, sonra da oturup bir orman yangını gibi her tarafı kaplamalarını seyrediyorduk. Eğlenceli bir hobiydi.

Fakat şöhretimi asıl arttıran şey Ambrose'la aramdaki husumetti. Güçlü bir soylunun en büyük erkek evladına açık açık meydan okumam herkesi hayrete düşürüyordu.

O dönem birkaç kez dramatik biçimlerde karşılaştık. Ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım. Yollarımız kesiştiğinde çevremizdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle hakkımda atıp tutuyor veya üstü

kapalı hakaretlerde bulunuyordu. “Saçını kime kestirdiğini gerçekten çok merak ediyorum…” gibi.

Azıcık sağduyu sahibi herkes küstah soylularla nasıl başa çıkılacağını bilir, tıpkı Tarbean’da başına bela olduğum o terzi gibi. Edilen hakaretlere katlanır, boynunuzu büker ve işin bir an önce bitmesini beklersiniz.

Ama ben *daima* karşılık veriyordum. Ambrose her ne kadar keskin bir zekâya ve iyi laf yapan bir ağza sahip olsa da, benim kumpanyacı çenemle yarışması mümkün değildi. Ben sahnelerde büyümüştüm ve kıvrak Ruh zekâm her zaman üste çıkmamı garantiliyordu.

Yine de Ambrose bir kirpiden sakınamayacak kadar aptal bir köpek gibi gelip gelip beni buluyordu. Bana havlıyor, sonra da bir surat dolusu dikenle çekip gidiyordu. Ve yollarımız ne zaman ayrılsa birbirimizden biraz daha fazla nefret ediyorduk.

Davranışlarım insanların gözünden kaçmıyordu ve ilk dönemin sonunda gözü karalık derecesinde cesur biri olarak tanınır hale gelmiştim. Fakat aslında korkusuzdum, hepsi bu.

Bakın, bu ikisi birbirinden farklıdır. Tarbean’dayken gerçek korku nedir öğrenmiştim. Açlıktan, zatürreeden, tabanı çivili çizme giyen muhafızlardan, camdan yapılma bıçak taşıyan oğlanlardan korkardım. Ambrose’a kafa tutmak benim için gerçek bir cesaret gerektirmiyordu. Sadece onun karşısında korku duymuyordum. Onu kendini bir halt zanneden palyaçonun teki olarak görüyor, zararsız biri sanıyordum.

Budalalık ediyordum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ara - Farklı Türde Bir Sessizlik

Bast sandalyesinde oturuyor, ellerini kucağında hareketsiz tutmaya çalışıyordu. Kvothe en son konuşalı beri on beş nefes saymıştı. Üç adamın etrafında parlak bir ışık havuzu gibi toplanmış masumane sessizlik, kararak farklı türde bir sessizliğe dönüşmeye başlıyordu. Bast bir nefes daha -on altıncı- aldı ve geldiğinden korktuğu âna kendini hazırladı.

Bast'ın hiçbir şeyden korkmadığını söylemek ona hakaret olurdu, zira yalnızca ahmaklar ve rahipler hiçbir şeyden korkmazlar. Fakat çok az şeyin onun cesaretini kırdığı doğruydu. Mesela yükseklerden hoşlanmazdı. Ve o bölgelerde ortaya çıkıp gökyüzünü kararan, koskoca meşe ağaçlarını kökünden söken büyük yaz fırtınaları ona kendini çok küçük ve çaresiz hissettirirdi.

Fakat işin aslı hiçbir şeyin onu bütünüyle korkutmadığıydı; ne fırtınalar, ne yüksek merdivenler, ne de scraeller. Bast'ın bu cesareti korkusuzluğunda yatıyordu. Hiçbir şey onun betini benzini attıramaz, attırsa bile bu durum uzun sürmezdi.

Ah, elbette ki zarar görme düşüncesinden hoşlanmıyordu. Demir bir silahla yaralanmak, sıcak kömürle yakılmak gibi şeylerden. Fakat zarar görmek istememesi bu tür şeylerden korktuğu anlamına gelmezdi. Sadece onların gerçekleşmesini istemiyordu, hepsi bu. Bir şeyden ciddi ciddi korkmanız için onu kafanıza takmanız gerekir. Ve Bast hiçbir şeyi kafasına takmadığından korktuğu da yoktu.

Ama insan değişir. On yıl evvel hoşuna giden bir kıza meyve toplamak için bir ağaca tırmanırken eli kayıvermişti. Bir dakika boyunca ağaçta baş aşağı asılı kalmış, sonra yere düşmüştü. O uzun dakika sırasında içine küçük bir korku yerleşmiş ve o zamandan beri de kaybolmamıştı.

Aynı şekilde Bast son zamanlarda yeni bir korku öğrenmişti. Bir yıl öncesine kadar aklı başında bir adamın olmayı umabileceği kadar korkusuzdu, fakat artık sessizlikten korkuyordu. Hareket eden ve gürültü çıkaran şeylerin yokluğunun yarattığı sıradan sessizlikten

değil. Bast kimi zaman görünmez bir örtü gibi ustasının etrafında toplanan derin, bitkin sessizlikten korkuyordu.

Bast yeniden nefes aldı; on yedinci kez. O derin sessizliğin odayı işgal etmesini beklerken ellerini endişeyle ovuşturmamaya çalıştı. Sessizliğin netleşmesini ve Yoltaşı'nda biriken serin suskunluğun kıyısında dişlerini göstermesini bekledi. Onun nasıl geldiğini biliyordu; kışları topraktan sızıp yollardaki teker oyuklarını doldurmuş su birikintilerini kaskatı yapan ayaz gibi.

Fakat Bast bir nefes daha alamadan önce Kvothe sandalyesinde dimdik oturdu ve Tarihçiye kalemini bırakmasını işaret etti. Bast sessizliğin ürküp yerden havalanmış kara bir kuş gibi kaçtığını sezerken ağlayacak gibiydi.

Kvothe asabiyet ile teslimiyet arasında asılı duran bir sesle iç geçirdi. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "hikâyenin bir sonraki bölümüne nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

Sessizliğin uzamasından korkan Bast araya girdi. "Neden önce en önemli şeyden bahsetmiyorsun? Gerekirse daha sonra diğer konulara geri dönersin."

"Keşke o kadar basit olsaydı," diye çıkıştı Kvothe. "Nedir en önemli olan? Sihrim mi, yoksa müziğim mi? Zaferlerim mi, yoksa başarısızlıklarım mı?"

Suratı kıpkırmızı kesilen Bast dudağını ısırdı.

Kvothe ansızın uzun bir soluk verdi. "Üzgünüm, Bast. İlk başta boş gibi gözüken tüm tavsiyelerin gibi bu da iyi bir tavsiye." Sandalyesini masadan geriye itti. "Ama devam etmeden önce daha fazla göz ardı edemeyeceğim bazı ihtiyaçlarımı gidermem gerekiyor. Lütfen bana bir dakikalığına izin verir misiniz?"

Tarihçi ile Bast da onunla beraber ayağa kalkıp gerindiler ve kendi ihtiyaçlarını giderdiler. Bast fenerleri yaktı. Kvothe yine peynir, ekmek ve baharatlı sosis getirdi. Karınlarını doyururlarken sohbet etmeye

yönelik bazı kibar girişimlerde bulundular, fakat akılları başka yerde, daha doğrusu hikâyedeydi.

Her şeyin yarısını Bast mideye indirdi. Tarihçi'nin payı hatırı sayılır ama makuldü. Kvothe sadece birkaç lokma yedi, sonra sözlerini sürdürdü. "Öyleyse devam edelim. Müzik ve sihir. Zafer ve başarısızlık. Bir düşünün. Hikâyemizin neye ihtiyacı var? Henüz hangi hayati unsurdan yoksun?"

"Kadınlar, Reshi," diye atıldı Bast. "Hikâye kadınların eksikliğini çekiyor."

Kvothe gülümsedi. "Kadınlar değil, Bast. O kadın." Dönüp Tarihçi'ye baktı. "Şüphesiz bölük pörçük bir şeyler duymuşsundur. Şimdi sana onunla ilgili gerçekleri anlatacağım. Lâkin böyle bir güçlüğün üstesinden gelemeyebilirim."

Tarihçi kalemini aldı, ama onu mürekkebe batıramadan önce Kvothe elini kaldırdı. "Başlamadan önce bir şey diyeyim. Geçmişte hikâyeler anlattım, sözcüklerle tablolar çizdim, ağır yalanları ve daha da ağır gerçekleri dile getirdim. Bir keresinde kör bir adama renklerin şarkısını söyledim. Yedi saat çaldım ama emeğime değdi. Sonunda onları görebildiğini söyledi; yeşiliyle, kırmızısıyla, sarısıyla. Sanırım o bile bundan daha kolaydı. Yani sadece sözcükleri kullanarak o kadını anlamanı sağlamaya çalışmaktan. Onu hiç görmedin, sesini hiç duymadım. Bilemezsin."

Kvothe adama kalemini eline almasını işaret etti. "Yine de deneyeceğim. Artık perde arkasında sırasını bekliyor. Sahneyi onun gelişi için hazırlayalım..."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Vahşi Şeylerin Doğası

Sahiden vahşi olan şeylere yaklaşırken ihtiyatlı davranılmalıdır. Gizlilik hiçbir işe yaramaz. Vahşi şeyler gizliliğin ne olduğunu hemen anlarlar: bir yalan ve bir tuzak. Vahşi şeyler bazen gizlilik üzerine oyunlar oynamalarına ve bu yüzden kimi zaman av olmalarına rağmen ona asla yenik düşmezler.

İşte bu yüzden mevzu bahis edilecek kadına yaklaşırken gizlilikten çok ihtiyata başvurmalıyız. Bu kadının vahşiliği öyle bir seviyede ki ona bir hikâyede bile hızlı yaklaşmaya çekiniyorum. Aceleci davranırsam onun tasavvurunu bile korkutup kaçırtabilirim.

İhtiyatlı davranmak uğruna önce onunla nasıl tanıştığımdan bahsedeceğim. Bunu yaparken de beni gönülsüzce bile olsa nehrin ötesindeki Imre'ye götüren olayları dile getirmeliyim.

İlk dönemimi cebimde üç talent ve tek bir mangırla bitirdim. Kısa bir süre öncesine kadar bu bana bir servet gibi görünürdü. Şimdiyse, bir sonraki dönemin harç parasına ve Koğuş'ta bir karyolaya yetmesi için dua ediyordum.

Üniversite'deki her dönemin son dönüsü, bir sonraki dönemin kayıt sınavlarına ayrılırdı. Dersler iptal edilir ve hocalar her gün birkaç saat boyunca öğrencileri sözlü olarak sınarlardı. Bir sonraki dönemin harç ücreti de gösterilen performansa göre belirlenirdi. Sınava hangi gün ve saatte girileceği bir çekilişle saptanırdı.

O kısa mülakatlar büyük bir öneme sahipti. Birkaç soruyu bilememeniz dahi harç ücretinizi kolaylıkla ikiye katlayabilirdi. Buna bağlı olarak dönünün ileriki günlerine büyük değer biçiliyordu, zira sonradan sınanacak öğrencilere ders çalışmaları ve hazırlık yapmaları için daha fazla zaman kalıyordu. Çekiliş düzenlendikten sonra sınav tarihlerine yönelik hararetli pazarlıklar yapılırdı. Herkes kendine uygun bir zamanı seçmek isterken, hem para hem de çeşitli kıyaklar el değiştirirdi.

Ben Zapt'ın öğle saatlerinden birini çekecek kadar şanslıydım. İsteseydim sıramı satabilirdim, fakat ilave zamanı ders çalışmak için kullanmayı seçtim. Hocalarımdan birkaçı benden hazzetmediğinden, büyüleyici bir performans sergilemem gerektiğinin farkındaydım. Önceden başvurduğum gizlice gözetleme yöntemi söz konusu bile değildi. Bunun artık okuldan atılma sebebi olduğunu biliyordum ve böyle bir riske giremezdim.

Wil ve Sim'le beraber ders çalışarak geçirdiğim uzun günlere rağmen mülakat zorluydu. Sorulardan çoğunu kolayca cevapladım, fakat Hemme bana açık açık düşmanca davranarak birden fazla cevabı olan sorular soruyor, böylece söylediğim hiçbir şeyin doğru olmamasını sağlıyordu. Hemme'ye garezinde arka çıktığı anlaşılan Brandeur da bana epey yüklendi. Lorren'in kafasından geçenleri anlamak mümkün değildi, fakat bana yönelik hoşnutsuzluğunu görmekten ziyade sezdim.

Soruların ardından ben yerimde duramazken hocalar harç ücretimi kararlaştırmaya koyuldular. Sesler ilk başta sakin ve alçak çıkmasına karşın kısa sürede yükseldi. Sonunda Kilvin ayağa kalkıp işaret parmağını Hemme'ye doğru uzattı ve bir yandan bağırırken bir yandan da tekrar tekrar masaya vurdu. Hemme öfkeden köpüren, bağırıp çağıran yüz kırk kiloluk Zahiriyeci karşısında soğukkanlılığını benim yapabileceğimden çok daha iyi korudu.

Şansölye durumu kontrol altına alabildikten sonra öne çıkmam söylendi ve faturam kesildi. "E'lir Kvothe. Sonbahar dönemi. Harç: 3 Tin. 9 Mn. 7 Fe."

Sahip olduğumdan sekiz metelik fazlası. Hocalar Salonu'ndan ayrılırken içimdeki endişeyi bastırmaya çalışarak yarın öğlene kadar daha fazla parayı nereden bulabileceğimi düşünüyordum.

Nehrin bu yakasındaki iki Cealdimli faizciye uğradım. Tahmin ettiğim gibi bana incecik bir şilin bile vermediler. Şaşırmasam da bu tecrübe bana diğer öğrencilerden ne kadar farklı olduğumu bir kez daha hatırlattı. Onların harçlarını ödeyen, onlara masraflarını karşılamaları için harçlık veren aileleri vardı. Başları sıkıştıklarında borç almakta

kullanabilecekleri saygıdeğer soyadlarına sahiptiler. Satabilecekleri ya da rehin bırakabilecekleri eşyaları vardı. Hiç olmadı geri dönebilecekleri bir evleri mevcuttu.

Ben bunların hiçbirine sahip değildim. Harç ücreti için sekiz mangır daha bulamazsam dünyada gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

En basit seçenek bir arkadaştan borç almak gibi gözüküyordu, fakat az sayıdaki dostuma, onları para yüzünden kaybetmeyi göze alamayacağım kadar çok değer veriyordum. Babamın dediği gibi: "Dostunu kaybetmenin iki kesin yolu vardır; biri borç almak, ötekisiyse vermektir."

Hem ayrıca fukaralığımı kendime saklamak için elimden geleni yapıyordum. Gurur aptalca bir duygudur, ama çok da güçlüdür. Başka çarem kalmadıkça onlardan para istemeyecektim.

Yankesicilik yapmayı kısa bir süreliğine aklımdan geçirdim, fakat bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Elim birinin cebindeyken yakalanırsam bir tokattan fazlasıyla cezalandırıldım. En iyi ihtimalle hapse atılır ve mahkeme önüne çıkardım. En kötü ihtimalle de boynuza gelir ve Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranış suçuyla Üniversite'den atılırdım. Böyle bir riske giremezdim.

Bana bir tefeci, yani çaresiz durumdaki insanlara borç veren o tehlikeli adamlardan biri lazımdı. Onlardan romantik bir üslupta bakır şahinler diye bahsedildiğini duymuş olabilirsiniz, fakat genelde şilinciler veya verdiciler olarak adlandırılırlar. Adları ne olursa olsun onlara her yerde rastlamak mümkündür. İşin zor kısmı onları bulmaktır. Yaptıkları iş en iyi ifadeyle yarı yasal olduğundan genellikle gizli kapaklı çalışırlar.

Lâkin Tarbean'da yaşamak bana bir iki şey öğretmişti. Üniversitenin etrafındaki köhne tavernalarda birkaç saat geçirip insanlarla havadan sudan sohbet ederek, onlara havadan sudan sorular sordum. Daha sonra Yamuk Peni adlı bir rehinci dükkanına uğrayıp dükkan sahibine daha kapsamlı birkaç soru yönelttim. Sonunda gitmem gereken yeri öğrendim: nehrin karşısındaki Imre.

ELLİNCİ BÖLÜM

Pazarlık

Imre, Üniversite'den üç kilometre kadar uzakta, Omethi Nehri'nin doğu tarafında bulunuyordu. Hızlı bir at arabasıyla Tarbean'a sadece iki günlük mesafede olduğundan çok sayıda zengin soylunun, siyasetçinin ve saray erkanının orada bir evi vardı. Birleşik Eyaletlerin yönetim merkezine yeteri kadar yakınken çürümüş balık, sıcak katran ve sarhoş denizcilerin kusmuk kokularına uzaktı.

Imre bir sanat merkeziydi. Orada müzisyenler, tiyatrocular, heykeltıraşlar, dansçılar ve şairler de dahil yüzlerce farklı türde sanatçıya rastlamak mümkündü. Kasabanın sanat konusunda bu kadar tercih edilmesinin sebebi, her sanatçının en çok ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmasıydı; kadirşinas, hali vakti yerinde bir seyirci topluluğu.

Imre aynı zamanda Üniversiteye yakınlığından da fayda sağlıyordu. Sıhhi tesisata ve sempati lambalarına erişim, kasabanın havasının kalitesini arttırıyordu. Kaliteli cam bulmak oldukça kolaydı, bu yüzden pencerelere ve aynalara sıkça rastlanıyordu. Pahalı olmalarına rağmen gözlük ve diğer türde lensler de her daim satıştaydı.

Tüm bunlara rağmen iki kasaba arasında sıcak bir ilişki olduğu söylenemezdi. Imre halkının büyük bölümü sadece birkaç kilometre ötede, sabah akşam yanma bile yaklaşılmaması gereken karanlık güçlerle uğraşan bin farklı zihin bulunmasından hoşlanıyordu. Sade bir vatandaşla konuşurken dünyanın bu bölgesinde yaklaşık üç asırdır hiçbir gizemcinin yakılmamış olduğunu unutmak kolaydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Üniversite'de yaşayanlar da Imre halkını küçümsüyorlar, kasabalıları zevkine düşkün ve kibirli görüyorlardı. Güzel sanatların bu kadar el üstünde tutulması Üniversite'de havai bir durum olarak görülüyordu. Üniversite'yi bırakan öğrenciler için genellikle "nehri geçti" denirdi. Bu, bilim için gereken zekâya sahip olmadıklarından sanata yönelmeleri anlamına geliyordu.

Tüm bunlara rağmen nehrin her iki yakası da aslında ikiyüzlüydü. Üniversite öğrencileri uçarı müzisyenlerden ve akılsız aktörlerden yakınırlar, sonra da oyunlara bilet bulabilmek için kuyruğa girerlerdi.

Aynı şekilde İrmeliler üç kilometre ötede sürdürülen doğaüstü sanatlar hakkında sızlanıp dururlar, ama bir su kemeri çöktüğünde veya bir yakınları hastalandığında, hemen Üniversite'de eğitim görmüş bir mühendis ya da doktor çağırırlardı.

Sonuçta birbirine gönülsüzce de olsa müsamaha gösteren iki taraf arasında eskiye dayalı ve gergin bir ateşkes mevcuttu. Her iki taraf da aynı şekilde düşünüyordu: Karşıdakiler işe yaramıyor değillerdi, ama gidip de onlara kız verecek haliniz yoktu...

Müzik ve tiyatro Imre'de bu kadar yaygın olduğundan orada bol bol vakit geçirdiğimi zannedebilirsiniz, fakat durum hiç de öyle değildi. Orada sadece bir kez bulunmuşluğum vardı. Wilem ile Simmon beni yetenekli müzisyenlerden oluşan üçlü bir grubun müzik yaptığı bir hana götürmüşlerdi. Grupta bir lavta, bir flüt, bir de davul mevcuttu. Yarım peni karşılığında küçük bir bira alıp arkama yaslanırken dostlarımla geçireceğim o akşamın tadına varmaya kararlıydım...

Ama yapamadım. Müzik başladıktan sadece birkaç dakika sonra oradan kaçarcasına uzaklaştım. Sebebini anlayabileceğinizi hiç sanmam, ama sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmamda yarar var.

Müziğin yakınında olup da onun bir parçası olamamaya katlanamamıştım. Bu sevdiğiniz bir kadını başka bir adamla yatakta görmeye benziyordu. Hayır. Aslında değil. Daha ziyade...

Tarbean'da gördüğüm reçine bağımlıları gibiydim. Denner reçinesi elbete ki bütünüyle yasadışıydı, fakat kentin çoğu yerinde bunun bir önemi yoktu. Reçine tıpkı şekerleme gibi kâğıda sarılı halde satılırdı. Onu çiğnemek içinizi mutlulukla doldururdu. Keyifle. Huzurla.

Fakat birkaç saat sonra tir tir titremeye başlar, tekrar reçine tüketmezseniz giderek artan bir açlığa kapılırdınız. Tarbean'dayken müptelalara özgü çökük gözlere ve anormal beyazlıkta dişlere sahip, on altısından büyük olmayan genç bir kız görmüştüm. Kız kendisine reçine uzatan bir denizciye yalvarıyordu. Denizci hemen oracıkta, sokak ortasında çırılçıplak soyunup dans etmesi halinde reçineyi vereceğini söylemişti.

Kız da aynen öyle yapmıştı, üstelik etraftakilere ve Kışortası olduğu için yerdeki on santim kalınlığındaki kara aldırış etmeksizin. Giysilerini çıkardıktan sonra incecik ve solgun uzuvları titreyerek acınası ve düzensiz hareketlerle dans etmişti. Sonra denizci gülerek başını iki yana sallayınca kız karlara diz çökmüş, ağlayıp yalvararak adamın bacaklarına var gücüyle yapışmış, ona ne isterse yapacağını söylemişti.

işte ben de müzisyenleri dinlerken kendimi öyle hissetmiştim. Şarkıya katlanamamıştım. Hayatımdaki müzik noksanlığı, zaman içinde alıştığım bir diş ağrısı gibiydi. Ağrıya dayanabiliyordum, ama onu bu kadar yakından görmeye değil.

Bu yüzden ikinci dönem harç ücretim bir sorun teşkil edip de beni nehrin karşısına geçmek zorunda bırakana kadar Imre'den uzak durdum. Durum ne derece ümitsiz olursa olsun Devi denen kişiden borç alınabileceğini öğrenmiştim.

Taşköprü'yü kullanarak Omethi'nin üstünden geçtim ve Imre'ye kadar yürüdüm. Devinin işyerine bir ara sokak aşılarak, sonra da bir kasap dükkanının arkasındaki dar bir balkon merdiveninden çıkılarak ulaşılıyordu, imrenin bu bölümü bana Tarbean'ı hatırlattı. Kasap dükkanındaki bayat yağların mide bulandırıcı kokusu, serin güz rüzgarı için şükretmeme sebep oldu.

Ağır kapının önünde tereddüde kapıldım ve geldiğim ara sokağa baktım. Tehlikeli bir işe kalkışmak üzereydim. Borcunuzu ödemezseniz Cealdimli bir faizci sizi mahkemeye verir. Bir tefeci ise öyle şeylerle uğraşmaksızın sizi döver, soyar ya da ikisini birden yapar. Bu hiç de akıllıca değildi. Ateşle oynuyordum.

Fakat daha iyi bir seçeneğim yoktu. Derin bir nefes aldım, dik durdum ve kapıyı çaldım.

Terli avuçlarımı pelerinime silerken Devi'nin elini sıktığım zaman yeteri kadar kuru olmalarını umuyordum. Tarbean'dayken bu tür adamlarla başa çıkmanın en iyi yolunun kendinden emin davranmak olduğunu öğrenmiştim. Ne de olsa işleri başkalarının zaaflarından istifade etmek üzerine kuruluydu.

Ağır bir sürgünün hareket ettiğini duydum. Ardından kapı açıldı ve karşıma çocuksu yüzü düz, açık kızıl renkli saçlarla çevrili genç bir kız çıktı. Kız bana şirin mi şirin bir şekilde tebessüm etti. “Evet?”

“Devi’yi arıyordum,” dedim.

“Onu buldun,” dedi kız sakin bir sesle. ‘İçeri gel.”

Ben içeri girdikten sonra kapıyı örttü ve demir sürgüyü yerme oturttu. Oda penceresiz olmasına rağmen iyi aydınlatılmıştı. Ara sokağın pis kokularından sonra içeriyi dolduran lavanta rayihası da iyi geldi. Duvarlarda bazı resimler bulunsa da mobilya niyetine sadece küçük bir masa, bir kitaplık ve etrafı perdelerle çevrili büyük bir yatak vardı.

“Lütfen,” dedi kız, masayı işaret ederek. “Şöyle buyur.”

Kendisi masanın arkasına oturup ellerini kucağında kavuşturdu. Duruşu bana yaşını tekrar düşündürdü. Ufak tefek olduğu için onu yanlış değerlendirmiştim, ama bu durumda bile yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Karşımda böyle birini bulmayı hiç beklemiyordum. Devi tüm şirinliğiyle gözlerini kırpıştırdı.

“Bana borç para lazım,” dedim.

“Önce bir isme ne dersin?” Gülümsedi. “Benimkini zaten biliyorsun.”

“Kvothe.”

“Sahi mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Hakkında birkaç şey duymuştum.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Daha uzun boylusun sanıyordum.”

Al benden de o kadar. Bu duruma hazırlıksız yakalanmıştım. Karşımda çam yarması gibi bir haydut bulmayı, üstü kapalı tehditlerle ve meydan okumalarla dolu bir pazarlık yapmayı beklemiştim. Bu güler yüzlü kızcağızla ne yapacağımı bilemiyordum. “Neler duydun?” diye sordum sessizliği doldurmak için. “Umarım kötü şeyler değildir.” “İyisi de var kötüsü de.” Sırıttı. “Ama sıkıcı hiçbir şey yok.” Ellerimi sabit tutabilmek için onları kavuşturdum. “Bu iş nasıl olacak?”

“Bakıyorum da gevezelikle aran yok,” dedi, kısa ve hüsran dolu bir sesle iç geçirerek. “Pekala, hemen işe koyulalım. Ne kadar para istiyorsun?”

“Sadece bir talent kadar,” dedim. “Aslında tam olarak sekiz mangır.”

Başım ciddiyetle iki yana sallarken kızıla çalan saçları ileri geri savruldu. “Korkarım bunu yapamam. Yarım penilik faizlerle vakit harcadığıma değmez.”

Kaşlarımı çattım. “Vaktin ne kadarlık borçlara değer?”

“Dört talent,” dedi. “En az o kadar.”

“Peki ya faiz?”

“İki ayda bir yüzde elli. Bu yüzden olabildiğince az para almak istiyorsan dönem sonunda iki talent faiz ödemen gerekecek. İstersen altı talent karşılığında tüm borcunu kapatabilirsin. Ama anaparayı ödeyene kadar her dönem iki talent daha borçlanacaksın.”

Fazla şaşırmaksızın kafa salladım. Faiz oram en açgözlü faizcinin bile isteyeceğinin aşağı yukarı dört misliydi. “Ama ihtiyaç duymadığım bir meblağ için faiz ödemem gerekecek.”

“Hayır,” dedi ciddi bir ifadeyle gözlerime bakarak. “Aldığın borç için faiz ödemen gerekecek. Anlaşma böyle.”

“İki talente ne dersin?” diye sordum. “Dönem sonunda…”

Devi ellerini sallayarak beni susturdu. “Burada pazarlık etmiyoruz. Sadece seni borcun şartlan hakkında bilgilendiriyorum.” Özür dilercesine gülümsedi. “Bunu daha en başından açıkça ifade edemediysem beni affet.”

Onu, omuzlarının duruşunu, gözlerindeki bakışı uzun uzun süzdüm. “Peki,” dedim teslim olarak. “Nereyi imzalıyorum?”

Alnı hafifçe kırışarak bana biraz şaşkın bir bakış attı. “Hiçbir yeri imzalamana gerek yok.” Bir çekmece açıp içinden cam tıpalı kahverengi bir şişe çıkardı. Onu masaya bırakıp yanma da uzun bir iğne koydu. “Biraz kan yeter.”

Kollarım yanlarıma sarkmış bir halde sandalyemde donakaldım. “Endişelenme,” diye beni temin etti. “İğne temiz. Üç büyük damladan fazlasına gerek yok.”

Nihayet sesimi bulabildim. “Dalga geçiyor olmalısın.”

Ağzının bir kenarı hafif bir tebessümle kıvrılan Devi başını azıcık yana eğdi. “Bilmiyor muydun?” dedi şaşkın bir ses tonuyla. “Buraya hikâyenin tamamını bilmeden gelenlerin sayısı çok azdır.”

“Buraya tek bir kişinin bile geldiğine...” deyip sustum. Nutkum tutulmuştu.

“Zaten herkes uğramaz,” dedi. “Genelde öğrencilerle ve eski öğrencilerle iş yaparım. Yoksa nehrin bu tarafındaki insanlar cadı ya da iblis falan olduğumu zannederler. Gizemiye mensuplarıysa niçin kan istediğimi ve onunla neler yapabileceğimi iyi bilirler.”

“Sen de mi Gizemiye’desin?”

“Eskiden öyleydim,” dedi kız, tebessümü biraz silinerek. “Re’lar olduktan sonra okuldan ayrıldım. Azıcık bir kanla bile benden saklanamayacağın kadar çok şey biliyorum. Hangi deliğe girersen gir seni bulabilirim.”

“Bulmaktan başka şeyler de yapabilirsin,” dedim kaygıyla, dönem başında balmumundan yoğurduğum Hemme bebeğini anımsayarak. Onda sadece saç kullanmıştım. Kan ise bağ kurmada çok daha etkiliydi. “Beni öldürebilirsin bile.”

Bana samimi bir bakış attı. “Gizemiye’nin yeni yıldızı olmana rağmen pek kalın kafalıymışsın. Düşün biraz. Kasıtlı olarak başkalarına zarar vermeyi huy edinseydim burada iş yapabilir miydim?” “Hocaların bundan haberleri var mı?”

Devi bir kahkaha attı. “Tanrının bedeni aşkına, tabii ki hayır. İnzibatın, rahibin veya annemin de yok.” Önce kendini, sonra da beni işaret etti. “Sadece ikimizin haberi var. Genelde iyi bir iş ilişkisi kurmak için bu kadarı yeterlidir.”

“Peki ya ben genelin dışındaysam?” diye sordum. “Ya dönem sonuna kadar parayı denkleştiremezsem? O zaman ne olacak?”.

Ellerini iki yana açıp kayıtsızca omuz silkti. “Öyleyse makul insanlar gibi başka bir anlaşmaya varırız. Belki benim için çalışırsın. Duyduğun sırlan bana iletirsin. Benim için bazı iyilikler yaparsın.” Gülümseyerek açgözlü ve yavaş bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. Sonra da huzursuzluğum karşısında bir kahkaha attı. “En kötü ihtimal gerçekleşirse ve işbirliğine hiç yanaşmazsan, kaybımı telafi etmek için kanını birilerine satmaya çalışırım. Nasılsa herkesin bir düşmanı vardır.” Rahatça omuz silkti. “Ama şimdiye dek hiç o seviyeye inmem gerekmedi. Tehdit çoğunlukla insanları hizada tutmaya yeter de artar bile.”

Yüz ifademe bakarken omuzları biraz sarktı. “Hadi ama,” dedi nazikçe. “Geldiğinde karşında eli sopalı bir tefeci bulmayı bekliyordun. Ödemeyi bir gün bile geciktirsen ağzını burnunu kıracak bir adamla anlaşmaya hazırdın. Benim yöntemim daha iyi. Daha basit.”

“Delilik bu,” dedim ayağa kalkarken. “Kesinlikle olmaz.”

Devi’nin neşeli yüz ifadesi silindi. “Kendine hakim ol,” dedi bıktığını açıkça belli ederek. “Ruhunu satın almaya çalıştığımı sanan bir köylüye benziyorsun. Gözümü üzerinde tutabilmek için biraz kan istiyorum, hepsi o. Bunu bir teminat gibi de düşünebilirsin,” Havayı bastırırcasına iki eliyle birden yatıştırıcı bir hareket yaptı. “Peki, bak ne diyeceğim. Sana alt sınırın yansını borç vereceğim.” Bana hevesle baktı. “İki talent. Şimdi oldu mu?”

“Hayır,” dedim. “Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm, ama bunu yapamam. Yakınlarda başka bir tefeci bulunur mu?”

“Elbette,” dedi soğuk bir tavırla. “Ama bu tür bir bilgiyi paylaşmaya sıcak bakmıyorum.” Başını soru sorarcasına azıcık yan yatırdı. “Bu arada bugün Zapt, değil mi? Harç param yarın öğleye kadar denkleştirmen gerekmiyor mu?”

“Bir yolunu bulurum,” diye çıkıştım.

“Senin gibi akıllı bir oğlanın bunu zorlanmadan yapabileceğine eminim.” Devi beni eliyle kışkışladı. “Kapının yerini biliyorsun. İki ay sonra herifin biri dişlerini dökerken umarım hakkımda iyi şeyler düşünürsün.”

Devinin yanından ayrıldıktan sonra Imre sokaklarında yürüdüm. O huzursuz ve asabi halimle kafamı toparlamaya uğraştım. Sorunumu çözmenin bir yolunu arıyordum.

İki talentlik borcu ödeme ihtimalim yüksekti. Yakın bir zamanda Balıkhane’de terfi ettirilmeyi umuyordum. Kendi projelerimle uğraşmama izin verildikten sonra iyi paralar kazanmaya başlayabilirdim. Tek yapmam gereken derslerime yeteri kadar devam etmekti. İş sadece zamana kalıyordu.

Zaten borç aldığım da buydu: zaman. Bir dönem daha. Önümdeki iki ay içerisinde karşıma ne gibi fırsatlar çıkacağım kim bilebilirdi?

Fakat kendimi ikna etmeye çalışırken bile gerçeğin farkındaydım. Bu kötü bir fikirdi. Başıma iş açıyordum. Gururumu yenecek, sonra da ihtiyacım olan sekiz mangır için Wil, Sim veya Sovoy’dan borç isteyecektim. Bir dönem boyunca açık havada uyumayı ve ne bulursam onu yemeyi kabullenerek iç geçirdim. En azından durumum Tarbean’daki kadar kötü olamazdı.

Tam Üniversiteye geri dönecektim ki başına buyruk ayaklarım beni bir rehinci dükkanının vitrinine getirdi. Parmaklarımda tuhaf bir sızı hissediyordum...

“Şu yedi telli lavta kaça?” diye sordum. Bugün bile dükkana nasıl girdiğimi hatırlamam.

“Dört talente olur,” dedi dükkan sahibi neşeyle. Ya işe yeni başladığını ya da sarhoş olduğunu tahmin ettim. Rehinciler asla neşeli olmazlar, Imre gibi zengin kasabalarda bile.

"Ah,” dedim hüsranımı saklamaya çalışmadan. “Yakından bakabilir miyim?”

Adam lavtayı çıkarıp verdi. Matah bir şey değildi. Ahşabı pürüzlü, yüzeyi sert ve çizik içindeydi. Misinadan yapılma perdelerinin değişmesi gerekiyordu, fakat zaten perde kullanmadan çaldığım için bence mahzuru yoktu. Çıkan sesin pek net olmayacağı belliydi, çünkü teknesi gül ağacındandı. Öte yandan gül ağacı insan seslerini daha kolay bastırdığından kalabalık mekânlarda daha iyiydi. Tekneye parmağımla vurunca yankılı bir tını yükseldi; gür fakat biraz boğuk. Enstrümanı biraz daha tutabilmek için telleri akort etmeye başladım.

“Üç talent beş mangıra kadar inerim,” dedi dükkan sahibi.

Ses tonunda bir şey sezince hemen kulak kesildim. Çaresizlikti bu. Çirkin, kullanılmış bir lavtayı soylularla ve hali vakti yerinde müzisyenlerle dolu bir şehirde satmanın zor olabileceğini düşündüm. Başımı iki yana salladım. “Teller çok eski.” Aslında oldukça iyiydiler, fakat adamın bunu bilmediğini umuyordum.

“Doğru,” diyerek cehaletini kanıtladı, “ama tel dediğin ucuza bulunabilir.”

“Belki,” dedim kuşkuyla. Kasıtlı bir şekilde telleri birbiriyle uyumsuzca tıngırdattım ve çaldığım akorun diş gıcırdatıcı sesini dinledim. Lavtanın sapma düşünceli gözlerle baktım. “Sapı çatlamış galiba.” Kulağa daha da itici gelen minör bir akor çaldım. “Sence de öyle mi?” Tekrar ve daha sert çaldım.

“Üç ve ikiye ne dersin?” diye umutla sordu.

“Kendim için istemiyorum,” dedim adamı düzeltircesine. “Küçük kardeşim için. Yumurcak benimkini bir türlü rahat bırakmıyor.”

Tekrar çalıp yüzümü ekşittim. “Veledi pek sevmiyor olabilirim, ama ona sapı çatlak bir lavta verecek kadar da zalim değilim.” Mânalı bir tarzda sustum. Adamdan ses çıkmayınca ben konuştum. “En azından üç ve ikiye.”

“Öyleyse tam üçte anlaşalım,” dedi ümitle.

Dışarıdan bakıldığında lavtayı elimde gelişigüzel, kayıtsızca tutuyordum. Fakat yüreğimde ona parmaklarım bembeyaz kesilecek denli

yapışmıştım. Chandrialılar kumpanyamı öldürdüklerinde ailemin ve evimin her parçasını yok etmişlerdi, ama babamın lavtasının Tarbean'da kırılması bazı açılardan daha bile kötü olmuştu. Bir uzvu, bir gözü, hayati bir organı kaybetmeye benziyordu. Müziğim olmayınca sakat kalmış bir savaş gazisi ya da bir yürüyen ölü gibi Tarbean sokaklarında yarı cansız bir halde yıllarca bomboş yaşamıştım.

"Dinle," dedim tüm samimiyetimle, "sana olsa olsa iki ve iki verebilirim." Para kesemi çıkardım. "Ya kabul et ya da bu şey önümüzdeki on yıl boyunca bir rafta toz toplasın."

Lavtaya ne kadar ihtiyacım olduğunu yüzümden uzak tutmaya özen göstererek adamın gözünün içine baktım. Aslında o lavtayı alabilmek için her şeyi yapardım. Karların arasında çırılçıplak dans ederdim. Rehincinin bacaklarına yapışıp onu çılgınca sarsar, ne isterse yapacağıma söz verirdim.

İki talent ve iki meteliği, yani o dönemki harç paramın neredeyse tamamını tezgaha tek tek koydum. Tezgaha bastırdığım her sikkeden sert bir ses çıktı.

Adam beni uzun uzun süzdü. Bir mangır daha koyup bekledim. Ve bekledim. Adam nihayet paraya uzandığı zaman yüzündeki bezgin ifade tüm rehincilerde görmeye alışık olduğumun aynısıydı.

Devi kapıyı açıp gülümsedi. "Ne yalan söyleyeyim, geri gelmeni beklemiyordum. İçeri buyur." Kapıyı arkamdan sürgüleyip masasına kadar bana eşlik etti. "Yine de hayal kırıklığına uğramadım." Başını bana doğru çevirip muzipçe tebessüm etti. "Seninle iş yapmayı iple çekiyordum." Yerine oturdu. "İki talent istiyordun, değil mi?"

"Aslında dört daha iyi olur." dedim. Harcıma ve Koğuş'taki bir ranzaya neredeyse ucu ucuna yetecek kadar. Aslında rüzgarda ve yağmurda yatabilirdim, fakat lavtam daha iyisini hak ediyordu.

"Harika," dedi kız, şişeyi ve iğneyi tekrar çıkartırken.

Parmak uçlarımın sağlam kalması gerekiyordu, bu yüzden iğneyi elimin tersine batırıp üç damla kanı o küçük şişenin içine yavaşça akıttım. Şişeyi Devi'ye uzattım.

"İğneyi de içine at."

Attım.

Devi tıpayı berrak bir sıvıyla sildi ve şişenin ağzını kapattı. "Nehrin öteki tarafındaki dostlarından aldığım bir tür yapıştırıcı," diye açıkladı. "Böylece şişeyi kırmadan açamam. Borcunu ödediğin zaman şişeyi sapasağlam geri alırsın ve kanın tek damlasını bile kendime saklamadığımdan emin olabilirsin."

"Tabii yapıştırıcının çözücüsüne sahip değilsen," diye belirttim.

Devi bana manalı bir bakış attı. "Başkalarına pek güvenmiyorsun galiba?" Çekmecelerden birini karıştırdı, biraz balmumu çıkardı ve onu masasının üstündeki fenerde ısıtmaya başladı. "Yanında mühür ya da yüzük gibi bir şey yoktur herhalde?" diye sordu, balmumunu şişenin başına sürterek.

"Satacak mücevheratım olsaydı burada bulunmazdım," dedim açıkça ve başparmağımı balmumuna bastırdım. Parmağım geride ayırt edilebilir bir iz bıraktı. "Ama bu kadarı yeterli."

Devi elmas uçlu bir bıçakla şişeye bir numara verdi, ardından bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıda bir şeyler yazdı, sonra onu sallayarak mürekkebi kuruttu. "Bunu nehrin iki yakasındaki herhangi bir faizciye verebilirsin," dedi neşeyle ve kâğıdı bana uzattı. "Seninle iş yapmak bir zevkti. Fırsat bulursan gene gel."

Üniversiteye dönerken kesemde sikkelerin, omzumda da lavta kayışının güven verici ağırlığını taşıyordum. İkinci el ve çirkin bir enstrüman olan lavtam için para, kan ve huzurdan oluşan yüksek bir bedel ödemiştim.

Yine de onu öz evladım, nefesim, sağ elim gibi seviyordum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Katran ve Teneke

İkinci dönemimin başında Kilvin, sigaldri öğrenmeme izin verdi. Bu karar bazılarını şaşırtsa bile çalışkan ve işine bağlı biri olarak kendimi ispatladığım Balıkhane'de normal karşılandı.

Sigaldri en basit tanımıyla çeşitli güçleri yönlendirmekte kullanılan araçlar bütünüdür. Sempatinin vücuda gelmiş hali de denebilir.

Mesela bir tuğlanın üstüne *ule* sembolünü, bir diğerine de *doch* sembolünü kazırsanız bu iki sembol tuğlaların, aralarına harç konmuş gibi birbirine yapışmasını sağlar.

Fakat iş bu kadar basit değildir. Aslında bu iki sembol, aralarındaki çekim gücünün etkisiyle tuğlaları parçalar. Buna engel olmak için tuğlaların her birine *aru* sembolünü eklemeniz gerekir. *Aru* sembolü kil için kullanılır ve iki kil parçasının birbirine yapışmasını sağlayarak sorunu çözer.

Lâkin *aru* ile *doch* birbiriyle uyumsuzdur. Şekilleri yanlıştır. Onları birbirine uydurmak için *gea* ve *teh* bağlantı sembollerini eklemeniz gerekir. Sonra dengeyi sağlamak amacıyla *gea* ve *teh*'i diğer tuğlaya da eklersiniz. Bu sayede tuğlalar kırılmadan birbirine yapışır.

Tabii sadece tuğlalar kilden yapıldıysa. Çoğu tuğla kilden yapılmaz. Genelde fırınlanmadan önce tuğla karışımının içine biraz demir tozu katılır. Bu da *aru* yerine *fehr* kullanmanızı gerektirir. Sonra da uçlar birbirine düzgün otursun diye *teh* ile gea'nın yerlerini değiştirirsiniz...

Gördüğünüz gibi, tuğlaları birbirine yapıştırmakta harç kullanmak daha basit ve güvenilir bir yöntemdir.

Sigaldri eğitimini Cammar'dan alıyordum. Yüzü yaralı, tek gözlü adam Kilvin'in sağ koluydu. Ancak sigaldri alanındaki ustalığınızı ona ispatladıktan sonra daha tecrübeli zahiriyecilerden birinin yanında çıraklığa başlayabilirdiniz. Siz onlara projelerinde yardımcı olurdunuz, karşılığında onlar da size bu sanatın püf noktalarını öğretirlerdi.

Toplamda yüz doksan yedi sembol vardı. Onları öğrenmek yepyeni bir dil öğrenmeye benziyordu, hem de iki yüz harfli bir alfabeye sahip

olan ve bazen kendi sözcüklerinizi uydurmanızı gerektiren bir dil. Cammar yeterli görmeden önce çoğu öğrencinin bir ay boyunca eğitim alması gerekiyordu. Bazı öğrencilerin eğitimininse bir dönem sürdüğü olurdu.

Ben eğitimimi baştan sona yedi günde tamamladım.

Nasıl mı?

Öncelikle azimliydim. Diğer öğrenciler derslerini ağırdan alabilme lüksüne sahiptiler. Nasılsa masraflarını karşılayan bir aileleri veya hamileri vardı. Öte yandan kendi projelerimde çalışarak para kazanabilmem için benim hızla seviye atlamam gerekiyordu. Birinci önceliğim artık harç ücreti değil Devi'ydi.

İkinci sebepse çok zeki olmamdı. Öylesine bir zekâdan bahsetmiyorum. Ben olağanüstü zekiydim.

Son olarak da şanslıydım. Bu kadar basit.

Lavtamı sırtıma vurmuş, Fakülte'nin derme çatma damında yürüyordum. Göğe loş ve bulutlu bir alacakaranlık hakim olsa da yolumu kolayca buluyordum. Kırmızı kiremitlerin ve gri arduvazların kaygan olduğunu bildiğimden katrana ve tenekeye basmaya özen gösteriyordum.

Fakülte'de değişiklikler yapılırken bir avlunun etrafı tamamıyla kapatılmıştı. Buraya sadece dersliklerden birindeki yüksek bir pencereden veya çatıdaysanız eğri büğrü bir elma ağacından inilebiliyordunuz.

Lavta çalmak için oraya ara sıra gittiğim oluyordu. Koğuş'taki ranzam bu iş için uygun değildi. Hem müziğim nehrin bu tarafında hor görülüyordu, hem de uyurlarken veya ders çalışırlarken yatakhane komşularımı rahatsız edersem yeni düşmanlar kazanırdım. İşte bu yüzden lavta çalmak için oradaydım. Tenha ve neredeyse hemen yanı başımda sayılabilecek avlu bu iş için idealdi.

Avludaki çalılar kontrolsüzce büyümüş, ortalık yabani otların ve çiçekli bitkilerin istilasına uğramıştı. Yine de elma ağacının altında

ihtiyacıma tam anlamıyla cevap veren bir bank bulunuyordu. Avluya genellikle gece geç vakitlerde, Fakülte kilitlenip terk edildikten sonra uğrardım. Fakat bugün Theden olduğundan akşam yemeğimi çabuk çabuk yersem, Elxa Dalın dersi ile Balıkhane'deki işim arasında bir saatlik boş vaktim kalıyordu. Biraz pratik yapmak için bol bol zamanım vardı.

Fakat o akşam avluya varınca pencerelerde ışık gördüm. Anlaşılan Brandeur'un dersi uzamıştı.

Bu yüzden damda kaldım. Dersliğin pencereleri kapalı olduğu için duyulma ihtimalim pek yoktu.

Sırtımı yakındaki bir bacaya verip lavtamı çalmaya başladım. On dakika kadar sonra ışıklar kapandı, ama ben aşağı inmekle vakit harcayacağıma bulunduğum yerde kalmaya karar verdim.

"On Adım Tim" şarkısının ortalarındayken güneş bulutların arkasına gizlendi. Çatıları kaplayan altın sarısı ışık damın kenarından taşarak aşağıdaki avlunun ufak bir dilimine vurdu.

İşte sesi o zaman duydum: avludaki ürkek bir hayvandan çıkmışa benzeyen ani bir hışırtı. Fakat seste bir tuhaflık, çalılara dalan bir tavşan ya da sincabın çıkartamayacağı bir şey var gibiydi. Sert, hattâ metalik bir tıkırtıydı. Sanki biri ağır bir demir külçeyi yere düşürmüştü.

Çalmayı bıraktım. Yarısına geldiğim melodi kafamda devam ediyordu. Acaba aşağıda beni dinleyen bir öğrenci mi vardı? Lavtamı kutusuna koyduktan sonra çatının kenarına kadar gidip aşağı baktım.

Avlunun doğu bölümünün neredeyse tamamım kaplayan çalılar yüzünden bir şey göremedim. Bir öğrenci pencereden tırmanmış olabilir miydi?

Günışığı hızla azalıyordu. Ben elma ağacından inene kadar avlunun büyük bir kısmı gölgelerle örtülmüştü bile. Bulunduğum yerden o yüksek pencerenin kapalı olduğunu görebiliyordum; oradan hiç kimse

geçmemişti. Havanın süratle kararmasına rağmen merakıma yenik düştüm ve çalılara doğru ilerledim.

Orada epeyce boşluk vardı. Altı neredeyse tamamen oyuk olan çalı öbeği, canlı dallardan yapılma yeşil bir sığmak gibiydi. Bir insan diz çökerek o boşluğa rahatlıkla sığabilirdi. Koğuş için yeterli para bulamazsam orada uyuyabileceğimi aklımın bir köşesine not ettim.

O loş ışıkta bile orada tek başıma olduğumu görebiliyordum. Tavşandan daha büyük bir şeyin saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Alacakaranlıkta o metalik sesi çıkarabilecek bir şey de seçemedim.

"On Adım Tim" şarkısının akılda kalıcı sözlerini mırıldanarak yerde emekledim ve çalı öbeğinin öteki tarafından çıktım. Ancak o zaman drenaj mazgalını fark edebildim. Benzerleri Üniversite'nin farklı yerlerinde gözüme ilişmişti, fakat bu onlardan daha eski ve büyüktü. Hattâ mazgal çıkartıldığı takdirde içine bir insan sığabilirdi.

Çekinerek serin metal çubuklardan birini tutup asıldım. Bir menteşeye bağlı olan mazgalın ucu yerden sadece sekiz santim kadar kalktı. Loş ışıkta neden daha fazla hareket etmediğini göremiyordum. Nihayet vazgeçip onu yerine bıraktım. Birinin ağır bir demir külçeyi düşürmesi gibi sert bir metalik ses çıktı.

Sonra parmaklarım gözlerimden kaçan bir şeyi fark etti: çubukların yüzeyine kazınmış bir dizi harf. Yakından bakınca Cammar'dan öğrendiğim *ule* ve *doch* sembollerini tanıdım.

Sonra kafamda bir ışık yandı. "On Adım Tim" şarkısının melodisi, son günlerde Cammar'dan öğrendiğim sembollerle iç içe geçiverdi.

Hem ule hem de doch

Birbiriyle bağ kurar

Kel bulur

Reh ise arar

Gea açar

Teh kapar

Peşin sudur

Resin onu *kurutur*

Daha fazla devam edemeden altıncı çan çaldı. Ses beni daldığım düşlerden çıkardı. Fakat dengemi sağlamak için elimi uzattığımda parmaklarım yapraklara ve toprağa değil, yuvarlak ve sert bir cisme dokundu: bir yeşil elmaya.

Çalıların arasından çıkıp elma ağacının bulunduğu kuzeybatı köşesine gittim. Yerde hiç elma yoktu. Zaten henüz mevsimi değildi. Dahası demir mazgal o küçük avlunun elma ağacına göre tam zıt köşesindeydi. Ağaçtan düşen bir elma oraya kadar yuvarlanamazdı. Herhalde oraya birisi tarafından taşınmıştı.

Ne düşüneceğimi bilemeden, ama Balıkhane'deki akşam vardiyasına geç kaldığımın farkında olarak elma ağacına tırmandım, lavtamı bıraktığım yerden aldım ve hızlı adımlarla Kilvin'in atölyesine yollandım.

Gece geç vakit sembollerin geri kalanını da müziğe uydurmaya çalıştım. Bu iş birkaç saatimi aldı, fakat bittiği zaman kafamda bir kullanma kılavuzu var gibiydi. Ertesi gün Cammar beni iki saatlik kapsamlı bir sınava tâbi tuttu. Sınavı geçtim.

Balıkhane'de aldığım eğitimin bir sonraki aşamasında Manet'in, yani Üniversite'deki ilk günlerimde tanıştığım yaşlı, karmakarışık saçlı öğrencinin yanma çırak verildim. Manet neredeyse otuz senedir Üniversite'de okuyordu ve herkes onu daimi E'lir olarak tanırdı. Fakat onunla aynı seviyede olmamıza rağmen Manet daha üst seviyedeki bir düzine öğrencinin toplamından daha fazla tecrübe sahibiydi.

Manet sabırlı ve anlayışlı bir insandı. Hattâ bana eski öğretmenim Abenthy'yi hatırlatıyordu. Tabii Abenthy yerinde duramayan bir tenekeci misali dünyayı gezerken, Manet'in ömrünün geri kalanını Üniversite'de geçirmek istediği herkesçe bilinirdi.

Manet basitten başlayarak bana önce çifte güçlendirilmiş camın ve ısı hunilerinin formülünü öğretti. Zahiriyeciliği de diğer her şey kadar

çabuk kavradım. Isı yiyenler ve sempati lambaları gibi daha karmaşık projelere geçmemiz fazla zaman almadı.

Sempati saatleri ya da karmaşık çark takımları gibi üst düzey zahiriye çalışmaları hâlâ kapasitemin ötesindeydi, fakat onları da başarmamın sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum. Maalesef zamanım giderek azalıyordu.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Tükenmek

Tekrar bir lavtaya sahip olmak bana müziğimi geri kazandırmıştı, ama üç yıllık aranın ardından yeteneğimin köreldiğini anlamam uzun sürmedi. Son iki aydır Zahiriyehane'de sürdürdüğüm çalışmalar sonucu ellerim güçlenip sertleşmişti, ama farklı açılardan. Bir saat boyunca kesintisiz çalmaya başlayana kadar bile hüsran dolu birkaç gün uğraşmam gerekti.

Derslerimle o kadar meşgul olmasaydım lavta konusunda çok daha hızlı bir ilerleme kaydedebilirdim. Her gün iki saatimi ya ayakta durarak ya da oradan oraya koşturarak Revir'de geçiriyordum. Yine ortalama iki saati matematik derslerini dinleyerek ve aritmetikle uğraşarak harcıyordum. Sonra da üç saat boyunca Balıkhane'de Manet'le beraber çalışıyor, Zahiriye sanatını öğreniyordum.

Bir de Elxa Dal ile ileri düzey sempati dersleri vardı. Elxa Dal ders dışındayken sevimli, tatlı dilli, hattâ keyfi yerindeyse biraz gülünç biriydi. Fakat ders anlatırken kişiliği deli peygamber ile köle gemisi davulcusu arasında gidip geliyordu. Her gün onun dersinde üç saatlik zaman ve beş saatlik enerji tüketiyordum.

Tüm bunların üstüne bir de Kilvin'in atölyesindeki işlerim eklenince yemek yemeye, uyumaya ve ders çalışmaya bile pek zaman kalmıyordu, hele ki lavtama hakkı olan ilgiyi gösterebileyim.

Müzik mağrur, sağı solu belirsiz bir kadın gibidir. Ona hak ettiği zamanı ve ilgiyi verirseniz sizin olur. Ama onu hiçe sayarsanız gün gelir çağrınıza cevap vermez. İşte bu yüzden, yani ona gereken zamanı ayırabilmek için daha az uyur oldum.

Bu şekilde geçen bir dönünün ardından bitkindim. Üç dönü sonra hâlâ ayakta durabiliyordum, ama sadece diş sıktırtan bir azimle. Beşinci dönüdeyse yorgunluğumu açıkça belli etmeye başladım.

O beşinci dönü sırasında bir gün, Wilem ve Simmon'la beraber nadiren yediğim o öğle yemeklerinden birinin keyfini çıkarıyordum. Onlar yemeklerini yakınlardaki bir tavernadan getirtmişlerdi. Bense

kıymalı börek ve elma için gereken bir meteliğe gücüm yetmediğinden Yemekhane'den biraz arpa ekmeği ve bayat bir sosis aşırmıştım.

Daha evvelden kırbaçlandığım bayrak direğinin altındaki taş bankta oturuyorduk. Kırbaçlandıktan sonra bu yer bende korku uyandırır olmuştu, fakat sırf başarabileceğimi kendi kendime ispatlamak için orada oturmaktan kaçınmamıştım. Daha sonra bu duygu geçti. Artık o bankta diğer öğrencilerin attıkları bakışlardan keyif aldığım için, kendimi rahat hissettiğim için oturuyordum. Orası benim yerimdi.

Birlikte sıkça vakit geçirdiğimizden, orası Wilem ile Simmon'un da yeri olup çıkmıştı. Seçimimin tuhaf olduğunu düşünüyorlarsa bile bunu dile getirmiyorlardı.

"Pek ortalarda görünmüyorsun," dedi Wilem, ağız dolusu kıymalı böreğin arasından. "Yoksa hasta falan mısın?"

"Tabii canım," diye dalga geçti Simmon. "Bir aydır hasta yatıyordu."

Ona ters ters bakıp homurdanan Wilem, bana bir anlığına Kilvin'i hatırlattı.

Yüz ifadesi Simmon'u güldürdü. "Wil benden daha kibar. Ben boş vaktinin çoğunu Imre'ye gidip gelerek, oradaki güzeller güzeli bir ozanla flört ederek geçirdiğini düşünüyorum." Yanımda duran lavta kutusunu işaret etti.

"Hastaymış gibi bir halin var." Wilem beni alıcı gözle süzdü. "Kadının sana pek iyi bakmıyor galiba."

"Onunkisi karasevda," dedi Simmon çokbilmişçe. "Ne yemek yiyebiliyor, ne de gözüne uyku giriyor. Aklı fikri kız arkadaşında olduğu için ders de çalışamıyor."

Söyleyecek bir şey düşünemedim.

"Gördün mü?" dedi Wile Simmon. "Gönlü gibi dilini de kaptırmış. Dostumuz tüm sözlerini ona saklıyor, bu yüzden bize edecek bir lafı yok."

“Ayıracak vakti de yok,” dedi Wilem, hızla tükenen kıymalı böreğinden başını kaldırarak.

Dediği elbette doğruydu; dostlarımı ihmal ediyordum, üstelik de kendimi ettiğimden bile fazla. Utançtan yüzümün kızardığım hissettim. Onlara gerçeği, yani bunun Üniversite’deki son dönemim olabileceğini ve ondan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığımı söyleyemezdim. Beş parasızdım.

Derdimi onlarla niçin paylaşmadığı bir türlü anlayamıyorsanız, hiç fakir kalmamışsınız demektir. Sadece iki tane gömleğe sahip olmanın, berbere paranız yetmediği için saçınızı bizzat kesmeniz gerekmesinin ne kadar utanç verici olduğunu bilemezsiniz. Öyleki bir süre önce düğmelerimden biri kopmuştu ve diğerleriyle uyumlu bir düğme almak için gereken tek bir şilini bile bulamamıştım. Pantolonumun dizi yırtılınca onu farklı renkteki bir iplikle dikmem gerekmişti. Yemeklerime katacak tuz alamadığım gibi dostlarımla dışarı çıktığımda içki de içemiyordum.

Kilviri in atölyesinden kazandığım paralar temel ihtiyaçlara gidiyordu: mürekkep, sabun, lavta telleri... bunlar dışında sahip olduğum tek şey gururumdu. Ne kadar çaresiz bir duruma düştüğümün en iyi iki dostum tarafından anlaşılmasını kesinlikle istemiyordum.

Şansım olağanüstü yaver giderse Devi’ye olan borcumun faizi için gereken iki talenti bulabilirdim. Fakat borcumu ödeyecek kadar paraya ek olarak bir sonraki dönemin harç ücretini toparlamam için bir mucize gerekiyordu. Üniversiteyi bırakmak zorunda kaldıktan ve Devi’ye olan borcumu ödedikten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de pilimi pırtımı toplayıp Denna’yı aramak için Aniline giderdim.

Söyleyecek bir söz bulamadan dostlarıma baktım. “Wil, Simmon, çok üzgünüm. Son zamanlarda öyle meşgulüm ki.”

Simmon’un yüzü biraz ciddileşti; yokluğuma dair hiçbir açıklamada bulunmadığım için kırıldığım görebiliyordum. “Biz de meşgulüz. Söylem ve kimya derslerinin yanında Siaruca konuşmayı

öğreniyorum.” Wil’e bakıp kaşlarım çatlı. “Bu arada dilinden nefret etmeye başladığımı da bil.”

“Tu kralim,” diye güler yüzlü bir karşılık verdi genç Cealdimli.

Simmon bana doğru dönüp takdire şayan bir açıksözlülükle konuştu. “Seni Fakülte ile Balıkhane arasında mekik dokuduğun anlardan daha sık görmek istiyoruz, hepsi o. Evet, kızlar harikadırlar, ama içlerinden biri dostumu benden çalarsa kıskanmadan edemem.” Beklenmedik ve sevecen bir tebessüm etti. “Sana o gözle baktığımdan değil ha.”

Gelip de boğazıma oturan yumru yüzünden yutkunmakta zorlandım. En son ne zaman özlendiğimi hatırlamıyordum bile. Çok uzun bir zamandır beni özleyecek hiç kimsem olmamıştı. Kendimi ağlayacakmış gibi hissediyordum. “Ortada kız falan yok. Ciddiyim.” Kendimi toparlamaya çalışarak sertçe yutkundum.

“Sim, sanırım dikkatimizden kaçan bir şey var.” Wilem beni tuhaf gözlerle süzüyordu. “Ona daha yakından bak.”

Simmon da beni alıcı gözle süzdü. Hedef olduğum bu bakışlar huzurumu kaçırmaya yetti ve akmaya hazırlanan gözyaşlarımı bastırdı.

“Bir bakalım,” dedi Wilem ders verircesine. “Genç E’lirimiz kaç dönemdir Üniversite’de okuyor?”

Saf saf bakan Sim işin farkına vardı. “Ah.”

“Lütfen biri neler olduğunu açıklayabilir mi?” diye huysuzca sordum.

Wilem sorumu kulak ardı etti. “Hangi derslere giriyorsun?”

“Her şeye,” dedim, yakınmak için bahane bulduğuma sevinerek. “Geometri, Revirde gözlem, Elxa Dal’ın yanında İleri Düzey Sempati. Ayrıca Balıkhane’de Manet’in çıraklığını yapıyorum.”

Simmon’un hayrete kapılmış gibi bir hali vardı. “Günlerdir uyumamış gibi gözüktüğüne şaşmamak lazım,” dedi.

Wilem kendi kendine kafa salladı. “Kilvin’in atölyesinde çalışmaya da devam ediyorsun, öyle değil mi?”

“Her gece bir iki saat.”

Simmon’un ağzı açık kaldı. “Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de enstrüman çalmayı mı öğreniyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Müzik beni ayakta tutan tek şey,” dedim, uzanıp lavtama dokunarak. “Üstelik çalmayı öğrendiğim falan yok. Sadece biraz pratik yapmam gerekiyor.”

Wilem ile Simmon bilmiş gözlerle bakıştılar. “Sence ne kadar daha dayanabilir?”.

Simmon beni tepeden tırnağa süzdü. “En fazla bir buçuk dönü.” “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum.

Wilem öne doğru eğildi. “Önünde sonunda hepimiz yutabileceğimizden fazlasını ısırırız. Ama bazı öğrenciler ağızlarmdakini ne zaman tükürmeleri gerektiğini bilmezler. Bir müddet sonra tükenirler. Ya okulu bırakırlar ya da sınavlarını berbat ederler. Bazılarıysa sapıtır.” Parmağıyla başına vurdu. “Bu genellikle burada ilk senesini geçirmekte olan öğrencilerin başına gelir.” Bana manalı bir bakış attı.

“Benim tükendiğim falan yok,” dedim.

“Git bir aynaya bak,” diye tüm samimiyetiyle nasihat verdi Wilem.

Dostlarımı iyi olduğuma dair temin etmek üzere ağzımı açtım, fakat tam o anda saat başı çanının çaldığını duydum. Acele bir veda etmeye zar zor vakit ayırabildim. Ona rağmen İleri Düzey Sempati’ye geç kalmamak için koşmam gerekti.

Elxa Dal iki orta boy maltızın arasında duruyordu. Özenle kesilmiş sakalı ve siyah hoca cüppesiyle bana hâlâ pek çok Atur oyununda yer alan o basmakalıp şeytani büyücüyü hatırlatıyordu. “Her birinizin hatırlaması gereken, sempaticinin ateşe bağlı olduğudur,” dedi. “Bizler onun efendileri ve köleleriyiz.”

Ellerini cüppesinin yenlerine sokup tekrar volta atmaya başladı. “Biz ateşin efendisiyiz, zira onu kontrol edebiliriz.” Elxa Dal yakındaki bir maltıza elinin tersiyle vurarak onun hafifçe çınlamasına sebep oldu. Kömürleri saran alevler açgözlülükle yükseldi. “Her şeyin içindeki enerji gizemciye aittir. Biz ateşe hükmederiz ve ateş bize itaat eder.” Dal yavaş adımlarla odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Arkasında kalan maltız sönükleşirken üzerine doğru yürüdüğü bir anda alevler sardı. Yaptığı gösteri hoşuma gitmişti.

Dal durup yeniden sınıfa baktı. “Ama aynı zamanda onun kölesiyiz. Çünkü ateş en yaygın enerji biçimidir ve enerji olmadan sempati konusundaki hünerlerimizin hiçbir anlamı kalmaz.” Sınıfa arkasını dönüp taş tahtadaki formülü silmeye başladı. “Malzemelerinizi hazırlayın. Bakalım bugün E’lir Kvothe ile kim kafa tokuşturacak.” Tüm öğrencilerin adım tahtaya yazmaya koyuldu. Benimkisi en tepedeydi.

Üç dönü önce Dal bizi birbirimize karşı yarıştırmaya başlamıştı. Buna düello diyordu. Bu uygulama sıkıcı derslere renk katsa bile içinde meşum bir unsuru da barındırıyordu.

Gizemiye’den her yıl yüz öğrenci çıkıyordu; belki de çeyreği bir guldene kavuşmuş olarak. Bu da dünyaya her yıl sempati eğitimi almış yüz kişinin daha katıldığı anlamına geliyordu. Günün birinde o veya bu sebepten dolayı bu insanlardan bazılarıyla düşman olabilirdik. Dal dile getirmemesine rağmen konsantrasyon ve yaratıcılığın ötesinde bir eğitim aldığımızın farkındaydık. Bize nasıl dövüşeceğimiz öğretiliyordu.

Elxa Dal düello sonuçlarını dikkatle takip ediyordu. Otuz sekiz kişilik sınıfta namağlup bir tek ben kalmıştım. Artık en kaim kafalı ve kıskanç öğrenciler bile Gizemiye’ye bu kadar kısa zamanda alınışımın bir hatadan kaynaklanmadığını kabul ediyorlardı.

Ayrıca düello yapmak az da olsa kâr getiriyordu, zira sonuçlar üzerine gizli saklı bahislere tutuşuluyordu. Kendi düellolarımız üzerine bahis oynamak istediğimiz zaman Sovoy ile ben paramızı birbirimizin

yerine yatırıyorduk. Tabii genelde benim yatıracak fazla param olmuyordu.

İşte bu yüzden malzemelerimizi hazırlarken Sovoy'la hafifçe çarpışmam tesadüf değildi. Ona masanın altından iki mangır verdim.

Bana bakmadan mangırları cebine attı. "Vay canına," dedi usulca. "Bugün kendine pek güveniyorsun."

Kayıtsızca omuz silkmeme rağmen aslında biraz gergindim. Döneme beş parasız başlamıştım ve o zamandan beri de sürünüyordum. Fakat dün Kilvin bana Balıkhane'deki bir dönemlik çalışmamın karşılığını vermişti: iki mangır. Bundan başka param yoktu.

Sovoy bir çekmeceyi karıştırarak sempati macunu, sicim ve birkaç parça metal çıkardı. "Bugün ne kadar kazanırız bilemiyorum. Senin için belirlenen oranlar giderek düşüyor. Sanırım bugün en fazla üçe bir alabilirsin. Öyle olsa bile üzerine oynayayım mı?"

İç geçirdim. Namağlupluğun kötü tarafı benim için belirlenen oranlardı. Dünkü oran ikiye birdi; yani kendi üzerime oynayarak bir peni kazanabilmem için iki penilik riske girmem gerekiyordu. "Bir şeyler planladım," dedim. "Şartlar belirlenene kadar bahis oynama. Ondan sonra benim için en az dörde bir verileceğini sanıyorum." "Dörde bir mi?" diye mırıldandı Sovoy, kucak dolusu öteberiyi toparlarken. "Dala karşı yarışmadığın sürece hiç sanmam." Bu iltifat karşısında azıcık kızaran yüzümü saklamak için başımı çevirdim.

Dal ellerini çırpınca herkes alelacele yerine geçti. Ben, Fenton adında Vintash bir oğlanla eşleştirildim. Sınıf sıralamasında benden bir basamak aşağıdaydı. Doğru şartlar altında beni zorlayabilecek az sayıda öğrenciden biri olduğu için ona saygı duyuyordum.

"Pekala," dedi Elxa Dal, ellerini birbirine sürterek. "Fenton, sen sıralamada daha aşağıdasın. Seç bakalım."

"Mumlar."

"Peki ya bağın?" diye âdet gereği sordu Dal. Mumlar için bağ daima ya fitil ya da balmumu olurdu.

“Fitil.” Fenton herkes görebilsin diye elindekini kaldırdı.

Dal bana doğru döndü. “Bağın?”

Elimi cebime atıp bağımı gösterişli bir hareketle çıkardım. “Kamış.” Bu sefer sınıftan mırıltılar yükseldi. Seçtiğim bağ çok saçmaydı. En iyi ihtimalle yüzde üçlük, olsa olsa yüzde beşlik bir aktarım sağlayabilirdim. Fenton’un fitili benim bağımdan on kat daha iyiydi.

“Kamış mı?”

“Kamış,” dedim, kendimi hissettiğimden daha emin bir sesle. Bu davranışım bahis oranlarını lehime çevirmezse başka ne çevirir bilmiyordum.

“Kamış olsun bakalım,” dedi Dal işi yokuşa sürmeden. “E’lir Fenton, Kvothe namağlup olduğu için kaynağı sen seçeceksin.” Hafif bir gülüşme tüm sınıfa yayıldı.

Kalbim duracak gibi oldu. İşte bunu beklemiyordum. Normalde bağı seçmeyen kişi kaynağı seçerdi. Ben maltızı seçmeyi planlamıştım. Ondaki ısı miktarı sayesinde kendi kendime yarattığım handikabı dengeleyebileceğimi sanıyordum.

Avantajını bilen Fenton sırıttı. “Kaynak yok.”

Yüzümü ekşittim. Sadece kendi vücut ısımızı çekebilecektik. En iyi şartlarda bile zor olan bu uygulama biraz tehlikeliydi de.

Kazanamazdım. Sadece namağlup sıfatımı yitirmekle kalmayacaktım, aynı zamanda son iki mangırımla bahse tutuşmaması için Sovoy’a bir işaret verme imkânım da yoktu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım, fakat daha şimdiden bir grup öğrenciyle sessiz ama hararetli bir pazarlığa girişmişti bile.

Fenton ile ben tek kelime etmeden büyük bir iş masasının zıt taraflarına geçtik. Elxa Dal önümüze kalın birer mum koydu. Amaç rakibin mumunu yakarken onun aynı şeyi yapmasına engel olmaktı. Bu da zihnini iki farklı parçaya ayırmanı gerektiriyordu. Parçalardan biri elindeki fitilin (ya da ahmağın tekiysen kamışın) yakmaya çalıştığın mumun fitiliyle aynı olduğuna yönelik bir Alar’ı sabit tutmaya

çalışırdı. Sonra da kendi kaynağından enerji alarak karşı tarafın mumunu yakardın.

Bu arada zihninin ikinci parçası rakibin elindeki fitilin senin mumunkiyle aynı *olmadığına* yönelik inancı korumakla uğraşırdı.

Tüm bunlar kulağa zor gelebilir. Ama inanın bana, gerçekte ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz.

İşin kötüsü bu sefer kolayca enerji alabileceğimiz bir kaynağın olmamasıydı. Kendimizi kaynak olarak kullanırken dikkatli davranmamız gerekiyordu. Bedenlerimizin sıcak olmasının bir sebebi vardır. Bu ısının kaybolması vücudumuza hiç iyi gelmez.

Elxa Dal'ın verdiği bir işaretle düelloya başladık. Ben hemen zihnimin tamamını kendi mumumu savunmaya verip kara kara düşünmeye koyuldum. Kazanmam mümkün değildi. Ne kadar usta bir eskrimci olursanız olun, rakibinizde Ramston çeliğinden yapılma bir kılıç varken siz bir söğüt dalıyla dövüşmeyi seçmişseniz kaybetmeniz kaçınılmazdır.

Kendimi Taşın Kalbine indirdim. Ardından zihnimin büyük bölümüyle mumumu korumayı sürdürürken birkaç söz mırıldandım ve kendi mumumla rakibiminki arasında bağ kurdum. Uzanıp mumumu yan yatırdım ve böylece Fenton'u kendi mumunun devrilmesine engel olması için ileri atılmaya zorladım.

Bu boşluktan istifade ederek Fenton'un mumunu yakmaya çalıştım. Kendimi bu işe verdim ve sağ kolumdan kamışı tutan elime kadar bir soğuğun yayıldığını hissettim. Hiçbir şey olmadı. Mumu soğuk ve sönük kaldı.

Elimle mumumun fitilini örterek onu Fenton'un gözünden sakladım. Bu yaptığım basit bir hileydi ve hünerli bir sempatici karşısında kullanışsızdı, fakat o an tek umudum Fenton'un dikkatini bir şekilde dağıtmaktı.

"Hey Fen," dedim. "Tenekeci, Tehlinler, çiftçi kızı ve tereyağı güğümüyle ilgili fıkrayı duydun mu?"

Fenton hiç tepki vermedi. Var gücüyle konsantre olmuş yüzü solgundu.

Dikkat dağıtma çabalarımdan vazgeçtim. Fenton bu şekilde alt edilemeyecek kadar akıllıydı. Hem ayrıca kendi mumumu güvende tutmak için gereken konsantrasyonu sürdürmekte zorlanıyordum. Kendimi Taşın Kalbi'ne daha da indirip iki mum, fitil ve kamış haricinde tüm dünyayı unuttum.

Bir dakika sonra sırtımı buz gibi bir ter kaplamıştı. Titremeye başladım. Fenton bunu görünce morarmış dudaklarım kıvırarak gülümsedi. Çabalarımı ikiye katladım; fakat rakibimin mumu, onu yakmaya yönelik en yoğun girişimlerime bile direndi.

Tüm sınıfın çıt çıkarmadan beklediği beş dakika daha geçti. Çoğu düello bir iki dakikadan uzun sürmezdi. Taraflardan biri daha büyük bir zekâya veya iradeye sahip olduğunu kısa zamanda gösterirdi. Artık iki kolum da soğuktu. Fenton'un boynundaki bir kasın seğirdiğini fark ettim; sağrısını ısıran bir sineği kovmak için kası seğiren bir atta olduğu gibi. Sonra titremesini bastırarak kaskatı durdu. Mumumun fitilinden azıcık duman çıkmaya başladı.

Daha da azmettim. Nefesimin sıkılı dişlerim arasından çıktığını, dudaklarımın vahşi bir .sırıtışla aralandığını fark ettim. Fenton'un bundan haberi yok gibiydi; gözleri dalgın ve donuk bakıyordu. Tekrar sarsıldım, hem de neredeyse Fenton'un elinin titreyişini gözden kaçıracak kadar şiddetle. Sonra Fenton'un başı yavaşça masaya doğru eğilmeye başladı. Gözkapakları kendiliğinden kapandı. Biraz daha yüklendim ve akabinde karşıdaki mumun fitilinin tütmesiyle ödüllendirildim.

Fenton başım indirerek gözlerini mumuna dikti. Fakat mumunu savunacağı yerde elini vazgeçercesine ağır ağır salladı ve kolunu yastık yaparak kafasını masaya dayadı.

Dirseğinin hemen yanındaki mum hafifçe yanmaya başlarken dönüp bakmadı bile. Kesik kesik tutulan kısa bir alkışa hayret nidaları karıştı.

Biri sırtımı sıvazladı. “Şuna bak. Yorgun düştü.”

“Hayır,” derken dilim zar zor dönüyordu. Masanın karşı tarafına doğru uzandım. Sarsak parmaklarla fitili tutan eli açtım ve rakibimin avucunda kan gördüm. “Dal Hoca,” dedim elimden geldiği kadar acele ederek. “Fenton ürperti geçiriyor.”

Ama Dal çoktan harekete geçmişti bile. Oğlanın omuzlarına bir battaniye sardı. “Sen.” Rasgele bir öğrenciyi işaret etti. “Git Revir’den birini getir. Koş!” Öğrenci oradan koşarak ayrıldı. “Aptalca,” diye söylendi Dal Hoca, bir ısı bağı kurarak. Dönüp bana baktı. “Sen de biraz gezinsen iyi olur. Durumun onunkinden iyi gözükmüyor.”

O gün başka düello yapılmadı. Dersin geri kalanı Elxa Dal’ın gözetimindeki Fenton’un yavaş yavaş kendini toparlamasıyla geçti. Yaşlıca bir El’the Revir’den geldiği sırada Fenton titreme nöbetine kapılacak kadar ısınmıştı. Çeyrek saatlik yoğun bir battaniye ve sempati tedavisinin ardından Fenton sıcak bir şeyler içebildi. Yine de ellerinin titremesi durmamıştı.

Tüm şamata kesildiğinde neredeyse üçüncü çan çalacaktı. Dal Hoca tüm öğrencileri yerlerine oturttu ve herkesi birkaç söz dinletecek kadar susturmayı başardı.

“Bugün bağcı ürpertisinin iyi bir örneğini gördük. Vücut hassas bir sistemdir ve birkaç derecelik ısı kaybı bile her şeyi altüst edebilir. Hafif bir ürperti, tıpkı adından da anlaşılabileceği gibi biraz üşütür. Fakat daha beter durumlarda insanı şoka sokup hipotermiye yol açabilir.” Dal etrafına bakındı. “Biri bana Fenton’un hatasını söyleyebilir mi?” Kısa bir sessizliğin ardından bir el kalktı. “Evet Brae?”

“Kan kullandı. Kan ısı kaybettiği zaman vücudun tamamı soğur. Bu her zaman avantajlı bir durum değildir, çünkü uzuvlar aşırı ısı kaybına iç organlardan daha çok dayanabilir.”

“Öyleyse niye kan kullanılsın ki?”

“Etten daha çabuk ısı üretir de ondan.”

“En fazla ne kadarlık kan kullanması güvenliydi?” Dal odaya bakındı.

“İki derecelik?” diye fikir yürüttü biri.

“Bir buçuk,” diye düzeltti Dal ve bunun ne kadarlık ısı sağlayacağını göstermek amacıyla tahtaya birkaç formül yazdı. “Bulgulara bakarak Fenton’un ne kadarlık kan kullandığını düşünebiliriz?”

Bir duraksama yaşandı. Sonunda Sovoy söz aldı. “Sekiz ya da dokuz derecelik.”

“Çok iyi,” dedi Dal somurtarak. “En azından birinizin kitap okuduğunu bilmek ne hoş.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Sempati iradesi zayıflara göre olmadığı gibi kendine aşırı güvenenlere göre de değildir. Fenton’a ihtiyaç duyduğu tedaviyi uygulamasaydık sessiz sedasız uyuyakalır ve ölürdü.” Sözlerinin iyice anlaşılması için duraksadı. "Kendinizi fazla zorlayıp kontrolü yitirmemek için sınırlarınızı iyi bilmelisiniz.”

Üçüncü çan çaldı ve sınıf, gitmek için kalkan öğrencilerin sesleriyle doldu. Dal Hoca sesini duyurabilmek için bağırdı. “E’lir Kvothe, sen biraz kalır mısın?”

Yüzümü ekşittim. Sovoy arkamdan gelip omzumu sıktı ve fısıldayarak dedi ki, “Şans.” Zaferimi mi kastettiğini, yoksa bana iyi şans mı dilediğini anlayamadım.

Herkes gittikten sonra Dal tahtayı silmekte kullandığı bezi bırakıp bana doğru döndü. “Eee,” dedi havadan sudan konuşurcasına, “sana nasıl bir oran belirlendi?”

Bahsi bilmesine şaşırmadım. “On bire bir,” diye itiraf ettim. Yirmi iki mangır, yani iki talentin biraz üstünde kazanmıştım. Cebimdeki paranın varlığı içimi ısıtıyordu.

Bana kuşkulu gözlerle baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Düellonun sonunda sen de epey solgundun.”

“Biraz üşüdüm o kadar,” diye yalan söyledim.

Aslında Fenton'un kendinden geçmesini takip eden hengamede sınıftan usulca çıkmış ve arka koridorların birinde korku dolu birkaç dakika geçirmiştim. Nöbeti andıran titremelerle ayakta zor durabilmiştim. Neyse ki hiç kimse beni koridorda, çenemi dişlerimin kırılacağından korkacağım kadar sertçe sıkarken yakalamamıştı.

Beni o halimle gören olmadığı için itibarımı koruyordum.

Dal bana gerçeği tahmin ettiğini gösteren bir bakış attı. "Buraya gel," diyerek halen yanan maltızlardan birini işaret etti. "Biraz sıcaktan zarar gelmez."

Karşı çıkmadım. Ellerimi ateşe doğru tutarken biraz gevşediğimi hissettim. Ansızın ne kadar yorgun olduğumun ayırdına vardım. Uykusuzluktan gözlerim kapanıyor, kemiklerim kurşundan yapılmışçasına vücudumu taşımakta zorlanıyordum.

Gönülsüzce iç geçirerek ellerimi geri çektim ve gözlerimi açtım. Dal dikkatle suratıma bakıyordu. "Gitmem gerek," dedim biraz pişmanlık taşıyan bir sesle. "Ateşinizi kullandırdığınız için teşekkürler."

"Nasılsa ikimiz de sempaticiyiz," dedi Dal, eşyalarımı toplayıp kapıya doğru yürürken bana dostane bir edayla el sallayarak. "Canın ne zaman isterse kullanabilirsin."

O gece Yatakhane'de bir kapıyı çaldım. Kapıyı Wilem açtı. "Aynı gün içinde ikinci kez görüşüyoruz. Bu onuru neye borçluyum?" "Sanırım biliyorsun," diye söylendim ve kapıyı iterek açıp hücreye benzer küçük odaya girdim. Lavta kutumu duvara dayayıp kendimi bir sandalyeye attım. "Kilvin beni atölyeden kovdu."

Wilem yatağında biraz öne kaykıldı. "Niye ki?"

Ona mânalı bir bakış attım. "Herhalde sen ve Simmon öyle istediğiniz içindir."

Beni biraz süzdü, sonra da omuz silkti. "Düşündüğümden daha çabuk anladın." Yanağım sıvazladı. "Pek öfkeli gözükmüyorsun." Aslında kısa bir süre öncesine kadar öfkeden köpürüyordum. Tam şansım açılmaya başlamışken iyi niyetli dostlarımın işime burunlarını

sokmaları sebebiyle para kazandığım tek işi bırakmaya zorlanmıştım. Ama hışımla yanlarına gidip onlara esip gürleyeceğime Fakülte'nin damına çıkmış ve bir süre lavta çalmıştım.

Her zaman olduğu gibi müziğim beni sakinleştirmişti. Çalarken bir yandan da durum değerlendirmesi yapmıştım. Manet'in yanındaki çıraklığım iyi gidiyordu, fakat öğrenecek o kadar çok şey vardı ki: tuğla ocaklarının yakılması, doğru yoğunlukta tel çekilmesi, istenilen etki için uygun alaşımlar seçilmesi... Sembollerde olduğu gibi tüm bunları bir çırpıda öğrenmemin bir yolu yoktu. Hem zaten Kilvin'in atölyesinde çalışarak Devi'ye olan borcumu ay sonunda kapatacak kadar para kazanamazdım, hele ki gelecek dönemin harcını çıkarayım.

"Aslında öfkeliydim," diye itirafta bulundum. "Ama Kilvin beni bir aynaya bakmaya zorladı." Bitkinlikle tebessüm ettim. "Berbat görünüyorum."

"Üstünden at arabası geçmiş gibisin," diye beni soğukkanlılıkla düzeltti, sonra da utangaç bir suskunluğa gömüldü. "Kızmamana sevindim."

Kapı çalındı, sonra içeri Simmon girdi. Beni orada otururken görünce yüzünde beliren şaşkınlığın yerini hemen suçluluk aldı. "Şey, Balıkhane'de olman gerekmiyor muydu?" diye geveledi.

Ben bir kahkaha atınca rahatlaması görülmeye değerdi. Wilem diğer sandalyenin üstündeki bir deste kâğıdı aldı ve Simmon'u oraya oturttu.

"Affedildiniz," dedim lütufta bulunurcasına. "Sizden bir tek şunu istiyorum: bana Eolian hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dönüp Durmak

Eolian ne zamandır aranılan aktörümüzün bizi beklediği yer. Hikâyeyi ona doğru yönlendirdiğimi unutmadım. Bazen olduğum yerde dönüyor gibi görünürsem bilin ki bu doğaldır, zira o ve ben daima birbirimizin etrafında dönüp durduk.

Neyse ki hem Wilem hem de Simmon daha önce Eolian'da bulunmuşlardı. Ben de bilmediklerimi onlardan öğrendim.

Imre'de gidip müzik dinleyebileceğiniz pek çok yer vardı. Aslında neredeyse her hanın, tavernanın ve misafirhanenin arka planında bir şeyler tıngırdatan, öttüren veya şarkı söyleyen bir müzisyene rastlamak mümkündü. Fakat Eolian apayrıydı. Şehirdeki en iyi müzisyenleri ağırlardı. İyi müzikle kötüyü birbirinden ayırt edebiliyorsanız en iyilerin Eolian'da bulunduklarını bilirdiniz.

Eolian'ınkapısından girmek bir bakır mangıra patlardı. İçeri girdikten sonra orada istediğiniz kadar kalabilir, gönlünüzce müzik dinleyebilirdiniz.

Fakat kapıda para ödemek bir müzisyene içeride müzik yapma hakkı vermezdi. Eolian'ın sahnesine adım atmak isteyen bir müzisyen, bu ayrıcalık için kesenin ağzını açmak zorundaydı: bir gümüş talenti. Doğru söylüyorum, insanlar Eolian'da müzik dinlemek için değil, müzik yapmak için para öderlerdi.

Bir insan niye sırf müzik yapabilmek için bu kadar büyük bir ücreti ödemeye katlanır? Eh, parayı verenlerden bazıları kendilerini tatmin etmek isteyen zenginlerdi. Onlar için bir talent böyle bir gururu yaşamak adına büyük bir bedel değildi.

Fakat işini ciddiye alan müzisyenler de para öderlerdi. Sergilediğiniz performans seyircileri ve oranın sahiplerini yeteri kadar etkilerse size bir yadigar verilirdi: bir broşa ya da kolyeye tutturulabilecek kadar küçük, gümüş bir mızıka. Kabiliyet mızıkaları, Imre'nin üç yüz kilometre ötesine kadar pek çok büyük handa bir saygınlık nişanı olarak kabul görürdü.

Kabiliyet mızıkanız yanınızda olduğu sürece Eolian'a bedava girebilir ve canınız ne zaman isterse bir şeyler çalabilirdiniz.

Kabiliyet mızıkasından doğan tek sorumluluk gösteri mecburiyetiydi. Bir mızıka kazanmışsanız çalmak için sahneye davet edildiğiniz olurdu. Bu genellikle ağır bir mesuliyet değildi, zira Eolian'a sık sık uğrayan soylular hoşlarına giden müzisyenlere çoğunlukla para ve çeşitli hediyeler verirlerdi. Bunu kemancıya içki ısmarlamanın zenginlere özgü bir versiyonu şeklinde de düşünebilirsiniz.

Bazı müzisyenler mızıka kazanmayı ummasalar bile sahneye çıkarlardı. Öyle büyük bir ücrete katlanmalarının sebebi Eolian'da sizi ne zaman kimin dinlediğinin hiç belli olmamasıydı. İyi çalman bir şarkıyla mızıka kazanamasanız bile kendinize varlıklı bir hami bulabilirdiniz.

Bir hami.

"Kulaklarına inanmayacaksın," dedi bir akşam Simmon, bayrak meydanındaki geleneksel bankımızda otururken. Wilem o sırada Anker'ınYeri'ndeki bir garson kıza kur yapmakla meşgul olduğundan yalnızdık. "Öğrenciler geceleri Fakülte'de tuhaf tuhaf sesler duyuyorlarmış."

"Sahi mi?" dedim sahte bir ilgisizlikle.

Simmon sözlerini sürdürdü. "Evet. Bazıları seslerin binada kaybolup açlıktan ölen bir öğrenciden geldiğini söylüyor." Öykü anlatan bir ihtiyar gibi parmağıyla burnunun yanma vurdu. "Konuşulanlara bakılırsa bu öğrenci hâlâ koridorlarda geziyor, ama dışarı çıkan yolu bir türlü bulamıyormuş."

"Ah."

"Bazıları da onun öfkeli bir ruh olduğunu söylüyor. Hayvanlara, özellikle de kedilere işkence yapıyormuş. Zaten öğrencilerin gece geç vakit duydukları da işkence gören kedilerin miyavlamalarına benziyormuş. Anladığım kadarıyla korkunç bir sesmiş."

Ona uzun uzun baktım. Kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutar gibi bir hali vardı. “Öf, gül de rahatla,” dedim kızmış gibi yaparak. “Hadi, ne duruyorsun? Ama bil ki kedi miyavlaması gibi bir ses çıktığı falan yok.”

Simmon neşe içinde kıkırdamaya başladı. Ona biraz tevazu öğretebilmeyi umarak yanında getirdiği minik pastalardan bir tane aldım.

“Demek hâlâ kararlısın?”

Kafa salladım.

Simmon rahatlamış gözüktü. “Vazgeçmenden çekiniyordum. Son zamanlarda lavtanı yanında hiç görmüyorum.”

“Gerek kalmadı da ondan,” diye açıkladım. “Artık pratik yapmak için bol bol zamanım var, o yüzden etrafta gizlice dolaşmakla uğraşmıyorum.”

Önümüzden bir grup öğrenci geçerken içlerinden biri Simmon’a el salladı. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Bu Matem günü,” dedim.

“O kadar çabuk mu?” diye sordu. “Daha iki dönü önce paslandığından yakmıyordun. Her şeyi bu kadar hızlı mı hatırladın?”

“Hepsini değil,” diye itiraf ettim. “Tüm unuttuklarımı hatırlamam yıllar alacak.” Omuz silkip pastalardan sonuncusunu da ağzıma attım. “Ama artık zorlanmıyorum. Müzik ellerime takılıp kalmıyor. Sadece…” Açıklamak için uygun sözcükleri aradım, sonra omuz silkmekle yetindim. “Hazırım, işte o kadar.”

Doğrusunu söylemek gerekirse en az bir ay, hele hele koca bir talenti harcamadan önce bir yıl daha pratik yapmak isterdim. Ama zamanım kalmamıştı. Dönem bitmek üzereydi. Devi’ye olan borcumu ve yeni dönemin harç ücretini ödemek için paraya ihtiyacım vardı. Daha fazla bekleyemezdim.

“Emin misin?” diye sordu Sim. “Sahneye çıkanların çok yetenekli olduklarını duydum. Bu dönemin başlarında yaşlı bir adam, kocası savaşa giden bir kadın hakkında şarkı söyledi.”

“‘Köyün Demircisi,’” dedim.

“Neyse işte,” diye geçiştirdi Simmon. “Asıl söylemeye çalıştığım çok iyi çaldığıydı. Onu dinlerken güldüm, ağladım, yüreğim sızladı.” Bana kaygılı bir bakış attı. “Yine de mızıka kazanamadı.”

Kendi kaygımı bir tebessümle gizledim. “Daha beni çalarken hiç dinlemedin, öyle değil mi?”

“Dinlemediğimi biliyorsun,” diye çıkıştı.

Gülümsedim. Yeteneğim körelmişken Wilem ile Simmon’a şarkı çalmayı reddetmiştim. Onların fikirleri benim için Eolian'daki dinleyicilerinki kadar önemliydi.

“Eh, öyleyse bu Matem’de eline fırsat geçecek,” diye takıldım. “Gelecek misin?”

Simmon kafa salladı. “Wilem de geliyor. Tabii deprem olmaz veya gökten kan yağmazsa.”

Batan güneşe bir göz attım. “Gitmeliyim,” deyip ayağa kalktım. “Eskisi gibi olabilmek için daha kırk fırın ekmek yemem lazım.”

Sim arkamdan el sallarken Yemekhaneye yollandım. Orada kaşığımı bezelyelerime daldıracak ve gri renkli, yassı, sert bir etten bir parça koparacak kadar kaldım. Küçük ekmeğimi yanıma alıp masadan kalkarken yakınlardaki öğrencilerin şaşkın bakışlarına maruz kaldım.

Koğuş’a gidip yatağımın ayak ucundaki sandıktan lavtamı çıkardım ve Fakülte’ye doğru yola koyuldum. Sim’in bahsettiği dedikodular sebebiyle çatıya bu sefer daha farklı bir yoldan, kuytu bir pasaja inen bir dizi atık su borusunu kullanarak çıktım. Olabildiğince az dikkat çekmek istiyordum.

Elma ağacının bulunduğu tenha avluya vardığım sırada hava tamamen kararmıştı. Binanın tüm pencereleri de karanlık olduğundan,

damdan aşağı bakarken gölgelerden başka hiçbir şey görmedim. “Auri,” diye seslendim. “Orada mısın?”

“Geç kaldın,” diye alıngan bir cevap yükseldi.

“Özür dilerim,” dedim. “Yukarı gelmek ister misin?”

Kısa bir duraksama yaşandı. “Hayır. Sen aşağı gel.”

“Bu gece fazla ay ışığı yok,” dedim en cesaret verici ses tonumla. “Yukarı çıkmak istemediğinden emin misin?”

Aşağıdaki çalıların hışırdadığını duydum, sonra da Auri’nin bir sincap gibi ağaca tırmanmasını seyrettim. Kız çatı kenarı boyunca koşup benden birkaç metre ötede durdu.

En iyi tahminlerime göre Auri benden birkaç yaş büyüktü ama kesinlikle yirmiden fazla değildi. Hep kollarını ve bacaklarını çıplak bırakan yırtık pırtık kıyafetler giyerdi. Benden neredeyse otuz santim daha kısaydı ve epey cılızdı. Bu durum yalnızca ufak tefek bir cüsseye sahip olmasından kaynaklanmıyordu. Auri’nin avurtları çöküktü ve çıplak kolları çıta gibi incecikti. Uzun saçı o kadar ince telliydi ki koşarken peşinden bir bulut gibi uçuşuyordu.

Onu saklandığı yerden çıkarmam uzun sürmüştü. Ne zamandır pratik yaparken birinin beni avludan dinlediğinden kuşkulanıyordum, ama onu fark etmeden önce yaklaşık iki dönü geçmesi gerekmişti. Kıtlıktan çıkmışa benzediğini görünce, Yemekhane’den aşırabildiklerimi götürüp onun için avluya bırakmaya'başlamıştım. Buna rağmen lavta çalışmalarımı sürdürürken çatıda yanıma gelmesi için bir dönü daha geçmesi gerekmişti.

Son birkaç gündür benimle konuşmaya bile başlamıştı. Onun somurtkan ve kuşkucu biri olacağını sanmıştım, ama gerçek hiç de öyle değildi. Coşkulu ve şen şakraktı. Onu her gördüğümde aklıma Tarbean’daki halim gelse bile aramızda fazla bir benzerlik yoktu. Auri tertemiz ve neşe doluydu.

Açık havadan, parlak ışıklardan ve insanlardan hoşlanmazdı. Dellenip Barınak’a kapatılmadan önce kaçarak hocaların elinden

kurtulmuş bir öğrenci olduğunu tahmin ediyordum. Hâlâ utangaç ve ürkek davrandığı için hakkında fazla bir şey öğrenememiştim. Ona adını sorduğumda hemen kaçıp gitmiş ve günlerce geri dönmemişti.

Bu yüzden ona bir ad vermiştim: Auri. Lâkin kalbimde onu mini minnacık bir peri kızı olarak görüyordum.

Auri birkaç adım yaklaştı, durup bekledi, sonra ileri atıldı. Bunu birkaç kez tekrarladı, ta ki tam önüme gelene dek. Hareketsiz dururken saçları bir hale gibi başının etrafına yayıldı. Ellerini çenesinin altına kadar kaldırdı. Uzanıp gömleğimin kolunu çekiştirdi, sonra elini geri çekti. “Bana ne getirdin?” diye heyecanla sordu.

Gülümsedim. “Sen bana ne getirdin?” diye ona hafiften takıldım.

Tebessüm ederek elini uzattı. Ay ışığı altında avucunda bir şey parlıyordu. “Bir anahtar,” dedi gururla, onu elime tutuşturarak.

Anahtarı aldım. Huzur verici bir ağırlığı vardı. “Çok güzelmiş,” dedim. “Nereyi açıyor?”

“Gökteki ayı,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Öyleyse epey işime yarayacak demektir,” dedim, anahtarı evirip çevirerek.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” karşılığını verdi. “Böylece ayda bir kapı bulursan onu açabilirsin.” Çatıya bağdaş kurup oturdu ve bana sırıtarak baktı. “Tabii öyle pervasız bir davranışı teşvik etmiyorum.”

Ben de bağdaş kurdum ve lavta kutumu açtım. “Sana biraz ekmek getirdim,” deyip beze sarılı kahverengi arpa ekmeğini ona verdim. “Ve bir şişe de su.”

“Bunlar çok güzelmiş,” dedi kibarca. Şişe onun ufacık ellerinde kocaman duruyordu. “Suda ne var?” diye sorarken şişenin tıpasını çıkardı ve bir gözünü kapatarak içine baktı.

“Çiçekler,” dedim. “Ve ayın bu gece gökyüzünde olmayan parçası. Onu da içine koydum.”

Başını kaldırdı. “Ben ayı zaten söyledim,” dedi azıcık sitem ederek.

“Öyleyse sadece çiçekler. Ve bir yusufçuğun sırtından aldığım parıltı. Aslında parıltıyı aydan alacaktım, ama bula bula mavi bir yusufçuğun parıltısını bulabildim.”

Şişeyi eğdirip bir yudum su içti. “Enfes,” derken yüzüne düşen birkaç tel saçı geriye itti.

Auri bezi yere açıp karnını doyurmaya koyuldu. Ekmekten ufak ufak parçalar kopartıp onları nazikçe çiğniyor, her nasılsa bir kral sofrasındaymış gibi görünmeyi beceriyordu.

“Beyaz ekmekten hoşlanırım,” dedi lokmaları arasında.

“Ben de,” diyerek oturur konuma geçtim. “Tabii bulabilirsem.”

Kafa sallayarak yıldızlı gökyüzüne ve hilal biçimindeki aya baktı. “Havanın bulutlu olmasından da hoşlanırım. Ama bu da fena değil. İnsana keyif veriyor. Tıpkı Şeyaltı gibi.”

“Şeyaltı mı?” diye sordum. Auri nadiren bu kadar konuşkan davranıyordu.

“Ben Şeyaltı’nda yaşıyorum,” dedi rahat bir tavırla. “Her yere uzanır.”

“Şeyaltı’nı seviyor musun”

Auri’nin gözleri parladı. “Tanrı aşkına, hem de nasıl. Şeyaltı harikadır. Orada sonsuza dek bakabilirsin.” Başım bana doğru çevirdi. “Sana bir haberim var,” dedi sataşırcasına.

“Neymiş o?” diye sordum.

Bir lokma daha ısırdı ve konuşmadan önce lokmasını yutmayı bekledi. “Dün gece dışarı çıktım.” Muzipçe gülümsedi. “Şeylerin tepesine.”

“Sahi mi?” dedim şaşkınlığımı saklamakla uğraşmakşızın. “Hoşuna gitti mi?”

“Hem de çok. Sonra biraz gezindim,” dedi yaptığından memnuniyet duyduğunu belli ederek. “Elodin’i gördüm.”

“Elodin Hocayı mı?” diye sordum. Kafa salladı. “O da şeylerin tepesinde miydi?”

Ağzındakini çiğnerken kafasını tekrar salladı.

“Peki o seni gördü mü?”

Yeniden yükselen kıkırdamaları onu bir anda on sekiz yerine sekiz yaşındaymış gibi gösterdi. “Beni hiç kimse görmez. Hem zaten Elodin rüzgarı dinlemekle meşguldü.” Ellerini boru gibi yapıp ağzına götürdü ve rüzgarın uluması gibi bir ses çıkardı. “Dün gece dinlemesi güzel bir rüzgar vardı,” diye sır verircesine ekledi.

Ben duyduklarımdan bir anlam çıkarmaya çalışırken Auri ekmeğini bitirdi ve heyecanla el çırptı. “Çal artık!” dedi soluk soluğa. “Çal! Çal! Çal!”

Sırıtarak lavtamı kutusundan çıkardım. Auri’den daha coşkulu bir seyirci bulamazdım.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnletecek Bir Yer

”Bugün farklı görünüyorsun,” diye gözlemde bulundu Simmon. Wilem de homurdanarak onu doğruladı.

“Kendimi farklı hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Farklı ama iyi.” Üçümüz Imre yolunda yürüyorduk. Hava güneşli ve sıcaktı. Acelemiz de yoktu.

“Sanki daha bir... sakinsin,” diye devam etti Simmon, elini saçlarında gezdirerek. “Keşke kendimi senin göründüğün kadar sakin hissedebilseydim. ”

“Keşke ben de,” diye mırıldandım.

Simmon vazgeçmedi. “Daha sertsin.” Yüzünü ekşitti. “Hayır. Daha... sıkı görünüyorsun.”

“Sıkı mı?” Gergin bir kahkaha atarak biraz olsun gevşedim. “İnsan nasıl sıkı görünebilir ki?”

“Sıkı işte.” Omuz silkti. “Fırlamaya hazır bir yay gibi.”

“Duruşu yüzünden,” dedi Wilem, her zamanki düşünceli sessizliğini bozarak. “Başını ve omuzlarını arkaya atıp dimdik duruyor.” Konuşurken elleriyle de göstermeyi ihmal etmedi. “Adım atarken tüm tabanı yere basıyor. Koşacakmış gibi sadece ucu ya da duracakmış gibi sadece topuğu değil. Yere kocaman basarak toprağı sahipleniyor.”

Kendi kendimi izlemeye çalışırken anlık bir beceriksizlik yaşadım. Elbette ki nafile bir çabaydı.

Simmon ona göz ucuyla baktı. “Biri Puppet’ın yanında vakit geçirmiş anlaşılan.”

Wilem omuz silkerek onu üstü kapalı bir şekilde doğruladı ve yolun yanındaki ağaçlara bir taş attı.

“İkide bir bahsettiğiniz bu Puppet da kim?” diye sordum, biraz da konuyu değiştirmek için. “Meraktan neredeyse çatlayacağım.”

“Biri sahiden de meraktan çatlayabilseydi o kişi sen olurdun,” dedi Wilem.

“Vaktinin çoğunu Arşiv’de geçirir,” dedi Sim tereddütle, hassas bir konuya değindiğim bilerek. “Sizi tanıştırmak zor olur, çünkü... biliyorsun işte.”

Taşköprü’ye, Üniversite ile Imre arasındaki Omethi Nehri'ni kateden gri taşlardan yapılmış o kadim kemere vardık. Bir uçtan ötekine altmış metreden uzun, tepe noktası nehirden on sekiz metre yüksekliğinde olan Taşköprü, Üniversite'nin tüm simgelerinden daha fazla hikâyeye ve efsaneye konu olmuştu.

“Tükür de şansın açılsın,” diye teşvik etti Wilem, köprüye çıktığımız zaman. Sonra kendi tavsiyesine kendisi uydu. Onu taklit eden Simmon çocuksu bir coşkuyla köprünün yanından aşağı tükürdü.

“Şansın bu işle bir ilgisi yok,” diyecek gibi oldum. Bunlar Arwyl Hoca’nın Revir’de belki de bin kez tekrarladığı sözlerdi. Dilimin ucuna kadar geldiler, sonra onları yutup ben de tükürdüm.

Imre'nin tam kalbinde bulunan Eolian’ın ön kapısı, kentin taş döşeli merkez meydanına bakıyordu. Meydanda banklar, çiçek açan birkaç ağaç ve bir de havuz bulunuyordu. Havuzda kaçma çabaları en fazla yapmacık diye nitelendirilebilecek bir grup yan çıplak orman perisini kovalayan bir satir heykeli mevcuttu. Etrafta gezinen iyi giyimli insanların neredeyse üçte birinin yanında o veya bu müzik aleti vardı. En az yedi tane lavta saydım.

Biz Eolian’a yaklaşırken kapıcı geniş siperlikli şapkasının ucunu tutarak bize selam verdi. Esmer tenli ve güçlü kuvvetli adamın boyu en az bir doksandı. “Bir mangır rica edeyim, genç beyefendi,” diyerek gülümsedi. Wilem ona bir sikke uzattı.

Adam daha sonra aynı neşeli tebessümle bana doğru döndü. Elimdeki lavta kutusuna bakarak bir kaşını kaldırdı. “Burada yeni bir yüz görmek ne güzel. Kuralları biliyor musun?”

Kafa sallayarak ben de ona bir mangır verdim.

Adam içeriyi işaret etti. “Barı görüyor musun?” Salonun karşı duvarı boyunca uzanan maun ağacından yapılma on beş metrelik tezgahı

görmemek mümkün değildi. “Sahneye doğru kıvrılan ucunu da görüyor musun?” Kafa salladım. “Bak orada taburede oturan bir adam var. Mızıka kazanmayı deneyeceksen onunla konuşmalısın. Adı Stanchion dur.”

Aynı anda dönüp birbirimize baktık. Lavtamı omzuma vurdum. “Teşekkürler...” Adını bilmediğim için devam edemedim.

“Deoch.” Kendine has rahat bir tavırla yeniden gülümsedi.

Ani bir isteğe kapılarak elimi uzattım. “Deoch ‘içmek’ anlamına gelir. Daha sonra size bir bardak içki ısmarlayabilir miyim?”

Adam bana uzun uzun baktıktan sonra bir kahkaha attı. Göğsünden yükselen ses gamsız ve mutluydu. Elimi tüm içtenliğiyle sıktı. “Olur tabii.”

Deoch elimi bırakıp arkama baktı. “Simmon, bunu bize sen mi getirdin?”

“Aslında o beni getirdi.” Simmon kapıcıyla yaptığım kısa sohbetten huzursuzluk duymuş gibiydi, fakat sebebini tahmin edemiyordum. “İstesem de onu bir yerlere götürebileceğimi sanmam.” Deoch’a bir mangır verdi.

“Bak buna inanırım işte,” dedi Deoch. “Hoşuma giden bir havası var. Biraz feye benziyor. Umarım bu gece bizim için bir şeyler çalar.”

“Ben de öyle umuyorum,” dedim ve üç arkadaş içeri girdik.

Eolian’ın salonuna yapabildiğim kadar sakin bir tavırla bakındım. Kıvrımlı maun barın karşısındaki duvarda yüksek ve yuvarlak bir sahne vardı. Spiral şeklindeki birkaç merdivenden bir balkonu andıran ikinci kata çıkılabiliyordu. Onun da üstünde salonu çevreleyen daha küçük bir asmakat vardı.

Salona serpiştirilmiş masaların etrafına tabureler ve sandalyeler dizilmiş, duvarlardaki geniş oyuklara banklar sokulmuştu. Mumlarla beraber yanan sempati lambaları içeriye doğal bir ışıklandırma sağlarken havayı duman kokusuyla kirletmiyordu.

“Eh, ucuz atlattın,” diyen Simmon’un sesi titrek çıktı. “Tehlu’nun merhameti adına, öyle işlere kalkışmadan önce beni bir uyarı ver, olur mu?”

“Ne?” diye sordum. “Kapıcıyla sohbetimden mi bahsediyorsun? Simmon, işe yeni başlamış bir fahişe kadar gerginsin. Dost canlısı bir adamdı ve ondan hoşlandım. Ona bir içki teklif etmemde ne var?”

“Deoch buranın sahibidir,” diye sert bir çıkışta bulundu Simmon. “Ve yağcı müzisyenlerden nefret eder. İki dönü evvel kendisine bahşiş vermeye kalkan birini dışarı attı.” Beni uzun uzun süzdü. “Cidden fırlatıp attı. Neredeyse havuzun oraya kadar.”

“Ah,” dedim şaşırarak. Kapı önünde biriyle konuşan Deoch’a şöyle bir baktım. Parmağıyla dışarıyı işaret ederken kolundaki kaslar gevşeyip kasıldı. “Sence kızgın bir hali var mıydı?” diye sordum. “Hayır, yoktu. İşin garip tarafı da o zaten.”

Wilem yanımıza geldi. “Siz ikiniz gevezelik etmeyi bırakıp masaya gelirseniz ilk içkileri ben ısmarlayacağım, ihin?” Wilem’in seçtiği masaya doğru ilerledik. Masa, maun barın oradaki Stanchion’dan fazla uzakta değildi. “Ne içmek istersiniz?” diye sordu Wilem, Simmon ile ben yerimize otururken. Lavtamı boştaki dördüncü sandalyeye koydum.

“Tarçın likörü,” dedi Simmon hiç düşünmeden.

“Kız kılıklı,” diye ona laf atan Wilem bana doğru döndü.

“Şıra,” dedim. “Hafif bir şıra.”

“Al bir tane daha,” deyip bara yollandı.

Başımla Stanchion’u işaret ettim. “Peki ya o?” diye sordum Simmon’a. “Burası onun sanıyordum.”

“İkisi de buranın sahibidir. Stanchion müzik işleriyle ilgilenir.” “Hakkında bilmem gereken bir şey var mı?” dedim, Deoch’la felaketin eşiğinden döndükten sonra tedbirli davranarak.

Simmon başını iki yana salladı. “Şen şakrak bir adama benzer, ama onunla hiç konuşmadım. Aptalca bir şey yapmazsan her şey yolunda gidecektir.”

“Çok sağol,” dedim iğneleyici bir ses tonuyla ve sandalyemi masadan itip ayağa kalktım.

Orta yapılı bir adam olan Stanchion koyu yeşil ve siyah renklerle iyi giyimliydi. Yuvarlak, sakallı bir yüzü ve muhtemelen sadece oturduğu için fark edilen küçük bir göbeği vardı. Beni görünce gülümsedi ve şaşırtıcı derecede uzun bir maşrapayı tutmayan eliyle yaklaşmamı işaret etti.

“Selamlar,” dedi neşeyle. “Ümitli bir halin var. Bu gece bize bir şeyler mi çalacaksın?” Bir kaşını sorarcasına kaldırdı. Daha yakından bakınca saçlarının belli bir ışık altında kolay kolay göze çarpmayan koyu bir kızıla çaldığını gördüm.

“Öyle umuyorum, bayım,” dedim. “Ama biraz daha beklemek istiyordum.”

“Oh, elbette. Zaten güneş batmadan kimseyi sahneye çıkarmayız.” İçmek için sözlerine ara verdi. Başını çevirirken kulağında altın bir minyatür mızıka olduğunu fark ettim.

Mutlulukla iç geçirip elinin tersiyle ağzını sildi. “Peki ne çalıyorsun, lavta mı?” Kafa salladım. “Nasıl gönlümüzü kazanacağını hiç düşündün mü?”

“Duruma göre değişir, bayım. Son zamanlarda Sör Savien Traliard’ın Ezgisi’ni çalan oldu mu?”

Stanchion bir kaşını kaldırıp genzini temizledi. Boştaki eliyle sakalını okşayarak dedi ki, “Biri birkaç ay önce denedi, ama yutabileceğinden fazlasını ısırdı. Bir iki notayı kaçırınca tüm şarkı berbat oldu.” Başını iki yana salladı. “Kısacası hayır. Onu uzun zamandır çalan çıkmadı.”

Maşrapasından bir yudum daha aldı ve ağzındaki içkiyi düşünceli bir edayla yutup sözlerine devam etti. “Çoğu kimse onu yeteneklerini sergileyebileceği orta zorlukta bir şarkı olarak görür,” dedi dikkatle.

Dile getirmediği bir uyarıda bulunduğunu sezdim ama gücenmedim. “Sör Savien” o güne kadar duyduğum en zor şarkıydı. Kumpanyamızda onu doğru düzgün çalabilen bir tek babam vardı ve o da bunu seyirci önünde en fazla dört beş kere yapmıştı. Şarkı sadece on beş dakika sürüyordu, fakat o on beş dakika hızlı ve isabetli parmak hareketleri gerektiriyordu. Bu hareketler uygun biçimde yapıldığı takdirde lavtadan aynı anda iki ses çıkardı: bir melodi, bir de armoni.

Bunu başarmak kolay olmasa da hünerli bir lavtacının altından kalkamayacağı bir iş değildi. Lâkin “Sör Savien” bir türküydü ve vokal kısmı lavtanın temposuyla senkronize değildi. İşte bu zordu. Şarkının dizeleri, olması gerektiği gibi bir erkek ve bir kadın tarafından dönüşümlü olarak söyleniyorsa, kadın sesinin nakaratlardaki karşı armonisiyle işler daha da karmaşık bir hal alırdı. Doğru düzgün çalınıp söylendiğinde insanın yüreğini sızlatan bir şarkıydı. Maalesef çok az müzisyen böyle bir müzik fırtınasının içinde onu sakin sakin seslendirebilirdi.

Stanchion maşrapasından koca bir yudum daha içti ve gömleğinin koluyla sakalını sildi. “Tek başına mı söyleyeceksin?” diye sordu, dile getirmekten kaçındığı uyarısına rağmen biraz heyecanlı görünerek. “Yoksa sana eşlik etmesi için yanında birini getirdin mi? Beraber geldiğin delikanlılardan biri kastrato mu?”

Wilem’i bir soprano olarak düşününce kahkahalarımı güçlükle bastırdım ve başımı iki yana salladım. “Öyle bir şarkıyı söyleyebilecek bir arkadaşım yok. Üçüncü nakaratı tekrarlayarak salondan birine Aloine olma fırsatı sunmayı düşünüyordum.”

“Kumpanyacı usulü, ha?” Bana ciddi bir bakış attı. “Evlat, bunu söylemek bana düşmez ama hiç pratik yapmadığın biriyle böyle bir şeye kalkışmak istediğinden emin misin?”

Bu sözler işimin ne kadar zor olduğunu bana bir kez daha hatırlattı. “Bu akşam burada aşağı yukarı kaç mızıkalı bulunacak?”

Biraz düşündü. “Aşağı yukarı sekiz. Belki de bir düzine.”

“Yani mızıkasını kazanmış en az üç kadın olacak?”

Bana meraklı gözlerle bakan Stanchion kafa salladı.

“Eh,” dedim yavaşça, “eğer bana söylenenler doğruysa ve o mızıkaları sadece gerçek ustalar kazanabiliyorlarsa, o kadınlardan biri Aloine’in sözlerini bilecektir.”

Stanchion içkisinden uzun ve yavaş bir yudum içerken beni maşrapasının üstünden süzdü. Onu nihayet bıraktığı zaman sakalını silmeyi unuttu. “Kendine epey güveniyorsun, değil mi?” dedi açık açık.

Etrafıma bakındım. “Burası Eolian değil mi? Burada güvenin gümüş ödeyip altın gibi çaldığını duymuştum.”

“Bak bunu sevdim,” dedi Stanchion, neredeyse kendi kendine. “Altın gibi çalmak.” Maşrapasını bara güm diye vurarak küçük bir köpük gayzerine sebep oldu. “Bana bak, çocuk. Umarım göründüğün kadar iyisindir. lllien’in ateşine sahip birine hepimizin ihtiyacı var.” Bir elini kızıl saçlarında gezdirerek sözlerindeki çifte anlamı ima etti.

“Umarım burası herkesin söylediği kadar iyidir,” dedim tüm samimiyetimle. “Bana inletecek bir yer lazım.”

“Seni dışarı atmadığına göre,” diye masaya döndüğüm zaman sataştı Simmon, “konuşmanızın çok da kötü geçmediğini tahmin ediyorum.”

“Bence epey iyi geçti,” dedim dalgın bir halde. “Ama emin değilim.”

“Nasıl emin olamazsın?” diye karşı çıktı Simmon. “Onu gülerken gördüm. Demek ki her şey yolunda.”

“O hiç belli olmaz,” dedi Wilem.

“Ona dediklerimi hatırlamaya çalışıyorum,” diye itirafta bulundum. “Bazen ağzım kendiliğinden konuşmaya başlar ve aklımın ona yetişmesi biraz zaman alır.”

“Bu dediğin sık sık başına geliyor, öyle değil mi?” diye o az rastlanır tebessümlerinden biriyle takıldı Wilem.

Yaptıkları espriler gevşememi sağladı. “Hem de giderek daha fazla,” diye sırıtarak onu doğruladım.

İçkilerimizi içip havadan sudan meseleleri konuştuk, hocalarla ve gözümüze takılan az sayıdaki kız öğrenciyle ilgili dedikodulardan bahsettik. Üniversite’de kimlerden hoşlandığımızı sıralamamıza rağmen asıl kimleri neden sevmediğimizi ve elimize fırsat geçse onlara neler yapacağımızı anlattık. İnsan doğası işte böyledir.

Vakit geçtikçe Eolian yavaş yavaş doldu. Simmon bir süre sonra Wilem’in baskılarına boyun eğip adına kuyruklu denmesine karşın daha ziyade kaptı-kaçtı diye bilinen, Shalda dağlarının eteklerinde üretilen çok ağır bir siyah şaraptan içmeye başladı.

Şarabın etkisi kendini hemen belli etti. Simmon daha gür bir sesle güler, daha çok sırıtır ve yerinde duramaz oldu. Wilem her zamanki sükûnetini korudu. Bir sonraki içkileri ben ısmarladım ve hepimize büyük maşrapalarda elma şarabı söyledim. Tercihim karşısında kaşlarını çatan Wilem’e o gece kabiliyetimi ispatlarsam onu Üniversiteye bir kaptı-kaçtı nehrinde götüreceğim sözünü verdim. Tabii ondan önce sızıp kalırlarsa ikisini de evire çevire dövüp nehre atacağımı eklemeyi unutmadım. İçkilerini makul bir seviyede tutarak “Tenekeci Tanner” şarkısı için edepsiz mısralar uydurmaya koyuldular.

Onları kendi hallerine bırakıp düşüncelere daldım. Aklımın en ön sırasında Stanchion’un dile getirmediği ikazı bulunuyordu. Yeteneklerimi gösterebileceğim kadar zor, ama aynı zamanda sanatçılık yönümü açıkça ortaya koyabileceğim kadar kolay başka bir şarkı bulmaya çalıştım.

Simmon’un sesi dikkatimi dağıttı. “Hadi ama, sen güzel kafiye bulursun...” diye beni teşvik etti.

Üstünkörü dinlediğim sohbetlerinin son bölümünü kafamda tekrarladım. “Bir de 'Tehlinlerin cüppesine’ mısrasını deneyin,” diye ilgisizce tavsiyede bulundum. Babamın zaaflarından birinin edepsiz şiirlere düşkünlüğü olduğunu açıklayamayacak kadar gergindim.

Onlar kendi aralarında kıkırdarlarken ben söyleyecek daha başka bir şarkı bulmaya uğraştım. Wilem dikkatimi tekrar dağıtana kadar fazla başarı sağlayamadım.

“Ne!” diye öfkeyle çıkıştım. Sonra sadece hoşuna gitmeyen bir şeyle karşılaştığı zaman gözlerinde beliren o soğuk bakışı fark ettim.

“Ne?” diye bu sefer daha makul bir ses tonuyla tekrarladım.

“Hepimizin tanıdığı ve sevdiği biri geldi,” dedi somurtarak ve başıyla kapıdan tarafı işaret etti.

Orada tanıdık birini göremedim. Eolian neredeyse tıklım tıklım dolmuştu ve yalnız zemin katta yüzü aşkın insan bulunuyordu. Açık kapıdan dışarı bakınca havanın kararmış olduğunu fark ettim.

“Sırtı bize dönük. O vıcık vıcık cazibesini herhalde onu tanımayan genç ve güzel bir hanımın üzerinde kullanıyor... kırmızı giyen beyefendinin hemen sağında.” Parmağıyla da gösterdi.

“Kahpenin doğurduğu,” dedim, doğru düzgün bir küfür bulamayacak kadar afallamış bir halde.

“Ben onun hep domuz soyundan geldiğini düşünmüşümdür,” diye dalga geçti Wilem.

Simmon baykuş gibi gözlerini kırparak etrafına bakındı. “Ne? Kim geldi?”

“Ambrose.”

“Hay Tanrı’nın hayaları aşkına,” diyen Simmon masaya doğru eğildi. ‘ Tam da ihtiyacımız olan şey. Siz ikiniz hâlâ kavgalı mısınız?” “Ben ona hiç bulaşmıyorum,” diye itiraz ettim. “Ama o ne zaman beni görse gelip sataşmadan duramıyor.”

“Kavga etmek için en az iki kişi gerekir,” dedi Simmon.

“Hadi oradan,” diye laf yetiştirdim. “Kimin oğlu olduğu umrumda bile değil. Bir yavru köpek gibi tırsıp kalacak değilim. Beni dürtecek kadar budalaysa parmağını kopartmam son derece doğal.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve aklı başında bir görünüm sergilemeye çalıştım. “Zamanla bana bulaşmamayı öğrenecek.”

“Onu duymazdan gelebilirsin,” dedi. Simmon, şaşırtıcı ölçüde ayık bir ses tonuyla. “Sataşmalarına karşılık vermezsen seni rahat bırakır.”

“Hayır,” dedim tüm ciddiyetimle, Simmon’un gözünün içine bakarak. “Hayır, bırakmaz.” Simmon’u severdim, ama bazen çok saf olabiliyordu. “Beni zayıf biri olarak görürse daha da azıtır. Onun gibileri iyi bilirim.”

“İşte geliyor,” diye gözlemde bulunan Wilem hiçbir şey yokmuş gibi başını çevirdi.

Ambrose salonun bizim bulunduğumuz bölümüne varmadan önce beni gördü. Gözlerimiz buluştuğu zaman benimle burada karşılaşmayı beklemediğini anladım. Yanından hiç ayrılmayan yalakalarından birine bir şeyler söyledi ve boş bir masa bulmak için başka tarafa yollandı. Gözleri ben, Wilem, Simmon ve lavtam arasında dolandı, sonra tekrar bana baktı. Ardından döndü ve arkadaşlarının bulduğu masaya gitti. Yerine oturmadan evvel bana bir kez daha baktı.

Gülümsemediğini görmek beni endişelendirdi. O zamana kadar bana hep aşırı üzgün duran yapmacık tebessümler eder, gözleriyse neşe içinde parlardı.

Sonra beni daha da endişelendiren bir şey fark ettim. Yanında dikdörtgen şeklinde bir enstrüman kutusu taşıyordu. “Ambrose da lavta mı çalıyor?” diye havaya sordum.

Wilem omuz silkti. Simmon’un huzursuz bir hali vardı. “Bildiğini sanıyordum,” dedi zayıf bir sesle.

“Onu burada daha önce gördün mü?” diye sordum. Sim kafa salladı. “Peki lavta çalarken?”

“Aslında şiir okuyordu. Arada bir de lavtasını tıngırdatıyordu.” Simmon kaçmaya hazır bir tavşan gibiydi.

“Mızıka kazandı mı?” diye asık bir suratla sordum. Ambrose o gruba dahilse hemen çekip gidecektim.

“Hayır,” diye viyakladı Simmon. “Denedi ama...” Sözlerini yarım bırakıp korku dolu gözlerle etrafına bakındı.

Wilem kolumu tutup sakinleştirici bir hareket yaptı. Derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve rahatlamaya çalıştım.

Sonra bunlardan hiçbirinin önemi olmadığını fark ettim. Ambrose gösterimi engelleyemezdi. Sessiz sedasız oturup beni dinlemeye mecburdu, hem de ben “Sör Savien Traliard’ınEzgisi” şarkısını çalarken. Kesin kararımı vermiştim.

Eğlence, kalabalığın arasından seçilen yetenekli bir müzisyenle başladı. Bir lavtaya sahip olan adam, onu Edema Ruhlar kadar iyi çalabildiğini gösterdi. Daha önce hiç duymadığım ikinci şarkısı ilkinden bile güzeldi.

Yaklaşık on dakikalık bir aradan sonra yine son derece yetenekli bir müzisyen şarkı söylemesi için sahneye çağrıldı. Bu seferkinin kamıştan yapılma bir mızıkası vardı ve onu ömrüm boyunca dinlediğim herkesten daha iyi çaldı. Ardından minör bir perdede duygulu bir methiye söyledi. Enstrüman kullanmamasına rağmen sesi az önce çaldığı mızıkasınınki gibi yükselip alçalıyor, akıp gidiyordu.

Eolian’daki müzisyenlerin anlatıldığı kadar yetenekli olmaları beni memnun etmesine rağmen heyecanım da o ölçüde arttı. Başarının yoldaşı başarıdır. “Sör Savien Traliard’ın Ezgisi” şarkısını çalmaya sırf inat olsun diye karar vermeseydim bile sahnelenen gösteriler beni ikna etmeye yeterdi.

Yine beş on dakikalık bir ara verildi. Dinleyiciler şarkı aralarında etrafta gezinip birbirleriyle konuşma fırsatı bulsunlar diye Stanchion’un bunu kasıtlı olarak yaptığını anladım. Adam işini biliyordu. Bir zamanlar kumpanyacı olup olmadığını merak ettim.

Sonra gecenin ilk imtihanı verildi. Stanchion otuz yaşlarındaki sakallı bir adamı sahneye çıkarıp dinleyicilere tanıttı. Adam flüt çaldı. İyi de çaldı. Bildiğim iki ve bilmediğim bir kısa şarkı sahneledi. Gösterisi toplam yirmi dakika sürdü ve duyabildiğim kadarıyla tek bir ufak hata yaptı.

Alkışların ardından flütçü sahnede kalırken Stanchion kalabalığın arasında gezinerek dinleyicilerin fikirlerini aldı. Garsonluk yapan genç bir oğlan flütçüye bir bardak su verdi.

Sonunda Stanchion sahneye döndü. Salona sessizlik çökerken Stanchion adama yaklaşıp büyük bir ciddiyetle onun elini sıktı. Müzisyenin yüzü asıldı, fakat zoraki bir tebessüm etmeyi becerdi ve başıyla kalabalığı selamladı. Stanchion adamı sahneden indirdi ve ona büyük bir maşrapa dolusu içki verdi.

Sonra kabiliyetini sınamak için sahneye altın sarısı saçlı, iyi giyimli genç bir kadın çıktı. Stanchion onu tanıttıktan sonra kadın o kadar berrak ve net bir sesle arya söyledi ki, şarkısına kapılarak endişelerimi bir süreliğine unuttum. Birkaç muhteşem dakika boyunca kendimi kaybettim ve elimden sadece onu dinlemek geldi.

Çok çabuk biten şarkı, göğsümde sızlayan bir yürek ve gözlerimde hafif bir yanma bıraktı. Simmon burnunu çekip utangaç bir edayla yüzünü sıvazladı.

Kadın daha sonra bir yarım arp kullanarak ikinci şarkısına geçti. Onu dikkatle izlememin sadece müzik yeteneğinden kaynaklanmadığını itiraf etmeliyim. Saçı hasada hazır bir başak tarlasına benziyordu. On metre öteden bile parlak mavi gözlerini seçebiliyordum. Düzgün kollara, tellerde hızlı hızlı gezinen küçük ve narin ellere sahipti. Ve arpı bacaklarının arasında tutuşuyla bana şeyi hatırlattı... şeyi... eh işte, on beş yaşındaki oğlanlar sık sık neyi düşünüyorlarsa onu.

Sesi önceden olduğu kadar güzeldi ve insanın kalbini sızlatıyordu. Maalesef enstrüman konusunda aynı başarıyı gösteremedi. Şarkının

ortalarındayken yanlış notaları çaldı, biraz bocaladı, sonra şarkı bitmeden durumu biraz toparladı.

Stanchion salonda gezinirken bu sefer daha uzun bir duraksama yaşandı. Adam Eolian'ın üç katını da dolaşarak genç yaşlı demeden müzisyen olsun olmasın herkesle konuştu.

O sırada bakmakta olduğum Ambrose genç kadınla göz göze geldi ve benim iğrenç, kadınlarınsa cezbedici buldukları o tebessümlerinden birini sergiledi. Sonra başını çevirip etrafına bakındı. Bakışları masamızı bulduğunda bu sefer biz göz göze geldik. Tebessümü silindi ve uzunca bir süre ifadesiz yüzlerle birbirimize baktık. Ne alaycı ifadelerle gülümsedik, ne de ağızlarımızı oynatarak hakaretler ettik. Yine de sönmeye yüz tutmuş kinimiz o birkaç dakika içinde eskisi gibi alevlendi. Önce hangimizin başını çevirdiğini hatırlamıyorum.

Neredeyse on beş dakika boyunca fikir aldıktan sonra Stanchion yine sahneye çıktı. Sarı saçlı kadına yaklaştı ve önceki müzisyende olduğu gibi elini tuttu. Kadının yüzü asıldı. Stanchion onu sahneden indirdi ve ona teselli içkisi adım verdiğim içkiden ikram etti.

Onun başarısızlığından kısa süre sonra sahneye bir kemancı çıktı. Kendinden önceki iki müzisyen gibi o da harikaydı. Onun ardından Stanchion yaşlıca bir adama sınanacakmış gibi sahneye kadar eşlik etti. Fakat bu müzisyeni karşılamak için yükselen alkışlar onun az önce sahne alan müzisyenlerden daha popüler olduğunu işaret ediyordu.

Simmon'u dürttüm. "Kim bu?" diye sordum, gri sakallı adam lirini akort ederken.

"Threpe," diye fısıldadı Simmon. "Aslında *Kont* Threpe. Burada yıllardır çalar. Sanata çok düşkündür. Mızıka kazanma çabalarından uzun zaman önce vazgeçti. Artık öylesine şarkı söylüyor. Herkes ona bayılır."

Threpe çalmaya başladı. Niye hiç mızıka kazanamadığını hemen anladım. Liri'nin tellerini tıngırdatırken çatlak ve inişli çıkışlı bir sesle

şarkı söylüyordu. Ritmi düzensiz bir çeşitlilik gösterdiğinden yanlış nota çalıp çalmadığı bile belli olmuyordu. Yerel bir soylunun bazı huylarını dobra dobra ifşa eden şarkıyı bizzat yazdığı belliydi. Fakat sanatsal açıdan tüm eksikliklerine rağmen kalabalığın geri kalanıyla beraber kahkahalara boğulmaktan kendimi alamadım.

Şarkısı bittikten sonra herkes onu delice alkışladı. Hattâ bazıları elleriyle ve ayaklarıyla tempo bile tuttular. Stanchion hemen sahneye çıkıp Kont'un elini sıktı, fakat Threpe hiç de hüsrana uğramış gözükmedi. Stanchion tüm samimiyetiyle onun sırtını sıvazlayarak Kont'u sahneden indirdi.

Artık vakit gelmişti. Ayağa kalkıp lavtamı elime aldım.

Wilem kolumu sıktı. Simmon dostane endişesini saklamaya çalışarak bana sırıttı. İkisine de sessizce kafa salladım, ardından barın sahneye doğru kıvrık ucunun yakınında duran Stanchion'un boş sandalyesine yaklaştım.

Cebimdeki kaim ve ağır gümüş talenti yokladım. İçimdeki mantıksız bir parça onu bırakmamak, daha sonrası için saklamak istiyordu. Fakat birkaç gün sonra tek bir talentin bana en ufak bir fayda getirmeyeceğinin' farkındaydım. Bir kabiliyet mızıkasına sahip olabilirsem, yerel hanlarda çalarak harçlığımı çıkarabilirdim. Hattâ yeterince şanslıysam bir haminin dikkatini çekerek Devi'ye olan borcumu kapatacak ve harç ücretimi ödeyecek kadar çok para kazanabilirdim. Bu oynamam gereken bir kumardı.

Stanchion sallana sallana yerine döndü.

"Sizin için mahzuru yoksa şimdi ben sahne almak istiyorum, bayım." Hissettiğim kadar gergin görünmediğimi umuyordum. Lavta kutum terli avuçlarımdan her an kayıp düşecekmiş gibiydi.

Stanchion gülümseyerek bana kafa salladı. "Kalabalığın halinden anlıyorsun, evlat. Şimdi kederli bir şarkının tam sırası. Hâlâ Savien'i söylemek istiyor musun?"

Kafa salladım.

Sandalyesine oturup bir içki aldı. “İyi öyleyse, yerlerine geçmeleri için birkaç dakika bekleyelim.”

Yine kafa sallayarak bara dayandım ve zamanımı üzerinde en ufak bir kontrolüm olmayan şeyler hakkında kaygılanarak geçirdim. Lavtamın burgularından biri gevşekti ve onu değiştirecek parayı bulamamıştım. Henüz sahneye mızıka sahibi bir kadın çıkmış değildi. Belki de rastlantı sonucu Eolian’daki tüm mızıkalı müzisyenlerin erkek olduğu ya da kadınlardan hiçbirinin şarkıda Aloine’e ait dizeleri bilmediği bir geceye denk gelmiştim.

Bana birkaç saniye gibi gelen bir sürenin sonunda Stanchion ayağa kalktı ve bana bakarak bir kaşını sorarcasına kaldırdı. Kafa sallayıp lavta kutumu aldım. Kutu ansızın gözüme çok eski püskü göründü. Birlikte sahneye çıktık.

Ayağım sahneye değer değmez salona bir sessizlik çöktü. Aynı anda kalabalığın ilgisi sayesinde bütün endişelerim üstümden akıp gitti. Eskiden beri hep böyle olagelmiştim. Sahneye çıkmayı beklerken içim içimi yer, her yanımı afakanlar basardı. Ama sahnedeyken rüzgarsız bir gece kadar sakin olurdum.

Stanchion herkesten beni bir mızıka adayı olarak görmelerini rica etti. Sözlerinin huzur verici, geleneksel bir havası vardı. Beni işaret ettiğinde dinleyicilerden tanıdık alkışlar yerine, sadece beklenti dolu bir suskunluk geldi. Bir anda kalabalığın beni nasıl gördüğünü fark ettim. Ötekiler kadar iyi giyimli değildim; hattâ hırpaniden sadece bir basamak yukarıdaydım. Neredeyse çocuk denebilecek kadar gençtim. Kalabalığın merakını üzerimde hissedebiliyordum.

Eski püskü ve ikinci el lavta kutumu açıp içinden eski püskü ve ikinci el lavtamı çıkartırken ağırdan alarak bu merakın artmasına izin verdim. Çirkin enstrümanımın görüntüsü karşısında dikkat kesildiklerini sezdim. Birkaç basit akor çaldım, ardından burguları azıcık çevirdim. Deneyerek, dinleyerek bir iki akor daha çaldım ve kendi kendime kafa salladım.

Oturduğum yerden bakıldığı zaman sahneye vuran ışıklar salonun geri kalanını loş gösteriyordu. Etrafıma bakındığımda sanki bin çift göz üzerimdeymiş gibi hissettim. Simmon ile Wilem. Barın yanındaki Stanchion. Kapının oradaki Deoch... Ambrose'un için için yanan kömür parçalan gibi gözlerle beni süzdüğünü fark edince içimin büzüştüğünü hissettim.

Başımı çevirdiğimde başkalarını da gördüm: kırmızılar giyen sakallı bir adam, Kont Threpe, el ele tutuşan yaşlı bir çift, kara gözlü bir dilber...

Dinleyicilerim.

Onlara gülümsedim. Tebessümüm bizi birbirimize yaklaştırdı. Ve şarkıma başladım.

"Durun! Oturun! Oturdu Illien de asırlar önce.

Ne kadar dinlerseniz dinleyin duyamayacaksınız böyle

Güzel bir şarkıyı, bir ömür bekleşeniz bile.

Bir ustanın şaheseridir bu, Savien'in şarkısı

Bir de Aloine'in, gönül verdiği karısı."

Duraksayıp kalabalığa bir fısıltı dalgasının yayılmasını bekledim. Şarkıyı bilenler kendi kendilerine fısıldaşırlarken, bilmeyenler komşularına neler olduğunu soruyorlardı.

Ellerimi tellere götürerek dikkatleri yeniden üzerimde topladım. Salon duruldu ve çalmaya başladım.

Müzik bana kolayca geldi. Lavtam ikinci sesim gibiydi. Ani parmak hareketleriyle lavtamdan üçüncü bir ses de çıkardım. Amyrlerin en büyüğü Savien Traliard'ın mağrur ve güçlü ses tonuyla şarkıyı söyledim. Müziğim karşısında dinleyiciler rüzgarın vurduğu çimenler misali sallandılar. Sör Savien olarak şarkımı söylerken kalabalığın beni sevmeye ve benden korkmaya başladığını hissettim.

Bu şarkıyı tek başıma çalıp söylemeye öyle alışmıştım ki üçüncü nakaratı tekrarlamayı neredeyse unutuyordum. Yine de son anda aklıma

geldi. Nakarata başlarken kalabalığa bakarak ilk tekrarın sonunda benimkine cevap verecek bir sesin yükselmesini umdum.

Aloine'in ilk kıtasından önceki nakaratın sonuna ulaştım. Kıtanın ilk notasını sert bir hareketle çaldım. Ses kaybolmaya yüz tutarken bile dinleyicilerden bir kıpırtı gelmedi. Sakin sakin bekledim. Her geçen saniye içimde giderek büyüyen bir rahatlama ile giderek büyüyen bir hüsran birbiriyle yarışıyordu.

Sonra tene sürtünen bir tüy kadar hafif bir ses sahneye kadar ulaştı.

"Savien, nasıl bilebildin

Beni bulma vaktinin geldiğini?

Savien, hatırlıyor musun

Mutlu mesut geçirdiğimiz günleri?

O zamanlar nasıl taşıyordun

Kalbimi saran bu kederi?"

Bir kadın sesi Aloine'i söylerken ben de Savien'i söyledim. Kadın sesi nakaratlarda dönüyor, dolaşıyor, benimkiyle iç içe geçiyordu. Bir parçam o kişiyi bulmak, beraber şarkı söylediğim kadının yüzünü görmek için kalabalığı taramak istedi. Denedim de, ama benimkine ay ışığı gibi cevap veren o sesle uyumlu bir yüz ararken parmaklarım kayıverdi. Dikkat dağınıklığıyla yanlış bir notaya dokundum ve müzik bir anlığına bozuldu.

Neyse ki yaptığım küçük bir hataydı. Dişlerimi sıkarak çalmaya odaklandım. Merakımı bir kenara atıp başımı eğdim ve tellerden kaymalarını engellemek için parmaklarımı dikkatle izledim.

Birlikte öyle bir şarkı söyledik ki! Kadının sesi eriyik gümüş, benimkiyse cevaben yükselen bir yankıyı andırıyordu. Savien asırlık bir meşenin dalları gibi sert, güçlü notaları seslendirirken, Aloine o meşenin mağrur dalları etrafında daireler çizen bir bülbüldü âdeta.

Artık kalabalıktan, vücudumu kaplayan terden hayal meyal haberdardım. Müziğe öylesine dalmıştım ki onun nerede bitip kanımın nerede başladığını sorsalar bilemezdim.

Ama bitti. Şarkı, bitiminden iki kıta önce aniden son buldu. Savien'in kıtasının ilk notasını çaldığım anda beni oltanın sudan çekip aldığı bir balık gibi müziğin içinden çekip alan kulak tırmalayıcı bir ses yükseldi.

Tellerden biri kopmuştu. Lavta sapının başlarında bir yerden kopan tel, gerilimin etkisiyle savrulup elimin tersine çarpmış ve ince, parlak bir çizgi halinde kan akıtmıştı.

Kan çizgisine şaşkın gözlerle baktım. Telin kopmaması gerekirdi. Tellerimden hiçbiri kopacak kadar kötü durumda değildi. Ama kopmuştu ve müziğin son notaları sessizliğe karışırken kalabalığın kıpırdandığını hissettim. Dinleyiciler notalarla ördüğüm düşten çıkmaya başlıyorlardı.

O sessizlikte düşün dağıldığını, kalabalığın bitmemiş bir rüyadan uyandığını, tüm çabalarımın boşa çıktığını sezdim. Ve tüm bunlar olurken şarkı içimi yakıyor da yakıyordu. Ah o şarkı!

Ne yaptığımı bile bilmeden parmaklarımı tellere geri koydum ve kendi derinliklerime daldım. Yıllar önce ellerimin taş kadar sert nasırlara sahip olduğu ve müziğimin bana nefes almak kadar doğal geldiği zamana döndüm. Rüzgarın Yaprakları Savuruşu'nu altı telle çaldığım zamana.

Ve kaldığım yerden şarkıma devam ettim. Önce yavaşça, sonra ellerim geçmişi hatırlarken giderek artan bir hızla. Şarkının kopmuş uçlarını alıp dikkatle örerek az önceki haline getirdim.

Şarkım mükemmel değildi. "Sör Savien" kadar karmaşık hiçbir şarkı yedi yerine altı tel kullanılarak kusursuzca çalınmazdı. Ama yine de bir bütündü. Ben çalarken dinleyiciler iç geçirdiler ve tekrardan yaptığım büyünün etkisine kapıldılar.

Ben onların varlığından hayal meyal haberdardım. Lavtanın iki farklı sesini kendiminkiyle uyum içinde çıkarmaya uğraşırken ellerim teller üzerinde dans etti, koştu, uçtu. Ardından gözlerim üzerlerinde olmasına rağmen dinleyicileri tamamen unuttum. Artık aklımda şarkıyı bitirmekten başka bir şey yoktu.

Nakarat gelince Aloine yeniden şarkıya girdi. Söyleyen kadın benim için bir insan, hattâ bir ses bile değildi; yalnızca ve yalnızca içimde yanan şarkının bir parçasıydı.

Ve şarkı son buldu. Başımı kaldırıp salona bakmak, nefes almak için su yüzeyine çıkmak gibiydi. Kendime döndüğümde elimi kanarken buldum, vücudumun ter içinde kaldığını gördüm. Sonra şarkının bitişini göğsüme yediğim bir yumruk gibi üzerimde hissettim. Onu nerede ve ne zaman dinlersem dinleyeyim hep böyle olurdum.

Yüzümü avuçlarıma gömüp ağlamaya başladım. Kopuk bir lavta teli ve başarısızlık ihtimali yüzünden değil. Akan kan ve yaralı elim yüzünden değil. Hattâ yıllar önce ormanda altı telle lavta çalmayı öğrenmiş o çocuk için de değil. Sör Savien ve Aloine için; kaybedilen, bulunan, sonra tekrar kaybedilen bir aşk için; zalim kader ve insanların düşüncesizliği için ağladım. Ve böylece bir müddet kederden başka bir şey bilmedim.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yangın ve Gök Gürültüsü

Savien ve Aloine için duyduğum kederi kısa bir süreliğine korudum. Sonra izlendiğimin bilinciyle kendimi toparladım ve sandalyemde dik oturup dinleyicilerime baktım. Çıt çıkarmayan dinleyicilerime.

Müzik onu çalanın kulağına hep farklı gelir. Zaten müzisyenlerin laneti de budur. Daha sandalyeden bile kalkmadan şarkıya bulduğum doğaçlama sonun anısı aklımdan silinmeye başlamıştı. İçime bir şüphe sızdı. Ya şarkım benim kulağıma geldiği kadar bütün olmamışsa? Ya sonu o korkunç trajediyi benden başka kimseye taşıyamamışsa? Ya gözlerimden akan yaşlar bir çocuğun kendi başarısızlığı karşısında duyduğu utançtan başka bir şey gibi gözükmediyse?

Sonra öylece beklerken sessizliğin kalabalığın içinden oluk oluk aktığını duydum. Dinleyiciler, şarkı içlerini ateşten bile fena yakmışçasına suskun ve gergin bekliyorlardı. Her insan yaralı yüreğine sıkı sıkıya sarılıyor, acısını dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi bağrına basıyordu.

Ardından birkaç kişinin ağzından hafif hıçkırıklar çıktı. Birisi gözyaşlarıyla iç geçirdi. Artık hareketsiz duramayan bedenlerden fısıltılar yükseldi.

Ve alkışlar başladı. Koca bir orman yangınını, şimşek sonrası gök gürültüsünü andıran alkışlar.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Hamiler, Kızlar ve Metheglin

Stanchion kalabalığın fikrini alırken lavtamın kopuk telini çıkartarak vakit öldürdüm. Ellerim teli sökmeye yönelik rutin hareketleri yaparken içim içimi yiyordu. Alkışlar kesildikten sonra içim yine şüpheyle dolmuştu. Tek bir şarkı, becerimi ispatlamak için yeterli miydi? Ya dinleyiciler o tepkiyi benim şarkıyı çalışıma değil de şarkının kendisine verdilerse? Peki ya doğaçlama çaldığım son bölüm? Belki de şarkı sadece bana tam gelmişti...

Kopuk teli çıkarma işini bitirdikten sonra ona üstünkörü bir göz attım ve kafamdaki bütün düşünceler uçup gitti.

Tel sandığım gibi yıpranmış ya da kusurlu değildi. Kopuk uç bir bıçak ya da makasla kesilmişçesine dümdüzdü.

Bir süreliğine tele sersem sersem baktım. Biri lavtamı mı kurcalamıştı? Mümkün değildi. Onu gözümün önünden hiç ayırmamıştım. Hem zaten Üniversite'den ayrılmadan önce ve sahneye çıkmadan evvel telleri birer kez daha kontrol etmiştim. Peki bu nasıl olmuştu?

Öyle kara kara düşünürken kalabalığın sustuğunu fark ettim. Başımı kaldırınca Stanchion'un sahne basamaklarından sonuncusunu çıkmakta olduğunu gördüm. Onu karşılamak için hemen ayağa kalktım.

Yüzünde hoşnut ama onun haricinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Bana yaklaşırken karnım düğümlendi. Benden önce başarı sağlayamamış iki müzisyene yaptığı gibi elini uzatınca da hayallerim yıkıldı.

Yüzüme en iyi tebessümümü oturtup kendi elimi uzattım. Ben babamın oğluydum ve bir kumpanyacıydım. Bu reddi Edema Ruhların ağırbaşlılığıyla karşılayacaktım. En ufak bir yeis sergilemem için önce yerin yarılıp bu parıltılı, şatafatlı tavernayı yutması lazımdı.

Ayrıca beni seyreden kalabalığın arasında Ambrose da vardı. Ona bu durum karşısında en ufak bir tatmin yaşatmam için yerin yarılıp

Eolian'ı bırak, Imre'yi ve hattâ bütün Centhe Denizi'ni bütün bütün yutması gerekirdi.

Bu yüzden suratımda kocaman bir tebessümle Stanchion'un elini sıktım. Ve o eli sallarken avucumda bir şey hissettim. Başımı indirince gümüşi bir pırıltıyla karşılaştım. Kabiliyet mızıkamla.

Yüzümdeki ifade herhalde görmeye değerdi. Kafamı kaldırıp Stanchion'a baktım. Işıltılı gözlerinden birini kırptı.

Döndüm ve herkesin görmesi için minyatür mızıkamı havaya kaldırdım. Eolian'da yine yer yerinden oynadı. Tezahüratlar bu defa tebrik için yükseldi.

"Bana söz ver," dedi kıpkırmızı gözlerle Simmon. "Bir daha beni uyarmadan o şarkıyı çalmayacaksın. Sakın ha."

"O kadar kötü müydü?" diye mutluluktan başım dönerek sordum.

"Hayır!" derken neredeyse haykırdı Simmon. "Hiç... hiç..." Birkaç saniyeliğine bocaladı, ardından başını avuçlarına koyup hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Wilem onu korumak istercesine bir kolunu Simmon'a doladı. Simmon en ufak bir utanç belirtisi göstermeksizin dostunun omzuna yaslandı. "Simmon'umuz hassas bir kalbe sahiptir," dedi Wil nazikçe. "Sanırım şarkını çok beğendiğini kastediyordu."

Wilem'in gözlerinin de kızarmış olduğunu fark ettim. Bir elimi Simmon'un sırtına koydum. "İlk duyduğumda beni de fena çarpmıştı," dedim açık açık. "Ben dokuz yaşımdayken ebeveynim onu Kışortası Şenliği sırasında söylemişti. Sonraki iki saat boyunca perişandım. Sahneye çıkacak durumda olmadığım için *Domuz Çobanı ve* BülbüPdeki rolümü oynayamadım."

Simmon kafa sallayarak kendini iyi hissettiğini, fakat yakın bir zamana kadar konuşamayacak durumda olduğu için işime bakmamı belirten bir hareket yaptı.

Tekrar Wilem'e doğru döndüm. "O şarkının insanları böyle etkilediğini unutmuştum," diye geveledim.

“Kendini affettirmek istiyorsan bize kuyruklu ısmarlamanı öneririm,” dedi Wilem dobra dobra. “Veya daha kaba konuşmam gerekiyorsa kaptı-kaçtı. Ama zaten mızıka kazanman halinde bizi eve bir içki nehrinde götüreceğini söylemiştin. Sanırım öyle bir söz verdiğine vereceğine pişman olacaksın, çünkü bu akşam kurşun tabanlı kafa çekme pabuçlarımı giyiyorum.”

Stanchıon’un arkamdan kıkırdadığını duydum. “Yoksa bunlar kastrato olmayan o iki dostun mu?” Simmon bu sözler karşısında burnunu koluna silip kendini biraz toparlayacak kadar şaşırdı.

“Wilem, Simmon, bu Stanchion." Simmon kafa salladı. Wilem hafifçe eğilerek selam verdi. “Stanchion, bara kadar gitmemize yardımcı olur musun? Dostlarıma içki ısmarlayacağıma söz vermiştim.”

“L*er,”* diye düzeltti Wilem. “İçkiler.”

“Pardon, içkiler,” dedim çoğul ekine vurgu yaparak. “Onlar olmasaydı buraya gelemezdim.”

“Ah,” dedi Stanchion sırıtarak. “Anladım. Öyleyse onun hamileri sayılırsınız.”

Zafer için verilen maşrapanın teselli için verilenle aynı olduğunu öğrendim. Stanchion nihayet bizi insan kalabalığının arasından geçirip bardaki yeni yerimize oturtmayı başardığında maşrapa beni bekliyordu. Hattâ Stanchion hamilerin de ganimetten pay almaları gerektiğini söyleyerek Simmon ile Wilem’e kuyruklu ısmarladı. Hızla hafifleyen kesem adına ona teşekkür ettim.

Hep birlikte içkilerin gelmesini beklerken ben meraklı gözlerle maşrapamın içine bakmaya çalıştım ve bunu oturarak yapamayacağımı anladım.

“Metheglin,” diye bilgi verdi Stanchion. “Bir dene. Bana daha sonra teşekkür edersin. Memleketimde ondan içmek için ölülerin bile diriildiği söylenir.”

Hayali bir şapkanın ucundan tutarak onu selamladım. “Şerefine.”

“Senin ve ailenin şerefine de,” diye kibarca karşılık verdi.

Kafamı toparlayabilmek için vakit kazanma niyetiyle upuzun maşrapadan bir yudum içtim ve ağzımın içinde harikulade bir şey oldu: serin bahar balı, yonca, kakule, tarçın, üzüm, yanık elma, ballı incir ve berrak kuyu suyu birbirine karıştı. Metheglini daha başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Denemediyseniz bu içkiyi tam olarak anlayabilmeniz mümkün değildir. Denedıyseniz de tadını hatırlamak için bana ihtiyaç duymazsınız.

Kaptı-kaçtıran orta boy bardaklarda geldiğini görmek içimi rahatlattı. Stanchion bir tane de kendine söylemişti. Dostlarım siyah şarabı maşrapalardan içerlerse, onları nehrin ötesine kadar el arabasıyla taşımam gerekecekti.

"Savien'in şerefine!" diye kadeh kaldırdı Wilem.

"Al benden de o kadar!" dedi Stanchion, kendi bardağını kaldırarak.

"Savien'e..." dedi ağlamaklı sesiyle ancak o kadarını söyleyebilen Simmon.

"... ve Aloine'e," diyerek koca maşrapamı onların bardaklarına değdirdim.

Stanchion kuyruklusunu gözlerimi sulandıran bir kolaylıkla içip bitirdi. "Eee," dedi, "seni hayranlarınla baş başa bırakmadan önce bir şey sormam lazım. Öyle yapmayı nereden öğrendin? Yani eksik telle çalmayı?"

Biraz düşündüm. "Hikâyenin uzun versiyonunu mu dinlemek istersin, yoksa kısasını mı?"

"Şimdilik kısası yeterli."

Gülümsedim. "Öyleyse kendi kendime tesadüfen öğrendim." Bir şeyi fırlatıp atarmış gibi öylesine bir hareket yaptım. "Boşa geçen çocukluğumdan baki kaldı."

Stanchion keyifli bir ifadeyle beni uzun uzun süzdü. "Sanırım bunu hak ettim. Bir dahaki sefere uzun versiyonu isteyeceğim." Derin bir nefes alıp etrafına bakınırken kulağındaki altın küpe savrularak ışığı

yansıttı. “Gidip kalabalığın arasına karışacağım. İnsanların bir anda başına üşüşmelerini engellemeye çalışacağım.”

Rahat bir iç geçirdim. “Teşekkürler, bayım.”

Başım iki yana sallayarak bann arkasındaki birine el etti. Barmen ona hemen maşrapasını getirdi. “Bu akşamın erken saatlerinde bana ‘bayım’ diye hitap etmen uygundu. Ama artık senin için Stanchion’um.” Benden tarafa baktı ve ben de gülümseyerek kafa salladım. “Peki ya ben sana ne diyeyim?”

“Kvothe,” dedim. “Sadece Kvothe.”

“Sadece Kvothe,” diyen Wilem arkamdan kadeh kaldırdı.

“Ve Aloine,” diye ekledi Simmon ve başını koluna yaslayıp usulca ağlamaya başladı.

Beni görmeye ilk gelen Kont Threpe oldu. Yakından bakıldığında daha kısa boylu ve yaşlı duruyordu. Fakat gözleri parıl parıldı ve şarkımdan gülerek bahsetti.

“Sonra tel kopuverdi!” dedi ellerini delicesine sallayarak. “Aklımdan yalnızca *Şimdi değil! Şarkı daha bitmedi!* düşünceleri geçti. Elindeki kanı görünce yüreğim burkuldu. Önce bize, sonra tellere baktın ve sessizlik arttıkça arttı. Sonra ellerini tekrar lavtana götürdün. *Amma cesur bir çocuk. Ama fazla cesur. Kopuk bir şarkının sonunu bozuk bir lavtayla kurtaramayacağını bilmiyor,* diye düşündüm. Ama kurtardın!” Sanki tüm dünyaya birden şaka yapmışım gibi kocaman bir kahkaha attı ve durduğu yerde dans etti.

Ağlamayı bırakan ve körkütük sarhoşluğa doğru emin adımlarla ilerleyen Simmon da onunla birlikte güldü. Wilem adama karşı nasıl davranacağını kestiremez gibiydi ve onu ciddi bakışlarla süzüyordu.

“Bir gün gelip evimde çalmaksın,” dedi Threpe, ardından çabucak elimi tuttu. “Şimdi bu konuda konuşmayacağız ve daha fazla vaktini almayacağım.” Gülümsedi. “Ama gitmeden önce sana son bir soru sormak istiyorum. Savien, Amyrlerin arasında kaç yıl kaldı?”

Cevabı düşünmeme gerek yoktu. “Altı. Üç yıl kendini ispatladı, üç yıl da onlardan eğitim aldı.”

“Altı sana iyi bir sayı gibi geliyor mu?”

Konuyu nereye çektiğini anlayamadım. “Altı pek de şanslı bir sayı değildir,” yanıtını verdim. “İyi bir sayı istersem yediye çıkarım.” Omuz silktim. “Veya üçe inerim.”

Threpe çenesini sıvazlayarak sözlerimi değerlendirdi. “Haklısın. Zaten Amyrlerin arasında altı yıl geçirmesi, Aloine’e yedinci senede döndüğü anlamına gelir.” Elini cebine daldırıp en az üç farklı para biriminde bir avuç sikke çıkardı. O yığının içinden yedi talent ayırıp avucuma tutuşturdu.

“Lordum,” diye kekeledim, “paranızı alamam.” Beni asıl hayrete düşüren para değil miktarı olmuştu.

Threpe şaşkın şaşkın baktı. “Niye ki?”

Ağzım açık halde kalakaldım.

Threpe kıkırdayarak parmaklarımı sikkelerin üstüne kapattı. “Bu çaldığın şarkı için bir mükafat değil. Şey, aslında öyle, ama daha ziyade çalmayı sürdürmen, kendini geliştirmen için bir teşvik. Yani parayı müzik için veriyorum.”

Omuz silkti. “Bak, bir defne ağacı büyümek için yağmura ihtiyaç duyar. O konuda bir şey yapamam. Ama yağmurda birkaç müzisyenin başlarım bir çatının altına sokmalarını sağlayabilirim, öyle değil mi?” Yüzünde muzip bir tebessüm belirdi. “O yüzden defnelerle ilgilenme ve onları ıslak tutma işini Tanrı’ya bırakıyorum. Ben de müzisyenlerle ilgilenerek onları kuru tutacağım, çünkü aklım o kadarına yetiyor.”

Bir müddet sessiz kaldım. “Düşündüğünüzden daha akıllı olabilirsiniz.”

“Eh,” dedi kendinden hoşnut görünmemeye gayret ederek, “başkalarının yanında böyle konuşma, yoksa benden akıllıca bir şeyler beklemeye başlarlar.” Arkasına dönüp kalabalığın arasında çabucak kayboldu.

Yedi talenti cebime indirirken üzerimden büyük bir ağırlığın kalktığını hissettim. Âdeta idamın eşiğinden dönmüştüm. Belki de gerçek anlamda öyleyd;, zira borcumu ödememem halinde Devinin bana neler yapacağını bilmiyordum. İki aydan beri ilk defa rahat bir nefes aldım; çok da iyi geldi.

Threpe gittikten sonra mızıkalı müzisyenlerden biri gelip beni tebrik etti. Onun ardından Cealdimli bir faizci elimi sıkıp bana içki ısmarlamak istedi.

Sonra önemsiz bir soylu, bir diğer müzisyen ve güzel bir genç bayan yanıma uğradı. İlk başta kadının Aloine olabileceğini sandım, ta ki sesini duyana dek. Yerel bir faizcinin kızıydı. Benimle kısa bir süre havadan sudan konuştuktan sonra yanımdan aynlmaya davrandı. Kabalığımın farkına son anda vararak gitmeden önce elini öptüm.

Bir müddet sonra tüm suratlar birbirine benzemeye başladı. İnsanlar teker teker yanıma gelip bana saygılarını ve iltifatlarını sunuyorlar, elimi sıkıyorlar, tavsiyeler veriyorlar, kıskançlıklarını ve hayranlıklarım dile getiriyorlardı. Stanchion sözünü tutup aynı anda başıma üşüşmelerini engellese de fazla geçmeden kimseyi birbirinden ayıramaz oldum. Metheglinin faydası dokunduğu da söylenemezdi.

Ambrose'a bakmayı akıl etmeden önce ne kadar vakit geçti bilmiyorum. Odayı gözlerimle taradıktan sonra Wilem'le beraber şilinler kullanarak bir oyun oynayan Simmon'u dirseğimle dürttüm. "Sevgili dostumuz nerelerde?" diye sordum.

Simmon bana bön bön bakınca kinayemi anlayamayacak kadar sarhoş olduğunu fark ettim. "Ambrose," diye netleştirdim. "Ambrose nerede?"

"Çekip gitti," diye asabi bir sesle duyurdu Wilem. "Şarkın biter bitmez. Sen daha mızıkanı bile almamışken."

"Anladı. Anladı," diye neşe içinde tekrarladı Simmon. "Mızıkanı alacağını anladı ve izlemeye dayanamadı."

“Giderken berbat bir hali vardı,” dedi Wilem hafif bir garezle. “Rengi atmıştı ve tir tir titriyordu. Sanki birinin gece boyunca içkisine işediğini öğrenmiş gibiydi.”

“Belki de biri sahiden işemiştir,” dedi Simmon alışılmadık bir hırçınlıkla. “Elimden gelse ben işerdim.”

“Titriyordu ha?” diye sordum.

Wilem kafa salladı. “Hem de nasıl. Karnına yumruk yemiş gibiydi. Giderken Linten’in koluna girmişti.”

Bulgular kulağıma tanıdık geldi. Bağcı ürpertisine benziyordu. Aklıma bir kurt düştü. Ambrose’u hayal ettim: Beni o güne dek dinlediği en güzel şarkıyı çalarken izlemiş, mızıkayı kazanacağımı anlamıştı.

Bariz bir harekette bulunamazdı, fakat bir parça iplik ya da masadan uzun bir kıymık bulmuş olabilirdi. Hangisini kullanırsa kullansın lavtamın teliyle çok zayıf bir bağ kurabilirdi; en fazla yüzde bir, hattâ belki onun bile onda biri.

Ambrose’u kendi vücut ısısını çekerken, ürperti yavaş yavaş kollarına ve bacaklarına yayılırken hayal ettim. Titriyor, giderek daha zor nefes alıyor, sonunda tel kopuveriyordu…

Yine de şarkımı tamamlamıştım. Bu düşünce karşısında sırıtmadan edemedim. Tabii tüm bunlar bir varsayımdan ibaretti, ama bir şeyin o teli kopardığı kesindi ve Ambrose’un böyle bir işe kalkışabileceğinden en ufak bir şüphem yoktu. Dikkatimi tekrar Simmon’a verdim.

“… sokup ona *Kröze’de tuzlarımı birbirine karıştırıp beni neredeyse bir günlüğüne kör edişini affediyorum. Evet. Cidden. Hadi, iç bakalım!* diyesim geldi. Ha!” Kendini intikam fantezilerine kaptıran Simmon bir kahkaha attı.

Ziyaretçilerimin sayısı yavaş yavaş azaldı: benim gibi bir lavtacı, sahnede gördüğüm o mızıkalı çalgıcı, yerel bir tüccar. Uzun, yağlı saçlara ve Vintas aksanma sahip leş gibi parfüm kokan bir beyefendi

sırtımı sıvazlayıp bana “yeni teller için” bir kese para verdi. Adamı sevmesem de keseyi aldım.

“Niye herkes aynı şeyi yapıp duruyor?” diye bana sordu Wilem.

“Neyi?”

“Elini sıkmak için gelenlerin yansı şarkının ne kadar güzel olduğunu söylüyor. Diğer yansı şarkıdan hiç bahsetmiyor ve sadece onu kopuk telle çalışım övüyor. Şarkıyı hiç dinlememişler gibi.”

“İlk yarı müzikten anlamıyor," dedi Simmon. “Sadece müzikten anlayan insanlar sevgili E’lirimiz’in bu gece neyi başardığının farkındalar.”

Wilem düşünceli bir sesle homurdandı. “Demek altı telle çalmak o kadar zor, öyle mi?”

“Bugüne kadar ‘Damdaki Sincap’ şarkısını bile tam bir tel takımı olmadan çalan birini görmedim,” dedi Simmon ona.

“Eh,” dedi Wilem bana, “sen yaparken kolay gözüktü. Madem ki o Yll meyve içkisini bırakacak kadar aklını başına topladın, sana Cealdim krallarının gözdesi kuyrukludan ısmarlamama ne dersin?”

Aslında Wilem bana iltifat ediyordu, fakat tam kendimi yeniden ayık hissetmeye başlamışken bu teklifi kabul etmeye gönlüm yoktu.

Neyse ki tebriklerini sunmaya gelen Marea sayesinde bahane bulmaktan kurtuldum. Marea mızıka için sınanıp başarısız olan o san saçlı arpçıydı. Bir an için onun şarkımdaki Aloine olabileceğini düşündüm, ama onu azıcık dinledikten sonra olamayacağını anladım.

Yine de çok hoş bir kızdı. Sahnede göründüğünden bile daha güzeldi ki bu durum herkes için geçerli olmazdı. Sohbetimiz sırasında lmre meclisi üyelerinden birinin kızı olduğunu öğrendim. Altın sarısı saçları ve açık mavi renkli elbisesi, gözlerinin koyu maviliğini yansıtır gibiydi.

Tüm güzelliğine rağmen ona hak ettiği dikkati veremedim. Şarkımda Aloine’i seslendiren kişiyi bulmak için bardan ayrılmaya can atıyordum. Bir süre konuşup gülüştük, sonra da nazik sözlerle ve tekrar

konuşma vaatleriyle ayrıldık. Marea şahane kıvrımlara sahip vücut hatlanyla kalabalığın arasına karıştı.

“O utanç verici rezalet de neyin nesiydi?” diye asabiyetle sordu Wilem, kız gözden kaybolduktan sonra.

“Ne?” diye sordum.

“Ne?” diye sesimi taklit etti. “Sahiden de bu kadar kaim kafalı mısın? Öyle güzel bir kız onun sana iki gözle attığı bakışı bana tek gözle atsaydı... şimdiye dek kendimizi bir odaya kapatmıştık desem anlarsın herhalde.”

“Sadece tebriklerini sunmaya gelmişti,” diye karşı çıktım. “Öylesine konuştuk işte. Benden bazı arp hareketleri göstermemi istedi, ama arp çalmayalı çok uzun zaman oldu.”

“Böyle davetleri reddetmeyi sürdürürsen daha da çok olacak,” dedi VVilem dobra dobra. “Bir tek önünde soyunmadığı kalmıştı.” Sim bana doğru yaslanıp elini omzuma koydu. O haliyle endişeli bir dost tablosu çiziyordu. “Kvothe, ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Sahiden de kızın sana ilgi duyduğunu anlamadıysan, kadınlar hakkında çok ahmak olduğunu kabul etmen gerekir. Belki de bu işleri bırakıp rahip olmalısın.”

“İkiniz de kafayı bulmuşsunuz,” dedim utancımı gizlemek için. “Yoksa sohbetimiz sırasında bir meclis üyesinin kızı olduğunu duymadınız mı?”

“Yoksa,” diye aynı ses tonuyla karşılık verdi Wil, “sana nasıl baktığını görmedin mi?”

Kadınlar hakkında son derece tecrübesiz olduğumun farkındaydım, fakat bunu açığa vurmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden elimi sallayarak son yorumu geçiştirdim ve taburemden kalktım. “Her nedense niyetinin benimle bann hemen arkasında iş bitirmek olduğunu sanmıyorum.” Biraz su içip pelerinimi düzelttim. “Şimdi gidip Aloine'imi bulmalı ve ona en içten teşekkürlerimi sunmalıyım. Nasıl görünüyorum?”

"Ne fark eder ki?" diye sordu Wilem.

Simmon onun dirseğine dokundu. "Anlamadın mı? Bir meclis mensubunun daracık korseli kızından daha tehlikeli bir av peşinde."

Tiksinmiş bir yüz ifadesiyle onlara arkamı döndüm ve salondaki kalabalığa daldım.

Aradığım kadını nasıl bulacağıma dair bir fikrim yoktu. Budala, romantik bir yanım onu gördüğüm zaman tanıyacağımı düşünüyordu. Görünüşü sesinin yarısı kadar güzelse karanlıkta yanan bir mum gibi kendini belli ederdi.

Fakat bunları düşünürken daha akıllı bir yanım kulağıma fısıldadı. *Ümitlenme,* dedi bu yanım. *Sakın bir kadının Aloine'i söyleyen o ses kadar parlayacağını hayal etme.* Her ne kadar huzur verici olmasa da bu yanımın doğruyu söylediğini biliyordum. Tarbean sokaklarında onu dinlemeyi öğrenmiş, bu sayede hayatta kalabilmiştim.

Eolian'ın zemin katında gezinerek kimi aradığımı bilmeden bakındım. Bazen insanların gülümsedikleri ya da el salladıkları oluyordu. Beş dakika sonra görülebilecek tüm yüzleri görmüştüm ve ikinci kata çıktım.

Burası bir balkon gibiydi, fakat basamak şeklinde yükselen koltuklar yerine zemin kata bakan, alçaktan yükseğe doğru sıralanmış masalara sahipti. Aloine'imi arayarak masaların arasında ilerlerken akıllı yanım kulağıma fısıldamayı sürdürdü. *Ümitlenme. Yoksa eline sadece hüsran geçer. O kadının sandığın kadar güzel olmadığını görünce hayallerin yıkılır.*

İkinci katı aramayı bitirdiğim sırada yeni bir korkuya kapıldım. Ben barda oturup metheglin içerken ve tebrikleri kabul ederken o kadın tavernadan ayrılmış olabilirdi. Şarkım biter bitmez yanma gitmeli, önüne diz çökmeli ve tüm kalbimle ona teşekkür etmeliydim. Ya sahiden de gitmişse? Ya kimse onun kim olduğunu ya da nereye kaybolduğunu bilmiyorsa? Eolian'ınen üst katına çıkan merdiveni tırmanırken karnımın tam ortasına bir endişe yumağı çöktü.

Bak ümidin nelere mal oldu, dedi içimdeki ses. *Aradığın kadın ortadan kayboldu ve sana sadece kendine işkence edebileceğin parlak, budalaca düşlerin kaldı.*

Son kat üçünün içinde gn küçük olanıydı ve sahnenin epey yukarılarında üç duvara tütunan ince bir hilalden ibaretti. Burada masalar ve koltuklar daha geniş aralıklarla yerleştirilmişti ve daha seyrek kullanılıyordu. Bu kat sakinlerinin büyük bölümünü çiftlerin oluşturduğunu fark ettim ve masadan masaya dolaşırken kendimi bir röntgenci gibi hissetmekten alıkoyamadım.

Sakin görünmeye çalışarak sohbet eden ve içki içen yüzlere baktım. Son masaya yaklaşırken endişelerim giderek arttı. Bu masa tam köşede bulunduğu için ona hiçbir şey yokmuş gibi yaklaşmam mümkün değildi. Orada oturan biri açık, diğeri koyu renkli saçlara sahip çiftin sırtı bana dönüktü.

Ben yaklaşırken saçları açık renkli olan güldü ve gözüme mağrur, yakışıklı bir yüz ilişti. Bir adam. Dikkatimi saçları koyu renkli ve uzun olan kadına verdim. Son ümidime. Onun Aloine'im olacağını biliyordum.

Bir adım daha atınca kadının yüzünü gördüm. Daha doğrusu adamın. İkisi de erkekti. Aloine'im gitmişti. Onu kaybetmiştim ve bunun bilinciyle kalbim göğsümdeki yerinden devrilip ayaklarımın arasına düştü.

Adamlar başlarını kaldırdılar. Saçları açık renkli olan bana gülümsedi. "Bak, Thria, genç altı telli bize saygılarını sunmaya gelmiş." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Pek de hoşmuşsun. Bizimle bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır," diye utanarak mırıldandım. "Birini arıyordum."

"Eh, birini buldun," dedi adam tasasızca ve koluma dokundu. "Benim adım Fallon ve bu da Thria. Gel otur. Söz veriyorum, Thria'nın seni kapıp evine götürmesine mani olacağım. Müzisyenlere karşı büyük bir zaafı vardır." Bana cezbedici bir şekilde tebessüm etti.

Bir mazeret mırıldanıp gitmek üzere döndüm. Kendimi aptal yerine koyup koymadığımı düşünemeyecek kadar dertliydim.

Merdivene doğru uzanan yalnız yolumda ilerlerken akıllı yanım beni azarladı, *işte ümit etmenin sonu budur,* dedi. *Avucunu yalarsın. Yine de o kadını bulamaman iyi oldu. Asla sesi kadar güzel olamazdı. Yanan gümüş gibi, nehir taşlarına vuran ay ışığı gibi, dudaklarına değen bir tüy gibi parlak ve müthiş sesi kadar güzel olamazdı.*

Kimse beni lafa tutmasın diye gözlerimi yere dikerek merdivenin ilk basamağına adım attım.

İşte o anda kulağıma bir ses ilişti; yanan gümüş gibi, yanağıma konan buse gibi bir ses. Başımı sevinçle kaldırırken o sesin Aloine'imden geldiğini biliyordum. Başımı kaldırdım, onu gördüm ve aklımdan tek bir sözcük geçti.

Güzel.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ara - Bizi Oluşturan Parçalar

Bast yavaş hareketlerle gerinip etrafına bakındı. Sabrının kısacık fitilinin tamamen yanması fazla sürmedi. “Reshi?”

“Hımm?” Kvothe dönüp ona baktı.

“Peki ya sonra, Reshi? Kadınla konuştun mu?”

“Elbette konuştum. Zaten konuşmasaydım böyle bir hikâyem olmazdı. O kısmı anlatması kolay. Ama öncelikle kadını tasvir etmeliyim. Lâkin bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.”

Bast huzursuzca kıpırdandı.

Bir kahkaha atan Kvothe’nin yüzündeki asabiyetin yerini keyifli bir ifade aldı. “Sana göre güzel bir kadını tasvir etmek, ona bakmak kadar kolay mı yani?”

Yüzü kızaran Bast boynunu büktü. Kvothe bir elini nazikçe onun omzuna koyup gülümsedi. “Buradaki asıl sorun Bast, kadının çok önemli olması. Yani hikâye için. Fakat onu hakkını vererek nasıl tasvir edebileceğimi bir türlü bulamıyorum.”

“Sanırım... sanırım seni anlıyorum, Reshi,” dedi Bast gönül alıcı bir ses tonuyla. “Ben de onu görmüştüm. Bir kez.”

Kvothe şaşırarak sandalyesinde arkasına yaslandı. “Evet, görmüştün. Bak bunu unutmuşum.” Ellerini dudaklarına bastırdı. “Peki sen onu nasıl tasvir edersin?”

Bast kendisine tanınan bu fırsat karşısında pek sevindi. Dik oturarak bir süreliğine dalıp gitti. “Kusursuz kulaklara sahipti.” Elleriyle havada narin bir şekil çizdi. “Sanki... bir ustanın elinden çıkmışa benzeyen mükemmel kulaklara.”

Bir kahkaha atan Tarihçi hemen ardından kendi kendini gafil avlamışçasına şaşırdı. “Kulaklar mı?” diye sordu, doğru duyduğundan emin olmak için.

“Doğru düzgün kulaklara sahip güzel bir kız bulmanın ne kadar zor olduğunu bilirsin,” diye açıkladı Bast.

Tarihçi bir kahkaha daha attı; gülmek bu sefer daha kolayına gelmişti. “Hayır,” dedi. “Hayır, bilmiyorum.”

Bast öykü koleksiyoncusuna acıyan gözlerle baktı. “Eh, öyleyse sözüme güvenmen gerekecek. Kulakları çok hoştu.”

“Sanırım o vasfının üzerinde yeteri kadar durdun, Bast,” diye keyifle konuştu Kvothe. Bir süreliğine duraksadı. Tekrar konuşurken gözleri dalıp gitti. “Sorun şu ki bahsi geçen kadın, tanıdığım hiç kimseye benzemez. Onu gördüğüm zaman elle tutulmaz bir yanı vardı sanki; ateşten yükselen ısı gibi insanı kendine çeken bir şey. İçinde bir güç, bir kıvılcım…”

“Burnu eğriydi, Reshi,” diye lafa dalan Bast, ustasını daldığı düşüncelerden çıkardı.

Alnı asabiyetle hafifçe kırışan Kvothe dönüp ona baktı. “Ne?”

Bast kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. “Fark ettiğim bir şey de buydu, Reshi. Hikâyendeki her kadının güzel olduğunu söylüyorsun. Seni yalancı çıkaramam, çünkü o kadınlardan hiçbirini görmedim. Bir tek bu hariç. Burnu biraz çarpıktı. Ve dürüst olmak gerekirse yüzü bana göre biraz fazla dardı. Mükemmel bir güzellikle değildi, Reshi. Böyle şeyleri iyi bilirim. Ne de olsa konu üzerinde epey tecrübem var.”

Kvothe ciddi bir yüz ifadesiyle öğrencisini uzun uzun süzdü. “Bizler, bizi oluşturan parçaların bütününden fazlasıyız, Bast,” dedi üstü kapalı bir serzenişle.

“Güzel olmadığını söylemiyorum, Reshi,” dedi Bast hemen. “Onu gördüğüm zaman bana gülümsemişti. Tebessümü sanki… nasıl diyeyim… insanın içine işliyordu. Bilmem anlatabildim mi.”

“Anlıyorum, Bast. Ne de olsa benim de onu tanımışlığım var.” Kvothe dönüp Tarihçiye baktı. “Mesele kıyaslamalardan kaynaklanıyor. Sana ‘saçları koyu renkliydi’ dersem ‘bazılan çok güzel olan koyu renkli saçlara sahip kadınlar tanıdım’ gibi bir anlam çıkartabilirsin. Ama böyle bir ifade isabetli olmaz, çünkü cümlede bahsi geçen kadınla

gerçektekinin ortak bir yönü bulunmaz. Gerçekteki kadının kıvrak zekâsı, insanı etkisi altına alan cazibesi ötekinde yoktur. Gerçekteki kadın tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu…”

Kvothe’nin sesi kısıldı ve bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine indirdi. Öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki Bast kaygılı gözlerle etrafına bakınarak kıpırdanmaya başladı.

“Yine de endişelenmem yersiz galiba,” dedi Kvothe nihayet, başını kaldırıp Tarihçi’ye bir işarette bulunarak. “Tasvirimde başarısız olsam bile bu, dünya geneli için pek bir fark yaratmaz.”

Tarihçi kalemini eline aldı. Daha onu mürekkebe daldırmaya fırsat bulamadan Kvothe konuşmaya başladı. “Gözleri kopkoyuydu; çikolata kadar, kahve kadar, babamın lavtasının cilalı ahşabı kadar koyu. Bu gözler gözyaşı damlasını andıran oval ve açık renkli bir yüzde yer alıyordu.”

Söyleyecek sözü kalmamış gibi Kvothe ansızın durdu. Sessizlik o kadar ani ve derindi ki, Tarihçi daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak sayfasından başını kaldırdı. Fakat o daha bunu yaparken sözcükler sel olup Kvothe’nin ağzından aktı.

“Rahat tebessümüyle bir erkeğin kalbini durdurabilirdi. Dudakları kırmızıydı. Pek çok kadın daha çekici göründüğünü sanarak dudaklarını cafcaflı bir kırmızıya boyar. Öyle bir renkten bahsetmiyorum. Onun dudakları sabah akşam doğal bir kırmızıydı. Sanki daha birkaç dakika önce böğürtlen yemiş ya da kan içmiş gibi.

“Nerede durursa dursun dikkatleri üzerinde toplardı.” Kaşlarını çattı. “Yanlış anlama. Gürültücü ya da gösteriş meraklısı değildi. Tıpkı ateş gibiydi. Ateşe titreştiği, parladığı için bakarız. Gözümüze çarpan şey ışığıdır, ama ona sokulmamızın parlaklığıyla bir alakası yoktur. Bizi ateşe çeken şey, ona yaklaştığımız zaman hissettiğimiz sıcaklıktır. Aynı durum Denna için de geçerliydi.”

Konuşurken sanki her sözcük onu daha da dertlendirir gibi Kvothe’nin yüzü giderek buruşuyordu. Ve sözcükler ağzından anlaşılır

biçimde dökülmesine rağmen her biri yüzündeki ifadeyle eşleşiyor, âdeta dilini terk etmeden evvel törpüleniyordu.

"O..." Kvothe başını öylesine eğmişti ki kucağındaki elleriyle konuşur gibiydi. "Ben ne yapıyorum?" dedi usulca, ağzı külle doluymuşçasına. "Bunun ne faydası var? Ben onun en ufak bir parçasını bile anlayamamışken onu sana nasıl tarif edebilirim?"

Tarihçi ancak söylenenlerin büyük bölümünü kaleme aldıktan sonra Kvothe'nin muhtemelen kendi kendine konuştuğunu fark etti. Bir anlığına duraksadı, ardından cümlenin geri kalanını da yazdı. Sonra da uzun uzun bekleyip Kvothe'ye kaçamak bir bakış attı.

Başını kaldırınca gözleri Kvothe'ninkilerle buluştu ve onunkilere kilitlendi, O gözler Tarihçi'nin daha önce karşılaştığı kara gözlerle aynıydı. Öfkeli bir tanrının gözleri gibiydiler. Tarihçi bir müddet masadan kaçma dürtüsüne direndi. İçeriye buz gibi bir sessizlik çökmüştü.

Kvothe ayağa kalkıp Tarihçi'nin önünde duran kâğıdı işaret etti. "Karala şunu," diye sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

Beti benzi atan Tarihçi'nin yüzünde bıçaklanmış gibi bir ifade belirdi.

O kıpırdamayınca Kvothe uzanıp yarısı dolu kâğıdı adamın kaleminin altından çekiverdi. "Karalamaya yanaşmıyorsan..." Kvothe kâğıdı ağır ağır yırtarken çıkan ses, Tarihçi'nin yüzünde kalan son rengi de alıp götürdü.

Kvothe feci bir kasıtla boş bir kâğıt alıp afallamış durumdaki katibin önüne bıraktı. Uzun parmaklarından biriyle yırtık sayfadaki bir noktayı işaret ederek halen ıslak olan mürekkebin dağılmasına yol açtı. "Buraya kadar kopyala," dedi demir kadar soğuk ve hareketsiz bir sesle. Aynı demir gözlerinde de yer etmişti.

Tarihçi'nin ona karşı çıkacak hali yoktu. Kvothe'nin parmağının kâğıdı masaya mıhladığı yere kadar yazanları kopyaladı.

Tarihçi ne zaman ki bu işi bitirdi, Kvothe bir buz parçasını ısırırcasına ağır ağır konuşmaya başladı. "Ne açıdan güzeldi? Bu soruya

yeterli bir cevap veremem. Madem öyle, o zaman fazla konuşmaktan da kaçınacağım.

“Şu kadarını diyebilirim: Saçları koyuydu. İşte. Aynı zamanda uzun ve düzdü. Gözleri de koyuydu ve teni açık renkliydi. İşte. Yüzü oval, çenesi güçlü ve narindi. Zarif ve asil bir duruşu vardı. İşte.”

Kvothe devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Kısacası güzeldi. Hakkında söyleyebileceklerim bu kadar. Tüm kusurlarına ve noksanlıklarına rağmen iliklerine kadar güzeldi. En azından Kvothe için öyleydi. En azından mı? Kvothe için gelmiş geçmiş en güzel insandı.” Kvothe bir anlığına yerinden fırlayıp Tarihçi’nin o an yazmakta olduğu sayfayı da yutacakmış gibi gerildi.

Sonra rüzgarın terk ettiği bir yelken misali gevşedi. “Ama açık konuşmak gerekirse başkalarına da güzel göründüğünü belirtmeliyim...”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İsimler ve Başlangıçlar

Gözlerimizin buluştuğunu ve yanma usulca sokulduğumu söylemek güzel olurdu. Peri masallarında Beyaz Atlı Prens'in yaptığı gibi hafifçe gülümsediğimi ve kafiyeli beyitler kullanarak hoş sözler sarf ettiğimi söylemek de.

Maalesef gerçek hayat nadiren bu kadar planlıdır. Onu görünce öylece kalakaldım. Karşımdaki Denna, yani uzun zaman önce Roent'in kervanında tanıştığım genç kadındı.

Aradan sadece yarım sene geçmişti. Bir öykü dinlerken bu size pek de uzun gelmeyebilir, ama yarım sene yaşamak için uzun bir zamandır, hele bir de gençseniz. Ve o zamanlar ikimiz de genceciktik.

Denna'yı merdivenin son basamağını çıkıp Eolian'ın üçüncü katına adım attığı sırada görmüştüm. Gözleri hüzünlü, yüz ifadesi kederli denebilecek kadar dalgındı. Bakışlarını yerden kaldırmadan, beni görmeden döndü ve benden tarafa yürümeye başladı.

Aradan geçen aylar onu değiştirmişti. Eskiden hoşken artık büsbütün güzeldi. Belki de sebep tanıştığımız zamanki gibi bir yolculuk kıyafeti değil uzun bir elbise giyiyor olmasıydı. Fakat onun Denna olduğuna hiç şüphe yoktu. Parmağındaki yüzüğü, yani soluk mavi taşlı gümüş halkayı bile tanıdım.

Yollarımız ayrıldıktan sonra kalbimin gizli bir köşesinde Denna'yla ilgili hoş ve budalaca düşler saklamıştım. Anilin'e gidip onu bulmayı, onunla şans eseri yine yollarda karşılaşmayı, onun gelip Üniversite'de beni bulmasını düşlemiştim. Fakat derinde bir yerde bunların çocukça hayallerden fazlası olmadığını biliyordum. Gerçeğin farkındaydım: Onu bir daha asla göremeyecektim.

Ama işte karşımdaydı ve tamamıyla hazırlıksız yakalanmıştım. Beni, onca zaman önce sadece birkaç günlüğüne tanıdığı o utangaç oğlanı hatırlayacak mıydı?

Aramızda sadece dört beş metre kalmışken Denna başını kaldırıp beni gördü. İçinde bir mum yanmış ve onun ışığıyla parlamaya

başlamış gibi yüzü aydınlanıverdi. Aramızdaki mesafeyi sekerek atılan heyecanlı adımlarıyla bir çırpıda kapattı.

Bir anlığına kollarıma atılacakmış gibi gözüktü, fakat son anda kendine hakim olup etrafımızdaki insanlara bir göz gezdirdi. O yarım adımlık arada neşe dolu koşusunu kol mesafesinden yapılan ağırbaşlı bir selamlamaya çevirdi. Bunu zarafetle başardı da, ama yine de ani duruşu yüzünden bana çarpmamak için elini uzatıp göğsümden destek alması gerekti.

O zaman bana gülümsedi. Tebessümü taç yapraklarını açan bir çiçek gibi sıcak, hoş ve utangaçtı. Dostane, dürüst ve biraz mahcuptu da. Bana gülümserken hislerim...

Açıkçası hislerimi nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Yalan söylemek çok daha kolay olur. Yüz farklı hikâyeden alıntı yapıp size o kadar tanıdık bir yalan söylerim ki bir lokmada yutarsınız. Dizlerimin bağının çözüldüğünü, kalbimin sıkıştığını anlatabilirim. Fakat bunlar gerçek olmaz. Kalbim ne sıkıştı, ne de göğsümden kaçıp gidecekmiş gibi atmaya başladı. Öyle şeyler masallarda olur. Budalalıktır bunlar. Mübalağadır. Palavradır. Ama yine de...

Kışın ilk günlerinde, mevsimin ilk karı yağdıktan sonra dışarı çıkın. Üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplı bir gölet bulun. Buz tabakası henüz yeni ve cam kadar berrak olsun. Kıyıya yakınken buz ağırlığınızı rahatça taşıyacaktır. Biraz açılın. Biraz daha. Sonunda buzun ağırlığınızı ucu ucuna taşıdığı bir noktaya varacaksınız. İşte orada kendinizi benim hissettiğim gibi hissedersiniz. Buz ayaklarınızın altında çatırdamaya başlar. Aşağı baktığınızda beyaz çatlakların karmakarışık bir örümcek ağı gibi her yöne doğru yayıldığını görürsünüz. En ufak bir ses yoktur, ama ani ve sert titreşimleri tabanlarınızda duyabilirsiniz.

İşte Denna gülümseyince bana da öyle oldu. Ayaklarımın altımda dağılmak üzere olan kırılgan bir buz tabakasında duruyormuş gibi hissettiğimi kastetmiyorum. Hayır. Buzun ta kendisi gibiydim. Çatırdıyor, Denna'nın bana dokunduğu yerden etrafa çatlaklar yayıyordum. Yerimde kalmamın tek sebebi beni oluşturan bin parçanın birbirine bağlı

olmasıydı. En ufak bir hareketimde darmadağın olacağımdan korkuyordum.

Belki de tebessümünün beni taşa çevirdiğim söylemeliyim. Bu ifade her ne kadar bir masal kitabından alınmışa benziyorsa da gerçeğe çok yakındı.

Konuşmakta oldum olası zorlanmadım. Tam tersine; aklımdan geçenleri genellikle kolayca ifade edebilirim ve bu yüzden başım sık sık belaya girer. Fakat orada, Denna'nın önünde tek kelime dahi edemedim. Canım pahasına bile olsa aklı başında bir şey söyleyemezdim.

Annemin beynime kazıdığı görgü kurallarını hiç düşünmeden uygulamaya koydum. Denna'nın havadaki elini sanki kasten uzatılmış gibi yumuşacık tuttum. Sonra yarım adım geri çekildim ve belimi doksan derecenin dörtte üçü kadar eğerek saygılı bir selam verdim. Aynı anda boştaki elim pelerinimin kenarını kavrayıp arkama attı. Verdiğim selam hürmetkar olmasına rağmen saçmalık derecesinde resmi değildi ve bulunduğumuz yer için münasipti.

Peki ya sonra? Bayanların eline bir öpücük kondurmak geleneksel bir davranıştı, peki nasıl bir öpücük uygundu? Atur'da başınızı ele değdirmekle yetinirdiniz. Evvelden sohbet ettiğim faizcinin kızı gibi Cealdimli hanımlar parmak eklemlerine dudaklarınızı sürtmenizi ve öpmüş gibi bir ses çıkarmanızı beklerlerdi. Modeg'de ise dudaklarınızı kendi başparmağınızın arkasına bastırırdınız.

Fakat biz Birleşik Eyaletler'deydik ve Denna'nın aksanı yabancı değildi. Öyleyse normal bir öpücük gerekiyordu. Hızlı bir nefes alıp verene kadar geçen bir süre boyunca dudaklarımı elinin tersine nazikçe değdirdim. Sıcacık teni belli belirsiz bir funda kokusuna sahipti.

"Hizmetinizdeyim, hanımefendi," dedim, doğrulup elini bırakarak. Hayatımda ilk defa böyle geleneksel bir selamın asıl amacını anlıyordum. Söyleyecek hiçbir şey bulamadığınız zaman size uygulayabileceğiniz senaryo temin ediyordu.

“Hanımefendi mi?” diye şaşkın bir sesle tekrarladı Denna. “Pekala, madem öyle istiyorsun.” Bir eliyle elbisesini tuttu ve dizlerini kırarak kısa bir reverans yaptı. Her nasılsa aynı anda hem zarif, hem alaycı, hem de muzip görünmeyi becerdi. “Al sana hanımefendi.” Sesini duyunca şüphelerim doğrulandı. Aloine’im oydu.

“Üçüncü katta yalnız başına ne yapıyorsun?” diye sordu. Hilal şeklindeki balkona bakındı. *"Yalnız* başına mısın?”

“Yalnızdım,” dedim. Sonra söyleyecek başka bir şey bulamayınca hafızamda tazeliğini koruyan şarkıdan bir alıntı yaptım. “‘Aloine yanı başımda duruyor, hiç beklenmedik bir zamanda.’”

Gururu okşanan Denna bu sözlere gülümsedi. “Beklenmedik bir zaman da ne demek oluyor?” diye sordu.

“Çoktan çekip gittiğine kendimi inandırmıştım.”

“Gidecektim de,” dedi Denna nazlanarak. “İki saat Savien’imin gelmesini bekledim.” Trajik bir tavırla iç geçirerek başını çevirdi ve bir azize heykeli gibi poz verdi. “Nihayet hikâyeyi boş verdim ve içim hüsranla dolu olarak bulma işini Aloine yapsın dedim.” Muzipçe gülümsedi.

“‘Demek iki karanlık gemi gibiymişiz…’” diye alıntı yaptım.

“… ‘yakın geçen ama birbirini görmeyen.’” diye bitirdi Denna.

“Felward’in Sonu,” dedim, saygıdan ziyade hayranlıkla. “O oyunu çoğu kimse bilmez.”

“Ben çoğu kimse değilim,” dedi Denna.

“Bunu bir daha unutmayacağım,” deyip abartılı bir hürmetle önünde eğildim. O da dalga geçercesine güldü. Gülüşüne aldırış etmeden daha ciddi bir sesle sözlerimi sürdürdüm. “Bu akşam bana yardım ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Demek öyle,” dedi. “Peki *en fazla* ne kadar teşekkür edebilirsin?”

Hiç düşünmeden pelerinimin yakasına uzandım ve kabiliyet mızıkamı oradan çıkardım. “İşte bu kadar,” deyip minyatür mızıkayı ona uzattım.

“Ben…” diyerek tereddüt eden Denna epey şaşırmıştı. “Ciddi olamazsın.”

“Sen olmasaydın bunu kazanamazdım,” dedim. “Ve bundan başka değerli hiçbir şeyim yok, tabii lavtamı saymazsan.”

Denna’nın kara gözleri şaka yapıp yapmadığımı anlamak istercesine yüzüme dikkatle baktı. “Mızıkanı bir başkasına verebileceğini sanmıyorum…”

“Verebilirim,” dedim. “Stanchion onu kaybetmem veya birine vermem halinde bir sonrakini de aynı ilki gibi kazanmam gerektiğini söyledi.” Elini tutup parmaklarını açtım, ardından gümüş mızıkayı avucuna bıraktım. "Bu da mızıkamla istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor ve onu sana veriyorum.”

Denna önce elindeki mızıkaya baktı, sonra da daha önce tam anlamıyla fark edememiş gibi beni uzun uzun süzdü. O bakışlar karşısında kılık kıyafetimin fazlasıyla farkındaydım. Pelerinim eski püsküydü ve en iyi giysilerimle bile hırpani sayılırdım.

Başım tekrar eğdi ve elini mızıkanın üstüne yavaşça kapadı. Ardından anlaşılmaz bir ifadeyle tekrar bana baktı. “Bence sen harika birisin,” dedi.

Bir nefes aldım, ama Denna benden önce davrandı. “Fakat,” dedi, “bu kadar teşekkür de çok fazla. Sana ettiğim yardım bu kadarını haketmiyor. Bunu kabul edersem *ben* sana borçlu kalırım.” Elimi tutup mızıkayı geri verdi. “Oysa senin bana borçlu kalmam tercih ederim.” Aniden sırıttı. “Hâlâ bana bir iyilik borçlusun.”

O sırada salon fark edilir ölçüde sessizleşti. Nerede bulunduğumu unuttuğum için şaşkın gözlerle etrafıma bakındım. Denna bir parmağını dudaklarına götürdü ve tırabzanın üstünden aşağıdaki sahneyi işaret etti. Birlikte kenarda durup oraya baktığımızda ak

sakallı yaşlı bir adamın tuhaf biçimli bir enstrüman kutusunu açtığını gördük. Kutudan çıkanı fark edince nefesim kesildi.

"O şey de ne?" diye sordu Denna.

"Eski bir saray lavtası," dedim, hayretimin sesime karışmasını engelleyemeyerek. "Ben de ilk defa görüyorum."

"O bir lavta ha?" diye usulca fısıldadı Denna. "Yirmi dörtten fazla tel saydım. Böyle bir şey nasıl çalışabilir ki? Arplarda bile bu kadar tel yok."

"Yıllar önce metal teller henüz icat edilmemişken ve uzun sapların nasıl destekleneceği bilinmezken lavtaları böyle yaparlardı. Olağanüstü bir enstrümandır. O kuğu boynun yapımı, üç farklı katedralde kullanılandan daha fazla mühendislik gerektirir." Yaşlı adamın sakalını kenara çekmesini ve sandalyesine kurulmasını izledim. "Umarım onu sahneye çıkmadan önce akort etmiştir," diye ekledim. "Yoksa *o* burgularla uğraşırken bir saat beklememiz gerekecek. Babam eskiden ozanların bir saray lavtasından iki dakikalık müzik çıkarmak için iki gün tel germekle, iki saat de akort yapmakla uğraştıklarını söylerdi."

Yaşlı adamın telleri istediği hale getirmesi sadece beş dakika sürdü. Sonra da çalmaya başladı.

İtiraf etmekten utanıyorum, ama şarkının tek bir notasını bile duymadım. O güne kadar bir saray lavtasını dinlemek bir yana hiç görmemiş olmama rağmen aklım başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar Denna'yla meşguldü. Yan yana tırabzana yaslanırken göz ucuyla ona bakıyordum.

Bana ne adımla hitap etmiş, ne de Roent'in kervanındaki tanışıklığımızdan bahsetmişti. Demek ki beni hatırlamıyordu. Sadece birkaç günlüğüne beraber yol teptiği hırpani bir oğlanı unutmasını normal karşıladım. Tabii aylarca onun hayalini kurduktan sonra bu durumdan incinmedim desem yalan olur. Fakat kendimi budala yerine

koymadan o konuyu açamazdım. Yeni bir başlangıç yapıp bu sefer daha hatırda kalıcı olmayı ummak dışında elimden bir şey gelmezdi.

Ben daha ne olduğunu bile anlamadan şarkı bitiverdi. İhmalimi telafi etmek için var gücümle alkış tuttum.

“Şarkında aynı nakaratı iki kez tekrarladığını duyunca hata yaptığını sandım,” dedi Denna bana, alkışlar kesildikten sonra. “Bir yabancının sana eşlik etmesini beklediğine inanamadım. Geceleri kamp ateşi dışında böyle bir şeyin yapıldığını hiçbir yerde görmemiştim.” Omuz silktim. “Herkes bana en iyi müzisyenlerin burada sahne aldıklarını söyleyip duruyordu.” Elimle salonu gösterdim. “Şarkıyı bilen birinin çıkacağım umdum.”

Denna bir kaşını kaldırdı. “Aslında şarkıya katılmak gibi bir niyetim yoktu,” dedi. “Bir başkasının çıkmasını bekledim. Kendimi biraz endişeli hissediyordum.”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Niye ki? Harika bir sesin var.” Utangaçlıkla tebessüm etti. “Şarkıyı bundan önce sadece iki kez dinlemiştim. Tamamım hatırlayabileceğimden emin değildim.”

“İki kez mi?”

Denna kafa salladı. “Üstelik ikinci dinleyişim sadece bir dönü önceydi. Aetnia’da katıldığım bir davette sahne alan bir çift söylemişti.”

“Ciddi misin?” diye hayret içinde sordum.

Bir beyaz yalanı yakalanmış gibi başını ileri geri salladı. Koyu saçları yüzüne düşünce onları dalgın bir el hareketiyle yana çekti. “Tamam, çifti yemekten hemen önce şarkıyı prova ederken de dinledim…”

Duyduklarıma inanmakta zorlanarak başımı iki yana salladım. “Bu olağanüstü bir şey. O şarkının armonisi çok zordur. Hele bir de sözlerini hatırlamak…" Yine başımı iki yana sallayarak ona hayranlık dolu gözlerle baktım. “Harika bir kulağın var.”

“Bunu söyleyen ilk erkek sen değilsin,” dedi Denna muzipçe.

"Ama kulaklarıma bakarak söyleyen ilk sen olabilirsin.” Manalı bir edayla başını eğdi.

Yüzüm kıpkırmızı kesildiği sırada arkamdan gelen tanıdık bir ses duydum. "İşte buradasın!” Dönüp bakınca Sovoy’u, İleri Düzey Sempati dersindeki uzun boylu, yakışıklı dostumu ve işbirlikçimi gördüm.

“İşte buradayım,” dedim, beni aramasına şaşırarak. Genç bir kadınla baş başa yaptığım sohbeti bu şekilde bölmesi beni daha da şaşırtmıştı.

“Hepimiz buradayız.” Sovoy bana gülümseyerek yanımıza geldi ve rahat bir tavırla kolunu Denna’nın beline doladı. Ona bakarak kaşlarını şaka yollu çattı. “Ben şarkıcını bulmak için alt katlarda dört dönerken siz ikiniz burada ne işler çeviriyorsunuz bakayım?”

“Birbirimize tesadüfen rastladık,” dedi Denna, elini kalçasının hemen üzerinde duran Sovoy’unkinin üzerine koyarak. “Senin başka bir şey için olmasa bile bardağındaki içki için geri döneceğini biliyordum…” Başıyla bir çift şarap kadehi haricinde boş olan yakınlardaki bir masayı işaret etti.

Birlikte dönüp kol kola masalarına yürüdüler. Denna bana omzu üzerinden baktı ve omuz silkercesine kaşlarını kaldırdı. Bu ifadenin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Sovoy beni yanlarına çağırdı ve oturabilmem için boştaki bir sandalyeyi masaya çekti. “Sahnedekinin sen olduğuna inanamadım,” dedi bana. “Sesini tanır gibi oldum, ama…” Eliyle Eolian’ın o esnada bulunduğumuz en üst katını işaret etti. “Üçüncü kat genç âşıklar için mahremiyet sağlasa bile sahneyi pek de iyi gördüğü söylenemez. Enstrüman çaldığını bilmiyordum.” Uzun kollarından birini Denna’nın omzuna atıp o baştan çıkarıcı tebessümünü etti.

“Arada bir çalarım,” diye geçiştirdim.

“İyi ki bu gece eğlenmemiz için Eolian’ı seçmişim,” dedi Sovoy. “Yoksa sana yankılardan ve cırcırböceklerinden başka eşlik eden olmayacaktı.”

“Öyleyse sana borçluyum,” dedim, başımla ona saygılı bir selam vererek.

“Bir dahaki sefere kâğıt oynadığımız zaman Simmon’la eşleş,” dedi. “Böylece o akılsız hergele İkiliden başka bir şeyi yokken ortaya para koyduğunda kaybeden siz olursunuz.”

“Anlaştık,” dedim. “Her ne kadar istemesem de.” Denna’ya doğru ikimiz de aynı anda arkamıza yaslandık. Ağzımdan bir söz çıkmayınca beni teşvik etti. “Eee?”

"Öğrendim,” diye onu temin ettim. “Artık kendi adım kadar iyi biliyorum.”

“Söyle öyleyse.”

“Sonraya saklıyorum,” dedim gülümseyerek. “Bunun gibi armağanlar fütursuzca harcanmamalıdır.”

Bana dik dik baktı.

Teslim oldum. “Dianne,” dedim. “Dianne. Senin adın da sana yakışıyor.”

Uzunca bir süre birbirimizi süzdük. Sonra Sovoy’un bana pek de üstü kapalı olmayan bir bakış attığını fark ettim.

"Artık aşağıya inmeliyim,” dedim, çabucak sandalyemden kalkarak. “Tanışmam gereken önemli insanlar var.” Kelimeler ağzımı terk eder etmez ne kadar saçma olduklarına hayıflandım, fakat onları geri almamı sağlayacak daha az saçma bir yol bulamadım.

Sovoy da ayağa kalkıp elimi sıktı; benden bir an önce kurtulmaya can attığı belliydi. “Bu gece iyi iş çıkardın, Kvothe. Sonra görüşürüz.”

Döndüğümde Denna da ayağa kalkmıştı. Gözlerime bakıp gülümsedi. “Daha sonra ben de seni görmek isterim.” Elini uzattı.

Ona en iyi tebessümümü sundum. “Ummaktan başka yol yok.” Nükteli bir lal etmek istemiştim, fakat sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağıma bayağı geldi. Kendimi daha da budala yerine koymadan gitmem gerekiyordu. Denna’nın elini hızlıca sıktım. Eli biraz serindi.

Yumuşak, narin ve güçlüydü de. Elini öpmedim, çünkü Sovoy dostumdu ve böyle davranışlar dostlar arasında yakışık almazdı.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bilinenler

Zamanla ve gerek Deoch'un, gerekse de Wilem'in yardımıyla sarhoş oldum.

Sonrasında üç öğrenci zikzak çizerek de olsa Üniversite ye yollandık. Bizi hafif hafif sallanarak yürürken hayal edin. Etraf sakin. Çan kulesi geç bir saati çalarken sessizliği bozacağı yerde onun altını çiziyor. Cırcırböcekleri de sessizliğe saygı gösteriyorlar. Çağrılarıyla kumaşa neredeyse görülemeyecek kadar küçük dikişler atıyorlar.

Gece sıcak bir kadife gibi üçünün etrafını sarıyor. Bulutsuz gökyüzünde elmas misali ışıldayan yıldızlar, ayaklarının altındaki yolu gümüşi bir griye boyuyor. Üniversite ile Imre, bilimin ve sanatın kalbi; medeniyetin dört köşesinin en sağlamı. Burada, ikisinin arasında uzanan yolda yaşlı ağaçlardan ve rüzgara boyun eğen çimenlerden başka hiçbir şey yok. Yabani bir açıdan bakıldığında gece mükemmel; korkunç denebilecek kadar güzel.

Biri koyu, öteki açık, sonuncusu da en iyi tabiriyle kızıl üç oğlan geceyi fark etmiyor bile. Belki bir parçaları ediyor, ama genç ve sarhoş olmalarının yanı sıra kalplerinin bir yerinde asla yaşlanıp ölmeyeceklerini sanıyorlar. Ayrıca birbirleriyle dostlar ve ilelebet hatırlayacakları bir sevgiyi paylaşıyorlar. Daha başka pek çok şey bilseler de hiçbiri bunun kadar önemli gözükmüyor. Belki haklılar da.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Talih

Ertesi gün ömrümün ilk akşamdan kalmalığıyla sözlü sınavın çekilişine gittim. Kendimi bitkin hissederek ve biraz midem bulanarak en kısa kuyruğa girdim ve etrafta gezinen, alan, satan, takas eden, çoğunlukla da sınavları, için çektikleri kuralardan yakman yüzlerce öğrencinin gürültüsüne aldırış etmemeye çalıştım.

“Arli'den oğlu Kvothe,” dedim nihayet sıra bana gelince. Hayatından bezmiş gibi gözüken görevli kadın adımı yazdı ve siyah kadife torbanın içinden bir taş çektim. Taşta, “Hepten: Öğle,” yazıyordu. Yani beş gün sonrası. Ders çalışmak için bol bol vaktim vardı.

Fakat Koğuş’a gitmek üzere arkama dönerken aklıma bir fikir geldi. Ders çalışmaya ne kadar ihtiyacım vardı? Daha da önemlisi Arşive giremeden kendimi ne kadar geliştirebilirdim?

Biraz düşündükten sonra orta ve baş parmaklarımı uzatıp elimi kaldırdım. Beş gün sonrasına aldığım sıramı satmak istediğimi gösteriyordum.

Tanımadığım bir öğrencinin bana yaklaşması uzun sürmedi. “Dördüncü gün,” dedi kız, kendi taşını göstererek. “Takas karşılığında sana bir mangır veririm.” Başımı iki yana salladım. Omuz silkip yanımdan ayrıldı.

Revir’den bir Re’lar olan Galven çıkageldi. Kaldırdığı işaret parmağıyla bugünün akşamüzeri için bir sırası olduğunu gösteriyordu. Gözlerinin altındaki morluklara ve kaygılı yüz ifadesine bakarak sınava bu kadar erken girme heveslisi olmadığını anladım. “Beş mangıra ne dersin?”

“Bir talent düşünüyordum...”

Kafa sallayarak taşım parmaklan arasında çevirdi. İstediğim ücret aşırı değildi. Hiç kimse daha ilk günden sınava girmek istemezdi. “Belki sonra. Biraz daha bakınacağım.”

Onun uzaklaşmasını seyrederken bir günün yarattığı fark karşısında şaşırmadan edemedim. Dün beş mangır bana bir servet gibi gelirdi, fakat bugün kesem epey ağırdı.

Geçen gece ne kadar para kazandığımı düşünürken Wilem ile Simmon'un geldiklerini gördüm. Wil'in Cealdimlilere özgü o koyu renkli teni biraz solgun gibiydi. Onun da dün geceki maceramızın etkilerini henüz üzerinden atamadığım tahmin ettim.

Öte yandan Sim her zamanki gibi neşeli ve coşkuluydu. "Bil bakalım kimler bu akşamüstünü çektiler?" Başımla arkamı işaret etti. "Ambrose ile birkaç arkadaşı. Adil bir dünyada yaşadığımıza inanasım geliyor."

Dönüp kalabalığı tararken Ambrose'u görmeden önce sesini duydum. "... aynı torbadan olduğuna göre doğru düzgün karıştıramamışlar. Tüm bu baştan savma zırvalığa yeniden başlamalılar ve..." Ambrose ve iyi giyimli birkaç arkadaşı yan yana yürüyorlar, bir yandan da gözleriyle kalabalığa bakınarak kalkmış eller arıyorlardı. Ambrose benden beş metre ötedeyken nihayet yüzümü gördü ve yaklaştığı elin bana ait olduğunu fark etti.

Aniden durup kaşlarım çattı, sonra da kısa bir kahkaha attı. "Zavallı çocuk. O kadar boş zamanın var ama hiç değerlendiremiyorsun. Lorren seni daha Arşive almadı mı?"

"Gene başlıyoruz," dedi Wil bezgin bir sesle arkamdan.

Ambrose bana gülümsedi. "Bak ne diyeceğim. Sınavdaki sıran için sana yarım peni ve eski gömleklerimden birini veririm. Bu sayede üzerindekini nehirde yıkarken giyecek bir şeyin olur." Arkadaşları kıkırdayarak beni baştan aşağı süzdüler.

Ambrose'u memnun etmemek için yüzümü ifadesiz tuttum. Aslında sadece iki gömleğim olduğunun fazlasıyla bilincindeydim. Üstelik iki dönem boyunca giyildiklerinden, giderek daha da hırpani bir hal alıyorlardı. Dahası Çamaşırhane'ye verilecek param olmadığı için onları *sahiden de* nehirde yıkıyordum.

“Yok sağol, almayayım,” dedim hiç bozuntuya vermeden. “Gömleklerinin etekleri benim zevkime göre biraz fazla boyalı.” Sözlerimi vurgulamak için kendi gömleğimin önünü çekiştirdim. Yakındaki öğrencilerden bazıları güldüler.

“Anlamadım,” dediğini duydum Sim’in Wile.

“Ambrose’ta bir hastalık olduğunu ima ediyor.” Wil biraz duraksadı. *“Edamete tass*. Fahişelerden kapılan bir şey. Bir tür akıntıya sebep olur ve…”

“Tamam, tamam,” dedi Sim hemen. “Anladım, lyy. Üstelik Ambrose yeşil giyiyor.”

Bu sırada Ambrose esprim karşısında kendini kalabalıkla beraber gülmeye zorladı. “Eh, sanırım bunu hak ettim,” dedi. “Pekala, fakire sadaka vermeden geçmek olmaz.” Kesesini çıkartıp salladı. “Ne kadar istiyorsun?”

“Beş talent,” dedim.

Tam kesesini açacakken donakaldı. Ondan inanılmaz bir meblağ istemiştim. Sıramın hak ettiğinden çok daha fazlasını alarak Ambrose’u tokatlayacağımı uman kimi seyirciler birbirlerini dürttüler.

“Üzgünüm," dedim. “Başka bir para birimine dönüştürmemi ister misin?” Ambrose’un geçen dönemki sınavında aritmetik dersini yüzüne gözüne bulaştırdığı yaygın olarak biliniyordu.

“Beş çok saçma,” dedi. “Bu saatten sonra bir bile alabilirsen şanslısın.”

Kayıtsızca omuz silktim. “Dörde de razıyım.”

“Bire razı olman gerekecek,” diye üsteledi Ambrose. “Beni budala mı sandın?”

Derin bir nefes aldım, verdim ve teslim oldum. “Acaba… bir talent, dört mangıra kadar çıkabilir misin?” diye sordum, sesimin ne kadar acınası çıktığına kendim bile tiksinerek.

Ambrose çakal gibi gülümsedi. “Bak ne diyeceğim,” dedi bonkörce. “İçimi sızlattın. Sana bir ve üç vereceğim.”

“Teşekkürler, bayım,"dedim uysalca. “Eksik olmayın.”Ambrose’un teklifini direnmeden kabul ettiğimi gören kalabalığın hüsranını sezebiliyordum.

“Lafı mı olur,” dedi Ambrose burnu havalarda. “Fakirlere yardım etmek benim için bir zevktir.”

“Vintas parasına göre bana iki baş, altı kırık, iki peni ve dört şilin borçlusun.”

“Para dönüşümünü kendim de yapabilirim,” diye çıkıştı Ambrose. “Çocukluğumdan beri babamın maiyetiyle beraber dünyayı geziyorum. Para nasıl harcanır bilirim.”

"Tabii ki bilirsin.” Boynumu büktüm. “Amma aptalım.” Başımı merakla kaldırdım. “Peki hiç Modeg’de bulundun mu?”

“Elbette,” dedi dalgın bir halde, sikkeleri kesesinden çıkarmakla uğraşırken. “Cershaen’deki kraliyet sarayına bile girdim. Hem de iki kez.”

“Modeg asilzadelerinin pazarlık yapmayı soylu kanı taşıyanlar için aşağılık bir davranış olarak gördükleri doğru mu?” diye masum masum sordum. “Duyduğuma göre o tür şeyleri soysuzluğun ya da fukaralığın kesin bir kanıtı kabul ediyorlarmış…”

Ambrose işini yarıda bırakıp başım kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı.

“Eğer sahiden öyleyse, pazarlık yaparak benim seviyeme inmen büyük nezaket.” Kocaman sırıttım. “Biz Ruhlar öyle şeylere bayılırız.” Etrafımızdaki, sayıları birkaç düzineye ulaşmış izleyicilerden gülüşmeler yükseldi.

“Pazarlık ettiğim falan yok,” dedi Ambrose.

Yüzüme bir endişe maskesi oturttum. “Ah, çok özür dilerim, lordum. Elinizin darda olduğundan haberim yoktu…” Ona doğru birkaç adım

atıp çekiliş taşımı uzattım. “Buyurun, sadece yarım peniye sizin olsun. Hayırseverliği ben de severim.” Tam önünde durarak taşı neredeyse gözüne soktum. “Lütfen, ısrar ediyorum. İhtiyacı olanlara yardım etmek benim için bir zevktir.”

Ambrose’un yüzü kıpkırmızı kesildi. “Onu alıp bir tarafına sok,” diye alçak sesle tısladı. “Ve sabah akşam bezelye yiyip nehirde yıkanırken şunu aklından çıkarma: Senin bomboş ceplerle buradan çekip gittiğin gün ben arkandan el sallıyor olacağım.” Tam anlamıyla gururu incinmiş bir adam tablosu çizerek yanımdan hışımla ayrıldı.

Etraftaki kalabalıktan yer yer alkışlar yükseldi. Eğilerek sağıma soluma selam verdim.

“Bu müsabakanın skoru kaç oldu?” diye Sim’e sordu Wil.

“Ambrose iki, Kvothe üç.” Sim bana baktı. “Daha iyisini yapabilirdin.”

“Dün gece fazla uyumadım,” diye itirafta bulundum.

“Ne zaman böyle davransan sana daha da ağır bir karşılık veriyor,” dedi Wil.

“Birbirimize laf sokmak dışında elimizden bir şey gelmez,” dedim. “Hocaların gözü üzerimizde. Aşırıya kaçan bir şey yaparsak Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranış suçuyla okuldan atılırız.

Bunca zamandır Ambrose’un hayatım niye cehenneme çevirmedim sanıyorsunuz?”

“Tembel olduğundan mı?” diye fikir yürüttü Wil.

“Tembellik en üstün vasıflarımdan biridir,” dedim rahat bir edayla. “Tembel olmasaydım *Edamete tass* sözünü tercüme ederdim ve ‘Ödem Akıntısı’ anlamına geldiğini öğrenince kalbim kırılırdı.” Baş ve orta parmaklarımı uzatarak elimi yeniden havada kaldırdım. “Onun yerine karşılığının ‘nemseri hastalığı’ olduğunu farz edecek ve böylece dostluğumuzu zedelemekten kaçınmış olacağım.”

Sonunda sıramı Jaxim adlı çaresiz durumdaki bir Balıkhane Re'ları'na sattım. Zorlu bir pazarlığın ardından altı mangır ve sonradan belirlenecek bir kıyak kazandım.

Hiç ders çalışamadığım düşünülürse sınavım fena geçmedi. Hemme'nin garezi sürüyordu. Lorren mesafeliydi. Elodin başını masaya dayamıştı ve uyur gibi bir hali vardı. Harç ücretim tamı tamına altı talent olarak belirlendi. İlginç bir duruma düşmüştüm...

Imre'ye uzanan yol ıssız sayılırdı. Güneş ağaçlara vuruyor, rüzgar beraberinde güzün yakın bir zamanda getireceği serinliğin izini taşıyordu. Öncelikle lavtamı almak için Eolian'a yollandım. Stanchion dün gece enstrümanımı orada bırakmam için ısrar etmiş, eve yapacağım uzun ve sarhoş yürüyüş sırasında ona bir zarar gelebileceğini belirtmişti.

Eolian'a yaklaşırken Deoch'un kapı eşiğine yaslanarak parmakları arasında bir sikke çevirdiğini gördüm. Beni fark edince gülümsedi. "Selamlar! Dün geceki halinize bakarak senin ve dostlarının nehirde boğulup gideceğinizi sanmıştım."

"Karşı yönlere doğru sallanıyorduk," diye açıkladım. "Bu sayede birbirimizi dengeledik."

Deoch bir kahkaha attı. "Seninki içeride."

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım ve Denna'yı burada bulma ümitlerimden nasıl haberdar olduğunu merak ettim. "Ona *benimki* demek doğru olur mu bilemiyorum." Ne de olsa Sovoy dostumdu.

Deoch omuz silkti. "Adına ne dersen de, Stanchion onu barın 'arkasına attı. Fazla samimi olup da onu parmaklamaya başlamadan önce gidip ortağımı durdursan iyi edersin."

İçimi bir öfke kapladı ve dilimin ucuna kadar gelen sert sözleri güçlükle bastırdım. Lavtam. Lavtamdan bahsediyordu. Deoch yüzümdeki ifadeyi ne kadar az görürse o kadar iyi olacağını düşünerek hemen içeri daldım.

Eolian'ın üç katını da dolandım, fakat Denna ortalarda yoktu. Onun yerine Kont Threpe'yle karşılaştım. Beni görünce büyük bir hevesle masasına davet etti.

"Acaba seni bir ara evime uğramaya ikna edebilir miyim?" diye çekinerek sordu. "Ufak bir davet tertiplemeyi düşünüyordum ve seninle tanışmaya can atan birkaç kişi tanıyorum." Göz kırptı. "Dün geceki performansın herkesin dilinde."

Hafif bir endişeye kapıldım, fakat soylularla muhatap olmanın gerekliliğinin de farkındaydım. "Onur duyarım, Lordum."

Threpe yüzünü ekşitti. *"Lordum* demek zorunda mısın?"

İkili ilişkiler, kumpanyacılığın en baştan gelen unsurlarından biridir ve bunun da önemli bir bölümünü unvanlar ile kademelere bağlılık oluşturur. "Teşrifat öyle gerektiriyor, Lordum," dedim üzüntüyle.

"Hay teşrifatın adı batsın," dedi Threpe huysuzlanarak. "Teşrifat dediğin insanların halk arasında birbirlerine karşı kabalık edebilmeleri için uydurulmuş bir kurallar dizisidir. Ben önce Dennais, sonra Threpe, son olarak da kontum." Bana yalvaran gözlerle baktı. "Kısaca Denn desen olur mu?"

Tereddüde kapıldım.

"En azından burada," diye rica etti. "Biri bana lordum' demeye başladığında kendimi bir çiçek tarhındaki yabani ot gibi hissediyorum."

Gevşedim. "Madem öyle istiyorsun, pekala, Denn."

Sanki iltifat etmişim gibi yüzü kızardı. "Bana biraz kendinden bahset. Nerede kalıyorsun?"

"Nehrin karşı yakasında," diye kaçamak bir cevap verdim. Koğuş'taki yataklar pek de şatafatlı sayılmazdı. Threpe bana meraklı bir bakış atınca devam ettim. "Üniversite'de okuyorum."

"Üniversite mi?" diye sordu, şaşırdığını açıkça belli ederek. "Müzik öğretmeye de mi başladılar?"

Bu soru karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. “Hayır hayır. Gizemiye’deyim.”

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz onları söylediğime pişman oldum. Threpe arkasına yaslanarak bana huzursuz bir gözle baktı. “Yani büyücü müsün?”

“Oh, hayır,” dedim hemen. “Sadece eğitim görüyorum. Bilirsin işte; gramer, matematik falan...” Masum bilim dallarından aklıma gelen birkaç tanesini daha saydım. Threpe biraz rahatlar gibi oldu.

“Ben senin sadece müzikle uğraştığını..." cümlesini yarıda bırakıp şöyle bir silkelendi. “Orada ne demeye okuyorsun?”

Sorusuyla beni hazırlıksız yakaladı. “Ben... oldum olası bunu istemişimdir. Öğrenecek bir sürü şey var.”

“Ama öyle şeylere ihtiyacın yok ki. Yani...” Durup uygun sözcükleri bulmaya çalıştı. “Müziğe çok yatkınsın. Herhalde hamin senin sadece o alanda yoğunlaşmanı istiyordur.”

“Benim hamim yok, Denn,” dedim utangaç bir tebessümle. “Tabii böyle bir şeye karşı olduğumdan değil.”

Hiç beklemediğim bir tepki verdi. “Ah şu kahrolasıca kör talihim.” Elini sertçe masaya vurdu. “Birinin mütevazı davranarak seni sır gibi sakladığım sanıyordum.” Yumruğunu masaya ardı ardına indirdi. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.”

Kendini biraz toparlayıp bana baktı. “Kusura bakma. Sadece...” Yılgın bir el hareketi yapıp iç geçirdi. “Hiç şu sözü duydun mu? ‘Bir karın varsa mutlusundur. İki karın varsa yorgunsundur...”

Kafa salladım. “... üç karın varsa didişip dururlar...”

“... dört karın varsa başına bela olurlar,’” diye tamamladı Threpe. “Aynı şey hamiler ve müzisyenleri için de geçerlidir. Üçüncü müzisyenimi daha geçenlerde aldım; eli darda bir flütçü.” İç geçirerek başım sağa sola salladı. “Kendilerine yeteri kadar ilgi göstermediğimden yakınıp aynı çuvala konmuş kediler gibi kavga edip duruyorlar. Senden haberim olsaydım beklerdim.”

“Gururumu okşuyorsun, Denn.”

Suçluluk duyarcasına iç geçirdi. “Ama haksızlık ediyorum. Sephran işinde oldukça başarılı. Aslında hepsi de iyi müzisyenler ve tıpkı gerçek eşlerim gibi bana sahip çıkıyorlar.” Bana af dileyen bir bakış attı. “Seni de alırsam kıyamet kopar. Zaten sana dün gece verdiğim o küçük mükafat için yalan söylemem gerekti.”

“Bu durumda metresin mi oluyorum?” diyerek sırıttım.

Threpe kıkırdadı. “Benzetmeyi o kadar da abartmayalım. Onun yerine ben senin çöpçatanın olayım. Seni doğru düzgün bir hamiye yönlendireyim. Yüz kilometreye kadar soylu bir kan ya da servet sahibi herkesi tanırım. Bu yüzden fazla zorlanacağımı sanmıyorum.” “Çok makbule geçer,” dedim tüm içtenliğimle. “Nehrin bu yakasındaki sosyal çevreye yabancıyım.” Aklıma bir fikir geldi. “Sosyal çevre demişken, dün gece genç bir hanımla tanıştım ama hakkında fazla bir şey öğrenemedim. Kasabayı iyi biliyorsan...” Cümlemi umutla yarıda bıraktım.

Bana çokbilmiş bir bakış attı. “Aaah, anlıyorum.”

“Hayır hayır,” diye karşı çıktım. “Benimle beraber şarkı söyleyen kadından bahsediyorum. Aloine’imden. Teşekkür etmek için onu bulmayı istiyordum.”

Threpe bana inanmış gibi gözükmediyse de lafı uzatmadı. “Pekala. Adı ne?”

“Dianne.” Threpe dahasını duymak ister gibi bekledi. “Tüm bildiğim bu kadar.”

Kont gülüp geçti. “Nasıl görünüyordu? Gerekirse şarkı söyleyerek de anlatabilirsin.”

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. “Buraya kadar gelen koyu renk saçları vardı." Bir elimle omzumun biraz altını işaret ettim. “Gençti ve açık tenliydi.” Threpe bekleyişini sürdürdü. “Oldukça hoştu.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Kont, dudaklarını sıvazlayarak. “Kabiliyet mızıkası var mıydı?”

“Bilmiyorum. Olabilir.”

“Peki kentte mi yaşıyor?”

Yine bilgisizce omuz silktim. Kendimi giderek budala gibi hissediyordum.

Threpe bir kahkaha attı. “Bana bundan fazlası gerekecek.” Başını çevirip arkama baktı. “Bekle, Deoch orada. Aradığın kızı tanıyan tek bir insan varsa o Deoch’tur.” Elini kaldırdı. “Deoch!”

“O kadar önemli değildi," diye atıldım. Threpe bana aldırış etmeden geniş omuzlu adamı masaya çağırdı.

Deoch ağır adımlarla gelip masamıza dayandı. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Genç şarkıcımız geçen gece tanıştığı bir hanımefendi hakkında biraz bilgi istiyor.”

“Şaşırdım desem yalan olur. Dün gece burada çok hoş hatunlar vardı. Hattâ birkaçı seni sordu.” Bana göz kırptı. “Kimi beğendin?”

“Yok öyle bir şey,” diye itiraz ettim. “Dün gece benimle birlikte şarkı söyleyen kızı arıyorum. Harika bir sesi vardı ve onunla yeniden şarkı söylemek isterim.”

“Sanırım nasıl bir şarkıdan bahsettiğini biliyorum.” Bana kocaman ve mânalı bir şekilde tebessüm etti.

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissederek yine itiraz etmeye kalktım.

“Hey, sakin ol. Bunu dilimle dişlerim arasında tutacağımdan emin olabilirsin. Hattâ Stanchion’a bile söylemeyeceğim. Zaten ona söylemek bütün kasabaya söylemekle aynı şeydir. Biraz kafayı bulunca okullu kızlar gibi dedikoduya başlar.” Bana bakarak bekledi.

“Koyu kahverengi gözlü ince bir kızdı,” dedim hiç düşünmeden. Threpe veya Deoch’un sözlerimle dalga geçmesine fırsat bırakmadan devam ettim. “Adı Dianne.”

“Ahhh.” Deoch kendi kendine yavaşça kafa salladı. Tebessümü biraz muzip bir hal aldı. “Tahmin etmeliydim.”

“Buralarda mı yaşıyor?” diye sordu Threpe. “Sanırım öyle birini tanımıyorum.”

“Görsen tanırdın,” dedi Deoch. “Ama hayır, sanırım kasabada kalmıyor. Onu ara sıra görüyorum. Sürekli seyahat ediyor ve kimi zaman buraya da uğradığı oluyor.” Başının arkasını kaşıyarak bana endişeli bir ifadeyle tebessüm etti. “Onu nerede bulabilirsin bilmiyorum. Dikkatli ol, evlat. Onun gibileri kalbini çalıverir. Erkekler orak yemiş ekin gibi kendilerini onun ayaklarına atarlar.”

Öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemiş gibi omuz silktim ve Threpe konuyu yerel bir konsey mensubuna çekince rahat bir nefes aldım. İçkim bitene kadar gevezeliklerine bol bol güldüm, sonra da veda edip yanlarından ayrıldım.

Yarım saat sonra Devinin kapısının önündeki basamaklarda duruyor, aşağıdaki kasap dükkanından yükselen pis kokulara aldırış etmemeye çalışıyordum. Paramı üçüncü kez saydım ve önümdeki seçenekleri gözden geçirdim. Borcumu tamamen kapatabilir, üstüne harç ücretimi de ödeyebilirdim. Fakat bu durumda beş parasız kalırdım. Üstelik ödeyecek başka borçlarım da vardı. Devi ye borçlu kalmaktan hoşlanmasam da bir sonraki döneme parasız pulsuz başlayasım gelmiyordu.

Aniden açılan kapı irkilmeme sebep oldu. Devi’nin yüzü dar aralıktan dışarı kuşkuyla baktı, fakat beni tanıyınca gülümsedi. “Orada ne halt yemeye bekliyorsun?” diye sordu. “Kural gereği beyefendiler kapıyı çalarlar.” Beni içeri almak için kapıyı ardına kadar açtı.

“Seçeneklerimi değerlendiriyordum,” dedim Devi kapıyı arkamdan örterken. Odası önceki halinin hemen hemen aynı olmasına rağmen

bugün lavanta değil, tarçın kokuyordu. “Acaba bu dönem borcumun sadece faizini ödememin mahzuru var mı?”

“Elbette ki hayır,” dedi kibarca. “Bunu kendi açımdan bir yatırım kabul ederim.” Bir sandalyeyi işaret etti. “Ayrıca bu seninle tekrar görüşeceğimiz anlamına geliyor. Yanıma ne kadar az sayıda misafirin geldiğini bilsen şaşarsın.”

"Sebep muhtemelen senden değil evinin yerinden kaynaklanıyordur,” dedim.

Devi burnunu kıvırdı. “Biliyorum. Buraya ucuz olduğu için yerleştim. Ama artık müşterilerim yerime alıştılar diye başka bir yere taşınamıyorum.”

Masaya iki talent bırakıp ona doğru ittim. “Bir soru sorabilir miyim?”

Bana hınzır bir heyecanla baktı. “Yoksa uygunsuz bir soru mu?” “Biraz,” diye itirafta bulundum. “Seni ihbar etmeye kalkan oldu mu?”

“Bak sen,” diyerek sandalyesinde öne kaykıldı. “Bu soru farklı şekillerde algılanabilir.” Buz mavisi gözlerinden birinin üzerindeki kaşını kaldırdı. “Tehdit mi, yoksa merak mı ediyorsun?”

“Merak,” dedim hemen.

“Bak ne diyeceğim.” Başıyla lavtamı işaret etti. “Bana bir şarkı söyle, ben de sana doğru bir cevap vereyim.”

Gülümseyerek enstrüman kutusunu açtım ve lavtamı çıkardım. “Ne dinlemek istersin?”

Biraz düşündü. “‘Git Bu Kasabadan, Tenekeci’ şarkısını çalabilir misin?"

Şarkıyı kolayca ve çabucak çaldım. Devi nakaratlara coşkuyla eşlik etti ve şarkı bitince gülümseyerek küçük bir kız gibi el çırptı.

Aslında düşününce sahiden de küçük bir kızdı. Fakat henüz on altı yaşımı bile doldurmadığım için o zamanlar bana tecrübeli ve kendinden emin bir kadın gibi gözüküyordu.

“Bir kere ihbar edildim,” dedi ben lavtamı kaldırırken. “İki yıl önce genç bir E’lir beyefendi, borcunu ödemektense inzibata haber vermeyi daha uygun buldu.”

Başımı kaldırdım. “Ya sonra?”

“Bu kadar.” İlgisizce omuz silkti. “Geldiler, sorular sordular, evimi aradılar. Tabii herhangi bir suç delili bulamadılar.”

“Tabii.”

“O genç beyefendi ertesi gün inzibatlara işin aslını anlatmak zorunda kaldı. Romantik girişimlerini karşılıksız bıraktığım için bütün bunları uydurmuştu.” Kocaman sırıttı. “İnzibatlar duyduklarından pek hoşlanmadılar ve kasabalı bir hanıma iftira attığı için ona yüksek bir para cezası kestiler.”

Gülümsemeden duramadım. “Pek üzüldüğümü…” İlk defa gözüme çarpan bir şey yüzünden sözümü yarım bıraktım. Devinin kitaplığım işaret ettim. “Şuradaki Malcaf'ın *Tüm Cisimlerin Temeli* kitabı mı?”

“Oh, evet,” dedi gururla. “Yenidir. Birinin borcuna karşılık aldım.” Kitap raflarını işaret etti. “Bakabilirsin.”

Oraya gidip kitabı elime aldım. “Bu kitaptan çalışabilseydim bugünkü sözlüde sorulardan birini daha bilebilirdim.”

“Arşiv’de aradığın her kitabı bulabilirsin sanıyordum,” dedi gıpta dolu bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Arşiv bana yasaklandı,” dedim. “Orada toplam iki saat geçirdim. Son yarım saatimiyse kovulmakla.”

Devi yavaşça kafa salladı. “Bunu duymuştum, ama hangi söylentilerin doğru olduğunu bilemezsin. Demek ki seninle aynı durumdayız.”

“Bana kalırsa senin durumun biraz daha iyi,” dedim kütüphaneye bakarak. “Teccam’ın eserleri ve *Heroborica*.” Ciltleri tek tek tarayarak Amyrler veya Chandnalılar hakkında bilgiler içeren bir kitap bulmaya çalıştım, lakat ümit vaat edici bir şey yok gibiydi. “Sende *Sıradan*

Ejderusların Çiftleşme Davranışları da var. Arşiv'den kovulmadan önce onun yarısına kadar gelebilmiştim."

"Buradaki son basım," dedi yine gururla. "Yeni kabartmalara ve Faen-Moite hakkında bir bölüme sahip."

Parmaklarımı kitabın cildinde gezdirdim, sonra da geri çekildim. "Güzel bir koleksiyon."

"Eh," diye takıldı, "ellerini temiz tutmaya söz verirsen arada bir gelip kitaplarımı okuyabilirsin. Hattâ yanında lavtanı da getirip bana bir şeyler çalarsan onları ödünç almana bile izin verebilirim, tabii zamanında geri getirmen kaydıyla." Sevimli bir şekilde tebessüm etti. "Biz sürgünler birbirimize destek olmalıyız."

Üniversite'ye yaptığım uzun yürüyüş sırasında Devinin benimle flört mü yoksa sadece arkadaşlık mı ettiğini düşündüm. Beş kilometrenin sonunda halen bir karara varabilmiş değildim. Burada bir noktaya açıklık getirmeliyim. O zamanlar Ramston çeliği gibi bir Alar'a sahip cin gibi bir delikanlıydım, ama ondan önce on beş yaşında bir oğlandım. Kadınlar söz konusu olduğunda sürüden ayrılmış bir kuzu kadar şaşkındım.

Kilvin'i atölyesinde yeni bir askılı fenerin yarı küresine semboller işlerken buldum. Açık kapıyı hafifçe çaldım.

Başını kaldırıp bana baktı. "E'lir Kvothe, daha iyi görünüyorsun."

Wilem yüzünden üç dönü evvel bana Balıkhane'deki işimi yasakladığım hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Teşekkürler, Efendim. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Başını azıcık yana eğdi.

Bir elimi cebime soktum. "Size olan borcumu kapatmak istiyorum."

Kilvin homurdandı. "Bana borcun falan yok." Bakışlarını tekrardan masaya ve önündeki projeye çevirdi.

“Öyleyse atölyeye olan borcumu,” diye üsteledim. “Ne zamandır cömertliğinizi istismar ediyorum. Manet’le yaptığım çalışmalarda kullandığım malzemeler için ne kadar borçluyum?”

Kilvin işine devam etti. “Bir talent, yedi mangır ve üç metelik.” Depodaki muhasebe defterine bakmadan böyle kesin bir meblağ verebilmesi beni şaşırttı. Ayıyı andıran bu adamın kafasının nelerle dolu olduğunu düşünmek bile ürkütücüydü. Kesemden uygun tutarı çıkartıp sikkeleri masanın nispeten boş olan bir köşesine bıraktım.

Kilvin sikkelere baktı. “E’lir Kvothe, bu parayı şerefinle kazandığını umuyorum.”

Ses tonu o kadar ciddiydi ki gülümsemeden duramadım. “Geçen gece Imre’de şarkı söyleyerek kazandım.”

“Nehrin karşısında müzik yapmak bu kadar kârlı bir iş mi?” Tebessümümü koruyarak kayıtsızca omuz silktim. *“Her* gece bu kadar kazanabilir miyim bilmiyorum. Daha sadece bir kez denedim.”

Kilvin küçümseme ile bezginlik arasında bir ses çıkartıp dikkatini yeniden işine verdi. “Elxa Dal’ın hoppalığı sana da bulaşmış.” Camın üzerine dikkatle bir çizgi çekti. “Artık akşamları yanımda çalışmayacağını söylesem yanılır mıyım?”

Bu sözler karşısında şok olduğum için hemen cevap veremedim. “Ben -ben asla- ben buraya sizinle konuşmak için geldim. Şey için...” *Atölyeye geri gelmek için.* Kilvin’in yanındaki işimi bırakmak aklımdan bile geçmemişti.

“Görünüşe bakılırsa müziğin sana burada kazandığından çok daha fazlasını kazandırıyor.” Kilvin masadaki sikkelere manalı bir bakış attı.

“Ama ben burada çalışmak istiyorum!” dedim perişan bir halde.

Kilvin’in yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. “Güzel. Seni nehrin karşı tarafına kaptırmayı istemem. Müzik iyidir hoştur ama metal kalıcıdır.” Sözlerini vurgulamak için masaya iki parmağının eklemleriyle sertçe vurdu. Ardından henüz tamamlanmamış feneri tutan eliyle

beni kovaladı. “Git. Sakın işe geç kalma, yoksa sana bir dönem daha şişe cilalatır ve demir öğüttürürüm.”

Odadan çıkarken Kilvin’in dedikleri üzerinde düşündüm. İlk defa bir sözüne canı gönülden katılmıyordum. *Metal paslanır,* diye geçirdim aklımdan, *ama müzik bakidir*.

Zaman elbet birimizi haklı çıkaracaktı.

Balıkhane’den ayrıldıktan sonra dosdoğru At ile Dört’e, yani nehrin bu yakasındaki tartışmasız en iyi hana gittim. Hancı Caverin kel ve tombul bir adamdı. Ona kabiliyet mızıkamı gösterdim ve onunla on beş dakika boyunca hoş bir pazarlık ettim.

Sonunda her dönü başına üç akşam müzik karşılığı bedava konaklama ve yeme içme üzerinde anlaştık. Dört’ün mutfağı fevkaladeydi ve odam aslında bir yatak, bir soyunma, bir de oturma odasından oluşan küçük bir süitti. Koğuş’taki daracık ranzamdan sonra bu benim için müthiş bir aşamaydı.

Daha da iyisi bu işimden her ay iki gümüş talent para kazanacaktım. Benim gibi uzun müddet fakir yaşamış biri için bu akıl almaz bir meblağdı. Üstüne üstlük varlıklı müşterilerin bana verebilecekleri hediyeler ve bahşişler buna dahil değildi.

Oradaki şarkıcılığım, Balıkhane’deki işim ve ufukta zengin bir hami sayesinde artık fukara hayatı sürdürmek zorunda değildim. Çok ihtiyaç duyduğum bazı şeyleri de satın alabilecektim: yeni bir kıyafet, doğru düzgün kalemler ve kâğıtlar, yeni ayakkabılar...

Beş parasız kalmamışsanız hissettiğim huzuru anlayamazsınız. Ufak bir talihsizliğin bile hayatımı mahvedebileceğinin bilinciyle aylarca diken üstünde oturmuştum. Fakat artık her günümü bir sonraki dönemin harç ücretini ya da Devi ye olan borcumu kara kara düşünerek geçirmem gerekmeyecekti. Harç ücretini ödeyemeyeceğim için Üniversite’den kovulma tehlikesi de ortadan kalkmıştı.

Bir kâse baharatlı domates çorbasına ek olarak geyik bifteğinden ve salatadan oluşan enfes bir akşam yemeği yedim. Yemeğin yanında taze

şeftali, erik ve buğday ekmeği de verildi. Ayrıca herhangi bir ricada bulunmamama rağmen harika bir Vintaş şarabından birkaç kadeh ikram edildi.

Yemekten sonra odama çekildim ve kocaman kuş tüyü yatağımda ölü gibi uykuya daldım.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Eşşoğlusu, Eşşoğlusu

Sınavı da atlattıktan sonra güz dönemine kadar hiçbir sorumluluğum kalmadı. O zaman dilimini bol bol dinlenerek, Kilvin'in atölyesinde çalışarak ve At ile Dört'teki yeni, lüks odamın tadını çıkartarak geçirdim.

Ayrıca vaktimin hatırı sayılır bir kısmını da Imre yolunda harcadım. Threpe'yi ziyaret ya da Eolian'daki diğer müzisyenlerle dostluk gibi bahaneler kullansam da asıl amacım Denna'yı bulmaktı.

Fakat çabalarım sonuçsuz kaldı. Denna kasabadan ayrılmış gözüküyordu. Dedikodu yapmayacaklarına güvendiğim birkaç kişiye onu sordum, fakat hiçbiri Deoch'un bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Bir de Sovoy'a sormayı kısa bir süreliğine aklımdan geçirmeme karşın, bunun kötü bir fikir olduğuna karar verip vazgeçtim.

Imre'ye yaptığım sonuçsuz ziyaretlerin akıncısında arayışımı sonlandırmaya karar verdim. Dokuzuncusundan sonra vaktimi boşa harcadığıma kanaat getirdim. On dördüncü yolculuğumun ardından Denna'yı bulamayacağımı iyiden iyiye anladım. Sahiden de ortadan kaybolmuştu. Bir kez daha.

Eolian'a yaptığım Dennasız ziyaretlerin birinde Kont Threpe'den bazı endişe verici haberler aldım. Anlaşılan zengin ve nüfuzlu Baron Eshek'in en büyük oğlu Ambrose, Imre'deki sosyal çevrede arı gibi çalışmıştı. Dedikodular yaymış, tehditler savurmuş ve sonuçta soyluları bana karşı kışkırtmıştı. Diğer müzisyenlerin saygısını kazanmama mani olamasa da zengin bir hami bulmamı engellemişti. Ambrose'un benim gibi birinin başına nasıl dertler açabileceğini ilk kez o zaman anladım.

Ben öfkeden yerimde duramazken Threpe özür üstüne özür diliyor, keyifsizliği her halinden anlaşılıyordu. Birlikte içkiyi biraz fazla kaçırdık ve Ambrose Eshek hakkında ileri geri konuştuk. Sonunda sahneye çağrılan Threpe, Tarbean'ın konsey üyelerinden birini alaya alan kendi eseri küçük bir şarkıyı seslendirdi. Şarkısı büyük bir kahkaha ve alkış tufanıyla karşılandı.

O noktadan itibaren kafa kafaya verip Ambrose hakkında bir şarkı yazmamız hiç de zor olmadı. Threpe tatsız imalar konusunda epey yetenekli bir dedikodu bağımlısıydı ve akılda kalıcı melodiler uydurmakta üstüne yoktu. Büyük bir özenle "Eşşoğlusu, Eşşoğlusu" adını verdiğimiz şarkımızı yazmamız bir saatimizi bile almadı.

Şarkı ilk bakışta gizemci olmak isteyen bir eşekle ilgili müstehcen bir ezgiydi. Ambrose un soyadına yönelik dahiyane nüktemiz dışında onun hiç bahsi geçmiyordu. Fakat yarım akıllı biri bile şarkının kimi konu aldığını anlayabilirdi.

Threpe'yle beraber sahneye çıktığımda vakit epey geçti ve salonda kafayı bulmuş yegane insanlar biz değildik. Şarkının sonunda kalabalıktan gümbür gümbür kahkahalar ve alkışlar yükseldi. Tekrar söylememiz istenince ricaları kırmadık ve nakaratlarda herkes bize eşlik etti.

Başarımızın sırrı şarkının basitliğinde yatıyordu. Islıkla da mırıldanarak da söylenebilir, üç parmaklı biri bile onu çalabilirdi. Bir kulağınız ve bir de boş kovanız varsa ezgisini rahatlıkla taşıyabilirdiniz. Akılda kalıcı, terbiyesiz ve art niyetli bir şarkıydı. Üniversite'ye orman yangını gibi yayıldı.

Arşiv'in dış kapısını çekerek açtım ve antreye adım attım. Gözlerim sempati lambalarının kızıl ışığına kısa sürede alıştı. Kuru ve serin hava deri, toz, eski mürekkep kokularıyla doluydu. Kıtlıktan çıkmış birinin bir ekmek fırını önünde yapacağı gibi kokuyu doyasıya içime çektim.

Masanın başında Wilem oturuyordu. Zaten bunu daha en başından biliyordum. Ambrose binada değildi. "Lorren Hocayla konuşmaya geldim," dedim hemen.

Wil gevşedi. "Şu an yanında biri var. Bir süre..."

Giriş masasının arkasındaki kapı Cealdimli uzun, ince bir adam tarafından açıldı. Çoğu Cealdimli erkeğin aksine sinekkaydı tıraşlıydı ve saçını uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Deriden yapılma iyi dikimli bir avcı kıyafeti, solgun bir seyahat pelerini ve uzun çizmeler giyiyordu.

Tüm giysilerine yolun tozu bulaşmıştı. Kapıyı arkasından kapatırken elini hiç düşünmeden kılıcının kabzasına atarak onun duvara ya da masaya çarpmasına engel oldu.

"Tetalia tu Kiaure edan A'siath," dedi Siaru dilinde, masanın arkasından çıkarken Wilem'in omzunu sıkarak. *"Vorelan tua tetam."*

Wil o nadir tebessümlerinden birini ederek omuz silkti. *"Lhinsat-va. Tua kverein."*

Adam bir kahkaha attı ve masanın arkasından çıktığı zaman kılıcın yanı sıra bir de uzun bıçak taşıdığım gördüm. Üniversite'de böyle silahlanmış biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Böyle biri hele hele Arşiv'de, kralın sarayına girmiş bir koyuna benziyordu. Oysa ki adam evindeymiş gibi son derece rahat ve kendinden emindi.

Beni orada dikilirken görünce durdu. Başını biraz yana eğdi. *"Cyae tsien?"*

Kullandığı dili anlayamadım. "Affedersiniz?"

"Oh, kusura bakma," dedi mükemmel bir Aturca ile. "Gözüme Yllli gibi gözüktün. Kızıl saçların beni yanılttı." Bana daha yakından baktı. "Ama değilsin, öyle değil mi? Bir Ruh'sun." Yaklaşıp elini uzattı. "Tek aile."

Onunla hiç düşünmeden tokalaştım. Eli kaya gibi sertti. Zaten koyu olan Cealdimli teni güneşte daha da kararmış, böylece el eklemlerinde ve kollarında bulunan birkaç solgun yara izi iyice belirginleşmişti. "Tek aile," diye tekrarladım, başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın bir halde.

"Aileden birilerine buralarda az rastlanır," dedi rahat bir tavırla, yanımdan geçip kapıya doğru yürürken. "Kalıp laflamak isterdim, ama günbatımından önce Evesdown'a varmazsam gemime yetişemeyeceğim." Dış kapıyı açınca içerisi günışığıyla doldu. "Geri döndüğüm zaman sohbet ederiz," dedi ve el sallayıp gözden kayboldu.

Wilem'e doğru döndüm. "Kimdi o?"

"Lorren'in gilerlerinden biri," dedi Wil. "Viari."

“Yani o bir *katip mi?"* diye hayretle sorarken, Arşiv’de çalışan, kitaplarla uğraşan, not alan ve getir götür işlerine koşan solgun yüzlü sessiz öğrencileri düşünüyordum.

Wil başını iki yana salladı. “Satın almada görevlidir. Orada çalışanlar dünyanın her yerinden kitap getirirler. Yani bambaşka insanlardır.”

“O kadarını ben de anladım,” dedim, gözümü kapıdan ayırmaksızın.

“Lorren’in yanındaki oydu. Artık içeri girebilirsin,” dedi Wil, ayağa kalkıp dev tahta masanın arkasındaki kapıyı açarak. “Koridorun sonundaki oda. Kapının önünde pirinç bir levha var. Sana eşlik etmek isterdim, ama personel eksikliği çekiyoruz. Masanın başından ayrılamam.”

Kafa salladım ve koridora girip yürümeye başladım. Wil’in usulca “Eşşoğlusu, Eşşoğlusu” şarkısını mırıldandığını duyunca gülümsedim. Sonra kapı arkamdan hafif bir sesle kapandı ve kendi soluklarım dışında koridora tam bir sessizlik çöktü. Aradığım kapıya varana kadar avuçlarım ter içinde kalmıştı. Kapıyı çaldım.

“Gir,” diye içeriden seslendi Lorren. En ufak bir duygu kırıntısı bile barındırmayan sesi dümdüz bir duvar gibiydi.

Kapıyı açtım. Lorren yarım daire şeklindeki kocaman bir masanın arkasında oturuyordu. Etrafında yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar bulunuyordu. Oda kitaplarla öylesine doluydu ki duvarların bir karışı bile gözükmüyordu.

Lorren bana soğuk bir bakış attı. Otururken bile neredeyse benim kadar uzun boyluydu. “Günaydın.”

“Arşiv’in bana yasak olduğunu biliyorum, Hocam,” dedim çabucak. “Umarım sizi görmeye gelerek bu yasağı çiğnemiyorumdur.”

“İyi niyetle gelmişsen hayır.”

“Elime biraz para geçti,” dedim kesemi çıkartarak. “Söylem ve *Mantık* kitabımı sizden geri satın almayı umuyordum.”

Lorren kafa sallayıp ayağa kalktı. Upuzun boyuyla, sinekkaydı tıraşlanmış yüzüyle ve siyah hoca cüppesiyle bana pek çok Modeg oyununda rastlanan esrarengiz Sessiz Doktor tiplemesini anımsatıyordu. Doktor'un ortaya çıkışının daima bir sonraki perdede yaşanacak bir felakete işaret ettiğini unutmaya çalışarak, kendimi sakin kalmaya zorladım.

Lorren raflardan birine gidip küçük bir kitap çıkardı. Daha ilk bakışta onun bana ait olduğunu anladım. Tarbean'daki bir fırtına sırasında cildi biraz ıslandığı için üzerinde kara bir leke vardı.

Kesemin bağını çözmeye uğraşırken ellerimin biraz titrediğini görmek beni şaşırttı. "Borcum sanırım iki gümüş peniydi."

Lorren kafa salladı.

"Biraz daha fazlasını verebilir miyim? Siz kitabımı satın almasaydınız herhalde onu ebediyen yitirecektim. Gidip onu bularak kayıt işlemime yardımcı olmanız da cabası."

"İki gümüş peni kafi."

Masanın üstüne bıraktığım sikkeler hafifçe tıngırdayarak ellerimin titrediğini belli ettiler. Lorren kitabı uzattı. Onu almadan önce terli avuçlarımı gömleğime sildim. Kitabın ön kapağını açtım ve Ben'in yazısını okuyup gülümsedim. "Kitabıma göz kulak olduğunuz için çok teşekkür ederim, Lorren Hoca. Benim için manevi değeri çok büyüktür."

"Onca kitabın arasında bir tanesinin daha lafı olmaz," dedi Lorren yerine geçerken. Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekledim. Söylemedi.

"Ben..." Sesim boğazımda düğümlendi. Yutkunarak düğümü çözdüm. "Ayrıca sizden özür dilemek istiyordum..." Arşiv'de ateş yaktığımı dile getirmekten kaçınarak oyalandım. "İşlediğim kabahat için."

"Özrünü kabul ediyorum, Kvothe." Lorren ben içeri girdiğim sırada okuduğu kitaba döndü. "Güle güle."

Tekrar yutkunarak ağzımdaki kuruluğu gidermeye çalıştım. “Ayrıca Arşive tekrar girebilmeme ne zaman izin vereceğinizi merak ediyordum.”

Lorren başını kaldırdı. “Kitaplarım arasında ateş yaktın,” dedi, arduvaz grisi bulutlara karışan kızıl güneş ışıklan gibi sesine biraz öfke karışarak.

Dikkatle yaptığım ikna planları kafamdan uçup gitti. “Lorren Hoca,” diye yakardım, “o gün kamçılanmıştım ve aklım başımda değildi. Ayrıca Ambrose...”

Lorren uzun parmaklı elini masadan kaldırarak avucu ileri bakacak şekilde bana doğru uzattı. Dikkatle yapılan bu hareket, sözümü suratıma yediğim bir tokattan daha çabuk kesti. Lorren’in yüzü boş bir sayfa kadar ifadesiz kalmayı sürdürdü. “Kime inanacağım? Üç yıllık bir Re’lar’a mı, yoksa iki aylık bir E’lir’e mi? Yanımda çalışan bir katibe mi, yoksa Pervasızca Sempati Kullanımı suçunu işlemiş tanımadığım bir öğrenciye mi?”

Kendimi biraz toparlamayı becerebildim. “Kararınızı anlıyorum, Lorren Hoca. Peki yasağın kalkması için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?” diye sordum, çaresizliğimi sesimden bütünüyle uzak tutmayı başaramadan. “Tüm kalbimle söylüyorum, bir dönemi daha yasaklı geçireceğime yeniden kırbaçlanmayı tercih ederim. İsterseniz size cebimde ne varsa veririm, ama fazla param yok. Kendimi size ispatlamak için hiç ücret almadan geç saatlere kadar katip olarak çalışırım. Sınavlar sırasında personel sıkıntısı çektiğinizi biliyorum...”

Lorren meraklı denebilecek bir ifadeyle bana baktı. Yakarışlarımdan etkilendiğini düşündüm. “Bütün bunları sahiden de yapar mısın?”

“Yaparım,” dedim tüm samimiyetimle. İçim umutla doldu. “Ve uygun gördüğünüz başka şeyleri de.”

“Yasağı kaldırmak için bana tek bir şey lazım,” dedi Lorren.

Delice bir sırıtışı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. “Ne isterseniz.”

“Bu zamana kadar eksikliğini çektiğin bir sabır ve sağduyu göster,” dedi Lorren, ardından başını önünde açık duran kitaba çevirdi. “Güle güle.”

Ertesi gün Jemison’un haberci çocuklarından biri beni At ile Dört’teki koca yatağımda daldığım derin uykudan uyandırdı ve öğleye çeyrek saat kala boynuza gelmemi söyledi. Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranış suçuyla itham ediliyordum. Ambrose nihayet şarkımdan haberdar olmuştu.

Sonraki birkaç saati endişe içinde geçirdim. Tam da kaçındığım duruma düşmüş, hem Ambrose’a hem de Hemme’ye benimle aynı anda hesaplaşabilecekleri bir fırsat vermiştim. Dahası bu olay nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Lorren hakkımda daha da kötü düşünecekti.

Hocalar Salonuna erkenden gittim. Hemme’ye karşı kasıtlı‘zarar vermeyle suçlandığım güne kıyasla ortamı çok daha rahat bulunca yüreğime su serpildi. Arwyl ile Elxa Dal bana gülümsediler. Kilvin kafa salladı. Kazandığım düşmanlara karşı dengeyi sağlayabilmem için hocalar arasında dostlarım olduğunu bilmek huzur vericiydi.

“Pekala,” dedi Şansölye hiç beklemeden. “Sınavlara devam etmeden önce on dakikamız var. Programın gerisinde kalmak istemiyorum, bu yüzden hemen konuya gireceğim.” Hocalara baktığı zaman hepsi de ona kafa sallayarak karşılık verdi. “Re’lar Ambrose, iddialarını sunabilirsin. Bir dakikadan kısa sürsün.”

“Şarkının bir kopyası önünüzde,” dedi Ambrose hararetle. “Tam bir rezalet. Adıma leke sürüyor. Bu bir Gizemiye mensubu için utanç verici bir durum.” Çenesini sıkarak yutkundu. “Hepsi bu kadar.” Şansölye bana doğru döndü. “Kendini nasıl savunacaksın?” “Zevksiz bir şarkı olduğunu kabul ediyorum Şansölye, ama bu kadar yayılacağını tahmin etmemiştim. Zaten onu yalnızca bir kez söyledim.”

“Anlaşıldı.” Şansölye önündeki kâğıdı inceleyip genzini temizledi. “Re’lar Ambrose, sen bir eşek misin?”

Ambrose kaskatı kesildi. “Hayır, Efendim,” dedi.

“Peki…” Genzini tekrar temizledi ve direkt kâğıttan okudu. “‘Cıslak bir malafat’ sahibi misin?” Hocalardan birkaçı tebessüm etmemeye çalıştı. Elodin açık açık sırıttı.

Ambrose’un yüzü kızardı. “Hayır, Efendim.”

“Öyleyse korkarım ki ortada bir sorun göremiyorum,” dedi Şansölye, kâğıdı masaya bırakarak. “Uygunsuz Davranış suçlamasını Vakarsız Haylazlığa çeviriyorum.” -“Şahidim,” dedi Kilvin.

“Herkes kabul ediyor mu?” Hemme ile Brandeur’unkiler hariç tüm eller kalktı. “Kabul edilmiştir. Ceza olarak resmi bir özür mektubu…”

“Tanrı aşkına, Arthur,” diye lafa karıştı Hemme. “En azından açık mektup cezası ver.”

Şansölye ona ters ters baktı, ardından omuz silkti. “Güz döneminden önce resmi bir özür mektubu herkesin okuyabileceği bir yere asılacak. Kabul ediyor musunuz?” Bu sefer tüm eller kalktı. “Kabul edilmiştir.”

Şansölye öne doğru eğildi ve Ambrose a kaşlarını çatarak baktı. “Re’lar Ambrose, gelecekte değerli vaktimizi böyle sahte iddialarla boşa harcama.”

Ambrose’tan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Ateşe yakın durmaya benziyordu. “Peki, Efendim.”

Halime şükretmeye fırsat kalmadan Şansölye bana doğru döndü. “Ve sen, E’lir Kvothe, ileride daha adaplı davranışlar sergileyeceksin.” Sert sözleri ansızın “Eşşoğlusu, Eşşoğlusu” şarkısının melodisini neşeyle mırıldanmaya başlayan Elodin yüzünden heba oldu.

Başımı eğerek kendimi gülmemeye zorladım. “Peki, Efendim.” “Gidebilirsiniz.”

Ambrose gerisingeri döndü ve oradan hışımla uzaklaştı, fakat kapıya yaramadan Elodin şarkının sözlerini bağırmaya koyuldu.

“Pek soylu bir eşektir, anlarsınız bir bakışta!

Bindirir herkesi üstüne, bir bakır peni karşılığında!”

Açık bir özür mektubu yazmak benim için gurur kırıcıydı, fakat dedikleri gibi en güzel intikam iyi yaşamaktır. Bu yüzden Ambrose'u kafama takmamaya ve At ile Dört'teki lüks yaşantımın tadını çıkarmaya karar verdim.

Fakat bu intikamımı sadece iki gün sürdürebildim. Üçüncü günümde At ile Dört el değiştirdi. Kısa boylu, neşe dolu Caverin'in yerini uzun ince bir adam aldı. Yeni hancı artık hizmetime ihtiyaç duyulmadığını ve hava kararmadan önce odamı boşaltmamı söyledi.

Bu tabii ki sinir bozucu bir durumdu, fakat nehrin bu yakasında kabiliyet mızıkasına sahip bir müzisyene iş vermek için can atacak en az dört beş han daha biliyordum.

Gel gör ki Hollybrush'taki hancı benimle konuşmayı bile reddetti. Beyaz Geyik ve Kraliçenin Tacı mevcut müzisyenlerinden yeteri kadar hoşnuttu. Altın Midilli'de bir saat bekledikten sonra kibarca reddedildiğimi anladım. Kralın Çamı'ndan defedildiğimde asabım iyice bozulmuştu.

Sebep Ambrose idi. Nasıl yaptığını bilmiyordum, ama tüm bunlara o sebep olmuştu. Belki rüşvet vermiş, belki de kızıl saçlı bir müzisyeni çalıştıracak hanın epey iş kaybedeceği söylentisini yaymıştı.

Ben de nehrin bu yakasındaki diğer hanları dolaşmaya başladım. Lüks hanlar tarafından reddedilmiş olabilirdim, ama daha pek çok saygın işletme mevcuttu. Sonraki birkaç saat boyunca Çobanın Dinlencesini, Duvardaki Köpek'i, Notacı'yı ve Tabard'ı denedim. Ambrose işini tam yapmıştı; hanların hiçbiri benimle ilgilenmedi.

Anker'ın Yeri'ne uğradığım sırada akşamın erken saatleriydi ve çabalarımı sürdürmemin yegane sebebi keçi inadımdı. Ranza ve yemek kuponu için yeniden para ödemeden önce nehrin bu yakasındaki her hanı denemeye kararlıydım.

Hana vardığımda Anker'ın ta kendisi kapının hemen yanında bir merdivene çıkmış, duvara uzun bir sedir kaplaması çakıyordu. Merdivenin ayak ucuna kadar gittiğimde başını eğip bana baktı.

“Demek o sensin,” dedi.

“Pardon?” dedim şaşırarak.

“Herifin biri uğradı. Kızıl saçlı bir müzisyeni işe almamın başıma bir sürü bela açacağını söyledi.” Kafasıyla lavtamı işaret etti. “Herhalde senden bahsediyordu.”

“Peki,” dedim, lavta kutumun omuz askısını düzelterek. “Vaktinizi boşa harcamayacağım.”

“Daha harcamadın,” diyerek merdivenden indi ve ellerini gömleğine sildi. “Burada biraz müzik hiç de fena olmaz.”

Ona dikkatle baktım. “Hiç endişe etmiyor musunuz?”

Yere tükürdü. “Kahrolası sivrisinekler güneşi bile satın alabileceklerini sanıyorlar, öyle değil mi?”

“Ama bu sineğin bunu yapabilecek kadar parası var,” dedim sertçe. “Hattâ isterse takım olsun diye gökteki ayı da alabilir.”

Anker gülüp geçti. “Bana hiçbir halt yapamaz. Onun gibilerle işim yok, o yüzden müşterilerimi korkutup kaçıramaz. Hem han bana ait olduğu için zavallı Caverin’e yaptığı gibi burayı satın alıp beni kovamaz.”

“Biri At ile Dört’ü satın mı aldı?”

Anker bana soran gözlerle baktı. “Yoksa bilmiyor muydun?” Başımı yavaşça iki yana sallayarak bu bilgiyi sindirmek için bir süre durakladım. Ambrose sırf beni işimden etmek amacıyla At ile Dört’ü satın almıştı. Hayır, öyle bir şey yapmayacak kadar akıllıydı. Muhtemelen bir tanıdığına börç vermiş ve bu harcamayı bir iş yatırımı olarak göstermişti.

Peki ne kadar para harcamıştı? Bin talent mi? Beş bin mi? At ile Dört gibi bir hanın ne kadar ettiğini tahmin bile edemiyordum. Daha da kötüsü bunu çok kısa bir sürede başarmıştı.

Duyduklarım bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Ambrose’un zengin olduğunu biliyordum, ama zaten bana kıyasla *herkes* zengindi. Hiç

onun *ne kadar* zengin olduğunu ya da servetini bana karşı nasıl kullanabileceğini düşünmeye zahmet etmemiştim. Zengin bir baronun en büyük oğlunun sahip olduğu güce dair iyi bir ders almıştım.

İlk defa Üniversite'nin sıkı kurallarla yönetildiğine sevindim. Böyle basit bir meselede bile bu kadar ileri gidebilen Ambrose, davranışlarına çekidüzen vermek zorunda kalmasa kim bilir nasıl yöntemlere başvururdu.

Hanın ön kapısından başını uzatan genç bir kadın dikkatimi dağıttı. "Eh be, Anker!" diye bağırdı kadın. "Sen orada durmuş kıçını kaşırken ben burada koşturup duracak değilim! Biraz acele et!"

Anker bıyık altından homurdanarak merdiveni aldı ve hanın yanındaki dar bir aralığa soktu. "O herife ne yaptın? Yoksa anasıyla mı düşüp kalktın?"

"Aslına bakarsan hakkında bir şarkı yazdım."

Anker hanın kapısını açınca içerideki sohbetlerin uğultusu sokağa taştı. "Öyle bir şarkıyı dinlemek isterim," deyip sırıttı. "Niye içeri gelip çalmıyorsun?"

"Emin misin?" dedim, şansıma inanmakta zorlanarak. "Başına dert alacaksın."

"Dertmiş," diyerek kıkırdadı. "Senin gibi bir çocuk dertten ne anlar? Sen doğmadan önce ben dertlerle boğuşuyordum. Senin adını bile bilmediğin dertlerim oldu." Kapı eşiğinde durdu ve dönüp bana baktı. "Burada doğru düzgün bir şarkı dinlemeyeli epey oldu. Müziksiz kalmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Müziksiz taverna, taverna değildir."

Gülümsedim. "Aynı fikirdeyim."

"Aslında sırf o zengin züppenin burnunu sürtmek için bile seni işe alırım," dedi Anker. "Ama bir de iyi çalabiliyorsan..." Beni davet edercesine kapıyı daha da araladı. Burnuma talaş, alın teri ve pişmiş ekmek kokuları çalındı.

Gecenin sonunda bir anlaşmaya vardık. Dönü başına dört gece sahne almam karşılığında üçüncü katta ufacık bir oda ve yemek vakitlerinde handa bulunursam kazanda pişenden pay hakkı kazandım. Doğrusu Anker yetenekli bir müzisyeni kelepir fiyatına çalıştırmış oluyordu, fakat anlaşmamızdan memnundum. Koğuş'a ve yatakhane komşularımın hakir bakışlarına kıyasla bunun çok daha iyi olduğu kesindi.

Minik odamın tavanı aşağı doğru eğimliydi ve bu sebeple olduğundan daha küçük gözüküyordu. Küçük bir masadan, bir tahta sandalyeden ve tek bir tahta raftan ibaret mobilyalardan fazlası olsaydı, oda çok sıkışık bir yer haline gelecekti. Yatağım tıpkı Koğuş'takiler gibi sert ve dardı.

Biraz yıpranmış *Söylem ve Mantık* kitabımı masanın üzerindeki rafa, lavta kutumu da bir köşeye koydum. Pencereden baktığım zaman serin sonbahar havasında Üniversitenin kıpraşmayan ışıklarını görebiliyordum.

Evimdeydim.

Geçmişe bakınca Anker'ın Yeri'ne kapağı atarak ne kadar şanslı olduğumu görüyorum. Oradaki dinleyicilerin At ile Dört'tekiler kadar zengin olmadıkları muhakkaktı, fakat beni soyluların asla yapmadıkları bir şekilde takdir ediyorlardı.

Ayrıca At ile Dört'teki süitim lüks olmasına rağmen Anker'ın Yeri'ndeki odam *rahattı*. Bunu daha iyi anlayabilmek için pabuçları düşünün. Bulabildiğiniz en büyük çifti değil, ayağınıza en iyi olanı giymek istersiniz. Anker'ın Yeri'ndeki minik odam zaman içinde gözüme dünyadaki diğer her yerden daha rahat bir ev gibi gelecekti.

Fakat o anda Ambrose'un bana nelere mal olduğunu düşünerek öfkeden köpürüyordum. Bu yüzden oturup zehir zemberek bir açık özür mektubu yazdım. Mektubum bir sanat eseriydi. Duyduğum pişmanlıktan dövünüyordum. Bir okul arkadaşıma çamur attığım için kendimi yerden yere vuruyordum. Ayrıca mektuba şarkının sözlerinin yanı sıra iki yeni dize ve bütün notaları da ekledim. Ardından şarkıda yer alan

müstehcen, yılışık nüktelerin her birini tüm çıplaklığıyla açıklayarak özür üstüne özür diledim.

Kıymetli paracıklarımdan dört mangır harcayarak kalem ve mürekkep satın aldım, sonra da sınav sırama karşılık Jaxim'den sözünü aldığım kıyağı kullandım. Jaxim'in tanıdıklarından biri bir matbaada çalışıyordu. Onun yardımıyla mektubun yüzden fazla kopyasını çıkardık.

Güz döneminden bir gece önce Wil, Sim ve ben nehrin her iki yakasını da dolaşarak bulabildiğimiz tüm düzgün yüzeylere bu kopyaları yapıştırdık. Üstelik de Simmon'un sırf bu iş için simya yoluyla ürettiği harika bir yapıştırıcı kullanarak. Yapıştırıcı madde boya gibi sürülüyor, bir süre sonra cam gibi şeffaf ve çelik kadar sert bir halde kuruyup kalıyordu. Kâğıtları çıkarmak isteyenin çekice ve keskiye ihtiyacı olacaktı.

Şimdi düşünüyorum da o küstahça davranışım öfkeli bir boğayı daha da kızdırmak kadar aptalcaydı. Ve tahmin yürütmem gerekirse, Ambrose'un en sonunda beni öldürmeye çalışmasının da başlıca sebebiydi.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Yapraklar

Çeşitli kaynaklardan aldığım tavsiyeler doğrultusunda yeni dönemde kendimi üç öğrenim alanıyla sınırladım. Elxa Dal ile ileri Düzey Sempati'ye devam ettim, Revir'de bir vardiya üstlendim ve Manet'in yanındaki çıraklığımı sürdürdüm. Zamanım dolu dolu geçse de üstümde önceki dönem olduğu kadar yük yoktu.

Zahiriyeciliği diğer her şeyden daha sıkı çalıştım. Bir hami bulma şansım kalmadığı için kendi kendime yetebilmemin zahiriyecilikte yattığı biliyordum. Şimdilik Kilvin için çalışıyor, düşük ücretli ufak tefek işler yapıyordum. Fakat çıraklığımı tamamladıktan sonra gelirim artacaktı. Dahası kendi projelerimle uğraşabilecek, onları komisyon karşılığı satabilecektim.

Eğer: Eğer Devi'ye olan borcumu ödeyebilirsem. Eğer bir sonraki dönemin harç ücretini biriktirebilirsem. Eğer Manet'in yanındaki çıraklığımı tamamlayabilirsem. Eğer Balıkhane'de her gün yapılan tehlikeli işlerde ölmez ya da sakat kalmazsam...

Kırk veya elli kadarımız atölyede toplanmış, gösterinin başlamasını bekliyorduk. Bazılarımız daha net görebilmek için taş iş masalarının üstüne oturmuşken, bir düzine öğrenci de Kilvin'in tavana asılı fenerlerinin arasındaki platformlarda toplanmıştı.

Manet'i de orada gördüm. Zaten gözden kaçması zordu; diğer öğrencilerin üç katı yaşı, karmakarışık saçları ve gür sakalıyla kendini hemen belli ediyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıp yanma gittim. Bana gülümseyerek omzumu sıktı.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Bunun sadece böyle şeyleri daha önce görmemiş çaylaklar için olduğunu sanıyordum."

"Sorumluluk sahibi akıl hocası rolünü oynayayım dedim." Omuz silkti. "Hem ayrıca sırf başkalarının yüzlerindeki ifadeleri görmek için bile olsa bu gösteriyi izlemeye değer."

Atölyenin kocaman iş masalarının üstünde bir buçuk metre yüksekliğinde, atmış santim genişliğinde ve silindir şeklinde dev bir

konteynır duruyordu. Konteynırın kenarları kaynaklanmadan kapatılmıştı. Mat, sarımsı metaline bakarak yapımında çelikten fazlasının kullanıldığını tahmin ediyordum.

Bakışlarımla odayı tararken Fela'nın kalabalığın arasında olduğunu, öğrencilerin geri kalanı gibi gösterinin başlamasını beklediğini şaşırarak gördüm.

"Fela'nın burada çalıştığını bilmiyordum," dedim Manet'e.

Manet kafa salladı. "Çalışıyor. Başlayalı iki dönem falan oldu." "Daha önce fark etmememe şaşırdım," diye mırıldandım, onun kalabalıktaki başka bir kadınla konuşmasını izlerken.

"Ben de," dedi Manet alçak, mânalı bir kıkırdamayla. "Ama buraya pek sık uğramıyor. Genelde taş yontup cam ve porselen işlerinde çalışır. Buraya malzemeler için gelir, sigaldri için değil."

Çan kulesi dışarıdan saat başını çaldı. Kilvin etrafına bakınarak herkesin yüzünü belledi. Kimlerin eksik olduğunu bir çırpıda kafasına not ettiğinden hiç şüphem yoktu. "Bu şey birkaç dönü boyunca atölyede kalacak," dedi kısaca ve eliyle metal konteynırı işaret etti. "Neredeyse kırk litrelik uçucu nakil maddesi: *Regim Ignaul Neratum."*

"Ona bir tek Kilvin öyle diyor," dedi Manet usulca. "Asıl adı kemik katranı."

"Kemik katranı mı?"

Manet kafa salladı. "Yakıcıdır. Koluna dökersen on saniye içinde kemiğe kadar eritir."

Herkes seyrederken Kilvin kalın bir deri eldiven taktı ve metal konteynırdaki siyah sıvının bir ons kadarını bir cam şişeye döktü. "Sıvıyı aktarmadan önce şişeyi soğutmak çok önemlidir, çünkü madde oda sıcaklığında kaynar."

Şişenin ağzını çabucak kapattı ve herkes görebilsin diye havaya kaldırdı. "Basınçlı bir kapak da gerekir, zira sıvı son derece uçucudur. Gaz halindeyken tıpkı cıva gibi yüzey gerilimine ve akışkanlığa

sahiptir. Havadan daha ağırdır ve dağılmaz. Kendi kendine kaynaşır.” Kilvin başka bir şey demeden şişeyi yakındaki bir ateş çukuruna attı ve çukurun içinden kırılan cam sesi yükseldi. Bulunduğum yükseklikten ateş çukurunun bu gösteri için temizlenmiş olduğunu görebiliyordum. Sığ çukurun duvarları taş kaplıydı.

“Gösteri sanatından anlamaması çok yazık,” dedi Manet bana. “Elxa Dal olsa bunu çok daha şaşaalı yapabilirdi.”

Siyah sıvı ateş çukurunun taş duvarlarından ısı alarak kaynamaya başlarken atölyeyi sert bir çıtırtı ve tıslama doldurdu. Bulunduğum yükseklikten yoğun, yağlı bir dumanın yavaş yavaş çukuru doldurduğunu görebiliyordum. Duman hiç de normal bir davranış göstermiyor, etrafa dağılmıyordu. Onun yerine minik bir kara bulut gibi çukurun içinde toplanıyordu.

Manet hafifçe omzuma vurdu. Ona son anda dönüp bakarak bulutun aniden alev alışım kaçırdım ve böylece geçici körlükten kurtuldum. Etrafımdan hayret nidaları yükselince çoğu kimsenin hazırlıksız yakalandığını tahmin ettim. Manet bana bakıp sırıtarak çokbilmiş bir edayla göz kırptı.

“Sağol,” dedim ve tekrar dönüp seyre koyuldum. Bulutun yüzeyinde parlak sodyum kırmızısı renginde sivri uçlu alevler dans ediyordu. Onların ısısı siyah bulutun daha da hızlı kaynamasına sebep oldu ve alevler kısa sürede ateş çukurunun bel hizasındaki ağzını yalamaya başladı. Platformdayken bile yüzüme vuran hafif bir ısı hissedebiliyordum.

“Peki bu ne?” diye usulca sordum Manet’e. “Ateş bulutu mu?” “Olabilir,” cevabını verdi. “Ama Kilvin muhtemelen atmosferik tepkimeyle gerçekleşen yanma faaliyeti der.”

Ateş titreşip ansızın söndü ve odayı sıcak taşların burun sızlatıcı kokusu doldurdu.

“Madde son derece yakıcı olmasının yanı sıra,” dedi Kilvin, “gaz halindeyken yanıcıdır da. Yeteri kadar ısınırsa havayla temas ettiği

anda alev alır. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan ısı, basamaklı bir ekzotermik tepkimeye sebebiyet verebilir.”

“Ya da basamaklı bir kahrolası alev topuna,” dedi Manet.

“Senden iyi hoca olur,” dedim usulca, gülmemeye çalışarak. Kilvin eliyle işaret etti. “Bu konteynır, maddeyi soğuk ve basınç altında tutmak üzere tasarlanmıştır. Atölyede bulunduğu müddetçe dikkatli olun. Yakınında güçlü bir ısı kaynağı bulundurmaktan kaçının.” Bunun ardından dönüp bürosuna yollandı.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

Manet omuz silkti. “Söylenecek başka ne kaldı ki? Kilvin dikkatli davranmayan hiç kimsenin burada çalışmasına izin vermez ve artık herkes neye dikkat etmesi gerektiğini biliyor.”

“İyi de bu şey buraya niçin getirildi?” diye sordum. “Ne işe yarar?”

“İlk dönem öğrencilerinin ödünü patlatmaya,” deyip sırıttı Manet.

“Ondan daha pratik bir uygulama alanı var mı?”

“Korku fazlasıyla pratiktir,” dedi. “Ama aynı zamanda onu sempati lambaları için farklı bir ışık yayıcı olarak da kullanabilir, her zamanki kızıl yerine mavimsi bir ışık elde edebilirsin. Göze biraz daha hoş gelir. Öyle lambalar fahiş fiyattan satılır.”

Tekrar atölyeye bakındım, fakat Fela’yı kalabalıkta seçemedim. Manet’e doğru döndüm. “Sorumluluk sahibi bir akıl hocası gibi davranmak ve bana bunun nasıl yapıldığını göstermek ister misin?”

Ellerini dalgın bir halde karmakarışık saçlarında gezdirip omuz silkti. “Tabii.”

O gece Anker’ın Yerinde çalarken gözüme arkalardaki kalabalık masaların birinde oturan güzel bir kız takıldı. Denna’ya çok benziyordu, fakat bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu biliyordum. Denna’yı öyle çok özlemiştim ki günlerdir onu görür gibi oluyordum.

Attığım ikinci bakış sayesinde gerçeği anladım.

Kız *sahiden de* Denna'ydı ve handaki kalabalığın yarısıyla beraber "Celepçinin Kızı" şarkısına eşlik ediyordu. Ondan tarafa baktığımı fark edince bana el salladı.

Bu duruma öyle hazırlıksız yakalandım ki parmaklarımın ne yaptığını unuttum ve şarkım berbat oldu. Herkes güldü. Utancımı saklamak için yerlere kadar eğilerek dinleyicilerimi selamladım. Bir dakika boyunca beni eşit oranlarda alkışlayıp yuhaladılar; başarısızlığım onları şarkıdan daha çok eğlendirmişti. İnsan doğası böyledir işte.

Dikkatlerin üzerimden kalkmasını bekledim, ardından hiçbir şey yokmuş gibi Denna'nın oturduğu yere gittim.

Beni ayağa kalkarak karşıladı. "Nehrin bu yakasında çaldığını duydum," dedi. "Ama kızlar sana her göz kırptıklarında şarkını yüzüne gözüne bulaşmıyorsan, bu işe daha ne kadar devam edebilirsin bilmiyorum."

Yüzümün biraz kızardığını hissettim. "Bu pek sık olmaz."

"Sana göz kırpılması mı, yoksa şarkını yüzüne gözüne bulaştırman mı?"

Verecek bir cevap bulamayarak suratımın daha da kızardığını hissettim. Denna bir kahkaha attı. "Bu gece ne kadar daha çalacaksın?" diye sordu.

"Fazla değil," diye yalan söyledim. Anker'a en azından bir saat daha borçluydum.

Sevindi. "Güzel. İşin bitince benimle gel. Konuşacak birine ihtiyacım var."

İyi şansıma inanmakta zorlanarak kafa salladım. "Emrindeyim. Müsaadenle gidip gösterimi bitireyim." Anker ile iki garson kızın harıl harıl içki sundukları bara gittim.

Anker'la göz göze gelme çabalarım boşa çıkınca tam yanımdan geçerken önlüğüne asıldım. Elindeki içkileri bir masa dolusu

müşterinin üzerine dökmekten son anda kurtularak durdu. “Tanrı’nın dişleri aşkına be çocuk. Ne halt yediğini sanıyorsun?”

“Anker, gitmem gerek. Bu gece kapanma saatine kadar kalamayacağım."

Anker’ın suratı asıldı. “Böyle kalabalıklar kös kös oturmak için toplanmaz. Kendilerini eğlendirecek bir şarkı dinlemezlerse çekip giderler.”

“Bir tane daha çalacağım. Uzun bir tane. Ama daha sonra gitmek zorundayım.” Ona çaresiz gözlerle baktım. “Söz veriyorum bunu telafi edeceğim.”

Bana daha yakından baktı. “Başın belada mı?” Kafamı iki yana salladım. “Öyleyse bir kız meselesi var.” Kafasını içki isteyen bazı seslere doğru çevirdi, ardından eliyle beni kışkışladı. “İyi, git. Ama şarkın uzun ve güzel olsun. Bana borçlusun.”

Odanın ön tarafına gittim ve dikkatleri üzerimde toplamak için ellerimi çırptım. İçerisi nispeten sessizleşince çalmaya başladım. Daha üçüncü notada herkes neyi çaldığımı anlamıştı. “Tenekeci Tanner.” Dünyadaki en eski şarkı. Ellerimi lavtamın üzerinden çekip alkışla tempo tutmaya başladım. Kısa süre sonra herkes ayağını yere ve maşrapasını masasına vurarak aynı anda ritim tutuyordu.

Ses neredeyse sağır ediciydi, fakat ben ilk dizeye girerken uygun bir seviyeye indi. Sıra nakarata gelince kalabalığı benimle beraber söylemeye teşvik ettim. Bazıları kendi sözlerini uyduruyor, bazılarıysa kendi perdesinden söylüyordu. İkinci dize biterken yakındaki bir masaya gittim ve kalabalığı yeniden nakarata başlattım.

Nakarat bitince kendi dizelerini söylemeleri için masadakilere el ettim. Ne istediğimi anlamaları birkaç saniyelerini aldı, ama tüm hanın beklentisi karşısında çakırkeyif müşterilerden birinin kendi dizesini bağırması uzun sürmedi. Bu katılımı ona epey alkış ve tezahürat kazandırdı. Yeniden nakarata geçildiğinde başka bir masaya yaklaşıp aynı şeyi tekrarladım.

Fazla geçmeden müşteriler nakarat sonrasında davet beklemeksizin kendi dizelerini seslendirmeye başladılar. Bense çaktırmadan Denna'nın dış kapının yanında beklediği yere gittim ve birlikte akşamın erken saatlerinin alacakaranlığına sıvıştık.

"Akıllıca," dedi Denna, birlikte ağır adımlarla tavernadan uzaklaşırken. "Sence şarkıya ne kadar daha devam ederler?"

"Anker içkileri ne kadar hızlı servis edebilirse o kadar." Anker'ın tavernası ile yandaki ekmek fırını arasında uzanan ara sokağın köşesinde durdum. "Bana biraz müsaade et. Lavtamı kaldırmam gerekiyor."

"Bir ara sokağa mı?" diye sordu.

"Odama." Sessiz adımlarla binanın kenarına yaklaştım. Sağ ayağımı bir yağmur suyu fıçısına, solunu ise bir pencere pervazına dayayarak sol elimle demir bir su borusunu tuttum ve kendimi birinci katın damına çektim. Oradan sokağın karşısındaki fırının çatısına atladım ve Denna'nın hayret nidasını duyunca gülümsedim. Fırının çatısını biraz tırmandıktan sonra Anker'ın Yeri'nin ikinci katına atladım. Penceremin sürgüsünü dışarıdan açıp kolumu içeri soktum ve lavtamı yatağımın üstüne bıraktım. İşim bitince geldiğim yoldan sokağa indim.

"Yoksa merdivenleri her kullanışında Anker senden para mı alıyor?" diye sordu Denna, yere yaklaştığım sırada.

Yağmur suyu fıçısının üstüne basarak sokağa indim ve ellerimi pantolonuma sildim. "Geç saatlerde gidip geldiğim oluyor," diye rahatça açıklayıp yanma ulaştım. "Bu gece sana yürüyüşünde eşlik edecek bir beyefendi aradığım düşünsem yanılır mıyım?"

Bana yan gözle bakarken dudak uçları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hiç de bile."

"Bak bu kötü oldu," deyip iç geçirdim. "Çünkü ben beyefendi falan değilim."

Tebessümü büyüdü. "Yine de yeteri kadar yakınsın."

"Daha da yakınlaşmak isterim."

“Öyleyse benimle gel.”

“Zevkle. Lâkin…” Adımlarımı biraz yavaşlatarak tebessümümü daha ciddi bir ifadeye dönüştürdüm. “Sovoy ne olacak?”

Denna’nın ağzı çizgi halinde düzeldi. “Üzerimde hak mı ilan etti?” “Şey, hayır. Ama uyulması gereken bazı kurallar…”

“Dostunun kalbini kırmaktan mı çekiniyorsun?” diye sitem edercesine sordu.

“Daha ziyade kızını kapmaktan,” dedim.

Gözümün içine baktı. “Kvothe,” dedi tüm ciddiyetiyle, “kap beni.”

Onu eğilerek selamladım ve elimi savurarak tüm dünyayı gösterdim. “Siz nasıl isterseniz, hanımefendi.”

Gezintimize devam ettik. Gökteki ay etrafımızdaki evler ile dükkanları kirece boyalı ve solgun gösteriyordu. “Bu arada Sovoy nasıl? Onu ne zamandır görmüyorum.”

Boş vermemi istercesine elini salladı. “Ben de. Tabii o istemiyor diye değil.”

Bunu duyunca epey sevindim. “Sahi mi?”

Denna gözlerini yuvarladı. “Güller! Yemin ederim siz erkekler romantizmi aynı içi geçmiş kitaptan öğreniyorsunuz. Çiçekler güzeldir ve bir bayan için iyi bir hediyedir. Ama bir kıza hep sera üretimi kusursuz kırmızı güller de verilmez ki.” Dönüp bana baktı. “Beni görünce aklına güller mi geliyor?”

Gülümseyerek başımı iki yana sallayacak kadar kafam çalışıyordu.

“Ya ne? Aklına gül değilse ne geliyor?”

Tuzağa düşmüştüm. Bir karara varmaya çalışır gibi onu tepeden tırnağa süzdüm. “Eh,” dedim yavaşça. “Biz erkekleri bağışlaman gerek. Çünkü her kıza uygun bir çiçek bulmak hiç de kolay değildir.” “Nasıl yani?” diye sordu.

“Mesele şu ki bir kız için çiçek seçerken yaptığın seçim pek çok farklı şekilde yorumlanabilir. Sana gül veren bir erkek bunu belki senin

güzel olduğunu, belki de güllerin dudaklarınla aynı renkte, şekilde veya yumuşaklıkta olduğunu hissettiği için yapıyor olabilir. Güller pahalıdır; belki de erkek böyle değerli bir hediye sunarak sana ne kadar değer verdiğini göstermek istiyordur."

"Gülleri iyi savundun," dedi Denna. "Ama onlardan hoşlanmadığım gerçeğini unutuyorsun. Bana uygun başka bir çiçek seç."

"İyi de sana uygun ne demek? Bir erkek sana gül verdiğinde onun gerçek niyetini anlamayabilirsin. Seni narin ya da çıtkırıldım gördüğünü sanırsın. Belki sana sadece güzellik vasfın üzerinden yaklaştığı için onu reddedersin. Belki de çiçeğin sapı dikenlidir ve sana zarar vermek istediğini zannedersin. Fakat dikenleri kesip atarsa kendini koruyabilen şeylere karşı hoş gözle bakmadığım düşünürsün. Davranışlar farklı farklı şekillerde algılanabilir," dedim, "ihtiyatlı bir adam böyle bir durumda ne yapabilir?"

Bana göz ucuyla baktı. "O adam sensen herhalde tatlı dille soruyu unutturmaya çalışırsın." Başını yana eğdi. "Ama unutmadım. Benim için hangi çiçeği seçersin?"

"Pekala, biraz düşüneyim." Dönüp ona baktım, sonra başımı çevirdim. "Bir liste yapalım. Hindiba uygun olabilir; parlak bir çiçektir ve senin etrafında da bir parıltı var. Ama hindiba yaygın bir bitki olmasına rağmen sen öyle bir yaratık değilsin. Gülleri daha en baştan eledik. Zakkum, hayır. Isırganotu... bak bu olabilir."

Bana sahte bir öfkeyle bakıp dilini çıkardı.

Yeniden düşünürcesine bir parmağımı dudağımı götürdüm. "Haklısın, dilin dışında o da sana benzemiyor."

Denna bir of çekip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yabani yulaf!" diye bağırarak ağzından bir kahkaha kopardım. "Yabaniliği sana uygun, ama küçük ve çekingen bir bitkidir." Genzimi temizledim. "Bu ve benzeri sebeplerden sanırım o da olmaz." "Yazık," dedi Denna.

“Papatya pek münasip,” diye dikkatimi dağıtmasına fırsat vermeden sözlerime devam ettim. “Yol kenarlarında yetişmeye itiraz etmeyen uzun ince bir çiçek. Çok narin olmayıp dayanıklıdır. Papatya başının çaresine bakabilir. Sanırım sana en uygunu bu... Ama gel listemize devam edelim. Zambak? Fazla şatafatlı. Kenger, fazla mesafeli. Menekşe, çok kısa ömürlü. Trilyum? Hımm, bak bu da güzel. Hoş bir çiçektir. Yetiştirilmesi güçtür. Taç yapraklarının dokusu...” Genç ömrümün en cesurca hareketini yaparak iki parmağımla Denna’nın boynunu okşadım. ”... teninin yumuşaklığıyla ucu ucuna da olsa uyumlu. Lâkin o da yere çok yakındır.”

“Benim için koca bir buket topladın,” dedi Denna nazikçe. Farkında bile olmadan bir elini boynuna götürüp dokunduğum yere değdi. Elini bir süre orada tuttu, sonra tekrar indirdi.

Bu hareketi iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti? Dokunuşumu siliyor muydu, yoksa benimsiyor muydu? Öncekinden de büyük bir kararsızlığa kapıldım ve öyle küstahça risklere girmemeye karar verdim. Ansızın durdum. “Selase çiçeği.”

O da durup bana doğru döndü. “Bunca çiçekten sonra gidip hiç bilmediğim bir tanesini mi seçiyorsun? Selase çiçeği nedir? Niçin onu seçtin?”

“Güçlü sarmaşıklarda yetişen koyu kırmızı bir çiçektir. Yaprakları koyu renkli ve narindir. Sarmaşığı en iyi gölgeli yerlerde yetişir, fakat çiçekli kısımları güneşin başıboş ışıklarını bulup açar.” Denna’ya uzun uzun baktım. “Sana tam uydu. İçinde hem gölge hem de ışık taşıyorsun. Selase çiçeği ormanın derinliklerinde yetişir ve sadece bu işten iyi anlayan kişiler tarafından bakılıp büyütülebilir. Fevkalade bir kokuya sahiptir. Çok aranır, az bulunur.” Durup ona dikkatle bakarmış gibi yaptım. “Evet, illa ki bir tanesini seçmek zorundaysam selase çiçeğini seçiyorum.”

Denna bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Beni gözünde fazla büyütüyorsun.”

Gülümsedim. “Belki de sen kendini hafife alıyorsun.” Tebessümüm ona da bulaştı ve bana gerisingeri yansıdı. “Aradığını listenin başlarında bulmuştun. Papatya. Basit ve güzel. Kalbimi kazanmanın en iyi yolu papatyadır.”

“Bunu unutmayacağım.” Tekrar yürümeye koyulduk. “Sen bana hangi çiçekten getirirsin?” diye takıldım, onu hazırlıksız yakalayacağımı sanarak.

“Bir söğüt çiçeği,” dedi hiç tereddüt etmeden.

Uzun bir dakika boyunca düşündüm. “Söğütler çiçek açar mı?” Başım eğerek biraz kafa yordu. “Zannetmiyorum.”

“Öyleyse çok nadir bir hediye alacağım,” dedim kıkırdayarak. “Niçin söğüt çiçeği?”

“Bana söğütleri hatırlatıyorsun,” dedi rahatça. “Güçlü, iyi kök salmış ve gizli. Fırtınada kolayca bükülüyorsun, ama asla istediğinden daha fazla değil.”

Bir darbeden sakınırcasına ellerimi kaldırdım. “Bırak şu tatlı sözleri,” diye itiraz ettim. “Beni bükmeye çalışıyorsun, ama işe yaramayacak. İltifatların bana rüzgar gibi gelir!”

Tiradımın bittiğinden emin olmak ister gibi bir süre beni izledi. "Tüm ağaçlar içinde,” dedi zarif ağzını bir tebessümle kıvırarak, “rüzgara en çok boyun eğen söğüttür.”

Yıldızlar bana aradan beş saat geçtiğini söylediler. Fakat Denna’nın Imre’deyken kaldığı Meşe Kürek’e vardığımız sırada benim için zaman âdeta durmuştu. Kapıda bana bir saat gibi gelen bir an boyunca onu öpmeyi düşündüm. Yolda konuşa konuşa yürürken bunu yapmak belki bir düzine kez aklımdan geçmişti: ay ışığı altında nehri seyretmek için Taşköprü’de durakladığımızda, Imre parklarının birindeki bir ıhlamur ağacının altında...

O anlarda aramızda neredeyse elle tutulacak cinsten bir çekim olduğunu hissetmiştim. Başını biraz yana eğerek ve o gizli tebessümünü ederek bana göz ucuyla bakarken sanki... bir şey yapmamı

bekler gibi bir hali vardı. Acaba kolumu omzuna atmamı mı istiyordu? Yoksa onu öpmemi mi? İnsan böyle şeyleri nasıl bilebilirdi? Nasıl emin olabilirdim?

Olamadım. Bu yüzden onun çekimine karşı koydum. Yanlış varsayımlarda bulunmak, onu kırmak ya da kendimi utandırmak istemiyordum. Dahası Deoch'un uyarısı beni daha da kararsız kılmıştı. Belki de hissettiğim sadece Denna'nın doğal cazibesi ve karizmasıydı.

Yaşıtım tüm oğlanlar gibi iş kadınlara geldiğinde tam bir ahmaktım. Fakat onlarla aramda bir fark vardı: Ben kendi cehaletimin fazlasıyla farkındayken, Simmon gibiler hiç çekinmeden kendilerini ortaya atıyorlar, beceriksizce kur yaparak küçük düşüyorlardı. Denna'ya yönelik istemediği bir girişimde bulunmak ve davranışımla onu kendime güldürmekten daha kötü bir şey düşünemiyordum. Hiçbir şeyi beni bir işi kötü yapmaktan daha çok kızdıramazdı.

Bu yüzden ona veda ettim ve Meşe Kürek'in yan kapısından içeri girmesini seyrettim. Denna gözden kaybolduktan sonra derin bir nefes aldım ve kahkahalar atma ya da çılgınca dans etme dürtümü bastırdım. İçim onunla, saçlarından geçen rüzgarın kokusuyla, ağzından çıkan sesle, mehtabın yüzünde bıraktığı gölgelerle öylesine doluydu ki.

Sonra ayaklarım yavaşça yere bastı. Daha altı adım bile atmamışken rüzgarın terk ettiği bir yelkene döndüm. Uyuyan evlerin ve karanlık hanların arasından geçerek kasabada yürürken göz açıp kapayıncaya kadar içimdeki coşkunun yerini kuşku aldı.

Her şeyi mahvetmiştim. Söylediğim sözler ağzımdan çıkarken bana çok akıllıca gelmişse de, artık onların bir budalanın edebileceği en kötü laflar olduğunu biliyordum. Denna şimdi bile benden nihayet kurtulduğu için derin bir nefes alıyor olmalıydı.

Ama gülümsemişti. Hattâ kahkaha atmıştı.

Tarbean yolundaki ilk karşılaşmamızı unutmuştu. O günlerde onun üzerinde fazla bir etki bırakamamıştım.

Kap beni, demişti.

Daha gözüpek davranmalı ve onu hanına bırakırken öpmeliydim. Daha ihtiyatlı davranmalıydım. Çok fazla konuşmuştum. Çok az şey söylemiştim.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yürümek ve Konuşmak

Avludaki olağan yerimize vardığım sırada Wilem ile Simmon öğle yemeklerini yemeye çoktan başlamışlardı. “Üzgünüm,” dedim lavtamı bankın yakınma bırakırken. “Pazarlık uzadı.”

Nehrin karşı tarafına bir dirhem cıva ve bir kese deniz tuzu almaya gitmiştim. İkincisi bana pahalıya patlamışsa da bir kerecik olsun parayı dert etmemiştim. Şansım yaver giderse yakında Balıkhane’de seviye atlayacaktım ve bu da parasal sorunlarımın biteceği anlamına geliyordu.

Imre’de alışveriş yaparken tesadüfen Denna’nın kaldığı hanın önünden geçmiştim, fakat Denna ne orada, ne Eolian’da, ne de geçen gece durup sohbet ettiğimiz parktaydı. Yine de moralim yüksekti.

Lavta kutumu yan yatırıp kapağım açtım ki güneş yeni telleri ısıtıp esnemelerine yardımcı olsun. Ardından bayrak direğinin önündeki banka, iki dostumun yanma oturdum.

“Dün gece nerelerdeydin?” diye öylesine sordu Simmon.

Ancak o zaman üçümüzün Fenton’la buluşup kâğıt oynamayı planlamış olduğu aklıma geldi. Denna’yı görünce bu planı unutuvermiştim. “Oh, Tanrım. Çok özür dilerim, Sim. Beni ne kadar beklediniz?”

Bana manalı bir bakış attı.

“Özür dilerim,” diye tekrarladım, hissettiğim kadar pişman görünmeyi umarak. “Unutmuşum.”

Sim sırıtarak omuz silkti. “Önemli değil. Gelmeyeceğini anlayınca içmek ve kızlara bakmak için Kütüphane’ye gittik.”

“Fenton kızdı mı?”

“Hem de nasıl,” dedi Wilem soğukkanlılıkla, nihayet muhabbete katılarak. “Bir dahaki karşılaşmanızda kafanı kıracağını söyledi.” Sim’in sırıtışı genişledi. “Sana üstlerine saygısı olmayan boş kafalı bir E’lir dedi.”

“Soyun sopun ve hayvanlara yönelik cinsel yatkınlığın konusunda yorumlarda bulundu,” dedi Wilem yüz ifadesini bozmadan.

“‘...Tehlinlerin cüppesine!’” diye ağzı dolu olarak şarkıya başladı Simmon. Sonra bir kahkaha atınca lokması boğazına kaçtı. Sırtına birkaç kez vurdum.

“Neredeydin?” diye sordu Wilem, Sim soluklanmakla meşgulken. “Anker erkenden çıktığım söyledi.”

Nedense Denna’dan bahsedesim gelmedi. “Biriyle buluştum.” “Bizden daha önemli biriyle mi?” diye espri ya da eleştiri şeklinde algılanabilecek ifadesiz bir sesle sordu Wilem.

“Bir kızla,” diye itiraf ettim.

Kaşlarından biri kalktı. “Peşinden koştuğun o kızla mı?” *“Kimsenin* peşinden koştuğum yok,” diye yalanladım. “O beni buldu. Anker’ın Yeri’nde.”

“Bak bu iyiye işaret,” dedi Wilem.

Simmon çokbilmiş bir edayla kafa salladı ve gözlerinde muzip bir ışıltıyla bana baktı. “Peki şarkı söylediniz mi?” Beni dirseğiyle dürttü ve kaşlarını kaldırıp kaldırıp indirdi. “Şöyle uzun bir düet?”

Kızılamayacak kadar komik görünüyordu. “Hayır, şarkı falan söylemedik. Sadece evine kadar kendisine eşlik etmemi istedi.”

“Eve kadar eşlik ha?” dedi manalı bir ses tonuyla, kaşlarını tekrar oynatarak.

Hareketini bu sefer o kadar da komik bulmadım. “Vakit geç olmuştu,” dedim ciddiyetle. “Onu Imre’ye götürdüm.”

“Oh,” dedi Sim hüsranla.

“Anker’ın yanından erken ayrıldın,” dedi Wil yavaşça. “Ve seni bir saat bekledik, Imre’ye gidip gelmek ne zamandan beri iki saat sürüyor?”

“Uzun bir yürüyüş oldu,” diye itiraf ettim.

“Ne kadar uzun?” diye sordu Simmon.

“Birkaç saat.” Başımı çevirdim. “Altı.”

“Altı saat mi?” diye sordu Sim. “Hadi ama, son iki dönü boyunca şu kız hakkında gevezelik edip durdun. Sanırım bazı detayları öğrenmek hakkımız.”

Kızmaya başlıyordum. “Ben gevezelik etmem. Öylece yürüdük işte,” dedim. “Konuştuk.”

Sim kuşkulu gözüküyordu. “Yok artık. Altı saat mi konuştunuz?”

Wilem onun omzuna dokundu. “Doğruyu söylüyor.”

Simmon dostuna bir göz attı. “Nereden biliyorsun?”

“Yalan söylediği zamanlarda daha açık konuşuyor da ondan.”

“Siz ikiniz biraz çenenizi kaparsanız her şeyi anlatacağım, tamam mı?” Kafa salladılar. Ellerime bakarak düşüncelerimi hizaya sokmaya çalıştım, fakat düzgün bir sıraya girdikleri yoktu. “Imre’ye uzun yoldan döndük ve bir süre Taşköprü’de mola verdik. Sonra kasabanın dışındaki bir parka gittik. Nehir kıyısında oturduk. Havadan sudan konuştuk... bulunduğumuz yerlerden, şarkılardan.” Gevezelik ettiğimi fark edince sustum. Sonraki sözcüklerimi dikkatle seçtim. “Yürüyüp konuşmaktan başka bir şey düşünmedim, ama...” Yine durdum. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

İkisi de bir müddet sessiz kaldı. “Vay canına,” dedi Wilem hayret edercesine. “Kudretli Kvothe bir kadın tarafından alt edilmiş.”

“Seni tanımasam korktuğunu sanırdım,” dedi Simmon pek de ciddiye almadan.

“Korktum tabii,” dedim alçak sesle, o tedirgin halimle ellerimi pantolonuma silerek. “Onunla tanışsan sen de korkardın. Onu bir dükkanın vitrininden görme ya da onunla sokakta karşılaşma umuduyla koşa koşa Imre’ye gitmemek için kendimi zor tutuyorum.” Titrekçe gülümsedim.

“Git öyleyse.” Simmon gülümseyerek beni hafifçe itti. “Yolun açık olsun. Öyle bir kadın tanısaydım burada oturup sizin gibi hergelelerle

yemek yemezdim.” Gözlerinin önüne düşen saçları yana çekip boştaki eliyle beni yeniden itti. “Yürü hadi.”

Olduğum yerde kaldım. “O kadar kolay değil.”

“Zaten senin hiçbir şeyin kolay değil,” diye homurdandı Wilem. “Elbette ki kolay,” diyerek güldü Simmon. “Bize söylediklerini git ona da söyle.”

“Tabii canım,” dedim alay edercesine. “Sanki şarkı söylemek kadar basit de. Hem ayrıca öyle şeyler duymak isteyip istemediğini bilmiyorum. O çok özel bir kadın. Benim gibi biriyle ne işi olur ki?” Simmon gözlerini bana dikti. “Seni o arayıp bulmuş. Seninle bir işi olduğu kesin.”

Uzun bir sessizlik yaşandı. Fırsatım varken konuyu değiştirmeye davrandım. “Manet bana kalfalık projeme başlama izni verdi.”

“Şimdiden mi?” Sim bana kaygılı bir bakış attı. “Kilvin razı olur mu ki? İşin kolayına kaçılmasını sevmez.”

“Kolaya falan kaçmadım,” dedim. “Çabuk öğreniyorum, hepsi o.” Wilem alaycı bir kahkaha attı. Biz didişmeye başlamadan Sim araya girdi. “Projen için ne yapacaksın? Bir sempati lambası mı?” “Herkes lamba yapar,” dedi Wilem.

Kafa salladım. “Farklı bir şey, mesela bir tür çark takımı yapmayı düşündüm. Fakat Manet lambadan vazgeçmememi söyledi.” Çan kulesi saat dördü çaldı. Ayağa kalkıp lavta kutumu alarak dersime gitmeye hazırlandım.

“O kızla konuşmalısın,” dedi Simmon. “Bir kızdan hoşlanıyorsan bunu ona da söylemen gerek.”

“Bu taktik ne kadar işine yaradı?” diye sordum, Sim’in bana ilişkiler konusunda nasihat vermesine kızarak. “Engin tecrübelerine dayanarak söyler misin: İstatistiksel olarak ne kadar başarı sağladın?” Wilem kafasını başka tarafa çevirirken Sim ile ben de sert gözlerle bakıştık. Bakışlarımı önce ben kaçırdım; kendimi suçlu hissetmiştim.

“Zaten söyleyecek bir şey yok,” diye homurdandım. “Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum ve artık nerede kaldığını biliyorum. Bu da onu istediğim zaman bulabileceğim anlamına geliyor.”

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ateşteki Dokuzu

Ertesi gün şans eseri Imre'ye gitmem icap etti. Oraya kadar gitmişken Meşe Kürek'e uğramadan geçmeyeyim dedim.

Hanın sahibi "Denna" ya da "Dianne" diye birini tanımıyordu, fakat koyu renkli saçlara sahip "Dinnah" adlı genç ve güzel bir kız orada oda tutmuştu. Kız o sırada handa değildi ama istersem bir not bırakabilirdim.

Artık Denna'nın nerede olduğunu bildiğim için istediğim zaman onu kolayca bulabileceğime güvenerek teklifini reddettim.

Buna karşın sonraki iki günde de Denna'yı Meşe Kürek'te bulamadım. Üçüncü gün hanın sahibi Denna'nın gecenin bir vakti borcunu ödemeden çekip gittiğini bildirdi. Rasgele birkaç tavernaya uğrayıp çabalarım sonuçsuz kalınca, endişelenmem mi yoksa kızmam mı gerektiğini bilemeden Üniversite ye geri yürüdüm.

Aradan üç gün ve Imre'ye yapılan beş yolculuk geçti. Ne Deoch'un ne de Trepe'nin ondan haberi vardı. Deoch bana böyle ortadan kayboluvermenin onun doğasında olduğunu ve onu aramanın bir kediyi yakalamaya çalışmaya benzediğini söyledi. Bunun iyi bir tavsiye olduğunun farkındaydım. Yine de aldırış etmedim.

Ben, Kilvin'in bürosunda sakin görünmeye çalışarak otururken iri, kıllı hoca da sempati lambamı devasa ellerinde çeviriyordu. Bir zahiriyeci olarak ilk defa tek başıma bir proje gerçekleştirmiştim. Levhaları dökmüş, lensleri yerlerine yerleştirmiş, arsenik zehirlenmesine maruz kalmadan yayıcıyı hazırlamıştım. Dahası tüm bu parçaları çalışır durumdaki bir sempati el lambasına dönüştüren Alar ve karmaşık sigaldri de benim eserimdi.

Kilvin tamamlanan ürünü beğenirse satışa sunacak ve kazanılan paranın bir kısmını komisyonum olarak bana verecekti. Ayrıca yeni yetme de olsa bir zahiriyeci haline gelecektim. Bana tanınacak geniş özgürlükler çerçevesinde kendi projelerim üzerinde çalışabilecektim.

Balıkhane'de bir üst seviyeye, Re'lar'lığa ve en önemlisi de parasal yönden bağımsızlığa bir adım daha yaklaşacaktım.

Kilvin nihayet başını kaldırdı. "İyi iş çıkarmışsın, E'lir Kvothe," dedi. "Ama tipik bir tasarım kullanmamışsın."

Kafa salladım. "Birkaç değişiklik yaptım, Efendim. Lambayı çalıştırırsanız göreceksiniz ki..."

Kilvin neşeli bir kahkaha veya asabi bir homurtu olabilecek bir ses çıkardı. Lambayı masaya bıraktı ve odada gezinerek biri hariç tüm fenerleri söndürdü. "Yıllar içinde kaç sempati lambası ellerimde patladı biliyor musun, E'lir Kvothe?"

Yutkunarak başımı sağa sola salladım. "Kaç tane?"

"Hiç," cevabını verdi. "Çünkü hep dikkatli davranırım. Ellerimde neyi tuttuğumdan hep emin olurum. Sabretmeyi öğrenmelisin, E'lir Kvothe. Akıldaki bir an, ateşteki dokuzuna bedeldir."

Boynumu bükerek suçlu bir tavır takınmaya çalıştım.

Kilvin elini uzatıp geride kalan son lambayı da söndürdü ve odayı neredeyse zifiri karanlığa gömdü. Kısa süre sonra belirgin bir kızıl ışık el lambasından çıkarak duvara vurdu. Oldukça sönük olan ışık tek bir mumdan bile daha az aydınlıktı.

"Çalıştırma düğmesini aşamalı yaptım," dedim çabucak. "Aslında düğmeden ziyade bir reosta," diye de ekledim.

Kilvin kafa salladı. "Akıllıca. Çoğu kimse bu kadar ufak bir sempati lambasında böyle bir şeyle uğraşmaz." Işık arttı, azaldı, sonra yine arttı. "Kullanılan sigaldri oldukça güzel," dedi Kilvin yavaşça, lambayı masaya bırakırken. "Ama lensin odağı kusurlu. Yayılımı yetersiz."

Dediği doğruydu. Lambam normalde olması gerektiği gibi tüm odayı aydınlatacağına sadece dar bir kesik halinde ışık saçıyordu. O sırada iş masasının bir köşesi ile duvara dayalı duran büyük bir karatahta aydınlanıyordu; odanın geri kalanıysa karanlıktı.

“Kasıtlı olarak öyle yaptım,” dedim. “Bunun gibi fenerler bazı alanlarda yaygın olarak kullanılır. Bunlara tam isabet fenerleri de denir.”

Kilvin masanın karşısındaki karanlık bir şekilden ibaretti. “Öyle şeyleri bilirim, E’lir Kvothe,” derken sesinde az da olsa bir serzeniş mevcuttu. “Tekinsiz işlerde kullanılırlar. Gizemcilerin bulaşmamaları gereken türden işlerde.”

“Bunları denizcilerin kullandıklarını sanıyordum,” dedim. “Hırsızlar da kullanırlar,” dedi Kilvin ciddiyetle. “Ayrıca casuslar ve gece karanlığında yaptıkları işlerin öğrenilmesini istemeyenler.” İçimdeki hafif tedirginlik çoğalıverdi. Bu görüşmenin bir formaliteden ibaret olduğunu sanmıştım. Kilvin’in atölyesinde benden çok daha uzun zamandır çalışan çoğu öğrenci daha iyi ve yetenekli bir zahiriyeci olduğumun bilincindeydim. Fakat şimdi bir sempati lambası yapmak için neredeyse otuz saat uğraşarak, dahası malzemeleri alırken kendi cebimden bütün bir talent harcayarak hata yaptığımdan endişelenmeye başlıyordum.

Kilvin anlaşılmaz bir sesle bıyık altından bir şeyler homurdandı. Odadaki yarım düzine yağ feneri bir anda yanarak içerisini doğal bir ışıkla doldurdu. Hocanın hiç düşünmeden yaptığı bu altılı bağ karşısında hayrete kapıldım. Enerjiyi nereden aldığını tahmin bile edemiyordum.

“Herkes ilk projesinde bir sempati lambası yapıyor,” dedim sessizliği doldurmak için. “Üstelik hep aynı şekilde. Ben bir farklılık yaratmak, yeni bir şey yapıp yapamayacağımı anlamak istedim.” “Herhalde ne kadar zeki olduğunu göstermeye çalıştın,” diye fikir yürüttü Kilvin. “Çıraklığını sadece normalin yarı süresinde tamamlamakla yetinmeyip yeni bir fener tasarlayarak gözümü boyamak istedin. Gel seninle açık konuşalım, E’lir Kvothe. Bu lambayı yapmaktaki amacın bana sıradan bir çıraktan üstün olduğunu göstermekti, öyle değil mi?” Kilvin bunları söylerken dosdoğru gözümün içine bakıyordu. Gözlerinde o alışıldık dalgınlığından eser yoktu.

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Gür sakalının ve ağır aksanlı Aturcasının altında Kilvin'in elmas gibi bir zihni vardı. Ona yalan söyleyip paçayı kurtarabileceğimi de nereden çıkarmıştım?

"Elbette ki sizi etkilemek istedim, Kilvin Hoca," dedim aşağı bakarak. "Sanırım bunu söylememe bile gerek yok."

"Yaltaklanmayı bırak," dedi. "Sahte tevazudan hiç hazzetmem." Başımı kaldırıp dik oturdum. "Madem öyle, Kilvin Hoca, *tabii ki* diğerlerinden daha üstünüm. Daha hızlı öğreniyorum. Daha çok çalışıyorum. Ellerim daha süratli. Aklım daha meraklı. Sanırım bunları da söylememe gerek yok."

Kilvin kafa salladı. "Böylesi daha iyi. Haklısın da. Tüm bunların farkındayım." Lambayı açıp kapayarak odanın farklı köşelerine doğru tuttu. "Ve açıkçası becerinden oldukça etkilendim. Lambanı özenle hazırlamışsın. Kurnazca bir sigaldri kullanmışsın. Oymalar isabetli. Kısacası akıllıca bir iş çıkarmışsın."

İltifatları karşısında zevkten yüzüm kızardı.

"Fakat zahiriyecilik beceriden fazlasını gerektirir," dedi Kilvin, lambayı bırakıp kocaman ellerini onun iki yanma dayayarak. "Bu lambayı satamam. Önünde sonunda yanlış kişilerin eline geçer. Bir hırsız böyle bir aygıtla yakalanırsa tüm gizemciler hakkında kötü düşünülür. Çıraklığını tamamladın ve beceri açısından kendini ispatladın." Biraz gevşedim. "Lâkin muhakeme yeteneğin hâlâ tartışmalı. Lambayı metallerini kullanmak için eriteceğimizi tahmin ediyorum."

"Lambamı eritecek misiniz?" O şey üzerinde bir dönü boyunca çalışmış ve neredeyse tüm paramı malzemelere harcamıştım. Kilvin onu satınca iyi bir pay elde edeceğimi umuyordum, fakat artık...

Kilvin'in dediği dedikti. "Üniversite'nin itibarını korumak hepimizin görevi, E'lir Kvothe. Böyle bir nesne yanlış ellere düştüğü takdirde o itibara leke sürülür."

Ben fikrini değiştirmek için bir yol düşünürken Kilvin beni kapıya doğru kışkışladı. "Git Manet'e iyi haberi ver."

Cesaretim kırıldı ve oradan ayrıldım. Atölyeye girdiğimde beni harıl harıl tahta kesen, taş oyan, metal çekiçleyen yüzlerce elin sesi karşıladı. Hava gravür asitlerinin, sıcak demirin ve terli vücutların kokusuyla doluydu. Manet'i bir köşede fırına tuğla sürerken gördüm. Fırının kapağını kapatıp geri çekilene ve gömleğinin koluyla alnındaki teri silene dek bekledim.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Geçtin mi, yoksa bir dönem daha elinden tutmam mı gerekecek?"

"Geçtim," dedim ilgisizce. "Değişiklikler konusunda haklıydın. Etkilenmedi."

"Söylemiştim," dedi beni hor görmeksizin. "On öğrenciden bile daha uzun bir zamandır burada bulunduğumu unutma. Hocaların temelde muhafazakar olduklarım söylediğimde boş konuşmuyorum." Manet tuğla fırınından yükselen ısı dalgalarına bakarken bir elini karmakarışık gri sakalında gezdirdi. "Artık serbest bırakıldığına göre ne yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"Bir parti mavi ışık yayıcı üretmeyi düşünüyordum," dedim.

"O işte iyi para var," dedi Manet ağır ağır. "Ama riskli."

"Dikkatli çalıştığımı biliyorsun," diye onu temin ettim.

"Yine de riskli," dedi Manet. "On sene kadar önce birini eğitmiştim. Adı neydi?.." Başının yanma hafifçe vurup omuz silkti. "Ufak bir hata yaptı." Manet bu noktada parmaklarını sertçe şıklattı. "Ama yetti de arttı bile. Vücudu fena yandı ve birkaç parmağını kaybetti. Ondan sonra da zahiriyecilikte tutunamadı."

Odanın karşısındaki Cammar'ınboş göz yuvasına ve kel, yaralı kafasına baktım. "Anlaşıldı." Perdahlı metal konteynırı süzerek ellerimi açıp kapadım. Kilvin'in gösterisinden sonraki birkaç gün boyunca insanlar konteynırın yakınındayken epeyce tedirgin davranmışlardı. Fakat konteynır kısa zaman içinde diğer nesneler gibi sıradan bir donanım olup çıkmıştı. Zaten dikkatli davranmadığınız takdirde

Balıkhane'de on bin farklı şekilde ölebilirdiniz. Kemik katranı sadece en yeni ve heyecan verici yöntemdi, hepsi o.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"İstersen iki şey bile sorabilirsin," dedi bakışlarını fırından ayırmaksızın.

Gözlerimi yuvarladım. "Üniversite'yi iyi bilir misin?"

Kafa salladı. "En iyi bilenlerden biriyimdir. Ayrıca bütün küçük ve kirli sırlarından da haberdarım."

Sesimi biraz alçalttım. "İsteseydin kimseye fark ettirmeden Arşive girebilir miydin?"

Manet'in gözleri kısıldı. "İsteseydim evet," dedi, "ama istemiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama bıkkın bir ifadeyle benden önce davrandı. "Bak, evlat, bunu daha önce de konuştuk. Sabırlı ol. Lorren'e biraz zaman tanı. Daha aradan sadece bir dönem falan geçti ve..."

"Tam yarım sene geçti!"

Manet başını iki yana salladı. "Genç olduğun için bu sana uzun bir zaman gibi geliyor. Ama inan bana, Lorren'in öfkesi henüz geçmedi. Bir dönem daha çalışıp çabalayarak Kilvin'in gözüne gir, sonra da ondan sana arka çıkmasını iste. Güven bana, işe yarayacak."

En perişan tavrımı takındım. "Onun yerine sen bana şu gizli yolu..."

Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Sana göstermeyeceğim. Sana söylemeyeceğim. Senin için bir harita çizmeyeceğim." Yüz ifadesini biraz yumuşatarak elini omzuma koydu. İsteğimi bu kadar kesin bir dille reddettikten sonra gönlümü almaya çalıştığı belliydi. "Tehlu aşkına, ne bu acelen? Daha çok gençsin. Dünya kadar zamanın var." Bir parmağını bana doğrulttu. "Ama okuldan atıldığın takdirde bir daha geri dönemezsin. Arşiv'de yakalanırsan da olacağı bu."

Omuzlarımın üzüntüyle sarkmasına izin verdim. "Sanırım haklısın."

“Doğru, haklıyım,” dedi Manet, dönüp yeniden fırına bakarak. “Artık git başımdan. Senin yüzünden ülser olacağım.”

Manet’in nasihati ve konuşmamız sırasında ağzından kaçırdığı şey üzerinde kafa yorarak oradan ayrıldım. Aslına bakılırsa makul bir tavsiyede bulunmuştu. Bir iki dönem uslu durursam Arşiv yasağım kalkardı. Böylelikle amacıma basit ve güvenli bir yoldan ulaşmış olurdum.

Maalesef sabretmek gibi bir imkânım yoktu. Kısa bir süre zarfında epey para kazanamazsam bunun sonuncu dönemim olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Hayır. Sabır benim için bir seçenek değildi.

Atölye’den çıkmadan önce Kilvin’in bürosuna bir göz attım ve onu iş masasının arkasında oturmuş, lambamı açıp kaparken gördüm. Yüzünde yine dalgın bir ifade mevcuttu ve beynindeki kocaman çarkların aynı anda yarım düzine şey düşündüğüne dair en ufak bir şüphem yoktu.

Dikkatini çekmek için kapının pervazını tıklattım. “Kilvin Hoca?”

Bana bakmadı. “Evet?”

“Fenerimi *ben* satın alabilir miyim?” diye sordum. “Onu geceleri ders çalışırken kullanabilirim. Böylece mumlara para ödememe gerek kalmaz.” Bir an için ellerimi çaresizce ovuşturmayı bile aklımdan geçirdim, ama bunun fazla dramatik kaçacağına karar vererek vazgeçtim.

Kilvin uzunca bir süre düşündü. Lambayı hafif bir tık sesiyle yeniden açtı. “Kendi ellerinle yaptığını satın alamazsın,” dedi. “Zaman ve malzemeler zaten sana aitti.” Lambayı bana uzattı.

Onu almak için odaya girdim, ama Kilvin elini geri çekip gözümün içine baktı. “Bir şeyi iyi anla,” dedi tüm ciddiyetiyle. “Bunu ne satabilir ne de ödünç verebilirsin. Güvendiğin birine bile veremezsin. Bu şey kaybolursa önünde sonunda yanlış ellere geçer ve karanlıkta yanlış şeyler yapmak için kullanılır.”

“Size söz veriyorum, Kilvin Hoca. Onu benden başka kimse kullanmayacak.”

Atölyeden çıkarken yüzümü ifadesiz tutmaya gayret ettiysem de içimden koca koca sırıtıyordum. Manet bana tam olarak bilmem gerekeni söylemişti. Arşiv’e girmenin başka bir yolu daha vardı. Gizli bir yol. Madem ki vardı, onu bulacaktım.

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kıvılcım

Bedava içki vaadiyle, yani gücümün yettiği yegane cömertlikle, Sim ve Wil'i Eolian'a gitmeye ikna ettim.

Ambrose zengin bir hami edinmemi engellemiş olabilirdi, fakat yine de bana tüketebileceğimden çok daha fazla içki ısmarlamak için can atan bir sürü sıradan müziksever bulunuyordu.

Bu durumda iki şey yapabilirdim: Alkolik olup çıkabilir ya da tavernalar ve müzisyenler varolalı beri devam eden bir yöntemden faydalanabilirdim. Beri gelin de müzisyenlerin çok uzun zamandır sakladıkları bir sırrı sizinle paylaşayım...

Diyelim ki bir handasınız. Şarkılarımı dinliyorsunuz. Gülüyorsunuz, ağlıyorsunuz ve sanatıma hayran kalıyorsunuz. Şarkı bitince takdirinizi göstermek istiyorsunuz, fakat zengin bir tüccar ya da soylu gibi büyük paralar harcamaya gücünüz yok. Bu yüzden bana içki ısmarlıyorsunuz.

Lâkin benim önümde zaten bir, hattâ birkaç içki var. Veya belki de çakırkeyif olmak istemiyorum. Teklifinizi red mi edeceğim? Tabii ki hayır. Böyle bir davranış hem değerli bir fırsatın kaçmasına, hem de muhtemelen bana gücenmenize sebep olur.

Onun yerine içkiyi minnetle kabul ediyorum ve barmenden bir Greysdale likörü istiyorum. Ya da bir Sounten. Veya yıllanmış bir beyaz şarap.

Önemli olan içkinin adı değil. Önemli olan içkinin hiç olmaması. Barmen bana su veriyor.

Siz içkinin parasını ödüyorsunuz, ben size teşekkür ediyorum ve herkes mutlu oluyor. Gecenin sonundaysa barmen, taverna ve müzisyen cebinizden çıkan parayı paylaşıyor.

Hattâ bazı lüks işletmeler içkilerinizi gelecekte kullanılmak üzere bir tür kredi gibi biriktirmenize bile izin verir. Eolian da öyle bir yerdi.

İşte tüm fukaralığıma rağmen Wil ile Sim'in bekledikleri masaya bir şişe dolusu siyah renkli kuyruklu göndermeyi böyle başardım.

Ben de onlara katılırken Wil şişeyi beğeniyle süzdü. “Neyi kutluyoruz?”

“Kilvin sempati lambamı kabul etti. Gizemiye’nin en yeni zahiriyeci kalfasına bakıyorsunuz,” dedim biraz kendimi beğenmiş bir tavırla. Çoğu öğrenci çıraklığı bitirmek için en az üç veya dört dönem çalışırdı. Tabii lambamın satışa çıkartılmayacağını kendime sakladım.

“Geç bile kalmıştın,” diye dalga geçti Wil. “Ne kadar sürdü, üç ay mı? İnsanlar ağırdan aldığını düşünmeye başlıyorlardı.”

“Sevinirsiniz sanıyordum,” dedim şişenin ağzındaki balmumunu soyarken. “Züğürt geçirdiğim günler bir sona yaklaşıyor olabilir.” Sim boş verircesine bir el hareketi yaptı. “İdare edip gidiyordun.”

“Bir zahiriyeci olarak başarılarının devamı şerefine,” diyen Wil bardağını bana doğru kaydırdı. “Ve daha nice beleş içkiye.”

“Dahası,” dedim balmumunun son parçasını da çıkartırken, “yeteri kadar sarhoş olursan, masada durduğun bir gün beni gizlice Arşive sokmayı da kabul edebilirsin.” Ses tonumu neşeli tutarken bir yandan da tepkisini ölçmek için göz ucuyla onu süzdüm.

Wil bana bakmaktan kaçındı. “Yapamam.”

Hüsrana uğramadım desem yalan olur. Esprimi ciddiye aldığına şaşırmış gibi elimi savurdum. “Yok canım, ben…”

“Epey düşündüm,” diye sözümü kesti Wilem. “Cezanı haketmediğini ve bu durumun moralini ne kadar bozduğunu biliyorum. Lorren sık sık öğrencilerin Arşiv haklarını askıya alır. Kabir’de yüksek sesle konuşulduğunda birkaç gün. Kitaplara iyi bakılmazsa birkaç dönü. Fakat yasaklanmak apayrı. Böyle bir şey yıllardır olmamıştı. Herkesin haberi var. Seni bir gören olursa…” Başını iki yana salladı. “Katiplikten kovulurum. İkimiz de okuldan atılabiliriz.”

“Dert etme,” dedim. “Düşünmen bile…”

“İçimi kararttınız,” diye araya girdi Sim, bardağını masaya vurarak. “Şu şişeyi aç da Kilvin’in senden çok etkilenmesine ve Lorren’le konuşup yasağı kaldırtmasına içelim.”

Gülümseyerek tirbuşonu tıpaya sokmaya başladım. “Daha iyi bir planım var,” dedim. “Ambrose Eshek’in daimi başarısızlığına ve talihsizliğine içmemizi teklif ediyorum.”

“Bak buna hiçbirimiz itiraz etmeyiz,” diyen Wil bardağım kaldırdı.

“Yüce Tanrım,” dedi Simmon usulca. “Deoch’un ne bulduğuna bakın.”

“Neymiş?” diye sordum, tıpayı tek parça halinde çıkarmaya yoğunlaşmış bir vaziyette.

“Gene bir dilbere kancayı takmış,” dedi Sim, ondan hiç beklenmeyecek kadar huysuz bir ses tonuyla. “İnsanın heriften nefret edesi geliyor.”

“Sim, kadınlar konusundaki zevklerin en iyi tabiriyle şüphe götürür.” Tıpa nihayet hoş bir sesle şişeden çıktı. Görmeleri için onu zafarle havaya kaldırdım. İkisi de bana en ufak bir ilgi göstermedi; gözleri tavernanın girişine mıhlanmıştı.

Dönüp baktım. Duraksadım. “Bu Denna,” dedim.

Sim bana doğru döndü. “Denna mı?”

Kaşlarımı çattım. “Dianne. Denna. Size evvelden bahsettiğim kız. Benimle birlikte şarkı söyleyen. Farklı farklı isimler kullanıyor. Neden bilmiyorum.”

Wilem beni ifadesiz gözlerle süzdü. “O mu senin hatun?” diye sordu inanmıyormuşçasına.

“Deoch’un hatunu,” diye nazikçe düzeltti Simmon.

Doğru söylüyordu. Yakışıklı ve kaslı Deoch onunla kendine has rahat bir tarzda sohbet ediyordu. Denna gülerek bir koluyla adama sarıldı. Konuşmalarını seyrederken içime büyük bir ağırlığın çöktüğünü hissettim.

Sonra Deoch dönüp parmağıyla bizden tarafı işaret etti. Denna o parmağı bakışlarıyla takip etti, gözleri gözlerimle buluştu ve bana kocaman gülümsedi. Tebessümüne sırf refleksten kaynaklanan bir

karşılık verdim. Kalbim yeniden atmaya başladı. Ona el salladım. Deoch'a bir şeyler daha söyleyip kalabalığın arasında bize doğru hızla ilerledi.

Simmon dönüp hürmetkar denilebilecek bir hayretle bana bakarken kuyrukludan biraz içtim.

Denna kollarını ve omuzlarını çıplak bırakan koyu yeşil bir elbise giymişti. Göz alıcıydı ve bunun farkındaydı. Gülümsedi.

O masamıza yaklaşırken üçümüz de ayağa kalktık. "Seni burada bulabilmeyi umuyordum," dedi.

Hafifçe eğilerek selam verdim. "Ben de bulunmayı umuyordum. Bunlar en iyi iki dostum. Simmon." Sim yüzüne düşen saçlarım çekerek geniş geniş gülümsedi. "Ve Wilem." Wil kafa sallamakla yetindi. "Bu Dianne."

Denna boş bir sandalyeye oturdu. "Böyle bir grup yakışıklı erkeği bu gece kasabaya getiren nedir?"

"Düşmanlarımızın kuyusunu kazıyoruz," dedi Simmon.

"Ve de bir kutlama yapıyoruz," diye ekledim çarçabuk.

Wilem kadeh kaldırdı. "Düşmanlarımızı şaşırtmanın şerefine." Simmon ile ben onu taklit ettik, fakat Denna'nın bardağı olmadığını hatırlayınca durdum. "Kusura bakma," dedim ona. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Ben asıl yemek ısmarlamanı umuyordum," dedi. "Ama seni dostlarından ayırırsam vicdanım sızlar."

Onları ekmenin kibar bir yolunu bulmak için kafa patlatmaya başladım.

"Bakıyorum da Kvothe'yi yanımızda istediğimizi sanıyorsun," dedi Wilem hiç bozuntuya vermeden. "Oysa ki onu alıp götürürsen bize iyilik etmiş olursun."

Denna ağzının pembe köşelerini bir tebessümle kıvırarak dikkatle öne doğru eğildi. "Sahi mi?"

Wilem tüm ciddiyetiyle kafa salladı. “Konuştuğundan bile fazla içiyor.”

Denna bana muzip bir bakış attı. “O kadar içiyor musun?”

“Hem ayrıca,” diye masumane bir edayla lafa karıştı Simmon, “seninle olma fırsatını kaçırırsa günlerce surat asar. Onu burada bırakıp gitmen hiç işimize gelmez.”

Yüzüm kızarırken Sim’i boğazlama dürtümü güçlükle bastırdım. Denna hoş bir kahkaha attı. “Öyleyse sizi ondan kurtarayım.” Rüzgar karşısında bükülen bir söğüt dalının hareketiyle ayağa kalktı ve elini uzattı. O eli hemen tuttum. “Sizinle tekrar görüşmek isterim, Wilem, Simmon.”

Denna’ya el salladılar. İkimiz kapıya yöneldik. “Onlardan hoşlandım,” dedi Denna. “Wilem suya batmış bir taş gibi. Simmon ise ırmakta oyun oynayan bir çocuğa benziyor.”

Benzetmeleri beni güldürdü. “Ben bile onları daha iyi anlatamazdım. Yemek lafı mı etmiştin?”

“Yalan söyledim,” dedi rahat bir neşeyle. “Ama içki teklifini seve seve kabul ederim.”

“Tapaya ne dersin?”

Burnunu kıvırdı. “Çok fazla yaşlı adam, çok az ağaç. Hem bu gece dışarıda hava çok güzel.”

Elimle kapıyı işaret ettim. “Önden buyur.”

Buyurdu da. Ondan yansıyan ışığın ve bizi gıptayla seyreden erkeklerin bakışlarının tadını çıkardım. Eolian’dan ayrılırken Deoch’un bile biraz kıskanmış bir hali vardı. Fakat yanından geçerken gözünde daha başka bir şeyin parıltısını fark ettim. Keder? Acıma?

Hiç kafama takmadım. Ne de olsa Denna ile beraberdim.

Bir somun kepek ekmeği ve bir şişe Aven çilek likörü satın aldık. Ardından Imre’deki halka açık pek çok parkın birinde kuytu bir köşe bulduk. Sonbaharda dökülen ilk yapraklar yanımızdaki sokaktan aşağı

savruluyordu. Denna ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarının altındaki çimlerin verdiği hissin zevkiyle gölgelerde dans etti.

Dallı budaklı koca bir söğüt ağacının altındaki bir banka oturduk. Sonra oradan kalkıp ağacın dibindeki toprakta daha rahat bir yer bulduk. Ekmek yoğun ve lezizdi, ondan parçalar koparmak ellerimize yapacak bir iş sağlıyordu. Şarapsa hafif ve tatlıydı. Denna şişeden içtikten sonra dudakları bir saat nemli kaldı.

Hava, yazın son sıcak gecesinin o ümitsiz ağırlığım taşıyordu. Denna'yla her şeyden ve hiçbir şeyden konuştukça konuştuk. Laflarken bana olan yakınlığı, hareketleri ve güz havasına dokunan sesi yüzünden zar zor nefes alabiliyordum.

"Gözlerin dalıp gitti," dedi bana. "Ne düşünüyordun?"

Omuz silkerek birkaç saniye zaman kazandım. Ona gerçeği söyleyemezdim. O güne dek beraber olduğu erkekler ona iltifatlar yağdırmış, gül kokusundan bile daha iç bayıcı bir yaltakçılıkla yaklaşmış olmalıydılar. "Bir keresinde Üniversite'deki hocalarımdan biri bir kadını kendine âşık edecek altı sözcük olduğunu söylemişti." Kasıtlı olarak öylesine omuz silktim. "O sözcüklerin ne olduğunu merak ediyordum."

"O yüzden mi bu kadar çok konuşuyorsun? Onları tesadüfen bulmak için mi?"

Laf yetiştirmek üzere ağzımı açtım. Ama gözlerindeki parıltıyı fark edince dudaklarımı bitiştirdim ve yüzümün utançtan kızarmasını engellemeye çalıştım. Denna elini koluma koydu. "Benim yüzümden susayım deme, Kvothe," dedi nazikçe. "Yoksa sesini çok özlerim." Şaraptan biraz içti. "Neyse, merak etmene gerek yok. Daha ilk tanıştığımızda o sözcükleri bana söylemiştin. *Sadece burada ne aradığım merak ediyordum,* demiştin." Elini kayıtsızca salladı. "İşte o anda sana gönül verdim."

Aklıma Roent'in kervanındaki ilk tanışmamız geldi. Serseme döndüm. "Hatırladığını sanmıyordum."

Ekmekten bir parça kopartırken durdu ve bana soran gözlerle baktı. “Neyi hatırladığımı?”

“Beni. Roent’in kervanındaki tanışmamızı.”

“Hadi canım,” diye takıldı. “Üniversite’ye girmek için beni bırakıp giden kızıl saçlı oğlanı nasıl unutabilirdim?”

Onu bırakıp gitmediğimi belirtemeyecek kadar afallamış bir haldeydim. “Bunu daha önce hiç dile getirmedin.”

“Sen de,” karşılığını verdi. “Beni unutmuş olabileceğini düşündüm.”

“Seni unutmak mı? Nasıl unutabilirdim ki?”

Bu sözüme gülümsedi, fakat bakışlarını ellerine indirdi. “Erkeklerin neleri unutabildiklerini bilsen şaşarsın,” dedi, sonra da ses tonuna biraz neşe kattı. “Ama belki şaşmazsın. Ne de olsa sen de bir erkeksin ve bugüne dek pek çok şey unuttuğuna hiç şüphem yok.”

“Adını çok iyi hatırlıyorum, Denna.” Bu ismi ona bakarak telaffuz etmek mutluluk vericiydi. “Onu niçin değiştirdin? Yoksa Denna sadece Anilin yolunda kullandığın bir ad mıydı?”

“Denna,” dedi usulca. “Onu neredeyse unutmuştum. Aklı bir karış havada bir kızdı.”

“Bana kalırsa daha yeni açan bir çiçek gibiydi.”

“Sanki Denna olmayı yıllar önce bırakmışım gibi geliyor.” Ansızın çıplak kollarını ovuşturarak biri bizi her an bulacakmış gibi etrafına bakındı.

“Öyleyse sana Dianne mi demeliyim? Bunu mu istiyorsun?”

Bana bakmak için başını çevirirken rüzgar söğüt ağacının dallarını oynattı. Denna’nın saçları, dalların hareketini taklit etti. “Sen iyi birisin. Senin ağzından çıktığı zaman Denna adı hoşuma gidiyor. Sen söyleyince kulağa daha farklı, daha kibar geliyor.”

“Öyleyse Denna’sın,” diyerek noktayı koydum. “Peki Anilin’de ne oldu?”

Ağaçtan düşen bir yaprak saçma kondu. Denna onu dalgın bir el hareketiyle süpürdü. “Güzel şeyler olmadı,” dedi gözlerime bakmaktan kaçınarak. “Ama beklenmedik bir şey de yoktu.”

Elimi uzattım ve ekmeği bana verdi. “Eh, buraya gelmene sevindim,” dedim. “Aloine’im benim.”

Kesinlikle hanımefendilere yakışmayacak bir ses çıkardı. “İkimizden biri Savien’se o benim. Ben seni arayıp buldum,” diye belirtti. “Hem de iki kez.”

“Ben de seni aradım,” diye itiraz ettim. “Ama anlaşılan seni bulmak konusunda hiç de yetenekli değilim.” Gözlerini dramatik bir tarzda yuvarladı. “Seni aramam için uygun bir tarih ve zaman verirsen her şey daha farklı olabilir...” diye sesimi kısarak cümlemi bir soru haline getirdim. “Belki de yarın.”

Denna gülümseyerek bana göz ucuyla baktı. “Çok tedbirlisin,” dedi. “Senin kadar ihtiyatlı davranan başka birini tanımadım.” Yüzüme çözebileceği bir bulmacaymış gibi baktı. “Sanırım yarın öğle vakti uygun bir zaman olacaktır. Eolian’da.”

Onunla tekrar buluşmanın hayaliyle içime bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. “Sadece *burada ne aradığını merak ediyordum,"* diye sesli düşündüm, çok uzun bir zaman önce yapılmış gibi gelen o konuşmayı hatırlayarak. “Sonrasında bana yalancı demiştin.”

Denna öne doğru eğilerek teselli edercesine elime dokundu. Mis gibi çilek kokuyordu ve dudakları mehtapta bile tehlikeli bir kırmızıydı. “O zaman bile seni ne kadar iyi tanıyormuşum.”

Gece geç saatlere kadar sohbet ettik. Gözükara davranmaktan kaçınarak ona karşı hislerimi dolaylı yollardan dile getirdim. Onun da aynı şekilde davrandığını hissettim, ama emin olamadım. Sanki eşlerin birkaç santim aralıklarla durdukları, fakat yetenekliyseler asla dokunmadıkları o karmakarışık Modeg saray danslarından birini yapıyorduk.

İşte sohbetimiz de öyleydi. Lâkin yalnızca bize kılavuzluk edecek bir dokunuştan yoksun olmamakla kalmıyorduk, aynı zamanda garip bir sağırlığa da kapılmış gibiydik. Bu yüzden dikkatle dans ettik; üstelik de karşı tarafın hangi müziği dinlediğim, hattâ müzik dinleyip dinlemediğini dahi bilemeden.

Deoch her zamanki gibi kapıda nöbet tutuyordu. Beni görünce el salladı. “Bay Kvothe, korkarım dostlarınızı kaçırdınız.”

“Zaten kaçıracağımı sanıyordum. Onlar gideli ne kadar oldu?" “Sadece bir saat.” Yüzünü ekşiterek kollarını başının üstüne kaldırdı, sonra da bitkin bir iç çekişle aşağı indirdi.

“Onları yalnız bıraktığım için kızmış gibi bir halleri var mıydı?” Deoch sırıttı. “Pek sayılmaz. Kendileri de bir çift hoş bayan buldular. Tabii seninki kadar da hoş değil.” Bir an için tedirgin gözüktü, ardından sözlerini büyük bir özenle seçercesine ağır ağır konuştu. “Bak, ç... Kvothe. Üzerime vazife olmadığının farkındayım ve umarım beni yanlış anlamazsın.” Etrafına şöyle bir bakındı, sonra ansızın konuştu. “Kahretsin. Böyle işlerden hiç anlamam.”

Tekrar bana bakarak elleriyle anlaşılmaz bir hareket yaptı. “Bak, kadınlar ateşe benzerler. Bazıları mum gibidir; parlak ve dost canlısıdır. Bazılarıysa kıvılcım veya közü andırır, yahut yaz gecelerinde peşlerinden koşulacak ateş böceklerine. Bazı kadınlar kamp ateşi gibidirler; bir gece sana ısı ve ışık verdikten sonra bırakılmaya razıdırlar. Bazıları şömine ateşinden farksızdır; ilk bakışta bir şeye benzemeseler de altları çok ama çok uzun süre yanan sıcak ve kıpkırmızı kömürlerle doludur.

“Fakat Dianne... Dianne, Tanrının bileği taşma sürttüğü keskin bir demirden dökülen bir kıvılcım şelalesi gibi. Kendini ona bakmaktan, onu istemekten alıkoyamazsın. Hattâ bir saniyeliğine bile olsa elini o şelaleye sokmayı arzularsın. Ama onu tutamazsın. Denersen kalbin kırılır...”

Gecenin anıları, Deoch’un nasihatine kulak asmamı engelleyecek kadar tazeydi. Gülümsedim. “Deoch, kalbim camdan daha güçlü bir

malzemeden yapılma. Denna vurduğu zaman onun demir kaplı pirinçten ya da altın ile çelik alaşımından yapılmış olduğunu görecek. Beni avcı borularından ürküp donakalacak bir geyik sanma. Asıl dikkatli olması gereken o, çünkü vurduğu zaman kalbim öyle güzel ve berrak bir ses çıkartacak ki Denna kollarıma atılmaktan kendim alıkoyamayacak."

Sözlerim Deoch'tan şaşkın bir kahkaha kopardı. "Vay be, cesur çocukmuşsun," diyerek başını iki yana salladı. "Ve gençsin de. Keşke senin kadar cesur ve genç olabilseydim." Gülümsemeyi sürdürerek Eolian'a girmek üzere döndü, "Eh, sana iyi geceler."

"Sana da."

Demek Deoch bana benzemeyi diliyordu. Bu o güne kadar aldığım en güzel iltifatlardan biriydi.

Fakat daha da iyisi Denna'yı günlerdir boş yere arama çabalarımın sona ermiş olmasıydı. Yarın öğle vakti Eolian'da, onun tabiriyle "yemek, konuşmak ve yürümek için" buluşacaktık. Bunun düşüncesi bile içimi coşku ve heyecanla dolduruyordu.

Ne kadar da gençtim. Ne kadar da budalaydım. Ne kadar da bilgeydim.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

Uçucu

Denna'yla beraber yiyeceğim öğle yemeğinin heyecanıyla ertesi sabah erkenden uyandım. Tekrar uyumaya çalışmanın bir işe yaramayacağını bildiğimden kalkıp Balıkhane'ye yollandım. Önceki gecenin müsrifliği, cebimde sadece üç peni bırakmıştı ve yeni kazandığım mevkiden faydalanmak için can atıyordum.

Genellikle geceleri gittiğim Balıkhane sabahları bambaşka bir yerdi. Kendi projeleri üzerinde çalışan on beş veya yirmi kişi bulunuyordu. Akşamları bu sayı iki katma çıkardı. Kilvin her zamanki gibi bürosundaydı, fakat içerinin atmosferi daha rahattı; işlek ama telaşlı değildi.

Fela'yı atölyenin bir köşesinde iri bir ekmek somunu boyutundaki bir akik parçasını dikkatle yontarken buldum. Hep bu kadar erken çalışıyorsa onu daha önce görmememe şaşmamak gerekirdi.

Manet'in uyarısına rağmen ilk projem için bir parti mavi ışık yayıcı üretmeye karar verdim. Kemik katranı kullanmayı gerektirdiği için bu ince bir işti, fakat yayıcılar kısa zamanda satılırdı ve işin tamamı sadece dört beş saatlik dikkatli bir çalışma gerektirecekti. Hem Denna'yla öğle yemeğine yetişebilir, hem de iş bitince Kilvin'den avans alarak cebime biraz para koyabilirdim.

Gerekli aletleri toplayıp atölyenin doğu duvarındaki davlumbazlardan birine geçtim. Seçtiğim yer bir ıslatıcıya, yani dayanıklı camdan yapılmış ve atölyeye düzenli aralıklarla yerleştirilmiş beş yüz galonluk tanklardan birine yakındı. Davlumbazlarda çalışırken üzerinize tehlikeli bir şey dökerseniz ıslatıcının kulpunu çevirip serin bir su şelalesinin altında yıkanabilirdiniz.

Dikkatli davrandığım müddetçe ıslatıcıya ihtiyaç duymayacaktım. Yine de her ihtimale karşılık böyle bir şeyin yakınında bulunmak güzeldi.

Davlumbazı kurduktan sonra kemik katranının tutulduğu masaya gittim. Bir taş testeresinden veya tortulaştırıcı tekerden daha tehlikeli

olmadığını bilmeme rağmen, perdahlı metal konteynırdan biraz ürküyordum.

Ve bugün ortada bir farklılık vardı. Yanımdan geçen daha tecrübeli bir zahiriyeciye seslendim. Projesi tamamlanana kadar uyumaya yanaşmayan çoğu zahiriyeci gibi Jaxim'in de bitkin bir hali vardı.

"Kabın bu kadar buzlanması normal mi?" diye sordum ona, katran konteynırını işaret ederek. Konteynırın kenarları yosuna benzeyen incecik ve beyaz buz perçemleriyle kaplıydı. Ayrıca metalin etrafındaki hava oldukça soğuktu.

Jaxim kaba biraz göz gezdirdi, ardından omuz silkti. "Yeteri kadar soğuk olmayacağına çok soğuk olsun daha iyi," dedi neşesiz bir kıkırdamayla. "Ha ha. Bom!"

Kendimi onunla hemfikir olmaktan alıkoyamadım ve bu durumun sabahın erken saatlerinde atölyenin daha serin olmasıyla ilgisi bulunabileceğini düşündüm. Henüz tuğla fırınlarından hiçbiri yakılmamıştı ve çoğu ocak sönük duruyordu.

Sıvı aktarım prosedürünü kafamdan dikkatlice geçirerek hiçbir şeyi unutmadığımdan emin oldum. Hava o kadar soğuktu ki ağzımdan buharlar çıkıyordu. Ellerimdeki ter yüzünden parmaklarım konteynırın bağlarına tıpkı kış ortasında meraklı bir çocuğun dilini tulumba sapma yapıştırması gibi yapıştı.

Yoğun, yağlı sıvının bir ons kadarını basınçlı bir şişeye aktardım ve hemen tıpasını kapattım. Sonra davlumbaza gidip malzemelerimi hazırladım. Gergin geçen birkaç dakikanın ardından bir parti mavi ışık yayıcı üretiminin o uzun ve zahmetli işine koyuldum.

İki saat sonra arkamdan gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Aslında ses fazla yüksek değildi, fakat Balıkhane'de aldırmazlık edemeyeceğiniz ciddi bir tonda çıkmıştı.

"Aman Tanrım," demişti ses.

Yapmakta olduğum iş sebebiyle ilk baktığım şey kemik katranının durduğu konteynır oldu. Siyah sıvının kabın bir köşesinden aktığını ve

iş masasının bacağından aşağı damlayarak yerde biriktiğini görünce terim buz kesti. Masanın kaim tahta bacağı neredeyse tamamen erimiş durumdaydı ve yerde biriken sıvıdan hafif cızırtılar ve çıtırtılar yükseliyordu. Tek düşünebildiğim gösteri sırasında Kilvin'in söyledikleri oldu: Son *derece yakıcı olmasının yanı sıra gaz halindeyken havayla temas edince yanıcıdır da...*

Ben gövdemi de o tarafa döndürürken masanın bacağı kırıldı ve masa yan yatmaya başladı. Perdahlı metal konteynır da buna bağlı olarak yere doğru kayıp düştü. Metali o kadar soğuktu ki taş zemine çarptığı anda göçeceği ya da çatlayacağı yerde cam gibi paramparça oldu. Galonlarca siyah sıvı her tarafa saçıldı. Kemik katranı sıcak taş zeminde yayılarak kaynamaya başlarken atölyeyi sert cızırtılar ve tıslamalar doldurdu.

Uzun zaman önce Balıkhane'yi tasarlayan akıllı insan, dökülen sıvıların temizlenmesi ve kontrol altında tutulması daha kolay olsun diye atölyeye iki düzine drenaj yerleştirmişti. Dahası atölyenin taş zemini sıvıların drenajlara doğru yönlenmesi için hafif iniş ve çıkışlara sahipti. Buna bağlı olarak konteynır kırılır kırılmaz yağlı sıvı iki farklı drenaja doğru iki farklı yönde akmaya başladı. Sıvı akarken bir yandan da kaynamaya başlıyor, katran kadar siyah ve yakıcı dumanlar saçıyordu.

O zamana kadar atölyenin kuytu bir köşesinde çalışmakta olan Fela, giderek uzayan bu iki duman kolunun arasında kapana kısılmıştı. Geçirdiği şok yüzünden ağzı yarı yarıya açık bir vaziyette öylece duruyordu. Atölyenin sıcağında daha rahat çalışmak için ince giyindiğinden üzerinde sadece bir pantolon ve kolları dirseklerden ilikli tül gibi ince keten bir gömlek vardı. Atkuyruğu yaptığı uzun, koyu renkli saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Alevlere maruz kaldığı zaman meşale gibi yanacaktı.

İnsanlar neler olduğunun farkına vardıkça odayı giderek artan bir gürültüyle dolduruyorlardı. Bazıları emirler yağdırıyor, bazılarıysa

panik halinde bağrışıyordu. Ortalıkta koşuştururlarken ellerindeki aletleri düşüyorlar ve kısmen tamamlanmış projeleri deviriyorlardı.

Fela bağırarak yardım istememişti; bu da içinde bulunduğu tehlikeyi benden başka fark edenin olmadığı anlamına geliyordu. Kilvin'in gösterisini anımsayarak tüm atölyenin bir dakikadan daha kısa sürede alev topuna döneceğini tahmin ettim. Hiç vakit kalmamıştı.

İşime yarayabilecek bir şeyler arayarak yakınımdaki masalarda bulunan projelere göz gezdirdim. Fakat hiçbir şey yoktu: bir volkanik taş yığını, kangal kangal bakır tel, muhtemelen Kilvin'in fenerlerinden birine dönüşecek olan ve üzeri sembollerle kaplı cam bir yarıküre...

Ne yapmam gerektiğini anlayıverdim. Cam yarıküreyi tuttuğum gibi volkanik taşlardan birine çarptım. Cam parçalandıktan sonra avucum boyutunda ince, kavisli bir parçasını yerden aldım. Diğer elimle masanın üzerinde duran pelerinimi kaptım ve davlumbazın yanından hızla geçip gittim.

Başparmağımı cam parçasının sivri ucuna bastırarak nahoş bir basınç hissini takiben keskin bir acı hissettim. Kan akıttığımı bilerek parmağımı cama sürttüm ve bir bağın sözlerini telaffuz ettim. Drenajın önünde durup cam parçasını yere attım, yoğunlaştım ve ayağımı sertçe yere vurarak camı ezdim.

O güne kadar hiç tecrübe etmediğim bir soğuk tüm vücudumu kapladı. Bu, bir kış gününde teninizde ve uzuvlarınızda hissettiğiniz türden basit bir soğuk değildi. Yıldırım gibi bir anda çarptı. Soğuğu dilimde, ciğerlerimde, hattâ böbreklerimde hissettim.

Ama istediğimi elde ettim. Biraz ötedeki ıslatıcının güçlendirilmiş camı çatlamaya başladı ve yüzeyine örümcek ağını andıracak şekilde binlerce çatlak yayıldı. Cam tam patladığı sırada gözlerimi sımsıkı kapadım. Beş yüz galon su bana koca bir yumruk gibi vurarak bir adım gerilememe ve tepeden tırnağa ıslanmama sebep oldu. Daha sonra yerimden ok gibi fırlayıp masaların arasında koşmaya başladım.

Tüm o süratime rağmen yeteri kadar hızlı değildim. Kara duman alev alırken atölyenin bir köşesinde göz kamaştırıcı bir ışık parladı ve tuhaf bir sivriliğe sahip parlak kırmızı alevler havaya yükseliverdi. Ateş katranın geri kalanını da ısıtacak, onun çarçabuk kaynamasına sebep olacaktı. Bu da daha çok dumanı, ateşi ve ısıyı tetikleyecekti.

Ben koşarken yangın da yayıldı. Kemik katranının yolunu takip ederek drenajlara doğru uzandı. Alevler şaşırtıcı bir hararetle yanıyor, iki ateş duvarı oluşturarak atölyenin karşı köşesini geri kalanından tamamıyla ayırıyordu. Daha şimdiden boyumu geçmişlerdi ve daha da yükseliyorlardı.

O zamana kadar iş masasının arkasından çıkan Fela, yerdeki drenajlardan birine doğru duvar boyunca aceleyle ilerliyordu. Kemik katranı drenajdan aşağı aktığı için duvara yakın bir noktada alevlerden ve dumandan yoksun bir aralık vardı. Fela tam oradan geçecekken kara duman drenajın mazgalından yukarı kaynamaya başladı.

Fela kısa ve şaşkın bir çığlık atarak geri çekildi. Duman kaynayarak yükseldikçe yanıyor, etrafındaki her şeyi harlı bir ateş çemberine alıyordu.

Nihayet son masayı da aşabildim. Hiç yavaşlamadan nefesimi tuttum ve berbat yakıcı maddenin bacaklarıma dokunmasını istemeyerek dumanın üstünden atladım. Ellerimde ve suratımda ani, yoğun bir ısı hissettim, fakat ıslak giysilerim alev alıp yanmamı engelledi.

Gözlerim kapalı olduğundan beceriksiz bir iniş gerçekleştirdim ve kalçamı taş iş masalarından birine çarptım. Acıya aldırış etmeden Fela'ya doğru koştum.

Fela o esnada alevlerden uzaklaşıyor, atölyenin dış duvarına doğru geriliyordu, fakat beni karşısında görünce kendini korumak istermiş gibi ellerini kaldırarak bana bön bön baktı. "İndir kollarını!" diye bağırdım ona doğru koşarken, sırılsıklam haldeki pelerinimi açarak. Alevlerin kükremesine rağmen beni duyabildi mi bilmiyorum, yine de dediklerimi anladı. Kollarını indirip pelerine doğru yürüdü.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ardıma bir göz attım ve yangının beklediğimden de hızlı yayıldığını gördüm. Yere yakın duran duman otuz santimden biraz daha yüksek ve zift kadar siyahtı. Alevlerse o kadar yüksekti ki ateş duvarının ne kalınlıkta olduğunu anlamak bir yana, öteki tarafını bile göremiyordum.

Pelerini Fela'ya sarmadan hemen önce onu biraz kaldırarak kızın başını tamamen kapadım. "Seni taşımam gerekecek!" diye bağırdım, pelerinimi ona sıkıca dolarken. "Alevlerden kendin geçmeye kalkarsan bacakların yanar." Bir karşılık verdi, fakat ıslak kumaş katmanları ve ateşin çıtırtısı yüzünden dediklerini anlayamadım.

Onu masal kitaplarındaki Beyaz Atlı Prens'in yaptığı gibi kucaklamayıp tıpkı bir patates çuvalı gibi omzuma attım. Omzum ağırlığı altında ezilirken hızla ateşe doğru yürüdüm. Yaklaştıkça vücudumun ön tarafına vuran ısı giderek arttı. Yüzümü korumak için boştaki kolumu kaldırırken ıslak pantolonumun bacaklarımı dumanın yakıcı etkilerinden büyük ölçüde koruması için dua ediyordum.

Ateşe girmeden önce derin bir nefes aldım, fakat hava ağır ve geniz yakıcıydı. Kendime hakim olamadan bir kez öksürdüm ve yanan havadan bir nefes daha alıp ateş duvarına daldım. Etrafım bir anda alevlerle sarıldı. Öksürerek ve kirli havayı soluyarak koşarken bacaklarımın alt kısmında dumanın o yakıcı soğuğunu hissettim. Başım dönmeye başlıyor, ağzıma amonyak tadı geliyordu. Beynimin uzak ve rasyonel bir parçası şöyle düşündü: *Tabii ya, sıvının uçucu olmasının sebebi o.*

Sonra her şey karardı.

Kendime geldiğimde aklımdan geçen ilk şey pek de beklediğiniz türden değildi. Ama siz de hayatınızın bir döneminde genç olmuşsanız buna pek de şaşırmayabilirsiniz.

"Saat kaç?" diye telaşla sordum.

"Öğleden bir çan sonrası," dedi bir kadın sesi. "Kalkmaya çalışma."

Kendimi yatağa bıraktım. Bir saat önce Eolian'da Denna ile buluşmam gerekiyordu.

İçime bir ağırlık çöktü ve perişan bir halde etrafıma bakındım. Havadaki belirgin antiseptik kokusu Revir'de bir yerde olduğumu gösteriyordu. Yatak da bir başka belirtiydi: üzerinde uyunacak kadar rahat, ama zevk olsun diye yatmak istemeyeceğiniz kadar rahatsız.

Başımı çevirince kısa kesilmiş sarı saçlarla çevrili çarpıcı bir çift yeşil gözle karşılaştım. "Merhaba Mola."

Mola odayı çevreleyen uzun tezgahlardan birinin önünde duruyordu. Revir'de çalışanlara özgü koyu renkli giysileri sebebiyle solgun teni daha çok göze çarpıyordu. "Merhaba Kvothe," dedi, tedavi raporunu yazmayı sürdürerek.

"Nihayet El'theliğe terfi ettiğini duydum," dedim. "Tebrikler. Herkes bunu uzun zaman önce hak ettiğini biliyor."

Solgun dudaklarım ufak bir tebessümle kıvırarak başını kaldırdı. "Anlaşılan ısı, diline zarar vermemiş." Kalemini bıraktı. "Peki vücudunun geri kalanı nasıl?"

"Bacaklarım iyi ama uyuşmuş durumda, bu yüzden yandıklarını ama senin bu konuda bir şeyler yaptığını tahmin ediyorum." Örtüyü kaldırarak bacaklarıma baktım, sonra örtüyü dikkatle bıraktım. "Ayrıca ileri düzeyde çıplakmışım gibi görünüyor." Anlık bir panik yaşadım. "Fela iyi mi?"

Mola ciddiyetle kafa sallayarak yatağın yanma geldi. "Onu düşürdüğün zaman birkaç yeri morarmış ve ayak bilekleri biraz alazlanmış. Ama senden daha iyi durumda."

"Peki ya Balıkhane'deki diğerleri?"

"Yaşananlar düşünüldüğünde hiç fena değil. Sıcaktan veya asitten kaynaklanan birkaç yanık vakası var. Bir de önemsiz bir metal zehirlenmesi. Yangınlarda asıl sorun dumandan kaynaklanır, ama orada yanan her neyse fazla duman çıkarmış gibi gözükmüyor."

“Madde yanarken bir tür amonyak dumanı salıyordu.” Deneme maksatlı birkaç derin nefes alıp verdim. “Ama sanırım ciğerlerim zarar görmemiş,” dedim rahatlayarak. “Bayılmadan önce yalnızca üç dört soluk aldım.”

Kapı çalındı ve Sim başını içeri uzattı. “Çıplak mısın?”

“Büyük ölçüde,” dedim. “Ama tehlikeli kısımlar kapalı durumda.” Onun peşinden odaya Wilem girdi; huzursuz bir hali vardı. “Önceki kadar pembe değilsin,” dedi. “Herhalde bu iyiye işarettir.”

“Bacakları bir süre ağrıyacak, ama kalıcı bir hasar yok,” dedi Mola.

“Yeni giysiler getirdim,” dedi Sim neşeyle. “Üzerindekiler mahvolmuştu.”

“Umarım dev gardırobumun içinden bir şeyler seçmekte zorlanmamışsmdır,” dedim şaka yollu, utancımı gizlemek için.

Sim omuz silkerek sözlerimi geçiştirdi. “Pabuçların yandı. Odanda da başka bir çift bulamadım.”

“İkinci bir çiftim yok da ondan,” dedim Sim’in elinden giysilerimi alırken. “Sorun değil. Daha önce de yalınayak kaldığım oldu.”

Bu küçük maceramdan önemli bir yara almaksızın kurtuldum. Yine de vücudumda ağrımayan bir yer yoktu. Ellerimin üstü ile boynumda ısı, bacaklarımın katran dumanından geçen alt kısımlarındaysa asit yanıkları mevcuttu.

Tüm bunlara rağmen beş kilometrelik yolu topallayarak katettim ve nehri aşıp Imre’ye girdim. Denna’nın beni bekliyor olması için dua üstüne dua ediyordum.

Avluyu geçerek Eolian’a yaklaşırken Deoch beni merakla süzdü. Yanma vardığımda mânalı bakışlarla beni tepeden tırnağa inceledi. “Tanrı aşkına, çocuk. Attan düşmüş gibi bir halin var. Pabuçların nerede?”

“Sana da günaydın,” dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

“Tünaydın demek istedin herhalde,” diye düzeltti, güneşi işaret ederek. Yanından geçmeye davrandım, fakat elini kaldırarak beni durdurdu. “Korkarım çoktan gitti.”

“Tanrı... belasını veresice.” Talihime doğru düzgün küfredemeyecek kadar yorgundum.

Deoch beni anlayışlı bakışlarla süzdü. “Seni sordu,” dedi teselli edercesine. “Ve epey de bekledi. Neredeyse bir saat. Onun birini hiç bu kadar süre beklediğini görmemiştim.”

“Giderken yanında biri var mıydı?”

Deoch parmakları arasında çevirmekte olduğu bir bakır peniye gözlerini dikti. “O uzun zaman yalnız kalacak kızlardan değil...” Yine anlayışlı bir bakış attı. “Birkaç kişiyi geri çevirdi, ama sonunda herifin biriyle beraber gitti. Onunla tam mânasıyla *beraber* değildi, bilmem anlatabildim mi. Kendine bir hami arıyordu ve o adamda öyle bir hal vardı. Ak saçlı, zengin... bilirsin işte.”

İç geçirdim. “Onu görecek olursan...” Duraksayarak olup bitenleri nasıl izah edebileceğimi düşündüm. “Lütfen 'kaçınılmaz bir işimin çıktığını’ daha şairane bir dille iletebilir misin?”

“Denerim. Perişan ve yalınayak halinden de bahsederim. Yakarışların için iyi bir temel atarım.”

Elimde olmadan gülümsedim. “Sağol.”

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu. “Benim için henüz vakit erken, ama bir dostum için daima bir istisnada yapabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Geri dönmem lazım. Yapacak işlerim var.”

.Topallaya topallaya Anker’ınYeri’ne gittim ve içerisini, Balıkhane’deki vyangını heyecanla konuşan müşterilerin sesleriyle dolu buldum. Gelebilecek sorulara cevap vermek istemediğimden gözlerden ırak bir masaya geçtim ve garson kızların birinden bir kâse çorba ile biraz ekmek istedim.

Yemeğimi yerken keskin kulaklarıma, anlatılan hikâyelerden bölük pörçük parçalar takıldı. Ancak o zaman, yani başkalarını dinlerken yaptığımın farkına vardım.

İnsanların hakkımda konuşmalarına alışkındım. Dediğim gibi, kasıtlı olarak şöhretimi arttırmaya çalışmıştım. Fakat şimdi durum farklıydı; bu sefer söylenenler gerçekti. İnsanlar bazı ayrıntıları ve kafa karıştırıcı kısımları atlasalar da hikâyenin özü aynı kalmıştı. Fela'yı kurtarmış, alevlerin arasına clalıp onu güvenli bir yere kadar taşımıştım. Tıpkı masal kitaplarındaki Beyaz Atlı Prens gibi.

Kahramanlığı ilk defa tadıyordum. Bu tadın hoşuma gittiğini gördüm.

ALTMIŞ YEDİNCİ BÖLÜM

El Meselesi

Anker'ın Yeri'nde yediğim öğle yemeğinin ardından Balıkhane'ye dönüp hasar tespiti yapayım dedim. Kulak misafiri olduğum sohbetlerde, yangının kısa sürede kontrol altına alındığı anlatılmıştı. Durum böyleyse belki mavi ışık yayıcılar konusundaki çalışmamı bitirebilirdim. Değilse de en azından kayıp pelerinimi bulma ihtimalim vardı.

Her nasılsa Balıkhane'nin büyük bölümü yangını fazla zarar almadan atlatmıştı, fakat atölyenin kuzeydoğu kısmı neredeyse tamamen yok olmuştu. Orada bir taş, cam ve kül yığınından başka bir şey kalmamış gibiydi. Parlak bakır ve gümüş eriyikleri kırık masa üstlerine yayılmış, ateşin sıcağıyla sıvılaşan çeşitli metaller yerlere akmıştı.

Bu harabeden daha tedirgin edici bir şey varsa o da atölyenin terk edilmiş olmasıydı. Orayı daha önce hiç bu kadar boş görmemiştim. Kilvin'in kapısını çaldım, sonra da içeri bir göz attım. Boştu. Şaşırmadım. Kilvin olmadan döküntüleri temizleme işini kim organize edecekti?

Yayıcıları tamamlamak düşündüğümden birkaç saat daha uzun sürdü. Yaralarım beni yavaşlatıyor, sargılı başparmağım elimi biraz sakar kılıyordu. Çoğu zahiriye işinde olduğu gibi bu iş de iki becerikli el gerektiriyordu. Bir sargının yarattığı kısmi bir engel dahi ciddi bir sıkıntıya yol açıyordu.

Yine de projemi kazasız belasız bitirdim. Tam yayıcıları test etmeye hazırlanırken Kilvin'in koridorda Siaru dilinde sövüp saydığını işittim. Başımı çevirince onun sert adımlarla bürosunun kapısından girdiğini son anda gördüm. Arwyl Hoca'nın gilerlerinden biri de peşindeydi.

Davlumbazı kapadım ve çıplak ayaklarımla nereye bastığıma dikkat ederek Kilvin'in bürosuna doğru yürüdüm. Pencereden Kilvin'in. kargaları kovalayan bir çiftçi gibi kollarım salladığını görebiliyordum. Elleri neredeyse dirseklerine kadar sargı beziyle kaplıydı. "Yeter," dedi. "Gerisini ben hallederim."

Yanındaki adam Kilvin'in kolunu tutup sargıları biraz düzeltti. Kilvin elini çekip kurtardı ve adamın uzanamayacağı bir yüksekliğe kadar kaldırdı. "*Lhinsatva*. Yeter, dedim." Adam benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, fakat Kilvin başını iki yana sallamayı sürdürdü. "Hayır. Başka ilaç da istemiyorum. Yeteri kadar uyudum."

Kilvin bana içeri girmemi işaret etti. "E'lir Kvothe. Seninle konuşmam gerekiyor."

Ne bekleyeceğimi bilmeden bürosuna girdim. Kilvin bana sert gözlerle baktı. "Yangın söndürüldükten sonra ilk ne buldum biliyor musun?" diye sorarak iş masasının üzerindeki kapkara bir yığını işaret etti. Sargılı ellerinden biriyle yığının bir ucunu kaldırınca pelerinimin kömür olmuş kalıntısını tanıdım. Kilvin onu bir kez sertçe silkeledi ve el lambam serbest kalarak masanın üzerinde yuvarlandı.

"Seninle şu hırsızlık lamban hakkında konuşalı daha iki gün bile geçmedi. Ama bugün onu canı isteyenin alıp götürebileceği bir yerde buldum." Bana kaşlarını çattı. "Ne diyeceksin?"

Ağzım açık kaldı. "Özür dilerim, Kilvin Hoca. Ben... beni alıp götürdüler..."

Kaş çatmayı sürdürerek ayaklarıma bir göz attı. "Peki neden yalınayaksın? Bir E'lir bile böyle bir yerde çıplak ayaklarla gezmeyeceğini bilecek kadar akıllı olmalıdır. Son zamanlarda çok düşüncesiz davranıyorsun. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Ben bir açıklama düşünmeye .çalışırken Kilvin'in sert yüz ifadesi beklenmedik bir tebessüme dönüştü. "Tabii ki şaka yapıyorum," dedi nazikçe. "Bugün Re'lar Fela'yı yangından kurtardığın için sana teşekkür borçluyum." Omzumu sıvazlamak için elini uzattı, sonra sargılarını hatırlayınca vazgeçti.

Yüreğime su serpildi. Lambamı alıp elimde çevirdim. Yangında zarar görmüşe veya kemik katranıyla temas etmişe benzemiyordu.

Kilvin küçük bir bohça çıkarıp masaya bıraktı. “Bu şeyler pelerininin içindeydi,” dedi. “Pek çok şey. Ceplerin bir tenekecinin çantası kadar doluymuş.”

“Keyfiniz yerinde gibi, Kilvin Hoca,” dedim ihtiyatla, ona Revir’den ne gibi ağrı kesiciler verildiğini merak ederek.

“Öyle,” dedi neşeyle. “Hani bir söz vardır; *'Chan Vaen edan Kote.'* Bilir misin?”

Ne anlama geldiğini düşündüm. “Yedi sene... *Kote* ne demek bilmiyorum.”

“‘Her yedi senede bir felaket bekle,’” dedi Kilvin. '“Eski ve doğru bir atasözüdür. Bu seferki iki yıl gecikti.” Sargılı ellerinden biriyle kısmen harabeye dönmüş atölyesini işaret etti. “Neyse ki büyük bir felaket değildi. Fenerlerim zarar görmedi. Hiç kimse ölmedi. Bütün yaralanmalar içinde en ağırı benimki, tıpkı olması gerektiği gibi.” Sargılarına bakarken o hünerli zahiriyeci ellerine bir şey olma ihtimali karşısında içim cız etti. “Nasılsınız?” diye kaygıyla sordum.

“İkinci derece yanıklar,” dedi, sonra da endişe nidamı daha ağzımı terk etmeden bastıracak bir hareket yaptı. “Cildim biraz su topladı, hepsi o. Acıyor, ama ne kömürleşme ne de uzun vadeli hareket kaybı söz konusu.” Bezgin bir sesle iç geçirdi. “Yine de önümüzdeki üç dönü boyunca fazla iş yapamayacağım.”

“Tek ihtiyacınız bir çift else benimkileri ödünç verebilirim, Kilvin Hoca.”

Saygıyla kafa salladı. “Bak bu cömert bir teklif, E’lir. Lâkin işim sigaldri gerektirirse...” diye duraksayıp sonraki sözcüklerini dikkatle seçti,"... bir E’lir için hiç de uygun olmaz.”

“Öyleyse beni Re’larlığa terfi ettirmelisiniz, Kilvin Hoca,” dedim gülümseyerek. “Böylece size daha iyi hizmet edebilirim.”

Hafifçe kıkırdadı. “Olabilir, tabii böyle iyi çalışmaya devam edersen.”

Şansımı zorlamaktansa konuyu değiştirmeye karar verdim. “Konteynıra ne oldu?”

“Fazla soğudu,” dedi Kilvin. “Mçtal aslında içerideki bir cam kabı koruyan ve sıcaklığı düşük tutan bir kabuktan ibaretti. Herhalde kabın sigaldrisi kusurluydu, bu yüzden soğudukça soğudu. İçindeki sıvı tamamen donunca da...”

Gerisini anlayarak kafa salladım. “Cam çatladı. Tıpkı içi dolu bir bira şişesi donduğu zaman olduğu gibi. Sonra da katran metali eritti.” Kilvin kafa salladı. “Şu aralar Jaxim’e epey bozuk çalıyorum,” dedi hoşnutsuzca. “Senin durumu daha önceden kendisine bildirdiğini söyledi.”

“Yangın başladıktan sonra tüm binanın kül olacağından emindim," dedim. “Onu bu kadar kolayca söndürebilmenize şaşırdım.” “Kolayca mı?” diye sordu. “Hızla söndürdüğüm doğru, ama *kolayca* değildi.”

“Peki nasıl başardınız?”

Bana tebessüm etti. “Güzel bir soru. Sence nasıl başarmış olabilirim?”

“Şey, öğrencilerden birinin anlattıklarına göre tüm haşmetinizle büronuzdan çıkıp tıpkı Ulu Taborlin gibi ateşin adını kullanmışsınız. ‘Ateş, sön!’ demişsiniz ve ateş de size itaat etmiş.”

Kilvin kocaman bir kahkaha attı. “Bak bu öyküyü sevdim,” dedi sakalının altından sırıtarak. “Ama benim de merak ettiğim bir şey var. Ateşin içinden nasıl geçebildin? Madde çok sıcak bir alev üretiyordu. Nasıl oldu da yanmadın?”

“Bir ıslatıcıyı kullanarak kendimi sırılsıklam ettim, Kilvin Hoca.” Kilvin biraz düşündü. “Jaxim seni madde döküldükten saniyeler sonra ateşin içinden geçerken görmüş. Islatıcı hızlı çalışır, ama o kadar da değil.”

“Korkanm onu kırmam gerekti, Kilvin Hoca. Tek yol o gibi gözüktü.”

Kilvin gözlerini kısarak bürosunun penceresinden atölyeye baktı, kaşlarını çattı, sonra da kalkıp atölyenin öteki ucuna, parçalanmış

ıslatıcıya kadar gitti. Diz çöküp sargılı parmaklarıyla yerden sivri bir cam parçası aldı. “Dünyanın dört köşesi aşkına, ıslatıcımı kırmayı nasıl becerdin E’lir Kvothe?”

Ses tonu o kadar şaşkındı ki gülmeden edemedim. “Şey, Kilvin Hoca, öğrencilere göre kudretli elimin tek bir darbesiyle onu paramparça ettim.”

Kilvin yine sırıttı. “Bak bu öyküden de hoşlandım, ama hiç inanasım gelmiyor.”

“Daha güvenilir kaynaklar yakındaki bir masadan aldığım bir demir külçesi kullandığımı söylüyor.”

Kilvin başını iki yana salladı. “Güçlü kuvvetli bir delikanlısın, ama bu dayanıklı camı kendi ellerimle yaptım. Koskoca Cammar’ınta kendisi onu bir demirci çekiciyle bile kıramazdı.” Cam parçasını bırakıp doğruldu. “Bırak başkaları hangi öyküyü anlatırlarsa anlatsınlar, ama biz gerçekleri paylaşalım.”

“Ortada sıradışı bir durum yok,” diye itirafta bulundum. “Güçlendirilmiş camın yapımında kullanılan sigaldriyi'biliyorum. Yapabildiğimi bozabilirim de.”

“Peki hangi kaynağı kullandın?” diye sordu Kilvin. “O kadar kısa bir zamanda hiçbir şey...” Sargılı başparmağımı kaldırdım. “Kan,” dedi şaşkın çıkan bir sesle. “Kanının ısısından yararlanman düşüncesiz bir davranış olarak görülebilir. Bağcı ürpertisinden çekinmedin mi? Ya hipotermik şok geçirseydin?”

“Seçeneklerim kısıtlıydı, Kilvin Hoca,” dedim.

Kilvin düşünceli bir edayla kafa salladı. “Benim elimden çıkan bir şeyi yalnızca kan kullanarak bozman oldukça etkileyici.” Bir elini sakalında gezdirecek gibi oldu, sonra sargılar bunu imkânsız kılınca kaşlarını çattı.

“Peki ya siz, Kilvin Hoca? Yangını nasıl söndürdünüz?”

“Ateşin adını kullanarak değil,” diye açıkladı. “Elodin burada olsaydı sorun çok daha kolay çözülebilirdi. Fakat ateşin adını bilmediğimden kendi yöntemlerimden faydalandım.”

Yine espri yapıp yapmadığından emin olamayarak ona çekingen bir bakış attım. Kilvin’in espri anlayışı bazen çok anlaşılmaz oluyordu. “Elodin ateşin adını biliyor mu?”

Kilvin kafa salladı. “Üniversite’de onu bilen bir iki kişi daha olabilir, ama içlerinde en iyi Elodin bilir.”

“Ateşin adı,” dedim yavaşça. “Ulu Taborlin gibi o adı telaffuz etseydi ateş ona itaat eder miydi?”

Kilvin yeniden kafa salladı.

“Ama öyle şeyler sadece masallarda olur,” diye karşı çıktım.

Beni keyifle süzdü. “Masalların nereden çıktığını sanıyorsun, E’lir Kvothe? Her masalın dünyanın bir yerinde derin kökleri bulunur.” “Peki bu ne tür bir isim? Nasıl kullanılıyor?”

Kilvin anlık bir tereddüdün ardından koca omuzlarını silkti. “Bu dilde anlatması çok zor. Aslında diğer dillerde de. Git Elodin’e sor; bu onun işi.”

Elodin’in ne kadar yardımsever olduğunu ilk elden biliyordum. “Peki siz yangını nasıl söndürdünüz?”

“Pek de gizemli olmayan bir yöntem kullanarak,” dedi. “Böyle bir kazaya karşı hazırlıklıydım ve kemik katranından küçük bir şişe dolusunu büromda bulunduruyordum. Onu bağ olarak kullandım ve akıntının ısısını emdim. Böylece akan madde kaynayamayacak kadar soğudu ve geride kalan duman kısa sürede yok oldu. Maddenin büyük bölümü drenajlardan boşalırken, Jaxim ile diğerleri geride kalanı kontrol altına almak için atölyeye kireç ve kum döktüler.

“Ciddi olamazsınız,” dedim. “İçerisi fırın gibiydi. O kadar thaum ısıyı nakletmenize imkân yoktu. Aldığınızı nereye aktarabilirdiniz?” “Sırf böyle bir acil durum için yakınlarda bir ısı yiyici bulunduruyordum. Yangın en çok hazırlıklı olduğum felaketlerden biridir.” Elimi

savurarak açıklamasını geçiştirdim. “Yine de böyle bir şeyi başarmanızın imkânı yoktu. Burada bahsettiğimiz ısı...” Ne kadarlık bir ısıyı nakletmesi gerektiğini hesaplamaya çalıştım, fakat nereden başlayacağımı dahi bilemedim.

“Yaklaşık sekiz yüz elli milyon thaumluk bir ısı söz konusuydu,” dedi Kilvin. “Tabii kesin rakamı bilmemiz için ısı yiyiciyi kontrol etmemiz lazım.”

Nutkum tutuldu. “Ama... nasıl?"

“Hızla,” diyerek sargılı elleriyle mânalı bir hareket yaptı, “ama kolayca değil.”

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daima Değişen Rüzgar

Ertesi günü yalınayak, pelerinsiz ve de hayatıma dair karamsar düşünceler içinde geçirdim. Vaziyet karşısında kahramanlık hislerim çabucak söndü. Tek bir kıyafete sahiptim ve o da eski püsküydü. Vücudumdaki yanıklar geçici olmasına karşın sürekli acı veriyordu. Ağrı kesici ya' da yeni giysiler alacak param yoktu. Tatsız bir parça söğüt kabuğu çiğnerken ben de bir o kadar tatsızdım.

Fukaralığımın yükü koca bir kaya gibi omuzlarımdaydı. Daha önce kendim ile diğer öğrenciler arasındaki farkı hiç bu kadar açıkça hissetmemiştim. Üniversite'de okuyan herkesin sırtını dayayabileceği bir yer vardı. Sim'in ebeveyn Atur'un soyluları arasındaydı. Wil ise Shald'daki varlıklı bir tüccar ailesinden geliyordu. Başları sıkışırsa soyadlarını kullanarak borç alabilirler ya da eve mektup yazabilirlerdi.

Öte yandan ben bir çift ayakkabı bile satın alamıyordum ve tek bir gömleğe sahiptim. Tam bir gizemci haline gelene dek Üniversite'ye yıllarca nasıl devam edebilirdim? Arşiv'e erişemeden seviye atlamayı nasıl umabilirdim?

Öğlene kadar kendi içimi o kadar kararttım ki, öğle yemeği sırasında Sim'e çıkıştım ve yaşlı bir evli çift gibi didiştik. Gözlerini yemeğinden ayırmayan Wilem bize hiç karışmadı. Nihayet bozuk moralimi düzeltmek için beni ertesi akşam nehrin karşısında, *Dilek İçin Üç Peni* adlı oyunu görmeye davet ettiler. Aktörlerin sansürlenmiş bir versiyonu değil de Feltemi'nin orijinalini sahneleyeceklerini öğrenince teklifi kabul ettim. Kara mizah, trajedi ve ihanetle dolu bu oyun, mizacımı birebir yansıtıyordu.

Öğle yemeğinden sonra Kilvin'in ürettiğim ışık yayıcıların yarısını daha şimdiden satmış olduğunu öğrendim. Uzunca bir süreliğine başka mavi ışık yayıcı yapılamayacağından, satışlar yüksek bir ücretten gerçekleşmişti ve benim payıma bir buçuk talentten biraz daha fazlası düşmüştü. Kilvin'in payımdan biraz kesinti yaptığını tahmin ediyordum. Bu durum gururumu incitse de hediye gelen bir atın dişlerini sayacak değildim.

Yine de moralim düzelmedi. Artık kendime pabuç ve ikinci el bir pelerin alabilirdim. Dönemin geri kalanı boyunca eşek gibi çalışırsam, Devi'ye olan borcumun faizine ve harç ücretime yetecek kadar para biriktirme ihtimalim büyüktü. Fakat bunun düşüncesi bana neşe getirmedi. Yine felaketle aramda bir arpa boyu mesafe vardı.

Moralim bozuldukça bozuldu ve İleri Düzey Sempati dersini ekerek nehrin karşısındaki Imre'ye gitme kararı aldım. Denna'yı görmek, moralimi biraz olsun düzeltebilecek yegane şeydi. Üstelik randevumuza niçin yetişemediğimi ona açıklamam gerekiyordu.

Eolian'a gitmeden önce bir çift kısa çizme satın aldım. Yürümeye son derece uygundular ve önümüzdeki kış ayları boyunca ayaklarımı sıcak tutacaklardı. Bu alışveriş kesemi neredeyse tamamen boşalttı. Ayakkabıcıdan ayrılırken geri kalan paramı surat asarak saydım: üç mangır ve bir metelik. Tarbean sokaklarında yaşarken bile daha çok param vardı.

"Bugün zamanlaman iyi," dedi Deoch, ben Eolian'ın kapısına yaklaşırken. "Seni bekleyen biri var."

Yüzüme budalaca bir sırıtışın yayıldığını hissettim ve içeri girmeden evvel onun omzunu sıvazladım.

Fakat Denna yerine Fela'yı bir masada tek başına otururken buldum. Yakınında duran Stanchion onunla gevezelik ediyordu. Yaklaştığımı görünce bana el salladı ve bardaki alışıldık yerine geçti. Yanından geçerken de omzumu hafifçe sıktı.

Fela beni görür görmez ayağa fırladı ve bana doğru koştu. Bir an için abartılı bir Atur oyunundaki uzun bir ayrılıktan sonra kavuşan âşıklar gibi kendini kollarıma atacağını sandım, fakat hemen önümde saçlarını savurarak durdu. Her zamanki kadar güzeldi, lâkin çıkık elmacık kemiklerinin birinin üzerinde büyük bir morluk vardı.

"Oh, hayır," dedim, acısını paylaşmak istercesine elimi kendi yüzüme götürerek. "Bu seni düşürdüğümde mi oldu? Çok özür dilerim."

Bana hayret dolu gözlerle baktı, sonra da kahkahalara boğuldu. “Beni cehennem gibi bir yangından kurtardığın için özür mü diliyorsun?”

“Bayılıp seni düşürdüğüm kısım için diliyorum. Ahmaklık ettim. Nefesimi tutmayı unutarak kirli havayı soludum. Başka bir yaran var mı?”

“Sana ortalık yerde gösterebileceğim bir yerimde yok,” dedi hafifçe yüzünü ekşiterek. Kalçalarını bana çok dikkat dağıtıcı gelen bir hareketle hafifçe salladı.

“Umarım ciddi bir şeyin yoktur.”

Yüzüne sert bir ifade yerleştirdi. “Eh, bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkarmanı bekliyorum. Madem ki hayatımı kurtaracaksın, bari bunu nazikçe yap.”

“Haklısın,” dedim gevşeyerek. “Bu seferkini bir deneme farz edelim.”

Aramızda kısa bir sessizlik yaşandı ve Fela’nın tebessümü biraz kayboldu. Bir elini bana doğru uzattı, sonra tereddüt edip indirdi. “Cidden, Kvothe. Ben... hayatımın en kötü anıydı. Her yer alevler içindeydi...”

Gözlerini kırpıştırarak başını eğdi. “Öleceğimi biliyordum. Bundan emindim. Ama ürkmüş bir tavşan misali donup kaldım.” Başını kaldırdı, yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırdı ve her zamankinden daha göz alıcı bir şekilde tebessüm etti. “Sonra sen ortaya çıktın. Alevlerin arasından fırlayıverdin. Hayatımda gördüğüm en müthiş şeydi bu. Sanki... hiç *Daeonica*'yı seyretmiş miydin?” .

Gülümseyerek kafa salladım.

“Sanki Tarsus cehennemden fırlamıştı. Seni karşımda görünce her şeyin yoluna gireceğini anladım.” Bana yarım adım yaklaşıp elini koluma koydu. Teninin sıcaklığını gömleğimin altından bile hissettim. “Orada ölecektim...” Utanarak cümlesini yarım bıraktı. “Kendimi tekrar ediyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. Seni gördüm. Bir kaçış yolu arıyordun.”

“Hayır. Orada öylece duruyordum. Annemin bana okuduğu öykülerdeki o akılsız kızlar gibi. Onlardan nefret ederdim. Anneme sorardım: ‘Niye cadıyı pencereden itmiyor? Niye öğrenin yemeğine zehir katmıyor?’” Bakışlarını yere çevirdi. Saçları düşüp yüzünü saksı ıladı. Sesi kısıldıkça kısıldı, ta ki bir fısıltı halini alana dek. "'Niye oturup kurtarılmayı bekliyor? Niye kendini kurtarmıyor?”

Elini tutarak onu teselli etmek istedim. Bunu yaparken bir şeyin farkına vardım: Eli düşündüğüm gibi narin, çıtkırıldım değildi; güçlü ve nasırlıydı. Çekiç ve keski kullanarak günlerce çalışmış bir heykeltıraşın eliydi.

“Bu yeniyetme bir kızın eli değil,” dedim.

Yaşlarla parlayan gözlerini bana çevirdi. Hıçkırık gibi çıkan şaşkın bir kahkaha attı. “Ben... ne?”

Ne dediğimi fark edince utançtan yüzüm kızardı, fakal sözlerimi sürdürdüm. “Bu oturup dantel örecek ve bir prensin çıkagelip kendisini kurtarmasını bekleyecek, içi geçmiş bir prensesin eli değil. Bu özgürlüğüne kavuşmak için bir ipe tırmanacak ya da ogreyi uykusunda öldürecek bir kadının eli.” Gözlerinin içine baktım. "Ve ben orada olmasaydım bile kendini yangından kurtarabilecek bir kadının eli. Belki azıcık yanacak, ama canını kurtaracak bir kadının.”

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. Ban münasip bir davranış gibi görünmüştü. “Yine de yardımcı olabildiğime sevindim.” Gülümsedim. “Demek Tarsus gibi ha?”

Tebessümü yine gözlerimi kamaştırdı. “Tarsus, Beyaz Atlı Prens ve Ören Velciter’in karışımı gibi,” dedi gülerek. Elimi sıkıca tuttu. “Gel, sana verilecek bir şeyim var.”

Fela beni az önce oturduğu masaya doğru çekti ve bana katlı bir kumaş uzattı. “Wil ile Sime sana nasıl bir hediye alabileceğimi sordum ve bunu tavsiye ettiler...” Ansızın utanarak duraksadı.

Hediyesi bir pelerindi. Koyu yeşil, kaliteli, güzel kesimliydi. Bir eskici arabasından da alınmamıştı. Asla paramın yetmeyeceği türden bir giysiydi.

“Üzerine birkaç küçük cep diktirdim,” dedi tedirginlikle. “Wil ile Sim bunun ne kadar önemli olduğunu söylediler.”

“Çok güzelmiş,” dedim.

Tebessümü yine ortaya çıktı. “Ölçülerini tahmin etmem gerekti,” diye itirafta bulundu. “Bakalım üstüne uyacak mı?” Pelerini elimden aldı ve bana iyice sokuldu. Onu omuzlarıma örterken bana sarılır gibi kollarını vücuduma doladı.

Orada Fela’nın tabiriyle ürkmüş bir tavşan misali dikildim. Bana vücut ısısını hissedebileceğim kadar yakındı ve pelerini düzeltmek için eğildiğinde göğüslerinden biri koluma sürtündü. Bir heykel kadar kıpırtısız bekledim. Fela’nın omzu üzerinden Deoch’un kapı eşiğinde sırıttığını gördüm.

Fela geri çekildi, beni alıcı gözle süzdü, sonra tekrar yaklaşıp pelerinin göğsümde düğümlendiği kısmı biraz düzeltti. “Çok yakıştı,” dedi. “Rengi gözlerini ortaya çıkardı. Tabii buna ihtiyaç duyduğun da yoktu. Hayatımda gördüğüm en yeşil gözlere sahipsin. Bahardan bir parça gibiler.”

Fela çıkardığı işi incelemek için tekrar geri çekilirken tamdık bir suretin Eolian’ınön kapısından çıktığını gördüm. Denna. Gözüme sadece profili takılmıştı, fakat onu kendi ellerimi tanır gibi tanıdım. Neler gördüğünü ve bunlardan nasıl bir sonuç çıkardığını sadece tahmin edebilirdim.

Aklımdan ilk geçen şey yerimden ok gibi fırlayıp peşinden koşma fikri oldu. İki gün önce randevumuza neden gelmediğimi açıklamak için. Özür dilemek için. Kollarını bana dolamış kadının sadece bir hediye verdiğini söylemek için.

Fela pelerinin omuz kısımlarını düzeltti ve az öncesine kadar yaşlarla dolu olan gözleriyle beni süzdü.

“Tam oturdu,” dedim kumaşı parmaklarımla tutup hafifçe silkeleyerek. “Hak ettiğimden çok daha fazlasını almışsın ve buna hiç gerek yoktu. Yine de teşekkür ederim.”

“Yardımına ne kadar minnettar kaldığımı göstermek istedim.” Yeniden koluma dokunmak için uzandı. “Bunun lafı bile edilmez. Senin için yapabileceğim bir şey, herhangi bir şey varsa hiç çekinmeden bana...” Duraksayıp soran gözlerle bana baktı. “İyi misin?”

Kapıya bir göz attım. Denna kim bilir nereye gitmişti. Ona artık asla yetişemezdim.

“İyiyim,” diye yalan söyledim.

Fela bana içki ısmarladı ve bir süre havadan sudan konuştuk. Son birkaç aydır Eledin ile çalıştığım öğrenmek beni şaşırttı. Fela onun için bazı heykeltıraşlık işleri yapmıştı ve karşılığında Elodin onu eğitmeyi denemişti. Fela bunları anlatırken gözlerini yuvarladı. Elodin onu gecenin bir vakti yatağından kaldırıp kasabanın kuzeyindeki terk edilmiş bir taş ocağına götürmüştü. Fela’nın ayakkabılarına ıslak kil doldurup ondan bütün günü o şekilde geçirmesini istemişti. Bu yetmezmiş gibi bir de...

Yüzü kızaran Fela öyküsünü yarıda keserek başını iki yana salladı. Merak etmeme rağmen onu utandırmak istemediğim için bir şey sormadım ve Elodin’in kafayı üşüttüğü konusunda hemfikir olarak konuyu kapattık.

Tüm bu zaman zarfında kapıya dönük oturuyor, Denna’nın geri gelmesini ve böylece ona işin aslım anlatabilmeyi boş yere umuyordum.

Sonunda Fela kalkıp Olasılık Dışı Matematik dersi için Üniversite’ye yollandı. Bense Eolian’da kalıp ağır ağır içkimi yudumladım ve Denna’yla aramı nasıl düzeltebileceğimi düşündüm. Aslında körkütük sarhoş olmak istiyordum, fakat buna yetecek kadar param yoktu. O yüzden içkim bitince kalktım ve güneş batarken topallayarak nehri aştım.

Ne zaman ki Fakülte'nin damına düzenli olarak yaptığım yolculuklardan birine daha hazırlandım, işte o zaman Kilvin'in bana ettiği bir sözün önemim kavradım. Kemik katranının büyük bölümü drenajlardan akıp gitmişse...

Auri. O Üniversitenin altındaki tünellerde yaşıyordu.

Yerimden fırladım ve bitkin, yalınayak halimin elverdiği süratle Revire koştum. Oraya yolu yarılamışken şansım yaver gitti ve Molayı avluyu katederken gördüm. Dikkatini çekmek için bağırıp el salladım.

Yanma yaklaşırken Mola beni kuşkuyla süzdü. "Bana serenat yapmayacaksın, değil mi?"

Utanarak lavtamın kayışını düzeltip başımı iki yana salladım. "Bana bir iyilik yapar mısm?" diye sordum. "Bir arkadaşım yaralanmış olabilir."

Bezgin bir iç geçirdi. "Onu alıp..."

"Revir'e getiremem." Kaygımın sesime karışmasına müsaade ettim. "Lütfen, Mola. İşimizin yarım saatten uzun sürmeyeceğine söz veriyorum, ama hemen gitmemiz gerek. Çok geç kalmış olabileceğimizden korkuyorum."

Ses tonum onu ikna etti. "Arkadaşının nesi var?"

"Isı veya asit yanıkları. Belki de duman zehirlenmesi. Dün Balıkhane'deki yangında yaralananlar gibi. Ama daha kötüsü."

Mola yürümeye başladı. "Gidip odamdan çantamı alacağım." "Mahzuru yoksa ben burada bekleyeyim," deyip yakındaki bir banka oturdum. "Seni yavaşlatmak istemem."

Yanıklarıma ve morluklarıma aldırış etmemeye çalışarak bekledim. Mola geri döndüğünde onu üç dekoratif bacanın bulunduğu Fakülte'nin güneybatı tarafına götürdüm. "Şunları kullanarak çatıya çıkabiliriz."

Bana meraklı bir bakış attı, fakat sorularını sonraya sakladı.

Duvara gömülü taşlara tutunarak bacadan yukarı ağır ağır tırmandım. Fakülte'nin damına çıkmanın en kolay yollarından biri buydu. Onu kısmen Mola'nın ne kadar iyi tırmanabildiğim bilmediğimden, kısmen de yaralarım sebebiyle kendimi pek atletik hissetmediğimden seçmiştim.

Mola da peşimden dama çıktı. Üzerinde hâlâ Revir'den verilmiş siyah üniforması vardı, fakat ona ilaveten bir de odasından aldığı gri pelerin takmıştı. Fakülte damının daha güvenli kısımlarında kalabilmemiz için biraz dolambaçlı bir yol izledim. Gökyüzü bulutsuzdu ve henüz incecik olan ayın ışığı önümüzü aydınlatıyordu.

"Seni tanımasaydım," dedi Mola, uzun bir tuğla bacanın etrafından dolaşırken, "beni kötü niyetle bir yerlere götürdüğünü sanırdım."

"Öyle yapmadığımı nereden biliyorsun?" diye takıldım.

"O tür bir insana benzemiyorsun," dedi. "Ayrıca ayakta zor duruyorsun. Bir şeye kalkışırsan seni damdan aşağı atarım, olur biter."

"Bu kadar kibar davranmana gerek yok," dedim kıkırdayarak. "Yarı sakat olmasaydım bile beni aşağı atabilirdin."

Gözükmeyen bir çıkıntıya çarparak biraz tökezledim. Hırpalanmış vücudum tepki vermekte geç kaldığı için neredeyse aşağı düşüyordum. Çatının yüksekçe bir noktasına oturdum ve anlık baş dönmemin geçmesini bekledim.

"İyi misin?" diye sordu Mola.

"Galiba değilim." Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Az kaldı. Hemen bir sonraki çatıda," dedim. "Biraz geride durup sessiz kalırsan iyi edersin. Ne olur ne olmaz."

Çatının kenarına kadar gittim. Avludaki çalılara ve elma ağacına baktım. Etraftaki pencereler karanlıktı.

"Auri?" diye usulca seslendim. "Orada mısın?" Her geçen saniye biraz daha kaygılanarak bekledim. "Auri, yaralı mısın?"

Hiç ses gelmedi. Alçak sesle sövüp saymaya başladım.

Mola kollarını kavuşturdu. “Yeteri kadar sabırlı davrandım. Artık neler olduğunu anlatır mısın?”

“Beni takip et. Birazdan her şeyi açıklayacağım.” Elma ağacına gidip ondan aşağı dikkatle indim. Çalı öbeğinin etrafından dolaşıp demir mazgala vardım. Kemik katranının amonyak kokusu az ama belirgin biçimde mazgaldan yükseliyordu. Mazgala asıldım, ama bir şeye takılıp kalmadan önce sadece birkaç santim kalktı. “Birkaç ay önce yeni bir arkadaş edindim,” diye açıkladım, elimi kaygıyla demirlerin arasından geçirerek. “Aşağıda yaşıyor. Yaralanmış olabileceğinden endişeleniyorum. Maddenin çoğu Balıkhane’deki drenajlardan buraya aktı.”

Mola bir müddet sessiz kaldı. “Sen ciddisin.” Auri’nin mazgalı nasıl kapalı tuttuğunu anlamaya çalışarak karanlıkta demirleri yoklamayı sürdürdüm. “Nasıl bir insan böyle bir yerde yaşar ki?”

“Korkmuş bir insan,” dedim. “Gürültüden, başkalarından ve gökyüzünden korkan biri. Benimle konuşmasını sağlamak bir yana, onu tünellerden çıkarmam bile neredeyse bir ayımı aldı.”

Mola iç geçirdi. “Kusura bakmazsan şöyle oturacağım.” Banka kadar gitti. “Zaten bütün gün ayakta kaldım.”

Mazgalın altını yoklamaya devam ettim, fakat tüm çabalarıma karşın elime bir şey gelmedi. Hüsranım giderek arttı. Sonunda mazgalı sıkıca tuttum ve tekrar tekrar asıldım. Demirlerden metalik gıcırtılar yükseldiyse de mazgal yerinden çıkmadı.

“Kvothe?” Başımı kaldırıp baktığımda Auri’yi çatının kenarında gördüm. Başının etrafında bir bulut gibi duran incecik saçlarıyla gece göğünün önündeki bir siluetten ibaretti.

“Auri!" O kadar rahatladım ki vücudum güçsüz ve gevşek düştü. “Nerelerdeydin?”

“Bulutlar vardı,” deyip geçti, çatı kenarından ağaca doğru ilerleyerek. “Ben de şeylerin üstüne çıkıp seni aradım. Ama ay yükseliyor, bu yüzden geri geldim.”

Auri sincap gibi ağaçtan aşağı iniverdi, fakat pelerini içindeki Mola'yı bankta otururken görünce aniden durdu.

"Yanımda bir dostumu getirdim, Auri," dedim en nazik ses tonumla. "Umarım kızmamışsındır."

Uzun bir sessizlik yaşandı. "İyi bir oğlan mı?"

"O bir kız. Ve evet, çok iyi biri."

Auri biraz olsun rahatladı ve bana birkaç adım yaklaştı. "Sana bahar rüzgarını taşıyan bir tüy getirdim, ama madem ki geç kaldın..." Bana vahametle baktı. "Onun yerine bir sikke alacaksın." Baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu bir sikkeyi kol mesafesinden uzattı. "Geceleri seni güvende tutacak. Tabii bir yere kadar." Sikke bir Atur parasına benzese de mehtapta gümüşi bir renkle parıldıyordu. Daha önce hiç öyle bir sikke görmemiştim.

Diz çöküp lavta kutumu açtım ve içinden küçük bir bohça çıkardım. "Biraz domates, bezelye ve çok özel bir şey getirdim." İki gün önce, henüz başıma tüm bu sorunlar açılmamışken paramın çoğunu harcadığım keseyi ona uzattım. "Deniz tuzu."

Auri deri keseyi alıp içine dikkatle baktı. "Bu ne kadar güzel bir şeymiş, Kvothe. Tuzun içinde ne yaşar?"

Bazı mineraller, diye düşündüm. *Kromlum, basal, malyum, iyot... vücudunun ihtiyaç duyduğu fakat elmalardan, ekmeklerden ve sağdan soldan topladıklarından alamadığın her şey.*

"Balıkların düşleri," dedim. "Ve denizcilerin şarkıları."

Auri duyduklarından tatmin olarak kafa salladı, sonra da yere oturup bohçayı açtı ve yiyeceklerini her zamanki özeniyle yan yana dizmeye başladı. Ben onun yemesini izlerken yeşil bezelye tanelerinden birini alıp tuza bandı ve ucundan azıcık ısırdı. Yaralı gözükmüyordu, fakat solgun ay ışığında bunu saptamak güçtü. Emin olmalıydım. "İyi durumda mısın, Auri?"

Başını merakla yana doğru eğdi.

“Büyük bir yangın çıktı. Tünellere kapkara bir sıvı aktı. Sen de gördün mü?” diye sordum.

“Yüce Tanrım, evet,” dedi gözlerini faltaşı gibi açarak. “Yangın her yanı sardı. Fareler ve rakunlar sağa sola kaçıştılar.”

“Sıvı sana bulaştı mı?” diye sordum. “Bir yerin yandı mı?”

Bir çocuğun hınzır tebessümüyle gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır. Beni yakalayamadı.”

“Yangın çıktığında yakınlarda miydin? Hiç duman soludun mu?” “Ne diye duman soluyacaktım ki?” Auri bana gerizekâlıymışım gibi baktı. “Artık bütün Şeyaltı kedi sidiği gibi kokuyor.” Burnunu kıvırdı. “Tabii Aşağısı ve Dalmacı hariç.”

Biraz rahatladım. Tam o sırada Mola’nın bankta kıpırdandığını gördüm. “Auri, dostum yanımıza gelebilir mi?”

Bir bezelye tanesini çiğnemekte olan Auri donakaldı, sonra gevşedi ve başını bir kez aşağı yukarı sallayarak incecik saçlarını dalgalandırdı.

Molayı elimle çağırdım. Banktan kalkıp bize doğru yürümeye başladı. Tanışmalarının nasıl geçeceğinden biraz endişe duyuyordum. Auri’yi yaşadığı tünellerden çıkmaya ikna etmem için bir aydan uzun bir zaman dil dökmem gerekmişti. Mola’dan gelebilecek yanlış bir tepkinin Auri’yi korkutup tekrar yer altına, yani onu bulma ihtimalimin olmadığı bir yere kaçırmasından çekiniyordum.

Elimle Molayı gösterdim. “Bu dostum Mola.”

“Selam, Mola,” dedi Auri, başını kaldırıp gülümseyerek. “Saçların benimkiler gibi güneşli. Bir elma ister misin?”

Mola yüzünü dikkatle ifadesiz tutuyordu. “Teşekkürler, Auri. Çok isterim.”

Auri ayağa fırladığı gibi elma ağacına kadar koştu. Sonra saçlarını bir bayrak gibi peşi sıra dalgalandırarak koşa koşa yanımıza döndü. Molaya bir elma verdi. “Bunun içinde bir dilek var,” diye izah etti. “Bir ısırık almadan önce ne istediğinden emin ol.” Bunun ardından yerine

geçip ağzına bir bezelye tanesi daha altı ve hızlı hızlı çiğnedi. Mola elmaya uzunca bir süre baktıktan sonra bir ısırık aldı.

Auri yemeğini çabucak bitirdi ve tuz kesesinin ağzını bağladı. “Çal artık,” dedi bana heyecanla. “Çal!”

Gülümseyerek lavtamı kucağıma aldım ve telleri şöyle bir tıngırdattım. Neyse ki yaralı başparmağım sapı tutan elimde olduğu için çalmamı pek zorlaştırmıyordu.

Telleri akort ederken Molaya baktım. “İstersen gidebilirsin,” dedim ona. “Sana kazara serenat yapmak istemem.”

“Ah, gitmemelisin,” dedi Molaya Auri, son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. “Sesi gök gürültüsü gibidir ve elleri serin, karanlık toprağın altında gizli her sırrı bilir.”

Molanın ağzı bir tebessümle kıvrıldı. “Bak bunun için kalabilirim.”

Ben de gökteki düzenli devinimlerini sürdüren yıldızların altında ikisi için çaldım.

“Niye kimseye söylemedin?” diye sordu Mola, birlikte çatılarda ilerlerken.

“Kimseyi ilgilendirmeyeceğini düşündüm,” dedim. “Auri yerinin bilinmesini isteseydi herhalde bunu kendi de söyleyebilirdi.”

“Ne kastettiğimin farkındasın,” dedi Mola sinirlenerek. “Farkındayım,” deyip iç geçirdim. “Ama öyle yapmanın kime ne faydası olur ki? Auri bu şekilde halinden memnun.”

“Memnun mu?” Molâ’nın sesi şaşkın çıkmıştı. “Paçavralar içinde ve yarı aç yaşıyor. Yardıma ihtiyacı var. Tabii yiyeceğe ve giysilere de.” “Ben ona yiyecek götürüyorum,” dedim. “Giyecek bir şeyler de götüreceğim, tabii...” Beş parasızlığımı açıkça itiraf etmekten kaçınarak tereddüde kapıldım. “Tabii gücüm yettiği zaman."

“İyi de neyi bekliyorsun? Durumdan birisine bahsedersen...” “Tabii canım,” diye dalga geçtim. “Jamison okulunun altında kafadan çatlak bir öğrencinin yaşadığını duysa eminim ki bir kutu çikolata ve kuştüyü

bir yatakla koşa koşa gelirdi. Auri'yi bulurlarsa onu tımarhaneye kapatırlar. Bunu sen de biliyorsun."

"Orası hiç belli..." Mola cümlesini tamamlamaya zahmet etmedi; söylediklerimin doğru olduğunun bilincindeydi.

"Mola, onu aramaya gelirlerse Auri hemen tünellere kaçacaktır. Bir kez korkup kaçtıktan sonra ona asla yardım edemem."

Mola kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. "Pekala. Şimdilik dediğin gibi olsun. Ama daha sonra yine uğrayacağız. Ona bazı kıyafetler getireceğim. Üzerine büyük gelirler, ama şimdi giydiklerinden daha iyi olacakları kesin."

Başımı iki yana salladım. "İşe yaramaz. Bir iki dönü önce ona ikinci el bir elbise götürdüm. Başka birine ait giysiler giymenin pislik olduğunu söyledi."

Mola bunu duyduğuna şaşırdı. "Hiç de Cealdimli gibi görünmüyordu. Azıcık bile olsa."

"Belki de öyle yetiştirilmiştir."

"Ya sen ne durumdasın? Artık kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Ama titriyorsun." Elini uzattı. "Gel, benden destek al."

Yeni pelerinime sıkıca sarınarak Molanın koluna girdim ve Anker'ın Yeri'ne doğru ağır ağır ilerlemeye koyuldum.

ALTMIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rüzgar ya da Kadınların İlgisi

Yeni pelerinim sonraki iki dönü boyunca Imre'ye düzenli olarak yaptığım ama her seferinde sonuçsuz kalan yolculuklarımda beni sıcak tuttu. Nehri geçmek için hep bir bahanem vardı: Devi'den kitap ödünç almak, Threpe ile öğle yemeği yemek, Eolian'da şarkı söylemek. Fakat asıl sebep Denna'ydı.

Kilvin yayıcılarımın geri kalanım da satmıştı ve yanıklarım iyileştikçe moralim yavaş yavaş düzelmişti. Artık sabun ve kaybettiğim gömleğin yerine bir yenisi gibi lükslere ayırabilecek kadar param vardı. Bugün basal talaşı satın almak için tekrar Imre'ye gitmiştim. Buna yeni projemde ihtiyacım olacaktı; kendime ayırdığım iki yayıcıyı birden kullanarak büyük bir sempati lambası yapacaktım. Bu projeden yüksek kazanç bekliyordum.

Zahiriye malzemelerimi hep nehrin karşı tarafından almam size tuhaf gelebilir, fakat işin aslı Üniversitenin yakınındaki tüccarlar öğrencilerin tembelliğinden sık sık istifade ediyorlar ve fiyatlarını yüksek tutuyorlardı. Birkaç peni tasarruf edebileceksem yürümeye değerdi.

Alışverişimi tamamladıktan sonra Eolian'a uğradım. Her zamanki nöbet yerinde bekleyen Deoch kapı eşiğine yaslanmıştı. "Senin kız için ne zamandır gözümü açık tutuyordum," dedi bana.

Duygularımın bu kadar kolay anlaşılabilmesine kızdım. "O *benim* değil," diye homurdandım.

Deoch gözlerini yuvarladı. "İyi. O kız için. Denna. Dianne. Dyanae... artık şu aralar kendine her ne diyorsa. Onu hiç görmedim. Hattâ biraz sordum soruşturdum; bir dönüdür gören çıkmamış.

Herhalde kasabadan ayrıldı. Denna hep böyledir işte. Bir bakmışsın ortadan kayboluvermiş."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. "Keşke zahmet etmeseydin," dedim. "Ama yine de teşekkürler."

“Bunu sırf senin için yapmadım,” diye itiraf etti Deoch. “Ondan ben de hoşlanıyorum.”

“Demek öyle?” dedim mümkün olduğu kadar sakin bir sesle. “Bana öyle bakma. Seninle rekabet ettiğim falan yok.” Çarpıkça gülümsedi. “En azından şu aralar. Siz Üniversitelilere benzemesem bile hava bulutsuzken gökteki ayı görebilirim. Elimi aynı ateşe iki kez sokmayacak kadar da kafam çalışır.”

Epey utanarak yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım. Duygularımın suratımda geçit töreni düzenlemelerine pek sık izin vermezdim. “Demek sen ve Denna…”

“Yarı yaşımda bir kızın peşinden koştuğum için Stanchion hâlâ bana laf sokar.” Geniş omuzlarını mahcup bir edayla silkti. “Yine de Denna’yı severim. Tabii artık bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyor, o ayrı mesele.”

“Onu ne zamandır tanıyorsun?” diye sordum meraklanarak.

“Onu *tanıdığımı* söyleyemem, evlat. Ama onunla tanışalı… ne kadar oldu? İki sene mi? Yok, o kadar değil. Belki bir küsur sene…” Deoch iki elini birden sarı saçlarında gezdirdi ve başını geriye atarak kuvvetle gerindi. Gerinirken kollarındaki kaslar gömleğini yırtacak gibi oldu. Sonra büyük bir iç çekişle gevşedi ve neredeyse bomboş durumdaki meydana baktı. “Kapı daha saatlerce işlek olmayacak. Gel de yaşlı bir adama oturup bir şeyler içmesi için bir bahane ver.” Başıyla bardan tarafı işaret etti.

Deoch’u şöyle bir süzdüm; uzun boylu, kaslı ve bronz tenliydi. “Yaşlı adam mı? Saçların ve dişlerin yerli yerinde. Kaç yaşındasın, otuz mu?”

“Hiçbir şey genç bir kadın kadar bir erkeğe kendini yaşlı hissettiremez.” Elini omzuma koydu. “Hadi, gel iki tek atalım.” Birlikte upuzun maun bara gittik. Deoch şişeleri gözden geçirirken hafifçe homurdandı. “Bira aklı mayıştırır, likör mideyi karıştırır, ama kalbi en iyi şarap yatıştırır.” Duraksadı ve alnı kırışarak bana baktı. “Gerisini hatırlamıyorum. Ya sen?”

“O sözü daha önce hiç duymamıştım,” dedim. “Ama Teccam tüm içkiler arasında sadece şarabın eskiyi yad etmeye uygun olduğunu söyler. İyi bir şarabın zihni açtığını, buna rağmen anıların biraz renklenmesine de izin verdiğini iddia eder.”

“Tamam o zaman," diyen Deoch rafları taradıktan sonra bir şişe seçti ve onu fener ışığına doğru tutup dikkatle içine baktı. “Bakalım bardakta nasıl görünecek.” İki bardak alıp beni odanın köşesindeki tenha bir bölmeye götürdü.

“Demek Denna’yı uzunca bir süredir tanıyorsun,” diye söze girdim, o ikimize de soluk renkli kırmızı şaraptan koyarken. Arkasındaki duvara yaslandı. “Aralıklarla.”

“Eskiden nasıl biriydi?”

Deoch soru üzerinde beklediğimden daha dikkatli düşünerek uzun uzun kafa yordu. Şarabından bir yudum içti. “Aynıydı,” dedi en sonunda. “Tabii eskiden daha gençti, fakat hâlâ oldukça genç gözüküyor. Bana göre hep yaşının gerektirdiğinden daha büyük biri olageldi.” Kaşlarını çattı. “Aslında *büyük* değil, daha ziyade...”

“Olgun mu?” diye fikir yürüttüm.

Kafasını iki yana salladı. “Hayır. Uygun sözcüğü bulamıyorum. Kocaman bir meşe ağacına baktığını farz et. Onu diğer ağaçlardan daha yaşlı ya da daha uzun olduğu için beğenmezsin. Daha genç ağaçlarda olmayan bir şeye sahiptir. Daha çetrefilli, daha sağlam, daha oturaklıdır.” Kendi kendine kızarak kaşlarını çattı. “Hayatımda yaptığım en kötü benzetmeyi yapmadıysam ne olayım.”

Yüzümde bir tebessüm belirdi. “Başka birinin de onu sözcüklere sığdırmakta zorlandığını görmek hoş.”

“Sığdırılabilecek bir insan da değil zaten,” diye belirten Deoch şarabının geri kalanını da içti. Şişeyi alıp ağzını hafifçe bardağımın kenarına vurdu. İçkimi bitirdim, sonra Deoch ikimizin de bardağını yeniden doldurdu.

Sözlerine devam etti. “O zamanlar da şimdiki kadar şen şakrak ve yabaniydi. Ve yine şimdiki gibi gözü şaşırtacak ve kalbi durduracak kadar güzeldi.” Omuz silkti. “Dediğim gibi, şimdiki haline çok benziyordu. Harika bir sese, sivri bir dile, hareketli ayaklara, erkeklerin hayranlığına ve kadınların hor görüsüne eşit ölçülerde sahipti.”

“Hor görü mü?” diye sordum.

Deoch anlamamış gibi bana tuhaf tuhaf baktı. “Kadınlar Denna’dan nefret ederler,” dedi kısaca, sanki ikimizin de bildiği bir şeyi tekrarlarcasına.

“Ondan nefret mi ederler?” Bu düşünce kafamı karıştırdı. “Neden?”

Deoch bana hayretler içinde baktı, sonra da kahkahalara boğuldu. “Yüce Tanrım, kadınlardan hiç anlamıyorsun, değil mi?” Normalde bu yoruma çok kızardım, fakat Deoch iyi niyetliydi. “Bir düşün. Denna güzel ve baştan çıkarıcı. Erkekler çiftleşme mevsimindeki geyikler gibi başına üşüşüp duruyorlar.” Eliyle havai bir hareket yaptı. “Kadınlar böyle şeyleri hiç sevmezler.”

Sim’in daha bir dönü önce Deoch hakkında ettiği sözleri hatırladım. Gene *bir dilbere kancayı takmış. İnsanın heriften nefret edesi geliyor*. “Denna bana hep yalnız biri gibi gözüktü,” diye belirttim. “Belki de bu yüzdendir.”

Deoch ciddiyetle kafa salladı. “Sözlerinde doğruluk payı var. Onu hiç başka kadınların yanında görmedim ve erkekler konusundaki şansı…” Yine bir benzetme yapabilmek için düşündü. “Şansı… kahretsin.” Bıkkın bir sesle iç geçirdi.

“Eh, ne derler bilirsin: Düzgün bir benzetme bulmak zordur, hem de en az…” Yüzüme düşünceli bir ifade oturttum. “En az…” Elimle anlaşılmaz bir hareket yaptım.

Deoch gülerek ikimize de şarap koydu. Gevşemeye başlıyordum. O sırada aynı düşmanlarla savaşmış ve aynı kadınları tanımış erkekler haricinde çok az insanın paylaşabildiği bir yakınlığı paylaşıyorduk.

“Eskiden de tıpkı şimdilerde olduğu gibi bir anda ortadan kaybolur muydu?” diye sordum.

Kafa salladı. “Tek kelime bile etmeden çekip giderdi. Bazen bir dönü boyunca ortalıkta gözükmezdi. Bazense aylarca.”

“‘Hiçbir şey rüzgar ya da kadınların ilgisi kadar değişken değildir,’” diye bir alıntı yaptım. Manidar konuşmak istememe karşın sözlerim ağzımdan buruk çıkmıştı. “Sence Denna niçin böyle davranıyor olabilir?”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Deoch bir filozof edasıyla. “Sanırım sebep kısmen tabiatıyla ilgili. Belki de onda gezgin kanı vardır.”

Asabiyetim bu sözler üzerine bir nebze yatıştı. Kumpanyadayken bir kasabada sevilsek ve insanlar bize karşı cömert davransalar bile babam bazen durduk yerde bizi yollara düşürürdü. Sonrasında bana bunun sebebini anlatırdı: bir inzibattan gelen sert bir bakış, kasabadaki genç kadınların fazla samimi davranmaları...

Ama bazen ortada hiçbir sebep olmazdı. *Biz Ruhlar seyahat etmek için yaratılmışız, oğlum. Kanım benden gezmemi istediğinde ona kulak veririm.*

“Asıl içinde bulunduğu şartlar yüzünden böyle olsa gerek,” diye devam etti Deoch.

“Şartlar mı?” diye merakla sordum. Onunla birlikteyken Denna bana hiç geçmişinden bahsetmemişti ve ben de fazla üstüne gitmemeye daima özen göstermiştim. Bir insanın geçmişi hakkında konuşmak istememesinin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdim.

“Ailesi veya ona destek olacak birileri yok. Başı sıkışırsa yardımına koşacak dostları da.”

“Onlar bende de yok,” diye dırdır ettim, şarabın etkisiyle huysuzlanarak.

“Ama aranızda bazı farklılıklar var,” diye beni hafifçe payladı Deoch. “Bir erkek bu dünyada kendine pek çok fırsat yaratabilir. Mesela sen Üniversite’ye girdin. Girmeseydin bile elinde başka seçenekler

olurdu.” Bana bilgiç bir bakış attı. “Genç ve güzel bir kızın ne gibi seçenekleri vardır? Evi, çeyizi olmayan kimsesiz bir kızın?”

Parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Seçeneklerinin başında dilenmek veya fahişelik yapmak gelir. Ya da bir lordun metresi falan olabilir ki bu da aynı kapıya çıkar. Ayrıca Denna’mızın bir başkasına muhtaç olarak yaşamayı asla kabul etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Yapabileceği başka işler de var,” dedim kendi parmaklarımla sayarak. “Terzilik, dokumacılık, garsonluk...”

Deoch gülüp geçti ve beni hor gören bakışlarla süzdü. “Hadi ama, evlat. Bu kadar aptal olamazsın. O işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Güzel ve kimsesiz bir kızdan en az bir fahişe kadar sıklıkla istifade edilir, hem de zahmetleri karşılığında ona bir fahişe kadar bile para ödenmeden.”

Şarabın etkisi altında olduğum için bu sitem karşısında yüzüm normalde olacağından daha fazla kızardı. Dudaklarım ve parmak uçlarım hafiften uyuşmaya başlıyordu.

Deoch bardaklarımızı yeniden doldurdu. “Denna’nın rüzgar nereye eserse oraya savrulmasını garipsememek lazım. Eline geçen fırsatları değerlendirmeli. Sesini beğenen binleriyle veya onun güzel yüzü sayesinde daha çok mal satmayı uman bir tüccarla beraber yolculuk etme fırsatı yakaladığında pilim pırtısını toplayıp kasabadan ayrıldığı için onu kim suçlayabilir?

“Ayrıca karşısındaki erkeği biraz baştan çıkarmayı denerse onu ayıplamam. Genç beyefendiler onunla flört ederlerken ona elbiseler ve mücevherler hediye ederler.” Deoch geniş omuzlarını silkti. “Denna geçimini sağlamak için bunları satarsa yanlış bir şey yapmış olmaz. Sonuçta hediyeler gönül rızasıyla verilmiştir ve onları istediği gibi kullanabilir.”

Deoch gözlerim bana dikti. “Peki ya bir beyefendi ona fazla samimi davranmaya kalkarsa ne olacak? Veya aynı kişi sahip olduğuna inandığı bir haktan mahrum bırakıldığını düşünüp öfkelenirse?

Denna'nın elinden ne gelir ki? Ailesi, arkadaşları, saygınlığı yok. Tabii seçeneği de. İstemese de karşısındakine boyun eğmek zorunda..." Deoch'un yüz ifadesi sertti. "Veya gitmek. Çabucak çekip gitmek ve şansını başka bir yerde denemek. Onu elde tutmanın rüzgarın savurduğu bir yaprağı yakalamaktan bile daha zor olması çok mu garip?" Başını iki yana sallayarak gözlerini masaya dikti. "Hayır, onun hayatına gıptayla bakmıyorum. Hakkında atıp tutmuyorum da." Yaptığı konuşma onu biraz utangaç düşürmüş ve bitkinleştirmiş gibiydi. Konuşurken bana bakmadı. "İzin verse ona elimden gelen yardımı yapardım." Bana bir göz atıp kederle tebessüm etti. "Ama Denna kimseye borçlu kalacak bir insan değil. Azıcık bile olsa." İç geçirip şişenin dibinde kalan son birkaç damlayı bardaklarımıza eşit olarak paylaştırdı.

"Ona yepyeni bir açıdan bakmamı sağladın," dedim dürüstçe. "Bunu daha önce kendi başıma yapamadığım için utanıyorum."

"Boş ver, ne de olsa onu senden daha uzun zamandır tanıyorum."

"Yine de teşekkür ederim," dedim kadeh kaldırarak.

O da kendininkini kaldırdı. "Güzeller güzeli Dyanae'nin şerefine."

"Coşku dolu."

"Genç ve taviz vermez."

"Işıltılı ve bir içim su."

"Akıllı ama bir o kadar da budala," dedim. "Hem neşeli hem kederli."

"Ey babalarımın tanrıları," dedi Deoch hürmetle. "Denna'mızı hep öyle bırakın: değişmez, akıl almaz ve güvende."

İkimiz de içkimizi bitirip bardaklarımızı masaya bıraktık.

"Bir sonraki şişe benden," dedim. Barda yavaş yavaş biriken kredim tükenecekti, fakat Deoch'a giderek daha çok kanım ısınıyordu ve içme konusunda ona kafa tutamamanın düşüncesi bile gurur kırıcıydı.

“Nehir, taş ve gök aşkına,” diye söylendi yüzünü sıvazlayarak. “Yapamam. Bir şişeyi daha devirirsek güneş batmadan önce nehre gidip bileklerimizi kesmeye kalkışırız.”

Garson kızlardan birini yanımıza çağırdım. “Madem öyle,” dedim, “şaraptan daha az efkarlı bir içkiye geçeriz olur biter.”

Üniversite’ye dönerken takip edildiğimi fark etmedim. Belki kafam Denna’yla öylesine doluydu ki başka bir şeye yer kalmamıştı. Belki de uzun zamandır medeni bir yaşantı sürdürdüğümden, Tarbean’da güç-bela geliştirdiğim reflekslerim körelmeye başlıyordu.

Herhalde bunda böğürtlen likörünün de etkisi vardı. Deoch’la uzun uzun sohbet etmiş ve o şeyin yarım şişesini içip bitirmiştik. Simmon’un öyle içkileri sevdiğini bildiğimden şişenin geri kalanını yanıma almıştım.

Aslında onları niçin fark etmediğimin önemi yoktu. Sonuç aynıydı. Newhall Caddesi’nin az aydınlatılmış bir yerinde ağır ağır yürürken küt bir şey başımın arkasına çarptı ve yarı baygın durumda yakındaki bir ara sokağa taşındım.

Sersemliğim kısa sürede geçti, fakat kendimi toparlayana dek ağzım büyük bir el tarafından kapatılmıştı bile.

“Buraya bak, zibidi,” dedi kulağıma, arkamdaki irikıyım adam. “Elimde bir bıçak var. Karşı koyarsan onu böğrüne yersin. İşte o kadar.” Sol kolumun altında hafif bir basınç hissettim. “Bulucuyu kontrol et,” dedi arkadaşına.

Ara sokağın loş ışığında görebildiğim tek şey uzun boylu bir suretti. Adam başını eğerek elindeki bir nesneye baktı. “Göremiyorum.” “Öyleyse bir kibrit yak. Emin olmamız lazım.”

Endişemin yerini panik almaya başladı. Basit bir soygun olayıyla karşı karşıya değildim. Para bulmak için ceplerimi aramamışlardı bile. Bu başka bir şeydi.

“O olduğunu biliyoruz,” dedi uzun boylu adam sabırsızlanarak. “Bir an önce halledelim. Üşümeye başlıyorum.”

“Olmaz. Bir de yakından dene. Zaten onu daha önce iki kez kaybettik. Anilin’de olduğu gibi bu işi de yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım.”

"Bu şeyden nefret ediyorum,” dedi uzun boylu adam, muhtemelen bir kibrit bulmak için ceplerini yoklayarak.

"Aptalın tekisin de ondan,” dedi arkamdaki. “Böyle her şey daha basit, daha kolay. Kafa karıştırıcı tariflere de isimlere de gerek yok. İğneyi takip et, hedefi bul ve ortadan kaldır.”

Seslerindeki sakin ton beni dehşete düşürüyordu. Bu adamlar birer profesyoneldi. Bir daha başına bela olmamam için Ambrose’un nihayet harekete geçtiğini kesin şekilde anladım.

Bir an için kafamdan binbir türlü düşünce geçti ve aklıma gelen tek şeyi yaptım: yarısı dolu likör şişesini elimden düşürdüm. Şişe sokak taşlarına çarpıp parçalandı ve hava bir anda yoğun bir böğürtlen kokusuyla doldu.

“Aman ne güzel,” diye tısladı uzun boylusu. “Oldu olmuşken bırak bir de çan falan çalsın.”

Arkamdaki adam boğazıma daha sıkı yapışarak yaramaz bir köpek yavrusuymuşum gibi beni bir kere sarstı. “Kıpırdama,” dedi asabice.

Yatışmasını umarak kendimi bıraktım, sonra da yoğunlaşıp mırıldanarak adamın iri eline bir bağ kurdum.

“Şansına küs,” dedi adam arkadaşına. “Kazara cam kırıklarına basarsan bu senin suçun *aaaaaah!”* Ayaklarımızın altındaki likör birikintisi alev alınca şaşkın bir sesle bağırdı.

Onun bu anlık dalgınlığından istifade ettim ve vücudumu bükerek elinden kurtulmaya çalıştım. Fakat yeteri kadar hızlı değildim. Kendimi adamdan ayırırken bıçak kaburgalarımın üzerinde acıdan bir çizgi çekti. Kurtulur kurtulmaz ara sokaktan aşağı var gücümle koşmaya başladım.

Fakat kaçışım kısa sürdü. Sokak dümdüz bir tuğla duvarla son buluyordu. Etrafta ne kapı pencere, ne de arkasına saklanabileceğim

veya üstüne çıkarak duvarı aşabileceğim bir şey vardı. Kapana kısılmıştım.

Dönüp baktığımda iki adamın sokağın ağzım kapattığını gördüm. İri yarı olanı bacağını tekrar tekrar yere vuruyor, alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Benim de sol bacağım yanıyordu, fakat buna hiç aldırış etmedim. Çabucak bir şeyler yapmazsam ufak bir yanık, dertlerimin en önemsizi olacaktı. Tekrar etrafıma bakındım, fakat sokak şaşırtıcı derecede temizdi. Eğreti bir silah olarak kullanılabilecek doğru düzgün bir çöp bile yoktu. Pelerin ceplerimin içeriğini çılgınca gözden geçirerek bir plan yapmaya çalıştım. Birkaç bakır tel hiçbir işime yaramazdı. Acaba gözlerine tuz atabilir miydim? Hayır. Elma kurusu, kalem ve mürekkep, bir bilye, iplik, balmumu...

İri yarı adam nihayet alevleri söndürebildi ve ikisi birlikte sokaktan aşağı ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Yanan likör birikintisinden gelen ışık, bıçaklarının metalinde dans ediyordu.

Çok sayıdaki cebimi karıştırmayı sürdürürken tanıyamadığım bir topak buldum. Sonra ne olduğunu hatırladım -sempati lambam için satın aldığım bir kese dolusu basal talaşıydı.

Basal, fenerimi yapmak için hazırlayacağım çeşitli alaşımlarda kullanılan hafif, gümüşi bir metaldi. Tedbiri asla elden bırakmayan öğretmenim Manet, kullandığımız her maddenin tehlikelerini teker teker anlatmaya özen göstermişti. Yeterince ısındığı zaman basalın neredeyse akkor halindeki yoğun bir alevle yandığının bilincindeydim.

Kesenin ağzım aceleyle açtım, fakat bir sorunum vardı: planımın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Mum fitili ya da alkol gibi şeyleri yakmak kolaydır; bunun için tek gereken ani bir ısı yoğunluğudur. Basal ise farklıdır; alev almak için yüksek ısıya ihtiyaç duyar. Zaten bu yüzden onu endişe duymaksızın cebimde taşıyordum.

Yavaş yavaş yaklaşan adamlar aramızdaki mesafeyi iyice kapadıklarında, bir avuç dolusu basal talaşını geniş bir yay çizerek havaya

savurdum. Aslında suratlarına da bulaştırmak istiyordum, fakat fazla umudum yoktu. Talaş zerreleri çok hafif olduğundan yaptığım şey avuç dolusu sulu kar atmaya benziyordu.

Bir elimi bacağımı yalayan alevlere doğru indirip Alarım'a odaklandım. Adamların arkasındaki geniş likör birikintisinin ateşi bir anda sönerek sokağı zifiri karanlıkta bıraktı, fakat yine de ısı yetmedi. Çaresizlikten doğan bir pervasızlıkla kanlı gövdeme dokundum, yoğunlaştım ve kanımdaki ısıyı alırken içimi feci bir soğuğun kapladığını hissettim.

Ani bir beyaz ışık patlaması, sokağın karanlığında kör ediciydi. Patlamadan önce gözlerimi kapamıştım, ama yanan basal buna rağmen onları kamaştırdı. Adamlardan biri tiz ve korku dolu bir çığlık attı. Gözlerimi açtığım zaman önümde dans eden mavi hayaletlerden başka bir şey göremedim.

Çığlık azalarak alçak bir inleme halini aldı ve adamlardan biri yere düşmüş gibi tok bir ses duydum. Uzun boylu adam dehşet içindeki hıçkırıklarla bir şeyler gevelemeye başladı. "Oh, Tanrım. Tam, gözlerim. Kör oldum."

Onu dinlerken görüşüm sokağın belli belirsiz hatlarını seçebilecek kadar düzeldi. Her iki adamın da karanlık suretlerini tespit ettim. Biri ellerini yüzüne kapamış vaziyette diz çökmüş, diğeriyse sokağın biraz aşağısında hiç kıpırdamadan yerde yüzükoyun yatıyordu. Anlaşılan kaçmaya çalışırken başını alçaktaki bir kirişe çarpıp bayılmıştı. Yere saçılmış basal talaşlarının kalıntıları, minicik mavi-beyaz yıldızlar gibi göz kırpıyordu.

Diz çöken adamın körlüğü geçici olsa bile dakikalarca bir şey göremeyecek, bu da bana kaçmam için bol bol zaman verecekti. Adımlarımı sessizce atmaya özen göstererek yavaşça etrafından dolaştım. Tekrar konuştuğunda yüreğim ağzıma geldi.

"Tam?" dedi o tiz ve korku dolu sesiyle. "Yemin ederim, Tam. Kör oldum. Çocuk üstüme yıldırım düşürdü." Ellerini yere koyup çevresini yoklamaya başladığını gördüm. "Haklıydın; buraya hiç gelmemeliydik.

Öyleleriyle uğraşmanın kimseye hayrı dokunmaz.” Yıldırım. Tabii ya. Adamın gerçek sihir hakkında hiçbir şey bildiği yoktu. Aklıma bir fikir geldi.

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım. “Sizi kim gönderdi?” diye en iyi Ulu Taborlin sesimle sordum. Babamınki kadar güzel değilse bile idare ederdi.

iri yan adam perişan bir inilti koyvererek etrafını yoklamayı bıraktı. “Oh, bayım. Lütfen beni…”

“Tekrar sormayacağım,” diye öfkeyle sözünü kestim. “Bana sizi kimin gönderdiğini söyle. Yalan söylersen anlarım.”

“Adını bilmiyorum,” dedi hemen. “Ücretin yarısını ve bir tel saç aldık. Bize isim verilmedi. Hattâ yüz yüze görüşmedik bile. Yemin ederim…”

Bir saç teli. “Bulucu” dedikleri herhalde bir tür arama pusulasıydı. O kadar gelişmiş bir aygıt yapabilecek seviyede olmasam da öyle şeylerin üretim prensiplerini bilirdim. Saçımdan bir parça kullanarak, nereye kaçarsam kaçayım daima beni işaret ederdi.

“Sizi bir daha görürsem üstünüze ateş ve yıldırımdan fazlasını salarım,” diye tehdit savurdum, ara sokağın girişine doğru yan yan giderken. Bulucularını elime geçirebilirsem beni tekrar yakalayacaklarından endişelenmeme gerek kalmazdı. Ayrıca yakalandığım zaman etraf karanlıktı ve başlığım kafamdaydı. Neye benzediğimi bilmiyor olabilirlerdi.

“Teşekkürler, bayım,” diye geveledi adam. “Yemin ederim ki bir daha bizi görmeyeceksiniz. Çok teşekkürler…”

Yerde yatan adama baktım. Sokak taşlarının üzerinde duran solgun elleri boştu. Bulucuyu düşürüp düşürmediğini merak ederek etrafa bakındım. Sonra nefesimi tutarak adama daha da yaklaştım. Ceplerini yoklamak için elimi pelerininin altına sokmak istedim, fakat pelerini vücudu ile yer arasına sıkışmıştı. Omzunu hafifçe kavrayıp adamı sırtüstü çevirmek istedim…

Adam tam o anda alçak sesle inledi ve kendi gücüyle sırtüstü döndü. Kolu gevşekçe savrularak bacağıma çarptı.

Keşke uzun boylu adamın hâlâ yarı baygın ve kör olduğunu bilerek bir adım geri çekilmekle yetindiğimi söyleyebilseydim. Keşke sakin kalarak adamların gözünü daha da korkuttuğumu veya en azından gitmeden evvel dramatik ya da nükteli bir laf edebildiğimi anlatabilseydim.

Ama bu doğru olmaz. Doğrusu şu ki ürkmüş bir geyik gibi oradan koşa koşa kaçtım. O şekilde yarım kilometre gittikten sonra etrafın karanlığı ve kamaşması geçmemiş gözlerim yüzünden bir at bağlama direğine son sürat çarptım ve bir acı yumağı halinde yere yığıldım. Yarı kör, her yanım ağrılar ve kanlar içinde orada bir süre yattım. Sonunda kovalanmadığımı anladım.

Kendi budalalığıma sövüp sayarak ayağa kalktım. Aklımı başıma toplayabilseydim, arama pusulalarını alıp güvenliğimi kesin olarak sağlayabilirdim. Fakat artık başka tedbirler almam gerekiyordu.

Anker'ın Yeri'ne döndüm, fakat hana vardığımda pencereler karanlık ve kapı kilitliydi. Bu yüzden o sarhoş ve yaralı halimle zar zor odama kadar tırmandım, pencerenin mandalını dışarıdan kaldırdım ve pencereye asıldım... lâkin açılmadı.

En azından bir dönüdür pencere güzergahını kullanmaya mecbur kalacak kadar geç bir saatte hana dönmemiştim. Acaba menteşeler paslanmış mıydı?

Duvardan destek alarak el lambamı çıkardım ve en düşük ışık ayarında açtım. Ancak o zaman pencereyle pervaz arasına sıkıca yerleştirilmiş şeyi görebildim. Acaba Anker penceremi bu şekilde kilitlemiş miydi?

Fakat nesneye dokunduğumda onun tahta olmadığını anladım. Birkaç kez katlanmış bir kâğıt parçasıydı. Kâğıdı çekip alınca pencere kolaylıkla açıldı. Kendimi içeri attım.

Gömleğim mahvolmuştu, fakat onu çıkardıktan sonra içim rahatladı. Gövdemdeki kesik kanlı ve acı verici olmasına rağmen fazla derine inmiyordu ve daha önce aldığım kırbaç yaraları kadar ciddi değildi. Felahın pelerininin biraz yırtılmış olduğunu görünce kafam bozuldu. Yine de böbreklerimden biri yerine onu onarmak daha kolaydı. Sağlam, kalın bir kumaş seçtiği için Fela'ya teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Pelerini dikme işini ertelemem gerekecekti. O iki adam kendini toparlamış ve beni tekrar aramaya koyulmuş olabilirdi.

Kan bulaşmaması için pelerinimi geride bırakıp odayı pencereden terk ettim. Vaktin geç olmasına ve sessizce hareket etme kabiliyetime güvenerek kimsenin beni görmemesini umuyordum. Biri beni gecenin bir yarısı damlarda kan revan içinde ve belden yukarım çıplak vaziyette koşarken görürse ne gibi dedikodular çıkacağını tahmin bile edemiyordum.

Yolda bir avuç yaprak topladım ve Arşiv'in yakınındaki bayrak direğinin bulunduğu avluya yukarıdan bakan bir ahırın damına çıktım. Loş ay ışığında aşağıdaki gri renkli sokak taşlarının üzerinde savrulan yaprakların kara, biçimsiz gölgelerini görebiliyordum. Elimi sertçe saçımda gezdirerek birkaç tel kopardım. Ardından çatıdaki katranla kapatılmış bir bağlantı noktasını tırnaklarımla biraz kazıdım ve katranı kullanarak bir saç telini yanımdaki yapraklardan birine yapıştırdım. Bunu bir düzine kez tekrarladım, sonra da yaprakları çatıdan aşağı saldım. Rüzgarın onları delicesine bir dansla avluda sağa sola savurmasını bir müddet seyrettim.

Beni aramaya kalkabilecek insanların bir düzine farklı istikametten gelen zıt sinyaller karşısında neler hissedeceklerini düşünerek gülümsedim.

Hususi olarak bu avluyu seçmemin sebebi, rüzgarın burada tuhaf bir hareket sergilemesiydi. Bunu ancak sonbaharda yapraklar dökülmeye başladıktan sonra fark edebilmiştim. Yapraklar sokak taşlarının

üzerinde karmakarışık bir dans ediyorlardı. Kestirilemez bir yol izleyerek bir o yana bir bu yana savrulup duruyorlardı.

Rüzgarın bu tuhaf esişini bir kez fark ettikten sonra ona aldırış etmemek güçtü. Hattâ çatıdan bakıldığı zaman neredeyse ipnotize ediciydi. Hani gözünüzü akan bir sudan ya da bir kamp ateşinden ayıramazsınız ya, tıpkı onun gibi.

O gece bitkin ve yaralı halimle yaprakları oldukça rahatlatıcı buldum. Baktıkça gözüme giderek daha az karmaşık görünüyorlardı. Hattâ zamanla rüzgarın avluda bir tür düzene göre hareket ettiğini sezer oldum. İlk başta karmakarışık görünmesinin tek sebebi, bu düzenin, harikulade bir boyutta olmasıydı. Dahası düzen sürekli değişir gibiydi. Sanki durmadan değişen başka düzenlerden oluşuyordu. Sanki...

“Bakıyorum da bu gece dersini çok geç bir saate bırakmışsın,” dedi bir ses arkamdan.

Daldığım düşüncelerin dağılmasıyla birlikte vücudum her an kaçmaya hazır bir vaziyette gerildi. Nasıl olmuştu da biri bana fark ettirmeden dama çıkabilmişti?

Dönüp bakınca karşımda Elodin’i buldum. Elodin Hocayı. Yamalı bir pantolon ve bol bir gömlek takımı giyiyordu. Benden tarafa dalgın bir edayla el salladı, ardından içki içmek üzere bir tavernada buluşmuşuz gibi rahat hareketlerle gelip çatının kenarında bağdaş kurdu.

Gözlerini avluya dikti. “Bu geceki çok güzel, öyle değil mi?”

Kollarımı kavuşturarak çıplak ve kanlı göğsümü boş yere gizlemeye çalıştım. Ancak o zaman ellerimdeki kanın kurumuş olduğunu fark ettim. Ne zamandır hiç kıpırdamadan oturuyor ve rüzgarı izliyordum?

“Elodin Hoca,” dedim, sonra durdum. Böyle bir durumda ne diyebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Lütfen, burada hepimiz dostuz. Bana adımla hitap etmekten çekinme: Hoca.” Tembel bir sırıtışın ardından gözlerini tekrar avluya dikti.

Durumumu fark etmemiş miydi? Kibar mı davranıyordu? Belki de... başımı iki yana salladım. Elodin'e akıl erdirmek mümkün değildi. Onun ne kadar üşütük olduğunu herkesten iyi biliyordum.

"Uzun zaman önce," dedi Elodin sohbet edercesine, gözlerini avludan ayırmaksızın, "insanlar daha farklı konuşurlarken, buraya Suayan Mayel denirdi. Adı daha sonra Sorular Meydanı oldu. Öğrenciler sorularını kâğıt parçalarına yazıp rüzgara bırakarak bir oyun oynarlardı. Kâğıdın avluyu hangi yoldan terk ettiğine bakarak sorularına cevap bulabildiğin söylenirdi." Gri binaların arasındaki geçitleri işaret etti. "Evet. Hayır. Belki. Başka zaman. Yakında."

Elodin omuz silkti. "Ama ortada bir hata vardı. Yanlış bir tercüme. Suayan'ı sual, yani soru sözcüğünün eski kökeni sandılar. Ama öyle değildi. Suayan 'rüzgar' anlamına gelir. Burası aslında 'Rüzgarın Evi' adını taşır."

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için uzunca bir süre bekledim. Elodin tekrar konuşmayınca yavaşça ayağa kalktım. "Anlattıklarınız çok ilginç... Hoca," derken önceden ne kadar ciddi olduğunu kestiremediğim için tereddüde kapıldım. "Fakat artık gitmem lazım."

Elodin dalgın bir ifadeyle kafa salladı ve yarı veda, yarı izin anlamına gelebilecek bir el hareketi yaptı. Gözleriyse aşağıdaki avludan ve durmaksızın değişen rüzgardan bir an bile olsun ayrılmadı.

Anker'ın Yeri'ndeki odama dönünce karanlıkta yatağımın ayak ucuna oturup şimdi ne yapacağımı uzun uzun düşündüm. Kafam bulanıktı. Bitkin, yaralı ve hâlâ biraz sarhoştum. O zamana kadar beni ayakta tutan adrenalinin etkisi geçiyordu. Gövdemdeki yara yanıyor ve acıyordu.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi odaklamaya çalıştım. O âna dek hep içgüdülerimle hareket etmiştim, fakat artık meseleyi dikkatle düşünmenin vakti gelmişti.

Gidip hocalardan yardım isteyebilir miydim? İçim bir anlığına umutla doldu, sonra bu umut sönüverdi. Hayır. Saldırıdan

Ambrose'un sorumlu olduğuna dair elimde hiç kanıt yoktu. Dahası onlara hikâyenin tamamını anlatırsam, saldırganları kör etmek ve yakmak için sempati kullandığımı itiraf etmem gerekecekti. Meşru müdafaa için bile olsa kasıtlı zarar verme suçunu işlediğim iddia edilebilirdi. Üniversite'nin itibarını korumak için öğrenciler çok daha önemsiz sebeplerle okuldan atılmışlardı.

Hayır, atılma riskini göze alamazdım. Revir'e gidecek olursam bir sürü soruyla karşılaşırdım. Ayrıca yaramla ilgili söylentiler kısa sürede yayılırdı ve bu da Ambrose'a başarıya ne kadar yaklaştığını gösterirdi. Olayı en ufak bir yara almadan atlattığım gibi bir izlenim yaratmam daha iyiydi.

Ambrose'un kiralık katillerinin ne zamandır peşimde olduklarını bilmiyordum. "Zaten onu daha önce iki kez kaybettik," demişti adamlardan biri. Belki de Anker'ın Yeri'nde kaldığımı biliyorlardı. Burada güvende olmayabilirdim.

Pencereyi kilitleyip perdeyi çektikten sonra el lambamı açtım. Işık, penceremin kenarından aldıktan sonra unutup gittiğim kâğıt parçasını aydınlattı. Kâğıdı açıp okudum.

Kvothe,

Buraya çıkmak gösterdiğin kadar eğlenceli oldu. Ama pencereni açmam biraz uzun sürdü. Tabii seni odanda bulamadım. Umanın bu notu yazmama, yetecek kadar kâğıt ve mürekkep ödünç *almama kızmamışsındır. Aşağıda bulunmadığım ya da yatağında mışıl mışıl uyumadığını gören art niyetli biri gece geç vakit neler karıştırdığım ve olmadık işler çevirip çevirmediğini merak edebilir. Maalesef bu gece eve* senin refakatinin *huzuru veya arkadaşlığının hazzı olmadan dönmem gerekecek.*

Geçtiğimiz Mahv'da seni Eolian'da bulamayınca üzüldüm, fakat dostluğundan mahrum kalsam da ilginç biriyle tanışacak kadar şanslıydım. Kendisi oldukça sıradışı bir beyefendi ve bir dahaki görüşmemizde sana ondan bahsetmek için sabırsızlanıyorum.

Şu aralar Imre'de Kuğu ile Batık (Bataklık?) adlı handaki bir odada kalıyorum. Lütfen bu ayın 23'ünden önce beni ziyaret et de geç bile olsa şu öğle yemeğini yiyelim. Ondan sonra kendi yoluma gideceğim.

Dostun ve davetsiz misafirin,

Denna.

Not: Merak etme, yatak çarşafının içler acısı halini fark etmediğim gibi karakterini buna göre değerlendirmiş de değilim.

Bugün ayın 28'iydi. Mektuba tarih atılmamıştı, fakat burada en azından bir buçuk dönüdür bekliyor olmalıydı. Herhalde Denna onu Balıkhane'deki yangından sadece birkaç gün sonra bırakmıştı.

Kısa bir süreliğine neler hissettiğimi düşündüm. Beni bulmaya çalıştığı için gururlanmak mıydım? Notu bugüne kadar fark etmediğim için öfkelenmeli miydim? Mektupta bahsi geçen "beyefendiye" gelince...

Tüm bunlar o bitkin, yaralı ve yarı sarhoş halimle bana baş edemeyeceğim kadar fazla geldi. Onun yerine odamdaki leğeni kullanarak sığ yarayı elimden geldiğince temizledim. Yaramı kendim dikmeye kalktım, fakat yeri ters geldi. Ben uğraşırken tekrar kanamaya başladı ve mahvolmuş gömleğimin nispeten temiz kısımlarını kullanarak eğreti bir sargı bezi hazırlamam gerekti.

Kan. Beni öldürmeye çalışan adamlar hâlâ arama pusulasına sahiptiler ve kanımın o bıçağa bulaştığına hiç şüphe yoktu. Kan bir arama pusulasında saça kıyasla çok daha etkiliydi; nerede yaşadığımı bilmiyorlarsa dahi aldığım önleme rağmen yerimi kolayca saptayabilirlerdi .

Odamda sağa sola koşturarak sahip olduğum ve değer taşıyan her şeyi seyahat heybeme doldurdum, zira buraya geri dönmenin ne zaman güvenli olacağını bilmiyordum. Bir kâğıt yığınının altında aklımdan uçup gitmiş küçük ve katlanabilir bir bıçağa rastladım. Onu kâğıt oynadığımızda Sim'den kazanmıştım. Bir kavga sırasında neredeyse hiçbir işe yaramazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Ardından lavtamla pelerinimi aldım ve sessizce aşağı inip mutfağa girdim. Orada geniş ağızlı bir Veleg şarap çanağı buldum. Bu büyük bir lütuf sayılmasa da en ufak bir şansa bile razıydım.

Doğuya yönelip nehri geçtim, fakat Imre sınırından girmedim. Onun yerine biraz güneye yollanıp geniş Omethi Nehri'nin kıyısında birkaç rıhtımdan, köhne bir handan ve bir avuç evden oluşan bir yere vardım. Imre'ye hizmet veren bu liman bir isme sahip olmayacak kadar küçüktü.

Kanlı gömleğimi şarap çanağına tıkıştırdım ve bir parça sempati balmumuyla ağzını mühürleyerek çanağı su geçirmez hale getirdim. Sonra onu Omethi Nehri'ne attım ve akıntı yönünde bata çıka uzaklaşmasını izledim. Kiralık katiller pusulayla kanımın peşindeyseler güneye doğru kaçtığımı sanacaklardı. İzimi takip edeceklerini umuyordum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Belirtiler

Ertesi sabah aniden uyandım. Nerede olduğumu bilmesem de olmam gereken yerde olmadığımı ve bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Saklanıyordum. Peşimde birileri vardı.

Küçük bir odanın bir köşesine kıvrılmıştım. Bir battaniyenin üzerinde yatıyordum ve pelerinimi üstüme örtmüştüm. Bir handaydım... Hafızam yavaş yavaş canlandı. Imre'nin rıhtımlarına yakın bir yerde oda tutmuştum.

Ayağa kalktıktan sonra yaramın tekrar açılmaması için dikkatle gerindim. Yatmadan önce elbise dolabını kapının önüne itmiştim ve yetişkin bir adamın geçemeyeceği kadar küçük olmasına rağmen odanın tek penceresini bir iple bağlamıştım.

Aldığım tedbirleri sabahın ilk ışıklarında değerlendirirken biraz utanca kapıldım. Suikastçılardan mı, yoksa tahtakurularından mı korktuğum için yerde yattığımı hatırlamıyordum. Her halükarda gecenin sonuna doğru net düşünemediğim anlaşılıyordu.

Seyahat heybemi ve lavtamı alıp merdivenlerden aşağı indim. Hazırlamam gereken planlar vardı, fakat ondan önce kahvaltı edip yıkanmam gerekiyordu.

Yoğun geçen geceye rağmen güneş doğduktan hemen sonra uyanmıştım, bu yüzden hamama rahatça girebildim, iyice temizlendikten ve gövdemi tekrar sardıktan sonra kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım. Bir tabak yumurta, bir iki sosis ve biraz kızarmış patatesin ardından durumumu mantıklı bir biçimde değerlendirebilecek hale geldim. Karnınız tokken ne kadar üretken düşünebileceğiniz hayret vericidir.

Limandaki küçük hanın tenha bir köşesine oturup bir maşrapa dolusu taze elma şıramı yudumladım. Artık kiralık katillerin gölgelerden fırlayıp bana saldıracaklarından korkmuyordum. Yine de sırtımı duvara vermiş ve kapıyı karşıma almıştım.

Dünkü olaydan bu denli sarsılmamın sebebi ona hazırlıksız yakalanmamdı. Tarbean'da her günümü birilerinin beni öldüreceği kaygısı içinde geçirirdim. Üniversite'nin medeni havası bana sahte bir güven duygusu aşılamıştı. Bir sene öncesine kadar kimse beni gafil avlayamazdı. Hele hele dünkü gibi bir tuzağa asla düşmezdim.

Tarbean'da binbir zorlukla kazandığım içgüdülerim bana kaçmamı, buradan ayrılmamı, Ambrose'u ve aramızdaki husumeti geride bırakmamı söylüyordu. Fakat içimdeki bu vahşi kısım sadece güvenlik kaygısı taşıyordu. Geleceğe yönelik hiçbir planı yoktu.

Gidemezdim. Buraya çok fazla yatırım yapmıştım. Derslerim; bir hami bulmaya yönelik zayıf, Arşive girmek içinse büyük umutlarım; az sayıdaki dostum; Denna...

Denizciler ve liman işçileri sabah kahvaltısı için hanı yavaş yavaş doldurmaya başladılar ve içerisini edilen sohbetlerin hafif Uğultusu kapladı. Uzaklardan gelen bir çan sesi duyunca Revirdeki vardiyamın bir saat içinde başlayacağını hatırladım. Vardiyama gitmediğim takdirde Arwyl bunu hemen fark ederdi ve böyle şeyleri affedecek türde bir insan değildi. Üniversiteye koşa koşa dönmemek için kendimi zor tuttum. Görevlerini yerine getirmeyen öğrencilerin bir sonraki dönemde daha yüksek harç ücreti ödedikleri bilinen bir gerçekti.

Durum değerlendirmesi yaparken boş oturmamak için iğne iğlik çıkardım ve pelerinimi elime aldım. Dün geceki bıçak pelerinimde yaklaşık iki karış uzunluğunda düz bir kesik açmıştı. Dikiş kolayca fark edilmesin diye ince bir iplik kullanarak kesiği dikmeye başladım.

Ellerim çalışırken beynim düşüncelere daldı. Ambrose ile yüzleşebilir miydim? Onu tehdit edebilir miydim? Hayır. Ona yönelik suçlamalarımı ispatlayamayacağımı bilirdi. Ama belki hocalardan birkaçını başıma gelenlerin doğruluğuna ikna edebilirdim. Kilvin bir arama pusulası kullanan kiralık katilleri duyacak olursa küplere binerdi ve Arwyl...

“... hem de mavi alevlerle. Herkes öldürülmüş. Cesetler bez bebekler gibi etrafa saçılmış ve ev de paramparça edilmiş. Tabii o yerin yıkılmasına sevinmedim değil.”

Keskin kulaklarım odadaki uğultu içinde bu cümleleri kapınca iğneyi parmağıma batırdım. Birkaç masa ötede bira içen iki adam vardı. Biri uzun boylu ve kel, diğer ise şişman ve kızıl sakallıydı.

“Kocakarılar gibisin,” diye güldü şişman olanı. “Her duyduğuna inanıyorsun.”

Uzun boylusu başını ciddiyetle sağa sola salladı. “Haberi verdiklerinde tavernadaydım. Cesetleri kaldırmak için arabalarla adam topluyorlardı. Düğünün bütün davetlileri nallan dikmiş. Otuzdan fazla insanı koyun gibi kesmişler ve bütün bina mavi alevlerle yanıp kül olmuş. Üstelik daha acayip şeyler de...” Adam sesini alçaltınca sözlerini o gürültüde duyamaz oldum.

Ansızın kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Dikişin son düğümünü de atıp pelerini bir kenara bıraktım. Parmağımdaki kanı fark edince onu dalgın bir hareketle ağzıma götürüp emdim. Derin bir nefes aldım, bir yudum içki içtim.

Sonra o iki adamın oturduğu masaya gittim. “Baylar, acaba nehrin yukarısından mı geliyorsunuz?”

Sohbetleri bölündüğü için kızarak başlarım kaldırdılar. “Baylar” lafını ederek hata yapmıştım. Onlara “beyler” ya da “dostlar” diye hitap etmem gerekirdi. Kel olanı kafa salladı.

“Marrow tarafından mı?” diye sordum, kuzeydeki rasgele bir kasabayı seçerek.

“Hayır,” dedi şişman olanı. “Trebon’dan geliyoruz.”

“Ah, iyi,” derken inandırıcı bir yalan düşünebilmek için kafa patlatıyordum. “O civarda yakın bir zamanda ziyaret etmeyi düşündüğüm akrabalarım var.” Ona az önce anlattığı hikâyeyle ilgili bir soru sorabilmek için aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Avuçlarım ter içindeydi. “Hasat festivalinin hazırlıkları sürüyor mu, yoksa çoktan yapılıp bitti mi?” diye saçma bir şeyler uydurdum.

“Daha yapılmadı,” dedi kel olanı ve manalı bir hareketle bana omzunu çevirdi.

“O taraflardaki bir düğünde sorun çıktığını duydum…”

Kel olanı bana tekrar baktı. “Nasıl duydun bilmiyorum. Haber daha geçen gece verildi ve biz buraya varalı on dakika ya oldu ya olmadı.” Bana sert bir bakış attı. “Ne satıyorsun bilmiyorum çocuk, ama ilgilenmiyoruz. Çek git yoksa dayağı yersin.”

İşleri içinden çıkılmaz hale getirdiğimi bilerek yerime döndüm.

Sandalyeme oturduktan sonra ellerimin titrememesi için onları masaya koydum. Acımasızca katledilen bir grup insan. Mavi alevler. Acayip olaylar…

Chandrialılar.

Chandrialılar daha bir gün önce Trebon’daydılar.

İçkimi sırf içmiş olmak için bitirdim, sonra da kalkıp bara gittim.

Vaziyeti hızla kavrıyordum. Onca yıl sonra nihayet Chandrialılar hakkında bir şeyler öğrenebilirdim. Üstelik sadece Arşiv’deki bir kitabın sayfaları arasına sıkışmış kısa bir metinden değil. Yaptıklarını kendi gözlerimle görme şansım doğmuştu. Bu bir daha asla elime geçiremeyeceğim bir fırsat olabilirdi.

Fakat kısa zaman içinde, yani olaylar henüz hafızalardaki tazeliğini korurken ve meraklı ya da batıl inançlı kasabalılar geride kalan delilleri yok etmeden Trebon’a gitmem gerekiyordu. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum, lâkin Chandrialılar hakkında ne öğrenirsem öğreneyim şimdikinden fazlasını biliyor olacaktım. Ve işe yarar bir şey bulmak istiyorsam oraya bir an önce ulaşmalıydım. Hattâ bugün.

Sabah kalabalığı hancıyı meşgul ediyordu, bu yüzden ilgisini çekmem için bara bir demir metelik bırakmam gerekti. Geçen geceki özel odanın ve bu sabahki kahvaltı ile banyonun ardından o metelik

servetimin büyük kısmını teşkil ediyordu. Bu yüzden parmağımı üzerinden çekmedim.

“Ne alırsın?” diye sordu yanıma geldiği zaman.

“Trebon buradan ne kadarlık mesafede?” dedim.

“Nehrin yukarısını mı diyorsun? Bir iki gün.”

“Yolculuğun ne kadar sürdüğünü değil,*mesafeyi*sordum,” dedim, o sözcüğü vurgulayarak.

“Ukalalık etmene gerek yok,” diyerek ellerini kirli önlüğüne sildi. “Nehirden gidersen yetmiş kilometre kadar. Mavnaya mı yoksa tekneye mi bindiğine ve hava durumuna bağlı olarak iki günden uzun da sürebilir.”

“Karayoluyla ne kadar?” diye sordum.

“Biliyorsam canım çıksın,” diye homurdandı, sonra da dönüp birine seslendi. “Rudd, Trebon karayoluyla ne kadarlık mesafede?”

“Üç dört gün,” dedi yaşlı bir adam, başını kaldırmadan.

“Mesafeyi sordum,” diye çıkıştı kadın. “Nehir yolundan daha mı uzun?”

“Epeyce. Karayoluyla yirmi beş fersahı bulur. Üstelik yolun çoğu yokuş yukarı.”

Tanrı’nın bedeni aşkına, bugünlerde kim mesafeleri fersahla ölçüyordu ki? Adamın büyüdüğü yere bağlı olarak bir fersah, üç ila beş buçuk kilometre arasındaki herhangi bir uzaklık olabilirdi. Babam hep fersahın bir ölçü birimi değil, çiftçilerin yol tahminlerine ekledikleri bir sayı olduğunu söylerdi.

Yine de bu sözler sayesinde Trebon’un kuzeye doğru seksen ila yüz otuz kilometre arasında bir mesafede olduğunu öğrendim. Kötüsünü düşünüp yolun en az yüz on kilometre olduğunu farz etmek en doğrusuydu.

Barın arkasındaki kadın bana doğru döndü. “İşte. Şimdi sana bir şey verebilir miyim?”

“Varsa bir su tulumuna, yoksa da bir su şişesine ihtiyacım var. Ve biraz yolluğa. Kurutulmuş sosis, peynir, kepek ekmeği…”

“Peki ya elma?” diye sordu. “Bu sabah enfes Kırmızı Jennyler geldi. Yolda iyi gider.”

Kafa salladım. “Ve hem ucuz hem de dayanıklı ne varsa ondan.”

“Bir metelik bu kadarına yetmez,” dedi bara bir göz atarak. Kesemi sallayınca içinden hiç hesaba katmadığım dört metelik ve bir bakır yarım peni daha çıktı. Resmen zengindim.

Kadın paralarımı toplayıp mutfağa girdi. Tekrar beş parasız kalmanın verdiği anlık karamsarlığı bastırarak seyahat heybemdekileri kısaca gözden geçirdim.

Kadın iki büyük kepek ekmeği, sarımsak kokan kalın ve sert bir sosis, ağzı mühürlü pakette küçük bir parça peynir, bir şişe su, göz alıcı parlaklıkta yarım düzine kırmızı elma ve de küçük bir torba dolusu havuç ile patatesle geri döndü. Ona kibarca teşekkür edip tümünü heybeme tıkıştırdım.

Yüz on kilometre. İyi bir atım olsaydı bunu bir günde katedebilirdim. Fakat iyi bir at için para gerekiyordu…

Bayat yağ kokularını soluyarak Devinin kapısını çaldım. Orada beklerken sabırsızca kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Devi’nin bu kadar erken bir saatte uyanık olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu, fakat bu riske girmem gerekiyordu.

Devi kapıyı araladı ve beni karşısında görünce gülümsedi. “Bak bu çok hoş bir sürpriz oldu.” Kapıyı iyice açtı. “İçeri gel. Otur.”

Ona en iyi gülümsememi sundum. “Devi, benim…”

Kaşlarını çattı. “İçeri gel,” dedi daha sert bir sesle. “Kapıda iş konuşmam.”

Ben içeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapadı. “Otur şöyle. Tabii biraz uzanmayı tercih edersen o başka.” Muzip bir baş hareketiyle

odanın köşesindeki kocaman yatağı işaret etti. “Bu sabah duyduğum hikâyeye inanamayacaksın,” derken sesi neşe doluydu.

Aceleme rağmen kendimi gevşemeye zorladım. Devi aceleye getirilebilecek biri değildi ve şansımı zorlarsam onu kızdırmaktan başka bir şey başaramazdım. “Ne duydun?”

Masasının karşı tarafına oturup ellerini kavuşturdu. “Dün gece bir çift haydut genç bir öğrenciyi soymaya kalkışmış. Şanslarına bula bula geleceğin Taborlin ini bulmuşlar. Öğrenci üzerlerine yıldırım ve ateş salmış. Birini kör edip diğerine öyle müthiş bir darbe indirmiş ki adam hâlâ kendine gelememiş.”

Aldığım bilgiyi sindirirken bir süre sessizce oturdum. Daha bir saat önce bu haberi sevinçle karşılardım. Fakat artık dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tabii diğer işimin ivediliğine rağmen beni daha yakından ilgilendiren bu mesele hakkında biraz daha bilgi alma fırsatını geri tepemezdim. “Beni sadece soymaya çalışmadılar,” dedim.

Devi güldü. “Onun sen olduğundan emindim! Öğrencinin sadece kızıl saçlı olduğunu biliyorlardı, ama bu kadarı bana yetti de arttı bile.”

“Sahiden de birini kör mü etmişim?” diye sordum. “Ve diğeri hâlâ baygın mıymış?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Devi. “Biz tekinsizlerin arasında haberler çabuk yayılır, ama bunların çoğu dedikodudan ibarettir.”

Yeni bir plan yapmaya başlamıştım bile. “Sen de biraz dedikodu yaymaya ne dersin?” diye sordum.

“Duruma göre değişir,” karşılığını verdi, hınzırca tebessüm ederek. “Söyleyeceklerim çok mu heyecanlı?”

“Adımı ver,” dedim. “Bırak bahsi geçen öğrencinin kim olduğunu herkes bilsin. Öfkeden kudurduğumu ve peşime düşecek başkaları olursa onları öldüreceğimi söyle. Onları, onları tutanı, aracıları, ailelerini, köpeklerini, her şeylerini öldüreceğimi anlat.”

Devinin neşe dolu yüzü biraz asıldı. “Bu kadarı da biraz fazla değil mi? Kesene düşkün olduğunu biliyorum,” deyip bana muzip bir bakış attı. “Zaten onda benim de yatırımım var. Ama hiç…”

“Adamlar basit birer soyguncu değildi,” dedim. “Beni öldürmek için tutulmuşlardı.” Devi bana kuşkulu gözlerle baktı. Gömleğimin kenarını kaldırarak sargımı açığa çıkardım. “Ciddiyim. Ellerinden kaçmadan önce birinin açtığı yarayı gösterebilirim.”

Devi kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. “Pekala, göster bakalım.”

Önce tereddüde kapıldıysam da ondan bulunacağım ricalar olduğu için suyuna gideyim dedim. Gömleğimi çıkarıp masanın üstüne koydum.

“Bu sargı leş gibi,” dedi Devi, hakarete uğramış gibi. “At şunu.” Odanın arkasındaki bir dolaba kadar gidip bir hekim çantası ve leğenle geri geldi. Ellerini yıkadıktan sonra gövdeme dikkatle baktı. “Dikiş bile attırmadın mı?” diye hayretle sordu.

“Çok meşguldüm,” dedim. “Canımı kurtarmak için bütün gece kaçıp saklanmakla uğraştım.”

Bana aldırış etmeden yaramı temizlemeye başladı. Gösterdiği beceriye bakarak eskiden Revir’de eğitim gördüğünü anladım. “Kirli ama fazla derin değil,” dedi. “Hattâ bazı yerlerde derinin altına girmiyor bile.” Ayağa kalkıp çantasından birkaç şey çıkardı. “Yine de dikişe ihtiyacın var.”

“Kendim de yapardım,” dedim, “ama…”

“… ama yaram doğru düzgün temizlemekle bile uğraşmayacak kadar aptalsın,” diye cümlemi tamamladı. “Bu şey mikrop kapsın da gör gününü.”

Temizleme işini bitirip ellerini tekrar yıkadı. “Bil ki bunu sadece hoş çocuklara, akli dengesi bozuklara ve bana borçlu olanlara karşı zaalım olduğundan yapıyorum. Bir anlamda yatırımımı koruyorum.” “Peki hanımefendi.” Yaraya antiseptik tatbik ederken nefesimi tuttum.

“Kanın akmaz sanıyordum,” dedi Devi, işine devam ederken. “Bir efsane daha boş çıktı.”

“Efsane demişken…” Mümkün olduğunca az hareket ederek elimi seyahat heybeme daldırdım ve içinden bir kitap çıkarıp masaya bıraktım. *"Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışlarım* geri getirdim. Haklıymışsın, kabartmalar çok güzelmiş.”

“Seveceğini biliyordum.” Devi yaramı dikmeye başlarken kısa bir suskunluk yaşandı. Tekrar konuştuğunda sesindeki muzip ton büyük ölçüde kaybolmuştu. “O adamlar *sahiden* seni öldürmek için mi tutulmuşlardı, Kvothe?”

Kafa salladım. “Yanlarında bir arama pusulası ve birkaç tel saçım vardı. Kızıl saçlı olduğumu o sayede biliyorlardı.”

“Tanrı aşkına, Kilvin duysa deliye dönerdi.” Başını iki yana salladı. “Sırf gözünü korkutmak için tutulmadıklarından emin misin? Belki de seni biraz pataklayıp diline hakim olmam tembihleyeceklerdi.” Dikişe ara verip yüzüme baktı. “Heffron ile adamlarından para alacak kadar budalalık etmedin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Benim için tek tefeci sensin, Devi.” Gülümsedim. “Zaten buraya bu yüzden…”

"Ben de benimle arkadaşlık etmeye geldiğini sanıyordum,” dedi tekrar işine dönerek. Sesinde belli belirsiz bir asabiyet sezer gibi oldum. “Bırak da önce bunu bitireyim.”

Devi’nin söylediklerini değerlendirdim. Uzun boylu adam, “Bir an önce halledelim,” demişti, fakat bu pek çok anlama gelebilirdi. “Beni öldürmeyi amaçlamamış olmaları mümkün,” diye yavaşça itiraf ettim. “Ama yanlarında bıçaklar vardı. Birini dövmek için bıçağa ihtiyaç duymazsın.”

Devi burun kıvırdı. “İnsanların benden aldıkları borçları ödemelerine de ihtiyaç duymam. Ama ödemeleri işime gelir.”

Devi son dikişi de atıp yaramı temiz bir sargı beziyle sararken tekrar düşündüm. Belki de beni dövüp bırakacaklardı. Böylece Ambrose

ismini vermeden beni uyarmış olacaktı. Belki tüm bunlar basit bir korkutma girişiminden ibaretti. İç geçirdim, tabii fazla hareket etmemeye özen göstererek. “Keşke öyle olsaydı, ama hiç sanmıyorum. Sanırım beni öldürmek istiyorlardı. İçimden bir ses öyle söylüyor.” Devi’nin yüz ifadesi iyice ciddileşti. “Madem öyle, istediğin dedikoduları yayacağım,” dedi. “Köpeklerini bile öldürme kısmını es geçebilirim, ama yine de etrafa yaydığım söylentilerden sonra insanlar o tür bir iş almadan önce iki kez düşünecekler.” Hafifçe kıkırdadı. “Aslında dün geceden sonra zaten iki kez düşünüyor olabilirler. Ben üç kez düşünmelerini sağlayacağım.”

“Minnettar kalırım.”

“Sorun değil,” diye geçiştirdi, ayağa kalkıp dizlerini süpürerek. “Bir dostum için ufak bir iyilik yapmış olacağım, hepsi bu.” Ellerini leğende yıkadı, sonra da kayıtsızca gömleğine sildi. “Eh, konuş bakalım,” dedi masasının arkasına geçerek, yüzünde iş yapmaya hazır bir ifadeyle.

“Hızlı bir at satın almak için paraya ihtiyacım var,” dedim. “Kasabadan ayrılıyor musun?” Solgun kaşlarından birini kaldırdı. “Bana hiç de korkak biri gibi gözükmemiştin.”

“Kaçmıyorum,” dedim. “Ama bir yere gitmem lazım. Akşama kadar yüz on kilometre katetmeliyim.”

Devi’nin gözleri kocaman açıldı. “Böyle bir yolu tepebilecek bir atı ucuza bulamazsın," dedi. “Neden bir seyahat kuponu alıp yol boyunca at değiştirmiyorsun? Öylesi hem daha hızlı, hem de daha ucuz olur.”

“Gittiğim yerde at durakları yok da ondan,” dedim. “Nehirden yukarı uzanıp tepelere çıkacağım. Trebon adlı küçük bir kasabaya gidiyorum.”

“Pekala,” dedi Devi. “Ne kadar istiyorsun?”

“Pazarlıkla vakit kaybetmeden hızlı bir at almalıyım. Ayrıca konaklama, yeme içme, belki biraz avanta masrafım da olacak. O yüzden yirmi talent.”

Devi kahkahalara boğuldu, ardından kendini toparlayıp ağzını kapadı. “Hayır. Üzgünüm ama hayır. Senin gibi genç ve yakışıklı erkeklere karşı zaafım olabilir, fakat o kadar da değil.”

“Lavtam sende kalsın,” dedim, enstrüman kutusunu ayağımla ona doğru iterek. “Teminat olarak. Artı bunun içindeki her şey.” Seyahat heybemi masanın üstüne bıraktım.

Devi beni peşinen reddedecekmiş gibi ağzını açtı, sonra omuz silkip çantanın içini karıştırmaya başladı. *Söylem ve Mantık*kitabımı, hemen ardından da sempati el lambamı çıkardı. “Bak sen,” dedi merakla, lambanın düğmesini açıp ışığı duvara doğru tutarak. “Güzelmiş.”

Yüzümü ekşittim. “O olmaz,” dedim. “Onu hiç kimseye vermeyeceğime dair Kilvin’e sözüm var.”

Devi gözümün içine baktı. “Seçme şansın olduğunu da nereden çıkardın?”

“Söz verdim,” diye tekrarladım. Gümüş beceri mızıkamı pelerinimden çıkartıp masadaki *Söylem ile Mantık*’m yanma bıraktım. “Bunların kolay bulunan şeyler olmadıklarını biliyorsun.”

Devi lavtaya, kitaba ve minyatür mızıkaya baktı, ardından uzun ve yavaş bir soluk alıp verdi. “Kvothe, bunun senin için çok önemli olduğunu görebiliyorum, ama böyle bir anlaşma bana hiç de makul gelmiyor. O kadar parayı geri ödeyemezsin. Daha bana borçlu olduğun o dört talenti bile ödeyemedin.”

Sözleri gururumu incitti, çünkü doğru olduklarını biliyordum. Devi biraz daha düşündü ve kafasını daha da katı bir şekilde iki yana salladı. “Hayır, sadece faizi bile... İki ay içinde bana otuz beş talent borçlu olacaksın.”

“Ya da en az onun kadar değerli bir şey,” dedim.

Bana nazikçe tebessüm etti. “Peki bana otuz beş talentlik ne verebilirsin?”

“Arşiv’e erişimini sağlayabilirim.”

Devi dimdik oturdu. Yüzündeki küstahça tebessüm donup kaldı. “Yalan söylüyorsun.”

Başımı sağa sola salladım, “İçeri girmenin başka bir yolu olduğunu öğrendim. Henüz bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama bulacağım.”

“Yani ortada kesin bir şey yok.” Devinin ses tonu şüpheli çıksa da gözlerinde basit bir arzudan fazlası vardı. İfadesi daha ziyade açlığa ya da tutkuya benziyordu. Arşiv’e girmeyi benim kadar çok istediğini görebiliyordum. Belki de benden bile çok.

“Teklifim bu,” dedim. “Paranı sana geri ödeyebilirsem ödeyeceğim. Yok ödeyemezsem Arşiv’e girmenin bir yolunu bulup onu seninle paylaşacağım.”

Devi ihtimalleri hesaplamasına gözlerini tavana dikti. “Bu şeyleri teminat olarak bırakman ve Arşiv’e erişim olasılığı karşılığında sana bir düzine talent borç verebilirim.”

Ayağa kalkıp seyahat heybemi omzuma vurdum. “Korkarım burada pazarlık etmiyoruz,” dedim. “Sadece seni borcun şartlan hakkında bilgilendiriyorum.” Ona özür dilemesine gülümsedim. “Bunu daha en başından açıkça ifade edemediysem beni affet.”

YETMİŞ BİRİNCİ

Garip Bir Çekim

Üç dakika sonra en yakın ahırın kapısından içeri girdim. Yaklaştığımı gören iyi giyimli Cepldimli bir adam beni karşılamak için gülümseyerek öne çıktı. “Ah, genç bayım,” dedi elini uzatarak. “Adım Kaerva. Acaba…”

“Bana bir at lazım,” diyerek elini çarçabuk sıktım. “Sağlıklı, dinç ve iyi beslenmiş bir at. Bugün altı saatlik zorlu yolculuğu kaldırabilecek bir tane.”

“Tabii, tabii,” dedi Kaerva, ellerini ovuşturup kafa sallayarak. “Tanrının izniyle her şey mümkündür. Sizin için seve seve…”

“Dinle,” dedim tekrar sözünü keserek. “Çok acelem var, o yüzden boş lalları geçelim. Ben ilgilenmiyormuş gibi yapmayacağım. Sen de beygirlerine geçit töreni düzenleterek vaktimi boşa harcamayacaksın. Eğer on dakika içinde buradan bir at satın alamazsam gidip başka bir yerden alacağım.” Gözünün içine baktım. *"Lhinsatva?”*

Cealdimli adamın ağzı açık kaldı. “Bayım, at satın almak asla aceleye getirilmemelidir. İnsan kendine on dakikada bir eş seçmez ve yoldayken at, eşten bile daha önemlidir.” Çekingenlikle tebessüm etli. “Tanrı bile…”

Sözünü bir kez daha kestim. “Bugün Tanrı değil ben at satın alıyorum.”

Cealdimli at tüccan durup düşündü. “Peki,” dedi usulca, benden ziyade kendi kendine. *“Lhin,* gelin de elimizdekilere bir bakın.”

Beni ahırdan çıkarıp küçük bir ağıla götürdü. Çitin yakınını işaret etti. “Şu benekli kısrak harika bir hayvandır. Yolculuk için…”

Adamı duymazdan gelerek çitin kenarında boş boş duran yarım düzineden fazla beygiri inceledim. Uzun süreliğine bir at sahibi olmak imkânım ve bunun için sebebim bulunmasa bile iyiyle kötüyü ayırt edebilirdim ve burada gördüklerimin hiçbiri ihtiyacımı karşılamıyordu.

Kumpanyacılar arabalarını çeken atlara muhtaçtırlar. Ailem bu alandaki eğitimimi hiç ihmal etmemişti. Daha sekiz yaşımdayken atları bir bakışta değerlendirebilir olmuştum ki bu, oldukça faydalı bir beceriydi. Uğradığımız kasabalarda yaşayanlar bize sık sık içi geçmiş ya da ömrünün sonlarına yaklaşan beygirleri kakalamaya çalışırlar, hatamızı anlayana kadar oradan kilometrelerce uzaklaşmış olacağımıza güvenirlerdi. Komşusuna hastalıklı ve topal bir at satan insanın başına bir sürü dert açılırdı, fakat pis ve aşağılık Ruhları dolandırmaktan ne zarar gelirdi ki?

Kaşlarımı çatarak adama doğru döndüm. "Kıymetli vaktimin iki dakikasını boşa harcadın. Demek ki hâlâ durumumu anlayabilmiş değilsin. Mümkün olduğunca açık konuşacağım. Bugün zorlu bir yol tepebilecek hızlı bir at istiyorum. Bunun karşılığında hiç pazarlık etmeden eline tıkır tıkır para sayacağım." İçi dolu kesemi kaldırıp sallarken, adamın hakiki Cealdim gümüşünün şıkırtısını tanıyabileceğini biliyordum.

"Bana satacağın at yolda nal düşürür, topallar ya da gölgelerden bile ürkmeye başlarsa büyük bir fırsatı kaçıracağım. Geri alamayacağım bir fırsatı. Bu olursa geri gelip paramı iade etmeni istemeyeceğim. İnzibata şikayette de bulunmayacağım. Hemen bu gece yürüyerek Imre'ye döneceğim ve evini ateşe vereceğim. Sonra sen geceliğinin ve kukuletanın içinde dışarı fırladığında seni öldüreceğim ve pişirip yiyeceğim. Hemen oracıkta, komşularının gözü önünde."

Adama son derece ciddi bir bakış attı, "işte teklifim bu, Kaerva. Beğenmediysen söyle de başka yere gideyim. Yoksa bu miskin mahlukatlan bırakıp bana gerçek bir at göster."

Dehşetten çok hayrete düşen kısa boylu adam bana bakakaldı. Durumu tam mânasıyla idrak etmeye başladığını görebiliyordum. Herhalde benim zengin bir soylu çocuğu ya da kafayı üşütmüş bir zırdeli olduğumu düşünüyordu. Belki ikisi birden.

"Pekala," dedi sesindeki sahte samimiyeti bırakarak. "Zorlu bir yolculuk derken ne kadar zorlu demek istiyorsunuz?"

“Çok zorlu,” dedim. “Bugün nereden baksan yüz on kilometre katetmem gerekiyor. Üstelik toprak yollardan gideceğim.”

“Eyere ve kolana da ihtiyacınız olacak mı?"

Kafa salladım. “Süslü püslü bir şey istemem. Yeni de olmasın.” Kaerva derin bir nefes aldı. “Peki. Ne kadar paranız var?”

Başımı iki yana sallayarak sertçe gülümsedim. “Atı göster ve ücretini söyle. Bir Vaulder hiç fena olmaz. Yeteri kadar enerjik bir hayvansa biraz asi olmasına itiraz etmem. İyi bir Vaulder kırması ya da bir Khersh binek atı bile işimi görür.”

Kaerva kafa salladı ve beni ahırın geniş kapısından içeri soktu. “Elimde bir Khersh var. Hem de safkan.” Seyislerden birine el etti. “Hemen siyah kısrağı getir.” Oğlan koşa koşa gitti.

Ahırcı bana doğru döndü. “Harika bir hayvan. Satın almadan önce emin olmak için onu biraz gezdirdim. Bir kilometreyi hiç zorlanmadan dörtnala koştu. Binmesi de çok rahattı. Siz lord hazretlerine doğruyu söylüyorum.”

Kafa salladım; safkan bir Khersh atı tam bana göreydi. Fakat efsanevi bir güce sahip bu atların fiyatı da ona göre yüksek olurdu. İyi eğitimli bir Khersh bineği en azından bir düzine talent ederdi. “Ne kadar istiyorsun?”

“İki mark,” dedi ahırcı, sesinde en ufak bir özür ya da yaltaklanma olmadan.

Tehlu aşkına, adam yirmi talent istiyordu. Atın o kadar etmesi için nallarının gümüşten olması gerekirdi. “Uzun uzun pazarlık edecek havamda değilim, Kaerva,” diye kestirip attım.

“O konuda beni yeterince bilgilendirdiniz, Lordum,” dedi. “Size ederini söylüyorum. İşte, kendiniz görün.”

Seyis oğlan tam o sırada canavar gibi bir atı içeri soktu. Burnundan kuyruk ucuna kadar simsiyah olan mağrur başlı hayvan, en az on sekiz karış yüksekliğindeydi. “Koşmayı çok sever,” dedi Kaerva, sesinde hakiki bir sevgiyle. Elini atın düzgün siyah boynunda gezdirdi. “Şu

renge bir bakın. Bir tane gri kıl yok. Bu bile yirmi talent etmesine yeter.”

“Rengi umurumda değil,” dedim dalgın bir edayla, atta yara veya yaşlılık belirtileri ararken. Hiçbir şey yoktu. Hayvan parlak, genç ve güçlüydü. “Bana tek gereken şey sürat.”

“Anlıyorum,” dedi adam özür dilercesine. “Ama rengi göz ardı edemeyiz. Bir iki dönü bekleyecek olursam genç bir lord sırf görünümü için onu satın alacaktır.”

Dediğinin doğru olduğunu biliyordum. “Bir adı var mı?” diye sordum, simsiyah hayvana yavaşça yaklaşırken. Bana alışması için ona elimi koklattım. Pazarlık aceleye getirilebilir, fakat aynı şey bir atla yakınlaşmak konusunda geçerli değildir. Sadece ahmaklar, genç ve asi bir Khersh atında ilk izlenim bırakmak için acele ederler.

“Cevap verdiği bir isim bulamadık,” dedi ahırcı.

“Adın ne, oğlum?” diye sesime alışabilmesi için nazikçe sordum, îri ve zeki bakışlı gözlerinden birini üzerimde tutarak elimi hafifçe kokladı. Geri çekilmedi, ama kendini rahat hissetmediği de belliydi. Daha da yaklaşırken sesimin onu gevşeteceğini umarak konuşmayı sürdürdüm. “Güzel bir adı hak ediyorsun. Kendini akıllı zanneden bir lord bozuntusunun sana Geceyarısı ya da Kurum gibi bir isim vermesini hiç istemem.”

Atın yanma iyice sokulup bir elimi boynuna koydum. Derisinin altındaki kaslar seğirdiyse de hayvan geri kaçmadı. Gücü kadar mizacından da emin olmam gerekiyordu. Ürkek bir atın sırtından düşme tehlikesini göze alamazdım. “Yarım akıllı biri kulağa hoş gelmese bile sana Katran ya da Zift demeye kalkabilir. Veya Arduvaz. Tanrı korusun, Siyahi gibi bir isim bile alabilirsin; bu senin gibi bir prense hiç yakışmaz.”

Babam yeni atlarla hep böyle sakinleştirici bir ses tonuyla uzun uzun konuşurdu. Hayvanın boynunu okşarken aklıma ne gelirse söylemeyi sürdürdüm. “Uzun bir soydan geliyorsun. Güzel bir isim alasın ki

insanlar senin sıradan bir at olduğunu sanmasınlar. Önceki sahibin Cealdimli miydi?" diye sordu. "Ve *vanaloi. Tu teriam keta. Palan te?"*

Atın bu tanıdık dil karşısında biraz gevşediğini sezdim. Dikkatle incelemeyi sürdürerek diğer tarafına geçtim ve onu varlığıma alıştırmaya çalıştım. "Tu *Ketha?"* diye sordum. *Kömür müsün? "Tu mahne?" Gölge mis in?*

Alacakaranlık demek istiyordum, fakat sözcüğün Siaruca'daki karşılığı bir türlü aklıma gelmedi. Yine de durmayıp kafadan bir şeyler attım. Bunu yaparken de çatlak veya kınk olup olmadıklarını anlamak için atın toynaklarını inceledim. *"Tu Keth-Selhan?" İlk Gece* inisin?

Koca siyah at başını eğip bana burnunu sürttü. "Hoşuna gitti, değil mi?" dedim gülerek. Aslında pelerinimin ceplerinden birine tıkıştırdığım kurutulmuş elmanın kokusunu aldığını biliyordum. Ama önemli olan artık beni kendine yabancı hissetmemesiydi. Yiyecek istemek için beni dürtecek kadar kendini rahat hissediyorsa, bir günlük zorlu yolculukta yeteri kadar iyi geçinebilirdik.

"Keth-Selhan adı ona uydu galiba," dedim, tekrar Kaerva'ya doğru dönerek. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kaerva'nın biraz telaşlı bir hali vardı. "Sağ tarafından yaklaşılmasını pek sevmez."

"Ne kadar sevmez?"

"Birazcık. Herhalde o taraftan biraz ürküyor da, ama henüz öyle bir şey görmedim."

"Nasıl eğitildi? Yakın yularla mı, yoksa kumpanyacı usulü mü?"

"Yakın."

"Peki. Benimle anlaşman için bir dakikan kaldı. Bu iyi bir hayvan, ama onun için yirmi talent ödeyecek değilim." Kati bir sesle konuşmama rağmen kalbimde hiç umut yoktu. Karşımdaki harikulade bir hayvandı ve rengi sebebiyle en az yirmi talent ederdi. Yine de denemeden geçmeyip fiyatı on dokuz talente indirmesi için adamı ikna etmeye çalışacaktım. Bunu başarabilirsem en azından Trebon'a

vardığım zaman karnımı doyuracak ve oda tutacak kadar param kalırdı.

“Pekala,” dedi Kaerva. “On altı.”

Bu beklenmedik indirim karşısında ağzımın bir karış açık kalmasını önleyen tek şey yıllarca aldığım sahne eğitimim oldu. “On beş,” dedim, kızmış gibi yaparak. “Ve buna eyer, kolan ve birkaç torba yulaf da dahil.” Daha şimdiden anlaşma sağlanmış gibi kesemden paraları çıkarmaya koyuldum.

Kaerva inanılmaz biçimde kafa sallayarak seyislerden birini eyer ve kolan getirmesi için yolladı.

Ben parayı Kaerva’nın avucuna sayarken yardımcısı koca siyah atı eyerledi. Cealdimli ahırcı her nedense benimle göz göze gelmekten kaçmıyordu.

Atları bu kadar iyi bilmeseydim dolandırıldığımı düşünürdüm. Belki de at çalıntıydı veya adamın acilen paraya ihtiyacı vardı.

Sebep ne olursa olsun umrumda değildi. Artık şansımın biraz açılma vakti gelmişti. En iyisi de Trebon a vardığım zaman atı satıp ufak bir kâr elde edebilecek olmamdı. Zaten zararına bile olsa onu bir an önce satmam gerekiyordu. Böyle bir atın ahır, beslenme ve tımar giderleri bana günde bir peniye patlardı. Ona uzun süre sahip olmam mümkün değildi.

Seyahat heybemi bir eyer çantasına tutturdum. Kolanı ve üzengileri kontrol ettim, ardından Keth-Selhan’ınsırtına çıktım. Yola koyulmak için benim kadar sabırsızlanan hayvan biraz sağa kaçtı. Dizginleri şaklatmamla beraber oradan hızla ayrıldık.

Atlarla ilgili çoğu sorun doğrudan atın kendisinden kaynaklanmaz. Atlar genellikle binicilerinin cehaletinden zarar görürler. Sahipleri onları doğru düzgün nallamazlar, yeteri kadar beslemezler, sonra da kendilerine topal ve içi geçmiş bir hayvan satılarak dolandırıldıklarından yakınırlar.

Ben atlardan iyi anlardım. Ebeveynim onlara binmeyi ve bakmayı bana öğretmişti. Asıl tecrübem binmekten ziyade çekmek için yetiştirilen daha hantal hayvanlar üzerine de olsa, gerektiği zaman süratle yol almayı iyi bilirdim.

Acelesi olan pek çok binici atını kısa zamanda çok yorar. Daha yolun başında hayvanı dörtnala koşturur, sonra da bir saate kalmadan atı topal ya da yarı baygın halde bulur. Bu tam bir ahmaklıktır. Sadece katıksız bir piç kurusu hayvanına bu şekilde muamele eder.

Ama açık konuşmak gerekirse Trebon'a daha kısa sürede varacağımı bilsem Keth-Selhan'ı öldüresiye koşturturdum. Piçlik yapmaktan çekinmediğim bazı zamanlar vardır. Bu da o zamanlardan biriydi. Chandrialılar ve onların ailemi neden öldürdükleri hakkında daha çok bilgi toplayabilmek için bir değil bir düzine atı bile öldürmeye razıydım.

Lâkin öyle yapmanın bana bir faydası dokunmazdı. Beni Trebon'a ölü değil sadece canlı bir at götürebilirdi.

İşte bu yüzden Keth-Selhan'ı alıştırmak amacıyla önce yürüme temposunda ilerlettim. Muhtemelen sabırsızlığımı sezdiği için daha hızlı gitmeye hevesliydi ve yolum sadece birkaç kilometre olsaydı buna karşı çıkmazdım. Fakat ona en az seksen, belki de yüz on kilometre boyunca ihtiyaç duyacaktım ve bu durum sabır gerektiriyordu. Koşmasını önlemek için bir iki kez dizginlerine asılmam gerekti.

İki kilometre sonra onu hafiften tırısa kaldırdım. Hareketleri bir Khersh atı için bile son derece yumuşaktı, fakat nasıl bir hayvana binerseniz binin tırıs gitmek binici için çok sarsıcıdır. Kısa zaman içinde gövdemdeki yeni dikişler zorlanmaya başladı. O şekilde bir kilometre daha gittikten sonra tempoyu eşkine yükselttim. Ne zaman ki Imre'den beş altı kilometre kadar uzaklaştık ve karşımızda dümdüz bir yol bulduk, işte o zaman atımı dörtnala koşturmaya başladım.

Nihayet gönlünce koşma fırsatı yakalayan Keth-Selhan ok gibi fırladı. Güneş sabah çiyini daha yeni yeni buharlaştırıyordu. Biz yanlarından fırtına gibi geçip giderken, tarlalardaki buğday ve arpayı

hasat eden çiftçiler başlarını kaldırıp bize bakıyorlardı. Keth-Selhan hızlıydı; o kadar hızlıydı ki pelerinim bir bayrak gibi rüzgarda dalgalanıyordu. Dramatik bir görünüm sergilediğimi bilmeme rağmen boynumdaki baskıdan kısa sürede rahatsız oldum ve pelerinimi çıkarıp bir eyer çantasına soktum.

Bir koruluktan geçerken Selhan'ı yeniden tırısa geçirdim. Böylece hem onu biraz dinlendirdim, hem de bir virajı hızla dönüp de devrik bir ağaca veya yavaş giden bir arabaya çarpma riskini ortadan kaldırdım. Koruluktan bir çayıra çıkınca ve yol apaçık görünür hale gelince onu kendi haline bıraktım ve yine rüzgar gibi gitmeye başladık.

Bu şekilde bir buçuk saat daha ilerledik. Selhan artık terliyor ve hızla nefes alıp veriyordu. Yine de durumu benimkinden iyiydi. Bacaklarım tamamen uyuşmuştu. Genç ve zinde olmama rağmen yıllardır bir eyere oturmamıştım. At binmek yürümekten daha farklı kaslar gerektirir ve dörtnala gitmek en az koşmak kadar yorucudur, tabii atınızın her kilometreyi iki kat zorlanarak aşmasına razı değilseniz.

Lafı fazla uzatmayayım; bir sonraki koruluğu memnuniyetle karşıladım. İkimize de hak edilmiş bir mola sağlamak için eyerden atlayıp yürümeye başladım. Elmalarımdan birini ortadan ikiye kesip büyük parçayı atıma verdim. Kırk, kırk beş kilometre kadar aştığımızı tahmin ediyordum. Üstelik güneş daha tepeye varmamıştı bile.

"İşin kolay kısmı geride kaldı," dedim Selhan'ınboynunu sevgiyle okşayarak. "Tanrım, ne kadar güzelsin. Bir bu kadar daha rahatlıkla koşabilirsin, öyle değil mı?"

On dakika yürüdükten sonra şans eseri üzerinden tahta bir köprünün geçtiği küçük bir dereye rastladık. Orada birkaç dakika durup atımın su içmesine izin verdim, sonra aşırıya kaçmadan önce onu çekerek dereden uzaklaştırdım.

Ardından tekrar sırtına bindim ve yavaş aşamalarla hızını arttırıp sonunda onu yeniden dörtnala koşturdum. Hayvanın boynuna yaslanırken bacaklarım sızım sızım sızlıyordu. Selhan kulaklarımın

yanından durmaksızın esip geçen rüzgara toynaklarıyla tempo tutar gibiydi.

İlk engelimizle bir saat sonra, geniş bir akıntıyı aşmamız gerektiğinde karşılaştık. Aslında ortada bir tehlike yoktu, fakat eşyalarımın ıslanması riskine girmemek için eyeri çıkartıp her şeyi karşı tarafa bizzat taşımam gerekti. İslak bir koşum takımıyla atıma saatlerce binemezdim.

Akıntının karşı tarafında Selhan'ı battaniyemle kurulayıp tekrar eyerledim. Tüm bunlar yarım saat sürdü ve atım dinlenmiş bir haldeyken üşümüş bir hale düştü. Bu yüzden onu yavaş bir yürüyüşün ardından önce tırısa, sonra da eşkine geçirmem gerekti. Akıntı bana toplamda bir saat kaybettirdi. Bir tanesiyle daha karşılaşırsak soğuğun Selhan'ınkaslarına işleyebileceğinden korkuyordum. Böyle bir şey olursa Jehlu bile onu dörtnala koşturtamazdı.

Bir saat sonra tesadüfen yan yana inşa edilmiş bir kilise ile tavernadan ibaret gözüken küçük bir köye ulaştım. Orada Selhan'ınbir yalaktan su içmesine yetecek kadar durakladım. Ben de bu vakti bacaklarımdaki uyuşukluğu gidermek için gezinerek ve kaygıyla güneşe bakarak geçirdim.

Köyün ardından tarlalar ve çiftlikler giderek seyreldi. Ağaçlar daha kalın ve sık bir hal aldı. Daralan yol iyi durumda değildi; yer yer taşlıktı ve bazı kısımları heyelanlar sonucu yok olmuştu. Buna bağlı olarak biz de süratimizi azalttık. Ama doğrusunu söylemek gerekirse zaten ne benim ne de Selhan'ındörtnala gidecek halimiz kalmıştı.

Sonunda yoldan geçen başka bir akıntıyla karşılaştık. Derenin en derin yeri otuz santimi geçmiyordu. Suyun keskin ve pis kokusuna bakarak akıntının yukarısında bir tabakhane veya rafineri olduğunu tahmin ettim. Köprü falan bulunmadığı için Keth-Selhan'ı yavaşça sudan geçirmem gerekiyordu. Atım toynaklarını derenin taşlık dibine dikkatle basarken uzun bir yürüyüşün ardından ayaklarımızı suda dinlendirdiğimizde olduğu gibi güzel bir şey hissedip hissetmediğini merak ettim.

Dere bizi fazla yavaşlatmadı, fakat sonraki yarım saat boyunca dolambaçlı bir yatağa sahip olan akıntıdan üç kere daha geçmemiz gerekti. Akıntı hiçbir noktada elli santimden daha derin olmadığı için bu durum sorundan çok zahmet teşkil ediyordu. Suyu her geçişimizde o pis koku daha da artıyordu. Çözücüler ve asitler. Kokunun kaynağı bir rafineri değilse bile bir madendi. Su içmeye kalkışacak olursa başını hemen geri çekmek için ellerimi Selhan'ındizginlerinden ayırmadım, fakat atım o kadar aptal değildi.

Uzun bir eşkinin ardından bir tepeyi tırmanıp küçük ve çim kaplı bir vadinin dibindeki dörtyol ağzına tepeden baktık. Dörtyol ağzındaki tabelanın hemen altında bir tenekeci duruyordu. Adamın iki eşeğinden birinin sırtında öyle çok heybe ve bohça yüklüydü ki hayvanın her an devrilecekmiş gibi bir hali vardı. Diğeriyse şüphe uyandıracak denli yüksüzdü. Yanında küçük bir alev edevat dağı olan bu eşek toprak patikanın yanında durmuş, sakin sakin otluyordu.

Yol kenarına koyduğu küçük bir taburede oturmakta olan tenekecinin morali bozuk gibiydi. Beni tepeden inerken görünce yüz ifadesi şenleniverdi.

Yaklaşırken tabelayı okudum. Kuzeyde Trebon, güneyde Temfalls bulunuyordu. Adamla aramdaki mesafeyi epey kapatınca atımı durdurdum. Biraz dinlenmek hem bana hem de Keth-Selhan'a iyi gelirdi. Ayrıca bir tenekeciye kaba davranacak kadar acelem yoktu. Hem de hiç. Başka hiçbir işe yaramasa bile adam en azından Trebon'la aramda ne kadar kaldığını söyleyebilirdi.

"Selamlar!" dedi tenekeci, bir eliyle gözlerini gölgeleyip bana bakarak. "Sende bir şey isteyen bir delikanlının yüzü var." Saçları dökülmekte olan yaşlıca adamın yuvarlak, dostane bir suratı vardı.

Bir kahkaha attım. "Aslında pek çok şey istiyorum, tenekeci, ama onlardan birini bile sende bulabileceğimden kuşkuluyum."

Adam bana sıcak bir ifadeyle tebessüm etti. "Hadi ama, bu kadar peşin hükümlü..." Durup beni düşünceli bakışlarla süzdü. Tekrar göz göze geldiğimizde yüz ifadesi hâlâ sevecen olsa bile öncekinden daha

ciddiydi. “Dinle, seninle açık konuşacağım, evlat. Zavallı eşeğim ön toynağından yaralandı ve yükünü taşıyamıyor. Yardım alana kadar buradan ayrılamam.”

“Normalde hiçbir şey sana yardım etmek kadar beni mutlu edemez, tenekeci,” dedim. “Ama Trebon’a en kısa zamanda ulaşmam lazım.”

“O hiç sorun değil.” Başıyla kuzeydeki bir tepeyi işaret etti. “Kasaba sadece bir kilometre ötede. Rüzgar kuzeyden esseydi havadaki duman kokusunu alabilirdin.”

Adamın işaret ettiği tarafa baktım ve tepenin arkasından yükselen baca dumanlarını gördüm. Yüreğime su serpildi. Başarmıştım. Üstelik henüz öğleyi sadece bir saat geçiyordu.

Tenekeci sözlerini sürdürdü. “Evesdown Limanına bir an önce varmam gerekiyor.” Başıyla bu sefer güneyi işaret etti. “Nehirden aşağı gidecek bir gemiyle anlaştım. Geç kalmak hiç işime gelmez.”

Atıma manalı bir bakış attı. “Ama eşyalarımı taşıması için bir yük hayvanına ihtiyacım var.”

Şansım yaver gidiyordu. Selhan iyi bir attı, fakat Trebon’a vardıktan sonra zaten kısıtlı olan kaynaklarımı tüketmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Yine de onu satmaya hevesli gözükmemeliydim. “Bu hiç de yük taşıyacak cinsten bir at değil,” dedim Keth-Selhan’ınboynunu sıvazlayarak. “Kendisi safkan bir Khersh atıdır ve ömrümde bunun gibisini görmedim.”

Tenekeci onu kuşkulu gözlerle süzdü. “Bitkin bir hali var,” dedi adam. “Bir kilometre daha koşamaz.”

Eyerden hızla indim. Uyuşmuş haldeki bacaklanm neredeyse ağırlığımı taşıyamıyordu. “Ona hakkını ver, tenekeci. Ta Imre’den buraya kadar geldi.”

Tenekeci kıkırdadı. “İyi bir yalancısın, evlat, ama nerede durman gerektiğini bilmiyorsun. Yem fazla büyük olursa balık oltaya gelmez.”

Dehşete düşmüş gibi yapmama gerek yoktu. “Kendimi doğru düzgün tanıştırmadığım için kusura bakma.” Elimi uzattım. “Adım Kvothe. Bir kumpanyacı ve bir Edema Ruhum. En çaresiz anımda bile bir tenekeciye yalan söylemem.”

Adam elimi sıktı. “Şey,” dedi biraz şaşkın bir halde, “senden ve ailenden tüm kalbimle özür dilerim. Sizden birini yolda tek başına görmek pek de kolay değildir.” Ata alıcı gözle baktı. “Imre’den mi geldiğini söylüyorsun?" Kafa salladım. “Orası ne kadar uzaklıkta? Neredeyse yüz kilometre mi? Uzun bir yol...” Bana bilgiç bir ifadeyle tebessüm etti. “Bacakların ne alemde?”

Ben de ona sırıtarak karşılık verdim. “Tekrar kendi ayaklarım üzerinde durduğuma çok sevindiğimi söyleyebilirim. Atım sanırım yirmi kilometre daha gidebilir, ama aynı şey benim için geçerli değil.” Tenekeci atı tekrar gözden geçirdi ve uzun bir iç geçirdi. “Neyse, dediğim gibi beni zor bir anımda yakaladın. Onun için ne kadar istiyorsun?”

“Eh,” dedim, “Keth-Selhan safkan bir Khersh atı ve itiraf etmelisin ki harika bir renge sahip. Böyle baştan aşağı simsiyah bir at kolay bulunmaz. Tek bir kılı bile...”

Tenekeci bir kahkaha attı. “Sözümü geri alıyorum,” dedim. “Sen berbat bir yalancısın.”

“Neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum,” dedim biraz asabice.

Tenekeci bana tuhaf tuhaf baktı. “Tek bir kılının siyah olmadığı doğru.” Kafasıyla Selhan’ınsağrısını işaret etti. “Ama baştan aşağı siyahsa ben de Ören Velciter’ım.”

Dönüp bakınca atımın arka sol bacağının dizinin yarısına kadar sanki çorap giymiş gibi beyaz olduğunu gördüm. Afallamış bir halde yanma gidip daha yakından bakmak için eğildim. Aslında bacağının o bölgesi bembeyaz değil, daha ziyade solgun bir griydi. Burnuma

yolculuğumuzun son ayağında içinden geçtiğimiz deredeki çözücülerin kokusu çalındı.

"Vay köpoğlusu," dedim hayretler içinde. "Bana boyalı bir at satmış."

"Adından anlamadın mı?" diye kıkırdayarak sordu tenekeci. "*Keth-Selhan*? Tanrı aşkına be evlat, biri seninle fena kafa bulmuş."

"Adı alacakaranlık anlamına geliyor," dedim.

Tenekeci başını iki yana salladı. "Siarucan pek iyi değilmiş. *Ket-Selem* 'ilk-gece' anlamına gelir. *Selharı* ise 'çorap' demektir. Atının adı Tek Çorap."

Ata bir isim seçtiğimde at tüccarının tepkisini anımsadım. Kaygılı gözükmesine şaşmamak gerekirdi. Tabii o kadar çabuk ve kolayca fiyat kırdığına da. Küçük sırrını anladığımı sanmıştı.

Tenekeci yüz ifademe gülerek sırtımı sıvazladı. "Üzülme be çocuk. Böyle şeyler hepimizin başına gelir." Arkasına dönüp heybelerini eşelemeye başladı. "Sanırım bende hoşuna gidecek bir şey var." Bana doğru döndü ve odunu andıran siyah ve eğri büğrü bir şey uzattı.

Nesneyi adamdan alıp inceledim. Ağır ve soğuktu. "Bir parça mucur demiri mi?" diye sordum. "Yoksa sihirli fasulyen kalmadı mı?"

Tenekeci diğer elinde bir iğne tutuyordu. İğneyi nesneye bir karış yaklaştırıp serbest bıraktı. İğne yere düşeceğine siyah demirin düzgün yüzeyine yapıştı.

Nesneye hayran gözlerle bakakaldım. "Bir mıknatıs taşı ha? Bunu daha önce hiç görmemiştim."

"Teknik olarak bir Trebon taşı," dedi gülümseyerek. "Ne de olsa bu civardan çıkartıldı. Imre taraflarında böyle şeylere ilgi duyan bir sürü insan olsa gerek."

Dalgın bir ifadeyle kafa sallayarak mıknatıs taşını ellerimde çevirdim. Küçüklüğümden beri böyle bir şeyi görmek istemiştim. İğneyi mıknatıstan ayırırken düzgün siyah metalle arasındaki garip çekimi

hissettim. Ona hayran kalmıştım. Elimde bir parça yıldız demiri tutuyordum. “Sence ne kadar eder?” diye sordum.

Tenekeci bir müddet düşündü. “Eh, şu anki değeri saikan bir Khersh yük atı kadar olsa gerek.”

Mıknatısı biraz daha çevirdim ve iğneyi tekrar bırakıp metale geri yapışmasını izledim. “Sorun şu ki, tenekeci, bu atı satın alabilmek için tehlikeli bir kadından borç aldım. Bunu iyi bir fiyattan satamazsam başım belaya girecek.”

Adam kafa salladı. “O boyuttaki bir gök demiri için on sekiz talentten daha az alırsan enayilik edersin. Onu kuyumculara ya da böyle şeylerin koleksiyonunu yapan zenginlere satabilirsin.” Burnunun yanını sıvazladı. “Ama Üniversite’ye uğrarsan daha da çok kazanırsın. Zahiriyeciler mıknatıs taşlarına bayılırlar. Simyacılar da. Yağlı birini bulursan elindekini epey yüksek bir fiyattan okutabilirsin.”

Bu iyi bir alışverişti. Manet bana mıknatıs taşlarının az bulunur ve hayli değerli olduğunu öğretmişti. Sadece galvanik özelliklerinden değil, aynı zamanda bunun gibi gök demirlerinin içinde nadir metallerin de bulunabileceğinden. Elimi uzattım. “Öyleyse anlaştık.” Ciddiyetle el sıkıştık. Sonrasında tenekeci tam dizginleri tutacakken sordum: “Peki kolan ve eyer için ne vereceksin?”

Pazarlığı uzatmamın tenekeciyi gücendireceğinden biraz çekiniyordum, fakat adam hınzırca tebessüm etmekle yetindi. “Akıllı çocukmuşsun,” diyerek kıkırdadı. “Biraz daha fazlası için zorlayan insanları severim. Peki ne istersin? Çok güzel bir yün battaniyem var. Ya da biraz ipe ne dersin?” Eşekteki heybelerin birinden bir kangal ip çıkardı. “Yanında ip bulundurmanda daima fayda vardır. Ah, buna ne demeli?” Elinde bir şişeyle bana doğru dönüp göz kırptı. “Enfes bir Aven meyve likörüm var. Atının koşum takımına karşılık üçünü de sana veririm.”

“Yedek bir battaniye işime yarar,” diye itiraf ettim. Sonra aklıma bir fikir geldi. “Bana uygun giysilerin var mı? Son zamanlarda çok sık gömlek değiştirir oldum.”

Yaşlı adam ellerinde ip ve şarap şişesiyle biraz duraksadı, ardından da omuz silkip heybelerini eşelemeye geri döndü.

“Bu civarlarda bir düğün duydun mu?” diye sordum. Tenekeciler etraflarında olup bitenlerden daima haberdardırlar.

“Mauthen düğününü mü diyorsun?” Bohçalarından birinin ağzını bağlayıp bir başkasına geçti. “Maalesef kaçırdın. Dün yapıldı.”

Adamın sakin ses tonu karşısında kalbim düğümlendi. Bölgede bir katliam olsaydı tenekeci mutlaka bilirdi. Ansızın boş bir dedikodu yüzünden bir sürü borca girdiğime ve onca yol teptiğime dair korkunç bir duyguya kapıldım. “Orada mıydm? Tuhaf bir şeyler oldu mu?”

“İşte!” Tenekeci ev yapımı sade bir gri gömlekle bana doğru döndü. “Korkarım pek de matah değil, ama yeni. Şey, yeni gibi.” Uyup uymayacağını kontrol etmek için gömleği üstüme tuttu.

“Düğün?” diye sordum.

“Ne? Ah, hayır. Orada değildim. Ama duyduğum kadarıyla epey büyük bir olaymış. Mauthen tek kızını dillere destan bir düğünle evlendirmiş. Hazırlıkları aylarca sürmüş.”

“Demek tuhaf bir olay duymadın?” diye artan bir kaygıyla sordum.

Adam çaresizce omuz silkti. “Dediğim gibi, orada değildim. Son birkaç gündür demirhanenin oralardaydım,” diyerek başıyla batıdan tarafı işaret etti. “Tepelerdeki ahaliyle takas yapıyordum.” Ansızın bir şey hatırlamış gibi başının yanma hafifçe vurdu. “Bak aklıma ne geldi. Tepelerin orada ev yapımı bir içki buldum.” Çantalarını tekrar karıştırıp düz, kalın bir şişe çıkardı. “Likör istemiyorsan belki daha güçlü bir şey?..”

Başımı iki yana sallayacak oldum, ama sonra alkol oranı yüksek bir içkiyle o akşam yaramı temizleyebileceğimi düşündüm. “Olabilir,” dedim. “Tabii teklifin geri kalanına da bağlı.”

“Senin gibi dürüst bir beyefendiye kanım ısındı,” dedi azametle. “Sana battaniyeyi, her iki şişeyi ve ipi vereceğim.”

“Çok cömertsin, tenekeci. Lâkin ip ile meyve likörünün yerine gömleği tercih ederim. Ötekiler çantamda boşu boşuna ağırlık yapar. Üstelik önümde yürümem gereken uzun bir yol var.”

Adamın yüzü biraz asıldıysa da omuz silkip geçti. “Sen bilirsin. Battaniye, gömlek, şarap ve üç mangır.”

Karşılıklı c. sv iştik ve biraz vakit ayırarak eşyalarını Keth-Selhan’a yüklemesine yardımcı oldum, zira önceki teklifini reddederek onu gücendirdiğimi hissediyordum. On dakika sonra tenekeci doğuya doğru yol alırken ben kuzeydeki yeşil tepeleri aşarak Trebon’a doğru ilerlemekteydim.

Son bir kilometreyi kendi çabamla yürümekten memnundum; böylece bacaklarımın ve sırtımın tutulması geçecekti. Önümdeki zirveye çıkınca tepelerin arasındaki sığ bir çanağa kurulu Trebon’u gördüm. Bir düzine dolambaçlı toprak sokağın etrafına saçılmış yüz kadar binasıyla pek de büyük bir kasaba değildi.

Kumpanyada geçirdiğim günlerde bir kasabayı ilk bakışta tartmayı öğrenmiştim. Bu bir tavernada şarkı söylerken dinleyicilerinizi değerlendirmeye benzer. Tabii ilkinin riski daha yüksektir; tavernada yanlış bir şarkı çalarsanız insanlar en fazla sizi yuhalarlar, fakat bir kasabayı yanlış değerlendirirseniz durum çok daha kötü bir hale gelebilir.

Ben de bu yüzden Trebon’u iyice tarttım. Pek de işlek bir bölgede bulunmayan madencilik ile tarım arasında kalmış bir yerleşkeydi. Halkının yabancılara şüpheyle yaklaşacağı bir kasabaya benzemiyordu, fakat oranın yerlisi olmadığınızın hemen anlaşılacağı kadar da ufaktı.

İnsanların evleri önüne samanla doldurulmuş korkuluklar diktiğini görmek beni şaşırttı. Demek ki Imre’ye ve Üniversite ye yakınlığına rağmen Trebon geri kalmış bir yerdi. Her kasabanın kendine has bir hasat festivali vardır, fakat bugünlerde çoğu insan bir ateş yakıp etrafında kafaları çekmekle yetinir. Trebon halkının eski âdetleri sürdürmesi, düşündüğümden daha batıl inançlı oldukları anlamına geliyordu.

Yine de korkulukları görmek hoşuma gitti. Tüm batıl inançlarına rağmen geleneksel hasat festivalleri oldum olası hoşuma gitmiştir. Her biri kendi başına bir tiyatro oyunu gibidir.

Taş ocağından çıkartılan taşlarla yapılmış üç katlı Tehlin kilisesi, kasabadaki en güzel binaydı. Bunda bir tuhaflık yoktu, fakat ön kapının üstüne, yerin epeyce yukarısına o güne dek gördüğüm en büyük demir tekerlerden biri asılmıştı. Üstelik boyalı tahta değil hakiki demirdi. Üç buçuk metre çapmdaydı ve herhalde en az bir ton çekiyordu. Normalde böyle bir teşhir beni endişelendirirdi, fakat Trebon bir madencilik kasabası olduğu için bunun yobazlıktan ziyade gururdan kaynaklandığını tahmin ettim.

Diğer binaların çoğu basık olup sedir kütüklerinden yapılma çatılara sahipti. İki katlı, duvarları sıvalı ve çatısı kırmızı kiremitlerle kaplı han da fena sayılmazdı. Orada düğün hakkında bir şeyler duymuş birileri olmalıydı.

Hasat tüm hızıyla sürdüğü ve hâlâ beş altı saatlik günışığı olduğu için içeride sadece bir avuç insan bulunca şaşırmadım. Yüzüme en kaygılı ifademi oturtup hancının beklediği bara gittim.

“Affedersiniz,” dedim. “Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama birini arıyorum.”

Siyah saçlı hancının kaşları daima çatık bir suratı vardı. “Kimi?” “Kuzenim bir düğün için buraya gelmişti,” dedim, “ama bazı sorunlar çıktığını duydum.”

Düğün lafı edince hancının çatık kaşlı yüzü âdeta taş kesildi. Barın biraz ilerisindeki iki adamın gözlerini benden kaçırdığını fark ettim. Demek duyduklarım doğruydu. Korkunç bir şeyler yaşanmıştı.

Hancının uzanıp parmaklarını bara koyduğunu gördüm. Tahtaya çakılı bir çivinin demir başına dokunduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. “Kötü şeyler oldu,” dedi kısaca. “Konuşmak istemiyorum.”

“Lütfen,” dedim iyice endişeli görünmeye çalışarak. “Temfalls’taki akrabalarımı ziyaret ederken kulağımıza bazı dedikodular çalındı.

Diğerleri tarlada kalan ekinleri toplamakla meşguldüler, bu yüzden neler olduğunu öğrenmek bana kaldı.”

Hancı beni tepeden tırnağa süzdü. Meraklı birini geri çevirebilirdi, fakat bir akrabamın başına gelenleri bilme hakkımı reddedemezdi. “Düğüne katılanlardan biri yukarıda,” dedi. “Buralı değil. Kuzenin o olabilir.”

Bir görgü tanığı! Bir soru daha sormak için ağzımı açtım, ama hancı başını iki yana salladı. “Ben hiçbir şey bilmiyorum,” diye dediği dedik bir tavırla konuştu. “Umurumda da değil.” Sırtını dönüp bira fıçılarının musluklarıyla meşgul olmaya başladı. “Koridorun sonunda, soldaki oda.”

Odayı katedip merdivenleri çıktım. Artık tüm gözleri üzerimde hissediyordum. İçeridekilerin suskunluğuna ve hancının ses tonuna bakarak yukarıdaki her kimse onun düğüne katılmış birinden ziyade *geriye kalmış tek kişi* olduğu sonucuna vardım. Olaydan sağ çıkmış tek bir insan vardı.

Koridorun sonuna kadar gidip soldaki kapıyı çaldım. Önce hafitçe, sonra daha sertçe. İçerideki insanı korkutmamak için kapıyı yavaşça açtım.

Karşımda dar yataklı, dar bir oda buldum. Yatakta tamamen giyinik olarak yatan kadının bir kolu sargılıydı. Başı pencereden tarafa dönük durduğu için sadece profilini görebiliyordum.

Yine de onu hemen tanıdım. Denna.

Herhalde bir ses çıkardım, çünkü Denna dönüp bana baktı. Gözleri kocaman açıldı ve bu sefer nutku tutulan o oldu.

“Başının dertte olduğunu duydum,” dedim hiçbir şey yokmuş gibi. “Ve hemen yardımına koştum.”

Denna faltaşı gibi açık duran gözlerini kıstı. “Yalan söylüyorsun,” dedi dudaklarını muzipçe kıvırarak.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama hoş bir yalan.” Odaya girip kapıyı arkamdan usulca örttüm. “Yine de bilseydim gelirdim.”

“Öyle bir haber aldıktan sonra herkes gelir,” diye belirtti. “Ama sorun çıktığım bilmeden gelmek her babayiğidin harcı değildir.” Doğrulup oturdu ve bacaklarını yatağın yanından sarkıtarak bana doğru döndü.

Daha yakından bakınca kolundaki sargıya ilaveten şakağının üzerinde bir morluk olduğunu fark ettim. Ona doğru bir adım daha attım. “İyi misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi açık açık. “Ama çok daha kötü olabilirdim.” Dengesini sağlayabileceğinden emin değilmiş gibi yavaşça ayağa kalktı. İhtiyatla attığı iki adımdan sonra güveni yerine geldi. “Tamam, yürüyebiliyorum. Hadi buradan gidelim.”

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Dereönü

Denna odasından çıktıktan sonra sağ yerine sola döndü. İlk başta yönünü şaşırdığını sandım, fakat beni arka taraftaki bir merdivene götürünce ortak salondan geçmek istemediğini anladım. Arka kapıya ulaştık, fakat kilitliydi.

Bu yüzden ön tarafa yöneldik. Ortak salona adımımızı atar atmaz tüm dikkatler üzerimizde toplandı. Bir fırtına bulutunun aheste azmiyle yürüyen Denna dosdoğru ön kapıya gitti.

Tam dışarı çıkacağımız sırada barın arkasındaki adam seslendi. "Hey! Buraya bakın!"

Denna bakışlarını dümdüz ileri dikti. Çenesini sıktı ve hancıyı duymamış gibi yaparak kapıdan çıkmaya davrandı.

.. "Ben onunla ilgilenirim," dedim usulca. "Sen dışarıda bekle. Az sonra gelirim."

Kaşları çatık hancının durduğu yere gittim. "O kuzenin miymiş?" diye sordu. "İnzibat gidebileceğinizi söyledi mi?"

"Hiçbir şey bilmek istemediğini sanıyordum," dedim. "İstemiyorum. Ama kızın oda ve yeme içme ücretleri var. Üstelik onun için doktor da çağırmıştım."

Hancıya sert gözlerle baktım. "Bu kasabada yarım peniden daha pahalı bir doktor varsa ben de Vintas Kralı'yım."

"Yarım talent masraf yaptım," diye üsteledi. "Sargı bezleri bedava verilmiyor. Hem o uyurken başında bir kadın beklettim."

Adamın o kadar masraf yaptığından ciddi şüphelerim vardı, fakat inzibatla başımın belaya girmesini istemediğim kesindi. İşin aslı hiçbir gecikmeye sıcak bakmıyordum. Denna'nın huyunu bildiğim için onu bir dakikadan fazla gözden kaybedecek olursam sabah sisi gibi kaybolup gideceğinden korkuyordum.

Kesemden beş mangır çıkartıp bara yaydım. "Felaketten sadece fırsatçılar fayda sağlarlar," diye bir laf edip oradan ayrıldım.

Denna'yı bir at bağlama direğine yaslanmış halde dışarıda beklerken bulunca içim rahatladı. Gözlerini kapamış, yüzünü güneşe vermişti. Halinden hoşnut bir şekilde iç geçirip yaklaşan ayaklarımın sesine doğru döndü.

"Hep bu kadar kötü müydü?" diye sordum.

"İlk başta iyi davrandılar," diye itiraf etti, sargılı koluyla hanı işaret ederek. "Ama yaşlı bir kadın ikide bir gelip beni kontrol etti." Kaşlarını çattı ve koyu renkli uzun saçlarını arkaya doğru savurarak şakağından başlayıp saçlarının hizasına kadar uzanan bir morluğu gözler önüne serdi. "Öylelerini bilirsin. Kedi kıçı gibi bir ağzı olan, iffetine düşkün o kız kurularından biriydi."

Dayanamayıp bir kahkaha attım. Denna'nın bu tepkim karşısındaki beklenmedik tebessümü bir bulutun arkasından yüzünü gösteren güneş gibiydi. "Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki diğerleriyle beraber ölmeyerek ayıp etmişim gibi. Sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi."

Başını iki yana salladı. "Ama o bile kasabanın erkeklerinden iyiydi. İnzibat elini bacağıma koydu!" Hafifçe ürperdi. "Kasaba başkanı da çıkageldi. Sağlığımı düşünürmüş gibi yapıyordu, fakat gelişinin tek sebebi beni soru yağmuruna tutmaktı. 'Orada ne işin vardı? Neler oldu? Ne gördün?..'"

Sesindeki öfkeyi duyunca ağzıma kadar gelen soruları öyle ani bastırdım ki neredeyse dilimi ısırıyordum. Aslında soru sormak tabiatımda vardı. Olup bitenleri araştırmak için tepelerin eteklerine kadar yaptığım çılgınca yolculuk da cabası.

Yine de Denna'nın sesi o anda sorularıma cevap verecek durumda olmadığını bana açıkça gösterdi. Seyahat heybemi düzeltmek için omzumu silkerken aklıma bir şey geldi. "Bekle. Eşyaların. Hepsini odanda bıraktın."

Denna'nın tereddüdü sadece bir an sürdü. "Sanırım oradaki hiçbir şey bana ait değildi," dedi hiç düşünmemiş gibi.

“Geri gidip bakmak istemediğinden emin misin?”

Başını sebatla iki yana salladı. “İstenmediğim yerde durmam,” diye kestirip attı. “Gereken her şeyi yoldan alabilirim.”

Sokaktan aşağı ilerlemeye başladı ve ben de yanında yürüdüm. Bir süre sonra batıya uzanan dar bir ara sokağa saptı. Yulaf demetlerinden yapılmış bir korkuluğu asmakta olan yaşlı bir kadının yanından geçtik. Korkuluğun basit bir saman şapkası' ve çuval bezinden bir pantolonu vardı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Mauthenler’in çiftliğinde bir şeylerimin kalıp kalmadığına bakacağım,” dedi. “Onun ardından önerilere açığım. Beni bulmadan önce sen nereye gidiyordun?”

“Aslına bakarsan ben de Mauthenler’in çiftliğine gidecektim.” Denna beni göz ucuyla süzdü. “Pekala. Kasabadan sadece bir buçuk kilometre uzakta. Güneş batmadan epey önce oraya varırız.” Trebon’un çevresindeki arazi engebeliydi ve kayalıklarla bölünen gür ormanlarla kaplıydı. Ama bazen yol bir virajı dönüyor ve ağaçların arasında ya da uçurumlarla çevrili vadilerin içinde kalmış altın sarısı başaklarla dolu küçük, göz alıcı bir tarlayla karşılaşıyordunuz. Üstleri başları tahıl kabuklarıyla kaplı çiftçiler ve ırgatlar bu tarlalarda çalışıyorlar, hasadın daha saatlerce süreceğim bilmekten doğan yorgun bir ahestelikle hareket ediyorlardı.

Yürümeye başlayalı henüz bir dakika olmuşken arkamızdan kulağıma tanıdık gelen toynak sesleri duydum. Dönüp bakınca yolda sarsılarak ilerleyen küçük, üstü açık bir at arabası gördüm. Yol tek bir arabanın bile zar zor geçebileceği kadar genişti, o yüzden Denna ile ben otların arasına girdik. Dizginleri ellerinde tutan bitkin haldeki çiftçi, kambur oturduğu yerden bizi kuşkuyla süzdü.

“Mauthenler’in çiftliğine gidiyoruz,” diye adama seslendi Denna. “Bizi götürür müsünüz?”

Adam bize sert gözlerle baktı, sonra başıyla arabanın arkasını işaret etti. “Dereönü’nün oraya gidiyorum. Oradan sonra yürürsünüz.”

Denna ile ben hemen arabaya çıktık ve yüzümüzü arka tarafa çevirip ayaklarımızı kasadan sarkıtarak oturduk. Az öncekinden daha hızlı ilerlediğimiz söylenemezdi, ama ikimiz de oturarak gitmekten memnunduk.

Sessizlik içinde yol aldık. Denna'nın çiftçinin yanındayken konuşmak istemediği anlaşılıyordu ve ben de bu fırsatı, olup bitenleri gözden geçirmek için değerlendirdim. Kasabaya yaptığım yolculuk sırasında gerekli bilgileri almak için görgü tanıklarına her ne yalan gerekiyorsa söylemeyi planlamıştım. Fakat ortada tek bir tanığın bulunması, onun da Denna olması işimi zorlaştırıyordu. Ona yalan söylemeyi arzulamasam bile gereğinden fazla şey anlatmak gibi bir riske girmeye de karşıydım. İstediğim son şey Chandrialılar hakkında saçma sapan öykülerle onu deli olduğuma inandırmaktı.

İşte bu yüzden sessiz sedasız oturduk. Ona yakın durmak bile hoştu. Kolu sargılı ve gözü morarmış bir kızın güzel görünemeyeceğini düşünebilirsiniz, fakat Denna güzel görünüyordu. Gökteki ay kadar güzeldi; belki kusursuz değildi ama mükemmeldi.

Çiftçi konuşarak kafamdaki düşünceleri dağıttı. "İşte Dereönü." Etrafıma bakındığımda dere falan göremedim. Yazık da oldu, zira serin bir su içip elimi yüzümü yıkamaya hayır demezdim; At sırtında saatler süren zorlu yolculuk beni ter ve at kokusu içinde bırakmıştı.

Çiftçiye teşekkür edip arabadan aşağı atladık. Denna beni tepenin eteklerinde uzanan, ağaçların ve kimi yerlerde koyu renkli aşınmış kayalıkların arasından geçen dolambaçlı bir yolda yürüttü. Tavernadaki haline kıyasla daha güçlü görünmesine rağmen gözlerini yolda tutuyor, halen dengesine güvenemiyormuş gibi adımlarını dikkatle atıyordu.

Ansızın bir şey hatırladım. "Notunu aldım," dedim katlı kâğıt parçasını pelerinimdeki bir cepten çıkartarak. "Onu ne zaman bırakmıştın?"

"Neredeyse iki dönü önce."

Yüzümü ekşittim. “Daha geçen gece elime geçti.”

Denna kendi kendine kafa salladı. “Sen randevumuza gelmeyince endişelendim. Notun düştüğünden ya da okunamayacak kadar ıslandığından korktum.”

“Son zamanlarda odama pencereden girmedim, hepsi o,” dedim. Denna umursamazca omuz silkti. “Aslında notu oraya bırakmakla budalalık ettim.”

Bir şeyler söylemek, Eolian’da Fela’nın niçin bana bir pelerin verdiğini açıklamak istiyordum. Fakat aklıma hiçbir şey gelmedi. “Öğle yemeğini kaçırdığım için üzgünüm.”

Denna keyifli bir ifadeyle başını kaldırdı. “Deoch bir yangına yakalandığını falan söyledi. Seni gördüğünde perişan bir haldeymişsin.”

“Öyleydim,” dedim. “Ama yangından çok seni göremediğim için.” Gözlerini yuvarladı. “Üzüntüden *kahrolduğundan* eminim. Yine de bana bir iyilik yapmış oldun. Orada içim içimi yiyerek yapayalnız otururken…”

“Üzgün olduğumu söyledim ya.”

"… yaşlıca bir beyefendi yanıma geldi. Bir süre sohbet edip birbirimizi tanıdık.” Omuz silkti ve utangaç denebilecek bir ifade takınarak beni göz ucuyla süzdü. “O zamandan beri onunla sık sık buluşuyorum. İşler yolunda giderse sanırım sene sonu gelmeden hamim olacak.”

“Sahi mi?” derken yüreğime soğuk su serpilmiş gibiydi. “Bu harika ve geç kalmış bir haber. Peki adam kim?”

Denna başını iki yana sallarken koyu renk saçları yüzünün etrafına döküldü. “Söyleyemem. Adam kafayı mahremiyetle bozmuş. Bir dönü boyunca gerçek ismini söylemedi bile. Sonradan verdiği adın doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyorum.”

“Kim olduğundan emin değilsen,” dedim yavaşça, “zengin bir beyefendi olduğunu nereden biliyorsun?”

Budalaca bir soruydu, ikimiz de cevabı biliyorduk, ama Denna yine de söyledi. “Para. Giyim. Duruş.” Omuz silkti. “Zengin bir tüccardan başka bir şey değilse bile benim için iyi bir hami olur.”

“Ama harika bir hami olmaz. Tüccar aileleri soylular kadar istikrarlı değildir ve...”

"... isimleri aynı ağırlığı taşımaz,” diye bilgiç bir edayla omuz silkerek cümlemi tamamladı. “Yarım somun ekmek hiç yoktan iyidir. Ve ben ekmek yiyememekten bıktım usandım.” İç geçirdi. “Onu kafalamak için çok uğraştım, ama o kadar ürkek ki. Aynı yerde iki kez buluşmuyoruz ve asla başkalarının yanında görüşmüyoruz. Bazen benimle görüşeceğini söylemesine rağmen randevuya gelmiyor. Hoş, böyle şeyler benim için yeni sayılmaz...”

Ayağının altındaki bir taş kayınca Denna sendeledi. Hemen onu tutmaya davrandım ve o da düşmeden önce kolumla omzumdan destek aldı. Bir anlığına birbirimize yaslandık. Tekrar dengesini sağlarken bedenime değen bedeninin fazlasıyla farkındaydım.

Doğrulmasına yardım ettim ve birbirimizden ayrıldık. Yine de o noktadan sonra elini hafifçe kolumda tuttu. Oraya vahşi bir kuş konmuş da onu ürkütüp kaçırmaktan ölesiye korkuyormuşum gibi adımlarımı ağır ağır atar oldum.

Kısmen ona destek olmak için, kısmen de daha bariz sebeplerden dolayı kolumu ona dolamayı düşündüm. Lâkin bu fikirden çabucak vazgeçtim. Bacağına inzibatın dokunduğunu söylerken yüzünde beliren ifadeyi hâlâ net biçimde hatırlıyordum. Bana da aynı tepkiyi verirse ne yapardım?

Erkekler Denna’nın başına üşüşmeye pek meraklıydılar ve yaptığımız sohbetler sayesinde onlardan ne kadar bezdiğini biliyordum. Onlarınkilerle aynı hataları yapmayı göze alamazdım. Tedbirli davranmak ve Denna’yı gücendirme riskine hiç girmemek en iyisiydi. Daha önce de söylediğim gibi, korkusuz olmak ile cesur olmak arasında büyük bir fark vardır.

Gerisingeri kıvrılarak tepeden yukarı çıkan yolu takip etmeyi sürdürdük. Uzun otların arasında esen rüzgar hariç etraf sessizdi.

"Demek çok gizemli biri," dedim nazikçe, sessizliğin yakında huzursuz bir hal alacağından korkarak.

"Gizemli demek yetmez bile," dedi Denna gözlerini yuvarlayarak. "Bir keresinde kadının biri onun hakkında bilgi toplamam için bana para teklif etti. Salak ayağına yattım ve daha sonra bu olaydan adama bahsettiğimde ne kadar güvenilir olduğumu gösterecek bir sınavdan geçtiğimi söyledi. Başka bir seferinde birkaç kişi beni tehdit etti. Sanırım o da başka bir sınavdı."

Denna'nın bahsettiği adam kulağa pek tekin biri gibi gelmiyordu. Belki de bir kanun kaçağıydı ya da ailesinden saklanıyordu. Tam bunu dile getirecekken Denna'nın bana kaygıyla baktığını fark ettim. Paranoyak bir soylunun kaprislerine katlandığını düşünerek onu eskisi gibi görmeyeceğimden çekiniyordu.

Yaşamımdaki tüm zorluklara rağmen Denna'nınkinin hiç şüphesiz daha zor olduğuna yönelik Deoch'la yaptığım sohbeti düşündüm. Güçlü bir soylunun hamiliğini kazanmak için nelere katlanırdım? Bana lavta telleri için para verecek, beni giydirip besleyecek, beni Ambrose gibi vicdansız piç kurularından koruyacak birini bulmak için neleri göze alırdım?

Dilimin ucuna kadar gelen sözleri yutup ona bilgiç bir ifadeyle sırıttım. "Umarım bunca zahmetine değecek kadar zengindir," dedim. "Çuvallar dolusu paradan bahsediyorum."

Ağzının köşesi yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. Kendisini eleştirmediğime sevindiği için vücudunun gevşediğini hissettim. "Bilsem de sana söyleyemem," derken gözlerindeki parıltı *evet* diyordu.

"Zaten burada bulunmamın sebebi o," diye devam etti Denna. "Benden bu düğüne katılmamı istedi. Düğün beklediğimden çok daha kırsal çıktı, ama yine de..." Soyluların anlam verilemez isteklerinden

dem vururcasına omuz silkti. “Müstakbel hamimin de orada olacağını sanıyordum…” Aniden durup güldü. “Müstakbel lafı kulağa ne kadar da saçma geliyor.”

“Bir isim uydur gitsin,” diye tavsiye verdim.

“Sen uydur,” dedi. “Üniversite’de size isimler hakkında eğitim vermiyorlar mı?”

“Annabelle,” diye önerdim.

“Potansiyel hamime Annabelle diyecek değilim,” dedi gülerek. “Bolpara Dükü.”

“Çok fesatsın. Tekrar dene.”

“Hoşuna giden bir tane duyunca söyle… Fesat Federick. Frank. Feran. Forue. Fordale…”

Birlikte tepenin geri kalanını tırmanırken başını iki yana sallayıp durdu. Nihayet zirveye vardığımızda rüzgar hızla esiverdi. Denna dengesini sağlamak için koluma tutundu. Ben de havadaki tozlardan ve yapraklardan korunmak için elimle gözlerimi örttüm. Rüzgar bir yaprağı dosdoğru ağzıma sokunca şaşkın bir halde öksürüp tıksırdım.

Denna bu durumu epey komik buldu. “Peki,” dedim yaprağı ağzımdan çıkartırken. San renkli yaprak bir mızrak başına benziyordu. “Rüzgar bizim yerimize karar verdi. Lord Karaağaç.”

“Lord Dişbudak olmadığından emin misin?” diye sordu yaprağı inceleyerek. “İkisi sık sık birbirine karıştırılır.”

“Tadı karaağaç gibi,” dedim. “Hem dişbudak kadınsı bir sözcük.”

Denna ciddiyetle kafa salladı, fakat gözlerinin içi gülüyordu. “Karaağaç olsun bakalım.”

Tepenin zirvesini aşıp ağaçların arasından çıktığımız zaman rüzgar yine hızlanarak bizi döküntü yağmuruna tuttu. Denna homurdanıp gözlerini ovuşturarak benden bir adım uzaklaştı. O âna kadar kolumu tuttuğu yer ansızın çok soğuk geldi.

“Kahretsin,” dedi yüzünü ovuşturmayı sürdürerek. “Gözlerime saman tozu kaçtı.”

“Saman tozu değil,” dedim tepenin aşağısına bakarak. On beş metre kadar ötede, herhalde bir zamanlar Mauthenler’in çiftliği olan bir dizi yanmış bina duruyordu. “Kül.”

Denna'yı rüzgarı ve çiftliğin manzarasını kesen küçük bir ağaç koruluğuna götürdüm. Ona su şişemi verdim ve devrik bir ağacın üstüne oturduk. Denna yüzünü yıkadı.

“Bak,” dedim tereddüt ederek, “oraya gitmene gerek yok. Eşyalarını nereye bıraktığını söylersen ben onları senin yerine ararım.” Gözlerini biraz kıstı. “Duyarlı mı, yoksa küçümseyici mi davrandığını anlayamıyorum.”

“Dün gece ne gördün bilmiyorum. Bu yüzden ne kadar nezaket göstermem gerektiğini kestiremiyorum.”

“Genelde nezakete pek ihtiyaç duymam,” dedi kısaca. “Kızarıp bozaran bir papatya olduğum söylenemez.”

“Papatyalar kızarıp bozarmaz,” dedim.

Denna kızarmış gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Herhalde ‘kapanan menekşeleri’ veya ‘yüzü kızaran genç kızlan’ düşündün. Her halükarda papatyalar beyazdır. Kızarmaları mümkün değildir...”

“Bak bu sözlerin küçümseyiciydi,” dedi dobra dobra. “Küçümsemenin nasıl bir şey olduğunu anlamanı istedim,” dedim. “Kıyaslama yapabilmen için. Böylelikle duyarlı davrandığım zaman başka bir şeyle karıştırmazsın.”

Bir süre bakıştık. Sonunda Denna başını başka tarafa çevirip gözlerini ovuşturdu. “Haklısın,” diye itiraf etti. Kafasını geriye atıp yüzüne biraz daha su çarptı ve gözlerini hızla kırpıştırdı.

“Fazla bir şey görmedim,” dedi yüzünü gömleğinin koluyla kurularken. “Düğünden önce şarkı söyledim. Konuklar yemeğe oturmaya

hazırlanırlarken bir kez daha sahne aldım.” Gülümsedi. “Lord Karaağaç’ın çıkagelmesini bekliyordum, ama onun hakkında soru soramayacağımın da farkındaydım. Yine sınanıyor olabilirdim.” Kaşlarını çatarak biraz duraksadı. “Bana verdiği bir tür işaret var. Yakınlarda olduğu zaman bunu bilmemi sağlıyor. Neyse, müsaade istedim ve onu ahırın yanında buldum. Bir süreliğine ormana girdik ve bana bazı sorular sordu. Düğünde kimlerin olduğu, konukların sayısı, neye benzedikleri gibi şeyler.” Kısa bir süreliğine dalgın gözüktü. “Şimdi düşünüyorum da sanırım asıl sınav oydu. Ne kadar iyi bir gözlemci olduğumu anlamak istemişti.”

“Herif kulağa bir casus gibi geliyor,” diye mırıldandım.

Denna omuz silkti. “Yarım saat kadar gezinerek sohbet ettik. Sonra bir şey duyduğunu söyleyip benden orada beklememi istedi. Çiftlik evine doğru yürüyüp gitti ve bir süre ortalarda gözükmedi.”

“Ne kadar bir süre?”

“On dakika?” Omuz silkti. “Birini beklerken zaman nasıl geçer bilirsin. Etraf karanlıktı. Ayrıca üşüyordum ve acıkmıştım.” Ellerini gövdesine dolayarak biraz öne eğildi. “Tanrım, şimdi de açım. Keşke...”

Seyahat heybemden bir elma çıkarıp ona verdim. Kan kadar kırmızı elmalar tatlı, kütür kütür ve göz alıcıydı. Yıl boyunca hayalini kurduğunuz, ama sadece sonbaharın birkaç haftasında yiyebildiğiniz cinsten meyvelerdi.

Denna bana meraklı gözlerle baktı. “Eskiden sık sık yolculuk ederdim,” diye açıkladım, bir tane de kendime çıkartarak. “Ve sık sık da acıkırdım. Bu yüzden yanımda hep yiyecek bir şeyler taşırım. Bu akşam kamp kurduğumuzda sana doğru düzgün bir yemek hazırlayacağım.”

“Vay be, yemek hazırlamasını da bilirmiş...” Elmadan bir ısırık aldı ve kolay yutmak için üzerine bir yudum su içti. “Neyse, kulağıma bazı bağrışmalar çalındı, bu yüzden çiftliğe doğru yürüdüm. Bir yarın

arkasından çıkarken çığlıkları ve bağrışmaları açıkça işittim. Biraz daha yaklaşınca burnuma duman kokusu geldi. Ağaçların arasından alevlerin ışığını gördüm ve…”

“Alevler ne renkti?” diye sordum, ağzım elmayla dolu olarak. Denna yüzünde aniden beliren kuşkulu bir ifadeyle bana baktı. “Bunu niye sordun?”

“Üzgünüm, sözünü kestim,” dedim lokmamı yutarak. “Öykünü bitir. Daha sonra açıklarım.”

“Epey konuştum,” dedi bana. “Ama sen dünyanın bu ufacık köşesinde ne aradığına dair tek kelime bile etmedin.”

“Üniversite’deki hocaların kulağına bazı garip söylentiler çalınmış. Duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmem için beni buraya gönderdiler,” dedim. Bu yalanı söylerken hiç tereddüt edip zorlanmamıştım. Aslında önceden planladığım bir şey değildi; öylece aklıma gelivermişti. Ani bir karar almak zorunda kalmıştım ve Chandrialılara yönelik arayışımı açıkça dile getirmek istemiyordum. Denna’nın bana zırdeli gözüyle bakmasına katlanamazdım.

“Üniversite sahiden de böyle şeylerle ilgileniyor mu?” diye sordu Denna. “Ben sadece oturup kitap okuduğunuzu sanıyordum.”

“Okuruz,” diye kabul ettim. “Ama tuhaf söylentiler duyduğumuz zaman içimizden bazıları gidip neler olduğunu öğrenir. İnsanlar batıl inançlara kapıldıklarında Üniversiteye bakıp şöyle düşünürler: *Kimler yanma bile yaklaşılmaması gereken karanlık güçlerle uğraşır? Kimleri cayır cayır yanan kocaman bir ateşe atmalıyız?”*

“Demek sen bu tür işlere sık sık kalkışıyorsun?” Yarısı yenmiş elmayı tutan eliyle bir hareket yaptı. “Yani olayları araştırıyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Bir hocayla tartıştım. O da bu seyahat için benim seçildiğimden emin oldu.”

Ayaküstü uydurduğum düşünülürse hiç de fena bir yalan söylememiştim. Hattâ bazı kısımları doğru olduğu için, Denna meseleyi sağda solda soruşturmadığı müddetçe yalanımı asla anlayamazdı.

Gerektiğinde harika bir yalancıyımdır. Bu pek ulvi bir hüner sayılmasa da işe yaradığı kesindir. Oyunculuk ve masalcılıkla da yakından ilgilidir. Ben bunların üçünü birden gerçek bir usta olan babamdan öğrenmiştim.

"Yok devenin nalı," dedi Denna sakin bir sesle.

Dişlerim yarı yarıya elmama gömülü vaziyette kalakaldım. Meyvenin kırmızı kabuğunda beyaz izler bırakarak onu ağzımdan çektim. "Affedersin?"

Omuz silkti. "Bana doğruyu söylemek istemiyorsan sorun değil. Ama beni kandırmak ya da etkilemek gibi olmadık bir sebeple kafandan hikâyeler uydurma."

Anlık bir tereddüde kapıldım, sonra derin bir nefes alıp verdim. "Sana niçin burada bulunduğuma dair yalan söylemek istemiyorum," dedim. "Ama doğruyu söylersem hakkımda ne düşüneceğinden endişeleniyorum."

Denna'nın koyu renkli gözleri düşünceli bakıyor, hiçbir şey açık etmiyordu. "Pekala," dedi nihayet, kafasını neredeyse fark edilemeyecek şekilde sallayarak. "İşte buna inandım."

Elmasından bir ısırık daha aldı. Lokmasını çiğnerken gözlerimin içine bakarak beni uzun uzadıya süzdü. Dudakları nemli ve elmadan daha kırmızıydı. "Bazı söylentiler duydum," dedim nihayetinde. "Ve burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Hepsi bu. Cidden." "Bak, Kvothe. Üzgünüm." Denna iç geçirip bir elini saçlarında gezdirdi. "Seni bu kadar zorlamamalıydım. Neden burada bulunduğun üstüme vazife değil. Sır saklamanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim."

İşte o zaman her şeyi ona anlatmak istedim. Ailem, Chandrialılar, siyah gözlere ve kâbus gibi bir tebessüme sahip adam... Ama böyle bir şeyin yalanı yakalanmış bir çocuğun çaresizliği olarak anlaşılacağından korktum. Onun yerine korkakça davranarak sessiz kaldım. "Öyle yaparsan gerçek aşkını asla bulamazsın," dedi Denna. Şaşkın bir halde düşüncelerimden sıyrıldım. "Pardon, ne?" "Elmanın

göbeğini diyorum," dedi neşeli bir sesle. "Önce dışını, sonra da alttan üste kadar tüm göbeğini yedin. Daha önce hiç böyle yapan birini görmemiştim."

"Eski bir huy," diye geçiştirdim, ona gerçeği söylemek istemeyerek. Hayatımda elmanın sadece göbeğini bulabildiğim, bulduğum zaman da onu afiyetle mideme indirdiğim bir dönem geçirmiştim. "Daha önce ne demek istedin?"

"Hiç o oyunu oynamadın mı?" deyip kendi elmasının göbeğini havaya kaldırdı ve sapını iki parmağıyla kavradı. "Bir harf düşünüp sapı çevirirsin. Sap yerinde kalırsa başka bir harf düşünüp yeniden çevirirsin. Sap koptuğu zaman..." Onunki koptu. "... gönül vereceğin insanın adının ilk harfini bulmuş olursun."

Elimdeki, minicik kalmış elmaya baktım. Tutup çevirecek kadar büyük değildi. Son lokmayı da yiyip sapım bir kenara attım. "Anlaşılan ben daima aşksız kalmaya mahkumum."

"İşte yine altı sözcük ettin," dedi gülümseyerek. "Hep bunu yaptığının farkında mısın?"

Neyden bahsettiğini anlamak için bir dakika düşünmem gerekti, fakat karşılık vermeme fırsat kalmadan Denna konuyu değiştirdi. "Çekirdeklerin zararlı olduğunu duymuştum. İçlerinde arsenik varmış."

"O sadece boş bir inanç," dedim. Kumpanyamızla beraber yolculuk ettiği günlerde Ben'e sorduğum on bin sorudan biriydi bu. "Elma çekirdeklerinde arsenik değil siyanür bulunur. Ama o kadar az miktardadır ki kovalar dolusu yemediğin müddetçe zararı dokunmaz." "Oh." Denna elmasının geri kalanına kuşkulu bir bakış attı, sonra o da elmanın göbeğini alttan üste doğru yemeye koyuldu.

"Ben kabaca sözünü kesmeden önce Lord Karaağaç'a neler olduğunu anlatıyordun," diye elimden geldiğince nazik bir üslupla konuyu yeniden açtım.

Denna omuz silkti. “Anlatacak fazla bir şey kalmadı. Yangını gördüm, yaklaştım, daha başka bağrışlar ve patırtılar duydum…”

“Peki ya alevler?”

Tereddüt etti. “Maviydi.”

İçimi karamsar bir beklentinin kapladığını hissettim: Chandrialılar hakkında bazı cevaplar almaya nihayet bu kadar yaklaşmaktan doğan bir heyecan, onlara bu kadar yakın olmaktan gelen bir korku. “Sana saldıranlar neye benziyorlardı? Ellerinden nasıl kurtuldun?”

Buruk bir kahkaha attı. “Bana kimse saldırmadı. Yangının önünde bazı suretler gördüm ve oradan tabana kuvvet kaçtım.” Sargılı kolunu kaldırıp başının yanma dokundu. “Bir ağaca toslayıp kendimden geçmiş olmalıyım. Bu sabah kasabada uyandım.

“Buraya geri gelmek istememin bir sebebi de buydu,” dedi. “Lord Karaağaç’ın hâlâ buralarda olup olmadığını bilmiyorum. Kasabada fazladan bir ceset bulunduğuna dair bir laf edildiğini duymadım, ama kuşku uyandırmadan bu konuda soru soramazdım.”

“Üstelik öyle yapman onun da hoşuna gitmezdi,” dedim.

Denna kafa salladı. “Çenemi kapalı tutup tutmayacağımı görmek için bu olayı da bir sınava dönüştüreceğinden hiç şüphem yok.” Bana manalı bir bakış attı. “Sınav demişken…”

“Birini bulursak şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağım,” dedim. “Endişelenme.”

Tedirginlikle tebessüm etti. “Sağol. Umarım hâlâ hayattadır. Onun gözüne girmek için iki dönü boyunca ter döktüm.” Su şişemden son bir yudum içip onu bana geri verdi. “Gidip etrafı bir kolaçan edelim, ne dersin?”

Denna biraz zorlanarak ayağa kalkarken ben de onu göz ucuyla izleyerek su şişemi heybeme soktum. Neredeyse bir yıldır Revir’de çalışıyordum. Denna sol şakağını hem gözü, hem de başının, kulağının üstünden saç çizgisine kadar olan kısmı moraracak bir şiddetle çarpmıştı. Sağ kolu sargılıydı ve duruşuna bakarak gövdesinin sol

kısmında ciddi bir hasar, hattâ birkaç kırık kaburga olduğundan şüpheleniyordum.

Eğer tüm bunlara bir ağaç yol açmışsa, o ağaç sahiden de çok abes bir şekle sahip olmalıydı.

Yine de düşüncelerimi dile getirmedim. Denna'ya baskı yapmadım.

Nasıl yapabilirdim ki? Ben de sır saklamanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum.

Çiftlik hiç de düşündüğüm kadar ürkütücü çıkmadı. Ahır bir kül ve kalas yığınından başka bir şey değildi. Su yalağının yanında kömür olmuş bir değirmen duruyordu. Rüzgar değirmeni döndürmeye çalışsa da sadece üç kanadı kaldığı için yapı ileri geri sallanmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ortalıkta hiç ceset yoktu. Göze yalnızca onları almak için gelmiş arabaların toprakta açtıkları derin teker izleri çarpıyordu.

"Düğünde kaç kişi vardı?" diye sordum.

"Gelin ve damat da dahil yirmi altı." Denna ahır kalıntılarının yakınında yarısı küllere gömülü kararmış bir kalasa öylesine bir tekme attı. "İyi ki buralarda akşamları sık sık yağmur yağıyor, yoksa dağın tüm bu tarafı yanardı."

"Kasabada süregiden bir kan davası var mıydı?" diye sordum. "Düşman aileler? İntikam arayışındaki başka bir talip?"

"Elbette," dedi Denna hiç düşünmeden. "Öyle şeyler bunun gibi küçük kasabaların olmazsa olmazıdır. Bu insanlar en ufak bir laf yüzünden bile yarım asır boyunca birbirlerine husumet beslerler." Başını iki yana salladı. "Ama cinayete sebep olacak kadar da değil. Bunlar sıradan insanlardı."

Sıradan ama varlıklı, diye geçirdim aklımdan çiftlik evine doğru yürürken. Bu yalnızca zengin bir ailenin inşa ettirebileceği türden bir evdi. Evin temelinde ve alt katında sağlam gri taşlar kullanılmıştı. Üst kat ise köşelerden taş destekli olup ağaç ve sıvadan yapılmıştı.

Yine de çökmenin eşiğindeki duvarlar içe göçüktü. Bomboş duran pencere ve kapı pervazları isle kaplıydı. Mobilya enkazlarının ve yanık zemin kalaslarının üstüne kırık çanak çömlek parçaları saçılmıştı.

“Eşyalarını bıraktığın yer burasıysa,” dedim Denna’ya, “onları şimdiden unutsan iyi edersin. Yine de ben içeri girip bir göz atabilirim.”

“Saçmalama,” dedi. “Bina çöktü çökecek.” Parmak eklemleriyle bir kapı pervazına vurdu. Tahtadan kof bir ses çıktı.

Sesten meraklanarak bakmaya gittim. Tırnağımla kapı pervazını kazıyınca avucum boyundaki bir kıymık neredeyse hiç direnmeden düşüverdi. “Bu keresteden çok çalı çırpıya benziyor,” dedim. “Ev için onca para harcadıktan sonra kapı pervazında niye ucuza kaçmışlar ki?”

Denna omuz silkti. “Belki de yangının ısısından olmuştur.”

Dalgın bir edayla kafa sallayıp etrafta gezinmeyi ve çevredekileri gözden geçirmeyi sürdürdüm. Kömür olmuş bir padavrayı almak için eğildiğimde hafifçe fısıldayarak bir bağ kurdum. Kollarımdan yukarı ani bir ürperti yayılırken padavranın bir kenarı alev aldı.

“İnsan böyle şeyleri her gün görmüyor,” dedi Denna. Sesi sakin çıkmıştı, fakat bu zoraki bir sakinlikti. Sanki ilgisiz görünmek konusunda büyük çaba sarf ediyordu.

Neyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Böyle basit bir sempati Üniversite’de o kadar yaygındı ki bir başkasına nasıl görüneceğini düşünmemiştim bile.

“Yanma bile yaklaşılmaması gereken karanlık güçlerle uğraşıyorum, hepsi o,” dedim şaka yollu, yanan padavrayı kaldırarak. “Dün geceki yangın mavi miydi?”

Denna kafa salladı. “Gaz ateşi gibiydi. Anilin’deki fenerlerin alevine benziyordu.”

Padavra sıradan bir turuncu alevle yanıyordu. Üzerinde en ufak bir mavilik yoktu, lâkin geçen gece öyle olması mümkündü. Padavrayı yere atıp çizmemle ezdim.

Evin etrafını bir kez daha dolaştım. Bir şey beni huzursuz ediyordu, fakat bunun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. İçeri girip eve bir de öyle bakmak istedim. “Yangın o kadar da kötü değilmiş,” diye Denna’ya seslendim. “İçeride ne bırakmıştın?”

“Kötü değil miymiş?” dedi hayret içinde, evin köşesini dönerken. “Bina içi boş bir kabuğa dönmüş.”

Parmağımla işaret ettim. “Bacanın etrafı hariç çatı hiç delinmemiş. Bu da ikinci katın yangından fazla zarar görmediği anlamına gelir. İçeride nelerin kalmıştı?”

“Bazı giysilerim ve Lord Karaağaç’ın benim için satın aldığı bir lir.”

“Lir mi çalıyorsun?” Şaşırmıştım. “Kaç telli?”

“Yedi. Daha yeni öğreniyorum.” Kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. “*Öğreniyordum*. Bir köy düğününe yetecek kadar iyiyim, hepsi o.” “Yeteneğini lirle boşa harcama,” dedim. “Lir incelikten yoksun, modası geçmiş bir enstrümandır. Enstrüman seçimini kötülediğimden değil tabii,” diye çabucak ekledim. “Ama sesin lirin sağlayabileceğinden daha iyi bir eşliği hak ediyor. Yanında taşıyabileceğin düz telli bir enstrüman istiyorsan git bir yarım arp al.”

“Çok tatlısın,” dedi Denna. “Ama onu ben seçmedim. Lord Karaağaç seçti. Bir dahaki sefere ondan bir arp isterim.” Amaçsızca etrafına bakınıp iç geçirdi. “Tabii hâlâ hayattaysa.”

Evin içine bakmak amacıyla başımı boş pencerelerin birinden uzattım, fakat üstüne yaslanınca pencere pervazı kırkıverdi. "Bu da tamamen çürümüş,” dedim ellerimde dağılan tahtaya bakarak.

"Aynen öyle.” Denna beni kolumdan tutup pencereden uzaklaştırdı. “Bina tepene yıkılmak için bekliyor. İçeri girmeye değmez. Dediğin gibi, altı üstü bir lir.”

Ona direnmedim. “Haminin cesedi içeride olabilir.”

Denna başını iki yana salladı. “Yanan binalara girip kapana kısılacak türden biri değildir.” Bana sert gözlerle baktı. “Hem içeride ne bulacağını sanıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama girmezsem burada olup bitenlerle ilgili bir ipucunu başka nereden bulabilirim bilmiyorum.” "Seni buraya getiren söylentiler neydi?” diye sordu.

“Pek bir şey duymadım,” diye açıkladım, limandaki handa konuştuğum denizciyi hatırlayarak. “Bir düğünde bazı insanlar ölmüş. Herkes parçalanarak bez bebekler gibi etrafa saçılmış. Alevleri mavi bir yangın çıkmış.”

“Kimse parçalanmadı,” dedi Denna. “Kasabada duyduklarıma bakılırsa cesetlerin üzerinde bıçak ve kılıç yaraları varmış, hepsi o.” Kasabaya geldiğimden beri çakı taşıyan birini bile görmemiştim. Silaha en yakın şey çiftçilerin tarlalarda kullandıkları oraklar ve tırpanlardı. Dönüp harap haldeki çiftlik evine tekrar baktım. Bir şeyi gözden kaçırdığımdan emindim.

“Sence burada ne yaşanmış olabilir?” diye sordu Denna. “Bilmiyorum,” cevabını verdim. “Kendimi hiçbir şey bulmamaya hazırlamıştım. Söylentilerin nasıl abartıldığını bilirsin.” Etrafıma bakındım. “Sen doğrulamasaydm, mavi ateşin dedikodudan ibaret olduğunu sanırdım.”

“Onu dün gece başkaları da görmüş,” dedi Denna “Cesetleri toplamak için gelip beni bulduklarında çiftlikten hâlâ dumanlar tütüyormuş.”

Sinirlenerek yeniden çevreme bakındım. Halen bir şeyin dikkatimden kaçtığını düşünüyor, ama bunun ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordum. “Olay hakkında kasabada ne düşünüyorlar?” diye sordum.

“Benimle konuşan pek olmadı,” dedi Denna buruk bir sesle. "Ama inzibat ile başkan arasında geçen konuşmayı bölük pörçük de olsa dinledim. Mavi alevler yüzünden kasabada iblis fısıltıları dolaşıyor-

muş. Bazıları ayak sürüyenlerin bile lafını etmiş. Sanırım bu yılki hasat festivali her zamankinden daha geleneksel geçecek. Bol bol ateş, şıra ve korkuluklar...”

Gözlerimi bir kez daha etrafta gezdirdim. Ahırın yıkık harabesi, üç kanatlı bir yel değirmeni, içi yanıp kül olmuş bir ev... Bir şeyi gözden kaçırdığımdan emin olarak asabiyetle ellerimi saçımda gezdirdim. Buraya gelirken bir şey... herhangi bir şey bulmayı bekliyordum.

Orada öylece dururken bunun ne kadar budalaca bir umut olduğunu fark ettim. Ne bulmayı ummuştum ki? Bir ayak izi mi? Birinin pelerininden yırtılmış bir parça kumaş mı? Üstünde hayati bir bilginin yazılı olduğu ve buruşturulup bir kenara atılmış bir not mu? Böyle şeyler sadece hikâyelerde olurdu.

Su şişemi çıkarıp dibinde kalanı içtim. "Eh, benim buradaki işim bitti," dedim su yalağına doğru yürürken. "Peki sen ne yapmayı planlıyorsun?"

"Biraz etrafı aramam gerekiyor," dedi Denna. "Soylu dostumun buralarda bir yerde yaralı halde yatıyor olması mümkün."

Sonbahar yaprakları ve buğday tarlalarıyla altın sarısına boyanmış inişli çıkışlı tepeleri, çam ve köknar ağaçlarıyla bezeli otlakları şöyle bir gözden geçirdim. Araziye yer yer yarlar ve kayalıklar serpiştirilmişti. "Burası oldukça geniş bir bölge," dedim.

Denna bir teslimiyet ifadesiyle kafa salladı. "Yine de bir denemem lazım."

"Yardım ister misin?" diye sordum. "Ormancılıktan biraz anlarım."

"Ahbaplığına hayır demem," dedi Denna. "Özellikle de bu civarda bir iblis sürüsü olduğu düşünülürse. Hem zaten güzel bir akşam yemeği için bana söz vermiştin."

"Doğru, verdim." Yanmış değirmenin yanından geçip demir tulumbaya yaklaştım. Kulpunu tutup yüklendim ve demir kulp dibinden kopuverince biraz sendeledim.

Kırık tulumba kulpuna bakakaldım. Tamamıyla pas tutmuş göbeğinden kıpkırmızı pas tozu dökülüyordu.

Ansızın yıllar önce kumpanyamın kampına döndüğüm o geceyi hatırladım. Dengemi sağlamak için elimi uzattığımı ve bir araba

tekerinin sapasağlam olması gereken demir çubuklarının pas tozu halinde dağıldığını hatırladım. Kalın, sert tahtanın en ufak bir dokunuşta dağıldığını hatırladım.

“Kvothe?” Denna’nın benimkine yakın duran yüzünde endişeli bir ifade mevcuttu. “İyi misin? Tehlu aşkına, düşmeden önce gel otur. Yaralandın mı?”

Dönüp su yalağının kenarına oturdum, fakat yalağın kalasları ağırlığım altında çürük bir ağaç kütüğü gibi çöküverdi. Yolun geri kalanında kendimi yerçekimine bırakıp çimlere oturdum.

Denna görsün diye içi paslı tulumba kulpunu havaya kaldırdım. Denna ona kaşlarını çatarak baktı. “O tulumba yeniydi. Gelinin babası tepenin zirvesine bir kuyu açmak için ne kadar çok para harcadığını öve öve bitiremiyordu. Kızının günde üç kez kovalarla su taşımak zorunda kalmayacağını söyleyip duruyordu.”

“Sence burada neler oldu?” diye sordum. “Doğruyu söyle.” Şakağındaki morluk solgun cildine bariz bir tezat teşkil eden Denna etrafına bakındı. “Müstakbel hamimi aramayı bitirdikten sonra sanırım arkama bile bakmadan buradan çekip gideceğim.”

“Bu bir cevap değil,” dedim. “Sence neler oldu?”

Yanıt vermeden önce bana uzun uzun baktı. “Kötü bir şey. Ömrümde hiç iblis görmedim ve bundan sonra da görmeyi beklemiyorum. Tabii Vintas Kralını da görmedim, ama var olduğunu biliyorum.”

“Hani bir çocuk şarkısı vardır, bilir misin?” diye sordum. Denna bana aval aval bakınca şarkıyı söyledim.

“Söminedeki ateş maviye çalınca,

Ne yaparsın? Ne yaparsın?

Dışarı kaçarsın. Kaçıp saklanırsın.

Parıl parıl kılıcın pas tutunca,

Ne yaparsın? Ne yaparsın?

Yapayalnız kalırsın, kaya gibi tek başına. ”

Neyi ima ettiğimi anlayınca Denna'nın beti benzi attı. Kafa salladı ve nakaratı kendi kendine usulca söyledi:

"Hiç gördün mü bir kadın, kar kadar solgun?

Sessizce gider gelir dururlar.

Nedir planları? Nedir planları?

Chandrialılar. Chandrialılar."

Denna'yla harabolmuş çiftliğin görüş alanı dışında, sonbahar ağaçlarının parçalı gölgelerinin altında oturduk. *Chandrialılar. Chandrialılar sahiden de burada bulunmuşlardı.* Ben hâlâ kafamı toparlamaya çalışırken Denna konuştu.

"Bulmayı beklediğin bu muydu?"

"Aradığım buydu," dedim. *Chandrialılar buradan gideli daha bir gün bile olmamıştı.* "Ama bulmayı beklemiyordum. Çocukken define arayarak toprağı kazarsın ama bir şey bulmayı beklemezsin. Veya ormanda peri avına çıkarsın, sonra elin boş dönersin. İşte onun gibi." *Kumpanyamı ve buradaki düğüne katılanları öldürmüşlerdi.* "Imre'de sık sık seni arıyordum, hem de bulabileceğime inanmadan..." Zırvaladığımı fark ederek lafı daha fazla uzatmadım.

Kahkaha atan Denna'nın üzerindeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. Gülüşünde alay değil sadece neşe vardı. "Demek beni kayıp bir hâzineye ya da bir periye benzetiyorsun, öyle mi?"

"İkisi birdensin. Gizli, değerli, çok aranan ve az bulunan." Başımı kaldırıp ona bakarken aklım ağzımdan çıkanların hayal meyal farkındaydı. "Sende peri kanı var." *Onlar gerçekti. Chandrialılar gerçekti.* "Seni aradığımda bulamıyorum. Sonra hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkı veriyorsun. Tıpkı gökkuşağı gibi."

Son bir senedir kalbimde gizli bir korku barındırıyordum. Kimi zaman kumpanyamın ölümüne ve de Chandrialılara dair anıların, dünyam başıma yıkıldıktan sonra bu duruma alışmam için beynimin yarattığı bir tür hayal olduğundan endişeleniyordum. Fakat artık

kanıta benzer bir şeye sahiptim. Onlar gerçekti. Anılarım da öyle. Kafayı üşütmemiştim.

“Çocukken bir akşamüzeri uzun süre bir gökkuşağının peşinden koşmuştum. Sonra da ormanda kaybolmuştum. Ailem deliye dönmüştü. Onu yakalayabileceğimi sanmıştım. Toprağa değdiği yeri görebiliyordum. Sen de onun gibi...”

Denna koluma dokundu. Teninin sıcaklığını gömleğimin altından hissettim. Derin bir nefes alarak onun güneşten ısınmış ve yeşil çimlerin kokusu sinmiş saçlarının, üstündeki terin, elma kokan nefesinin rayihasını içime çektim. Ağaçların arasında iç geçiren rüzgar Denna’nın saçlarını uçuşturarak yüzümü gıdıkladı.

Ne zaman ki etrafa ani bir sessizlik çöktü, işte o zaman dakikalardır boş konuştuğumu anladım. Utançtan yüzüm kızardı ve nerede olduğumu hatırlayarak etrafıma bakındım.

“Gözlerin fıldır fıldırdı,” dedi Denna nazikçe. “Seni hiç bu halde görmemiştim.”

Yavaş bir nefes aldım. “Ben hep bu haldeyimdir,” dedim. “Sadece dışa vurmam.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Geriye doğru bir adım atarken eli yavaşça kolumdan aşağı kaydı ve sonunda teması kesti. “Peki şimdi ne olacak?”

“Hiç... hiçbir fikrim yok.” Amaçsızca çevreme göz gezdirdim.

“Seni hiç böyle konuşurken de duymamıştım,” dedi.

“Biraz su içmek istiyorum,” dedim, ardından ne kadar çocukça bir söz söylediğimin farkına vararak sıkılganlıkla tebessüm ettim.

O da bana sırıtarak baktı. “İyi bir başlangıç," diye takıldı. “Peki ya ondan sonra?”

“Chandrialıların neden buraya saldırdıklarını öğrenmek istiyorum.”

"Nedir planlan, ha?" Aniden ciddileşti. "İkisi arasında bir şey bulamadın demek? Tek istediğin bir yudum su ve insanların şeyden beri... eh, asırlardan beri sordukları bir sorunun cevabı."

"Sence burada neler oldu?" diye sordum. "Bu insanları kim öldürdü?"

Denna kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum," dedi. "Bin-bir türlü şey..." Sözünü yarım bırakıp alt dudağım ısırdı. "Hayır. Bu bir yalan," dedi en sonunda. "Söylemek garip geliyor, ama sanırım bunu onlar yaptılar. Böyle bir şey masallardan çıkmışa benziyor, o yüzden inanmak istemiyorum. Ama inanıyorum." Bana kaygılı gözlerle baktı.

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum." Ayağa kalktım. "Keçileri kaçırmış olabileceğimden korkuyordum."

"Olabilirsin de," dedi. "Akli dengeni ölçmek için hiç bana bakma."

"Peki sen kendini deli gibi hissediyorsun musun?"

Ağzının kenarlarını küçük bir tebessümle yukarı doğru kıvırarak başını iki yana salladı. "Hayır. Ya sen?"

"Pek sayılmaz."

"Bak bu iyi de olabilir kötü de," dedi. "Peki asırlardır süregelen bir gizemi nasıl çözmemizi önerirsin?"

"Bir süre düşünmem lazım," dedim. "O esnada gidip şu senin Lord Karaağaç'ı arayalım. Mauthenler'in çiftliğinde neler gördüğüne dair ona birkaç soru sormayı çok isterim."

Denna kafa salladı. "Beni bıraktığı yere, yani kayalığın oraya gitmeyi, sonra oradan çiftliğe kadar yürümeyi planlamıştım." Omuz silkti. "Pek de matah bir plan sayılmaz ama..."

"Yine de bir başlangıçtır," dedim. "Sonradan geri gelip seni orada bulamamışsa takip edebileceğimiz bir iz bırakmış olabilir."

Denna ağaçların arasında başı çekti. Burada hava daha sıcaktı. Ağaçlar rüzgarı kesiyor, yine de günışığı, yaprakları dökülmüş dalların

arasından geçebiliyordu. Yalnızca uzun meşeler utangaç yaşlı adamlar misali yapraklarını bırakmaya yanaşmıyordu.

Yürürken Chandrialıların o insanları neden öldürmüş olabilecekleri üzerinde kafa yordum. Düğüne katılanlar ile kumpanyam arasında bir benzerlik var mıydı?

Birinin ailesi hiç olmadık şarkılar söylemiş...

"Dün gece hangi şarkıları söyledin?" diye sordum. "Yani düğüm de."

"Her zamankileri," dedi Denna, bir yaprak yığınını tekmeleyerek. "Neşeli şeyler. Teneke Flüt.' 'Gel Nehirde Yıkan.' 'Dibi Bakır Tencere.'" Kıkırdadı. "'Emma Teyzenin Küveti'..."

"Yok artık," dedim hayretle. "Bir düğünde ha?"

"Sarhoş bir dede istedi," dedi omuz silkerek. Yapraklan sarıya çalan gür bir çalılığın içinden geçti. "Bazı kaşlar kalktı ama çok da değil. Buraların halkı o kadar kibar değildir."

Bir müddet konuşmadan ilerledik. Rüzgar tepemizdeki dalların arasından hızla esse bile bizim bulunduğumuz seviyede bir fısıltıdan ibaretti. "'Gel Nehirde Yıkan' şarkısını daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum."

"Bak bu..." Denna başını bana doğru çevirdi. "Yoksa onu söylemem için beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette."

Dönüp bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. Saçları yüzüne düştü. "Belki daha sonra. Akşam yemeği karşılığında olabilir." Beni koyu renkli bir kayalığın etrafından dolaştırdı. Gölgede hava daha soğuktu. "Sanırım beni burada bırakmıştı," dedi Denna, kararsızca etrafına bakınarak. "Gündüz her şey daha farklı görünüyor."

"Buradan çiftliğe doğru yürümek mi istersin, yoksa dışa doğru daireler çizmek mi?"

"Daireler," dedi. "Ama bana neye bakacağımı göstermen gerekiyor. Ben şehirli bir kızım."

Ormancılık hakkındaki kısıtlı bilgilerimi onunla ayaküstü paylaştım. Ona bir çizmenin yerde nasıl bir iz bıraktığını gösterdim. Üzerine bastığı yaprak yığınlarının nasıl bariz biçimde dağıldığını ve çalıların içinden geçerken onları nasıl kırıp parçaladığını işaret ettim.

İki çift göz tek bir çiftten daha iyi olduğu ve ikimiz ele yalnız başımıza kalmaya yanaşmadığımız için birbirimizden fazla uzaklaşmadık. Giderek daha geniş yarım daireler üzerinde ileri geri yürüyerek kayalıktan uzaklaştık.

Beş dakika sonra çabamızın ne kadar boşuna olduğunu anlamaya başladım. Arazi çok fazla ormanlıktı. Denna'nın da kısa süre içinde aynı sonuca vardığını görebiliyordum. Öykülerde rastlanılan cinsten izler ortaya çıkmayı reddediyordu. Etrafta yırtık bir kumaş parçası olmadığı gibi ne derin ayak izleri, ne de terk edilmiş kamp alanları bulunuyordu. Onların yerine çam iğneleriyle kurnazca gizlenmiş mantarlara, kozalaklara, sivrisineklere ve rakun dışkılarına rastladık.

"Kulağına su sesi geliyor mu?" diye sordu Denna.

Kafa salladım. "Çok susadım," dedim. "Ayrıca elimi yüzümü yıkamak iyi gelir."

Tek kelime etmeden arayışımızı bıraktık. Çabalarımızın ne kadar boşuna olduğunu hissetmemize rağmen, ikimiz de vazgeçmek istediğimizi itirafa yanaşmıyorduk. Akan su sesini takip ederek gür bir çam korusunun içinden geçtik ve yaklaşık yedi metre genişliğindeki çok hoş, derin bir pınara vardık.

Pınardaki suda dökümhane kokuları yoktu, bu yüzden ondan bol bol içtik ve ben şişemi doldurdum.

Öyküler nasıldır bilirim, Genç çift bir nehre geldiği zaman neler olacağı bellidir. Denna yakındaki bir köknar ağacının öteki tarafında, kumluk bir alanın hemen önünde yıkanacaktır. Bense gözden uzak ama işitme mesafesindeki bir yere gideceğimdir. Sonra da... *bir şeyler* olacaktır. Denna ya kayıp düşecektir ya da sivri bir taşın üstüne başıp

ayağını kesecektir. Benim de hemen yardımına koşmam gerekecektir. Ardından...

Fakat bu iki genç aşığın nehir kenarında buluşmasını anlatan bir öykü değildi. Bu yüzden yüzüme biraz su çarptım ve bir ağacın arkasına geçip temiz gömleğimi giydim. Denna ise serinlemek için başım suya daldırdı. Çıkardığında ıslak saçları mürekkep kadar siyahtı, ta ki onları elleriyle güzelce sıkana dek.

Daha sonra bir kayanın üstüne oturup ayaklarımızı suya daldırdık ve bir yandan dinlenirken bir yandan da ahbaplığımızın keyfini çıkardık. Bir elmayı paylaşarak onu sırayla ısırdık. Bu yaptığımızı öpüşme bile sayabilirdiniz, tabii daha önce hiç öpüşmemişseniz.

Ve ben biraz dil döktükten sonra Denna şarkısını söyledi. “Gel Nehirde Yıkan” şarkısının daha önce hiç duymadığım bir dizesini oracıkta uydurduğundan şüphelendim. Şarkıyı size değil sadece bana söylediği için onu burada tekrarlamayacağım. Zaten bu, nehir kenarında buluşan iki genç aşığın öyküsü olmadığından burada yeri yok; o yüzden bu kısmı kendime saklayacağım.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doğuzlağ

Elma biteli çok geçmeden Denna ile ben ayaklarımızı sudan çıkardık ve oradan ayrılmaya hazırlandık. Çizmelerimi elimde taşımayı düşündüm, zira Tarbean'ın çatılarında çıplak koşabilen ayaklar en zorlu orman arazisinde bile zarar görme tehlikesinde değildir. Fakat gayri medeni görünmek istemediğim için sırılsıklam olmalarına rağmen çoraplarımı ayaklanma geçirip çizmelerimi giydim.

Çizmelerimi bağlarken ormandan, gür bir çam koruluğunun arkasındaki gözden uzak bir yerden gelen bir ses duydum.

Usulca Denna'ya uzandım, dikkatini çekmek için omzuna hafifçe dokundum ve işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Ne? diye oynattı ağzını.

Olabildiğince az ses çıkarmaya dikkat ederek ona sokuldum. "Sanırım bir şey duydum," dedim kulağına fısıldayarak. "Gidip bir bakacağım."

"Bekle bakacaksın," diye fısıldadı, çamların gölgesinde solgun gözüken bir yüzle. "Geçen gece ortadan kaybolmadan önce Karaağaç da aynen bunları söylemişti. Seni de kaybedecek değilim."

Karşılık veremeden önce ağaçların arasında bir hareket işittim. Hışırdayan yapraklar, üstüne basılan kuru bir dal parçasının sert çatırtısı... Ses yaklaştıkça iri bir şeyin hızla alıp verdiği soluklan duydum. Sonra kulağıma alçak, hayvani bir homurtu çalındı.

Gelen insan değildi. Bir Chandrialı da. Yükselen bir homurtu yüzünden rahatlamam kısa sürdü. Bir yaban domuzu muhtemelen su içmek için pınara yaklaşıyordu.

"Arkama geç," dedim Denna'ya. Çoğu insan yaban domuzlarının ne kadar tehlikeli olduklarım bilmez, özellikle de erkeklerin baskın çıkmak için birbirleriyle kavga ettikleri sonbaharda. Sempati hiçbir işime yaramazdı; ortada ne kaynak ne de bağ vardı. Yanımda şöyle sağlam bir sopa bile yoktu. Acaba yanımdaki birkaç elmayla hayvanın dikkatini dağıtabilir miydim?

Domuz oflayıp puflayarak yakındaki bir çam ağacının alçaktaki dallarını yarıp ortaya çıktı. Ağırlığı herhalde benimkinin iki katı vardı. Başını kaldırıp bizi görünce boğuk bir sesle hırladı. Kokumuzu almak için burnunu oynattı.

“Sakın kaçma, yoksa seni kovalar,” dedim usulca ve yavaşça Denna’nın önüne geçtim. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığımdan katlanabilir bıçağımı çıkartıp kesici kısmını başparmağımla açtım. “Geri geri yürüyerek pınara gir. Domuzlar iyi yüzme bilmezler.” “Tehlikeli olduğunu sanmıyorum,” dedi Denna sakin bir ses tonuyla. “Öfkeliden çok meraklıya benziyor.” Duraksadı. “Tabii beni korumaya çalışman hoşuma gitmedi değil.”

Tekrar bakınca Denna’nın haklı olduğunu gördüm. Domuz erkek değil dişiydi ve bir çamur katmanının altındaki derisi bir yaban domuzunun kahverengi kıllarıyla kaplı olmayıp bir çiftlik domuzunun pembe rengine sahipti. Canı sıkılan hayvan başını eğdi ve çamların altındaki fundalıkları eşelemeye başladı.

Ancak o zaman bir güreşçi gibi dizlerimi kırmış ve bir elimi uzatmış vaziyette durduğumu fark ettim. Diğer elimde tuttuğum acınası bıçağım o kadar küçüktü ki irice bir elmayı bile zar zor ikiye bölerdi. Daha da kötüsü çizmelerimden sadece biri ayağımdaydı. O halimle şaklabana benziyordum; en kötü günündeki Elodin kadar gülünçtüm.

Yüzümü sıcak basarken pancar gibi kızardığımın farkındaydım. “Tehlu aşkına, amma aptalım.”

“Aslına bakarsan yaptığın çok hoştu,” dedi Denna. “Tavernalarda erkeklik taslayan bazı sinir bozucu tipleri saymazsak daha önce hiç kimse beni böyle savunmaya kalkmamıştı.”

“Evet, elbette.” Denna ya bakamayacak kadar utandığım için diğer çorabımı ve çizmemi giyerken başımı aşağıda tuttum. “Bir çiftlik domuzundan kurtarılmak her genç kızın hayalidir.”

“Ciddiyim.” Başımı kaldırınca Denna’nın yüzünde küçümseme değil neşe gördüm. “Çok... haşin duruyordun. Tüylerini kabartmış bir kurt

gibiydin.” Duraksayıp saçlarıma baktı. “Yoksa tilki gibi mi demeliyim? Bir kurt olamayacak kadar kızılsın.”

Biraz rahatladım. Tüylerini kabartmış bir tilki, tek ayağı çıplak bir ahmaktan daha iyiydi.

“Ama bıçağını yanlış tutuyorsun,” diye açıklayarak başıyla elimi işaret etti. “Birini böyle bıçaklamaya kalkarsan elin bıçağın sapından kayar ve kendi başparmağını kesersin.” Uzanıp parmaklarımı tuttu ve onları azıcık kaydırdı. “Böyle tutarsan başparmağın güvende olur. Ama bu sefer de bileğini önceki kadar rahat hareket ettiremezsin.” “Demek bıçaklı kavgalara karıştığın oldu?” diye şaşırarak sordum.

“Sandığın kadar çok değil,” dedi muzip bir tebessümle. “Siz erkeklerin bize kur yapmak için kullandığınız o eski püskü kitabın bir sayfası da bu işte.” Bıkkın bir ifadeyle gözlerini yuvarladı. “Bana iffetimi nasıl koruyacağımı öğretmeye kalkarak onu elimden almaya çalışan adamları saymakla bitiremem.”

“Seni bıçak taşırken hiç görmedim,” diye belirttim. “O niye?” “Niye bıçak taşıyayım ki?” diye sordu Denna. “Ben narin bir çiçeğim. Belinde bıçak taşıyan bir kadın bela arıyor demektir.” Elini cebine daldırıp bir kenarı ışıl ışıl parlayan uzun, ince bir metal parçası çıkardı. “Lâkin bıçak *bulunduran* bir kadın belaya *hazır* demektir. Genelde zararsız gözükmek daha kolaydır. Başına daha az bela açılır.” Ürkmemi engelleyen tek şey benimle son derece sakin bir üslupla konuşmasıydı. Bıçağı benimkinden fazla büyük değildi, ama onunkisi katlanmıyordu. Bir ucu ince bir deriyle sarılarak sapa dönüştürülmüş dümdüz bir metal parçasıydı. Yemek yemek ya da kamp ateşinin çevresinde ufak tefek işlerle uğraşmak için tasarlanmadığı belliydi. Daha çok Revir’deki jilet gibi keskin ameliyat bıçaklarına benziyordu. “Kendini lime lime doğramadan onu cebinde nasıl taşıyabiliyorsun?” diye sordum.

Denna bana göstermek için yan döndü. “Cebimin dibinde bir kesik var. Bıçağı oradan sokup bacağıma bağlı tutuyorum. Zaten o yüzden bu kadar düz. Üzerimde olduğu görülmesin diye.” Deri kaplı sapı

sıkıca kavrayıp daha yakından bakmam için bıçağı önümde tuttu. “İşte böyle. Başparmağını sap boyunca uzat.”

“Yoksa iffetimi nasıl koruyacağımı öğretmeye kalkarak onu elimden almaya mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Sanki sende iffet var da,” dedi gülerek. “Bir dahaki sefere yanındaki kızı bir domuzdan kurtarmaya çalıştığında o güzelim ellerini paramparça etmeyesin diye uğraşıyorum.” Başını biraz yan yatırdı. “Kurtarmak demişken, öfkelendiğin zaman gözlerinin...”

“Huu *doğuzlağ!”* Ağaçların arasında gelen bu sesi küçük bir çanın boğuk çınlaması takip etti. *“Doğuz doğuz doğuz..."*

Biraz ötemizdeki domuz hemen başını kaldırdı ve sesin geldiği tarafa doğru hızla uzaklaştı. Denna bıçağını yerine koyarken ben de seyahat heybemi yerden aldım. Ağaçların arasında domuzu takip ederek akıntının aşağılarında bir yere vardık ve orada bir adama rastladık. Adamın etrafında yarım düzine iri dişi domuza ek olarak yaşlı, kıllı bir yaban domuzu ve de ayak altında gezinen birkaç domuz yavrusu vardı.

Domuz çobanı bizi kuşkuyla süzdü. “Ho!” diye bağırdı. “Sahm ola korkman. Isığmazlağ.”

Seyrek bir sakalı olan çoban cılızdı ve sürekli güneş altında kalmaktan cildi iyice yıpranmıştı. Uzun değneğinin ucunda basit bir bronz çan, omzundaysa eski püskü bir çanta asılıydı. Otlayan domuzlar ağılda kapalı tutulanlardan daha temiz kaldıkları için adam çok da kötü kokmuyordu. Zaten ağılda kapalı tutulan bir domuz gibi koksa bile onu suçlayamazdım, zira hayatımın bazı dönemlerinde ben çok daha kötü kokmuştum.

“Suyun orlağda bişi duyağ gibin oldumdu,” derken aksanı o kadar yoğun ve barizdi ki neredeyse tadını ağzınızda alabiliyordunuz. Annem buna derin vadi aksanı derdi, çünkü ona sadece dış dünyayla fazla irtibat kurmayan köylerde rastlanırdı. Artık Trebon gibi küçük kırsal kasabalarda bile halk pek de aksanlı konuşmuyordu. Uzun zamandan

beri Tarbean ve Imre'de yaşadığım için böyle yoğun bir lehçeyi yıllardır duymamıştım. Adam muhtemelen dağların yükseklerine kurulu çok ıssız bir yerde büyümüş olmalıydı.

Durduğumuz yere kadar geldi ve pörsümüş yüzünde ciddi bir ifadeyle bize gözlerini kısarak baktı. "Burlağda ne yapansığız bakiim?" diye kuşkuyla sordu. "Şağkı duydumdu zati."

"Onu bengim guzen söylediydi," diyerek başımla Denna'yı işaret ettim. "Ne güsel bi sesi vağ, deel mi?" Elimi uzattım. "Taaştığmıza pek memnuğ oldum, baayım. Bağa Kovthe değleğ."

Adam beni böyle konuşurken duyunca epey şaşırdı ve yüzündeki kuşku büyük ölçüde geçti. "Al bendeğ de o kadağ, Ifendi Kovthe," diyerek elimi sıktı. "Doğğu düsgün konuşan biringe heğ zaman raslanmiyi. Dirsinkiney buralağda yaşayannağın ağzılağı yün doluduğ."

Bir kahkaha attım. "Babamgil hep diyeyazdı: 'Ağızda yün, kafada yün.'"

Çoban sırıtarak elimi sıktı. "Bengim adım da Skoivan Schiemmelpfenneg oluğ."

"Adın da kığallaha layıkımış," dedim. "Yannız Schiem disem oluğ mu?"

"Zatin bütün tanıdıklağ öylen diyleğ," diye sırıtarak sırtımı sıvazladı. "Siyin gibi gençlerin azmna da yakışoo haniy." Bakışları benimle Denna arasında gidip geldi.

Denna'ya da hakkını vermek lazım; beklenmedik lehçe değişikliğim karşısında gözünü bile kırpmamıştı. "Afedessin," diyerek elimle onu gösterdim. "Schiem, aha bu bengim en sevdiceem guzen oluğ."

"Dinnaeh," dedi Denna.

Sesimi bir sahne fısıltısına çevirdim. "İyi gızdığ emme çok utangacdığ. Pek gonuşmağ."

Denna en ufak bir tereddüt bile etmeden rolünü benimseyerek gözlerini yere dikti ve tedirgin bir edayla parmaklarını çıtlattı. Domuz

çobanına gülümsemeye yetecek kadar başını kaldırdı, sonra tekrar gözlerini kaçırdı. Öyle bir utangaçlık sergiliyordu ki neredeyse beni bile kandıracaktı.

Schiem kibarca alnına dokunup kafa salladı. "Taaştığmıza peh memnun oldum, Dinnaeh. Ömrüm billah hic o gadağ güsel bi ses duymadımdı," diyerek başındaki biçimsiz şapkayı biraz geri itti. Denna yine gözlerine bakmayınca çoban bana doğru döndü.

"Sürün de peh güselmiş." Başımla ağaçların arasında gezinen domuzları işaret ettim.

Adam kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Buğa süğü dinmez. Süğü didiğin koyunnağdan ve inekleğden oluğ. Doğuzlağdan olana *kıtık* deniğ."

"Ööle mi?" dedim. "Bah ne dicem, dostum Schiem. Senden bi doğuz assam oluğ mu? Guzenimle ben daa yimek yiyemedih..."

"Oluğ ommasına," dedi ihtiyatla, gözlerini para keseme çevirerek.

"Derisingi de sen yüzeesen aha dört mangığ veriğim," dedim bunun cömert bir teklif olduğunu bilerek. "Emme sen de otuğup bizimle igi lohma yiceksen."

Böyle söylemekteki amacım adamın tepkisini ölçmekti. Koyun ya da sığır çobanları gibi tek başlarına çalışan insanlar ya hep yalnız kalmak isterler ya da birilerinin ahbaplığına susamışlardır. Schiem'in ikinci gruptan olmasını umuyordum. Düğün hakkında bilgi edinmem gerekiyordu ve kasabadakilerin konuşmaya yanaşacaklarını hiç sanmıyordum.

Çobana muzipçe tebessüm ederek elimi seyahat heybeme daldırdım ve tenekeciden aldığım içki şişesini çıkardım. "Edin yanında eyi gidecek bişşiim de vağ. Dabii bu sahatte igi yabancıynan biraz gafa çikmeye hayığ dimezsen."

Denna sırasının geldiğini bilerek başını kaldırdı. Schiem'in gözünün içine bakarak utangaç bir tebessüm etti, sonra tekrar boynunu büktü.

“Anamgil beni adam gibin yetişdirdiydi,” dedi domuz çobanı saygıyla, bir elini göğsüne koyarak. “Zati epeyi susadıydım.” Biçimsiz şapkasını eğerek ve belini hafifçe kırarak bize dramatik bir selam verdi. “Eyi insannağa benziyonuz. Hep barabar yiyek bari.”

Schiem boynuna ip geçirdiği genç bir domuzu kamptan biraz uzaklaştırdı ve çantasından çıkardığı uzun bir bıçakla onu öldürdü. Bense ortalık yerdeki yaprakları temizleyerek ve taşları üst üste dizerek bir ateş çukuru hazırladım.

Denna bir müddet sonra kucak dolusu çalı çırpıyla çıkageldi. “Herhalde adamdaki her bilgi damlasını alana kadar onu bir güzel sıkacağız?” dedi usulca kulağıma.

Kafa salladım. “Utangaç kuzen için özür dilerim, ama...”

“Hayır, iyi düşündün. Zaten taşralı ağzını pek bilmem. Bilen biriyle daha rahat konuşacaktır.” Gözleri arkamdaki bir noktaya çevrildi. “İşini neredeyse bitirdi.” Bunun ardından ağır adımlarla nehre doğru uzaklaştı.

Ben gizlice sempati kullanarak ateş yakarken Denna alçaktaki dallardan bir çift şiş hazırladı. Schiem de kısa bir süre sonra itinayla derisini yüzdüğü domuzu getirdi.

Domuz ateşin üzerinde dumanı tüterek ve yağları odunlara damlayarak kızarırken ben de içki şişesini elden ele dolaştırdım. Önce kendim şişeyi kaldırıp ağzımı ıslatmakla yetinerek içermiş gibi yaptım. Sıra Denna’ya geldiğinde o azıcık içti ve sonrasında yanakları pembe pembe oldu. Schiem sözünün eriydi; epey susamış olduğundan şişeyi kafasına dikti ve burnunun kızarması uzun sürmedi.

Domuz iyice pişene ve dış kısmı biraz kararıp çatlayana kadar Schiem ile ben havadan sudan konuştuk. Onu dinledikçe aksanı giderek bilincime karıştı ve sahte aksanımı korumak için fazla uğraşmama gerek kalmadı. Domuz tamamen piştiği sırada konuşurken düşünmüyordum bile.

“Bıçağı eyi kullanaysın,” diye iltifat ettim Schiem’e. “Emme ufaklığı diğer doğuzlağa bu kadağ yahın kismene şaşırayazdım.”

Schiem başını iki yana salladı. “Doğuzlağ peh hınzır oluğ.” Genç domuzun derisini yüzdüğü yere doğru giden bir dişi domuzu işaret etti. “Aha görüyon mu? Bunun ağtıklama gös komuş. Doğuzlağ akıllıdığ emme gen dinden başkazını düşünmezleğ.”

Domuzun yeterince piştiğini duyuran Schiem yuvarlak bir köy ekmeği çıkarıp üçe böldü. “Goyunmuş,” diye kendi kendine homurdandı. “Doğuz vakene goyun edi de ni oluyomuş?”

Ayağa kalkıp uzun bıçağıyla domuzu kesmeye başladı. “Neğesinden isdeğsin, güççük hanım?” diye Denna’ya sordu.

“Beem üçün faketmez,” dedi Denna. “Neğesi olussa veğ işte.” Denna konuşurken Schiem’in bana bakmadığına memnundum. Ğ’Ieri biraz fazla uzatan ve gırtlağını gereğinden çok zorlayan Denna’nın aksanı mükemmel değilse bile oldukça iyiydi.

“Udanma gız,” dedi Schiem. “Bol bol et varıdır.”

“Argalağını sevegelmişimdir oldum olassı,” dedi Denna, sonra da utançtan yüzü kızararak boynunu büktü. G’leri bu sefer daha iyiydi.

Schiem kaba bir yorumda bulunmayarak beyefendiliğini ortaya koydu ve Denna’nın ekmeğinin üstüne dumanı tüten kalın bir et dilimi bıraktı. “Pamaklağna diggat edesin. Biğaz behle de accık soğsun.”

Az sonra hep beraber yemeye koyulduk. İlki bitince Schiem ikinci, daha sonra da üçüncü porsiyonları dağıttı. Fazla geçmeden yağlı parmaklarımızı emiyor ve dişlerimizin arasına sıkışan et parçalarını çıkarmaya uğraşıyorduk. Artık konuya girmeye karar verdim. Schiem biraz dedikoduya hazır değilse asla da olmayacaktı.

“Olup bitenneğden sonna seni buralağda gördüğme peh şaşdım.”

“Ni olmuş kiney?”

Düğündeki katliamdan henüz haberi yoktu. Harika. Bana saldırıdan bahsedemeyecek olsa bile düğüne kadarki olaylar konusunda daha

rahat konuşabilecekti. Kasabada benimle konuşmaya yanaşacak birilerini bulabilseydim bile hiç kimse düğünde can verenler hakkında açık açık yorum yapmaya yanaşmazdı.

“Mauthen çifiliğinde sorun çıhmış,” dedim bildiklerimi olabildiğince üstü kapalı tutmaya çalışarak.

Schiem burun kıvırdı. “Bah buna heç şaşmadım.”

“Neye kiney?”

Schiem başını yana çevirip tükürdü. “Mauthengillerin dopunun ciğeri beş para itmez. Gafaları da hiç çalışmaz.” Başını iki yana salladı. “Ben Dereönü’nün yatımına bilem yahlaşmam. Anamgil eyicene dembihlediydi.”

Ne zaman ki Schiem o yerin adını kendi aksanıyla söyledi, işte o zaman gerçeği anladım. Orası dere önü falan değildi ve bir dereyle yakından uzaktan alakası yoktu. Doğrusu tepehöyüktü.

“Ben doğuzlağmı orda odlatmam bilem, emme o angut getti orya ev gurdu…” Başını bıkkın bir hareketle iki yana salladı.

“Eyi de gimse ona dur dimedi mi?” diye sordu Denna.

Domuz çobanı kaba bir ses çıkardı. “Mauthengil gimseye gulak asmadıydı. Hiçbişi insanın gulağını para gibin dıkamaz.”

“Aldı üsdü bi ev cannım,” deyip geçtim. “Ni ommuş yani?”

“Gızı manzaraalı bi evde otursun istiyse eyi hoş,” diye kabullendi Schiem. “Emme demel kazağgene gemik neyin bulup da durmağsan… bah eşte ona aptallıh değleğ.”

“Yoh artıkım!” dedi Denna, ağzını bir karış açarak.

Schiem kafa sallayarak biraz öne eğildi. “Dahası varıdır. Herüfcüolu gazdı da gazdı, soora toprahta daş buldu. Pehi durdu mu?” Yine burun kıvırdı. “Daşlağı gazıp çıhardı, soğna onnağı eve gattı!”

“Ni dimeye bulduğu daşları gullanmayacahtı kiney?”

Schiem bana gerizekâlıymışım gibi baktı. “Höyyük daşlarıynan ev yapılığ mı? Höyyükte bulduun şeleri gızma verin mi?”

“Bişi mi bulduydu? Ni buldu?” diyerek şişeyi ona uzattım. “Gimsenin bildihi yoh,” dedi Schiem buruk bir sesle, içkiden bir yudum daha alarak. “Duydum kiney evin demelini gazıp daş çıkartıyomuş. Sonnacıma her bi yannı gapalı bi daş oda mı neyin bulmuş. Emme düünde zürpiriz yapmah eçin ni bulduunu kimseciklere dimemiş."

“Defüne filan mı bulmuş kiney?” diye sordum.

“Yoh, para neyin bumamış.” Schiem başını iki yana salladı. “Para gonuşuldu muydu Mauthen heç susmazıdı. Galba bi...” Doğru sözcüğü arayarak ağzım birkaç kez açıp kapadı. "... zengünlerin böle raflara neyim goyup mizefirlerine havva attıhları o eskü şeelere ni denirdi?”

Çaresizce omuz silktim.

“Eyle yadigarı mı?” dedi Denna.

Schiem bir parmağını burnuna dokundurdu, sonra onu Denna’ya doğru uzatıp gülümsedi. “Aha o. Caha satmah içün bişi işte. O Mauthen ne gösteriş merahlısıdır o.”

“Dimek kimsecikleğ ni olduunu bilmiydi?” diye sordum.

Schiem kafa salladı. “Sedece birgaç kişi biliydi. Mauthen, gardaşı, iki oğlu, belkü bi de avradı. Dopu birden yağrım sene papazlar gibi gasım gasım gasıliydiler.”

Bu sözler olaya başka bir açıdan bakmamı sağladı. Çiftliğe dönüp etrafı gözden geçirmeliydim.

“Bugün buralağda birileğini gordun mü heç?” diye sordu Denna. “Emmime bakınıyoduk da.”

Schiem başını sağa sola salladı. “Heç kimsecikleri görmedim.” “Onun eçin pek endişeliyem,” diye üsteledi Denna.

“Saa yalan söleyecek deilem, gizim,” dedi çoban. “Emmin bu ormanda bi başına galdıysa endişelenmehte haklısan.”

“Civarda dekin olmayan birileği mi var yohsam?”

“Yoh öle deel,” dedi Schiem. “Ben burya anca senede bir gez, o da güzleri gelim. O da doğuzlağı otlatmah eçin. Sonracığma hemencicik

giderim. Bu ormanda acayip bişiler varıdır. Hele kiney güzey daraflarında.” Denna’nın gözünün içine baktı, sonra sözlerine devam edip etmeyeceğine karar veremezmiş gibi bakışlarım yere çevirdi.

Bu tam da duymak istediğim türden bir şeydi, o yüzden onu kışkırtmak için dediklerini boş verircesine elimi savurdum. “Bize peri masalları anlatmağa galkmayasın, Schiem.”

Schiem kaşlarını çattı. ‘İki gece evvel şey içün…” Tereddüt ederek Denna’ya baktı."… şey… ihdiyaç gideğmek içün galktıydım. Güzeyde bazı ışıklar neyin gördüm. Na böle goca goca mavi ataşlar. Gamp ataşı gibi, emme bööle bi anda yanı verdiydi.” Parmaklarını şıklattı. “Sonna ataş sönüverdi. Bu üç gez oldu. Ahanda gollarımdaki düyler diken diken olduydu.”

“İki gece evvel mi?” diye sordum. Düğün daha geçen gece yapılmıştı.

“İki gece evvel didim ya,” dedi Schiem. “Ondan beridir de hep güneye iniyim. Gecenin bi vakdi mavi ataşı her ne yakdıysa aman bana uzak ossun.”

“Schiem, sahi mi diysen? Mavi ataş mı gördün?”

“Ben para gobartmak içün masallar anladacak o yalancı Ruhlardan biri deelem, cocuk,” derken sinirlendiği anlaşılıyordu. “Ömrümü bu depeleğde geçiğdim. Heğkez güzeydeki gayalıklağda bişiler olduunu biliğ. Zati o yüzden gimsecikler oralara gitmez.”

“Oralağda heç çiftlük neyim yoh mudur?”

“Daş yetişdirmiysen gayalığlaha ni ekecen ki?” dedi hararetle. “Gamp ataşı gördüm müydü bilmem mi sanıyon? Bah sana söylüyom, ataş mesmeviydi. Bööle gocaman,” diyerek kollarıyla abartılı bir hareket yaptı. “Heni ataşa içkü doküverissin ya, aha oyle.”

Konuyu kapatıp sohbeti başka tarafa çektim. Fazla geçmeden Schiem derin bir iç geçirip ayağa kalktı. “Doğuzlağ şindiye ni vağsa silip süpüğmüşlerdiğ,” deyip değneğini eline aldı ve onu sallayarak ucundaki çanın yüksek sesle çalmasını sağladı. Domuzlar hemen itaat ederek her yönden çıkageldiler. “Huu doğuzlağ!” diye bağırdı Schiem.

“Doğuz doğuz doğuz! Gelün bakiim de sizi şöle bi sayam!” Ben kızarmış domuz etinden kalanları bir parça çuval bezine sararken Denna su şişesiyle birkaç kez gidip gelerek ateşi söndürdü. Biz işimizi bitirdiğimiz sırada Schiem de kıtığını bir düzene sokmuştu. Düşündüğümden daha çok hayvanı vardı. İki düzine yetişkin dişi, artı genç domuzlar ve gri, diken diken postu olan o erkek yaban domuzu. Schiem bize şöyle bir el salladı, sonra da tek kelime etmeden dönüp gitti. Yürürken değneğinin ucundaki çan çalıp duruyor, domuzlar düzensiz bir kafile halinde onu takip ediyordu.

“Çok üstüne gittin,” dedi Denna.

“Onu biraz zorlamam gerekiyordu,” dedim. “Batıl inançlı insanlar korktukları şeylerden bahsetmeyi sevmezler. Ormanda ne gördüğünü öğrenmem gerekiyordu. Ben üstelemeseydim sözünün devamını getirmeyecekti.”

“Ben onu konuşturmasını bilirdim,” dedi Denna. “Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır."

“Herhalde yapabilirdin,” diye itiraf ettim, seyahat heybemi omzuma vurup yürümeye başlarken. “Taşralı ağzım bilmediğini sanıyordum.”

“Bir duyduğumu bir daha unutmam,” dedi kayıtsız bir omuz silkişle. “Çok hızlı öğrenirim.”

“Beni peh şaşırttıydın ya...” Yere tükürdüm. “Kahretsin. Bu akşandan bir dönüde zor kurtulacağım. Âdeta dişlerimin arasına sıkışıp kaldı.”

Denna çevredeki araziye ümitsizce bakındı. “Sanırım işimize geri dönmeliyiz. Hamimi bulursak sana da bazı cevaplar alabiliriz.”

“Hiç gereği yok,” dedim.

“Biliyorum, ama denemeden vazgeçemeyiz.”

“Onu demek istemedim. Bak...” Gözlerine kestirdikleri lokmaları yemek için domuzların toprağı eşeledikleri yerleri gösterdim. “Domuzlar başıboş bırakılınca her yana dağılmışlar. Önceden bir iz olsaydı bile artık onu asla bulamayız.”

Denna derin bir nefes alıp iç geçirdi. “O şişede bir şey kaldı mı?” diye yorgun bir sesle sordu. “Başım hâlâ ağrıyor.”

“Amma salağım,” dedim etrafıma bakınarak. “Keşke daha önce söyleseydin.” Genç bir huş ağacına gidip kabuğundan birkaç uzun şerit kestim ve onları Denna’ya götürdüm. “Huş kabuğunun iç kısmı iyi bir ağrı kesicidir.”

“Çok faydalı bir yol arkadaşısın.” Kabuklardan birinin içini tırnağıyla kazıyıp ağzına götürdü ve yüzünü ekşitti. “Acıymış.”

“Gerçek bir ilaç olduğunu o sayede anlayabilirsin,” dedim. “Tadı hoşuna gitseydi şeker falan olurdu.”

“Zaten hayat da öyle değil mi?” dedi Denna. “Hep tatlı şeyler isteriz, ama acı şeylere ihtiyaç duyarız." Bunları söylerken gülümsüyordu, fakat sadece ağzıyla. “Acı şeyler demişken, hamimi nasıl bulacağım? Önerilere açığım.”

“Bir fikrim var,” dedim seyahat heybemi yine omzuma asarak. “Ama öncelikle çiftliğe dönmemiz lazım. Tekrar incelemem gereken bir şey var.”

Tepehöyük’ün zirvesine geri döndük. Bu sefer adını nereden aldığım kolayca gördüm. Etrafta biçimsiz ve düzensiz tümsekler bulunuyordu, üstelik de yakınlarda yapımlarında kullanılabilecek irice taşlar olmamasına rağmen. Neye baktığını bildikten sonra bunları gözden kaçırmak imkânsızdı.

“Neyi incelemen gerekiyor?” diye sordu Denna. “Yine içeri girmeye kalkarsan bil ki seni zor kullanarak zaptedeceğim.”

“Eve bir bak,” dedim. “Şimdi de arkasındaki ağaçların arasında yükselen şu kayalığa bak.” Parmağımla işaret ettim. “Etraftaki kayalıklar koyu renkli…”

“… ama evin taşlan açık renkli,” diye tamamladı.

Kafa salladım.

Denna bana beklenti içinde bakmayı sürdürdü. “Peki bu ne anlama geliyor? Çobanın da dediği gibi, evi yapanlar höyük taşları kullanmışlar.”

“Buralarda höyük falan yok,” dedim. “İnsanlar geleneklere uygun olarak Vintas’ta, yahut mezar kazılamayacak kadar bataklık yerlerde höyük yaparlar. Gerçek bir höyükten herhalde en az yedi yüz kilometre uzaktayız.”

Çiftlik evine doğru yürüdüm. “Hem zaten taşlarla höyük yapılmaz. Yapılsa bile böyle düzgün, işlenmiş taşlar kullanılmaz. Bu taşlar uzaklardan getirtilmiş.” Bir elimi duvarın dümdüz dizili gri taşlarında gezdirdim. “Çünkü biri buraya uzun zaman dayanacak bir şey inşa etmek istemiş. Sağlam bir şey.” Tekrar Denna’ya doğru döndüm. “Sanırım buranın altında eski bir tepe hisarı gömülü.”

Denna bir müddet düşündü. “Peki burada gerçek bir höyük yoksa ne diye adına Tepehöyük demişler?”

“Herhalde civarda yaşayanlar hiç gerçek bir höyük görmeyip onları sadece öykülerde duydukları için. Üzerinde büyük tümsekler olan bir tepe bulunca…” Biçimsiz tepecikleri işaret ettim. “Tepehöyük.” “Ama burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yer.” Denna etrafına bakındı. “Buranın kimse için bir önemi yok.”

“Şimdi öyle olabilir,” diye doğruladım. “Lâkin hisar yapıldığı zaman?” Yanmış çiftlik evinin kuzeyinde bulunan koruluktaki bir açıklığı işaret ettim. “Buraya gel. Bir şeye daha bakmak istiyorum.” Tepenin kuzey sırtındaki ağaçların arkasında çevre arazinin harika bir manzarası mevcuttu. Güz yapraklarının kızılı ve sarısı nefes kesiciydi. Altın sarısı tarlalarla çevrili tek tük evler ve ahırların yanı sıra beyaz koyunların otladığı çayırlar hemen göze çarpıyordu. Denna ile ayaklarımızı daldırdığımız pınarı da seçebildim.

Kuzeye bakınca Schiem’in bahsettiği kayalıkları gördüm. Oradaki arazi daha engebeliydi.

Daha ziyade kendi kendime kafa salladım. “Buradan her yöne doğru atmış kilometre görülebiliyor. Daha iyi bir görüşe sahip tek tepe şuradaki.” Kuzey kayalıklarının manzarasını biraz kapatan yüksek bir tepeyi işaret ettim. “Ama onun da zirvesi çok sivri. Doğru düzgün bir istihkam inşa edilemeyecek kadar dar.”

Denna düşünceli gözlerle o tepeye baktı, ardından kafa salladı. “Tamam, beni ikna ettin. Burada bir tepe hisarı vardı. Peki ya şimdi ne yapacağız?”

“Bu gece kamp kurmadan önce o tepeye çıkmak istiyorum.” Kayalıkları kısmen örten yüksek ve dar tepeyi işaret ettim. “Buradan sadece üç dört kilometre uzakta ve kuzey kayalıklarında garip bir şeyler oluyorsa oradan net bir şekilde görebiliriz.” Biraz düşündüm. “Ayrıca Karaağaç otuz kilometreden bile ateşimizi fark edip bizi bulabilir. Dikkat çekmek istemediği için kasabaya inmekten çekiniyorsa bile bir kamp ateşine yaklaşabilir.”

Denna kafa salladı. “Planının etrafta boş boş gezinmekten çok daha iyi olduğu kesin.”

“Eh, kafam bazen iyi çalışır,” diyerek abartılı bir hareketle karşı tepeyi işaret ettim. “Bayanlar önden.”

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yoltaşı

Üzerimizdeki yorgunluğa rağmen Denna ile ben süratle yol alarak güneş dağların ardına batarken kuzeydeki tepenin zirvesine vardık. Tepenin etekleri ağaçlarla kaplı olsa bile zirvesi bir rahibin başı kadar keldi. Her yönde göz alabildiğine uzanan manzara nefes kesiciydi. Tek üzüntüm biz yürürken rüzgarın bulutları alıp götürmüş ve gökyüzünü arduvaz kadar düz ve gri bırakmış olmasıydı.

Güneyde bir avuç küçük çiftlik seçebiliyordu. Birkaç dere ve dar patika, ağaçların arasında dolambaçlı bir yol izliyordu. Batıdaki dağlar uzak bir duvar gibiydi. Güneyde ve doğuda göğe yükselen dumanları ve Trebon'un basık, kahverengi binalarını görebiliyordum.

Kuzeye bakınca domuz çobanının doğru söylediğini anladım. O istikamette insan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Yolların, çiftliklerin ya da baca dumanlarının bulunmadığı bölge giderek yükselen engebeli bir araziden, çıplak kayalardan ve yamaçlara tutunmaya çalışan ağaçlardan ibaretti.

Bulunduğumuz tepenin zirvesindeki tek şey bir avuç gri taştı. Dev taşlardan üçü kemer şeklinde dizilerek devasa bir kapı oluşturmuştu. Diğer ikisi gür çimlerde keyif çatarcasına yan yatıyordu. Oradaki varlıklarını eski bir dostun beklenmedik ziyareti gibi huzur verici buldum.

Denna devrik gritaşlardan birine otururken ben araziyi inceledim. Minik bir yağmur damlasının yüzüme çarptığını hissedince bir küfür mırıldanarak pelerinimin başlığım taktım.

"Merak etme, uzun sürmeyecek," dedi Denna. "Son iki gecedir böyle oluyor. Bulutlar geliyor, yarım saat kadar yağmur bırakıyor, sonra da uçup gidiyor."

"İyi," dedim. "Yağmurda uyumaktan nefret ederim.'"

Seyahat heybemi gritaşlardan birinin kuytu tarafına bıraktım ve birlikte kamp kurmaya giriştik. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi uyum içinde çalıştık. Denna ateş için bir alan temizleyip taş

topladı. Bense kucak dolusu çalı çırpı getirip çabucak bir ateş yaktım. Bir sonraki gidişimde biraz adaçayı ve tepeyi tırmanırken gözüme çarpan yabani soğanlardan birkaç baş topladım.

Yağmur sağanak halinde bastırıverdi, sonra ben yemeğe başlarken iyice azaldı. Küçük tenceremi kullanarak öğle yemeğinden kalan domuz etiyle, biraz havuç ve patatesle, bir de bulduğum yabani soğanlarla bir yahni pişirdim. Onu tuz, karabiber ve adaçayıyla tatlandırdım, ardından ateşin yakınında bir kepek ekmeği ısıtıp peynir paketini açtım. Son olarak ateşin yandığı sıcak taşların arasına iki elma sıkıştırdım. Piştiklerinde güzel bir tatlı olacaklardı.

Yemek pişene değin Denna küçük bir dağ oluşturacak kadar yakacak odun toplamıştı. Üzerine oturması için battaniyemi yere serdim. Birlikte yemeye başladık. Denna sık sık beğenisini dile getiren küçük sesler çıkarıyordu.

“Kızlar böyle muamele görmeye çabuk alışırlar,” dedi yemeğimiz bitince. Gritaşların birine rahatça yaslandı. “Bir de lavtanı yanma alsaydın bana bir ninni çalabilirdin. İşte o zaman her şey mükemmel olurdu.”

“Bu sabah yolda bir tenekeciyle karşılaştım. Bana bir şişe meyve likörü satmaya kalktı,” dedim. “Keşke alsaymışım.”

“Meyve likörüne bayılırım,” dedi Denna. “Çilekli miydi?”

“Galiba öyleydi,” diye itiraf ettim.

“Eh, yolda rastladığın bir tenekeciyi dinlemezsen böyle olur,” diye uykulu gözlerle beni payladı. “Senin gibi akıllı bir çocuk böyle bir hata…” Ansızın dimdik oturarak arkamda bir yeri işaret etti. “Bak!”

O yana döndüm. “Neye bakacağım?” diye sordum. Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplı olduğundan etraftaki arazi simsiyah bir deniz gibiydi.

“Bakmaya devam et. Belki yine… İşte!”

Ben de gördüm. Uzaklarda mavi bir ışık yanıp sönmüştü. Ayağa kalkıp ateşi arkama aldım ki gözlerimi kamaştırmasın. Denna yanıma

geldi ve bir müddet nefes bile almadan bekledik. Mavi ışık öncekinden de parlak bir şekilde yine yanıp söndü.

“Sence nedir?” diye sordum.

“Tüm demir madenlerinin batıda kaldığından eminim,” diye sesli düşündü Denna. “Onlardan geliyor olamaz.”

Işık yine parladı. Kayalıklardan gelir gibiydi; bu da kaynağı bir ateşse o ateşin oldukça büyük olduğu anlamına geliyordu. Bizim ateşimizden en az birkaç kat daha büyük.

“Haminin sana bir şekilde işaret verdiğini söylemiştin,” dedim yavaşça. “Burnumu sokmak istemem ama...”

“Hayır. Aramızdaki işaretin mavi ateşle alakası yok,” dedi huzursuzluğum karşısında kıkırdayarak. “Böyle bir şey onun gibi biri için bile çok meşum olurdu.”

Karanlığa bir süre daha baktık, ama ışık tekrar yanmadı. Yerden neredeyse başparmağım kalınlığında bir dal aldım, ortadan ikiye böldüm, sonra bir taş vasıtasıyla her iki parçayı da birer çadır kazığı gibi yere çaktım. Denna bir kaşını merakla kaldırdı.

“Işığı gördüğümüz yönü işaretlemek için,” diye açıkladım. “Karanlıkta herhangi bir yer şekli seçemiyorum. Sabah olduğunda bu bize ışığın hangi yönden geldiğini gösterecek.”

. Tekrar yerimize geçtik ve ben ateşe biraz daha odun atarak havaya bir kıvılcım bulutu kaldırdım. “Birimiz ateşin başında uyanık kalsa iyi olur,” dedim. “Biri gelirse diye.”

“Zaten gece boyunca uyumak gibi bir alışkanlığım yoktur,” dedi Denna. “Yani benim için sorun olmaz.”

“Uyumakta zorluk mu çekiyorsun?”

“Rüyalar görüyorum,” dedi konu hakkında söyleyip söyleyeceğinin bununla sınırlı olduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Pelerinimin kenarına takılmış kahverengi bir dikeni tutup çıkardım ve ateşe attım. “Sanırım Mauthenler’in çiftliğinde neler olduğuna dair bir fikrim var.”

Denna hemen canlandı. “Anlat bakalım.”

“Sormamız gereken şu: Chandrialılar niçin o gece oraya saldırdılar?”

“Elbette ki düğün sebebiyle.”

“İyi de niçin o düğün? Niçin o gece?”

“Niye sen söylemiyorsun?” dedi Denna alnını sıvazlayarak. “Öğretmenimmişsin gibi bana ders verme.”

Yine utançtan yüzümün kızardığım hissettim. “Özür dilerim.” “Dileme. Normalde seninle soru-cevap şeklinde konuşmak çok hoşuma gider, ama uzun bir gün geçirdik ve başım ağrıyor. Hemen sadede gelsen...”

“Her şey Mauthen’in tepedeki eski hisarı kazarak taş çıkartırken bulduğu şey yüzünden oldu,” dedim. “Harabede bir şey buldu ve aylarca dedikodusunu yaptı. Chandrialılar bunu duydular ve o şeyi çalmak için ortaya çıktılar,” diye abartılı bir jestle açıklamamı, sonlandırdım.

Denna kaşlarını çattı. “Kulağa mantıklı gelmiyor. Chandrialıların tek istedikleri o eşyaysa düğünün sona ermesini bekleyip yeni evli çifti öldürürlerdi. Öylesi çok daha kolay olurdu.”

Onun bu sözleri havamı söndürdü. “Haklısın.” “O eşyayla ilgili tüm bilgiyi ortadan kaldırmak istemeleri daha muhtemel. Yaşlı Kral Celon’u hatırla. Vatana ihanet suçu işlediği naibi tarafından ifşa edilecekti. Celon bunu öğrendiği zaman adamın tüm ailesini öldürtüp evini de yaktırttı ki, ne kimse bir şey duysun, ne de sonradan bir kanıt bulunsun.”

Güneyi işaret etti. “Sırrı bilen herkes düğüne katıldığı için Chandrialılar ortaya çıkıp davetlileri öldürdüler, sonra da eşya her neyse onu yok ettiler ya da çaldılar.” Elinin tersiyle bir hareket yaptı. “Böylelikle meseleyi kökünden hallettiler.”

Oturduğum yerde şaşakaldım. Denna'nın söyledikleri yüzünden değil, üstelik de kendi tahminimden daha iyi olmasına rağmen. Kumpanyama yapılanlar aklıma gelmişti. *Birinin ailesi hiç olmadık şarkılar söylemiş...* Sadece ailemi değil, şarkının ufacık bir parçasını dahi dinleyen herkesi ortadan kaldırmışlardı.

Denna battaniyesine dolanıp sırtını ateşe çevirdi. "Ben uyurken sen de benim olağanüstü zekâm üzerinde düşün. Başka bir soruyu yanıtlaman gerektiğinde beni kaldırırsın."

Uyanık kalmak için kendimi epey zorlamam gerekti. At sırtında yaklaşık yüz kilometre yol teptiğim, sonra da on kilometre yayan gittiğim uzun, zor bir gün geçirmiştim. Fakat Denna yaralıydı ve uykuya benden daha fazla ihtiyacı vardı. Zaten kuzeydeki o mavi ışığın tekrar yanıp yanmayacağına bakmak istiyordum.

Yanmadı. Ateşi beslerken, aniden ortadan kaybolduğum için Wil ile Sim endişeleniyorlar mı diye düşündüm. Peki ya Arwyl, Elxa Dal ve Kilvin? Bana ne olduğunu merak edecekler miydi? Keşke geride bir not bıraksaydım...

Bulutlar yıldızları kapadığı için ne kadar zaman geçtiğini bilmemin imkânı yoktu. Fakat ateşi altıncı ya da yedinci kez beslerken Denna'nın kasılıp ansızın uyandığını gördüm. Dimdik oturuvermedi. Onun yerine soluğunu tuttu ve nerede olduğunu bilmezmiş gibi gözlerini hızla sağa sola çevirdi.

"Üzgünüm," dedim tamdık bir şeye odaklanması için. "Seni uyandırdım mı?"

Gevşeyip biraz doğruldu. "Hayır, ben... hayır. Hiç de bile. Şimdilik bu kadar uyku bana yeter. Sen de biraz yatmak ister misin?" Gözlerini ovuşturdu ve ateşin üzerinden bana baktı. "Aptalca bir soruydu. Berbat görünüyorsun." Battaniyenin içinden çıkmaya davrandı. "Al..."

Boş verircesine elimi salladım. "Sende kalsın. Pelerinim bana yeter." Başlığını kafama geçirip çimlere uzandım.

“Tam bir beyefendisin,” diye bana nazikçe sataşarak battaniyeye tekrar sarındı.

Kolumu başıma yastık yaptım ve zekice bir karşılık bulmaya çalışırken uyuyakaldım.

Kalabalık bir sokakta yürüdüğüm silik bir rüyadan Denna’nın gül pembesi ve ateş ışığı sebebiyle gölgeli yüzünü tepemde görerek uyandım. Her şey düşünüldüğünde, uyanmak için hiç de fena bir yol değildi.

Tam bunu dile getirecekken Denna parmağını dudaklarıma koyarak aşağı yukarı on sekiz farklı şekilde dikkatimi dağıttı.

“Sus,” dedi usulca. “Dinle.”

Doğrulup oturdum.

“Duyuyor musun?” diye sordu hemen sonra.

Başımı yana eğdim. “Sadece rüzgar…”

Denna kafasını iki yana sallayarak bir el hareketiyle sözümü kesti. “İşte!”

Duydum. İlk başta sesin tepeden aşağı yuvarlanan birkaç iri taştan geldiğini sandım, ama hayır, ses yapması gerektiği gibi azalıp kaybolmadı. Onun yerine sanki bir şey tepeden yukarı sürükleniyordu.

Ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Ben uyurken bulutlar dağılmıştı ve ay artık çevre araziyi solgun bir gümüşi renge boyuyordu. Geniş ateş çukurumuz için için yanan kor parçalarıyla ağzına kadar doluydu.

Tam o anda, tepe yamacının biraz aşağılarında bir şey duydum, bir… kırılan bir dal sesi desem sizi yanıltmış olurum. Ormanda yürüyen bir insan yerdeki bir dal parçasına basarsa kısa ve sert bir *çıt* duyulur. Bunun sebebi kazara üstüne basılan dalların küçük olması ve bir anda kırılmasıdır.

Benim duyduğumsa bir dal parçasının çıtırtısı değil, uzun bir çatırtı sesiydi. Bacak kalınlığındaki bir dal, bağlı bulunduğu ağaç gövdesinden kopartıldığı zaman olduğu gibi: *çatınır-çıtıurrrt-çaaaat*.

Sonra tam dönüp Denna'ya bakacakken diğer sesi uydum. Bunu nasıl anlatsam?

Küçüklüğümde annem beni Senarin'deki bir hayvanat bahçesine götürmüştü. Ömrümde sadece o gün bir aslan görmüş, sadece o gün aslan kükremesi duymuştum. Kalabalıktaki çocuklar korkuya kapılsalar da ben neşeyle gülmüştüm. Alçak ve derin homurtuyu göğsümde hissetmiştim. O. hissi öyle çok sevmiştim ki bugün bile hatırlarım.

Trebon yakınlarındaki o tepede duyduğum ses bir aslan kükremesi olmasa bile onu da aynı şekilde göğsümde hissettim. Aslan kükremesinden çok daha derin bir homurtuydu. Uzaklardaki bir gök gürültüsünün sesine daha çok benziyordu.

Bir dal daha kırıldı, üstelik zirvenin çok yakınında. O tarafa doğru bakınca ateş ışığında hatları belli belirsiz görülen devasa bir suretle karşılaştım. Ayaklarımın altındaki toprağın sarsıldığını hissettim, Denna panikten kocaman açılmış, gözlerle bana baktı.

Onu kolundan tuttuğum gibi tepenin diğer tarafına doğru koşmaya başladım. Denna ilk başta benimle beraber geldi, ama nereye gittiğimi fark edince olduğu yerde kaldı. "Aptallık etme," diye tısladı. "Karanlıkta aşağı inmeye kalkarsak boynumuzu kırarız." Çaresizce etrafına bakındı, sonra gözleri yakındaki gritaşları buldu. "Yukarı çıkmama yardım et, ben de seni yanıma çekeyim."

Ellerimi bitiştirerek bir basamak oluşturdum ve Denna ayağını oraya koydu. Onu öyle bir hızla kaldırdım ki neredeyse havaya fırlıyordu. Kısa bir süreliğine Denna'nın taşın kenarına tutunarak bacaklarını yukarı çekmesini bekledim, sonra da seyahat heybemi omzuma astım ve kendimi dev taşa atıp yüzeyine tutundum.

Aslında tutunmaya *çalıştım* desem daha doğru olur. Asırlardır açık havada duran taşın yüzeyi dümdüz olmuştu ve üzerinde tutunacak hiçbir yer yoktu. Ellerimle boş yere bir şeyleri kavramaya çalışarak yere kadar kaydım.

Kemerin diğer tarafına koştum, alçaktaki taşlardan birinin üstüne atladım ve bir kez daha sıçramayı denedim.

Taşa vücudumun ön kısmıyla çarptım. Çarpmanın şiddetiyle hem nefesim kesildi hem de dizimi vurdum. Ellerim kemerin üst kısmını kavramaya çalıştı, fakat yine tutunacak bir yer...

Denna beni yakaladı. Bu bir kahramanlık destanı olsaydı size ellerimi nasıl sıkıca tuttuğunu ve beni güvenle yukarı çektiğini anlatırdım. Fakat gerçekte bir eliyle gömleğimi, diğeriyle de saçlarımı kavradı. Bana tüm gücüyle asılarak düşmemi engelledi, ta ki ben tutunacak bir yer bulup kendimi onun yanma çekene dek.

Orada soluk soluğa yatarken taşın kenarından aşağı baktık. Tepenin zirvesinde o silik suret ateşimizin ışık çemberine girmek üzereydi. Yansı gölgelerde saklı yaratık, o güne kadar gördüğüm bütün hayvanlardan daha iri ve yüklü bir at arabası kadar büyüktü. Siyah, devasa bedeni bir boğanın ki gibi olsa bile ne bir boğaya ne de ata benzeyen tuhaf adımlarla ilerliyordu. Rüzgar ateşi yelleyerek parlamasına sebep olunca yaratığın kalın gövdesini yere yakın tuttuğunu, bacaklarının tıpkı bir kertenkeleninkiler gibi yanlarda bulunduğunu fark ettim.

Işığa daha da yaklaşınca bu benzerlik kaçınılmaz hale geldi. Yaratık dev bir kertenkeleydi, fakat yılan gibi değil tuğla gibi yassıydı. Kalın boynu bir kamayı andıran kocaman bir kafaya bağlanıyordu.

Yaratık tepe zirvesinin kenarından kamp ateşimize kadar olan mesafenin yarısını müthiş bir hız patlamasıyla bir anda katediverdi. Gök gürültüsü gibi bir sesle homurdandı; sesi yine göğsümde duydum. Yaklaşmayı sürdürürken çimlerin üzerinde yan yatan diğer gritaşların yanından geçti ve gözlerimin bana oyun oynamadığından emin oldum. Yaratık gritaşlardan bile büyüktü. Omuz hizasında iki metre yüksekliğinde, başından kuyruğuna kadar beş metre uzunluğundaydı. Sahiden de bir at arabası kadar büyüktü.

Yaratık başını ileri geri sallayarak ağzını açıp kapıyor, havayı tadıyordu.

Tam o anda masmavi bir alev patladı. Ani ışık kör ediciydi ve Denna'nın yanımda çığlık attığını duydum. Başımı eğdiğim sırada üzerimizden bir ısı dalgasının geçtiğini hissettim. Gözlerimi ovuşturarak yeniden aşağı baktım ve yaratığın kamp ateşine iyice yaklaştığını gördüm. Siyah, pullu ve kocamandı. Tekrar gök gürültüsü gibi bir sesle homurdandı, ardından başını biraz indirip ikinci bir mavi alev bulutu soludu.

Yaratık bir ejderhaydı.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ara - İtaat

Yoltaşı Hanı'nda Kvothe hevesle bekledi. Bekleyiş uzayıp gitti, ta ki Tarihçi başını önündeki sayfadan kaldırana dek.

"Sana bir yorumda bulunman için fırsat tanıyorum," dedi Kvothe. "'Yok daha neler!' ya da 'Ejderha diye bir şey yoktur,' gibi bir yorum."

Tarihçi kaleminin ucundaki mürekkebi sildi. "Öykü hakkında yorum yapmak bana düşmez," dedi sakin bir sesle. "Bir ejderha gördüğünü söylüyorsan..." Omuz silkti.

Kvothe ona büyük bir hüsranla baktı. "Bu sözler *Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları*'nın yazarı, büyük doğrucu Devan Lochees'e yakışıyor mu?"

"Lafa karışmayacağına ya da kaydettiği öykünün tek bir kelimesini bile değiştirmeyeceğine söz veren Devan Lochees'e yakışıyor." Tarihçi kalemini bırakıp elini ovaladı. "Çünkü ona dinlemeyi çok istediği bu öyküyü ancak bu şartlar altında kaleme alabileceği söylendi."

Kvothe ona dik dik baktı. "Hiç 'beyaz isyan' diye bir deyim duymuş muydun?"

"Duymuştum," dedi Tarihçi ince bir tebessümle.

"Ben istediğin her yorumu yaparım, Reshi," diye atıldı Bast. "Önceden hiçbir şartı kabul etmedim."

Kvothe'nin bakışları ikisi arasında gidip geldi, sonra adam iç geçirdi. "Çok az şey sorgusuz sualsiz itaat kadar sinir bozucudur," dedi. "İkiniz de bunu aklınızın bir köşesine yazın." Tarihçiye kalemini tekrar eline almasını işaret etti. "Pekala... Yaratık bir ejderhaydı."

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları

“Bu bir ejderha,” diye fısıldadı Denna. “Tehlu bize merhamet etsin. Bu bir ejderha!”

“Değil,” diye karşılık verdim. “Ejderha diye bir şey yoktur.”

“Şuna bir bak!” diye bana tısladı. “Gözünün önünde! Şu Tanrı’nın cezası koca ejderhaya bak!”

“O bir ejderus,” dedim.

“Ama dev gibi,” dedi Denna isterik bir sesle. “Eşek kadar büyük ve gelip bizi yiyecek.”

“Ejderuslar et yemezler,” dedim. “Otoburdurlar. Onu dev bir inek farz et.”

Denna bana bakıp kahkahalarla gülmeye başladı. İsterik değil, dayanılamayacak kadar komik bir şey duymuş bir insanın neşeli kahkahalarıyla. Ellerini ağzına bastırdı ve kahkahalarının şiddetiyle tüm vücudu sarsıldı. Çıkan tek ses parmaklarının arasından kaçan alçak tıslamalardı.

Aşağıdan yine mavi bir alev yükseldi. Denna gülmeyi hemen bıraktı, sonra da ellerini ağzından çekti. Faltaşı gibi açılmış gözlerle bana baktı ve hafifçe titreyen bir sesle usulca konuştu. “Mööööö.” Kapıldığımız dehşeti üzerimizden o kadar çabuk atmıştık ki hissettiğimiz olağanüstü huzur sebebiyle zaten gülmenin eşiğindeydik. İşte bu yüzden Denna yine ağzını elleriyle kapatarak kahkahadan iki büklüm oldu ve ben de gürültü yapmamak için karnıma bastırarak gülmeye başladım. Dev yaratık kamp ateşimizin etrafını koklayıp homurdanırken, ara sıra da alev solurken biz iki küçük çocuk gibi kıkırdayıp duruyorduk.

Uzunca bir aradan sonra kendimizi toparlayabildik. Denna gözlerindeki yaşları silip derin, titrek bir nefes aldı. Bana sokularak vücudunun sol tarafım benimkinin sağ tarafına yasladı. “Dinle,” dedi usulca, birlikte taşın kenarından aşağı bakarken. “Bu otlayacak cinsten bir

hayvan değil. Çok büyük. O şekilde asla yeteri kadar beslenemez. Ağzını görüyor musun? Şu dişlere bak.”

“Aynen öyle. Dişleri sivri değil küt. Ejderuslar ağaç yerler. Hem de bütün bütün. Boyutlarına dikkat et. Yeteri kadar eti nereden bulabilir? Etobur olsaydı her gün en az on geyik yemesi gerekirdi. O şekilde asla hayatta kalamazdı!”

Denna başını bana doğru çevirdi. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Üniversite’de öğrendim," dedim. *“Sıradan Ejderusların Çiftleşme Davranışları* diye bir kitaptan. Ejderuslar ateşi bir çiftleşme çağrısı olarak kullanırlar. Kuşların tüylerini kullandıkları gibi.”

“Yani o aşağıdaki şeyin kamp ateşimize...” dedi ve ağzını birkaç kez sessizce oynatarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, “... yakınlaşacağını mı söylüyorsun?” Tekrar kahkahalara boğulacak gibi oldu, fakat derin bir nefes alarak kahkahasını bastırdı. “İşte bu görülmeye değer.”

İkimiz de altımızdaki taşın titrediğini hissettik. Aslında taş değil yer sarsılıyordu. Aynı anda etraf büyük ölçüde karardı.

Aşağı baktığımızda ejderusun çamura belenen bir domuz gibi ateşin üstünde yuvarlandığını gördük. Tepinirken yeri sarsıyor, ateşi altında tamamen eziyordu.

“O şeyin ağırlığı en az...” Denna cümlesini yarım bırakarak başını iki yana salladı.

“Beş ton,” diye tahminde bulundum. “En az beş ton çekiyordun” “Bize saldırabilir. Gelip taşları devirebilir.”

“Pek sanmam,” diye hissettiğimden daha kararlı bir sesle konuşmaya çalışarak taşa bir şaplak attım. “Bunlar çok uzun zamandır buradalar. Güvendeyiz.”

Ejderus kamp ateşimizin üstünde yuvarlanırken yanan tahta parçalarını tepe zirvesinin dört bir tarafına saçmıştı. Şimdi yarısı kömür olmuş bir kütüğün, çimlerin üzerinde dumanı tüterek durduğu yere doğru gidiyordu. Kütüğün yanma vardığında onu kokladı, sonra

üstünde yuvarlanarak onu toprağa gömdü. Ayağa kalkıp kütüğü tekrar kokladı ve ardından onu yedi. Kütüğü hiç çiğnemedi; onu bir cırcır böceğini kapıveren bir kurbağa gibi tek lokmada yuttu.

Artık neredeyse tamamen sönmüş ateşin etrafında dolanarak bunu birkaç kez tekrarladı. Yerdeki kütükleri kokluyor, yanan parçaların üstünde yuvarlanıyor, söndükleri zaman da onları mideye indiriyordu.

"Şimdi her şey daha anlamlı geliyor," dedi Denna, yaratığı seyretmeye devam ederek. "Bu ormanda yaşayan ve alev soluyan bir hayvan. Onu gördüğü ateşleri söndürmeye yönelten bir dürtüsü olmasaydı uzun süre hayatta kalamazdı."

"Herhalde o yüzden buraya geldi," dedim. "Ateşimizi görmüş olsa gerek."

Ejderus birkaç dakika daha koklayıp yuvarlanmanın ardından ateşimizden geriye kalan kor yığınına yaklaştı. Onun etrafında birkaç tur attıktan sonra gidip üstüne oturdu. Yüzümü ekşittim, fakat yaratık kuluçkaya yatan bir tavuk misali ileri geri hareket etti. Loş ay ışığı hariç tepenin zirvesi artık tamamen karanlıktı.

"Nasıl oldu da bu şeyleri daha önce hiç duymadım?" diye sordu Denna.

"Çok nadirdirler," dedim. "İnsanlar ejderusların büyük ölçüde zararsız olduklarını bilmediklerinden onları öldürürler. Ayrıca hızlı üremezler. Aşağıdaki nereden baksan iki yüz yaşında vardır. Zaten en fazla bu kadar büyüyebilirler." Yaratığı hayranlıkla süzdüm. "Tüm dünyada birkaç yüzden fazla ejderus kalmadığına bahse girerim."

Birkaç dakika daha izledik, fakat aşağıda bir hareketlenme olmadı. Denna ağzını sonuna kadar açarak esnedi. "Tanrım, çok yorgunum. Öleceğini kesinkes bilmek kadar insanı yoran bir şey daha yoktur." Sırtüstü yattı, yan döndü, sonra rahat etmeye çalışarak vücudunu bana doğru çevirdi. "Burası amma da soğukmuş." Fark edilir biçimde titredi. "Ejderusun niye ateşimizin üstüne yattığını anlayabiliyorum."

"İstersen gidip battaniyeyi alabiliriz," diye önerdim.

Gülüp geçti. “Yok, kalsın.” Yeniden titreyerek kollarını göğsüne doladı.

“Al.” Ayağa kalkıp pelerinimi çıkardım. “Buna sarın. Belki fazla bir şey değil ama çıplak taşa yatmaktan iyidir.” Pelerinimi ona uzat-tim. “Sen uyurken ben başında beklerim ve aşağı düşmeyeceğinden emin olurum.”

Denna bana uzun uzun baktı. Teklifimi reddedeceğini düşünmeye başladım. Ama nihayet pelerini elimden alıp vücuduna sardı. “Sen, Bay Kvothe, bir kıza hoşça vakit geçirtmeyi iyi biliyorsun.” “Hele yarını bekle,” dedim. “Daha yeni başlıyorum.” Titrememeye çalışarak orada sessiz sedasız oturdum. Denna’nın solukları bir müddet sonra iyice yavaşladı. Ne kadar budala olduğunu ya da ertesi günün ne gibi beklenmedik trajediler getireceğini bilmeyen bir çocuğun halinden hoşnut sükûnetiyle onun uyumasını seyrettim.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Kayalıklar

Ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamadan uyandım. Denna beni nazikçe sarsıyordu. “Hızlı hareket etme,” dedi. “Epey yüksekteyiz.” Vücudumu yavaşça açarken neredeyse tüm kaslarım dünkü kötü muameleden şikayet ediyordu. Uyluklarım ve baldırlarım sert, sımsıkı bir acı düğümüydü âdeta.

Ancak o zaman pelerinimin yine üstümde olduğunu fark ettim. “Seni uyandırdım mı?” diye sordum Denna’ya. “Hatırlamıyorum ama...”

“Bir anlamda evet,” dedi. “Oturduğun yerde uyuyakaldın ve üstüme devrildin. Küfrü bastığımda gözünü bile kırpmadın...” Denna konuşmayı bırakarak yavaşça ayağa kalkmamı izledi. “Tanrı aşkına, romatizmalı dedelere benziyorsun.”

“Nasıldır bilirsin,” dedim. “Uyandığında her yanın taş gibi sertleşmiş olur.”

Denna sırıttı. “Kural olarak biz kadınların öyle bir derdi yoktur.” Bana baktıkça sırıtışı silindi. “Sen ciddisin, öyle değil mi?”

“Dün yanına gelmeden önce yaklaşık yüz kilometre at bindim,” dedim. “Buna pek alışkın değilim. Bir de dün gece yukarı çıkayım derken taşa çok sert çarptım.”

“Canın yanıyor mu?”

“Hem de nasıl,” dedim. “En çok da her yerim ağrıyor.”

“Ah,” diye bir hayret nidası attı Denna. “Ellerin!”

Aşağı bakınca ne demek istediğini anladım. Dün gece gritaşa çıkmak için çılgınca uğraşırken onlara epey zarar vermiştim. Müzisyen nasırlarım parmak uçlarımı büyük ölçüde korumuştu, fakat eklemlerimin üstündeki deri fena sıyrılmıştı ve üzerleri pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Bedenimin diğer kısımları öyle çok ağrıyordu ki ellerimdeki yaraları hissetmemiştim bile.

Ellerimin hali karşısında içim acıdı, fakat onları açıp kapadıktan sonra ciddi bir yara almadıklarını, sadece acı verecek denli soyulmuş olduklarını anladım. Bir müzisyen olarak ellerimin zarar göreceğinden hep kaygılanırdım ve zahiriye çalışmalarım bu kaygımı ikiye katlamıştı. “Olduklarından daha kötü görünüyorlar,” dedim. “Ejderus gideli ne kadar oldu?”

“En azından bir iki saat. Güneş doğduktan kısa süre sonra buradan ayrıldı.”

Gritaş kemerinin yüksekteki konumundan etrafı inceledim. Tepenin zirvesi geçen akşam yeşil çimlerden oluşan dümdüz bir halıyla kaplıydı. Bu sabahsa bir savaş meydanını andırıyordu. Çim bazı yerlerde ezilmiş, bazı yerlerdeyse yanarak kısacık kalmıştı. Kertenkele belendiği ya da ağır vücudunu sürüklediği kısımlarda derin izler bırakmıştı.

Gritaştan inmek, ona çıkmaktan daha zordu. Kemerin tepesi yerden yaklaşık dört buçuk metre yükseklikteydi ve toprak rahatça atlanamayacak kadar aşağıda kalıyordu. Normalde böyle bir şey için endişelenmezdim, fakat her bir yanı tutulmuş vücudumla doğru düzgün düşemeyeceğimden ve bileğimi burkacağımdan çekiniyordum.

Sonunda seyahat heybemin kayışını bir ip gibi kullanarak sorunu çözdük. Denna kayışın bir ucunu sıkıca tutarken ben yavaşça aşağı indim. Tabii o esnada heybe yırtılarak açıldı ve eşyalarım etrafa saçıldı, fakat yine de ufak bir çimen lekesinden daha ciddi bir zarar almaksızın yere inebildim.

Sonra Denna taşın kenarından tutunarak vücudunu aşağı sarkıttı ve ben de bacaklarını tutup onu yavaşça indirdim. Vücudumun ön kısmı yara bere içinde olmasına rağmen bu tecrübe moralimi oldukça düzeltti.

Eşyalarımı topladım ve oturup iğne iplikle heybemi dikmeye koyuldum. Denna ağaçların arasına yaptığı kısa yolculuktan dönerken dün bıraktığımız yerden battaniyeyi aldı. Ejderus onun üzerinden geçerken pençeleriyle büyük yırtıklar açmıştı.'

“Hiç böyle bir şey gördün mü?” diye sorarak Denna ya elimi uzattım.

Denna bana bir kaşını kaldırarak baktı. “Bu lafı kim bilir kaç kez duydum.” Sırıtarak tenekeciden aldığım siyah demir parçasını ona verdim. Denna demiri merakla inceledi. “Bu bir mıknatıs taşı mı?” “Bilmene şaşırdım.”

“Mıknatıs taşını kâğıt ağırlığı olarak kullanan bir adam tanırdım.” Hakir gören bir ifadeyle iç geçirdi. “Çok pahalı ve ender bulunur olmasına rağmen onu kâğıt ağırlığı niyetine kullandığını her fırsatta hatırlatırdı.” Burnunu çekti. “Hıyarın tekiydi. Yanında demir var mı?”

“Şunlara bir bak bakalım.” Etrafa saçılmış eşyalarımı işaret ettim. “Aralarında bir şeyler olacaktı.”

Denna yan yatmış gritaşlardan birine oturup mıknatıs taşı ve kırık bir kemer tokasıyla oynadı. Ben seyahat heybemi yavaş yavaş onardım, sonra kayışı da yerine oturttum ve tekrar kopmasın diye birkaç kez diktim.

Denna kendini mıknatıs taşına iyice kaptırmıştı. “Nasıl çalışıyor?” diye sordu, kemer tokasını geri çekip tekrar mıknatısa yapışmasına izin vererek. “Bu çekim nereden geliyor?”

“Bir tür galvanik kuvvet söz konusu,” derken tereddüt ettim. “Tabii bu da hiçbir fikrim yok demenin şatafatlı bir yolu.”

“Acaba demirden yapıldığı için mi demiri bu kadar seviyor?” diye mırıldandı Denna, gümüş yüzüğünü mıknatıs taşma etkisizce dokundurarak. “Acaba biri pirinçten yapılmış bir mıknatıs taşı bulsa o taş diğer pirinçleri böyle çeker mi?”

“Belki bakır ve çinkoyu çeker,” dedim. “Pirinç onlardan oluşur.” Heybeyi tersyüz edip eşyalarımı içine doldurmaya başladım. Denna mıknatıs taşımı geri verdi ve ateş çukurundan kalanları dağıtmak için o tarafa doğru ağır adımlarla yürüdü.

“Ejderus gitmeden önce bütün odunları yemiş,” dedi bana.

Ben de gidip baktım. Ateş çukurunun etrafı karmakarışık bir harabeden ibaretti. Sanki bütün bir süvari bölüğü üstünden geçmişti. Ters dönmüş kocaman bir çimli toprak parçasını ayağımla dürttüm, sonra yerden bir şey almak için eğildim. "Şuna bak."

Denna yanıma yaklaştığında görmesi için elimdekini kaldırdım. Tuttuğum şey ejderusun düzgün ve siyah pullarından biriydi. Neredeyse avucum kadar büyüktü ve bir gözyaşı damlası biçimindeydi. Ortası yarım santimden daha kalındı ve kenarlara doğru inceliyordu.

Pulu Denna'ya uzattım. "Buyurun, Leydim. Dün geceden bir yadigar."

,Denna pulu elinde şöyle bir tarttı. "Ağırmış," dedi. "Ben de senin için bir tane bulacağım." Sekerek ateş çukurunun yanma dönüp etrafını eşeledi. "Sanırım odunlarla birlikte taşların da bir kısmını yemiş. Geçen gece ateşin çevresine buradakilerden daha fazlasını dizdiğimden eminim."

"Kertenkeleler sürekli taş yutarlar," dedim. "Yediklerini o şekilde sindirirler. Taşlar midelerindeki yiyeceği öğütür." Denna bana kuşkuyla baktı. "Doğru söylüyorum. Tavuklar da öyle yapar."

Başım iki yana sallayarak harap olmuş toprağı eşeledi. "Aslına bakarsan bu karşılaşmayı bir şarkıya dökersin diye umuyordum. Ama sen ejderustan böyle bahsettikçe hevesimi kaybediyorum. İnekler ve tavuklar. Dramaya yönelik yatkınlığına ne oldu?"

"Yaşadıklarımız abartıya kaçmadan da yeteri kadar ilginç," dedim. "Yanılmıyorsam o pulun büyük bölümü demirden oluşuyor. Bunu olduğundan daha dramatik bir hale nasıl getirebilirim ki?"

Denna pulu kaldırarak ona daha yakından baktı. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Ona sırıttım. "Bu civardaki taşlar hep demir dolu," dedim. "Ejderusun yuttuğu taşlar midesinde yavaş yavaş dağılıyor. Metal de zamanla kemiklere ve pullara karışıyor." Pulu alıp gritaşlardan birine doğru yürüdüm. "Ejderus her yıl deri değiştirdikçe yeni taşlar yutuyor

ve bu şekilde demiri bünyesinde tutuyor. İki yüz yıldan sonraysa…” Pulu gritaşa hafifçe vurdum. Çıkan ses çan ile perdahlı bir seramik arasında yer alan sert bir çınlamaydı.

Pulu Denna’ya geri verdim. “Modern madencilik icat edilmeden önce insanlar ejderusları taşıdıkları demir için avlarlardı. Bugünlerde bile eminim ki simyacılar onların pulları ya da kemikleri için iyi para ödüyorlardır. Organik demir nadir bulunur. Muhtemelen onunla bir sürü şey yapılabiliyordur.”

Denna elindeki pula baktı. “Sen kazandın. Şarkıyı istediğin gibi yazabilirsin.” Aklına gelen bir fikirle gözleri parladı. “Şu mıknatıs taşını bir ver bakayım.”

Çantamdan çıkarıp verdim. Denna pulu mıknatısa yaklaştırınca hızla birbirlerine yapıştılar ve yine o tuhaf seramik çınlaması duyuldu. Denna sırıtarak ateş çukuruna geri gitti ve mıknatısı kalıntıların arasında gezdirerek başka pullar aradı.

Kuzeydeki kayalıklara doğru baktım. “Kötü haber vermeyi hiç istemiyorum,” diyerek ağaçlardan yükselen ince bir duman sütununu işaret ettim. “Ama aşağıda bir şeyler tütüyor. Yere çaktığım işaret kazıkları gitti, fakat sanırım geçen gece mavi ateşi o istikamette görmüştük.”

Denna mıknatıs taşını ateş çukurundan arta kalanların arasında götürüp getirdi. “Mauthenler’in çiftliğinde yaşananlardan ejderus sorumlu olamaz.” Harap olmuş toprağı ve çimleri işaret etti. “Orada bu tür bir enkaz yoktu.”

“Çiftliği kastetmemiştim,” dedim. “Birinin hamisinin dün gece ateş yakmış olabileceğini düşünüyordum…”

Denna’nın suratı asıldı. “Ve ejderus o ateşi gördü.” “Endişelenme,” dedim hemen. “Hamin dediğin kadar akıllıysa kendini sağlama almıştır.”

“Bana o yaratık karşısında sağlam kalabilecek bir şey göster de göreyim,” dedi ve mıknatıs taşını bana geri verdi. “Bari gidip bir göz atalım.”

İnce duman çizgisinin ormandan yükseldiği yer sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı, fakat oraya çabuk varamadık. İkimiz de yorgun ve yıpranmış bir haldeydik. Ayrıca hedefimize ulaştığımız zaman ne bulacağımız konusunda pek umutlu değildik.

Yürürken son elmamı ve yarısı kalmış kepek ekmeğimi paylaştık. Bir huş ağacının kabuğundan birkaç şerit kestim ve onları da ağır ağır çiğnedik. Bir saat kadar sonra bacaklarımdaki kaslar yürümekten acı duymayacağım kadar gevşemişti.

Dumana yaklaştıkça hızımız daha da azaldı. İnişli çıkışlı tepelerin yerini sivri kayalıklar ve çakıl kaplı yamaçlar alıyordu. Sık sık tırmanmamız ya da uzun yolu seçerek engellerin etrafında dolaşmamız gerekiyor, hattâ bazen geçecek bir yer bulamayıp geldiğimiz istikamete geri gitmemiz gerekiyordu.

Dikkatimi dağıtan şeylerle de karşılaştık. Meyveleri olgun bir böğürtlen çalısı bulunca neredeyse bir saatliğine mola verdik. Fazla zaman geçmeden bir dereye rastladık ve su içmek, dinlenmek, elimizi yüzümüzü yıkamak için tekrar durduk. Masallardaki gibi bir cilveleşmeye yönelik umutlarım yine suya düştü, çünkü dere aşağı yukarı on santim derinliğindeydi. Soyunup dökünmek için pek de uygun bir yer olmadığı açıktı.

Dumanın kaynağına vardığımızda vakit akşamüstünün erken saatleriydi ve bulduğumuz şey hiç de beklediğimiz gibi çıkmadı.

Sonunda kayalıkların arasına sıkışmış kuytu bir vadiye ulaştık. Vadi dediğime bakmayın; aslında tepelerin etekleri arasındaki dev bir basamağa daha çok benziyordu. Bir tarafta koyu renkli kayalardan oluşan yüksek bir yamaç, diğer taraftaysa dimdik bir uçurum yer alıyordu. Denna’yla ben ancak iki farklı, erişilmez açıyı denedikten sonra vadiye girebileceğimiz bir yol bulabildik. Neyse ki hava rüzgarsız

olduğundan duman berrak, mavi göğe ok gibi dümdüz yükseliyordu. Onun kılavuzluğu olmasaydı muhtemelen oraya asla erişemezdik.

Küçük vadi muhtemelen bir zamanlar ormanın hoş bir parçasıyken artık kasırgaya maruz kalmışa benziyordu. Ağaçlar kırılmış, kökünden sökülmüş, yanıp kömür olmuş veya ezilmişti. Sanki dev bir çiftçi tarlasını sürerken aklını kaçırmış, topraktan ve kayalardan koca koca parçalar koparmıştı.

İki gün öncesine kadar böyle bir yıkıma neyin sebep olduğunu tahmin bile edemezdim. Fakat dün gece gördüklerimden sonra...

"Hani zararsızdılar?" dedi Denna bana doğru dönerek. "Yaratık burayı mahvetmiş."

Denna'yla beraber enkazın arasında ilerlemeye koyulduk. Beyaz duman devrilmiş büyük bir akağaçtan kalan derin bir çukurdan yükseliyordu. Ateş, eskiden ağacın köklerine ev sahipliği yapan çukurun dibindeki için için yanan birkaç parça kordan fazlası değildi.

Çizmemin ucuyla çukura biraz toprak attım. "Eh, iyi haber haminin burada olmaması. Kötü haberse..." Sözümü yarıda kesip derin bir nefes aldım. "Koku sana da geliyor mu?"

Denna derin bir nefes aldı ve yüzünü ekşiterek kafa salladı.

Devrik akağaca çıkıp çevreye bakındım. Rüzgar yön değiştirince ölmüş ve çürümüş bir şeyden gelen koku daha güçlendi.

"Et yemediklerini söylemiştin," dedi Denna, kaygıyla etrafını gözden geçirerek.

Ağaçtan atlayıp yamaç duvarına doğru yürüdüm. Orada paramparça edilmiş küçük bir tahta kulübe vardı. Yaklaştıkça çürük kokusu arttı.

"Buna hiç de zararsız bir şey sebep olmuşa benzemiyor," dedi Denna, yıkıntıyı inceleyerek.

"Sorumlunun ejderus olup olmadığını bilmiyoruz," dedim. "Chandrialılar buraya saldırmışlarsa ejderus ateşe gelmiş ve onu söndürürken bu yıkıma yol açmış olabilir."

“Sence bunu Chandrialılar mı yaptılar?” diye sordu Denna. “Böyle bir şey onlar hakkında duyduklarımla bağdaşmıyor. Hep yıldırım gibi saldırıp çabucak ortadan kayboldukları söylenir. Ziyarette bulunup biraz ateş yaktıkları, daha sonra birkaç işlerini daha halletmek için geri geldikleri anlatılmaz.”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama yıkılmış iki ev...” Harabeyi eşelemeye başladım. “Evlerin arasında bir bağ olması kulağa mantıklı geliyor.”

Denna ufak bir hayret nidası attı. Onun bakışlarım takip edince birkaç ağır kütüğün altından çıkan bir kol gördüm.

Etrafında sineklerin uçuştuğu kola yaklaşırken kokuyu azaltmak için boş yere ağzımı kapadım. “Bu adam aşağı yukarı iki dönüdür ölü.” Eğilip parçalanmış tahta ve metal yığınını eşeledim. “Şuna bak.”

“Buraya getir de öyle bakayım.”

Bulduğum şeyi Denna’nın durduğu yere götürdüm. Nesne neredeyse tanırımayacak kadar kırılmıştı. “Arbalet.”

“Sahibinin pek işine yaramamış,” dedi Denna.

“Asıl soru burada ne aradığı.” Bağlantı çubuğu niyetine kullanılan mavi çelik parçasını gözden geçirdim. “Bu bir av arbaleti falan değil. Bu tür şeyler uzaktaki zırhlı bir insanı öldürmek için kullanılır. Yasadışıdırlar.”

Denna burun kıvırdı. “Senin de bildiğin gibi o yasalar buralarda geçmez.”

Omuz silktim. “Yine de bu durum bunun pahalı bir aygıt olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Toprak zeminli ufacık bir kulübede yaşayan biri nasıl on talentlik bir arbalete sahip olur ki?”

“Belki de ejderustan haberi vardı,” dedi Denna, endişeyle etrafına bakınarak. “Şu anda ben de bir arbalete hayır demem.”

Başımı iki yana salladım. “Ejderuslar utangaçtırlar. İnsanlardan uzak dururlar.”

Denna bana bıkkın gözlerle baktı ve alaycı bir hareketle kulübenin yıkıntısını işaret etti.

“Ormandaki vahşi hayvanları düşün,” dedim. “Bütün vahşi hayvanlar insanlara yaklaşmaktan çekinirler. Sen daha önce hiç ejderus iye bir şey duymamıştın. Bunun bir sebebi var.”

“Bu ejderus belki de kuduz falandır?”

İşte bu soru duraksamama sebep oldu. “Ne kadar korkunç bir düşünce.” Etraftaki mahvolmuş araziyi gözden geçirdim. “Tanrı aşkına, öyle bir şey nasıl öldürülebilir? Hem kertenkeleler kuduz olabilirler mi ki?”

Denna yeniden etrafına kaygıyla bakınarak ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. “Bakmak istediğin başka bir şey var mı? Artık canıma tak etti. O şey geri geldiğinde burada olmak istemiyorum.” “İçimden bu adamı doğru düzgün gömmek geliyor.”

Denna başını iki yana salladı. “Burada o kadar kalacak değilim. Durumu kasabadaki birilerine söylersek onlar hallederler. Ejderus her an geri gelebilir.”

“İyi de neden?” diye sordum. “Neden hep buraya geri geliyor?” Parmağımla işaret ettim. “Şu ağaç kim bilir kaç dönüdür ölü, ama şuradaki daha birkaç gün önce sökülmüş...”

“Bundan sana ne?” diye sordu Denna.

“Chandrialılar,” dedim kararlı bir sesle. “Niye burada bulunduklarını bilmek istiyorum. Ejderusu kontrol ediyor olabilirler mi?” “Bence buraya hiç gelmediler,” dedi Denna. “Mauthenler’in çiftliğine uğramış olabilirler, ama bu yıkıma kuduz bir inek-kertenkele yol açtı.” Yüzüme uzun uzun baktı. “Burada ne aradığını bilmiyorum. Fakat onu bulacağını da hiç sanmıyorum.”

Başımı sağa sola sallayarak etrafıma bakındım. “Bunun çiftlikle bir ilgisi olduğunu hissediyorum.”

“Bana kalırsa ilgisi olmasını *istiyorsun,”* dedi Denna nazikçe. “Ama o adam uzun zaman önce ölmüş. Bunu kendi ağzınla söyledin. Ayrıca

çiftlikteki pervazları ve su yalağını hatırlasana.” Eğilip parmak eklemleriyle harap olmuş kulübenin kütüklerinden birine vurdu. Tok bir ses çıktı. “Arbalete bak; metali paslanmamış. Chandrialılar burada değillerdi.”

Umutlarımın söndüğünü hissettim. Denna’nın haklı olduğunu, boş hayaller kurduğumu biliyordum. Yine de mümkün olan her şeyi denemeden vazgeçmek doğru gelmiyordu.

Denna elimi tuttu. “Gel hadi. Artık gidelim.” Gülümseyerek beni çekti. Elimi tutan eli serin ve yumuşacıktı. “Burada oyalanmaktan daha ilginç şeyler…”

Ağaçların arasından yüksek çatırtılar yükseldi: *çaattırrt-çat-çıtırrrt*.

Denna elimi bırakıp geldiğimiz yöne doğru döndü. “Hayır…” dedi. “Hayır hayır hayır…”

Bu beklenmedik ejderus tehlikesi beni kendime getirdi. “Sorun yok,” dedim etrafa bakınarak. “Yaratık yükseğe tırmanamaz. Çok ağır.”

“Peki neye çıkacağız? Bir ağaca mı? Onları zevk olsun diye deviriyor!”

“Kayalıklar.” Ormanın bu ufak bölümünün sınırını teşkil eden yamacı işaret ettim. “Hadi…”

Yerdeki göçükleri düşe kalka aşarak ve devrik ağaçların üstünden atlayarak yamaca doğru koştuk. Gök gürültüsünü andıran o derin homurtuyu arkamızda duyabiliyordum. Başımı çevirip kaçamak bir bakış attım, fakat ejderus hâlâ ağaçların arasındaydı.

Yamacın dibine vardık. İkimizin de tırmanabileceği bir yer aramaya başladım. Çılgınca bir arayış içinde geçen uzun bir dakikanın ardından, gür bir sumak öbeğini aşıp çılgınca eşelenmiş bir toprak parçasıyla karşılaştık. Ejderus orayı epeyce kazmıştı.

“Bak!” Denna yamaç duvarındaki bir aralığı, yaklaşık atmış santimlik geniş bir yangı işaret etti. Çatlak bir insanın sıkışarak girebileceği kadar geniş, fakat dev bir kertenkelenin geçemeyeceği kadar dardı.

Yamaç duvarında derin pençe izleri mevcuttu ve kopan taş parçaları her yana saçılmıştı.

Denna'yla beraber yarığa girdik. İçerisi büyük ölçüde karanlıktı ve tek ışık kaynağı tepemizdeki daracık bir açıklıktan gözüken gökyüzüydü. İlerlemeyi sürdürürken bazı yerlerde vücudumu yan döndürmek zorunda kalıyordum. Ellerimi duvarlardan çektiğimde avuçlarımın isten simsiyah olduğunu gördüm. Anlaşılan kazarak içeri giremeyen ejderus dar geçitten aşağı ateş solumuştu.

Sadece beş metre kadar sonra yarık biraz genişledi. "Bir merdiven var," dedi Denna. "Yukarı çıkıyorum. O şey üstümüze ateş solursa burası yağmur suyuyla dolu bir oluğa döner."

Denna merdiveni tırmanırken ben de onu takip ettim. Merdiven basit fakat sağlamdı. Yedi metre sonra yatay bir alana çıktı. Üç tarafımız koyu renkli kayalarla çevriliydi, fakat aşağıdaki harap olmuş kulübe ve kırık ağaçlar açıkça görülebiliyordu. Yamaç duvarına tahta bir» kutu dayalıydı.

"Yaratığı görebiliyor musun?" diye sordu Denna, gözlerini aşağıdan ayırmaksızın. "Dizlerimin boşu boşuna sıyrılmadığını söyle."

Boğuk bir gümbürtü işittim ve sırtıma vuran bir sıcak hava dalgası hissettim. Ejderus tekrar homurdandı ve aşağıdaki dar yarık yine alevlerle doldu. Ardından ejderus yamaç dibini pençelerken, karatahtaya sürten tırnak sesi gibi kulak tırmalayıcı bir ses yükseldi.

Denna bana yan yan baktı. "Zararsızmış."

"Bizim peşimizde değil," dedim. "Sen de gördün. Biz buraya gelmeden çok önce de o duvarı kazıyordu."

Denna yere oturdu. "Burası da ne?"

"Bir tür gözetleme yeri," dedim. "Buradan tüm vadiyi görebiliyorsun."

"Gözetleme yeri olduğu belli," dedi Denna iç geçirerek. "Ben bütün bu yeri kastetmiştim."

Yamaç duvarına dayalı duran tahta kutuyu açtım. İçinde kalın bir yün battaniye, içi dolu bir su tulumu, biraz kurutulmuş et ve sipsivri uçlu bir düzine arbalet oku vardı.

“Ben de bilmiyorum,” diye itirafta bulundum. “Belki de adam kanun kaçağıydı.”

Aşağıdaki gürültü kesildi. Denna’yla beraber gözlerimizi mahvolmuş vadiye çevirdik. Sonunda ejderus yamaçtan uzaklaştı. Dev bedeniyle yerde düzensiz bir iz bırakarak yavaşça ilerliyordu.

“Dün geceki kadar hızlı hareket etmiyor,” dedim. “Belki sahiden hastadır.”

“Belki de bütün gün peşimizden koşup bizi öldürmeye çalıştığı için yorgun düşmüştür.” Denna bana baktı. “Otur. Beni tedirgin ediyorsun. Nasılsa bir süreliğine hiçbir yere gidemeyeceğiz.”

Ben de açıklığın kenarına oturdum ve birlikte ejdejusun vadinin ortasında ilerlemesini izledik. Yaratık yaklaşık on metre uzunluğundaki bir ağaca gitti ve kayda değer bir çaba harcamadan onu devirdi.

Sonra yapraklarından başlayarak ağacı yemeye koyuldu. Yapraklar bitince bileğim kalınlığındaki dalları bir koyunun yerdeki otları dişleriyle koparması kadar kolayca çiğnedi. Gövde tamamen çıplak kaldığında duracağını sandım, fakat onun yerine dev ve yassı ağzıyla gövdenin bir ucunu kavradı ve koca boynunu çevirdi. Ağaç gövdesi kırılarak büyük, fakat ejderusun yiyebileceği boyutlarda parçalara ayrıldı. Yaratık bunları bütün bütün yutmaya girişti.

Denna ile ben fırsattan istifade öğle yemeğine oturduk. Sadece biraz kepek ekmeği, sosis ve havuçlarımın geri kalanı vardı: Kutudaki yiyeceklere güvenemedim, zira burada yaşayan adamın delirmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

“Civarda yaşayanların ejderusu hiç görmemiş olmalarına hâlâ çok şaşırıyorum,” dedi Denna.

“İnsanlar herhalde bir şeylerin farkındadırlar,” dedim. “Domuz çobanına göre herkes bu ormanda bir tehlikenin olduğunu biliyormuş. Herhalde onun iblis ya da öyle bir saçmalık olduğu sanılıyordu.”

Denna bana bir göz atarken ağzı keyifle kıvrılmıştı. “Şu konuşana bak. Sen de Chandrialıları bulmaya gelmedin mi?”

“Benimkisi farklı,” diye hararetle itiraz ettim. “Ben peri masalları anlatıp demir parçalarına dokunmuyorum. Buraya gerçeği öğrenmek, öykülerden daha güvenilir bir bilgi kaynağı bulmak için geldim.” “Sinirini bozmak istemedim,” dedi Denna şaşırarak. Tekrar aşağıya baktı. “Ejderus sahiden de inanılmaz bir hayvan.”

“Onu ilk okuduğumda ateş soluduğuna inanmamıştım,” diye itirafta bulundum. “Kulağıma uydurma gibi gelmişti.”

“At arabası kadar büyük bir kertenkeleden bile daha uydurma mı?”

“O sadece bir boyut meselesi. Fakat ateş doğal değil. Mesela ateşi nerede tutuyor? İçinde bir yerde yanmadığı kesin.”

“Okuduğun kitap bunu açıklamıyor muydu?” diye sordu.

“Yazar sadece bazı tahminlerde bulunmakla yetinmişti,” cevabını verdim. “Tezeğin yanıcı bir gaz saldığını biliyor muydun?”

Denna bana bakıp güldü. “Hayır. Gerçekten mi?”

Sırıtarak kafa salladım. “Çiftliklerdeki çocuklar sık sık taze inek dışkısı yakarlar. Ayrıca çiftçiler tezek depolarlarken bu yüzden dikkatli davranmak zorundadırlar. Gaz birikip patlayabilir.”

“Ben bir şehir kızıyım,” dedi Denna kıkırdayarak. “Biz o tür oyunlar oynamayız.”

“Büyük bir eğlenceyi kaçırmışsın,” dedim. “Yazar ejderusun bir tür kesede gaz depoladığı fikrini öne sürüyordu. Asıl soru gazı nasıl tutuşturduğu. Yazarın arsenikle ilgili zekice bir fikri vardı. Kimyasal açıdan mantıklıydı. Arsenikle havagazını yan yana getirirsen bir patlama oluşur. Bataklıklarda bu duruma sıkça rastlanır. Ama ben bu

fikri yanlış buldum. Ejderusun içinde o kadar arsenik olsaydı kendi kendini zehirlerdi.”

“Hıhı,” dedi Denna, aşağıdaki ejderusu seyretmeyi sürdürerek.

“Aslında biraz düşünürsen gazı ateşlemek için sadece ufak bir kıvılcıma ihtiyaç duyduğunu anlarsın,” dedim. “Ve bir kıvılcım çıkartacak kadar galvanik kuvvet yaratabilen pek çok hayvan vardır. Örneğin yılan balıkları bir insanı öldürebilir, üstelik de boyları sadece yarım metre olmasına rağmen.” Elimle ejderusu işaret ettim. “O kadar büyük bir şeyin rahatlıkla bir kıvılcım yaratabilmesi lazım.” Denna'nın zekâmdan etkileneceğini umuyordum, fakat dikkati aşağıdaki manzaradaydı.

“Beni dinlemiyorsun, öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz,” diyerek bana baktı ve tebessüm etti. “Ateş solumasını tuhaf bulmuyorum. Ne de olsa tahta yiyor. Tahta yanar. Yaratık niye ateş solumasın ki?”

Ben bir karşılık bulmaya çalışırken Denna vadiyi gösterdi. “Şu ağaçlara bak. Sana da tuhaf gözüküyorlar mı?”

“Paramparça edilip neredeyse tamamen yenilmiş olmaları dışında mı?” diye sordum. “Pek değil.”

“Nasıl dizildiklerine bak. Ortalık mahvolduğu için görmesi zor, ama sanki sıralar halinde yetişmişler gibi görünüyor. Âdeta birisi onları özel olarak dikmiş.”

Denna durumu izah ettikten sonra sahiden de ağaçların büyük bölümünün ejderus gelmeden evvel sıralar halinde dizili olduğunu fark ettim. Her biri yirmi ağaçtan oluşan bir düzine sıra mevcuttu. Tabii artık ağaçların çoğunun yerinde kesik bir kütük ya da boş bir çukur bulunuyordu.

“Biri niye ormanın orta yerine ağaç diker ki?” diye sesli düşündü Denna. “Burada bir meyve bahçesi de yok... Sen etrafta hiç meyve gördün mü?”

Başımı iki yana salladım.

“Ve ejderus sadece o ağaçları yiyor,” dedi Denna. “Ortada geniş bir açıklık var. Diğer ağaçları deviriyor, ama sadece sıralar halinde dikili olanlarla besleniyor.” Gözlerini kıstı. “Şu anda ne tür bir ağaç yiyor?”

“Buradan göremiyorum,” dedim. “Akağaç olmasın? Acaba tatlıya bir düşkünlüğü mü var?”

Bir süre daha seyrettik, sonra Denna ayağa kalktı. “Eh, önemli olan gelip üstümüze ateş üflemeyecek olması. Gidip' altımızdaki dar geçidin sonunda ne bulacağımıza bakalım. Orada bir çıkış yolu olduğunu tahmin ediyorum.”

Merdivenden indik ve dar yarığın dibinde yavaş ve dolambaçlı bir yol izleyerek ilerledik. Geçit yedi metre daha döndü dolaştı ve ardından her tarafı dimdik duvarlarla çevrili, kutu gibi minik bir kanyona açıldı.

Dışarı çıkmanın bir yolu yoktu, fakat kanyonun kullanıldığı belliydi. Etraf bitkilerden temizlenmiş, geriye sıkı bir toprak zemin kalmıştı. Yere iki derin ateş çukuru kazılmıştı ve çukurların üzerindeki tuğla platformlara büyük metal tencereler konulmuştu. Tencereler kasapların donyağını işlemekte kullandıkları eritme teknelerine benziyordu. Fakat bunlar geniş, düz ve sığdı; dev pastalar pişirmek için tasarlanmış gibiydiler.

“Ejderus sahiden de tatlı peşindeymiş!” diyerek güldü Denna. “Adam burada akağaç şekerlemesi yapıyormuş. Ya da şurubu.”

Daha yakından bakmak için ilerledim. Etrafta sonradan kaynatılması için akağaç reçinesi taşımakta kullanılabilecek kovalar mevcuttu. Küçük ve eğreti bir kulübenin kapısını açınca daha başka kovalarla, reçineyi karıştırmak için uzun tahta küreklerle, reçineyi tencerelerin dibinden sıyırmakta kullanılan spatulalarla karşılaştım.

Fakat ortada bir terslik vardı. Ormanda bol miktarda akağaç bulunuyordu. Onları hususi olarak yetiştirmek hiç de akıl kârı değildi. Üstelik böyle bir şey niye bu kadar ıssız bir yerde yapılacaktı ki?

Belki de sebep sadece adamın zırdeli olmasıydı. Fazla düşünmeden spatulalardan birini alıp inceledim. Kenarları katran kazımakta kullanılmış gibi simsiyahtı.

"Iyy!" dedi Denna arkamdan. "Acıymış. Sanırım pişirirken yakmış."

Dönüp baktığımda Denna'yı ateş çukurlarından birinin yanında dururken gördüm. Bir tencerenin dibinden büyük bir disk şeklindeki yapışkan bir şey çıkarmış ve ondan bir ısırık almıştı. Madde akağaç şekerlemesi gibi koyu kehribar rengi değil, siyahtı.

Ansızın neler döndüğünü anladım. *"Sakın!"*

Denna bana şaşkın gözlerle baktı. "Tadı o kadar da kötü değil," derken yapışkan madde yüzünden sözcükler ağzından boğuk çıkıyordu. "Tuhaf ama fena sayılmaz."

Yaklaşıp maddeyi bir tokatta elinden düşürttüm. Gözleri bana öfkeyle baktı. "Tükür hemen!" diye bağırdım. "Şimdi! Zehir o!"

Yüz ifadesi bir anda öfkeden dehşete dönüştü. Ağzını açarak kapkara topağın yere düşmesine izin verdi. Sonra da tükürdü; tükürüğü yoğun ve siyahtı. Su şişemi eline tutuşturdum. "Ağzım çalkala," dedim. "Çalkala ve tükür."

Denna şişeyi alırken onun boş olduğunu anımsadım. Suyu öğle yemeğinde bitirmiştik.

Yerimden fırlayarak dar geçidi hızla aştım. Merdiveni çabucak tırmandım, su tulumunu kaptım ve koşarak küçük kanyona geri döndüm.

Kanyon zemininde kocaman açılmış gözlerle oturan Denna çok solgun görünüyordu. Su tulumunu derhal eline tutuşturdum. Denna suyu o kadar hızlı içti ki boğulur gibi oldu, sonra öksürerek onu geri tükürdü.

Elimi ateş çukuruna sokup küllerin altına kadar daldırdım, ta ki yanmamış odunkömürlerini bulana dek. Onlardan bir avuç dolusu alıp çıkardım. Elimi sallayarak küllerin büyük kısmını temizledim, sonra siyah kömürleri Denna'ya uzattım. "Ye şunları," dedim.

Bana boş gözlerle baktı.

“Yap hemen!” Kömürleri ona doğru salladım. “Bunları çiğneyip yutmazsan seni bir yumrukta bayıltır ve gırtlağından aşağı zorla sokarım!” Birazını kendi ağzıma aldım. “Bak, sorun yok. Sen de yap.” Sesim yumuşayarak buyurgandan ziyade yakarır bir tona büründü. “Denna, güven bana.”

Kömürlerden bir kısmını alıp ağzına soktu. Bembeyaz bir suratla ve yaşlarla dolu gözlerle onları çiğnedi, kolay yutmak için de yüzünü ekşiterek bir yudum su içti.

“Burada Tanrı’nın cezası ophalum üretiyorlar,” dedim. “Ne aptalım ki daha önce anlayamadım.”

Denna bir şey söylemeye çalıştı, fakat hemen sözünü kestim. “Konuşma. Yemeye devam et. Midenin kaldırabildiği kadar ye.”

Faltaşı gibi gözlerle kafa salladı. Çiğnedi, biraz boğulur gibi oldu ve yine su içerek ağzındaki odunkömürlerini yuttu. Bu şekilde kısa aralarla birkaç kez daha yedi, ardından ağzını tekrar suyla çalkalayıp tükürdü.

“Ophalum nedir?” diye usulca sordu.

“Bir uyuşturucu. O dışarıdakiler denner ağaçları. Az önce ağız dolusu denner reçinesi yedin.” Gidip yanına oturdum. Ellerim titriyordu. Bunu Denna’dan gizlemek için onları bacaklarıma koydum.

Denna başka soru sormadı. Elerkes denner reçinesini bilirdi. Tarbean’da, Rıhtımyanı’nın ara sokaklarında ve kapı önlerinde aşırı dozdan ölmüş reçine yiyicilerin kaskatı cesetleri düzenli olarak toplanırdı.

“Ne kadar yuttun?” diye sordum.

“Şekerleme gibi çiğnedim.” Yüzü tekrar soldu. “Hâlâ dişlerimin arasına sıkışanlar var.”

Su tulumuna dokundum. “Ağzını çalkalamaya devam et.” Denna suyu yanakları arasında çalkalayıp tükürdü ve bunu tekrarladı.

Bünyesine ne kadar uyuşturucu karıştığını tahmin etmeye çalıştım, fakat ortada çok fazla değişken mevcuttu; ne kadar reçine yuttuğunu, reçinenin ne kadar rafine edildiğini, çiftçilerin onu filtrelemek veya arıtmak için girişimde bulunup bulunmadıklarını bilmiyordum.

Denna ağzını oynatarak diliyle dişlerinin arasını kazıyordu. "Tamam, artık temizim."

Bir kahkaha attım. "Hiç de değilsin," dedim. "Ağzın kapkara. Kömür kazanma düşmüş bir çocuğa benziyorsun."

"Sen de benden iyi sayılmazsın," dedi. "Baca temizleyicileri gibi görünüyorsun." Uzanıp çıplak omzuma dokundu. Su tulumunu almak için acele ederken gömleğimi yırtmış olmalıydım. Korku dolu gözlerine hiç ulaşmayan bir şekilde tebessüm etti. "Niye midemi kömürle doldurdum?"

"Odunkömürü kimyasal bir sünger gibidir," diye açıkladım. "Uyuşturucuları ve zehirleri emer."

Biraz sevindi. "Hepsini mi?"

Yalan söylemeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. "Çoğunu. Neyse ki onları hiç vakit kaybetmeden yedin. Midendekiler yuttuğun reçinenin büyük bölümünü emecektir."

"Ne kadarını?"

"Yaklaşık onda altısını," dedim. "Belki biraz daha fazlasını. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Korkuyorum," dedi. "Titriyorum. Ama bunların dışında aynıyım." Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve elini az önce yere düşürttüğüm yapışkan reçine diskinin üstüne koydu. Onu bir tarafa fırlattı ve elini tedirginlikle pantolonuna sildi. "Bir değişiklik olup olmadığını ne zaman anlayacağız?"

"Reçineyi ne kadar arıttıklarını bilmiyorum," dedim. "Hâlâ ham durumdaysa bünyene karışması uzun sürecektir. Zaten bu da iyi bir şeydir, çünkü o şekilde etkileri daha geniş bir zaman dilimine yayılır."

Boynuna dokunarak nabzım yokladım. Kalbi hızla atıyordu, ama bundan hiçbir sonuç çıkaramadım. Aynı şey benim kalbim için de geçerliydi. “Yukarı bak,” diyerek elimi kaldırdım ve gözlerini inceledim. Göz bebekleri ışığa geç tepki veriyordu. Elimi başına dayadım ve gözkapağını biraz aralama bahanesiyle şakağındaki morluğa sertçe bastırdım. İrkilmediği gibi acı duyduğuna dair en ufak bir belirti göstermedi.

“Önceden sadece hayal ettiğimi sanıyordum,” dedi Denna bana bakarak. “Ama gözlerin sahiden de renk değiştiriyor. Normalde içlerinde altın sarısı birer halka olan parlak yeşil renkteler...”

“Onları annemden almışım,” dedim.

“Ama dikkatimden kaçmadı. Dün tulumba kulpunu kırdığın zaman donuk, bulanık bir yeşile çaldılar. Ve o domuz çobanı Ruhlara hakaret edince bir anlığına karardılar. Işıktan kaynaklandığını sanıyordum, ama artık öyle olmadığını görebiliyorum.”

“Fark etmene şaşırdım,” dedim. “Senden başka buna dikkat eden tek kişi eski bir öğretmenimdi. Üstelik o bir gizemci olduğundan bu tür şeyleri fark etmek onun işiydi.”

“Eh, seninle ilgili şeyleri fark etmek de benim işim.” Başını biraz yana eğdi. “Herhalde saçın insanların dikkatini dağıtıyordun Epey... epey dikkat dağıtıcı. Ve yüzün çok etkileyici. Onu sürekli kontrol altında tutuyorsun, hattâ gözlerinin nasıl hareket ettiklerini bile. Ama renklerini kontrol edemiyorsun.” Hafifçe tebessüm etti. “Şu anda solgunlar, tıpkı yeşil buz gibi. Çok korkuyor olmalısın.”

“Herhalde korkudan değil arzudan öylelerdir,” dedim en boğuk ses tonumla. “Güzel kızlar yanlarına bu kadar yaklaşmama pek izin vermezler.”

“Bana hep en hoş yalanları söylüyorsun,” diyerek başını çevirdi ve ellerine baktı. “Ölecek miyim?”

“Hayır,” dedim kesin bir dille. “Ölmeyeceksin.”

“Acaba…” Bana bakıp tekrar gülümsedi. Gözleri nemli olsa bile yaşlarla dolu değildi. “Acaba bunu bir kez daha söyler misin?”

“Ölmeyeceksin,” diyerek ayağa kalktım. “Gel de kertenkele dostumuzun gidip gitmediğine bakalım.”

Denna'yı hareket halinde ve dikkati dağınık tutmak istiyordum, o yüzden ikimiz de biraz su içtik ve gözetleme yerine geri döndük. Ejderus güneşin altında uyuyordu.

Fırsatı değerlendirerek battaniyeyi ve kurutulmuş etleri heybeme koydum. “Aslında bir ölünün eşyalarını çalmaktan vicdan azabı duyardım,” dedim. “Ama şimdi…”

“En azından artık herifin niçin böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, elinde bir arbaletle saklandığını biliyoruz,” dedi Denna. “Ufak da olsa bir gizem çözüldü.”

Heybemi toplamaya başladım, ama sonra aklıma gelen bir fikirle arbalet oklarını da yanıma aldım.

“Onlar niye?” diye sordu Denna.

“Satmak için,” yanıtını verdim. “Tehlikeli birine para borçluyum. Her peniye…” diye cümlemi yarıda bırakarak düşüncelere daldım.

Bana bakan Denna’nın da aklına aynı şeyin geldiğini görebiliyordum. “O reçine ne kadar eder biliyor musun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” derken her birinin dibinde yemek tabağı kadar büyük bir siyah, yapışkan reçine tabakasının bulunduğu otuz tencereyi düşünüyordum. “Ama herhalde çoktur. Çok ama çok para eder.” Denna ağırlığını bir bacağından ötekine verdi. “Kvothe, bu konuda neler hissettiğimden emin değilim. O şeyin müptelası olan kızlar gördüm.” Buruk bir kahkaha attı. “Yanımda ikinci bir kıyafet bile yok.” Bana endişeli gözlerle baktı. “Yine de o reçineyi alasım gelmiyor.”

“Benim aklımda eczaneler vardı,” dedim çabucak. “Denner reçinesi ilaç yapımında kullanılır. Güçlü bir ağrı kesicidir. Başka türlü insanlara satmamız halinde kazanacağımız kadar çok para kazanamayız, ama yarım somun ekmek…”

Denna kocaman gülümsedi. “Yarım somun bana yeter de artar bile. Özellikle de hergelenin önde gideni hamimin ortadan kaybolduğunu düşünürsek.”

Kanyona geri döndük. Bu sefer dar geçitten çıkarken buharlaştırma kaplarına daha farklı bir gözle bakıyordum. Artık her biri cebimdeki koca bir sikkeye karşılık geliyordu. Bir sonraki dönemin harç parası, yeni giysiler, Devi’ye olan borcumdan kurtuluş…

Denna’nın da onlara aynı ilgiyle baktığını gördüm, tabii onun bakışları benimkinden daha donuktu. “Bunları satarak bir sene rahat yaşayabilirim,” dedi. “Üstelik de kimseye bağlı kalmadan.”

Alet edevat kulübesine gidip ikimiz için de birer spatula aldım. Birkaç dakikalık çalışmanın ardından siyah, yapışkan parçaların tamamını kavun büyüklüğündeki tek bir topak halinde birleştirdik. Denna biraz ürperdi, ardından bana bakarak gülümsedi. Yanaklan pembe pembeydi. “Ansızın kendimi çok iyi hissetmeye başladım.” Kollarım bedenine dolayıp gövdesini ovaladı. “Hem de çok, çok iyi. Üstelik sırf bunca para sebebiyle değil.”

“Reçine yüzünden,” dedim. “Sana bu kadar geç etki etmesi iyiye işaret. Daha önce olsaydı kaygılanırdım.” Ona ciddi gözlerle baktım. “Şimdi beni iyi dinle. Göğsünün sıkıştığını hisseder yahut nefes almakta zorlanırsan bana hemen haber ver. O iki şey olmadığı müddetçe sorun yok demektir.”

Denna kafa salladı, sonra da derin bir nefes alıp verdi. “Yukarıdaki güzeller güzeli melek Ordal aşkına, kendimi o kadar iyi hissediyorum ki.” Yüzüne endişeli bir ifade yerleşti, ama sırıtışı daha da genişledi. “Reçine müptelası olacak mıyım?”

Başımı iki yana sallayınca Denna huzurla iç geçirdi. “En tuhafı da ne biliyor musun? Bağımlı olacağımdan korkuyorum, ama korkmak umurumda bile değil. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Pullu koca dostumuzun buraya zırt pırt geri gelmesine şaşmamak lazım…”

“Tehlu aşkına,” dedim. “Bak bunu hiç düşünmemiştim. O yüzden yamacı kazarak buraya girmeye çalışıyordu. Reçinenin kokusunu alıyor. İki dönüden beri günde üç dört kez o ağaçlardan yiyordu.”

“En büyük müptela reçine aşkıyla yanıp tutuşuyor.” Denna bir kahkaha attı, sonra yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Geriye kaç ağaç kaldı?”

“İki ya da üç,” dedim boş çukurları ve kırık kütükleri düşünerek. “Ama biz buradayken bir tane daha yemiş olabilir.”

“Reçine bulamadıkları zaman müptelaların ne yaptıklarını hiç gördün mü?” diye korkuyla sordu. “Çılgına dönerler.”

“Biliyorum,” dedim Tarbean’da karların arasında çıplak dans eden kızı hatırlayarak.

“Ağaç kalmadığı zaman sence ne yapacak?”

Uzunca bir müddet düşündüm. “Dahasım arayacak. Üstelik de umutsuz bir halde. Ve ağaçları bulduğu son yerin insan kokan küçük bir kulübenin orada olduğunu hatırlayacak... Onu öldürmemiz gerek.”

“Öldürmek mi?” Denna önce güldü, ardından ellerini tekrar ağzına bastırdı. “Benim güzel sesimden ve senin erkeksi cesaretinden başka bir şeyimiz olmadan mı?” Her iki elini de ağzının önünde tutmasına rağmen kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladı. “Tanrım, üzgünüm Kvothe. Daha ne kadar böyle davranacağım?” “Bilmiyorum. Ophalumun ilk etkisi aşırı neşe olup...”

“Hay ağzına sağlık,” diyerek sırıttı ve bana göz kırptı.

“... onu taşkınlık, hattâ aşırı dozda tüketilmesi halinde hezeyan takip eder. Son olarak da bitkinlik gelir.”

“Belki bir defacık olsun doğru düzgün bir uyku uyuyabilirim,” dedi Denna. “O şeyi cidden öldürmeyi planlıyor olamazsın. Ne kullanacaksın? Ucu sivri bir dal parçası mı?”

“Ejderusu başıboş bırakamam. Trebon buradan sadece yedi kilometre ötede. Daha yakın çiftlikler de cabası. Ejderusun sebep olacağı zararı bir düşün.”

“İyi de nasıl?” diye tekrarladı. “Öyle bir şeyi nasıl öldürebilirsin?” Küçük kulübeye doğru döndüm. “Şanslıysak o herif yedek bir arbalet bulunduruyordun” Etrafı eşelemeye başlayarak elime geçenleri kapıdan dışarı attım. Karıştırma çubukları, kovalar, spatulalar, bir kürek, daha fazla kova, bir fıçı...

Fıçı küçük bir bira fıçısı boyutundaydı. Onu kulübeden çıkartıp kapağını açtım. Dibinde muşambadan bir bohçaya sarılı büyük bir reçine topağı vardı. Siyah ve yapış yapış topak, Denna ile benim topladığımızın en az dört katı büyüklüğündeydi.

Bohçayı çıkartıp yere bıraktım ve Denna’nın görmesi için kumaşı açtım. Denna topağa baktı, bir hayret nidası attı, sonra da hoplayıp zıpladı. “Arlık bir midilli alabilirim!” dedi gülerek.

“Midilliyi bilmem,” dedim kafamdan bazı hesaplar yaparak. “Ama parayı bölüşmeden önce sana şöyle güzel bir yarım arp alsak iyi olacak,” dedim. “Kıçı kırık bir lir değil.”

“Evet!” dedi Denna, sonra da bana çılgınca sarıldı. “Ve sana da...” Bana merakla bakarken isli yüzüyle benimkinin arasında yalnızca birkaç santim vardı. “Sen ne istersin?”

Ben bir şey diyemeden önce ejderus kükredi.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zehir

Ejderusun kükremesi bir borazan sesini andırıyordu, tabii taştan, gök gürültüsünden ve eriyik kurşundan yapılmış bina büyüklüğündeki bir trompet hayal edebilirseniz. Kükremeyi göğsümde değil, yerin sarsılmasıyla beraber ayaklarımda duydum.

Kükreme yüzünden ikimiz de korkuyla havaya sıçradık. Denna'nın başının tepesi benim burnuma çarptı. Acıdan gözüm görmez bir halde sendeledim. Kahkahalar atarak karmakarışık bir kol ve bacak yığını şeklinde yere serilen Denna ise bunu fark etmedi bile.

Onun ayağa kalkmasına yardım ederken uzaktan gelen bir çatırtı işittik. Birlikte gözetleme yerine geri döndük.

Ejderus sarhoş bir köpek gibi hoplayıp zıplıyor, bazen de bir çocuğun tarladaki mısır koçanlarını devirmesi gibi ağaçları deviriyordu.

Gritaşlar kadar büyük, yüz yıllık kadim bir meşe ağacına yaklaşmasını soluğumu tutarak seyrettim. Yaratık arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve meşe ağacına tırmanmak istermiş gibi ön ayaklarını aşağılardaki bir dala indirdi. Neredeyse sıradan bir ağaç kadar büyük olan dal resmen patladı.

Ejderus tekrar şahlanarak tüm gücüyle ağaca vurdu. Kendisini kırık dala saplayarak şişleneceğinden emindim. Fakat mızrağa benzeyen sivri uçlu dal dibi, ejderusun göğsünde en ufak bir yara bile açmadan paramparça oldu. Sonra ejderus gövdeye çarptı; ağaç gövdesi kırılmamasına rağmen gök gürültüsünü andıran bir sesle çatladı.

Hayvan bu sefer de debelenerek tırtıklı kayaların üzerinde yuvarlandı. Kocaman bir alev bulutu üfledi ve çatlak haldeki meşe ağacına doğru tekrar hücuma geçti. Bu sefer ona kama şeklindeki kocaman başıyla çarptı ve ağaç daha fazla dayanamayarak devrildi. Kökleri yerden fırlarken büyük bir toprak ve taş patlaması oluştu.

Tek düşünebildiğim böyle bir yaratığa zarar verme girişiminin ne kadar beyhude olacağıydı. Zaten benim ona verebileceğimden çok

daha fazla zararı kendi kendine veriyor, yine de bana mısın demiyordu.

"O şeyi öldürmemiz mümkün değil," dedim. "Öyle bir çaba bir fırtına bulutuna saldırmaktan farksız olur. Ona nasıl zarar verebiliriz ki?"

"Kızcağızı bir uçurumdan aşağı atabiliriz," diye sakin sakin öneride bulundu Denna.

"Kızcağız mı?" diye sordum. "Dişi olduğunu da nereden çıkardın?"

"Sen erkek olduğunu nereden çıkardın?" karşılığını verdi, sonra kafasını toparlamak istercesine onu iki yana salladı. "Boş ver, bunun bir önemi yok. Ejderusun ateşe geldiğini biliyoruz. Bir dalın ucunda ateş yakabiliriz." Dalları uçurumun kenarından sarkan birkaç ağacı işaret etti. "Sonra ejderus onu söndürmeye gittiğinde..." İki elini birleştirerek düşen bir şeyin pandomimini yaptı.

"Acaba düşmekten zarar görür mü ki?" diye kuşkuyla sordum.

"Eh," dedi Denna, "bir karıncayı masanın üstünden attığın zaman hiç zarar görmez, üstelik de o yükseklik onun için uçurumdan farksız olmasına rağmen. Ama biz bir çatıdan atladığımız zaman daha ağır olduğumuz için yaralanırız. Büyük şeylerin daha sert düştükleri bilinen bir gerçektir." Ejderusa bir bakış attı. "Ondan daha büyük bir şey olduğunu da sanmıyorum."

Elbette ki haklıydı. Aslında adını bilmese de santimetre küp oranından bahsediyordu.

"En azından yaralanacaktır," diye sözlerine devam etti Denna. "Sonra da... bilmiyorum, üstüne kaya falan yuvarlayabiliriz." Bana baktı. "Ne? Planımda bir hata mı var?"

"Pek kahramanca değil," deyip geçtim. "Daha gösterişli bir şey bekliyordum."

"Kusura bakma, zırhımı ve savaş atımı evde bıraktım," dedi. "Beğenmemenin tek sebebi senin o koca Üniversiteli beynin hiçbir yol bulamazken benim dahice bir plan yapabilmem." Arkamızda kalan

kutu gibi kanyonu işaret etti. “O metal tencerelerin birinde ateş yakarız. Tencereler hem geniş ve sığ, hem de ısıya dayanıklı. Kulübede hiç ip var mıydı?”

“Ben...” Yine o çok tanıdık hüsrana kapıldım. “Hayır. Zannetmiyorum.”

Denna kolumu sıvazladı. “Moralini bozma. Ejderus gittiği zaman yıkılmış eve bir göz atarız. Bahse girerim orada biraz ip vardır.” Vadideki yaratığa baktı. “İtiraf etmeliyim ki kendisini nasıl hissettiğini anlıyorum. Benim de biraz etrafta koşuşturup tepinesim var.”

“Bahsettiğim taşkınlık işte buydu,” dedim.

Çeyrek saat sonra ejderus vadiden ayrıldı. Ancak o zaman Denna’yla beraber saklandığımız yerden çıktık. Ben seyahat heybemi, Denna da bulduğumuz reçinenin tamamını içeren neredeyse otuz kiloluk bohçayı taşıyordu.

“Şu mıknatıs taşını versene,” dedi Denna, bohçayı yere bırakarak. Verdim. “Sen ip arayadur. Ben sana bir hediye bulmaya gidiyorum.” Koyu renkli saçları peşi sıra uçuşarak oradan seke seke uzaklaştı.

Nefesimi mümkün olduğu kadar tutarak evi çabucak aradım. Bir balta, kırık çanak çömlekler, bir fıçı kurtlanmış un, küflü bir şilte, bir top iplik bulmama karşın hiç ipe rastlamadım.

Denna ağaçların oradan sevinç dolu bir çığlık attı, yanıma kadar koştu ve elime siyah bir pul tutuşturdu. Güneş altında kalmaktan ısınan pul onunkinden biraz daha iriydi ve gözyaşından ziyade oval şeklindeydi.

“Çok teşekkür ederim, hanımefendi.”

Sırıtarak hoş bir reverans yaptı. “İp?”

Elimdeki kalın iplik topunu gösterdim. “En fazla bunu bulabildim. Üzgünüm.”

Denna kaşlarını çattı, sonra omuz silkip geçti. “Eh, neyse. Plan yapma sırası sende. Üniversite’de öğrendiğin acayip ve harikulade

büyüler var mı? Ya da yanma bile yaklaşılmaması gereken karanlık güçlerin?”

Pulu elimde çevirerek düşündüm. Yanımda biraz balmumu mevcuttu ve bu pulla en az saç kadar iyi bir bağ kurulabilirdi. Ejderusun bir bebeğini yapabilirdim, peki ya sonra? Korların üzerinde rahat rahat yatabilen bir yaratığı birazcık ayağını yakarak durduramazdım.

Fakat bir balmumu bebekle yapılabilecek daha meşum şeyler de vardı. İyi niyetli bir gizemcinin aklından bile geçirmemesi gereken şeyler. İğneler ve bıçaklar kullanılarak yapılan, kilometrelerce ötedeki bir adamı kanlar içinde bırakabilecek şeyler. Kasıtlı zarar vermenin dik âlâsı.

Elimdeki pulu bir kez daha gözden geçirdim. Pul büyük oranda demirden oluşuyordu ve ortası avucumdan daha kalındı. Yine de bir bebekle ve enerji olarak kullanabileceğim güçlü bir ateşle dahi yaratığa zarar verebileceğimden emin değildim.

Daha da kötüsü sempati kullanmayı denesem bile işe yarayıp yaramayacağım anlamamın imkânı yoktu. Ben ateşin karşısında aylak aylak oturarak bir balmumu bebeğe iğneler saplarken dellenmiş bir ejderusun kilometrelerce uzaktaki masum bir ailenin çiftliğini darmadağın etmesi riskine giremezdim.

“Hayır,” dedim. “Aklıma işe yarar hiçbir büyü gelmiyor.”

“Gidip inzibata bir düzine adamı yaylarla donatmasını ve onlarla beraber bina kadar büyük bir uyuşturucu müptelası ejderha tavuğu avlamasını söyleyebiliriz.”

Ansızın aklıma bir fikir geldi. “Zehir,” dedim. “Ejderusu zehirlememiz gerekecek.”

“Yanında iki litre arsenik var mı?” diye kuşkuyla sordu. “Bu bile o kadar büyük bir şey için yeterli gelir mi?”

“Arsenik değil.” Ayağımla bohçayı dürttüm.

Denna aşağı baktı. “Ah,” dedi hüsranla. “Peki ya midillim ne olacak?”

“Muhtemelen midilliden vazgeçmen gerekecek,” dedim. “Ama yine de sana bir yarım arp almaya yetecek kadar para kazanacağız. Hattâ ejderusun leşi sayesinde daha fazla para kazanabileceğimizden eminim. Pulları çok kıymetli. Ayrıca Üniversite’deki doğa bilimciler…”

“Beni ikna etmene gerek yok,” dedi Denna. “Doğru şeyi yaptığımızın farkındayım.” Bana bakıp sırıttı. “Ayrıca ejderhayı haklayan kahramanlar olup çıkacağız. Hâzinesini bulmasak bile sorun değil.” Güldüm. “Tamam öyleyse,” dedim. “Sanırım gritaş tepesine gitmeli ve yaratığı yanımıza çekmek için bir ateş yakmalıyız.”

Denna şaşkın gözüktü. “Niye ki? Nasılsa bu vadiye geri gelecek. Niçin burada kamp kurup beklemiyoruz?”

Başımı iki yana salladım. “Geriye kaç denner ağacı kaldığına baksana.”

Etrafına bakındı. “Hepsini yemiş mi?”

Kafa salladım. “Onu bu akşam öldürebilirsek geceleyin Trebon’a varabiliriz. Açık havada uyumaktan bıktım. Banyo, sıcak bir yemek ve gerçek bir yatak istiyorum.”

“Yine yalan söylüyorsun,” dedi Denna neşeyle. “Sunumun öncekinden daha başarılı, ama benim gözümde sığ bir dere kadar şeffafsın.” Bir parmağıyla göğsümü dürttü. “Bana gerçeği söyle."

“Trebon’a bir an önce gitmek istiyorum,” dedim. “Aşın dozda reçine yutmuş olabilirsin. Oradaki bir doktora güvenecek değilim, ama herhalde kasabada kullanabileceğim bazı ilaçlar vardır. Ne olur ne olmaz.”

“Kahramanım benim,” deyip gülümsedi. “Çok hoşsun, ama kendimi iyi hissediyorum.”

Uzanıp kulak memesine sert bir fiske attım.

Öfke dolu bir yüzle elini başının yanma götürdü. “Ah… oh.” Şaşkın bir hali vardı.

“Hiç acımadı, değil mi?”

“Hayır,” dedi.

“İşin doğrusu şu,” dedim ciddiyetle. “Sana bir şey olacağını sanmıyorum, ama emin de değilim. O şeyin ne kadarı bünyene karıştı bilmiyorum. Bir saat sonra biraz daha iyi bir fikir edinebileceğim, fakat bir terslik çıkarsa Trebon’un şimdikinden bir saat daha yakınında bulunmayı yeğlerim. O sayede seni daha az taşımam gerekir.” Gözünün içine baktım. “Önem verdiğim insanların hayatıyla kumar oynamam.”

Denna beni ciddi bir ifadeyle dinledi. Sonra sırıtışı suratına geri geldi. “Böyle erkeklik taslaman çok hoşuma gidiyor,” dedi. “Biraz daha yapsana.”

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Güzel Sözler

Gritaş tepesine dönmemiz neredeyse iki saatimizi aldı. Aslında daha hızlı gidebilirdik, fakat Denna'nın taşkınlığı giderek artıyor ve fazladan enerjisi faydadan çok zarar getiriyordu. Dikkati ikide bir dağıldığı için ne zaman ilgisini çeken bir şey görse yolunu değiştiriveriyordu.

Önceden geçtiğimiz dereye tekrar geldiğimizde derinliği ayak bileğini pek geçmemesine rağmen yıkanmakta ısrar etti. Ben biraz elimi yüzümü yıkayıp ona mahremiyet sağlayacak bir mesafeye kadar çekildim ve onun oldukça müstehcen şarkılar söylemesini dinledim. Denna ayrıca yanma gelmeme yönelik pek de üstü kapalı olmayan davetlerde bulundu.

Tabii ben mesafemi korudum. Kendilerinde olmayan kadınlardan istifade eden erkeklere verilen çeşitli adlar vardır ve ben asla bunları hak edecek bir adam olmayacağım.

Gritaş tepesinin zirvesine vardığımızda Denna'nın fazla enerjisini işe koşarak onu yakacak odun toplamaya yolladım. Ben de öncekinden daha büyük bir ateş çukuru hazırlamaya koyuldum. Yakacağımız ateş ne kadar büyük olursa ejderusu yanma o kadar çabuk çekerdi.

Bohçanın yanma oturup muşambayı açtım. Reçine tatlı, topraksı bir koku salıyordu.

Denna tepenin zirvesine geri döndü ve kucak dolusu odunu yere bıraktı. "Onun ne kadarını kullanacaksın?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim," dedim. "Tahmin yürütmem gerekecek."

"Hepsini kullan gitsin," dedi Denna. "Emin olmak pişman olmaktan iyidir."

Başımı iki yana salladım. "O kadar abartmaya gerek yok. Öyle davranmak müsriflik olur. Ayrıca reçine doğru düzgün arıtıldığında güçlü bir ağrı kesicidir. İnsanlar ondan ilaç olarak faydalanabilirler..."

"... ve sen de kazanacağın paradan faydalanabilirsin," dedi.

“Öyle,” diye itirafta bulundum. “Ama asıl sana alacağımız yarım arpı düşünüyordum. Lirini yangında kaybettin. Enstrümansız kalmak nasıldır bilirim.”

“Altın okları olan oğlanla ilgili hikâyeyi hiç duydun mu?” diye sordu Denna. “Küçüklüğümde beni hep düşündürürdü. Birini altın bir okla vurman için ondan sahiden de nefret etmen lazım. Yoksa neden okları alıp evine gitmeyesin ki?”

“Hikâyeye yeni bir bakış açısı kazandırdığın kesin,” diyerek bohçaya baktım. Bu kadar denner reçinesinin bir eczaneye en az elli talente satılabileceğini tahmin ediyordum. Hattâ ne kadar arıtıldığına bağlı olarak belki de yüz talente.

Denna omuz silkip biraz daha odun toplamak üzere ağaçlara geri gitti ve ben de beş tonluk bir kertenkeleyi zehirlemek için ne kadar reçine gerekeceğine yönelik karmaşık hesaplamalara başladım.

Kesin ölçümlerde bulunmamın hiçbir yolu olmadığından bu yaptığım bilgiye dayalı bir tahmin kâbusu gibiydi. Serçe parmağımın uç kısmı büyüklüğünde, yani Denna’nın yuttuğunu düşündüğüm kadarlık bir reçine topağıyla işe başladım. Fakat Denna hiç vakit kaybetmeden odunkömürü yediği için miktar en azından yarıya inmişti. Bu yüzden elimdekini bir bezelye tanesinden azıcık daha büyük olan siyah bir reçine topağına indirgedim.

Fakat bu bir insan kızını coşku ve enerji dolu hale getirmeye yetecek kadarlık bir miktardı. Ben ejderusu öldürmek istiyordum. Bundan dolayı dozu önce üçe katladım, sonra emin olmak için aynı şeyi tekrarladım. Sonunda elime iri ve olgun bir üzüm tanesi kadar büyük bir topak geçti.

Ejderusun beş buçuk, bilemedin altı ton çektiği kanaatindeydim. Denna’nınsa atmış, atmış beş .kilo geldiğini tahmin ettim; yine de tedbir olsun diye daha düşük ağırlığı esas aldım. Bu da ejderusu öldürmek için o üzüm tanesi kadarlık dozun yüz katma ihtiyaç duymam demek oluyordu. Üzüm tanesi boyutunda on farklı topak yaptım, sonra onları birleştirdim. Ortaya kayısı büyüklüğünde yeni bir

topak çıktı. Dokuz tane daha kayısı boyutunda topak hazırladım ve hepsini denner çiftliğinden getirdiğimiz tahta bir kovaya koydum.

Denna bir odun yükü daha bırakıp kovanın içine baktı. “Bu kadarcık mı?” diye sordu. “Fazla gözükmüyor.”

Haklıydı. Ejderusun dev cüssesiyle kıyaslandığında hiç de fazla gözükmüyordu. Ona nasıl varsayımda bulunduğumu anlattım. Denna kafa salladı. “Sanırım haklısın. Ama yaratığın neredeyse bir aydır denner ağacı yediğini unutma. Herhalde reçineye karşı tolerans kazanmıştır.”

Kafa sallayıp kovaya beş tane daha kayısı kadar topak ekledim. “Ayrıca düşündüğünden daha dayanıklı olabilir. Belki de reçine kertenkelelere daha farklı etki ediyordur.”

Tekrar kafa sallayıp kovaya beş topak daha koydum. Sonra biraz düşünüp bir topak daha ekledim. “Yirmi bir oldu,” diye açıkladım. “İyi bir sayı. Üç tane yedi.”

“Şansı yanımıza almaktan zarar gelmez,” diye hemfikir oldu Denna.

“Ayrıca çabucak can vermesini istiyoruz,” dedim. “Böylesi hem ejderus için daha insancıl, hem de bizim için daha güvenli olur.” Denna bana baktı. “Öyleyse dozu iki katma mı çıkartmalıyız?” Kafa salladım ve o tekrar ağaçlara giderken ben yirmi bir topak daha yoğurup kovaya attım. Ben son topağı yuvarlarken Denna odunlarla geri geldi.

Reçineyi kovanın dibine doğru bastırdım. “Bu kadarı yeter de artar bile,” dedim. “Bu kadar ophalum Trebon nüfusunun tamamım iki kez öldürür.”

Denna’yla beraber kovaya baktık. Bulduğumuz reçinenin yaklaşık üçte biri dibindeydi. Muşambanın içinde kalan Denna’ya bir yarım arp almaya, Devi’ye olan borcumu ödemeye yeter, üzerine aylarca rahat bir yaşantı sürebileceğimiz kadar para kalırdı. Yeni giysiler, lavtama yepyeni bir tel takımı, bir şişe Aven meyve likörü almayı hayal ettim…

Sonra ejderusun ağaçları paramparça etmesini, ağırlığıyla onları buğday sapları gibi kolayca devirmesini düşündüm.

“Bunu da iki katma çıkarmalıyız,” dedi Denna, düşüncelerimi yansıtarak. “Emin olmak için.”

Ben kırk iki reçine topağı yuvarlayarak dozu tekrar iki katma çıkartırken Denna birkaç sefer daha odun taşıdı.

Yağmur başlayacağı sırada ateşi yaktım. Parlak bir ateşin ejderusu daha çabuk çekeceğini umarak ateşimizi öncekinden daha büyük hazırlamıştık. Denna’yı en kısa zamanda nispeten daha güvenli olan Trebon’a götürmek istiyordum.

Son olarak evvelden bulmuş olduğum baltayı ve ipliği kullanarak basit bir merdiven yaptım. Çirkin fakat kullanışlı bu merdiveni gritaş kemerinin yanma dayadım. Bu sefer Denna’yla beraber güvenli bir yere daha kolay erişebilecektik.

Yemeğimiz hiç de geçen geceki kadar görkemli değildi. Artık iyice bayatlamış kepek ekmeğimden kalanla, kurutulmuş etle ve ateşin yanında pişmiş son patateslerle idare ettik.

Yerken Denna’ya Balıkhane’deki yangının tam hikâyesini anlattım. Bunu kısmen onu etkilemek, kısmen de randevumuza tamamıyla kontrolüm dışındaki sebeplerden dolayı gelemediğimi açıklamak istediğim için yaptım. Bana bütün dikkatini verip uygun yerlerde "hayret nidaları atan Denna harika bir dinleyiciydi.

Artık onun aşırı dozda uyuşturucu almış olabileceğinden endişelenmiyordum. Odunlardan oluşan küçük bir dağ kurduktan sonra taşkınlığı azalmaya başlamıştı ve şimdi rahat bir halde, hattâ neredeyse rehavet içinde oturuyordu. Yine de uyuşturucunun etkisiyle bitkin ve güçsüz düşeceğinin farkındaydım. Kendini güvenle toparlaması için onu en kısa zamanda Trebon’daki bir yatağa yatırmak istiyordum.

Yemeğimiz bittikten sonra Denna’nın sırtını gritaşlardan birine dayamış halde oturduğu yere gittim ve gömleğimin kollarını sıyırdım. “Seni muayene etmem gerekiyor,” dedim abartılı hareketlerle.

Yarı yarıya kapalı gözleriyle bana bakarak tembelce tebessüm etti. “Güzel sözlerle kızları baştan çıkarmayı iyi biliyorsun, öyle değil mi?”

Narin boynuna dokunarak nabzını yokladım. Yavaş fakat düzenliydi. Dokunuşumdan biraz çekindi. “Gıdıklanıyorum.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Yorgun,” dedi dilini biraz zor döndürerek. “İyi ama yorgun. Biraz da üşüyorum.”

Bu son durum beklenmedik değilse bile harıl harıl yanan bir ateşten sadece bir iki metre uzakta olduğumuz düşünüldüğünde biraz şaşırtıcıydı. Çantamdaki ilave battaniyeyi çıkartıp ona götürdüm. Denna battaniyeye sıkıca sarındı.

Gözlerine bakabilmek için yüzüne doğru yaklaştım. Göz bebekleri normalden büyüktü ve geç tepki '.'erse de öncekinden daha kötü durumda değildi.

Elini uzatıp yanağıma koydu. “Ne kadar hoş bir yüzün var,” diyerek bana baygın gözlerle baktı. “Mükemmel bir mutfak gibi.”

Gülümsememek için kendimi zorlamam gerekti. Denna sayıklıyordu. Üzerine çökecek aşırı yorgunluk sebebiyle kendinden geçmeden önce daha birkaç kez böyle gidip gelecekti. Tarbearim ara sokaklarında kendi kendine sayıklayan birini görürseniz, o kişi büyük ihtimalle deli değildir, sadece aşırı dennerden dolayı sapıtmıştır. “Bir mutfak mı?”

“Evet,” dedi Denna. “Her şey birbiriyle uyumlu ve şeker kavanozu tam da durması gerektiği yerde.”

“Nefes alırken kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum. “Normal,” dedi rahatlıkla. “Biraz sıkı ama normal.”

Bu sözler üzerine kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Nefes almakta zorlanıyorum,” dedi. “Bazen göğsüm sıkışıyor ve pudingin içinde nefes almaya çalışır gibi oluyorum.” Bir kahkaha attı. “Puding mi dedim? Pekmez demek istedim. Tatlı bir pekmez pudingi.”

Nefes almakta zorlandığı anda bana haber vermesi gerektiğini söylediğimi ona öfkeyle hatırlatmamak için kendimi zor tuttum. “Hâlâ zorlanıyor musun?”

Kayıtsızca omuz silkti.

“Göğsünü dinlemem gerekiyor,” dedim. “Ama yanımda hiçbir aygıt yok, o yüzden gömleğinin bir iki düğmesini açıp kulağımı göğsüne yaslamak zorundayım.”

Denna gözlerini devirerek gereğinden çok daha fazla sayıda düğme açtı. “Bak bu ilk defa oluyor,” diye cilve yaparken sesi bir anlığına eski halini aldı. “Daha önce hiç kimse üzerimde böyle bir şey denememişti.”

Başımı çevirip kulağımı göğüs kemiğine dayadım.

“Kalbim nasıl atıyor?” diye sordu.

“Yavaş ama güçlü,” dedim. “Güzel bir kalbin var.”

“Bir şeyler söylüyor mu?”

“Duyabildiğim kadarıyla hayır,” cevabını verdim.

“Öyleyse daha iyi dinle.”

“Derin derin nefes al ve konuşma,” dedim. “Şimdi de ciğerlerini dinleyeceğim.”

Dinledim. Nefes alırken göğüslerinden biri koluma değdi. Verirken sıcacık soluğu ensemi gıdıkladı. Bütün tüylerim diken diken oldu.

Arwyl’in kınayan bakışlarını hayalimde canlandırabiliyordum. Gözlerimi kapatıp yaptığım işe odaklanmaya çalıştım. Al, ver… ağaçların arasında esen rüzgarı dinlemek gibiydi. Al, ver… kulağıma belli belirsiz bir iç geçirmeyi ya da bir kâğıdın buruşturulmasını andıran hafif bir hışırtı geliyordu. Fakat ıslak ya da köpürmeyi andıran bir ses yoktu.

“Saçların çok hoş kokuyor,” dedi Denna.

Doğruldum. “Durumun iyi,” dedim. “Kendini daha kötü ya da şimdikinden farklı hissedersen bana haber ver.”

Sevecen bir şekilde tebessüm ederek miskin miskin kafa salladı.

Ejderusun ortaya çıkmakta bu kadar gecikmesine kızarak ateşe daha fazla odun yığdım. Dönüp kuzey kayalıklarına baktım, fakat loş ışıkta ağaçların ve kayaların hatları dışında hiçbir şey görülmüyordu.

Denna ansızın güldü. "Az önce suratına şeker kavanozu mu dedim?" diye sordu, bana dikkatle bakarak. "Hep böyle saçmalıyor muyum?"

"Sadece biraz sayıklıyorsun," diye onu temin ettim. "Uyuyakalmadan önce daha birkaç kez böyle sayıklayacaksın."

"Umarım sözlerim bana olduğu kadar sana da komik geliyordur," diyerek battaniyeyi daha da üstüne çekti. "Pamuktan bir rüyada gibiyim, ama üşüyorum."

Merdiveni kullanarak eşyalarımızın durduğu gritaş kemerinin tepesine çıktım. Muşamba bohçanın içinden bir avuç denner reçinesi aldım, aşağı indim ve onu ateşin kenarına attım. Reçine rüzgarın kuzeye ve batıya, oradaki görünmeyen kayalıklara doğru taşıdığı acı bir duman çıkartarak gönülsüzce yandı. Ejderusun kokuyu alıp koşa koşa geleceğini umuyordum.

"Ufacık bir bebekken zatürree geçirmiştim," dedi Denna sakin bir sesle. "O yüzden ciğerlerim pek iyi durumda değil. Bazen doğru düzgün nefes alamamak çok kötü oluyor."

Sözlerine devam ederken gözleri yarı yarıya kapalı olduğundan kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. "Bir keresinde iki dakika boyunca nefes alamayıp öldüm. Kimi zaman tüm bunların bir hata olup olmadığını, belki de çoktan ölüp gittiğimi düşünüyorum. Ama ortada bir hata yoksa burada bulunmamın bir sebebi olmalı. Fakat bu sebep nedir bilmiyorum."

Denna'nın konuştuğunun farkında bile olmaması, hattâ beyninin bazı kısımları çoktan uykuya daldığından söylediklerini sabah hiç hatırlamaması kuvvetle muhtemeldi. Nasıl bir karşılık vereceğimi bilemediğimden kafa sallamakla yetindim.

“Bana ilk söylediğin şey oydu. *Sadece burada ne aradığını merak ediyordum*. Altı sözcük. Ben de aynı şeyi o kadar uzun zamandır merak ediyorum ki.”

Bulutların sakladığı güneş nihayet batıdaki dağların ardına battı. Araziye karanlık çökerken tepenin zirvesi kocaman bir gece okyanusunun ortasındaki bir ada gibiydi.

Denna oturduğu yerde uyuklamaya başlıyordu. Kafasını göğsüne doğru yavaşça eğdi, sonra hızla kaldırdı. Yanma gidip elimi uzattım. “Gel, ejderus yakında burada olur. Artık taşlara çıkmamız lazım.” Denna kafa salladı ve battaniyeleri vücuduna sarılı tutarak ayağa kalktı. Birlikte gritaşa kadar gittik. Denna merdiveni yavaşça ve çekingen adımlarla çıktı.

Ateşin uzağındaki gritaşın üstü soğuktu. Esen rüzgar o soğuğu daha da arttırıyordu. Battaniyelerden birini taşın üstüne serdim ve Denna diğerine sarınmış halde yere oturdu. Soğuk onu biraz kendine getirmiş gibiydi; titreyerek asabi gözlerle etrafa bakındı. “Kahrolası tavuk. Gel de yemeğini ye. Buz tuttum.”

“Şimdiye kadar seni Trebon’daki sıcak bir yatağa yatırmış olmayı umuyordum,” diye itirafta bulundum. “Dahiyane planım boşa çıktı.” “Daima ne yaptığının farkındasın.” dedi sarhoşça. “O yeşil gözlerin bana hep önemliymişim gibi bakıyor. Yapacak daha başka şeylerinin olması doğal. Seni bazen de olsa yanımda görmek bana yetiyor. Bu kadarı için bile şanslıyım.”

Kafa sallayarak ejderustan bir belirti var mı diye tepenin yamaçlarını izlemeyi sürdürdüm. Karanlığa bakarak bir süre daha bekledik. Denna biraz uyukladı, ardından yine dimdik oturup şiddetle titredi. “Beni pek düşünmediğini biliyorum…” Devam etmedi.

Hezeyan geçiren insanların suyuna gitmekte fayda vardır, yoksa şiddete başvurabilirler. “Hep aklımdasın, Denna,” dedim.

“Bana büyüklük taslama,” diye çıkıştı, ardından ses tonu yine yumuşadı. “Bana o gözle bakmadığını biliyorum. Öyle olsun. Ama sen de üşüyorsan buraya gelip kolunu azıcık bana dolayabilirsin.”

Kalbim güm güm atarak Denna’ya yaklaştım ve arkasına oturup kollarımı ona doladım. “Ne güzel,” dedi gevşeyerek. “Sanki kendimi bildim bileli üşüyormuşum gibi geliyor.”

Kuzeye bakarak bekledik. Denna halinden hoşnut bir halde bana yaslandı. Onu rahatsız etmemek için azar azar soluk alıyordum.

Biraz kıpırdanarak mırıldandı. “Çok naziksin. Hiç üstüme varmıyorsun...” Yeniden sesini kısarak göğsüme daha sert bir şekilde yaslandı. Kısa süre sonra kendini bir kez daha toparladı. “Yapabilirsin, biliyorsun. Üstüme biraz varabilirsin.”

Onun uyuyan bedenini kollarımda tutarak karanlıkta oturmayı sürdürdüm. Sıcak, yumuşak ve benim için tarif edilemeyecek kadar kıymetliydi. Daha önce bir kadına hiç böyle sarılmamıştım. Kısa süre sonra sırtım hem onun ağırlığını hem de kendiminkini desteklemekten ağrımaya başladı. Bacaklarım uyuştu. Saçları burnumu gıdıkladı. Yine de bunu, yani hayatımın en harika ânını mahvetmekten korkarak parmağımı bile oynatmadım.

Denna uykusunda kıpırdandı, yana doğru kaymaya başladı ve sarsılarak uyandı. “Yanıma uzan,” dedi yine anlaşılır bir sesle. Battaniyeyi çekiştirerek bir ucunu kaldırdı. “Gel hadi. Sen de üşüyor olmalısın. Rahip falan değilsin, o yüzden çekinmene gerek yok. Aramızdaki her şey yolunda. Soğuk yüzünden biraz fazla yolunda, hepsi bu.”

Kollarımı yeniden ona sardım ve o da battaniyeyi ikimizin üstüne örttü.

Bir çekmecede duran kaşıklar misali yan dönmüş bir halde yattık. Kolumu başının altına yastık yaptım. Bedenimin ön kısmına öyle rahat ve doğal bir şekilde yaslandı ki sanki oraya sokulmak için tasarlanmıştı.

Öylece yatarken evvelden yanıldığımı anladım. Asıl *bu* hayatımın en harika ânıydı.

Denna uykusunda kıpırdandı. “Onu kastetmediğini biliyorum," dedi açıkça.

“Neyi kastetmediğimi?” diye usulca sordum. Sesi farklıydı; az önceki gibi miskin ve yorgun çıkmıyordu. Uykusunda konuşuyor olabileceğini düşündüm.

“O lafı. Beni bir yumrukta bayıltıp odunkömürlerini zorla yedirteceğini söylemiştin. Sen bana asla vurmazsın.” Başını biraz çevirdi. “Öyle değil mi? Kendi iyiliğim için bile olsa?”

İçimi bir ürpertinin kapladığını hissettim. “Ne demek istiyorsun?”

Uzun bir duraksama yaşandı. Tam tekrar uykuya daldığını düşünmeye başlıyordum ki konuştu. “Sana her şeyi anlatmadım. Karaağaç’ın çiftlikte ölmediğini biliyorum. Ben yangına doğru giderken gelip beni buldu. Yanıma dönüp herkesin ölmüş olduğunu söyledi. Bir tek benim hayatta kaldığım anlaşılırsa insanlar şüphelenirlermiş...”

Kalbim sert, karanlık bir öfkeyle doldu. Neler söyleyeceğini biliyordum, ama konuşmasına izin verdim. Duymak istemesem bile Denna’nın bunları paylaşmaya ihtiyaç duyduğunun farkındaydım.

“Hemen yapmadı,” dedi. “Önce benim de istediğimden emin oldu. Kendi kendime yaparsam inandırıcı olmayacağını biliyordum. Beni ikna etti. Bana vurmasını benim istememi sağladı. Emin olmak için.

“Haklıydı da.” Denna konuşurken hiç kıpırdamıyordu. “Böyle bile bu işte benim de parmağım olduğundan şüphelendiler. Karaağaç bana vurmasaydı şimdi hapiste olabilirdim. Hattâ beni asarlardı.” Midem sanki asitle doluydu. “Denna,” dedim, “sana öyle bir şey yapabilen bir adam sana layık değil demektir. Hem de hiç. Mesele onun yarım somun ekmek olması değil. Herif beş para etmezin teki. Sen daha iyilerini hak ediyorsun.”

“Neyi hak ettiğimi kim bilebilir?” dedi. “O benim en iyi yarım somunum değildi. Tekti. Onunla açlık arasında bir seçim yapmam gerekiyordu.”

“Başka seçeneklerin de var,” dedim, sonra Deoch’la ettiğim sohbeti anımsayarak duraksadım. “Bana... bana...”

“Sana sahibim,” dedi tembelce. Rahat yatağına daha yeni yatırılmış bir çocuğunki gibi çıkan sesindeki sıcak ve uykulu tebessümü duyabiliyordum. “Kara gözlü Beyaz Atlı Prensim olup beni domuzlara karşı korur musun? Bana şarkılar söyler misin? Beni yüksek ağaçlardan alıp...” sesi kısılıp hiçliğe karıştı.

“Bunların hepsini yaparım,” dedim, fakat kolumun üstündeki ağırlığına bakarak nihayet derin bir uykuya daldığım sezebiliyordum.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Demire Dokunmak

Denna'nın hafifçe alıp verdiği soluklarını kolumda hissederek uyumadan yattım. Zaten istesem de uyuyamazdım. Onun bana olan yakınlığı içimi çatırtılı bir enerjiyle, nazik bir sıcaklıkla, dalgalı bir uğultuyla dolduruyordu. Pırlanta kadar değerli bu anların tadını çıkarmayı sürdürdüm.

Sonra uzaklardaki bir dalın kırıldığını duydum. Sonra bir tane daha. Evvelden hiçbir şeyi ejderusun bir an önce ateşimize gelmesinden daha fazla istemiyordum. Ama şimdi beş dakika gecikmesi için sağ elimi bile feda ederdim.

Yaratık yine de yaklaşmayı sürdürdü. Kendimi yavaşça Denna'dan çözmeye başladım. O kılını bile kıpırdatmadı. "Denna?" diyerek onu önce nazikçe, sonra da sertçe sarstım. Hiç tepki yoktu. Şaşırmamıştım. Çok az şey bir reçine müptelasının uykusundan daha derindir.

Battaniyeyi üstüne örttüm, ardından bir tarafına seyahat heybemi, diğerine de muşamba bohçayı takoz gibi sıkıştırdım. Uykusunda sağa sola dönecek olursa bunlar gritaşın kenarından aşağı yuvarlanmasını engelleyecekti.

Taşın diğer tarafına yaklaşıp kuzeye baktım. Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı, bu yüzden ateşimizin ışık çemberi dışında kalan hiçbir şeyi göremedim.

Parmaklarımla dikkatlice yoklayarak gritaşın üstüne serdiğim ipliği buldum. İpliğin öteki ucu aşağıda, ateş ile gritaşlar arasındaki mesafenin ortasında duran kovanın sapma bağlıydı. Asıl korkum ejderusun kovanın kokusunu almadan önce onu yanlışlıkla ezmesiydi. Böyle bir şey olacak gibi gözükürse kovayı çekerek kurtarmayı, sonra aşağı geri atmayı planlamıştım. Denna bu planımı oltayla tavuk avlamaya benzeterek gülmüştü.

Ağaçların arasında gürültüyle ilerleyen ejderus nihayet tepenin zirvesine ulaştı. Ateş ışığımızın hemen dışında durdu. Kara gözleri kızıl bir renkle parlıyor, aynı renk pullarına da yansıyordu. Derin bir

poflama sesi çıkardıktan sonra başını ileri geri sallayarak yavaşça ateşin etrafında dönmeye başladı. Yine selamlama ya da meydan okuma amaçlı olduğunu tahmin ettiğim o alev bulutunu üfledi.

Ardından büyük bir hızla ateşe doğru atıldı. Bu dev hayvanı epeyce seyretmeme rağmen hâlâ ne kadar hızlı hareket edebildiğine şaşıyordum. Ateşin hemen önünde durdu, tekrardan alev üfledi, sonra da kovaya yaklaştı.

Dayanıklı tahtadan yapılmasına ve en az sekiz litre alabilecek olmasına rağmen kova, ejderusun dev kafası karşısında bir çay fincanı kadar minik gözüküyordu. Yaratık havayı kokladı, ardından kovayı burnuyla dürtüp onu devirdi.

Kova yerde bir yarım daire çizerek yuvarlandıysa da dibine iyice bastırdığım reçine dökülmedi. Ejderus bir adım daha attı, tekrar pofladı ve kovanın tamamını ağzına aldı.

İçim o kadar rahatladı ki ipliği bırakmayı' neredeyse unutuyordum. Ejderus kovayı birazcık çiğneyerek dev çeneleri arasında ezerken iplik elimden hızla kaydı. Sonra yaratık başını aşağı yukarı oynatarak yapış yapış kütlenin tamamını mideye indirdi.

Derin bir oh çekip oturdum ve ejderusun ateşin etrafında dolaşmasını seyrettim. Yaratık mavi bir alev bulutu soludu, bunu tekrarladı, sonra da dönüp yuvarlandı ve ateşi toprağa gömdü.

Ateş çukuru dümdüz olunca ejderus önceki davranışını yineledi. Yanan tahta parçalarına yaklaştı, sönene kadar üzerlerinde belendi, ardından onları yedi. Yuttuğu her bir dal ve odun parçasının denner reçinesini biraz daha midesine bastırdığını, orada onu bir güzel karıştırdığını, parçaladığını, çözünmeye zorladığını hayalimde canlandırabiliyordum.

Ben yaratığın ateşin etrafındaki turunu tamamlamasını seyrederken çeyrek saat geçti. Şimdiye dek reçinenin etkisini göstermeye başlayacağını umuyordum. Tahminime göre ejderus ölümcül bir dozun altı katını almıştı. Uyuşturucunun ilk safhaları olan coşku ve taşkınlığı

kısa sürede atlatmalıydı. Sonra onları hezeyan, felç, koma ve ölüm izleyecekti. Her şeyin bir saat içinde, hattâ belki daha kısa sürede biteceğini tahmin ediyordum.

Yaratığın etrafa dağılmış ateşleri söndürmesini seyrederken kendimi pişmanlık duymaktan alamadım. Ejderus harikulade bir hayvandı. Onu öldürmekten neredeyse altmış talentlik ophalumu ziyan etmekten bile daha fazla nefret ediyordum. Fakat kendi haline bırakılırsa neler olacağı inkar edilemezdi. Masumların ölümünün vicdani yükünü omuzlarımda taşımak istemiyordum.

Yaratık kısa süre sonra yemeyi bıraktı. Artık yanan tahtaların üstünde yuvarlanıp onları söndürmekle yetiniyordu. Daha enerjik hareket etmesi, dennerin etkisini gösterdiğinin işaretiydi. Alçak ve derin bir sesle homurdandı. *Homur*. *Homur* Mavi bir alev bulutu,soludu. *Homur* Yuvarlandı.

Nihayet geriye ışıltılı bir kor yatağından başka bir şey kalmadı. Ejderus önceki gibi korların üstüne kadar gidip yattı ve tepenin zirvesini ışıktan tamamıyla mahrum bıraktı.

Yaratık orada bir müddet sessiz sedasız yattı. Sonra tekrardan homurdandı. *Homur Homur* Alev soludu. Huzursuzca kıpırdanarak karnını biraz daha korlara gömdü. Eğer bu taşkınlığın başlangıcıysa böyle yavaş gelmesi hiç hoşuma gitmedi. Ejderusun şimdiye kadar hezeyana kapılmasını umuyordum. Acaba dozu eksik mi vermiştim?

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışırken başka bir ışık kaynağı fark ettim. İlk başta bulutların dağıldığını ve ayın yüzünü ufuktan gösterdiğini sandım. Fakat başımı ejderustan öteye çevirip arkama bakınca gerçeği gördüm.

Güneybatıda topu topu üç dört kilometre uzaklıktaki Trebon ateş ışıklarıyla doluydu. Pencerelerden gelen loş mum ışığını kastetmiyorum; her yer parıl parıldı. Bir an için kasabada yangın çıktığını sandım.

Sonra neler olduğunu anladım: hasat festivali. Kasabanın ortasındaki kocaman bir şenlik ateşine ek olarak bitkin ırgatlara şıra

ikram edilen evlerin önünde daha küçük ateşler yakılmıştı. Irgatlar şıra içip evvelden hazırlanmış korkulukları bu ateşlere atacaklardı. Buğday demetlerinden, arpa balyalarından Veya samandan yapılmış bu korkuluklar bir anda alev alacak şekilde tasarlanmıştı. Yıl sonunu kutlamaya yönelik bu âdetin iblisleri uzak tuttuğuna inanılırdı.

Arkamdaki ejderus yine homurdandı. Ona doğru döndüm. Az öncesine kadar benim de yaptığım gibi Trebon'un aksi istikametine, yani kuzeydeki karanlık yamaçlara bakıyordu.

Dindar bir insan değilimdir, ama işte o zaman dua ettim. Ejderusun ölmesi, sessizce uykuya dalıp kasabadaki ateşlere bakmadan nalları dikmesi için Tehlu'ya ve meleklerine tüm kalbimle yalvardım.

Uzun dakikalar boyunca bekledim. İlk başta ejderusun uyuyakaldığım sandım, fakat gözlerim karanlığa daha da alışınca başının düzenli olarak ileri geri, ileri geri sallandığını gördüm. Aynı zamanda Trebon'daki ateşlerin de parlaklığı artar gibiydi. Ejderus reçineyi yiyeli yarım saat olmuştu. Niye bir türlü ölmüyordu?

Reçinenin geri kalanını da aşağı atmayı düşündüm, fakat cesaret edemedim. Ejderus bana doğru dönerse güneyi, yani kasabayı karşısına alacaktı. Reçine bohçasını doğrudan üstüne atsam bile ateşin üzerinde kıpırdanarak yön değiştirebilirdi. Belki de...

Ejderus işte o anda kükredi, hem de önceki kadar derin ve güçlü bir sesle. Kükremenin Trebon'dan duyulduğuna hiç kuşkum yoktu. Ta lmre'den bile duyulduğunu öğrensem şaşmazdım. Denna'ya bir göz attım. Uykusunda biraz kıpırdamasına rağmen uyanmadı.

Ejderus muzip bir köpek yavrusu gibi kor yatağının üstünden bir çırpıda kalkıverdi. İçin için yanan korlar sayesinde koca hayvanın yerde yuvarlanıp belendiğini açıkça gördüm. Sonra havayı ısırdı. Döndü...

"Hayır," dedim. "Hayır hayır hayır."

Trebon'dan tarafa baktı. Kasabada dans eden alevlerin onun o dev gözlerinden yansıdığını görebiliyordum. Havada geniş bir yay çizecek

şekilde ateş soludu. Önceki davranışının aynısıydı bu: selamlama ya da meydan okuma.

Sonra önüne çıkanı ezip geçerek tepeden aşağı çılgınca bir koşu tutturdu. Kırılan ve parçalanan ağaçların sesini işittim. Bir kez daha kükredi.

Sempati lambamı açıp Denna'ya yaklaştım ve onu şiddetle sarstım. "Denna. Denna! Uyanman lazım!"

Denna parmağını bile oynatmadı.

Gözkapaklarını kaldırıp gözbebeklerine baktım. Önceden olduğu gibi geç tepki vermeyerek ışık karşısında hemen daraldılar. Demek ki denner reçinesini nihayet bünyesinden atıyordu. O anki halinin tek sebebi yorgunluktu, hepsi bu. Yine de emin olmak için iki gözkapağını birden kaldırıp ışığımı yeniden yaklaştırdım.

Evet. Gözbebekleri iyi durumdaydı. Kendisi de öyle. Denna bu kanaatimi doğrular gibi kaşlarını çatıp başını ışıktan kaçırdı ve bir hanımefendinin ağzına hiç yakışmayan belirsiz sözler sarf etti. Dediklerinin hepsini anlayamasam da "kahpenin doğurduğu" ve "hastir" kelimelerini birden fazla kez kullandığını duydum.

Denna'yı battaniyeyle beraber kucağıma alıp dikkatle gritaştan aşağı indirdim. Onu gritaşlardan yapılmış kemerin altına bıraktım. Bu hareketlenme sonucu biraz kendine gelir gibi oldu. "Denna?" dedim.

"Moteth?" diye uykulu bir sesle mırıldandı. Gözkapaklarının altındaki gözleri hemen hemen hiç hareket etmiyordu.

"Denna! Ejderus Trebon'a gidiyor! Benim hemen..."

Sustum. Kısmen tekrar bilincini yitirdiği açıkça anlaşıldığından, kısmen de 11e yapacağımı tam olarak bilemediğimden.

Bir şeyler yapmalıydım. Normalde ejderus kasabaya yaklaşmazdı, fakat uyuşturucunun yarattığı taşkınlıkla hasat ateşlerine nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordum. Kasabayı yerle bir ederse suç benim olacaktı. Boş oturamazdım.

Hemen gritaşların tepesine çıktım, iki çantayı da kaptım ve aşağı indim. Seyahat heybemi tersyüz ederek her şeyi yere döktüm. Arbalet oklarını kapıp onları yırtık gömleğimle sardım ve heybeme geri yerleştirdim. Sert demir pulu da içine koydum. Ardından kırılmasın diye içki şişesini içi daha yumuşak olan muşamba bohçaya soktum ve onu da seyahat heybeme attım.

Ağzım kupkuruydu, bu yüzden su tulumundan bir yudum su içip tıpasını geri taktım ve onu Denna'nın yanında bıraktım. Uyandığı zaman susuzluktan içi yanıyor olacaktı.

Seyahat heybemi omzuma asıp sırtıma sıkıca bağladım. Sonra başparmağımla sempati lambamı açtım, yerden küçük baltayı kaptım ve koşmaya başladım.

Öldürmem gereken bir ejderha vardı.

Ormanda var gücümle koşarken sempati lambamın ışığı delicesine aşağı yukarı sallanıyor, engelleri ben onlara çarpmadan saniyeler önce açığa çıkarıyordu. Takılıp düşmem ve yamaçtan aşağı paldır küldür yuvarlanmam hiç de şaşırtıcı olmadı. Ayağa kalktıktan sonra lambamı kolayca buldum, fakat baltayı aramadım bile; nasılsa ejderusa karşı hiçbir işe yaramazdı.

Patikaya varana dek iki kez daha düştüm, sonra başımı eğdiğim gibi uzaktaki kasaba ışıklarına doğru tüm gücümle depar attım. Ejderusun benden daha hızlı hareket edebildiğini bilsem de ağaçların onu yavaşlatmasını ya da en azından ona yönünü şaşırtmasını umuyordum. Kasabaya ondan önce varırsam halkı uyarabilir, insanları ejderusa karşı hazırlayabilirdim.

Lâkin yol ağaçların arasından çıkınca ateşlerin daha parlak ve güçlü yandığını gördüm. Evler alev almıştı. Ejderus neredeyse durmaksızın böğürüyor, bu sese belli belirsiz bağrışmalar ve tiz çığlıklar karışıyordu.

Kasabaya girerken tempomu yavaşlatarak soluklandım. Sonra neler olduğunu daha net görebilmek için az sayıdaki iki katlı evlerden birinin duvarına tırmanıp çatısına çıktım.

Kasaba meydanınki koca şenlik ateşi her yöne saçılmıştı. Yakındaki pek çok ev ve dükkan çürük fıçılar gibi göçmüştü ve çoğu gelişigüzel yanıyordu. Alevler bazı çatı padavralarına bile sıçramıştı. O akşamın daha erken saatlerinde yağmur yağmamış olsaydı, bazı binaların yerine tüm kasabanın alevlere boğulması işten bile değildi. Yine de yangının büyümesi sadece zaman meselesiydi.

Ejderusu göremesem bile yanan bir evin yıkıntıları üzerinde belenirken çıkardığı şiddetli çatırtıları duyabiliyordum. Çatıların arasından büyük bir mavi alev bulutunun yükseldiğini gördüm. Hayvan bir kez daha böğürdü. Sesini duymak bile beni terletiyordu. Uyuşturucunun etkisi altındaki kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki?

İnsanlar her yerdeydiler. Bazıları şaşkın bir halde öylece duruyor, bazılarıysa panik halinde kiliseye doğru kaçıyordu. Ya yüksek taş binanın kendilerini koruyabileceğini ya da orada asılı olan dev demir tekerin iblisi uzak tutacağını düşünüyor olmalıydılar. Fakat kilisenin kapıları kapalı olduğundan saklanacak başka bir yer aramak zorunda kaldılar. Kimileri pencerelerin arkasında durup gözyaşı dökerek dehşet içinde ejderusa baksa bile şaşırtacak denli fazla sayıda insan soğukkanlılığını koruyarak kasaba binasının damındaki sarnıçtan başlayan ve yakındaki yanan bir binaya kadar uzanan bir kova zinciri oluşturmuştu.

İşte bunu görünce ne yapmam gerektiğini anladım. Sanki ansızın sahneye çıkmıştım. Korku ve tereddüt beni terk etti. Geriye sadece oynamam gereken rol kaldı.

Bulunduğum yerden başka bir çatıya atladım, sonra birkaç tanesini daha aşıp şenlik ateşinin çatısını tutuşturduğu kasaba meydanının yakınındaki bir eve vardım. Bir kenarı yanan kalın bir çatı padavrasına asılarak onu söktüm ve kasaba binasının damına doğru koştum.

Ayağım kaydığı zaman hedefimden yalnızca iki çatı uzaktaydım. Hatamı anladığımda artık çok geçti. Bir önceki çatıdan kasaba hanının damına atlamıştım. Hanın damı tahta padavralar yerine yağmurdan iyice kayganlaşmış kiremitlerle kaplıydı. Düşüşümün şiddetini azaltmak için bile olsa yanan padavrayı elimden bırakmaya yanaşmadım. Çatının ucuna kadar kaydım ve tam o noktada kalbim güm güm atarak durabildim.

Orada soluksuz bir halde yatarak ellerimi kullanmadan ayaklarımdaki çizmeleri çıkardım. Sonra da nasırlı ayaklarımın altındaki bir çatının verdiği o tanıdık hisle koştum, zıpladım, koştum, kaydım ve yine zıpladım. Nihayet tek elimle tutunduğum bir su oluğunda sallanıp kasaba binasının düz taş çatısı üzerine indim.

Yanan padavrayı bırakmadan sarnıca çıkan merdiveni tırmandım ve bir yandan da sarnıcın üstünü her kim açık bırakmışsa ona içimden şükrettim.

Ben damlarda koştururken padavranın ateşi sönmüş, bir kenarında incecik bir kor çizgisi kalmıştı. Dikkatle üfleyerek ateşi tekrar canlandırdım. Sonra padavrayı ortadan ikiye kırdım ve yarısını altımdaki dümdüz dama attım.

Dönüp kasabayı gözden geçirdim ve en büyük yangınları aklımın bir köşesine not ettim. Özellikle altısı çok büyüktü ve karanlık gökyüzüne harlı alevler yolluyordu. Elxa Dal hep tüm ateşlerin aslında tek bir ateş olduğunu ve hepsinin sempaticinin emrine amade olduğunu söylerdi. Pekala, öyleyse tüm ateşler tek bir ateşti. Hepsi de *bu* ateşti. Hepsi de *bu* yanan padavra parçasıydı. Bir bağ mırıldanıp Alar'ımı odakladım. Başparmağımla tahtanın üstüne çabucak bir *ule,* sonra bir *doch* ve sonra olarak da bir *peşin* sembolü kazıdım. Bunları yapmak için geçen saniyelerin sonunda padavranın tamamından dumanlar tütüyordu ve tahta parçası elimi yakmaya başlamıştı.

Bir ayağımı merdivenin çubuklarından birine geçirip sarnıcın içine doğru uzandım ve padavrayı suda daldırdım. Elimin etrafındaki su bir

an için soğuk geldiyse de çabucak ısındı. Padavra suyun altında olmasına rağmen kenarındaki ince kor çizgisini hâlâ görebiliyordum.

Boştaki elimle bıçağımı çıkardım ve ucunu padavradan geçirip sarnıcın tahta duvarına sapladım. Böylece ayaküstü hazırladığım sigaldrimi suyun altına mıhlamış oldum. Bunun o güne dek yaptığım en alelacele ve eğreti sigaldri olduğuna hiç şüphem yoku.

Kendimi merdivene geri çekip artık nispeten daha karanlık olan kasabaya sevinçle baktım. Ateşler azalmış, hattâ çoğu yerde söner gibi olmuştu. Aslında yangınları söndürmemiştim. Sadece kasabalılara ve ellerindeki kovalara bir fırsat verecek kadar yavaşlatmıştım.

Fakat işim daha bitmemişti. Hemen dama atlayıp az önce attığım yanan padavra yarısını elime aldım. Ardından bir su borusundan aşağı kayıp karanlık sokaklarda koşturarak kasaba meydanını aştım ve Tehlin kilisesinin önüne geldim.

Ön kapının biraz ilerisinde duran dev meşe ağacının altında durdum. Ağaç güz yapraklarını henüz dökmemişti. Diz çöküp seyahat heybemi açtım ve içinden geriye kalan reçinenin bulunduğu muşamba bohçayı çıkardım. Şişedeki içkiyi onun üstüne döktüm ve yanan padavrayla reçineyi ateşe verdim. Reçine çabucak tutuşarak geniz yakıcı, hoş kokulu bir duman saldı.

Sonra padavranın küt tarafını dişlerimin arasına sıkıştırdım, zıplayıp alçaktaki bir dalı yakaladım ve ağaca çıkmaya başladım. Bu bir binanın duvarına tırmanmaktan daha kolaydı. Az bir çabayla kilisenin ikinci katındaki taştan yapılma geniş pencere pervazına atlayabileceğim bir yüksekliğe ulaştım. Meşe ağacından ince bir dal koparıp onu cebime soktum.

Pencere pervazına atlayıp yan yan gittim ve dev demir tekerin taş duvara asılı olduğu yere vardım. Tekere tırmanmak merdiven çıkmaktan bile daha kolay olsa da göbekten kenarlara kadar uzanan demir çubuklar halen ıslak olan ellerime şaşırtıcı ölçüde soğuk geldi.

Tekerin tepesine çıktım ve oradan kendimi kasabanın en yüksek çatısına çektim. Ateşlerin çoğu halen sönük durumdaydı ve de bağrışların büyük bölümü azalarak yerini hıçkırıklara ve ivedi, acele konuşmaların o alçak mırıltısına bırakmıştı. Padavra parçasını ağzımdan aldım ve tekrar tutuşana dek ona üfledim. Ardından yoğunlaştım, mırıldanarak bir bağ daha kurdum ve meşe dalını ateşin hemen üstünde tuttum. Dönüp kasabaya bakınca parıltılı korların daha da sönükleştiğini gördüm.

Birkaç saniye geçti.

Ansızın meşe ağacı alevlere boğuldu. Tüm yaprakları aynı anda tutuştuğu için kısacık bir süreliğine bin meşaleden daha fazla ışık verdi.

O ani ışıkta iki sokak ötedeki ejderusun başını kaldırdığını gördüm. Yaratık böğürüp mavi bir alev bulutu soludu ve meşeye doğru koşmaya başladı. Bir köşeyi hızla dönerken yere tutunamayarak kaydı ve bir dükkanın duvarına şiddetle çarptı. Duvar hiç direnç göstermeden yıkıldı.

Ejderus ağaca yaklaşırken yavaşlayarak tekrar tekrar alev üfledi. Çabucak kül olan yapraklar geriye binlerce kor bırakarak ağacı yeni söndürülmüş dev bir şamdana çevirdi.

O loş kızılımsı ışıkta ejderus sadece bir gölgeden ibaretti. Fakat alevler söndükçe yaratığın dikkatinin tekrar dağıldığını görebiliyordum. Kama şeklindeki kocaman başı ileri geri sallanıp duruyordu. Bıyık altından sövdüm. Hâlâ yeteri kadar yakın değildi...

Sonra ejderus otuz metre yükseklikten bile duyabileceğim kadar gür bir sesle pofladı. Yanan reçinenin tatlı kokusunu alan baş hızla savruldu. Yaratık havayı kokladı, homurdandı ve reçine bohçasına doğru bir adım daha attı. Az önceki ihtiyatını tamamen unutarak bohçanın üstüne atladı ve için için yanan muşambayı kocaman ağzıyla kapıverdi.

Derin bir nefes aldım ve başımı iki yana sallayarak üzerime çöken uyuşukluktan kurtulmaya çalıştım. Kısa süre içinde hatırı sayılır iki sempati yapmıştım ve bu yüzden kendimi bitkin hissediyordum.

Ama dedikleri gibi, Tanrının hakkı üçtür. Zihnimi önce iki parçaya ayırdım, sonra zorlanarak da olsa parça sayısını üçe çıkardım. Yapmak istediğimi ancak üçlü bir bağ kullanarak yapabilirdim.

Ejderus çenelerini açıp kapayarak yapışkan reçine topağını yutarken önce seyahat heybemden ağır siyah pulu, ardından pelerinimden mıknatıs taşını çıkardım. Net sözcükler telaffuz ederek bağları kurdum ve Alar'ıma konsantre oldum. Pul ile taşı birbirine yaklaştırdım, ta ki aralarındaki çekimi hissedene kadar.

Yoğunlaştım, odaklandım.

Mıknatıs taşını bıraktım. Taş hızla demir pula yapıştı. Aynı anda dev demir teker kilise duvarından koparken ayaklarımın altında büyük bir taş patlaması gerçekleşti.

Bir tonluk dökme demir aşağı düştü. Seyreden birileri olsaydı tekerin yerçekiminin sebep olacağından daha hızlı düştüğünü fark ederlerdi. Onun ejderusu hedef almışçasına belli bir açıyla savrulduğunu da. Sanki Tehlu hınç dolu bir el ile onu hayvanın üstüne fırlatmıştı.

Fakat kimse olayların gerçek yüzünü görmedi. Ve tekeri Tanrının yönlendirdiği falan yoktu.

Orada sadece ben vardım.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Gurur

Aşağıya bakınca ejderusun dev dökme demir tekerin altında sıkışmış olduğunu gördüm. Yaratık kilisenin önünde kıpırtısız ve karanlık bir kütle halde yatıyordu. Bunu yapmaya mecbur olmama rağmen zavallı hayvanın ölümü yüzünden pişmanlık duymadan edemedim.

Uzunca bir süre boyunca katıksız bir huzur ve bitkinlik içinde durdum. Tahta dumanına rağmen sonbahar havası taze ve tatlıydı ve ayaklarımın altındaki taş kilise çatısı da bir o kadar serindi. Kendimle epey gurur duyarak pulu ve mıknatıs taşını seyahat heybeme geri koydum. Derin bir nefes aldım ve kurtardığım kasabayı gözden geçirdim.

Tam o anda büyük gıcırtı işittim ve altımdaki çatının kaydığını hissettim. Binanın ön kısmı sarktı, çöktü ve ben de altımda koca bir boşluk açılırken sendeledim. Sıçrayabileceğim güvenli bir yer bakındım, fakat yakınımda öyle bir şey yoktu. Çatı bir moloz yığını halinde dökülürken geriye doğru tökezledim.

O çaresizlikte kendimi meşe ağacının yanık dallarına doğru attım. Dallardan birine tutunabildim, fakat dal ağırlığımı taşıyamayıp kırıldı. Dalların arasında döne döne düştüm, başımı bir yere çarptım ve bütün dünyam karardı.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Dişbudak ve Karaağaç

Kendime geldiğimde bir yataktaydım. Bir odadaydım. Bir handaydım. Bundan daha fazlasını kestiremedim. Başıma bir kiliseyle vurulmuş gibi hissediyordum.

Yaralarım temizlenip sarılmıştı. Hem de büyük bir özenle. Biri ne kadar ufak olursa olsun tüm yara berelerime bakmayı uygun bulmuştu. Başım, göğsüm, dizim ve, bir ayağım beyaz keten bezle kaplıydı. Hattâ ellerimdeki sıyrıklar ve Ambrose'un kiralık katillerinin üç gün önce beni öldürmeye kalktıklarında açılan bıçak yarasıyla bile ilgilenilmişti.

İçlerinde en kötüsü kafamdaki şişlik gibi gözüküyordu. Şişlik zonkluyor, doğrulmayı denediğimde başımın dönmesine yol açıyordu. Hareket etmek, konusu acı olan bir anatomi dersi gibiydi. Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken yüzümü ekşittim: sağ *bacaktaki medial-polonide derin doku zedelenmesi.* Doğrulup oturdum: *alt kaburgalar arasındaki kıkırdaklarda oblik yıpranma.* Ayağa kalktım: *düşük dereceli burkulma ve alt... trans... kahretsin, neydi adı?* Arwyl'in yuvarlak gözlük camları arkasından kaşlarını çatan yüzünü hayalimde canlandırabiliyordum.

Giysilerim dikilmiş ve yıkanmıştı. Vücudumun beynime yolladığı bütün acı sinyallerine katlanarak onları yavaş yavaş giydim. Berbat bir halde olduğumu bildiğim için odada ayna bulunmamasından memnundum. Kafamın etrafındaki sargı oldukça rahatsız ediciydi, ama yine de çıkarmamaya karar verdim. Kendimi nasıl hissettiğim düşünüldüğünde başımı parçalanmaktan alıkoyan yegane şey o olabilirdi.

Pencereye kadar gittim. Hava bulutluydu, griye çalan o ışıkta her tarafı is ve külle kaplı kasaba feci gözüküyordu. Sokağın karşısındaki dükkan, bir askerin çizmesi altında ezilmiş bir bebek evini andırıyordu. Etrafta ağır adımlarla gezinen insanlar yıkıntıları kaldırmakla meşguldüler. Bulutlar yoğun olduğundan zamanı kestiremedim.

Odanın kapısı açılırken hafif bir hava akımı hissettim ve dönüp bakınca girişte genç bir kız gördüm. Güzel ve mütevazı görünümlü kız hep böyle küçük hanlarda çalışan türden kızlara, yani asabi hancı gerek dilinin sivriliğini, gerekse elinin tersini göstermekten çekinmediği için daimi bir ürkeklik içinde yaşayan o kızlara benziyordu. Hani adı Nellie ya da Nell olan kızlar vardır ya, işte onlara. Beni ayakta bulduğuna şaşırdığını açıkça belli ederek bana ağzı açık baktı. "Ölen oldu mu?" diye sordum.

Kız başını iki yana salladı. "Liram'ın oğlan kolunu fena kırdı. Bazıları da biraz yandı falan..." Tüm vücudumun gevşediğini hissettim. "Ayağa kalkmamalısınız, bayım. Hekim belki de hiç uyanamayacağımzı söylemişti. Dinlenmeniz lazım."

"Acaba... kuzenim kasabaya döndü mü?" diye sordum. "Hani Mauthenler'in çiftliğinin orada buldukları kız. O da burada mı?" Genç kız başını iki yana salladı. "Bir tek siz varsınız, bayım." "Saat kaç?"

"Akşam yemeği daha hazır değil. Ama isterseniz size bir şeyler getirebilirim."

Seyahat heybem yatağın yanma bırakılmıştı, içinde puldan ve mıknatıs taşından başka bir şey olmadığı için onu kaldırıp omzuma asmak tuhaf geldi. Etrafıma bakınarak çizmelerimi aradım, ta ki geçen gece çatılarda daha rahat koşabilmek amacıyla onları çıkarıp attığımı hatırlayana dek.

Peşimdeki kızla beraber odadan ayrıldım ve ortak salona indim. Barın arkasında aynı çatık kaşlı adam duruyordu.

Yanma kadar gittim. "Kuzenim," dedim. "O da kasabada mı?" Barmen çatık kaşlarını genç kızın da çıkmakta olduğu kapıya doğru çevirdi. "Nell, Tanrı aşkına, kalkmasına ne diye izin verdin? Sende bir köpek kadar bile akıl yok."

Demek kızın adı sahiden de Nell'di. Farklı şartlar altında bu durumu komik bulabilirdim.

Adam bana doğru dönüp gülümsedi. Tebessümü farklı bir kaş çatış gibiydi. “Vay be, çocuk. Suratın ağrıyor mu? Ona baktıkça benimkisi ağrıyor da.” Kendi esprisine kıs kıs güldü.

Hancıya dik dik baktım. “Kuzenimi sormuştum.”

Adam başını iki yana salladı. “Geri gelmedi. İyi de oldu; kötü şans getiriyordu.”

“Bana ekmek, meyve ve hazırda ne varsa ondan getir,” dedim. “Ve bir de Aven meyve likörü. Mümkünse çilekli olsun.”

Adam bara yaslanıp bir kaşını kaldırarak bana baktı. Çatık kaşlı ifadesinin yerini küçük, hor gören tebessüm aldı. “Acele etme bakalım, evlat. Kendine geldiğine göre inzibat seninle konuşmak isteyecektir.”

Ağzıma gelen ilk sözcükleri dişlerimi sıkarak yuttum ve derin bir nefes aldım. “Bak, son birkaç günüm çok kötü geçti. Ayrıca başım o ufacık aklının alamayacağı kadar çok ağrıyor ve bir dostum tehlikede olabilir.” Ona buz gibi bir sakinlikle baktım. “Sorun çıkarmak istemiyorum, o yüzden senden kibarca rica ediyorum. İstediklerimi bir an önce hazırla.” Para kesemi çıkardım. “Lütfen.”

Adam bana bakarken yüzünü yavaş yavaş öfke kapladı. “Bak şu ukala hergeleye. Bana karşı saygılı davranmazsan inzibat gelene kadar seni bir sandalyeye bağlarım.”

Barın üstüne bir demir metelik attım. Bir diğerini de sımsıkı kapalı olan yumruğumda tutuyordum.

Adam sikkeye kaşlarını çatarak baktı. “Bu ne?”

Yoğunlaştım ve elimden yukarı bir ürpertinin yayıldığını hissettim. “Bahşişin,” dedim metelikten incecik bir duman yükselmeye başlarken. “Süratle ve nezaketle sunduğun hizmetin için.”

Demir meteliğin etrafındaki cila siyah bir halka şeklinde köpürmeye ve kararmaya başladı. Adam gıkını bile çıkaramadan ona dehşet içinde bakakaldı.

“Şimdi hemen gidip istediklerimi getir,” dedim gözünün içine bakarak. “Ve bir de içi dolu su tulumu. Yoksa burayı yakıp küle çevirir ve kapkara kemiklerinin arasında dans ederim.”

Seyahat heybem dolu olarak gritaş tepesinin zirvesine vardım. Yalınayak, nefes nefese ve ağrılar içindeydim. Denna görünürde yoktu.

Etrafı çabucak araştırınca eşyalarımı saçıldıkları yerde buldum. Bunlara her iki battaniye de dahildi. Su tulumu neredeyse tamamen boşalmışsa da her şey yerli yerindeydi. Denna tuvalet ihtiyacını gidermek üzere kısa bir süreliğine gitmiş olabilirdi.

Beklemeye koyuldum. Gereğinden çok daha uzun bir süre bekledim. Ardından ona seslendim; öne alçak, sonra da giderek yükselen bir sesle. Başımın şiddetle zonklamasına rağmen avazım çıktığı kadar bağırdım. Sonunda öylece oturdum. Tek düşünebildiğim Denna’nın yapayalnız, acılar içinde, susuz ve yönünü şaşırmış bir halde ormanda yürüyor olduğuydu. Acaba kafasından neler geçiyordu?

İki lokma bir şeyler atıştırarak şimdi ne yapmam gerektiğine kafa yordum. Likör şişesini açmayı düşündüm, fakat hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi bildiğimden bunun kötü bir fikir olduğuna hiç şüphem yoktu. Denna’nın hezeyan içinde ormana daldığına ve onu aramam gerektiğine yönelik mantıksız endişemi bastırmak için uğraştım. Bir ateş yakmayı düşündüm. Belki onu görüp tepenin zirvesine geri gelebilirdi…

Ama hayır. Çekip gittiğini biliyordum. Uyanmış ve beni bulamayınca oradan ayrılmıştı. Zaten Trebon’daki hanı terk ettiğimiz sırada kendi ağzıyla dememiş miydi? *İstenmediğim yerde durmam. Gereken her şeyi yoldan alabilirim.* Yoksa onu terk ettiğimi mi sanmıştı?

Her halükarda buradan çok uzaklarda olduğunu ta kalbimde hissedebiliyordum. Seyahat heybemi toparladım. Sonra yanılma ihtimalime karşılık neler olduğunu ve onu Trebon’da bir gün bekleyeceğimi anlatan bir not yazdım. Bir odunkömürü parçasıyla adım gritaşlardan birine yazdım, sonra da yanımda getirip oraya bir yere

koyduğum tüm yiyecekleri, bir şişe suyu ve de bir battaniyeyi gösteren bir ok çizdim.

Sonra oradan ayrıldım. Moralim bozuktu. Kafamdan geçen düşünceler hiç de hoş değildi.

Trebon'a vardığım sırada kasabaya alacakaranlık çökmek üzereydi. Damlara çıkarken her zamankinden daha fazla özen gösterdim; aradan birkaç gün geçip de başım tamamen iyileşene kadar dengeme güvenemezdim.

Yine de hanın damına varıp çizmelerimi almam zor olmadı. Bulunduğum bu yüksek yerden bakıldığı zaman o loş ışıkta kasabanın hali içler acısıydı. Kilisenin ön kısmı tamamen çökmüştü ve binaların neredeyse üçte biri yanmıştı. Bazı binalar sadece alazlanmışken, diğerleri bir kül ve tahta yığınından ibaretti. Tüm çabalanma rağmen bilincimi yitirdikten sonra alevler kontrolden çıkmış olmalıydı.

Kuzeye bakınca gritaş tepesinin zirvesini gördüm. Bir ateşin parıltısıyla karşılaşmayı umuyordum, fakat tabii ki hiçbir şey yoktu.

Kasaba binasının dümdüz çatısına gittim ve sarnıca çıkan merdiveni tırmandım. Sarnıcın içi neredeyse tamamen boştu. Dibinde, kavrulmuş padavrayı duvara mıhladığım yerin çok altında biraz su kalmıştı o kadar. Bu da kasabanın halini açıklıyordu. Su seviyesi eğreti sigaldrimin altına indiği zaman alevler tekrar canlanmıştı. Yine de yaptığım şey yangını yavaşlatmıştı. Yoksa geriye kasaba falan kalmayabilirdi.

Karamsar, üstü' başı is olmuş çok sayıda insan içki içip dedikodu yapmak amacıyla handa toplanmıştı. Çatık kaşlı dostum görünürde yoktu, fakat barın etrafında oturan bir grup kasabalı gördükleri bir şey hakkında heyecanla sohbet ediyordu.

Kasaba başkanı ve inzibat da oradaydı. Beni görür görmez yalnız konuşmamız için beni bir odaya götürdüler.

Ağzı sıkı ve asık suratlıydım. Zaten son birkaç günkü olaylardan sonra koca göbekli iki adam hiç de gözümü korkutmuyordu. Onlar da bu durumun farkındaydılar ve huzursuz oldukları belliydi. Başım hâlâ

ağrıyordu ve bir açıklama yapasım yoktu. Ayrıca odaya çöken gergin sessizlik beni rahatsız etmiyordu. Bu yüzden çoğunlukla onlar konuştular ve sordukları sorularla bilmek istediklerimin çoğunu bana anlatmış oldular.

Neyse ki kasabadaki hasar fazla değildi. Olay hasat festivali sırasında yaşandığı için ejderus hiç kimseyi uykuda yakalamamıştı. Hırpalananlar, saçları kavrulanlar ve aşırı miktarda duman soluyanlar olmuştu, fakat birkaç ciddi yanık vakası ve düşen bir kalasın altında kolu ezilen bir adam dışında hiç kimse fazla zarar görmemişti.

Ejderusun bir iblis, hem de ateş ve zehir soluyan dev gibi siyah bir iblis olduğuna dair kafalarda en ufak bir şüphe yoktu. Zaten olsaydı bile Tehlu'nun kendi demiriyle ezilerek öldüğü gerçeği bu şüpheleri silip atardı.

Ayrıca iblisin Mauthenler'in çiftliğindeki yıkımdan da sorumlu olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Aslında bu makul bir varsayımdı, tabii bütünüyle yanlış olması hariç. Onları bunun aksine ikna etmeye çalışmak bana sadece vakit kaybettirirdi.

Ben iblisi öldüren demir tekerin üstünde baygın bir halde bulunmuştum. Yerel hekim yaralarımla elinden geldiğince ilgilenmiş ve kafatasımın olağanüstü kalınlığından haberi olmadığı için ayılacağıma dair ciddi şüpheleri olduğunu dile getirmişti.

İlk başta yaygın kanı sıradan bir görgü tanığı olduğuma veya kilise tekerini bir şekilde duvardan söktüğüme yönelikti. Lâkin mucizevi bir hızda iyileştiğim ve bar tezgahını yakarak bir delik açtığım görülünce, insanlar nihayet genç bir oğlanın ve de yaşlı bir dulun gün boyunca söylediklerini ciddiye almaya başlamışlardı: Yaşlı meşe ağacı bir meşale gibi tutuştuğu sırada birinin kilise damında durduğunu görmüşlerdi. Aşağıdaki ateşi o kişi yakmıştı. Aynı kişi dua eder gibi kollarını ileri doğru da uzatmıştı...

Sonunda başkan ve inzibat sessizliği dolduracak bir söz bulamaz oldular ve orada öylece oturup bakışlarını birbirleriyle benim aramda gezdirdiler.

Ansızın bir şeyin farkına vardım: Karşılarında oturanı beş parasız ve hırpani bir çocuk olarak değil, bir iblisi alt etmiş gizemli bir suret olarak görüyorlardı. Onları bu düşüncelerinden caydırmak için bir sebep göremedim. Hattâ başıma gelen onca şeyden sonra şansımın biraz açılmasının vakti gelmişti de geçiyordu bile. Beni bir tür kahraman ya da kutsal kişi kabul ederlerse büyük bir avantaj elde ederdim.

"İblisin leşine ne yaptınız?" diye sordum ve gevşemelerini izledim. O âna kadar topu topu bir düzine sözcük sarf etmiş, kaçamak sorularına genelde ciddi bir sessizlikle yanıt vermiştim.

"Onun için endişelenmeyin, bayım," dedi inzibat. "Leşi hallettik."

Bunu duyunca kalbim sıkıştı ve ne yaptıklarını onlar bana söylemeden anladım: Leşi yakıp gömmüşlerdi. Yaratık bilimsel bir harikaydı ve kasabalılar onu çöp gibi yakıp gömmüşlerdi. Üniversite'de öyle nadir bir yaratığı incelemek için kendi ellerini bile kesebilecek doğa bilimciler tanıyordum. Hattâ onlara böyle bir fırsat sağlayarak Arşive tekrardan erişebilmeyi yüreğimin derinlerinde bir yerde ummuştum.

Tabii bir de pullar ve kemikler vardı. Simyacıların satın almak için kavgaya tutuşacakları yüzlerce kilo organik demir...

Başkan hevesle kafa sallayıp tekerleme söyler gibi konuştu. "Üçe birlik bir çukur kazacaksın. İçine dişbudak, karaağaç ve üvez atacaksın." Genzini temizledi. "Tabii çok daha büyük bir çukur kazmamız gerekti. İşi çabucak bitirebilmek için herkes sırayla çalıştı." Elini kaldırarak bir dizi su toplamış şişliği gururla sergiledi.

Gözlerimi kapayarak odadaki eşyaları sağa sola fırlatma ve adamlara sekiz farklı dilde küfretme dürtümü bastırmaya çalıştım. Kasabanın neden bu kadar içler acısı bir durumda olduğu şimdi anlaşılıyordu. Kasaba halkı hazine değerinde bir yaratığı yakıp gömmekle meşgul olmuştu.

Tabii artık yapılacak bir şey yoktu. Leşi kazıp çıkarmaya kalkışırsam yeni kazanılmış şöhretimin beni koruyabileceğinden emin değildim.

“Mauthenler’in düğününden sonra bulduğunuz bir kız vardı,” dedim. “Bugün onu gören oldu mu?”

Başkan soran gözlerle inzibata doğru döndü. “Duyduğum kadarıyla hayır. Sizce iblisle arasında bir bağlantı olabilir mi?”

“Ne?” Soru o kadar saçmaydı ki ilk başta anlamadım. “Hayır! Saçmalamayın.” Onlara kaşlarımı çattım. İhtiyacım olan son şey Denna’yı bu işe bulaştırmaktı. “Çalışmalarımda bana yardımcı oldu,” dedim açıklamamı belirsiz tutmaya özen göstererek.

Başkan önce inzibata dik dik baktı, sonra tekrar bana doğru döndü. “Peki buradaki… çalışmalarınız sona erdi mi?” diye dikkatle sordu, beni kızdırmaya çekinircesine. “İşinize burnumu sokmam istemem ama…” Dudaklarını kaygıyla yaladı. “Tüm bunlar neden oldu? Artık güvende miyiz?”

“Elimden geldiği kadar güvendesiniz,” dedim fazla bir açıklama yapmadan. Sözlerim kulağa kahramanca geliyordu. Başıma gelenlerden sonra elde edebileceğim tek şey şöhretse, bari bunun doğra düzgün yayılmasını sağlamalıydım.

Sonra aklıma bir fikir geldi. “Güvenliğinizden emin olmak için bir şeye ihtiyacım var.” Sandalyemde öne doğru eğilerek parmaklarımı bitiştirdim. “Mauthen’in Tepehöyük’te kazıp çıkardığının ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.”

Birbirlerine bakarak düşündüler: *Acaba bunu nereden biliyor olabilir?*

Arkama yaslanırken kuş yuvasına girmiş bir kedi gibi sırıtmamak için kendimi zor tuttum. “Mauthen’in oradan ne çıkardığını bilirsem, böyle şeylerin tekrar yaşanmaması için gerekli önlemleri alabilirim. Bunun bir sır olduğunun farkındayım, ama kasabadaki birileri bir şeyler biliyor olmalı. Herkesi haberdar edin de bir şey bilen biri varsa gelip benimle konuşsun.”

Ağır ağır ayağa kalktım. Çeşitli ağrı ve sızılar karşısında yüzümü ekşitmemek için kendimi zorlamam gerekti. “Ama çabuk olun. Yarın akşamüzeri yola çıkacağım. Güneyde acil bir işim var.”

Ardından pelerinimi gösterişli bir edayla savurarak döndüm ve kapıdan çıktım. Ne de olsa iliklerime kadar bir kumpanyacıydım ve uygun bir sahne bulduğum zaman onu nasıl terk edeceğimi iyi biliyordum.

Ertesi günü harika yemekler yiyerek ve yumuşacık yatağımda kestirerek geçirdim. Bir banyo yaptım, yaralarımla ilgilendim ve vaktimin çoğunu hak edilmiş bir istirahat ederek geçirdim. Yanıma gelen birkaç kişi bana zaten bildiğim şeyleri söyledi. Mauthen topraktan höyük taşları çıkartırken gömülü bir şey bulmuştu. Peki neydi bu? Bir şey. Kimse bundan fazlasını bilmiyordu.

Yatağımın yanında oturmuş, ejderusla ilgili bir şarkı yazmayı düşünüyordum ki kapım ürkekçe çalındı. Ses o kadar alçaktı ki neredeye duymayacaktım. “Gel.”

Kapı azıcık aralandı, sonra bu aralık genişledi. On üç yaşlarındaki genç bir kız tedirgin gözlerle içeri baktı ve hızla odaya girip kapıyı arkasından usulcacık kapadı. Kızın kıvırcık kahverengi saçları ve pembe yanaklı solgun bir suratı vardı. Uzun uzun ağlamış ya da bir süredir uyuyamamış gibi gözlerinin altı çökük ve mordu.

“Mauthen’in ne çıkardığını bilmek mi istiyorsunuz?” diye sorarken bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

“Adın ne?” diye nazikçe sordum.

“Verainia Greyflock,” diye mahcup bir tavırla cevap verdi ve gözlerini yerden ayırmadan alelacele bir reverans yaptı.

“Çok güzel bir isimmiş,” dedim. “Verian kırmızı renkli minik bir çiçektir.” Gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Hiç gördün mü?” Kız bakışlarını yerde tutarak başını iki yana salladı. “Ama herhalde kimse Verainia adını kullanmıyordun Sana Nina mı derler?”

Bunu duyunca başını kaldırdı. Solgun yüzünde ufak bir tebessüm belirdi. “Ninem bana öyle der.”

“Gel otur, Nina.” Odada oturulacak başka bir yer olmadığı için başımla yatağı işaret ettim.

Nina oturdu ve ellerini kucağında birleştirip onları kaygıyla ovuşturdu. “Onu gördüm. Höyükten çıkardıkları şeyi.” Kafasını kaldırdı, sonra yine ellerine baktı. “Mauthen’in küçük oğlu Jimmy bana gösterdi.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Peki neydi o?”

“Büyük, süslü bir çömlek,” dedi usulca. “Bu uzunlukta.” Yerden yaklaşık bir metre yüksekte tuttuğu eli titriyordu. “Üzerinde bir sürü yazı ve resim vardı. Sahiden de çok süslüydü. Hiç öyle renkler görmemiştim. Üstelik resimlerden bazıları gümüş ve altın gibi parlıyordu.” “Nelerin resimleri?” diye sesimi sakin tutmaya çalışarak sordum. “İnsanların,” yanıtım verdi. “Çoğunlukla. Kırık bir kılıç tutan bir kadın ve ölü bir ağacın yanında duran bir adam vardı. Bir de bacağını köpek ısıran başka bir adam…” Devam etmedi.

“Beyaz saçları ve siyah gözleri olan bir adam da var mıydı?”

Bana kocaman açılmış gözlerle bakarak kafa salladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Titredi.

Chandrialılar. Anlattığı şey Chandrialıları ve belirtilerini gösteren bir vazoydu.

“Başka bir resim hatırlıyor musun?” diye sordum. “Acele etme. İyice düşün.”

Bir müddet kafa yordu. “Yüzü olmayan, kafasına içi boş bir başlık geçirilmiş biri daha vardı. Ayağının dibinde bir ayna duruyordu ve tepesinde bir sürü ay vardı. Bilirsin işte, dolunay, yarımay, hilal falan.” Başını eğerek biraz daha düşündü. “Bir de kadın vardı…” Yüzü kızardı. “Giysilerinden bazıları yoktu.”

“Başka bir şey hatırlayabiliyor musun?” diye sordum. Kız başını sağa sola salladı. “Peki ya yazılar?”

Nina yine başını iki yana salladı. “Hepsi de yabancı bir dildeydi. Hiçbir şey anlamadım.”

“Gördüğün yazıları bir kâğıda çizebilir misin?”

Hayır anlamında bir kafa sallama daha. “Onları sadece birkaç saniyeliğine gördüm,” dedi. “Babasına yakalanırsak Jimmy’le ben dayak yiyeceğimizi biliyorduk.” Ansızın gözleri yaşlarla doldu. “O şeyi gördüğüm için iblisler gelip beni de alacaklar mı?”

Başımı güven verici bir edayla iki yana salladım, ama o yine de hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Mauthenler’in orada olanlardan beri öyle çok korkuyorum ki,” dedi hıçkırarak. “Kâbuslar görüp duruyorum. Beni de öldüreceklerini biliyorum.”

Yatakta yanma oturdum ve kolumu omzuna atarak huzur verici sesler çıkardım. Hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı. “Hiç kimse gelip seni öldürmeyecek.”

Başım çevirip bana baktı. Artık ağlamasa bile gerçeği gözlerinde görebiliyordum. Hâlâ korkuyla doluydu. Ne dersem diyeyim içini rahatlatamayacaktım.

Ayağa kalkıp pelerinimin yanma kadar gittim. “Sana bir şey vereceğim,” diyerek ceplerden birine uzandım. Balıkhane’deyken üzerinde çalıştığım sempati lambasının bir parçasını çıkardım. Üstü karmaşık bir sigaldriyle kaplı, parlak bir metal diskti.

Diski kıza götürdüm. “Bu muskayı Veloran’dayken almıştım. Veloran çok uzaklarda, Fırtınaduvarı Dağları’nın ötesinde bir yerdir. Bu da iblislere karşı fevkalade bir muskadır.”

Nina önce diske, sonra da bana baktı. “Buna sizin ihtiyacınız yok mu?”

Başımı sağa sola salladım. “Bende başka muskalar da var.”

Yeniden gözyaşı dökerek onu sımsıkı tuttu. “Oh, sağolun. Bunu yanımdan hiç ayırmayacağım.” Diski tutan parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

Onu kaybedecekti. Hemen değil; belki bir, belki iki, belki de on yıl sonra. İnsan doğası böyleydi. Ve bu gerçekleştiği zaman kendini şimdikinden de kötü hissedecekti. “Önemi yok,” dedim hemen. “Dur nasıl çalıştığını sana göstereyim,” Metal parçasını tutan elini kavradım. “Gözlerini kapa.”

Nina gözlerini kapadı. Yavaşça *Ve Valonı Sarlune'nin* ilk on mısrasını mırıldandım. Aslında bunun pek uygun olduğu söylenemezdi, fakat o esnada aklıma daha başka bir şey gelmemişti. Temaca kulağa etkileyici gelen bir dildir, özellikle de benimki gibi iyi bir baritona sahipseniz.

Sözlerimi bitirince kız gözlerini açtı. Artık yaşlarla değil huşuyla doluydular.

“Artık muskayla aranda bir bağ var,” dedim. “Ne olursa olsun, onu nereye koyarsan koy seni daima koruyacak ve güvende tutacak. Onu kırıp eritsen bile etkisini sürdürecek.”

Kollarını boynuma dolayıp beni yanağımdan öptü. Sonra yüzü kızararak hızla ayağa kalktı. Artık solgun ve ürkek değildi; gözleri ışıl ışıldı. îlk başta fark etmemiştim ama oldukça güzel bir kızdı.

Bundan kısa süre sonra odadan ayrıldı ve ben de yatağıma uzanıp düşünmeye koyuldum.

Son bir ay içinde bir kadını büyük bir yangından kurtarmış, suikastçıların üstüne yıldırım ve ateş salıp ellerinden kurtulmuş, hattâ bakış açısına bağlı olarak ya bir iblis ya da bir ejderha öldürmüştüm.

Ama ilk defa şimdi, bu odada kendimi kahraman gibi hissediyordum. Sonunda niye böyle bir adam olup çıktığıma dair bir sebep, bir başlangıç arıyorsanız buraya bakın yeter.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dönüş

O akşamüzeri eşyalarımı toplayıp ortak salona indim. Kasabalılar beni göz ucuyla süzerek aralarında heyecanla konuştular. Bara doğru yürüdüğüm sırada yapılan yorumlardan birkaçı kulağıma çalındı ve bir şeyi fark ettim. İçlerinden çoğu daha dün beni altlarında korkunç yaralar bulunduğu düşünülen sargılar içinde görmüştü. Şimdiyse sargılar tamamıyla gitmişti ve geriye sadece bazı önemsiz yara bereler kalmıştı. Bir mucize daha. Sırıtmamak için kendimi zorladım.

Asık suratlı hancı benden ücret almayı aklından bile geçiremeyeceğini, ne de olsa tüm kasabanın bana borçlu olduğunu söyledi. Üsteledim. Kesinlikle hayır dedi. Böyle bir şeyi duymak bile istemiyordu. Keşke minnettarlığını göstermesinin bir yolu olsaydı.

Suratıma düşünceli bir ifade oturttum. Madem ki böyle bir arzusu bulunuyordu, o enfes çilek liköründen bir şişe daha varsa...

Kasabadan ayrılıp Evesdown Rıhtımına indim ve nehirden aşağı gidecek bir mavnada yer buldum. Kalkış saatini beklerken rıhtım işçilerine son birkaç gün içinde oradan geçen genç bir kadın görüp görmediklerini sordum. Kahverengi saçlı, hoş bir kadın...

Görmüşlerdi. Kadın dün öğleden sonra oraya gelmiş ve nehirden aşağı yolculuk etmişti. Denna'nın güvende olduğunu öğrenince içim rahatladı. Fakat onun dışında ne düşüneceğimi bilemedim. Niçin Trebon a uğramamıştı? Kendisini terk ettiğimi mi sanmıştı? O gece gritaşların üzerinde beraber yatarken konuştuklarımızı hatırlıyor muydu?

Şafaktan birkaç saat sonra lmre'ye vardım ve dosdoğru Devinin evine gittim. Sıkı bir pazarlığın ardından ona mıknatıs taşımı ve cebimdeki bir talenti vererek yirmi talentlik son derece kısa vadeli borcumu sildirdim. Asıl borcumu hâlâ ödemem gerekiyordu, fakat başımdan geçen onca şeyden sonra dört talentlik bir borç bana o kadar da kötü gözükmüyordu, üstelik de kesemin yine büyük ölçüde boşalmış olmasına rağmen.

Hayatımı bir düzene sokmam kolay olmadı. Sadece dört gündür yoktum, fakat özürler dilemem ve pek çok insana açıklamalarda bulunmam gerekiyordu. Kont Threpe ile bir randevu, Manet ile iki buluşma ve Fela ile bir öğle yemeği kaçırmıştım. Anker'ınYeri iki gece müzisyensiz kalmıştı. Auri bile kendisini ziyaret etmediğim için beni nazikçe azarladı.

Kilvin, Elxa Dal ve Arwyl'in derslerine de girememiştim. Hepsi de nazik bir hoşnutsuzluk göstererek özürlerimi kabul etti. Bir sonraki dönemin harç ücreti belirleneceği zaman bu ani ve beklenmedik yokluğumun bedelini ağır ödeyecektim.

En önemlisi de Wil ile Sim'di. Ara sokakta saldırıya uğrayan bir öğrenciyle ilgili dedikoduları onlar da duymuşlardı. Ambrose'un son günlerdeki her zamankinden daha kibirli tavırlarına bakarak kasabadan kaçıp gittiğimi, hattâ ayaklarıma bir kaya bağlanmış halde Omethi'nin dibinde yatıyor olabileceğimi sanmışlardı.

Olup bitenlere dair doğru düzgün bir açıklamayı sadece onlar dinlediler. Neden Chandrialılara ilgi duyduğumu söylemedim, fakat hikâyeyi baştan sona anlattım ve pulu gösterdim. Duydukları karşısında yeteri kadar hayrete düşmelerine rağmen, bir dahaki sefere kendileri için bir not bırakmamı, yoksa fena olacağını apaçık bir şekilde dile getirdiler.

En önemli açıklamayı yapmam gereken Denna'yı da epeyce aradım. Fakat her zamanki gibi çabalarım sonuç vermedi.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ani Bir Fırtına

Sonunda Denna'yı her zamanki gibi, yani tamamıyla tesadüfen buldum.

Aklım başka düşüncelerle dolu olarak yolda aceleyle ilerliyordum ki bir köşeyi döndüm ve ona çarpmamak için aniden durmak zorunda kaldım.

Şaşkın ve suskun bir halde orada öylece birbirimize baktık. Günlerdir yüzünü her gölgede ve araba penceresinde aramama rağmen görüntüsü yine de beni afallatmıştı. Gözlerinin şeklini hatırlıyordum, ama taşıdıkları ağırlığı değil. Ne kadar koyu renkli olduklarını hatırlıyordum, ama derinliklerini değil. Aramızdaki yakınlık, suyun altına batırılmışım gibi göğsümdeki havayı boşaltıverdi.

Uzun saatler boyunca buluşmamızın nasıl geçeceğini düşünmüştüm. Bu sahneyi belki bin kez hayalimde canlandırmıştım. Bana karşı soğuk, mesafeli davranacağından korkmuştum. Kalbi kırıldığı için sessiz kalacağından çekinmiştim. Hattâ ağlayacağından, söveceğinden veya dönüp gideceğinden endişelenmiştim.

Denna neşe dolu bir şekilde tebessüm etti. "Kvothe!" Elimi iki eliyle birden tuttu. "Seni çok özledim. Nerelerdeydin?"

İçim öyle bir rahatladı ki güçsüz düştüm. "Bilirsin işte. Orada burada." Belirsiz bir el hareketi yaptım. "Bu civarda."

"Geçen gün beni öylece bırakıp gittin," dedi sahte bir kaş çatışla. "Bekledim ama bir türlü gelmedin."

Tam olup bitenleri anlatacaktım ki Denna yanında duran bir adamı işaret etti. "Kabalığımı bağışla, Kvothe. Bu Lentaren." Adamı fark etmemiştim bile. "Lentaren, bu da Kvothe."

Lentaren boylu boslu bir delikanlıydı. Asil görünümlü, asil giyimli ve asil kanlıydı. Bir taş ustasının gurur duyacağı çene hatlarına ve inci gibi dişlere sahipti. Masal kitaplarındaki Beyaz Atlı Prense benziyor, buram buram para kokuyordu.

Rahat, dostane bir edayla bana tebessüm etti. “Tanıştığımıza sevindim, Kvothe,” derken biraz eğilerek zarif bir selam verdi.

En cezbedici tebessümümü takınarak selamına sırf refleksten doğan bir karşılık verdim. “Hizmetindeyim, Lentaren.”

Tekrar Denna’ya doğru döndüm. “Bir ara seninle öğle yemeği yiyelim,” dedim gamsız bir sesle. Aynı anda bir kaşımı belli belirsiz kaldırarak sordum: *Bu Lord Karaağaç mı?* “Sana anlatacak ilginç hikâyelerim var.”

“Elbette,” dedi Denna ve başını hafifçe iki yana salladı. *Hayır*. “Zaten önceki hikâyeni bitirmeden gittin. Onun sonunu duymamak beni hayal kırıklığına uğrattı. Hattâ perişan etti.”

“Oh, daha önce yüz kere duyduğun o hikâyelerden biriydi işte,” dedim. “Beyaz Atlı Prens ejderhayı öldürüyor ama hâzineyi ve kızı kaybediyor.”

“Ah, tam bir trajedi.” Denna boynunu büktü. “Umduğum değil ama beklediğim bir son.”

“Hikâye orada biterse işte o zaman trajedi olur,” diye itiraf ettim. “Ama aslında her şey bakış açına bağlı. Ben onun daha mutlu bir devamı olacağına inanıyorum.”

Yanımızdan bir araba geçerken Lentaren yoldan çekildi ve o sırada tesadüfen Denna’nın koluna sürtündü. Denna dalgın bir hareketle onun koluna girdi. “Aslında bölüm bölüm devam eden hikâyeleri pek sevmem,” derken yüz ifadesi bir anlığına ciddi ve anlaşılmazdı. Sonra omuz silkip muzipçe tebessüm etti. “Ama daha başka pek çok konuda fikrimi değiştirdiğim oldu. Belki bu konuda da değiştiririm.”

Omzuma asılı duran lavta kutumu işaret ettim. “Hâlâ çoğu gece Anker’ın Yeri’nde çalıyorum. Uğramak istersen…”

“Uğrarım.” Denna iç geçirip kafasını Lentaren’e doğru çevirdi. “Geç kaldık, öyle değil mi?”

Adam gözlerini kısarak güneşe baktı ve kafa salladı. “Evet. Ama acele edersek hâlâ yetişebiliriz.”

Denna bana doğru döndü. “Kusura bakma, gitmemiz gereken bir randevumuz var.”

“Benim yüzümden onu kaçırmanızı hiç istemem,” dedim ve zarifçe yana çekilerek ikisine yol verdim.

Lentaren ile karşılıklı selâmlaştık. “Yakında gelir seni bulurum,” dedi Denna, yanımdan geçerlerken dönüp bana bakarak.

“Hadi artık.” İlerledikleri istikameti işaret ettim. “Acele edin de geç kalmayın.”

Dönüp gittiler. Taş döşeli Imre sokaklarında kol kola uzaklaşmalarını seyrettim.

Yanlarına vardığım zaman Wil ile Sim beni bekliyorlardı. Eolian’ın önündeki havuzun iyi bir manzarasına sahip bir banka oturmuşlardı. Satirin ve kovaladığı orman perilerinin etrafından sular fışkırıyordu.

Enstrüman kutumu bankın yanma bıraktım ve lavtamın da biraz güneş ışığından hoşlanacağını düşünerek kutunun kapağını açtım. Müzisyen değilseniz ne demek istediğimi anlayamazsınız.

Yanlarına oturduğumda Wil bana bir elma verdi. Rüzgar meydanı yalayıp geçerken havuzdan fışkıran suların tül perde gibi dalgalanmasını seyrettim. Kızıl renkli birkaç akağaç yaprağı meydan taşlarının üzerinde dans ediyordu. Onların havada garip ve karmaşık bir düzende uçuşmasına dalıp gittim.

“Denna’yı bulmuş gibi bir halin var,” dedi Wilem bir süre sonra.

Gözlerimi yapraklardan ayırmaksızın kafa salladım. Açıklama yapasım yoktu.

“Böyle sessiz durmandan anladım,” dedi Wil.

“Karşılaşmanız iyi geçmedi mi?” diye nazikçe sordu Sim.

“Beklediğim gibi geçmedi,” dedim.

Bilgiç bir edayla kafa sallarlarken kısa bir sessizlik yaşandı.

“Bize anlattıklarını düşünüyordum,” dedi Wil. “Denna’nın dediklerini. Hikâyesinde bir boşluk var.”

Sim ile ben merakla ona baktık.

“Sana hamisini aradığını söyledi,” diye belirtti Wilem. “Onu bulmak için seninle beraber yolculuk etti. Ama sonradan onun güvende olduğunu söyledi, çünkü...” Bu noktada epey tereddüde kapıldı. “... yanan çiftliğe doğru giderken onunla karşılaşmış. Burada bir terslik var. Madem ki adamın güvende olduğunu biliyordu, ne diye onu aramayı sürdürdü?”

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Benim bir karşılık vermeme fırsat kalmadan Simmon başını iki yana salladı. “Kvothe’yle birlikte vakit geçirmek için bir bahane uydurdu, hepsi bu,” dedi cevap çok barizmişçesine.

Wilem kaşlarını biraz çattı.

Açıklama yapması gerektiğine şaşırdığı anlaşılan Sim’in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Sana abayı yaktığı belli,” dedi ve parmaklarıyla saymaya başladı. “Anker’ın Yerinde seni buldu. Eolian’da içki içtiğimiz akşam çıkageldi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde birkaç gün boyunca seninle beraber olabilmek için bahaneler uydurdu...”

“Sim,” dedim bezgin bir sesle, “bana ilgi duyuyor olsaydı onu bir aylık arama sırasında bir kereden fazla bulurdum.”

“Mantıklı bir yanılgı içindesin,” diye hevesle belirtti Sim. “Yanlış düşünüyorsun. Ettiğin laf ya senin onu bulmakta beceriksiz olduğunu ya da onun zor bulunur biri olduğunu ispatlar. Sana ilgi duymadığını değil.”

“Hattâ,” dedi Wilem, Simmon’un tarafını tutarak, “o seni senin onu bulduğundan çok daha sık bulduğuna göre seni çok daha fazla arıyor olsa gerek. Sen bulunması kolay biri değilsin. Bu da sana ilgi duyduğunu gösterir.”

Denna’nın bana bıraktığı notu anımsayarak bir an için Sim’in haklı olabileceğini düşündüm. Gritaşların üzerinde yattığım geceyi hayalimde canlandırırken içimde ufak bir umudun belirdiğini hissettim.

Sonra Denna'nın o gece kendinde olmadığını, sayıklayıp durduğunu hatırladım. Ve yanındaki adamın koluna nasıl girdiğini. Uzun boylu, yakışıklı, zengin Lentaren'i ve Denna'ya sunacak pek çok değerli şeye sahip olan onca adamı düşündüm; güzel bir sesten ve erkeksi cesaret gösterilerinden fazlasına sahip erkekleri.

"Haklı olduğumun farkındasın!" Simmon çocuksu bir tavırla gülerek gözlerinin önüne düşen saçları kaldırdı. "Dediklerime karşı çıkamazsın! Sana deli olduğu belli. Sen de düpedüz delisin. Bu yüzden birbirinize tam uyuyorsunuz."

İç geçirdim. "Sim, onunla dost olmak bana yetiyor. Denna çok hoş bir insan ve onunla vakit geçirebildiğime seviniyorum. Her şey bundan ibaret." Sim dediklerime karşı çıkmayıp konuyu şimdilik kapatsın diye sesime neşeli 'bir tasasızlık karıştırmayı ihmal etmedim.

Sim beni bir müddet süzdü, sonra da omuz silkip geçti. "Madem öyle," dedi elindeki tavuk parçasını savurarak, "Fela sürekli senden bahsediyor. Senin harika biri olduğunu düşünüyor. Tabii bir de onun hayatım kurtarmış olman var. Senden hoşlandığına eminim."

Omuz silkerek rüzgarın havuzdan fışkıran sularda yarattığı desenleri izlemeyi sürdürdüm.

"Gelin hep beraber..." Sim cümlesini yarıda bırakarak ansızın ifadesizleşen bir suratla biraz ötede bir yere bakakaldı.

Ben de dönüp baktım ve lavta kutumun bomboş durduğunu gördüm. Lavtam gitmişti. Çılgınca etrafıma bakınırken onu aramak için yerimden fırlamaya hazırdım. Fakat böyle bir şey yapmama gerek kalmadı; birkaç metre ileride Ambrose ile bir grup arkadaşı duruyordu. Lavtam Ambrose un elindeydi.

"Oh, Tehlu aşkına," diye arkamda mırıldandı Simmon. Sonra normal bir ses tonuyla dedi ki, "Onu geri ver, Ambrose."

"Sus, E'lir," diye çıkıştı Ambrose. "Bu mesele seni hiç ilgilendirmez."

Bakışlarımı onun ve lavtamın üzerinde tutarak ayağa kalktım. Ambrose'un benden daha uzun olduğunu düşünürdüm, fakat

doğrulduğum zaman gözlerimizin aynı hizada olduğunu fark ettim. Ambrose'un da buna şaşırmış gibi bir hali vardı.

"Ver şunu," deyip elimi uzattım. Elimin titremediğini görmek beni şaşırtmıştı. Fakat içim titriyordu; yarı korku, yarı hiddetle.

Beynimin iki parçası aynı anda konuşmaya başladı. İlki haykırdı: Ne *olur lavtama bir şey yapma. Buna yine katlanamam. Onu kırma. Lütfen onu geri ver. Sapından öyle tutma.* Diğer parçaysa ağız dolusu kan tükürürcesine aynı sözü tekrarlayıp duruyordu: *Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.*

Bir adım attım. "Onu geri ver." Kendi kulaklarıma bile tuhaf gelen sesim duygusuz ve pes çıkıyordu. İçimin titremesi geçmişti; artık o da elim kadar hareketsizdi.

Sesimdeki bu beklenmedik değişime hazırlıksız yakalanan Ambrose bir an için duraksadı. Huzursuzluğunu sezebiliyordum, beklediği gibi davranıyordum. Arkamda Wilem ile Simmon'un nefeslerini tuttuklarını fark ettim. Ambrose'un yanındaki arkadaşları da kararsız bir halde bekliyorlardı.

Ambrose gülümseyerek bir kaşını kaldırdı. "Ama senin için bir şarkı yazmıştım." Lavtayı kabaca tutarak ritim veya ezgi gözetmeksizin parmaklarını tellerde gezdirdi. Çevredeki insanlar durup şarkısını dinlediler.

"Eskiden Kvothe diye bir zıpçıktı yaşarmış

Pek de sivri bir dili varmış.

Hocalar onu pek akıllı bilmişler

Ve *onu kamçıyla ödüllendirmişler. "*

Durup dinleyenlerin sayısı epey artmıştı ve dinleyiciler arasında Ambrose'un bu küçük gösterisine gülenler de oluyordu. Cesaret bulan Ambrose eğilerek etrafındakileri selamladı.

"Hep beraber!" diye bağırdı ve lavtamı asa niyetine kullanarak ellerini bir orkestra şefi gibi kaldırdı.

Ona doğru bir adım daha attım. “Ver şunu, yoksa seni öldürürüm.” O esnada sözlerimde tamamıyla ciddiydim.

Yine bir sessizlik çöktü. Beni düşündüğü gibi kızdıramayacağını anlayan Ambrose kayıtsız bir tavır takındı. “Bazı insanlarda da hiç espri anlayışı yok,” deyip iç geçirdi. “Yakala.”

Lavtayı bana doğru attı, fakat lavtalar atılmak için tasarlanmazlar. Enstrüman havada bir kez döndü. Onu yakalamak için uzandığımda elime hiçbir şey gelmedi. Sakarca veya zalimce davranmış olması arasında benim için hiçbir fark yoktu. Lavtamın kasası meydan taşlarına çarptı ve bir çatırtı sesi yükseldi.

Bu ses bana Tarbean’daki kurum kaplı bir ara sokakta, vücudumun altında ezilen babamın lavtasını hatırlattı. Onu almak için eğilirken yaralı bir hayvan gibi bir ses çıkardım. Bana bakan Ambrose’un yüzünde keyifli bir ifade gördüm.

Ulumak, haykırmak, küfretmek için ağzımı açtım. Fakat gırtlağımdan *daha başka* bir şey, bilmediğim ve hatırlayamadığım bir ses çıktı.

Artık tek duyduğum rüzgardı. Rüzgar ani bir fırtına gibi meydanda kükredi. Yakındaki bir at arabası meydan taşları üzerinde yanlamasına kayarken ona bağlı duran atlar panik halinde şaha kalktılar. Birinin elindeki nota kâğıtları hızla etrafımızda uçuştu. Rüzgar benimle beraber herkesi bir adım itti; bir tek Ambrose hariç. O Tanrı’dan tokat yemişçesine fırıldak gibi dönüp yere kapaklandı.

Sonra her şey duruldu. Nota kâğıtları güz yaprakları gibi döne döne yere düştü. Saçları karmakarışık ve giysileri darmadağın olmuş insanlar şaşkın gözlerle etraflarına bakındılar. Birkaçı artık olmayan bir fırtınaya karşı koymaya çalışırken sendeledi.

Boğazım ağrıyordu. Lavtam kırılmıştı.

Ambrose zorlanarak ayağa kalktı. Bir kolu çarpılmıştı ve kafa derisinden aşağı kanlar akıyordu. Gözlerindeki vahşi ve şaşkın korku, bana kısa ama bir o kadar da tatlı bir zevk verdi. Ona tekrar bağırmayı

düşündüm. Öyle yaparsam acaba ne olurdu? Rüzgar tekrar gelir miydi? Toprak yarılıp onu yutar mıydı?

Panik halinde kişneyen bir at duydum. İnsanlar akın akın Eolian'dan ve meydandaki diğer binalardan çıkmaya başladılar. Müzisyenler hayret içinde etrafa bakınırlarken herkes aynı anda konuşuyordu.

"... neydi öyle?"

"... her yana saçıldı. Yardım edin de bir an önce..."

"... yaptı. Şu çocuk, hani kırmızılı..."

"... iblis. Bir rüzgar iblisi..."

Ben sessiz bir şaşkınlık içinde bakınırken Wilem ile Sim koluma girip beni oradan çabucak götürdüler.

"Onu başka nereyle götüreceğimizi bilemedik," dedi Kilvin'e Simmon.

"Her şeyh en başından anlatın," dedi Kilvin soğukkanlılıkla. "Ama bu sefer sadece biriniz konuşsun." Parmağıyla Wilem'i işaret etti. "Doğru düzgün cümleler kurmaya çalış."

Kilvin'in bürosundaydık. Kapı kapalı, perdeler çelikti. Wilem yaşananları anlatmaya koyuldu. Konuşması giderek hızlanırken dilini Siaruca'ya çevirdi. Onu düşünceli bir ifadeyle dinleyen Kilvin sık sık kafa sallanıyordu. Simmon da dikkatle dinliysar, bazen birkaç sözcük de o ekliyordu.

Ben yakındaki bir taburede oturuyordum. Zihnim karmakarışık bir düşünce ve soru yumağına dönmüştü. Boğazım ağrıyordu. Vücudum bitkin ama adrenalin doluydu. Hepsinin ortasında, göğsümün ta derinlerindeki bir parçam, kor gibi kömürlerle dolu bir demirci ocağı misali müthiş bir öfkeyle yanıyordu. Ama onun haricinde vücudumun geri kalanı yirmi santim kalınlığındaki bir balmumu tabakasıyla kaplıymışçasına tam bir uyuşukluğa kapılmıştı. Artık Kvothe yoktu; sadece şaşkınlık, öfke ve onları çevreleyen uyuşukluk vardı. Fırtınada kalan ve konacak güvenli bir dal bulamayan bir serçeyi andırıyor, havadaki savruluşumu kontrol edemiyordum.

Wilem tam açıklamasının sonuna vardığı sırada Elodm kapıyı çalmadan veya geldiğini haber vermeden içeri daldı. Wilem hemen sustu. Baş İsimci'ye kaçamak bir bakış attım, sonra gözlerimi kucağımdaki kırık lavtama çevirdim. Onu ellerimde döndürürken sivri köşelerinden biri parmağımı kesti. Yere damlayan kanı boş gözlerle seyrettim.

Elodin kimseyle konuşmaya zahmet etmeden gelip tam önümde durdu. "Kvothe?"

"Kendinde değil, Hocam," dedi Simmon, endişeden tiz çıkan bir sesle. "Aptallaştı. Tek kelime bile etmiyor." Sözcükleri duymama, anlamlarını hatırlamama, hattâ bu anlamların onlara ait olduğunu bilmeme rağmen onları bir düzene sokamıyordum.

"Galiba kafasını bir yere çarptı," dedi Wilem. "Sana bakıyor, ama gözleri bomboş. Köpek gözleri gibi."

"Kvothe?" diye tekrarladı Elodin. Ben tepki vermeyince ya da başımı lavtamdan kaldırmayınca elini uzattı ve bakışlarımız buluşana dek çenemi nazikçe kaldırdı. "Kvothe."

Gözlerimi kırptım.

Bana bakan kara gözleri beni bir nebze kendime getirdi. İçimdeki fırtına yavaşladı. *"Aerlevsedi"* dedi. " Tekrar et."

"Ne?" dedi Simmon uzaklarda bir yerde. "Rüzgar mı?"

"*Aerlevsedi*diye sabırla tekrarladı Elodin, kara gözlerini yüzümden ayırmadan.

"*Aerlevsedi*dedim uyuşukça.

Elodin gözlerini kısa süreliğine, huzurla kapadı. Esintide sürüklenen belli belirsiz bir müziği duymaya çalışır gibiydi. Gözlerine bakamaz olunca tekrar dalıp gittim. Bakışlarımı ellerimdeki kırık lavtaya doğru çevirdim, fakat gözlerim fazla uzaklaşamadan Elodin tekrar çenemi tutup başımı kaldırdı.

Gözleri benimkileri yakaladı. Uyuşukluk geçti, fakat kafam hâlâ o fırtınayla doluydu. Sonra Elodin'in gözleri değişti. Bana bakmayı bırakıp dosdoğru içime baktı. Yaptığını ancak böyle tarif edebilirim. Gözlerime değil, gözlerimin içine, derinliklerime baktı. Bakışları içime girip göğsüme oturdu. Sanki ellerini vücuduma daldırmıştı ve ciğerlerimin şeklini, kalp atışlarımı, öfkemin ısısını, içimde gürleyen fırtınanın düzenini yokluyordu.

Öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma dayadı. Nefesini hissettim. Bir şey söyledi... ve fırtına dindi. Nihayet konacak bir yer buldum.

Her çocuğun bildiği bir oyun vardır. Kollarınızı iki yana açıp döndükçe döner, dünyanın bulanık bir hale gelmesini izlersiniz. Önce afallarsınız, fakat yeteri kadar dönerseniz dünya farklı bir şekle girer ve o his kaybolur.

Durduğunuz anda dünya eski şeklini alır. Öyle bir sersemlersiniz ki her şey sarsılır, hareket eder. Dünya etrafınızda döner.

Elodin başımın içindeki fırtınayı dindirince bana da öyle oldu. Ansızın korkunç bir baş dönmesiyle haykırdım ve kendimi yana, yukarı, içeri düşmekten alıkoymak için ellerimi kaldırdım. Oturduğum yerde ayaklarım birbirine dolandı. Yere düşmeye başlarken kolların beni tuttuğunu hissettim.

Korkunç bir histi, ama geçti. Ben kendimi toparladığımda Elodin çoktan gitmişti.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Bana Karşı Kalkan Eller

Simmon ile Wilem beni Anker'ın Yeri'ndeki odama götürüp yatağa yatırdılar. Uyku kapısı ardında tam on sekiz saat geçirdim. Ertesi gün kalktığımda kendimi şaşırtıcı ölçüde iyi hissediyordum, özellikle de giyinik vaziyette yattığım ve mesanemin kavun kadar büyüdüğü düşünülecek olursa.

Şansıma Jamison'un habercilerinden biri beni bulmadan önce bir şeyler yiyip yıkanabilecek kadar vaktim oldu. Hocalar Salonuna çağrılıyordum. Yarım saat içinde boynuza gelecektim.

Ambrose ile beraber hocaların masası önünde duruyorduk. Ambrose beni kasıtlı zarar vermekle suçlamıştı. Ben de misilleme olarak onu hırsızlık, başkasının malına zarar ve Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranışla suçlamıştım. Boynuza geldiğim önceki tecrübemin ardından Üniversitenin resmi kural kitabı olan *Rerum Kodeks* ile haşır neşir olmuştum. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü tam anlamıyla öğrenebilmek için kitabı baştan sona iki kere okumuştum. Artık kuralları avucumun içi gibi biliyordum.

Maalesef bu, aynı zamanda başımın ne kadar belada olduğunu da bilmemi sağlıyordu. Kasıtlı zarar verme suçlaması çok ciddiydi. Beni Ambrose'a kasıtlı olarak zarar vermekten suçlu bulurlarsa kırbaçlanacak ve Üniversite'den atılacaktım.

Ambrose'a zarar verdiğime hiç şüphe yoktu. Yara bere içindeydi ve topallıyordu. Alnında kocaman, kıpkırmızı bir sıyrık mevçuttu. Kolu da askıya alınmıştı, fakat olayı abartma amacıyla bu detayı kendisinin eklediğinden emindim.

Asıl sorun meydanda neler olduğuna dair en ufak bir fikrimin bile olmamasıydı. Kimseyle konuşma fırsatı yakalayamamıştım. Hattâ dün bana Kilvin'in atölyesinde yardım ettiği için Elodin'e teşekkür bile edememiştim.

Hocalar sırayla her birimizin konuşmasına izin verdiler. En uslu tavrını takınmış olan Ambrose aşırı derecede kibardı. Bir süre sonra

üzerindeki uyuşukluğun pek de az olmayan bir doz ağrı kesiciden kaynaklandığından şüphelendim. Gözlerindeki donuk bakışlardan, söz konusu ağrı kesicinin laudandum olduğunu tahmin ettim.

"Şikayetleri önem sırasına göre ele alalım," dedi Şansölye, hikâyeyi farklı ağızlardan dinledikten sonra.

Hemme Hoca elini kaldırdı ve Şansölye konuşması için başını sallayarak ona müsaade etti. "Oylamaya geçmeden önce suçlamaları elememiz gerek," dedi Hemme. "E'lir Kvothe'nin şikayetleri birbiriyle bağdaşmıyor. Bir öğrenci hem hırsızlık hem de başkasının malına zararla suçlanamaz. Ya biriyle ya da ötekiyle suçlanabilir."

"Niye öyle diyorsunuz, Hocam?" diye kibarca sordum.

"Hırsızlık bir başkasının malına sahip olma anlamına gelir," dedi Hemme makul bir ses tonuyla. "Yok edilen bir şeye nasıl sahip olunabilir? Suçlamalardan biri kaldırılmalı."

Şansölye bana baktı. "E'lir Kvothe, şikayetlerinin birinden vazgeçmek istiyor musun?"

"Hayır efendim."

"Öyleyse hırsızlık suçlamasının kaldırılması için teklifte bulunuyorum," dedi Hemme.

Şansölye ona dik dik bakarak söz almadan konuşmasını kınadı, ardından tekrar bana doğru döndü. "Mantık karşısında inat etmek pek takdire şayan bir davranış değildir, E'lir. Hemme Hoca inandırıcı bir sav öne sürdü."

"Hemme Hocanın savı kusurludur," dedim hiç istifimi bozmadan. "Hırsızlık bir başkasının malına *el koymayı* gerektirir. Çalman bir şeyin yok edilemeyeceğini iddia etmek saçmalıktır."

Bu sözler üzerine hocalardan birkaçının kafa salladığım gördüm, fakat Hemme vazgeçmedi. "Lorren Hoca, hırsızlığın cezası nedir?" "Öğrenci ikiden fazla olmamak üzere tek başlı kırbaçla sırtından kırbaçlanır," diye ezberden okudu Lorren. "Ve çaldığı malı ya da bedelini geri verip üstüne bir gümüş talent ceza öder."

“Peki ya başkasının malına zararın cezası?”

“Öğrenci malın yenisi yahut onarımı için gereken bedeli öder.” “Görüyorsunuz ya,” dedi Hemme. “Re’lar Ambrose’un aynı lavta için iki kez ödeme yapma olasılığı söz konusu. Bu hiç de adil olmaz. Böyle bir şey aynı suç için iki kez cezalandırılması anlamına gelir.” “Hayır, Hemme Hoca,” diye lafa girdim. “Hırsızlık ve mala zarar için ayrı ayrı cezalandırılması anlamına gelir.” Şansölye bana az önce Hemme nin söz almadan konuşarak hak elliği bakışı attı, fakat devam ettim. “Ona lavtamı ödünç verseydim ve lavtamı kırsaydı, durum daha farklı olurdu. Aynı şekilde lavtamı çalıp sağlam bıraksaydı, durum yine daha farklı olurdu. Fakat burada ikisinden biri söz konusu değil. İkisi de söz konusu.”

Şansölye bizi susturmak için parmak eklemleriyle masaya vurdu. “Öyleyse suçlamalarından hiçbirini geri çekmeyecek misin?” “Çekmeyeceğim.”

Hemme elini kaldırarak yeniden söz aldı. “Hırsızlık suçlamasının kaldırılmasını teklif ediyorum.”

“Kabul edenler?” dedi Şansölye bıkkın bir sesle. Hemme hemen elini kaldırdı. Onu Brandeur, Mandrag ve Lorren izledi. “Beş buçuğa dört: Teklif reddedilmiştir.”

Şansölye birinin işleri yeniden yavaşlatmasına fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü. “Re’lar Ambrose’u mala zarardan kim suçlu buluyor?” Hemme ile Brandeur hariç herkes elini kaldırdı. Şansölye bana baktı. “Lavtan için ne kadar ödemiştin?”

“Dokuz talent, altı mangır,” diye yalan söyledim, bunun makul bir bedel olduğunu bilerek.

Ambrose bu sözlerle biraz kendine geldi. “Hadi oradan. Ömründe on talenti bir arada görmemişsindir.”

Şansölye onun bu çıkışma kızarak parmak eklemleriyle masaya vurdu. Fakat Brandeur konuşmak için el kaldırdı. “Re’lar Ambrose

ilginç bir noktaya parmak bastı. Buraya yoksul gelen bir öğrenci o kadar parayı nasıl elde edebilir?"

Hocalardan birkaçı bana soran gözlerle baktılar. Utanmışçasına boynumu büktüm. "Kâğıt oynayarak kazandım, Efendim."

Keyifli fısıldaşmalar yaşandı. Elodin yüksek sesle güldü. Şansölye yine masaya vurdu. "Re'lar Ambrose dokuz talent, altı mangır cezaya çarptırılmıştır. Bu karara karşı çıkan var mı?"

Hemme elini kaldırdı ve yapılan bir oylamayla susturuldu. "Gelelim hırsızlık suçlamasına. Kaç kırbaç isteniyor?"

"Hiç," dedim bazı kaşların kalkmasına yol açarak.

"Kimler Re'lar Ambrose'u hırsızlıktan suçlu buluyor?" dedi Şansölye. Menime, Brandeur ve Lorren ellerini aşağıda tuttular. "Re'lar Ambrose on talent, altı mangırlık cezaya çarptırılmıştır. Bu karara karşı çıkan var mı?"

Menime surat asarak bu sefer elini aşağıda tuttu.

Şansölye derin bir nefes alıp verdi. "Baş Arşivci, Bir Gizemiye Mensubuna Uygunsuz Davranış suçunun cezası nedir?"

"Suçun şiddetine bağlı olarak öğrenci para cezasına çarptırılabilir, kırbaçlanabilir, Gizemiye'den uzaklaştırılabilir ya da Üniversite'den atılabilir," dedi Lorren soğukkanlılıkla.

"İstenilen ceza nedir?"

"Gizemiye'den uzaklaştırma," dedim sanki bu, dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Ambrose sükûnetini yitirdi. "Ne?" dedi hayret içinde, dönüp bana bakarak.

Hemme de hemen lafa karıştı. "Herma, işin iyice cılkı çıktı." Şansölye bana kınayan gözlerle baktı. "Korkanm Hemme Hoca ile hemfikir olmak zorundayım, E'lir Kvothe. Ortada uzaklaştırma gerektiren bir durum olduğunu sanmıyorum."

“Size katılmıyorum,” dedim ikna kabiliyetimin tamamını kullanmaya çalışarak. “Duyduklarınızı bir düşünün. Ambrose bana karşı duyduğu kişisel husumetten: başka hiçbir sebep olmaksızın beni başkalarının yanında küçük düşürmeyi, sonra da tek değerli eşyamı çalıp yok etmeyi seçti.

“Bu bir Gizemiye mensubunun sergilemesi gereken türden bir davranış mıdır? Diğer Re’larları da böyle davranmaları için cesaretlendirmek mi istiyorsunuz? Gizemci olmayı arzulayan öğrencilerinizin çocukça zalimlikler ve kindar davranışlar göstermelerini tasvip mi ediyorsunuz? Bir gizemci yakılmayalı tam iki yüz yıl oldu. Bunun gibi zalim çocuklara,” Ambrose’u işaret ettim, “gulden verecek olursanız uzun zamandır devam eden bu huzur ve güven ortamı birkaç sene içinde bozulacaktır.”

Sözlerim hocaları etkilemişti. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Bakışları karşısındaki suratlar arasında gidip gelen Ambrose yanımda huzursuzca kıpırdandı.

Kısa bir sessizliğin ardından Şansölye oylamaya geçti. “Re’lar Ambrose un uzaklaştırılmasını isteyenler?”

Önce Arwyl’in eli kalktı. Onu Lorren, Elodin ve Elxa Dal’ınkiler izledi. Gergin bir an yaşandı. Onların da el kaldırmalarını umarak Kilvin ile Şansölye’ye baktım.

O gergin an geçti. “Suçlama reddedilmiştir.” Ambrose rahat bir nefes verdi. Fazla hayal kırıklığına uğramamıştım. Aslına bakılırsa konuyu buraya kadar getirebilmem bile beni şaşırtmıştı.

“Şimdi,” dedi Şansölye, kendini büyük bir mücadeleye hazırlar gibi. “E'lir Kvothe’ye yönelik kasıtlı zarar verme suçlamasına geçebiliriz.”

“Dört ile on beş arası kırbaç ve Üniversite’den atılmak,” diye ezberden okudu Lorren.

Ambrose dönüp bana baktı. Kafasındaki çarkların döndüğünü, hocaları karşısına almadan bana ne kadar ağır bir bedel ödetebileceğim hesaplamaya çalıştığını görebiliyordum. “Altı.”

Göğsümün orta yerine bir korkunun çöktüğünü hissettim. Kırbaçlanmak umurumda değildi. Kovulmamak için iki düzine kez kırbaçlanmaya razıydım. Üniversite'den atılacak olursam hayatım sona ererdi. "Şansölye?" dedim.

Bana yorgun ama şefkatli bir ifadeyle baktı. Bakışları durumumu anladığını, ama işi sonuna vardırmaktan başka seçeneği olmadığını söylüyordu. Gözlerindeki acıma duygusu beni ürküttü. Neler olacağını biliyordu. "Evet, E'lir Kvothe?"

"Birkaç söz söyleyebilir miyim?"

"Savunmanı zaten sundun," diye noktayı koydu.

"Ama ne yaptığımı bilmiyorum ki!" diye atıldım, panik karşısında soğukkanlılığımı yitirerek.

"Altı kırbaç ve okuldan atılma," diye resmi bir ses tonuyla konuştu Şansölye, çıkışımı görmezden gelerek. "Kabul edenler?"

Hemme elini kaldırdı. Ardından Brandeur ve Arwyl de. Şansölye'nin elini kaldırdığını görünce içim cız etti. Onu Lorren, Kilvin ve Elxa Dal izledi. Son olarak Elodin tembelce gülümsedi ve elini kaldırıp selam verircesine parmaklarını oynattı. Dokuz el de havadaydı. Üniversite'den atılacaktım. Hayatım sona ermişti.

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Ateşin Ta Kendisi

“Altı kırbaç ve okuldan atılma,” dedi Şansölye sert bir dille.

Okuldan atılma, diye uyuşmuş bir halde düşündüm, sanki sözcüğü daha önce hiç duymamışım gibi. *Kovulmak, zorla defedilmek.* Ambrose’tan yayılan memnuniyeti hissedebiliyordum. Bir an için oracıkta, herkesin gözü önünde bayılacağımdan korktum.

“Bu karara karşı çıkan bir hoca var mı?” diye âdet gereği sordu Şansölye, ben boynum bükük beklerken.

“Ben,” diyen kıpır kıpır ses ancak Elodin’e ait olabilirdi.

“Atılmayı ertelemek isteyenler?” Başımı kaldırınca Elodin’in, Elxa Dal’m, Kilvin’in, Lorren’in ve Şansölyenin birer elini havada buldum. Hemme hariç herkes el kaldırmıştı. Katıksız bir hayret ve inanmazlık içinde kahkahalarla gülecek gibi oldum. Elodin bana yine o çocuksu tebessümünü etti.

“Atılma kararı ertelenmiştir,” diye noktayı koydu Şansölye. Yanımdaki Ambrose’un memnuniyetinin sönüp gittiğini sezdim. “Gündeme getirilecek başka bir mesele var mı?” Şansölyenin sesinde garip bir tını fark ettim. Sanki bir şey olmasını bekliyordu.

Elodin konuştu. “Kvothe’nin Re’larlığa yükseltilmesini teklif ediyorum.”

“Kabul edenler?” Hemme’ninki hariç tüm eller aynı anda havaya kalktı. “Kvothe, Nadas ayının beşinde, Elodin’in sponsorluğunda Re’larlığa yükseltilmiştir. Toplantı sona ermiştir.” Şansölye masadan kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Ne?!” diye bağırdı Ambrose, soruyu kime sorduğuna karar veremezmiş gibi çevresine bakınarak. Sonunda diğer çoğu hoca gibi salonu terk etmekte olan Hemme’nin arkasından koşar adımlarla gitti. Toplantının başındaki kadar topallamadığı gözümden kaçmadı.

Ben orada sersem sersem dikilirken Elodin yanıma gelip tepkisiz elimi sıktı. “Şaşırdın mı?” diye sordu. “Benimle gel de açıklayayım.”

İdarenin gölgeli serinliğinden sonra parlak ikindi güneşi şok ediciydi. Elodin Hoca cüppesini başının üstünden beceriksizce çekip çıkardı. Altına basit bir beyaz gömlek ve kemer niyetine kullanılan tiftik tiftik olmuş bir ipin yerinde tuttuğu kötü görünümlü bir pantolon giymişti. İlk defa yalınayak olduğunu gördüm. Ayaklarının üst kısmı, kollan ve yüzüyle aynı sağlıklı bronz renge sahipti.

"Re'lar ne anlama gelir bilir misin?" diye sohbet edercesine sordu.

"'Konuşmacı' olarak çevrilir," dedim.

"Peki *anlamını* biliyor musun?" dedi sözcüğü vurgulayarak.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

Elodin derin bir nefes aldı. "Bir zamanlar bir Üniversite vardı. Daha eski bir Üniversitenin harabesi üzerine kurulmuştu. Büyük bir yer değildi; olsa olsa elli kişiyi barındırıyordu. Ama kilometrelerce mesafedeki en iyi Üniversite olduğu için insanlar gelip orada eğitim görürler, sonra da geldikleri yerlere dönerlerdi. Üniversite'de az sayıda birileri vardı ki onların bilgi dağarcığında matematik, dilbilgisi ve söylemden fazlası bulunurdu.

"Bu insanlar Üniversitenin içinde bir grup kurdular ve ona Gizemiye adını verdiler. Bu çok küçük, çok gizli bir gruptu. Aralarında bir kademe sistemi vardı ve kademe yükselmek sadece ve sadece hünere bağlıydı. Bu gruba ancak nesneleri gerçekte oldukları gibi görenler girebiliyordu. Gruba ilk girenlere E'lir, yani görür denirdi. Peki sence nasıl Re'lar olunuyordu?" Bana beklenti dolu bir ifadeyle baktı.

"Konuşarak."

Elodin bir kahkaha attı. "Doğru!" Durup bana doğru döndü. "Ama neyi konuşarak?" Gözleri parlak ve keskin bakışlıydı.

"Sözcükleri mi?"

"İsimleri," dedi heyecanla. "İsimler dünyanın şeklidir ve onları konuşabilen bir insan güce giden yolda ilerliyor demektir. Gizemiye ilk başta dünyayı anlayan, güçlü isimler bilen birkaç kişiden oluşu -yordu. Bunlar az sayıda öğrenci yetiştirirler, onları yavaşça ve dikkatlice

teşvik ederek güce ve bilgeliğe giden yolda yürümelerini sağlarlardı. Ve tabii sihre. Gerçek sihre giden yolda.” Etraftaki binalara ve öğrencilere bakındı. “O günlerde Gizemiye sert bir brendi gibiydi. Ama artık su katılmış şaraba benziyor.”

Sözlerini bitirdiğinden emin olana kadar bekledim. “Elodin Hoca, dün ne oldu?” Nefesimi tuttum ve doğru düzgün bir cevap alabilmeyi tüm kalbimle umdum.

Bana soran gözlerle baktı. “Rüzgarı adıyla çağırdın,” dedi cevap son derece barizmiş gibi.

“Ama bu ne anlama geliyor? Ve *adı* derken neyi kastediyorsunuz? Yani o da ‘Kvothe’ ya da ‘Elodin’ gibi bir ad mı? Yoksa daha ziyade ‘Taborlin pek çok şeyin adını bilirdi’ cümlesindeki gibi mi?”

“Her ikisi de,” dedi Elodin, ikinci kattaki pencerelerin birinde duran güzel bir kıza el sallayarak.

“İyi de bir isim nasıl böyle bir şey yapabilir? ‘Kvothe’ veya ‘Elodin’ sadece bizim çıkardığımız seslerden ibaret. Kendi başlarına hiçbir güçleri yok.”

Bu sözler üzerine Elodin’in bir kaşı kalktı. “Sahi mi? İzle.” İleride bir yere baktı. “Nathan!” diye bağırdı. Bir oğlan bize doğru döndü. Onun Jamison’un habercilerinden biri olduğunu hatırladım. “Nathan, buraya gel!”

Oğlan hızlı adımlarla yanımıza gelip Elodin’e baktı. “Evet Hocam?”

Elodin ona hoca cüppesini verdi. “Nathan, bunu odama bırakır mısın?”

“Elbette, Efendim,” diyen oğlan cüppeyi alıp oradan hızla uzaklaştı.

Elodin tekrar bana baktı. “Gördün mü? Birbirimize hitap ettiğimiz isimler *İsim* değildir. Yine de belli bir güce sahiptirler.”

“Ama bu sihir değil ki,” diye itiraz ettim. “O sizi dinlemek zorundaydı. Siz bir hocasınız.”

“Sen de bir Re’larsın,” diye bastırdı Elodin. “Rüzgara seslendin ve rüzgar seni dinledi.”

Söylediklerini idrak etmeye çalıştım. “Yani rüzgarın canlı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Belirsiz bir el hareketi yaptı. “Bir anlamda öyle. Çoğu şey o veya bu şekilde canlıdır.”

Konuya farklı bir açıdan yaklaşmayı denedim. “Nasıl yapacağımı bilmeden rüzgarı nasıl çağırabildim?”

Elodin ellerini sertçe çırptı. “Bak bu harika bir soru! Cevabı şu: Her birimiz iki farklı zihne sahibiz; bilinçli bir zihne ve uyuyan bir zihne. Bilinçli zihnimiz düşünür, konuşur, mantık yürütür. Uyuyan zihnimiz ise daha güçlüdür. Karşılaştığımız şeylerin içine bakar. Her şeyi hatırlar. Rüya görür. Bize sezgi kabiliyeti verir. Bilinçli zihin isimlerin doğasını anlamaz ama uyuyan zihin anlar. Bilinçli zihnin bilmediği pek çok şeyi bilir.”

Elodin sözlerini sürdürdü. “Rüzgarın adım söyledikten sonra kendini nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?”

Kafa salladım. Anısı bile hiç hoş değildi.

“Ambrose lavtanı kırarak uyuyan zihnini uyandırdı. Uyuyan zihnin kış uykusundayken yanan bir değnekle dürtülmüş koca bir ayı gibi uyandı ve rüzgarın adını kükredi.” Elodin kollarını delicesine sallayarak oradan geçen öğrencilerin kendisine tuhaf tuhaf bakmalarına sebep oldu. “Sonrasında bilinçli zihnin ne yapacağını bilemedi. Ne de olsa karşısında öfke dolu bir ayı vardı.”

“Peki siz ne yaptınız? Bana ne fısıldadığınızı hatırlamıyorum.” “Bir isim fısıldadım. Öfkeli ayıyı sakinleştiren, tekrar uykuya dalmasını sağlayan bir isim. Ama ayı artık o kadar derin uyumuyor. Onu yavaş yavaş uyandırmak ve kontrolün altına sokmalıyız.”

“Okuldan atılmamın ertelenmesini bu yüzden mi teklif ettiniz?” Elini boş verircesine salladı. “Zaten atılma tehlikesi içinde değildin ki. Rüzgarın adını öfkeyle telaffuz eden ilk öğrenci sen değilsin, ama bu

olay yıllardır ilk defa yaşanıyor. Uyuyan zihni ilk kez uyandıran şey genellikle güçlü bir duygudur.” Gülümsedi. “Rüzgarın adı bana Elxa Dal ile tartışırken gelmişti. O adı bağırdığım zaman çevremizdeki maltızlar yanan bir kül ve kor yığınıyla patlamıştı,” deyip kıkırdadı.

“Niye o kadar kızmıştınız?”

“Elxa Dal bana ileri düzey bağları öğretmeyi reddetmişti. Sadece on dört yaşındaydım ve bir E’lir’dim. Bana Re’lar olana kadar beklemem gerektiğini söylemişti.”

“İleri düzey bağlar da mı var?”

Elodin bana sırıtarak baktı. “Sırlar, Re’lar Kvothe. Gizemciliğin özünde onlar yatar. Artık Re’lar olduğuna göre daha evvel senden saklanan bazı şeyleri öğrenmeye hakkın var. İleri düzey sempati bağlan, isimlerin doğası gibi şeyler. Ayrıca Kilvin hazır olduğunu düşünüyorsa, belirsiz sembolleri de az buçuk öğreneceksin.”

İçimi bir umut doldurdu. “Bu artık Arşiv’e girebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Ah,” dedi Elodin. “Hayır. Kesinlikle hayır. Bak, Arşiv tamamen Lorren’in sahasıdır, onun krallığıdır. O sırlar bana ait değil ki seninle paylaşayım.”

Sır deyince aylardan beri içimi kemiren bir sır, Arşiv’in kalbinde saklı olan sır aklıma geldi. “Peki ya Arşiv’deki o taş kapı?” diye sordum. “Hani dört levhalı olan. Artık Re’larlığa yükseldiğime göre arkasında ne olduğunu bana söyler misiniz?”

Elodin güldü. “Oh, hayır. Hayır hayır. Hiç de küçük sırların peşinden koşmuyorsun, öyle değil mi?” Çok komik bir espri yapmışım gibi sırtıma vurdu. “*Vcılaritas*. Tanrım. Durup o kapıya bakmanın, orada merak içinde dikilmenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum.”

Tekrar güldü. “Tehlu’nun merhameti aşkına, neredeyse canımdan olacaktım.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Dört levhalı kapının arkasına geçemezsin. Ama,” deyip hınzırca baktı, “madem ki artık bir

Re'larsın…" Birinin bizi duyacağından çekinircesine etrafına göz gezdirdi. Ona biraz daha yaklaştım. "Madem ki artık bir Relarsm, sana o kapının var olduğunu itiraf edebilirim." Ciddi bir ifadeyle göz kırptı.

Hüsrana uğramama rağmen sırıtmadan edemedim. Bir süre hiç konuşmadan yürüyerek Fakülte'nin yanından geçtik ve Anker'ın Yeri'ni geride bıraktık. "Elodin Hoca?"

"Evet?" Gözleri yolda karşıdan karşıya geçip ağaçlardan birine tırmanan bir sincabı takip ediyordu.

"İsimleri halen anlayabilmiş değilim."

"Sana anlamayı öğreteceğim," dedi rahat bir tavırla. "İsimlerin doğası tarif edilemez; sadece tecrübe edilerek anlaşılabilir."

"Niye tarif edilemez?" diye sordum. "Bir şey anlaşılıyorsa tarif de edilebilir."

"Anladığın her şeyi tarif edebilir misin?" diye sorarak bana göz ucuyla baktı.

"Elbette."

Elodin yolun biraz ilerisini işaret etti. "Şu oğlanın gömleği ne renk?"

"Mavi."

"Mavi derken neyi kastediyorsun? Tarif et."

Kısa bir süre düşündüm, fakat başarısız oldum. "Yani *mavi* bir isim mi?"

"Bir sözcük. Sözcükler unutulmuş isimlerin solgun birer gölgesi gibidirler. Nasıl ki isimlerde bir güç gizlidir, aynı şey sözcükler için de geçerlidir. Sözcükler insanların akıllarında bir ateş yakabilir, en taş kalpleri bile gözyaşlarına boğabilir. Bir insanın sana âşık olmasını sağlayan altı sözcük vardır. Güçlü bir adamın iradesini kıracak on sözcük bulunur. Ama sözcük dediğin, bir ateşin resminden fazlası değildir. İsimse ateşin ta kendisidir."

Artık kafam iyice laçka olmuştu. "Hâlâ anlamıyorum."

Elini omzuma koydu. “Sözcükleri kullanarak sözcüklerden bahsetmek, bir kalem kullanarak aynı kalemin üstüne kalem resmi çizmeye benzer. Olanaksızdır. Kafa karıştırıcıdır. Sinir bozucudur.” Gökyüzüne uzanırcasına kollarını havaya kaldırdı. “Ama anlamanın başka yolları da var!” diye bağırıp çocuk gibi güldü. Kollarını tepemizdeki bulutsuz gökyüzüne doğru açtı. Gülmeye devam ediyordu. “Bak!” diye bağırdı, başım geriye atarak. “Mavi! Mavi! Mavi!”

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Cüretkarlık

”Herif düpedüz zırdeli,” dedim Simmon ile Wilem’e, o öğleden sonra Anker’ın Yeri’nde.

“O bir hoca,” diye temkinli bir karşılık verdi Sim. “Hem de sponsorun. Ve bize anlattıklarına bakılırsa okuldan atılmamanı sağlamış.”

“Zeki olmadığını söylemiyorum. Onu açıklayamayacağım şeyler yaparken gördüm. Ama tüm bunlar kaçığın teki olduğu gerçeğini değiştirmiyor. İsimlerden, sözcüklerden ve güçten bahsedip durdu. İlk başta kulağa hoş geliyor, ama dediklerinin hiçbir anlamı yok.” “Yakınmayı bırak,” dedi Simmon. “Sponsorun kafadan çatlak bile olsa ikimizden de önce Re’larlığa yükseldin. Ayrıca Ambrose’un kolunu kırarak yirmi talent kazandın. O da yetmedi, yaptıkların yanma kâr kaldı. Keşke senin yarın kadar şanslı olabilseydim.”

“Yanıma kâr kaldığı falan yok,” dedim. “Kırbaçlanacağım.”

“Ne?” dedi Sim. “Cezanın ertelendiğini sanıyordum.”

“Atılmamı erteledi̇ler,” dedim. “Kırbaçlanmamı değil.” Simmon’un ağzı bir karış açık kaldı. “Tanrım, neden?”

“Kasıtlı zarar verdiği için,” dedi Wilem alçak bir sesle. “Bir öğrenci kasıtlı zarar verme suçu işlediyse yaptığının yanma kâr kalmasına göz yumamazlar.”

“Elodin de öyle dedi.” Bir yudum içki içtim. Sonra bir yudum daha.

“Umurumda değil,” dedi Simmon hararetle. “Bu çok barbarca.” Son sözcüğü vurgulamak için yumruğunu masaya vurdu ve bardağını devirerek masanın üstünde siyah bir kuyruklu birikintisinin oluşmasına yol açtı. “Kahretsin.” Hemen ayağa kalkıp içkinin yere dökülmesini elleriyle engellemeye çalıştı.

Onun bu haline gözlerimden yaş gelene ve karnıma ağrılar girene kadar güldüm. Nihayet kendimi toparlayabildiğimde üstümden büyük bir ağırlık kalkmış gibiydi. "Seni çok seviyorum, Sim,” dedim içtenlikle. “Bazen tanıdığım tek dürüst insan şenmişsin gibi geliyor.” Beni baştan aşağı süzdü. “Sen iyice kafayı bulmuşsun.”

“Hayır, doğru söylüyorum. Çok iyi birisin. Benim olup olabileceğimden çok daha iyi.” Kendisiyle kafa bulup bulmadığıma karar veremediğini belirten bir bakış attı. Islak bezlerle çıkagelen bir garson kız masayı sildi ve bazı sert yorumlarda bulundu. Sim hepimizin adına utanmış gözükecek kadar kibardı.

Üniversiteye vardığım sırada hava tamamen kararmıştı. Dosdoğru Fakülte'nin damına çıktım.

Bulutsuz gökyüzüne rağmen Auri’yi çatıda beni beklerken bulunca şaşırdım. Çıplak ayaklarını boşlukta sallayarak alçak bir tuğla bacanın üstünde oturuyordu. Saçları minicik suretinin etrafında tül gibi uçuşuyordu.

Yaklaştığım zaman oturduğu yerden atladı ve reveransı andıran bir hareketle yana doğru yarım bir adım attı. “İyi akşamlar, Kvothe.” 'İyi akşamlar, Auri,” dedim. "Nasılsın?”

“Harikayım,” dedi açıkça, "ve gece de harika.” Ellerini arkasında tutarak ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı.

“Bu gece bana ne getirdin?” diye sordum.

O ışıltılı gülüşüyle gülümsedi. *"Sen* bana ne getirdin?” Pelerinimin altından ince bir şişe çıkardım. “Biraz ballı şarap.” Auri şişeyi iki eliyle birden tuttu. “Vay canına, ne müthiş bir hediye.” Şişenin içine merakla baktı. “Çakırkeyif arıları bir düşün.” Tıpayı çıkartıp kokladı. “İçinde ne var?”

“Günışığı,” dedim. “Ayrıca bir tebessüm ve bir de soru.”

Şişenin ağzını kulağına dayayıp bana sırıttı.

“Soru şişenin dibinde,” dedim.

“Ağır bir soru,” dedi, sonra elini uzattı. “Ben de sana bir yüzük getirdim.”

Yüzük sıcak, pürüzsüz bir tahtadan yapılmıştı. "Ne işe yarar?” diye sordum.

"Sır saklar,” cevabını verdi.

Yüzüğü kulağıma dayadım.

Auri başını ciddiyetle iki yana sallarken saçları uçuştu. “Onları söylemez, saklar.” Bana yaklaştı ve yüzüğü alıp parmağıma geçirdi. “Bir sır yeter de artar bile,” diye beni nazikçe payladı. “Daha fazlası açgözlülük olur.”

“Tam uydu,” dedim biraz şaşırarak.

“Ne de olsa bunlar senin sırların,” dedi küçük bir çocuğa açıklama yapar gibi. “Tam uymayıp da ne olacaktı?”

Auri saçlarını geriye attı ve yana doğru yarım bir adım atarak tekrar o tuhaf hareketi yaptı. Reverans yapar ya da dans eder gibi bir hali vardı. “Bu akşam yemekte bana katılıp katılmayacağım merak ediyordum, Kvothe,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. “Yanımda elma ve yumurta var. Ayrıca nefis bir ballı şarap da ikram edebilirim.”

“Seninle karşılıklı yemek yemekten onur duyarım, Auri,” dedim resmi bir dille. “Ben de peynir ekmek getirmiştim.”

Auri çabucak avluya indi ve birkaç dakika sonra benim için aldığı narin bir porselen çay fincanıyla geri geldi. İkimize de ballı şarap koydu. Kendi içkisini yüksükten daha büyük olmayan gümüş bir dilenci kupasından aldığı minicik yudumlarla içti.

Çatıya oturup yemeye başladık. Yanımda büyük bir somun arpa ekmeği ile kama şeklinde sert, beyaz Dalonir peyniri getirmiştim. Auri’deyse olgun elmalar ve her nasılsa katı olacak denli kaynattığı yarım düzine kahverengi benekli yumurta vardı. Onları pelerinimin bir cebinden çıkardığım tuzla beraber yedik.

Yemeğin büyük bölümünü sessizlik içinde geçirerek aramızdaki ahbaplığın tadını çıkardık. Auri bağdaş kurmuş ve saçları her yöne dağılmış bir halde dimdik oturuyordu. Zarafeti her zaman olduğu gibi damdaki bu eğreti atıştırmayı bile bir soylunun malikanesinde verilmiş resmi bir yemek davetine çeviriyordu.

“Rüzgar son zamanlarda mazgallardan ve tünellerden Şeyaltı’na yapraklar getiriyor,” dedi Auri yemeğin sonuna doğru, bir sohbet

havası içinde. “Bunlar da gelip Aşağısı’na konuyor. Orası hışırtılar içinde.”

“Demek öyle?”

Kafa salladı. “Oraya bir de anne baykuş taşındı. Yuvasını Gri On İki’nin tam ortasına kurdu. Pek cüretkar.”

“Herhalde bu sık sık olan bir şey değil?”

Kafa salladı. “Kesinlikle. Baykuşlar bilgedirler. Dikkatli ve sabırlıdırlar. Bilgelik cüretkarlığı bastırır.” Kulpunu baş ve işaret parmaklarının arasında nazikçe tuttuğu bardağından bir yudum içti. “Zaten bu yüzden baykuşlardan kahraman olmaz.”

Bilgelik cüretkarlığı bastırır. Trebon’daki maceramdan sonra bu söze katılmadan edemedim. “Öyleyse bu baykuş maceraperest ve kaşif ruhlu mu oluyor?”

“Oh, evet,” dedi Auri, faltaşı gibi açılan gözlerle. “Hiç korkusu yok. Suratı hınzır bir aya benziyor.”

Minik gümüş bardağını ballı şarapla doldurdu ve şişeyi ters çevirip dibinde kalanı benim çay fincanıma döktü. Şişe boşaldıktan sonra dudaklarını büzdü ve şişenin ağzına iki kez sertçe üfleyerek baykuş ötüşü gibi bir ses çıkardı. “Sorum nerede?” diye bilmek istedi.

Ricamı nasıl dile getireceğimden emin olamayarak tereddüt ettim. “Auri, diyordum ki acaba bana Şeyaltı’nı gösterir misin?”

Auri ansızın utangaç.bir tavır takınarak gözlerini kaçırdı. “Kvothe, senin bir beyefendi olduğunu sanıyordum,” diyerek yırtık pırtık eteğini aşağı doğru çekiştirdi. “Bir kızdan şeyinin altını göstermesi hiç istenir mi?” Saçlarıyla yüzünü gizleyerek boynunu büktü.

Bir an için nefesimi tuttum ve onu tekrar yer altına kaçırmamak için ne söylemem gerektiğini dikkatle düşündüm. Ben düşünürken Auri saç perdesinin ardından bana bir göz attı.

“Auri,” dedim yavaşça, “benimle kafa mı buluyorsun?”

Başını kaldırıp sırıttı. “Evet,” dedi gururla. “Ne harika, öyle değil mi?”

Auri beni ıssız avludaki ağır metal mazgaldan geçirip Şeyaltı’na doğru götürdü. Yolu aydınlatmak için el lambamı çıkardım. Auri’nin de kendi ışık kaynağı vardı avuçlarının arasında tuttuğu ve yumuşak, mavi-yeşil bir ışık saçan bir şey. Ne tuttuğunu merak etsem de onu aynı anda birden fazla sırrını açıklamaya zorlamak istemedim.

Şeyaltı ilk başta tam da beklediğim gibiydi: tüneller ve borular. Borular lağım, su, buhar ve havagazı için kullanılıyordu. Bazıları dökme demirden yapılmıştı ve yetişkin bir adamın içinde emekleyebileceği kadar genişti. Diğerleriyse parlak pirinçten yapılmıştı ve başparmaktan daha kalın değildi. Ayrıca tuhaf açılarla ayrılan ve birleşen koca bir taş tünel ağı da mevcuttu. Bulunduğumuz yer inşa edilirken bir mantık gözetilmişse bile ben bunu çözemedim.

Auri taze bir annenin gururu ve küçük bir kızın heyecanıyla bana çevreyi bir çırpıda gezdirdi. Hevesi bulaşıcıydı ve kısa süre içinde tünelleri keşfetmeye yönelik asıl sebeplerimi unutarak kendimi o ânın coşkusuna kaptırdım. Hiçbir şey kendi arka bahçenizdeki bir sır kadar gizemli değildir.

Dökme demirden yapılmış üç spiral merdivenden inerek Gri On İki’ye vardık. Bir kanyonun dibinde duruyor gibiydik. Başımı kaldırınca çok yukarılardaki drenaj mazgallarından sızan soluk ay ışığını görebiliyordum. Anne baykuş ortalarda yoksa da Auri bana onun yuvasını gösterdi.

Biz aşağılara indikçe ortam giderek daha tuhaf bir hale büründü. Yuvarlak boşaltma boruları kaybolarak yerlerini dikdörtgen koridorlar ve moloz kaplı merdivenler aldı. Paslı menteşelerden çürümüş kapılar sarkıyordu. Yarı yarıya çökmüş odaların içleri küflü masalarla ve sandalyelerle doluydu. Hattâ odalardan biri sonradan tuğlalarla örülmüş pencerelere sahipti, üstelik de tahminlerime göre yerin en az yirmi metre altında olmamıza rağmen.

Daha da derinde Dipiçi'ne, yani katedral benzeri bir salona vardık. Bulunduğumuz yer o kadar büyüktü ki ne Auri'nin mavi, ne de benim kırmızı ışıklarımız tavana kadar erişebiliyordu. Etrafımız kocaman kadim makinelerle doluydu. Bazıları parçalar halindeydi: insandan daha yüksek olan kırık dişliler, zaman içinde iyice eskimiş deri kayışlar, ağaçları andıracak kadar büyümüş beyaz renkli mantarların bir uzantısı gibi görünen dev tahta kirişler.

Diğer makinelerse tek parça halinde olmalarına rağmen asırlardır bakım görmedikleri için harap vaziyetteydiler. Çiftçi kulübesi kadar büyük bir demir bloğa yaklaştım ve yemek tabağı iriliğinde tek parçalık bir pas pulu kopardım. Onun altında da pastan başka bir şey yoktu. Yakınlarda yosun gibi gözükecek kadar kalınlaşmış bakır pasıyla kaplı üç dev sütun vardı. Paslanmıştan ziyade erimiş gibi gözüken dev makinelerin çoğunu tanımlamak mümkün değildi. Fakat salonun orta yerinde, dev bir yarık gibi uzanan kuru bir kanalın içinde tanıdık bir şeye rastladım. Üç katlı bir bina büyüklüğündeki makine kocaman bir su çarkını andırıyordu.

Makinelerin ne işe yaradıklarına dair hemen hemen hiçbir fikrim yoktu. Asırlardır yerin bu kadar altında niçin beklediklerini tahmin edemiyordum bile. Görünürde...

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ara - Arayış

Dışarıdaki tahta sundurmaya basan ağır çizmelerin sesi, Yoltaşı Hanındaki üç kişinin irkilmesine sebep oldu. Kvothe cümlesinin orta yerinde ayağa fırladı. Mahv gecesinin ilk müşterileri içeri girerlerken barla arasındaki yolu yarılamıştı bile.

"Burada aç adamlar var, Kote!" diye kapıyı açarken seslendi Cob. Shep, Jake ve Graham da onun peşinden içeri girdiler.

"Arkada bir şeyler olacaktı," dedi Kote. "Hemen gidip getirebilirim. Tabii önce içecek bir şeyler isterseniz o başka." Adamlar bu teklifi dostane bağrışmalarla kabul ederek barın önündeki taburelere yerleştiler. Karşılıklı yapılan bu konuşmada eski ayakkabılar kadar tanıdık gelen bir samimiyet mevcuttu.

Tarihçi barın arkasındaki kızıl saçlı adama bakakaldı. Adamda Kvothe'den eser yoktu. Sadece bir hancıdan ibaretti: dost canlısı, yardımsever, neredeyse görünmez olacak denli mütevazı.

Jake içkisinden büyük bir yudum içtikten sonra odanın karşı tarafında oturan Tarihçiyi fark etti. "Vay be, Kote! Demek yeni bir müşterin var. Oturacak yer bulabildiğimiz için şanslıyız."

Shep gevrek gevrek güldü. Cob taburesinde döndü ve kalemini hâlâ kâğıdının üzerinde bekleterek Bast'ın yanında oturan Tarihçiye bir göz attı. "Katip falan mı yoksa?"

"Öyle," dedi Kote çabucak. "Dün gece geç vakit geldi."

Cob masadaki adama gözlerini kısarak baktı. "Ne yazıyor?"

Kote sesini alçaltarak müşterilerin dikkatini misafirden uzaklaştırıp barın diğer tarafına çekti. "Bast'ın Baedn'e yaptığı o yolculuğu hatırlıyor musunuz?" Adamlar ilgiyle kafa salladılar. "Anlaşılan yolculuğu sırasında frengiye yakalandığını sanmış. O günden beri de kendini ölüme daha yakın hissediyor. Fırsatı varken vasiyetini yazmak istedi."

"Eh, şu aralar hiç de fena bir fikir değil," dedi Shep karamsar bir edayla. Birasından son kalanı da içip boş maşrapayı bara vurdu. "Bir tane daha alayım."

“Ölümüme dek ne kadar para biriktirdiysem hepsi kalsın Dul Sage’e,” diye yüksek sesle odanın karşısından konuştu Bast. “Evleniş yaşına yaklaşan üç kızını büyütüp onlara çeyiz düzsün diye.” Tarihçi’ye kaygılı bir bakış attı. “‘Evleniş’ diye bir sözcük var mı?” “Küçük Katie şu son bir senede epey boy attı, değil mi?” diye mırıldandı Graham. Diğerleri kafa sallayarak ona katıldılar.

“İşverenime en iyi çizme çiftimi bırakıyorum,” diye cömertçe devam etti Bast. “Ve de hangi pantolonum üzerine uyarsa onu.”

“Delikanlının çizmeleri de pek güzel,” dedi Kote’ye Cob. “Daha ilk gördüğümde anlamıştım.”

“Dünyevi eşyalarımın geri kalanını Pater Leoden ahaliye dağıtsın. Edepsiz bir ruh olarak onlara ihtiyaç duymayacağım.”

“Ebedi demek istedin, öyle değil mi?” diye kararsızca sordu Tarihçi.

Bast omuz silkti. “Şimdilik tüm aklıma gelenler bunlar.” Tarihçi kafa sallayıp kâğıdı, kalemi ve mürekkebi yassı deri çantasına kaldırdı.

“Gel bakalım.,” diye ona seslendi Cob. “Yabancı kalma.” Tarihçi önce donup kaldı, ardından yavaşça bara gitti. “Adın ne, ahbap?” “Devan,” dedi Tarihçi, sonra da genzini temizledi. “Affedersiniz, Carverson. Devan Carverson.”

Cob herkesi ona tek tek tanıttı ve tekrar bu yeni misafire doğru döndü. “Nereden geliyorsun, Devan?” diye sordu.

“Abbott Sığlığı’nın ötesinden”

“O taraflarda yeni haberler var mı?”

Tarihçi oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken Kote barın karşı tarafından onu sert bakışlarla süzdü. “Şey… yolların durumu pek de iyi değil…”

Bu sözler her zamanki şikayetlerin koro halinde yükselmesine sebep olunca Tarihçi rahatladı. Onlar yakınmayı sürdürürlerken kapı

açıldı ve içeri demirci çırağı girdi. Çocuksu ve geniş omuzlu delikanlinin saçlarına duman kokusu sinmişti. Kapıyı Carter'ın geçmesi için açık tutarken omzuna uzun bir demir çubuk dayalıydı.

"Budala gibi gözüküyorsun, çocuk," diye homurdandı Carter, yarası henüz iyileşmemiş kişilere mahsus kasıntılı bir özenle kapıdan geçerek. "O şeyi taşımaya devam edersen herkes senin Deli Martin gibi olduğunu sanacak. Senden Rannlı o deli çocuk diye bahsedecekler. Önümüzdeki elli sene boyunca buna razı mısın?"

Demirci çırağı utanarak elindeki demir çubuğu indirdi. "Bırak ne derlerse desinler," diye meydan okurcasına mırıldandı. "Gidip Nelly'yi gömdüğümüzden beri o örümcek gibi şeyle ilgili rüyalar görüyorum." Başını iki yana salladı. "Sen nasıl bir değil iki tane taşımıyorsun anlamıyorum. O şey seni neredeyse öldürecekti."

Carter delikanlıya aldırış etmeyerek asık bir suratla bara doğru yürüdü.

"Seni böyle ayakta görmek ne güzel, Carter," diye seslendi Shep, maşrapasını kaldırarak. "Bir iki gün daha yatakta kalırsın sanıyorduk."

"Beni yatalak yapmak için birkaç dikişten fazlası gerekir," dedi Carter.

Bast gösterişli tavırlarla taburesini yaralı adama verdi, sonra da demirci çırağından mümkün olduğunca uzak bir yere geçti. Bardaki kalabalık Carter'ı sıcak karşıladı.

Hancı arka odaya geçti, birkaç dakika sonra sıcak ekmek ve dumanı tüten yahni kâseleriyle dolu bir tepsi taşıyarak geri geldi.

Herkes Tarihçiyi dinliyordu. "... yanlış hatırlamıyorsam Kvothe olay gerçekleştiği sırada Severen'deymiş. Evine dönerken..."

"Severen'de değilmiş," dedi İhtiyar Cob. "Üniversite'nin oralardaymış."

"Olabilir," diye kabul etti Tarihçi. "Her neyse, gece vakti eve dönerken haydutlar bir ara sokakta ona saldırmışlar."

“Vakit gündüzmüş,” diye tersledi Cob. “Üstelik olay kasabanın orta yerinde yaşanmış. Olup bitenleri herkes görmüş.”

Tarihçi başım inatla iki yana salladı. “Bir ara sokakta olduğunu iyi hatırlıyorum. Neyse, haydutlar Kvothe’yi hazırlıksız yakalamışlar. Atını istiyorlarmış.” Duraksayarak parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu. “Durun, öyle değildi. Kvothe’nin ara sokağa atla girecek hali yoktu. Belki de olay Severen yolu üzerinde geçiyordu.”

“Sana söyledim, Severen’de falan değildi!” diye çıkıştı Cob. Elini bara vurarak kızdığını açıkça belli etti. “Tehlu aşkına, kes şunu. Hikâyeyi karmakarışık ettin.”

Tarihçi’nin yüzü utançtan kızardı. “Sadece bir kez duymuştum, o da yıllar önce.”

Tarihçi’ye sert bir bakış atan Kote tepsiyi bara gürültüyle bıraktı ve hikâye bir süreliğine unutuldu. İhtiyar Cob yemeğini o kadar hızlı yedi ki neredeyse boğulacaktı. Yemeğinin üzerine birasından uzun uzun içti.

“Madem ki yemeğin daha bitmedi,” dedi Tarihçiye Cob, ağzını gömleğinin koluna silerek, “hikâyeye ben devam etsem kızar mısın? Çocuk da duymuş olsun diye diyorum.”

“Bildiğinden eminsen..." dedi Tarihçi tereddüt ederek.

“Tabii ki biliyorum,” diyen Cob taburesinde dönüp dinleyicilerini karşısına aldı. “Pekala. Kvothe daha çocukken Üniversite’ye gidiyormuş. Ama Üniversite’de yaşamıyormuş, çünkü sıradan biriymiş. Öyle lüks içinde yaşayacak kadar parası yokmuş.”

“İyi de nasıl olur?” diye sordu demirci çırağı. “Daha evvelden Kvothe’nin çok zeki olduğunu, daha on yaşındayken Üniversite’de kalması için ona para ödediklerini söylemiştin. Hani ona içi altınla dolu bir kese, başparmağım kadar büyük bir elmas, yepyeni bir at ve koşum takımı ve de yeni pabuçlar falan vermişlerdi?”

Cob uzlaşmacı bir edayla kafa salladı. “Evet, bunların hepsi doğru. Ama bahsettiğim olay Kvothe tüm o şeyleri aldıktan bir iki sene sonra

yaşanmış. Kvothe o zamana kadar parasının çoğunu evi yanan bazı zavallılara dağıtmış.”

"Evleri bir düğün sırasında yanmış, değil mi?” diye sordu çocuk. Cob kafa salladı. “Hem Kvothe’nin yemek yemesi, oda tutması ve atına yulaf alması gerekiyormuş. Bu yüzden parasının bitmesi uzun sürmemiş. Sonra da...”

“Peki ya elmas?” diye üsteledi çocuk.

İhtiyar Cob kaşlarını sertçe çattı. “İlla bilmek istiyorsan onu çok özel bir dostuna vermiş. Bir kıza. Ama o bambaşka bir hikâye.” Çocuğa dik dik baktı. Utanan demirci çırağı boynunu büktü ve yemeğinden bir kaşık aldı.

Cob devam etti. “Parası Üniversite’de bir eli yağda, bir eli balda yaşamaya yetmediği için Kvothe hemen yakındaki *Amary* denen kasabada yaşıyormuş.” Bu noktada Tarihçiye imalı bir bakış attı. “Bir handa bedavaya kalıyormuş, çünkü oranın sahibi olan dul kadın Kvothe’den hoşlanmış ve Kvothe de onun için bazı ufak tefek işleri hallediyormuş.”

“Şarkı da söylüyormuş,” diye ekledi Jake. “Lavtayla resmen döktürüyormuş.”

“Sen yemeğini ye, Jacob. Bırak hikâyeyi ben anlatayım,” diye çıkıştı İhtiyar Cob. “Herkes Kvothe’nin çok iyi lavla çaldığını bilir. Zaten dul kadın bu yüzden ondan hoşlanmış ve her gece müzik yapmak Kvothe’nin işlerinden biriymiş.”

Cob çabucak içkisinden bir yudum alıp sözlerini sürdürdü. “Kvothe yine bir gün dulun bir işini halletmeye giderken adamın biri ona bıçak çekmiş ve dulun parasını hemen vermezse, Kvothe’nin bağırsaklarını sokağın ortasına dökeceğini söylemiş.” Cob hayali bir bıçağı çocuğa doğrultarak ona tehditkar bir bakış attı. “Unutmayın, bu olay Kvothe daha çocukken oluyormuş. Kılıcı falan yokmuş. Zaten olsaymış bile henüz Ademler’den dövüşmeyi öğrenmediği için onu doğru düzgün kullanamazmış.”

“Peki Kvothe ne yapmış?” diye sordu demirci çırağı.

“Eh,” diyen Cob arkasına yaslandı, “vakit gündüzmüş ve Amary’nin kasaba meydanının orta yerindeymişler. Kvothe inzibatı çağırmaya kalkmış, ama cin gibi olduğu için bir şeyi fark etmiş. Herifin dişleri bembeyazmış…”

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yoksa reçine müptelası mıymış?”

Cob kafa salladı. “Dahası adam dörtnala koşmuş bir at gibi terliyor ve gözleri fıldır fıldır dönüyormuş. Elleri de…” Cob kendi gözlerini de kocaman açtı ve ellerini uzatıp onları titretti. “Kvothe herifin reçine hasreti çektiğini ve kıçı kırık bir peni için kendi anasını bile bıçaklayabileceğim anlamış.” İçkisinden uzun bir yudum içerek dinleyicilerin heyecanını arttırdı.

“Sonra ne olmuş?” diye barın öteki ucundan sordu Bast. Çok kaygılı gözüküyor, ellerini abartılı hareketlerle ovuşturuyordu. Hancı, öğrencisine dik dik baktı.

Cob hikâyesine devam etti. “Kvothe ilk başta tereddüt etmiş. Adam daha da yaklaşmış. Kvothe bakmış ki herif ciddi, Üniversite’deki gizli bir kitaptan öğrendiği bir kara büyüyü yapmış. Üç korkunç, gizemli kelime söyleyip bir iblis çağırmış ve…”

“İblis mi?” diyen demirci çırağının sesi çığlık gibi çıkmıştı, “Yoksa o örümcek gibi bir şey…”

Cob başını yavaşça iki yana salladı. “Yok be, bunun hiç de örümceğe benzer bir yanı yokmuş. Ondan çok daha kötüymüş. Bu iblis baştan aşağı gölgelerden oluşuyormuş. Haydudun tepesine binip onu göğsünden, kalbinin tam üstünden ısırmış ve biz eriğin suyunu nasıl içiyorsak o da adamın kanını öyle içivermiş.”

“Eh be, Cob,” dedi Carter suçlayıcı bir ses tonuyla. “Çocuğun ödünü patlatıyorsun. Kafasına soktuğun bu zırvalar yüzünden o lanet olasıca demir çubuğu bir sene yanından ayırmayacak.”

“Benim duyduğum öyle değildi,” dedi Graham ağır ağır. “Kadının biri yanan bir evde mahsur kalmış ve Kvothe iblisi o kadını yangından

korusun diye çağırmış. Sonra kendisi de içeri dalıp kadını kılma bile zarar gelmeden kurtarmış.”

“Şu halinize bir bakın,” dedi Jake tiksinmişçesine. “Kış ortasındaki çocuklar gibisiniz. Yok ‘iblisler bebeğimi çaldılar,’ yok ‘iblisler sütü yere döktüler...’ Kvothe’nin iblislerle uğraştığı falan yokmuş. Üniversite’ye isimleri öğrenmeye gitmiş, değil mi? Herif ona bıçakla saldırınca o da aynı Ulu Taborlin gibi haydudun üstüne ateş ve yıldırım salmış.”

“Hayır, iblis varmış Jake,” dedi Cob öfkeyle. “Yoksa hikâye çok saçma olur. Kvothe bir iblis çağırmış, iblis haydudun kanını içmiş ve bunu gören herkesin feleği şaşmış. Biri olanları gidip bir rahibe anlatmış, rahip inzibatlara koşmuş, inzibatlar da Kvothe’yi o gece dulun hanından alıp götürmüşler. Sonra da onu karanlık güçlerle haşır neşir olduğu için hapse atmışlar.”

“Herhalde ateş görüp iblis sanmışlardır,” diye üsteledi Jake. “İnsanlar nasıldır bilirsin.”

“Hayır bilmem, Jacob,” diye çıkıştı Cob, kollarım göğsünde kavuşturup bara yaslanarak. “İnsanların nasıl olduklarını niye sen söylemiyorsun? Hattâ oldu olmuşken hikâyeyi de sen...”

Cob dışarıdaki tahta sundurmadan gelen ayak seslerini duyunca durdu. Hemen sonra biri kapının koluna asıldı.

Herkes merakla oraya doğru döndü, zira sürekli müşterilerin hepsi zaten handaydı. “Bir günde iki yeni yüz,” dedi Graham nazikçe, hassas bir konuya temas ettiğini bilerek. “Görünüşe bakılırsa işlerin açılıyor, Kote.”

“Yollar nihayet bir düzene giriyor olmalı,” dedi Shep rahatlamış bir ses tonuyla, bardağım ağzından çekmeden. “Şansımız açılıyor galiba.”

Kapı kolu tıkırdadı ve kapı duvara değene kadar yavaşça açıldı. Dışarıdaki karanlıkta duran adamın içeri girip girmemeye karar veremezmiş gibi bir hali vardı.

“Yoltaşı’na hoş geldiniz,” diye barın arkasından seslendi hancı. “Sizin için ne yapabilirim?”

Adam ışığa adım atınca çiftçilerin heyecanı sönüverdi. Yabancının üzerindeki bölük pörçük deri zırh ve ağır kılıç onun bir paralı asker olduğunun işaretiydi. Yalnız bir paralı asker, en iyi zamanlarda bile asla güven verici bir görüntü değildi. Herkes işsiz bir paralı askerle bir eşkıya arasındaki farkın çoğunlukla zamandan ibaret olduğunu bilirdi.

Dahası bu askerin zor günler geçirdiği her halinden anlaşılıyordu. Pantolonunun paçaları ve kaba çizmelerinin bağcıkları dikenlerle doluydu. Koyu mavi renkteki gömleği çamur lekeleriyle kaplıydı ve yer yer yırtılmıştı. Saçları yağ içinde ve karmakarışıktı. Gözleri, günlerdir uyumamış gibi kanlı ve çöküktü. Kapıyı açık bırakarak hana birkaç adım daha girdi.

“Anlaşılan epeydir yoldasınız,” dedi Kote neşeyle. “Bir içki ya da yiyecek bir şeyler alır mısınız?” Asker cevap vermeyince de ekledi: “Önce biraz kestirmek isterseniz hiçbirimiz sizi suçlamayız. Epey yorgun olduğunuz belli.” Kote başını azıcık çevirip Basta göz ucuyla baktı ve o da taburesinden kalkıp hanın ön kapısını örtmeye gitti.

Asker bardaki herkesi yavaşça gözden geçirdikten sonra gidip Tarihçi ile İhtiyar Cob arasındaki boş yere oturdu. Kote en içten hancı tebessümünü sergilerken asker tüm ağırlığıyla bara yaslanıp bir şeyler mırıldandı.

Odanın karşı tarafındaki Bast eli kapı kolunda donakaldı.

“Affedersiniz?” diye sordu Kote, biraz öne eğilerek.

Paralı asker başını kaldırdı, gözleri Kote’ninkilerle buluştu, ardından barın arkasını taradı. Başına aldığı sert bir darbe yüzünden sersemlemiş gibi gözleri ağır ağır hareket ediyordu. *“Aethin tseh cthystoi scthaiven vei.”*

Kote biraz daha öne eğildi. “Pardon, ne dediniz?” Asker başka laf etmeyince hancı bardaki diğer adamlara baktı. “Anlayanınız oldu mu?”

Tarihçi paralı askeri tepeden tırnağa süzerek zırhını, boş ok sadağını, mavi renkli kaliteli keten gömleğini gözden geçiriyordu. Adama bu kadar dikkatli bakmasına rağmen asker onu hiç fark etmemiş gibiydi.

"Siaruca konuştu," dedi Cob çokbilmişçe. "Komik. Hiç de oralıya benzemiyor."

Shep gülerek başını iki yana salladı. "Yok be, herif körkütük sarhoş. Amcam da öyle konuşurdu." Dirseğiyle Graham'ı dürttü. "Tam amcamı hatırlıyor musun? Tanrım, onun kadar içen başka birini tanımadım."

Bast kapının oradan gizlice el etti, fakat Kvothe'nin gözü askerin üzerindeydi. "Aturca bilir misiniz?" diye yavaşça sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Askerin bakışları bir anlığına hancıya odaklandı. *"Avoi..."* diye başladı, sonra gözlerini kapattı ve bir şeyi dinlercesine başını yana eğdi. Gözlerini tekrar açtı. *"Ben..."* diye yavaş ve aksanlı bir sesle konuştu. "*Ben... arıyorum...*" Sözlerini yarım bırakarak dalgın gözlerle amaçsızca etrafına bakındı.

"Onu tanıyorum," dedi Tarihçi.

Herkes katibe doğru döndü. "Ne?" diye sordu Shep.

Tarihçinin yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Bu adam ve dört arkadaşı beş gün önce beni soydular. O sırada sinekkaydı tıraşlı olduğu için hemen tanıyamadım, ama bu o."

Bast adamın arkasından daha ivedi bir hareket yaparak ustasının dikkatini çekmeye çalıştı, lâkin Kvothe'nin dikkati şaşkın görünen adamdaydı. "Emin misin?"

Tarihçi sert ve neşesiz bir kahkaha attı. "Gömleğim üzerinde. Üstelik onu mahvetmiş. Bana bir talente patlamıştı. Giymek hiç nasip olmadı."

"Adam daha önce de böyle miydi?"

Tarihçi başını iki yana salladı. “Hiç de değil. Bir haydut için fazlasıyla kibardı. Ordudan kaçmış düşük rütbeli bir subay olduğunu tahmin etmiştim.”

Bast el etmeyi bıraktı. “Reshi!” diye seslendi çaresizce.

“Bir saniye, Bast,” dedi Kvothe, sersem durumdaki askerin dikkatini çekmeye çalışırken. Elini adamın suratının önünde sallayarak parmaklarını şıklattı. “Hey!”

Bakışları Kvothe’nin elini takip ettiyse de adam kendisi hakkında söylenenleri duymuyor gibiydi. “*Ben... arıyorum...*” dedi ağır ağır. “*Arıyorum...*”

“Ne?” diye çıkıştı Cob. “Ne arıyorsun?”

"Arıyorum..." diye anlamsızca tekrarladı asker.

“Herhalde bana geri vermek için atımı arıyordur,” dedi Tarihçi soğukkanlılıkla. Askere yarım adım yaklaştı ve kılıcının kabzasını tuttu. Ani bir hareketle kılıcı çekip çıkardı; daha doğrusu çıkarmaya çalıştı. Kılıç kınından kolayca çıkacağı yerde yarısına geldiği zaman takıldı.

“Hayır!” diye odanın karşı tarafından bağırdı Bast.

Asker dönüp Tarihçiye boş gözlerle baktıysada onu durdurmaya çalışmadı. Katip şaşırmasına rağmen kabzayı bırakmadı. Sonra ona daha sert asıldı ve kılıç nihayet kınından çıktı. Silahın geniş yüzeyi pıhtılaşmış kan ve pasla kaplıydı.

Bir adım geri giden Tarihçi kendini toparladı ve kılıcı askere doğru uzattı. “Üstelik atım sadece bir başlangıç. Sonrasında paramı da geri verecek ve inzibatla uzun bir sohbet edecek.”

Asker göğsünün hemen önünde ağır ağır sallanan kılıç ucuna baktı. Gözleri uzunca bir süre bu yavaş hareketi takip etti.

“Onu rahat bırak!” diye bağıran Bast’ın sesi tizdi. “Lütfen!”

Cob kafa salladı. “Çocuk haklı, Devan. Herifin aklı başında değil. O şeyi doğrultma. Bayılıp üstüne düşecek gibi bir hali var.”

Asker dalgın bir edayla başını kaldırdı. *"Arıyorum.. "*diyerek yolda yürürken önüne çıkan bir dalmış gibi kılıcı eliyle yana doğru itti. Bunu yaparken kılıcın keskin kenarı boyunca hareket eden eli yarıldı. Tarihçi bir hayret nidası atarak kılıcı hemen geri çekti.

“Gördünüz mü?” dedi İhtiyar Cob. “Ne demiştim? Herif kendi kendine tehlike teşkil ediyor.”

Asker başını yana doğru eğdi ve elini kaldırıp inceledi. Başparmağında biriken kanlar yere damlamaya başladı. Asker burnundan derin bir nefes aldı ve donuk gözleri ansızın keskin bir şekilde odaklandı.

Tarihçiye kocaman sırıtırken yüzündeki dalgınlık tamamıyla geçmişti. *“Te varaiyn aroi Seathaloi vei mela,”* dedi derin bir sesle.

“Seni... seni anlamadım,” dedi Tarihçi huzursuzca.

Adamın suratındaki sırıtış silindi. Bakışları sertleşti ve gözleri öfkeyle doldu. *“Tetauren sciyrloet? Amauen.”*

“Dediklerini anlamıyorum,” dedi Tarihçi. “Ama ses tonundan hoşlanmadım.” Kılıcı kaldırıp ucunu tekrar adama doğrulttu.

Hemen önündeki ağır, çentikli kılıca bakarken askerin alnı şaşkınlıkla kırıştı. Sonra ansızın yüzünde idrak eder bir ifade belirdi ve sırıtışı geri geldi. Adam başını arkaya atıp kahkahalarla güldü.

Ağzından çıkan şey insan sesi değildi. Bir şahinin tiz çığlığını andıran delice ve coşkulu bir sesti.

Asker yaralı elini kaldırıp kılıcın ucunu tuttu. O kadar ani bir harekette bulunmuştu ki kılıca temas ettiği zaman metalden donuk bir tını yükseldi. Sırıtmayı sürdüren adam parmaklarını daha da sıkarak kılıcı eğdi. Elinden akan kanlar kılıcın kenarı boyunca ilerleyip şıpır şıpır yere damlıyordu.

Odadaki herkes bu sahneyi afallamış bir hayretle seyrediyordu. Duyulan tek şey kılıcın çıplak kenarlarını tutan parmak kemiklerinin çıkardığı belli belirsiz sürtünme sesti.

Adam Tarihçinin gözünün içine bakarak elini sertçe çevirdi ve kılıç parçalanan bir çan sesiyle kırıldı. Tarihçi elindeki mahvolmuş silaha bön bön bakarken, asker öne doğru bir adım atıp boştaki elini yavaşça katibin omzuna koydu.

Tarihçi sıcak bir demirle dürtülmüşçesine çığlığı basarak kendini geriye attı. O sırada kırık kılıcı hiç düşünmeden salladı ve askerin kolunun etli kısmında derin bir yara açtı. Askerin yüzünde acı veya korku olmadığı gibi yaralandığını fark ettiğine dair en ufak bir belirti de yoktu.

Asker kılıcın kanlı ucunu elinden bırakmaksızın Tarihçiye doğru bir adım attı.

Tam o anda Bast ortaya çıktı ve adama omzuyla öyle sert bindirdi ki, asker maun bara çarpmadan önce ağır bar taburelerinden birini paramparça etti. Bast şimşek gibi bir süratle askerin başım iki eliyle birden kavradı ve barın kenarına vurdu. Sonra yüzünü ekşiterek bu hareketi tekrarladı. Bir kez, iki kez...

Bast'ın bu hareketi herkesi derin bir uykudan kaldırmışçasına odada müthiş bir hengame çıktı. İhtiyar Cob taburesinden hızla kalktı ve geri çekilirken onu yere devirdi. Graham inzibatla ilgili bir şeyler bağırdı. Kapıya doğru atılan Jake devrilen tabureye takılarak yere kapaklandı. Demirci çırağı demir çubuğa doğru atılayım derken onu yere düşürdü. Çubuk yerde geniş bir yay çizerek yuvarlandı ve bir masanın altına kaçtı.

Şaşkın bir sesle bağıran Bast şiddetle odanın karşısına fırlatıldı ve tahta masalardan birine çarptı. Masa onun ağırlığını taşıyamayarak kırıldı ve Bast düştüğü yerde bir bez bebek gibi hareketsiz kaldı.

Ayağa kalkarken askerin başının sol tarafından kanlar akıyordu. En ufak bir tasa barındırmayan bakışlarla Tarihçiye doğru döndü. Kırık kılıcının ucu hâlâ kanayan elindeydi.

Adamın arkasındaki Shep yarısı yenmiş peynir tekerinin yanında duran bir bıçağı kaptı. Kesici kısmı bir karış uzunluğundaki alet basit

bir mutfak bıçağıydı. Çiftçi sert bir yüz ifadesiyle askere iyice sokuldu ve hızla savurduğu bıçağı sapma kadar adamın vücuduna, tam da omzun boyunla birleştiği kısma sapladı.

Asker yere yığılacağına hızla arkasına döndü ve elindeki kılıç ucunun kırık kısmıyla Shep'in suratına vurdu. Etrafa kanlar saçılırken Shep ellerini yüzüne götürdü. Asker bunun ardından seğirme denebilecek kadar süratli bir hareketle metal parçasını gerisingeri savurdu ve onu çiftçinin göğsüne sapladı. Shep geri geri sendeleyerek arkasındaki bara çarptı, sonra da kaburgaları arasında saplı duran kılıç ucuyla beraber yere yığıldı.

Asker elini kaldırdı ve boynuna girmiş olan bıçağın sapma merakla dokundu. Şaşkından ziyade öfkeli bir yüz ifadesiyle ona asıldı. Bıçak yerinden çıkmayınca az önceki gibi kuş çığlığını andıran delice bir kahkaha attı.

Shep nefes almaya çalışarak yerde kanlar içinde yatarken, ne yaptığını unutmuşçasına dağıldı. Bakışları odada ağır ağır gezinerek kırık masaları, siyah taşlı şömineyi, koca meşe fıçıları tembelce inceledi. Gözleri nihayet barın arkasında duran kızıl saçlı adamın üzerinde odaklandı. Kvothe adamın bakışları karşısında ne ürktü ne de geri çekildi. İki adamın gözleri birbirleriyle buluştu.

Askerin gözlerinde yine o keskin bakış belirdi. Geniş ve neşesiz sırıtışı geri gelerek kanlı yüzüne iyice ürkütücü bir görünüm kazandırdı. *"Te aithiyn Seathaloi?"* diye sordu adam. *"Te Rhintae?"*

Kvothe ilgisiz denebilecek bir hareketle tezgahtan koyu renkli bir şişe kaptı ve barın karşısına doğru fırlattı. Şişe askerin ağzına çarpıp parçalandı. Hava adamın sırıtmaya devam eden başını ve omuzlarını kaplayan böğürtlen likörünün kokusuyla doldu.

Kvothe elini uzatıp parmaklarını bara saçılmış likör̈e değdirdi. Alnı kırışacak denli konsantre olup hafifçe bir şeyler mırıldandı. Gözleri barın karşı tarafında duran kanlar içindeki adama çevriliydi.

Hiçbir şey olmadı.

Asker barın diğer tarafından uzanıp Kvothe'nin üzerindeki gömleğin kolunu yakaladı. Hancı öylece durdu. Yüzünde ne korku, ne öfke, ne de hayret vardı. Sadece bitkin, uyuşmuş ve hüsrana uğramış gözüküyordu.

Asker tuttuğu kolu tamamen kavrayamadan Bast önün sırtına atladı. Bir kolunu askerin boynuna dolarken boştaki eliyle adamın yüzünü cırmıkladı. Asker Kvothe'yi bıraktı ve boynuna dolanmış kolu iki eliyle birden tutarak ondan kurtulmaya çalıştı. Askerin elleri kendisine dokunduğu anda Bast'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Yine de yılmayarak boştaki eliyle paralı askerin gözlerine saldırmayı sürdürdü.

Barın uzak ucunda demirci çırağı nihayet demir çubuğu masanın altından almayı becerdi ve dimdik doğruldu. Devrilmiş taburelerin ve yerde yatan insanların üzerinde atlayarak hücuma geçti. Nefesi yettiği kadar böğürürken, demir çubuğu bir omzunun üzerine kaldırmıştı.

Demirci çırağının son sürat yaklaştığını görünce hâlâ askerin sırtında duran Bast'ın gözleri kocaman açıldı. Hemen adamı bırakıp geri çekildi ve o sırada ayağı devrik bir tabureye takıldı. Sırtüstü yere düştüyse de hiç durmayarak kaçışını sürdürdü.

Asker dönüp bakınca uzun boylu delikanlının hızla yaklaştığını fark etti. Gülümsedi ve kanlı ellerinden birini ileri doğru uzattı. Hareketi zarif, hattâ tembelce denebilecek kadar yavaştı.

Demirci çırağı adamın koluna vurdu. Demir çubuk vücuduna temas edince askerin sırıtışı siliniverdi. Asker öfkeli bir kedi gibi tıslayıp hırlayarak kolunu tuttu.

Çocuk demir çubuğu tekrar savurdu ve bu sefer askerin tam da kaburgalarına vurdu. Asker darbenin şiddetiyle bardan öteye doğru sendeledi, ardından gırtlağı kesilen bir kuzu gibi haykırarak elleri ve dizleri üstüne düştü.

Demirci çırağı bu sefer çubuğu iki eliyle birden kavradı ve odun kesercesine adamın sırtına indirdi. Kırılan kemiklerin o iç kaldırıcı

çatırtısı net bir şekilde duyuldu. Demir çubuk uzaktaki bir çanın sislerin içinden gelen çınlaması gibi usulca çınladı.

Beli kırılan adam yine de hanın kapısına doğru sürünmeye çalıştı. Yüzü artık ifadesizdi ve açık ağzından kış ağaçlarının arasında esen rüzgar gibi kesintisiz, mânâsız bir uluma yükseliyordu. Demirci çırağı ellerindeki ağır çubuğu çomak gibi tekrar tekrar savurdu. Önce ahşap zeminde derin bir oyuk açtı, sonra çubuğu askerin bacağına, koluna ve kaburgalarına isabet ettirdi. Asker tüm bu darbelere rağmen insandan ziyade hayvan gibi bağırıp uluyarak kapıya doğru sürünmeye devam etti.

Çocuk nihayet çubuğu adamın kafasına vurdu ve asker hareketsiz kaldı. Bir an için odaya tam bir sessizlik çöktü, sonra asker derinden gelen boğuk bir sesle öksürdü ve katran kadar koyu, mürekkep kadar siyah bir sıvı kustu.

Çocuk yerde hareketsiz yatan cesede daha epeyce vurdu. Durduğu zaman da çubuğu indirmedi; onu havada tutarak nefes nefese kalmış bir halde çılgınca etrafına bakındı. Solukları bir düzene girerken odanın karşı tarafından, İhtiyar Cob'un sırtını şömineye dayadığı yerden fısıldadığı dualar duyulur oldu.

Birkaç dakika sonra dualar kesildi ve sessizlik Yoltaşı Hanına geri döndü.

Sonraki birkaç saat boyunca Yoltaşı Hanı kasabanın ilgi odağıydı. Fısıltılarla, mırıldanan sorularla ve kesik kesik hıçkırıklarla dolu ortak salon pek kalabalıktı. Daha az meraklı ya da daha adaplı kasabalılar dışarıda bekliyorlar, geniş pencereler vasıtasıyla içerisini gözetleyerek duydukları hakkında dedikodu ediyorlardı.

Henüz ortada bir hikâye yoktu, sadece karmakarışık bir dedikodu yumağı vardı. Ölen adanı hanı soymaya gelmiş bir hayduttu. Abbott Sığlığında kız kardeşinin bekaretini bozan Tarihçi'den intikam almak istemiş öfkeli bir ağabeydi. Kuduz hastalığına yakalanmış bir ormancıydı. Hancıdan alacağını istemeye gelmiş bir tanıdıktı. Resavek'te asilere karşı savaşırken aklını oynatmış eski bir askerdi.

Jake ile Carter askerin sırıtışını dillerinden düşürmüyorlardı ve denner müptelalığı bir kent sorunu olmasına rağmen kasabalıların da bunu duymuşluğu vardı. Üç parmaklı Tom böyle şeylerden anlardı, zira nereyse otuz yıl önce eski kralın emrinde askerlik yapmıştı. Tom dört gram denner reçinesi almış bir adamın ayağı kopsa bile en ufak bir acı belirtisi göstermeyeceğini belirtti. Sekiz gram reçineye insan kendi ayağını kendisi bile kesebilirdi. On iki gram alındığındaysa ayağınız kesildikten sonra koşuya çıkabilir, bir yandan da kahkahalar atıp "Tenekeci Tanner" şarkısını söyleyebilirdiniz.

Shep'in cesedi bir battaniyeyle örtüldü ve başında bir rahip'-dua etti. Sonra inzibat da cesede bir göz atlı; böyle bir durum onu fazlasıyla aşsa bile sırf bakmış olmak için baktı.

Bir saat kadar sonra kalabalık azalmaya başladı. Shep'in kardeşleri bir al arabasıyla cesedi almaya geldiler. Onların kızarmış gözleriyle attıkları sert bakışlar hâlâ orada oyalanan izleyicilerin çoğunu kovalamaya yetti.

Yine de daha yapılacak çok iş vardı. İnzibat görgü tanıklarının ve bazı çokbilmiş seyircilerin açıklamalarına dayanarak olaydan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Saatler süren tahminlerden sonra hikâye netleşmeye başladı. Nihayet adamın bir asker kaçağı ve denner bağımlısı olduğuna, tam da dellenmişken yolunun bu kasabaya düştüğüne karar verildi.

Herkes demirci çırağının doğru, hattâ cesurca davrandığında hemfikirdi. Yine de demir yasası bir duruşmayı gerektiriyordu. Bu yüzden gelecek ay seyyar mahkeme bölgeye uğradığı zaman bir duruşma düzenlenecekti.

İnzibat kendisini evinde bekleyen karısının ve çocuklarının yanına gitti. Rahip, askerden geriye kalanları alıp kiliseye götürdü. Bast kırılan mobilya parçalarını toplayıp yakacak odun niyetine kullanılmaları için mutlak kapısının yakınma istifledi. Hancı hanın parkelerini tam yedi kez sildi, ta ki bezi yıkadığı zaman kovadaki suya kırmızılık karışmayana dek. Sonunda en inatçı seyirciler bile çekip giderek hanın

her zamanki Mahv müşterilerini yalnız bıraktılar; tabii bir kişi eksik olacak şekilde.

Jake, Cob ve diğerleri yaşananlar dışında her konuya dokunarak ağır aksak sohbet ettiler ve birbirlerinin ahbaplığından huzur buldular.

Üzerlerine çöken yorgunluk onları teker teker Yoltaşı'ndan uzaklaştırdı. Sonunda geriye sadece bakışlarını elleri arasındaki maşrapaya dikmiş olan demirci çırağı kaldı. Demir çubuk maun barın üstünde, dirseğinin hemen yanında duruyordu.

Neredeyse yarım saat boyunca kimse konuşmadı. Yakındaki bir masada oturan Tarihçi bir kâse yahni yermiş gibi yapıyordu. Kvothe ile Bast meşgul gözükerek etrafta dolanıyorlardı. Çocuğun gitmesini beklerlerken odada tuhaf bir gerilim birikti.

Hancı sonunda ellerini temiz bir keten beze silip çocuğun yanma gitti. "Eh, çocuk, artık..."

"Aaron," diye lafa girdi çırak, başını içkisinden kaldırmadan. "Adım Aaron."

Kvothe ciddiyetle kafa salladı. "Peki, Aaron. Sana adınla hitap edilmesini fazlasıyla hak ettin."

"Bence reçineden değildi," dedi Aaron ansızın.

Kvothe duraksadı. "Affedersin?"

"Adam bir reçine müptelası değildi."

"Yani Cob gibi mi düşünüyorsun?" diye sordu Kvothe. "Sence de kuduz muydu?"

"Bence içinde bir iblis vardı," dedi çocuk dikkatle, bu sözcükleri uzunca bir süredir düşünmüşçesine. "Daha önce söylemedim, çünkü insanlar benim de Deli Martin gibi kafadan çatlak olduğumu sansınlar istemedim." Başını içkisinden kaldırdı. "Ama bana kalırsa içinde bir iblis vardı."

Kvothe nazik bir tebessüm takınıp Bast ile Tarihçiyi işaret etti. “Bizim de aynı şekilde düşüneceğimizden çekinmiyor musun?”

Aaron başını ciddiyetle iki yana salladı. “Siz buralı değilsiniz. Başka yerlerde de bulundunuz. Dünyada nasıl şeyler var biliyorsunuz.” Dosdoğru Kvothe’ye baktı. “Sen de adamın içinde bir iblis olduğunun farkındaydın.”

Şöminenin önünü süpürmekte olan Bast aniden durdu. Kvothe gözlerini kaçırmaksızın başını merakla yana eğdi. “Niye öyle dedin?”

Demirci çırağı barın arkasını işaret etti. “Orada, altta kocaman bir meşe odunu tuttuğunu biliyorum. Tabii bir de…” Gözleri duvarda asılı duran tehditkar görünümlü kılıca gitti. “Niye onun yerine bir içki şişesi kaptığına dair aklıma tek bir açıklama geliyor. Adamın dişlerini dökmeye çalışmıyordun. Onu ateşe verecektin. Ama ne kibritin vardı, ne de yakınında bir mum.

“Anam küçüklüğümde bana *Yol Kitabını* okurdu,” diye sözlerini sürdürdü. “Onda bir sürü iblisten bahsedilir. Bazıları insanların içinde saklanırlar, tıpkı bizim koyun postuna bürünmemiz gibi. Bence o asker içinde iblis olan alelade biriydi. Bu yüzden canı hiç yanmıyordu. Ona vurduğumuz zaman gömleğinde delikler açıyor gibiydik. Yine bu yüzden söylediklerini anlamadık. İblis dilinde konuşuyordu.”

Aaron gözlerini maşrapasına çevirip kendi kendine kafa salladı. “Düşündükçe aklıma daha çok yatıyor. Demir ve ateş. İblisler böyle defedilir.”

“Reçine bağımlıları düşündüğünden daha güçlüdürler,” dedi Bast odanın karşısından. “Bir keresinde…”

“Haklısın,” dedi Kvothe genç adama. “O bir iblisti.”

Aaron başını kaldırıp Kvothe’ye baktı, sonra kafa sallayıp gözlerini tekrar maşrapasına dikti. “Bir şey söylemedin, çünkü kasabada yenisin ve işlerin zaten yeterince kesat.”

Kvothe kafa salladı.

“Bunu başkalarına anlatmam benim için iyi olmaz, değil mi?” Kvothe derin bir nefes aldı, sonra da onu yavaşça verdi. “Muhtemelen evet.”

Aaron birasından son kalanı da içip boş maşrapayı kendisinden uzağa itti. “Pekala. Sadece bunu duymak istemiştim. Kafayı yemediğimden emin olmam gerekiyordu.” Ayağa kalktı ve demir çubuğu alıp omzuna yasladı. O kapıya doğru yürürken kimse konuşmadı. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Ağır çizmeleri dışarıdaki sundurmada boğuk sesler çıkardı, sonra o da kayboldu.

“Onda tahmin ettiğimden fazlası varmış,” dedi Kvothe nihayet. “İri yarı da ondan,” diye açıkladı Bast, süpürür gibi yapmayı bırakarak. “Siz insanlar çok kolay aldanıyorsunuz. Ne zamandır gözüm üzerindeydi. Kafası herkesin sandığından daha iyi çalışıyor. Hep bir şeyleri kurcalayıp sorular soruyor.” Süpürgeyi bara geri götürdü. “Ve beni tedirgin ediyor.”

Bu laf Kvothe’nin hoşuna gitmiş gibiydi. “Tedirgin mi ediyor? Seni mi?”

“Çocuk leş gibi demir kokuyor. Bütün gün demir tutuyor, demir pişiriyor, demir dumanı soluyor. Sonra o zeki gözleriyle buraya geliyor.” Bast kınayan bir bakış attı. “Bu hiç doğal değil.”

“Doğal mı?” diye en sonunda lafa girdi Tarihçi. Sesine biraz isteri karışıyordu. “Sen doğaldan ne anlarsın ki? Az önce bir iblisin adam öldürdüğünü gördüm. Bu mu doğal?” Dönüp Kvothe’ye baktı. “Hem o yaratığın burada ne işi vardı?” diye sordu.

“Anlaşılan bir şey ‘arıyordu,’” dedi Kvothe. “Ancak o kadarını anlayabildim. Peki ya sen, Bast? Sen bir şey anladın mı?”

Bast başını sağa sola salladı. “Ben asıl sesini tanıdım, Reshi. Çok eski bir şiveyle konuşuyordu. Onun dışında hiçbir şey anlamadım.” “Peki. Bir şey arıyordu,” dedi Tarihçi. “İyi de ne?”

“Herhalde beni,” dedi Kvothe surat asarak.

“Reshi,” diye kınadı Bast, “kendi kendine gelin güvey oluyorsun. Senin suçun değildi.”

Kvothe bitkin gözlerle öğrencisine uzun uzun baktı. “Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, Bast. Hepsi benim suçum. Scraeller, savaş... Hepsi.”

Bast karşı çıkacakmış gibi gözüktü, fakat gereken sözcükleri bulamadı. Bir süre sonra vazgeçip başını çevirdi.

Kvothe dirseklerini bara dayayıp iç geçirdi. “Sence o ne tür bir yaratıktı?”

Bast başını iki yana salladı. “Bir *Mahaeluret* gibi gözüküyordu, Reshi. Bir deri dansçısı.” Konuşurken kaşları çatıktı; sesi hiç de kendinden emin çıkmıyordu.

Kvothe bir kaşını kaldırdı. “Yani senin türünden değil miydi?” Bast’ın normalde ılımlı olan yüz ifadesi bir anda sertleşti. “Hiç de *benim* türümden değildi,” dedi içerleyerek. “Maeller’in bizimle yakından uzaktan bir ilgisi yoktur. Feyler arasında karşı köşelerde yer alırız.”

Kvothe kafa sallayarak özür diledi. “Ne olduğunu biliyorsun sandım. Ona saldırırken hiç tereddüt etmedin.”

“Bütün yılanlar sokar, Reshi. Tehlikeli olduklarım bilmem için adlarım da bilmeme gerek yoktur. Onun bir Mael olduğunu anladım.

Bu kadarı yetti de arttı bile.”

“Demek büyük ihtimalle bir deri dansçısıydı?” diye mırıldandı Kvothe. “Onların çok ama çok uzun bir zamandır ortalarda gözükmediklerini söylememiş miydin?”

Bast kafa salladı. “Zaten biraz... budalaya benziyordu ve başka bir vücuda kaçmaya çalışmadı.” Omuz silkti. “Ayrıca hepimiz hâlâ hayattayız. Bu da onun başka bir şey olduğunu gösteriyor.”

Tarihçi yapılan konuşmayı hayretler içinde dinliyordu. “Yani ikiniz de o şeyin ne olduğunu bilmiyor musunuz?” Kvothe’ye baktı. “Çocuğa onun bir iblis olduğunu söyledin!”

“Çünkü onun gözünde öyleydi,” dedi Kvothe. “Çünkü en kolay anlayabileceği şey buydu ve yeterince gerçeğe yakındı.” Barı yavaş yavaş silmeye başladı. “Kasabadaki diğer herkes içinse bir reçine bağımlısıydı, çünkü bu gece ancak o sayede gözlerine biraz uyku girecek.” “Öyleyse benim için de iblisti,” diye çıkıştı Tarihçi. “Dokunduğu yer âdeta buz kesti.”

Bast hemen adamın yanma gitti. “Omzuna değdiğini unutmuştum. Dur da bir bakayım.”

Kvothe pencerelerin panjurlarını kapatırken Tarihçi gömleğini çıkardı. Üç gece önce scraellerin açtığı yaralar hâlâ sargılıydı.

Bast adamın omzuna yakından baktı. “Oynatabiliyor musun?” Tarihçi kafa sallayıp kolunu bir iki kez çevirdi. “Bana dokunduğu zaman geberiyorum sandım. Sanki içimde bir şeyler parçalandı.” Kendi tarifi karşısında başını asabiyetle iki yana salladı. “Şimdiyse bir tuhaf hissediyorum. Omzum uyuşmuş gibi.”

Bast kuşkulu bir ifadeyle adamın omzunu dürttü.

Tarihçi dönüp Kvothe’ye baktı. “Çocuk ateş konusunda haklıydı, değil mi? O söyleyene kadar “aaaaahhhh!” diye bağırarak Bast’tan uzaklaştı. “Tanrı aşkına, o da neydi?” diye bilmek istedi.

“Koluna giden sinir ağı olsa gerek,” dedi Kvothe şaka yollu. “Hasarın ne kadar derine indiğini görmem gerekiyordu,” dedi Bast hiç telaşa vermeden. “Reshi, bana biraz kaz yağı, sarımsak ve hardal getirir misin? Bir de... soğan gibi kokan ama soğan olmayan o yeşil şeylerden var mı?”

Kvothe kafa salladı. “Keveral mı? Birkaç tane olacaktı.”

“Bir de sargı bezi getir. Yaraya merhem sürmeliyim.”

Kvothe barın arkasındaki kapıdan geçip gitti. O gözden kaybolur kaybolmaz Bast eğilerek Tarihçi’nin kulağına yaklaştı. “Sakın sorayım deme,” diye ivedilikle tısladı. “Bahsini hiç açma.”

Tarihçi şaşırmış gözüktü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Şişeden. Yapmaya çalıştığı sempatiden.”

“Demek o şeyi sahiden de yakmaya çalışıyordu. Niye olmadı? Acaba…”

Bast elini sıkarak başparmağını adamın köprücük kemiğinin altındaki boşluğa bastırdı. Katip yine şaşkın bir çığlık attı. “O konuda konuşma,” diye adamın kulağına tısladı. “Soru da sorma.” Tarihçi’nin iki omzunu birden tutarak inatçı evladına terbiye veren bir ebeveyn misali onu bir kez sıkıca sarstı.

“Tanrım, Bast. Çığlıkları hanın ta arkasından duyuluyor,” diye mutfaktan seslendi Kvothe. Bast doğruldu ve hancı kapıdan çıkarken Tarihçi’yi dik oturttu. “Tehlu aşkına, suratı çarşaf kadar beyaz. Durumu iyi mi?”

“Yarası olsa olsa soğuk ısırması kadar ciddi,” diye geçiştirdi Bast. “Küçük bir kız gibi bağırması benim suçum değil.”

“Sen yine de dikkat et,” dedi Kvothe, masaya içi kaz yağı dolu bir kâse ve bir avuç sarımsak bırakırken. “O kola en az birkaç gün daha ihtiyacı olacak.”

Kvothe sarımsakları soyup ezdi. Bast merhemi hazırladı ve kötü kokulu karışımı katibin omzuna sürdü. Sonra orayı bir güzel sardı. Tarihçi o sırada hiç kıpırdamadan oturuyordu.

“Bu gece biraz daha yazabilecek misin?” diye sordu Kvothe, Tarihçi gömleğini tekrar giydikten sonra. “Hikâyenin sonuna daha çok var, ama yatmadan önce konuyu bağlayabilirim.”

“Daha saatlerce oturabilirim.” Tarihçi yerinden kalktı ve Bast’tan tarafa hiç bakmadan deri çantasındakileri çıkardı.

“Ben de.” Bast neşeli ve hevesli bir yüzle Kvothe’ye doğru döndü. “Üniversitenin altında ne bulduğunu çok merak ediyorum.”

Kvothe belli belirsiz gülümsedi. “Merakını anlıyorum, Bast.” Gidip masaya oturdu. “Üniversite’nin altında en çok istediğim şeyi buldum. Ama hiç de beklediğim gibi çıkmadı.” Tarihçiye kalemini almasını

işaret etti. “Zaten gönlünde yatana kavuştuğun zaman hep öyle olmaz mı?”

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Hoş Bir İkindi

Ertesi gün eski adı Suayan Mayel olan taş döşeli geniş avluda kırbaçlandım. Cezamın Rüzgarın Evi'nde verilmesini münasip buluyordum.

Beklendiği gibi olay için büyük bir kalabalık toplandı. Yüzlerce öğrenci meydanı ağzına kadar doldurdu. Pencerelerden ve kapılardan bakanlar, hattâ daha net görebilmek için çatılara çıkanlar oldu. Kimseyi suçlamıyordum. Bedava eğlence kolay kolay bulunmaz.

Tek başlı kırbaçla sırtımdan altı kez kırbaçlandım. Seyircilerimi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden onlara bol bol konuşabilecekleri bir gösteri sundum. Bağırmadım, kanamadım, bayılmadım. Avludan başımı dik tutarak kendi ayaklarım üstünde ayrıldım.

Mola sırtıma sık aralıklı elli yedi dikiş attıktan sonra Imre'ye yaptığım yolculukla teselli buldum. Orada Ambrose'un parasıyla şahane bir lavta, iki yeni kıyafet takımı, kendi kanımı içeren küçük bir şişe ve Auri'yi sıcak tutacak bir elbise satın aldım.

Sonuçta çok hoş bir ikindi geçirmiş oldum.

DOKSANINCI BÖLÜM

Yarım Bırakılmış Evler

Her gece Auri'yle beraber yer altım keşfe çıkıyordum. Orada pek çok ilginç şeyle karşılaştım. Bunlardan bazılarına daha sonra değinebilirim, fakat şimdilik Auri'nin bana Şeyaltı'nın dört bir köşesini gezdirdiğini söylesem yeter.

Uğradıklarımız arasında Aşağısı, Hoplar, Koruluk, Derinler, Cırcıriye, Mumayı gibi yerler de vardı. Auri'nin bu yerlere verdiği adlar ilk başta abuk sabuk gelse bile oraları gördükten sonra adların cuk oturduğunu anladım. Koruluk'un ormana benzer bir tarafı yoktu; orası tavanların tahtadan yapılma kaim kolonlarla desteklendiği, bir dizi eski koridor ve odadan ibaretti. Cırcıriye'nin bir duvarından aşağı ince bir çizgi halinde su akıyordu. Rutubet cırcırböceklerini oraya topluyor, bunlar da uzun ve basık odayı şarkılarıyla dolduruyorlardı. Hoplar ise zemininde üç adet derin çatlağın uzandığı dar bir koridordu. Ne zaman ki Auri'nin karşıya geçmek için bunların üzerinden seri hareketlerle üç kez hopladığını gördüm, işte o zaman isme bir anlam verebildim.,

Auri ancak birkaç gün sonra beni Dalmacı'ya, yani birbirleriyle kesişen tünellerin oluşturduğu bir labirente götürdü. Yerin en az otuz metre altında olmalarına rağmen tüneller toz ve eski deri kokan sürekli bir rüzgarla doluydu.

Rüzgar bana ihtiyacım olan ipucunu sağladı ve aradığım şeye iyice yaklaştığımı anladım. Yine de buranın adına anlam verememek beni rahatsız ediyordu. Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıydım. "Buraya niçin Dalmacı diyorsun?" diye Auri'ye sordum.

"Çünkü adı o," diye rahat bir tavırla cevap verdi Auri. Rüzgar incecik saçlarını tülden yapılma bir bayrak gibi peşi sıra uçuşturuyordu. "Şeylere isimleriyle hitap edersin. İsimler bunun için vardır."

Gülümsemeden duramadım. "Niye bu isme sahip? Zaten buradaki her yere ancak yerin altına 'dalınarak' varılmıyor mu?"

Dönüp bana baktığında başını biraz yana yatırmıştı. Yüzüne düşen saçları elleriyle geriye attı. “Adım yanlış söylüyorsun,” dedi.

Şaşırdım. “Darıcı?” deyip hayali bir mısır koçanını yermiş gibi yaptım.

Auri neşe içinde güldü. “Yok daha neler.” Sırıttı. “Tekrar dene.”

Kulağa anlamlı gelen başka bir sözcük bulmaya çalıştım. “Dayakçı?” Bu sefer de havayı tokatladım.

Auri durup düşündü. “Hayır. Burası huzurlu bir yer.” Minik elini uzattı ve pelerinimin ucunu tutup gerdi. Rüzgarın yavaşça doldurduğu pelerinim bir geminin yelkeni gibi dalgalanmaya başladı.

Auri başını kaldırıp bana baktığında bir sihirbazlık numarası yapmışçasına sırıtıyordu.

Dalgacı. Tabii ya. Ben de ona sırıtarak karşılık verdim.

Bu ufak gizem de çözüldükten sonra Auri’yle beraber Dalgacıyı uzun uzadıya araştırdık. Birkaç saat sonra bulunduğum yeri çözmeye, hangi istikamete doğru gitmem gerektiğini anlamaya başladım. Asıl mesele oraya giden bir tünel bulabilmekti.

Fakat mekân deli ediciydi. Tüneller dönüp dolaşarak olmadık yerlere çıkıyordu. Tek bir yönde devam eden bir tünel bulabildiğim o nadir zamanlarda da mutlaka bir engelle karşılaşıyordum. Geçitlerden bazıları dimdik yukarıya ve aşağıya yöneldiğinden onları izlemem mümkün olmuyordu. Bir geçit taşlara gömülü kaim demir çubuklarla kapatılmıştı. Bir diğeri gittikçe daralarak sonunda yalnızca bir karışlık genişliğe ulaştı. Bir üçüncüsündeyse göçük yaşanmış, koca bir tahta ve toprak yığını tüneli tamamen tıkamıştı.

Günler süren arayışın ardından her tarafını küf kaplamış kadim bir kapıya rastladık. Açmaya kalktığımda nemli tahta unufak oldu.

Auri yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. “Girersem dizlerim soyulur.”

Sempati lambamı harap olmuş kapının ötesine tuttuğumda ne demek istediğini anladım. Arkadaki odanın tavam eğimli olup ileride bir metreye kadar alçalıyordu.

“Beni bekler misin?” diye sordum ona, pelerinimi çıkartıp gömleğimin kollarını kıvırırken. “Sensiz yukarıya erişebilir miyim bilmiyorum.”

Endişeli görünen Auri kafa salladı. “Biliyorsun girmek çıkmaktan daha kolaydır. Dar yerler var. Sıkışıp kalabilirsin.”

Bunu düşünmemeye çalıştım. “Şöyle bir bakıp geleceğim. Yarım saat içinde dönmüş olurum.”

Auri başını yana eğdi. “Ya dönmezsen?”

Gülümsedim. “Gelip beni kurtarırsın.”

Hevesli bir çocuğunki kadar ciddi bir yüz ifadesiyle kafa salladı.

Ağzıma soktuğum sempati lambamın kızıl ışığı önümdeki zifiri karanlığı aydınlatıyordu. Dörtayak üstüne çöktüm ve dizlerimi pürüzlü taş zemine sürterek emeklemeye başladım.

Birkaç dönüşten sonra tavan daha da alçalarak emeklemeye bile izin vermez oldu. Uzunca bir süre düşündükten sonra yüzükoyun uzandım ve lambamı önümde iterek yoluma devam ettim. Vücudumu her oynatışımda sırtımı kaplayan dikişler biraz daha geriliyordu.

Yer altında hiç bulunmamışsanız neler hissettiğimi anlayamazsınız. Yerin altındayken karanlık mutlak, neredeyse elle tutulacak denli yoğundur. Ani bir sel baskını gibi hücuma hazır bir halde ışığın hemen dışında pusuya yatar. Hava durgun ve bayattır. Bizzat çıkardıklarınızın dışında hiçbir ses yoktur. Soluklarınız kendi kulaklarınıza çok yüksek gelir. Kalbiniz güm güm atar. Tüm bunlar olurken tepenizde binlerce ton toprak olduğu gerçeği bir an bile aklınızdan çıkmaz.

Yine de santim santim bile olsa sürünerek ilerlemeye devam ettim. Ellerim toz toprak içinde kalmıştı. Alnımda biriken terler gözlerime akıyordu. Geçit daha da daraldı ve aptalca davranarak kollarımdan

birinin yanıma sıkışmasına izin verdim. Paniğe kapıldım; her yanımı buz gibi ter bastı. Kurtulmaya çalışarak debelendim...

Korku dolu birkaç dakikanın ardından kolumu kurtarmayı becerdim. Karanlıkta tir tir titreyerek orada kısa bir süre daha yattım, sonra da yola devam ettim.

Ve aradığımı nihayet buldum.

Şeyaltı'ndan ayrıldıktan sonra bir pencereden dikkatle geçtim ve kilitli bir kapıyı açarak Yatakhane'nin kadınlar bölümüne ulaştım. Kimseyi kazara uyandırmamak için Fela'nın kapısını hafifçe çaldım.

Erkeklerin kadınlar bölümüne bir refakatçi olmaksızın girmelerine izin yoktu, özellikle de gece geç saatlerde.

Kapıyı ancak üçüncü çalışımda, içeriden gelen hafif bir kıpırdanma işittim. Kısa bir süre sonra uzun saçları karmakarışık bir durumdaki Fela kapıyı açtı. Şaşkın bir yüz ifadesiyle koridora bakarken gözlerini henüz tam açamamıştı. Beni orada dikilirken görünce karşısında birini bulmayı beklememişçesine gözlerini hızla kırpıştırdı.

Vücuduna kısmen sardığı örtünün altında çıplak olduğu yanılgıya mahal vermeyecek denli belliydi. Güzeller güzeli, dolgun göğüslü Fela'yı karşımda öyle yarı çıplak görmenin hayatımdaki en erotik anlardan biri olduğunu itiraf etmeliyim.

"Kvothe?" dedi soğukkanlılığını şaşırtıcı ölçüde korumayı başararak. Vücudunu daha fazla örtmeye çalıştığında boynunu kapatmayı başarmasına rağmen uzun, biçimli bacaklarından birini skandal yaratacak denli açıkta bırakarak kısmi bir başarı sağladı. "Saat kaç? Buraya nasıl girebildin?"

"Bir şeye ihtiyacım olursan senden isteyebileceğimi söylemiştin," dedim çabucak. "Sözlerinde ciddi miydin?"

"Şey, evet. Elbette," dedi. "Tanrım, berbat bir haldesin. Sana ne oldu böyle?"

İşte o zaman kendime bakıp durumumun farkına vardım. Yerlerde sürünmekten önüm leş gibi olmuştu. Pantolonumun bir dizi yırtılmıştı

ve altından kan akıyor gibi gözüküyordu. O âna kadar öylesine heyecanlıydım ki gelmeden önce giysilerimi değiştirmeyi akıl edememiştim.

Fela geriye doğru yarım adım atıp kapıyı daha çok açtı ve böylelikle beni odasına davet etmiş oldu. Savrulan kapının yarattığı hafif esinti örtüyü vücuduna iyice bastırarak çıplak vücut hatlarını bir anlığına da olsa gözler önüne serdi. "İçeri gelmek ister misin?"

"Kalamam," dedim hiç düşünmeden, ağzım bir karış açık bakmamak için kendimi zorlayarak. "Yarın akşam Arşiv'de bir arkadaşımla buluşman lazım. Beşinci çanda, dört levhalı kapının önünde. Olur mu?"

"O saatte dersim var," dedi. "Ama önemliyse ekebilirim."

"Teşekkürler," dedim usulca, kapıdan geri çekilirken.

Yarı çıplak haldeki Fela'nın odasına girmem için yaptığı daveti reddettiğimi ancak Anker'in Yeri'ne giden yolu yarıladıktan sonra fark etmem,. Üniversite'nin altında ne bulduğuma dair herhalde size bir fikir veriyordur.

Fela ertesi gün İleri Düzey Geometri dersini ekip Arşiv'e gitti. Birkaç merdivenden indi, bir koridor ve kitaplık labirentinden geçti ve binanın taş duvarlarının kitaplarla kaplı olmayan yegane kısmına vardı. Dört levhalı kapı bir dağ kadar sessiz ve hareketsiz duruyordu. *Valaritas*.

Fela kaygılı gözlerle etrafına bakındı ve ağırlığını bir ayağından ötekine verip durdu.

Uzunca bir sürenin sonunda karanlıktan çıkan başlıklı bir suret, onun elindeki lambanın kızılımsı ışığına adım attı.

Fela tedirginlikle gülümsedi. "Merhaba," dedi usulca. "Bir arkadaşım sizi beklememi..." Sözlerini yarıda kesip biraz kafasını eğdi ve başlığın gölgesinin altındaki yüzü seçmeye çalıştı.

Ne gördüğü herhalde sizi şaşırtmayacaktır.

“Kvothe?” dedi hayretle, ani bir panikle çevresini kolaçan ederek. “Tanrım, burada ne yapıyorsun?”

“Haneye tecavüz ediyorum,” dedim arsızca.

Fela beni tutup bir dizi koridordan geçirdi ve Arşiv’in dört bir yanında bulunan okuma deliklerinden birine soktu. Beni içeri ittikten sonra kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıp sırtını ona dayadı. “Buraya nasıl girebildin? Lorren öfkeden kuduracak! İkimizi de okuldan attırmak mı istiyorsun?”

“Sana bir şey olmaz,” dedim rahatça. “Sen en fazla yardım ve yataklıkla suçlanırsın. Sırf buna dayanarak seni okuldan atamazlar. Kadınları kırbaçlamadıkları için herhalde bir para cezasıyla paçayı kurtarırsın.” Omuzlarımı biraz esneterek sırtımdaki dikişleri hissettim. “Ki bana sorarsan bu hiç de adil bir şey değil.”

“Buraya nasıl girdin?” diye tekrarladı. “Ön masanın yanından gizlice mi geçtin?”

“Bilmesen daha iyi,” diye kestirip attım.

İçeri elbette ki Dalgacı’dan girmiştim. Havadaki eski deri ve toz kokusunu alınca hedefime yaklaştığımı anlamıştım. Tünel labirentinin bir yerinde dosdoğru İstiflerin en alt katma açılan bir kapı yer alıyordu. Oraya en başta bir kapı konulmasının sebebi, katiplerin havalandırma sistemine kolayca erişebilmelerini sağlamaktı. Kapı tabii ki kilitliydi, fakat kilitli kapılar benim için fazla bir engel teşkil etmiyordu. Ne yazık ki.

Yine de bunların hiçbirini Fela’ya anlatmadım. Bu gizli güzergahın sadece sır olarak saklandığı müddetçe gizli kalacağını biliyordum. Onu bir katiple, hattâ bana can borcu olan bir katiple bile paylaşmak hiç de iyi bir fikir değildi.

“Dinle,” dedim çabucak. “Her şey yolunda. Saatlerdir burada olmama rağmen kimse yanıma bile yaklaşamadı. Herkes kendi ışığını taşıdığı için başkalarından saklanmak çok kolay.”

“Beni şaşırttın, hepsi bu,” dedi Fela siyah saçlarını omzunun arkasına savurarak. “Ama haklısın, koridor herhalde daha güvenlidir.” Kapıyı açtı ve dışarıya bir göz atarak etrafta binlerinin olup olmadığına baktı. “Katipler kimsenin uyuyakalmadığından ya da sevişmediğinden emin olmak için okuma deliklerini düzenli aralıklarla kontrol ederler.”

“Ne, sevişmek mi?”

“Arşiv hakkında bilmediğin çok şey var.” Gülümseyerek kapıyı ardına kadar açtı.

“İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var,” dedim birlikte İstifler’e geri dönerken. “Aradığımı bir türlü bulamıyorum.”

“Ne arıyorsun ki?” diye sordu Fela.

“Bin farklı şey,” dedim dürüstçe. “Ama işe Amyrlerin tarihinden başlayabiliriz. Veya Chandrialılar hakkında yazılmış güvenilir raporlarla. İkisi de olur. Kendi başıma hiçbir şey bulamıyorum.”

Sesimdeki hüsranı gizlemekle uğraşmadım. Bunca zaman sonra Arşiv’e girip de aradığım cevaplara kavuşamamak beni deli ediyordu. “Buranın daha tertipli olduğunu sanıyordum,” diye söylendim.

Fela genizden gelen bir sesle kıkırdadı. “Peki o nasıl olacak? Yani her şeyi nasıl tertipleyeceksin?”

“Aslında son birkaç saattir bunu düşünüyordum,” dedim. “En iyi yöntem kitapları konularına göre ayırmak olur. Bilirsin işte: tarih kitapları, hatıratlar, dilbilgisi kitapları…”

Fela yürümeyi bırakıp derin bir iç geçirdi. “Sanırım bu dediğini bir an önce aradan çıkarsak iyi olacak.” Raflardan rasgele bir kitap aldı. “Bu kitabın konusu nedir?”

Kapağını açıp sayfalarına bir göz gezdirdim. Eski ve kargacık burgacık bir el yazısıyla kaleme alınmış satırları okumak zordu. “Bir hatırat galiba.”

“Ne tür bir hatırata? Bunu diğerleriyle nasıl kıyaslarsın?”

Sayfaları çevirmeyi sürdürürken dikkatle çizilmiş bir harita tespit ettim. “Aslında daha çok bir gezi güncesine benziyor.”

“İyi,” dedi. “Bunu diğer hatırat ve gezi güncelerine göre nasıl yerleştirirsin?”

“Hepsini coğrafi olarak düzenlerim,” dedim oynadığımız oyundan hoşlanarak. “Atur,.Modeg ve... Vint mi?” Kaşlarımı çatarak kitabın cildine baktım. “Bu ne kadar eski? Atur İmparatorluğu üç yüz yıldan daha uzun bir zaman önce Vint’i topraklarına kattı.”

“Dört yüz yıl,” diye düzeltti Fela. “Peki artık var olmayan bir yerden bahseden bir gezi güncesini nereye koyarsın?”

“Aslına bakarsan bu daha çok bir tarih kitabı,” dedim öncekinden daha yavaşça.

“Ya doğru değilse?” diye bastırdı Fela. “Kişisel tecrübelerden çok söylentilere dayanıyorsa? Ya tamamen hayal ürünüyse? Birkaç asır önce uydurma gezi günceleri Modeg’de çok yaygındı.”

Kitabı kapatıp rafa geri koydum. “Sorunu anlamaya başlıyorum,” dedim düşünceli bir sesle.

“Hayır, başlamıyorsun,” dedi Fela açık açık. “Henüz sadece ufacık bir kısmını görebildin.” Etrafımızdaki kitap istiflerini işaret etti. “Diyelim ki seni yarın Baş Arşivci yaptılar. Tüm bunları tertiplemen ne kadar zaman alır?”

Karanlığa doğru uzanıp giden sayısız kitap rafına göz gezdirdim. “Bir ömür sürer.”

“Kanıtlar tek bir ömürden fazla süreceğini gösteriyor,” dedi Fela alaycı bir üslupla. “Burada bir milyonun dörtte üçü kadar kitap var, üstelik buna Caluptena’daki kil tabletler veya tomarlar dahil değil.”

Elini boş verircesine salladı. “Peki diyelim ki yıllarca uğraşıp didindin ve mükemmel bir sistem yarattın. Hattâ o tarih-hatırat-gezi kitabına uygun bir yer bile buldun. Sen ve katiplerin onlarca yıl didinerek on binlerce kitabı yavaş yavaş tanımladınız, grupladınız ve yeniden

tertiplediniz.” Gözümün içine baktı. “Ve günün birinde öldün. Sonra ne olacak?”

Ne kastettiğini anlıyordum. “İdeal bir dünyada bir sonraki Baş Arşivci kaldığım yerden devam eder,” dedim.

“Yaşasın ideal dünya,” diye dalga geçti Fela. Sonra da dönüp beni tekrar rafların arasında yürütmeye başladı.

“Herhalde yeni Baş Arşivci kendine göre bir sistem kullanacaktır?”

“Herhaldesi yok,” diye belirtti Fela. “Bazen üst üste birkaç Baş Arşivci aynı sistem üzerinde çalışır. Fakat önünde sonunda biri çıkıp daha iyi bir yöntem geliştirdiğini düşünür ve her şeye sıfırdan başlanır.”

“Bugüne kadar kaç farklı sistem kullanıldı?” Uzaklardaki rafların arasında ilerleyen belli belirsiz bir kızıl ışık fark ettim ve onu parmağımla gösterdim.

Fela bizi ışıktan ve onu taşıyan kişiden uzaklaştıracak bir yöne saptı. “Nasıl saydığına bağlı,” dedi usulca. “Son üç yüz yılda en az dokuz tane vardı. En kötüsü de elli yıl önce, her biri sadece beşer yıl görev yapan dört yeni Baş Arşivci dönemlerinde yaşandı. Katipler kendi aralarında üç gruba ayrıldılar. Her grup farklı bir tertipleme sistemi kullanıyor ve kendi sisteminin en iyisi olduğunu iddia ediyordu.”

“Kulağa bir iç savaş gibi geliyor,” dedim.

“Din savaşı demek daha doğru olur,” dedi Fela. “Her bir tarafın Arşiv’in ölümsüz ruhunu koruduğundan emin olduğu gizli, son derece ihtiyatlı bir savaş. Katipler başka sistemlerle dizilmiş kitapları çalarlar, birbirlerinden kitap saklarlar ya da karşı tarafın sıralamasını kasıtlı olarak bozarlardı.”

“Bu ne kadar sürdü?”

“Neredeyse on beş sene,” dedi Fela. “Tolem Hoca’nın katipleri nihayet Larkinler’in kayıt defterlerini çalıp yakmasalardı hâlâ sürüyor olabilirdi. Bu olaydan sonra Larkinler savaşa devam edemediler.”

“Bu hikâyeden çıkartılacak ders, kitaplar söz konusu olduğunda insanların tutkulu davranabilecekleri mi?” diye ona nazikçe takıldım. “Okuma delikleri bu yüzden mi kontrol ediliyor?”

Fela bana dil çıkardı. “Çıkartılacak ders buranın karmakarışık bir yer olduğu. Tolem’in katipleri Larkin defterlerini yakınca neredeyse iki yüz bin kitabı resmen ‘kaybettik.’ O kitapların nerede bulunduğu sadece o defterlerde yazıyordu. Beş yıl sonra Tolem Hoca öldü. Bil bakalım sonra ne oldu?”

“Yeni Baş Arşivci işe sıfırdan başlamaya karar verdi.”

“Yarım bırakılmış evler gibi bir şey bu,” dedi Fela bıkkınlıkla. “Eski sistemlerde kitapları bulmak daha kolaydı. Bu yüzden yeni sistemleri onlara dayanarak kuruyorlar. Yeni evleri inşa etmekte olan her kimse, daha önce yapılmış evlerden kereste çalıyor. Eski sistemler bölük pörçük de olsa hâlâ kullanılmakta. Bugün bile katiplerin yıllar önce birbirlerinden sakladıkları kitaplarla karşılaşıyoruz.” “Bunun senin için hassas bir mevzu olduğunu görebiliyorum,” dedim gülümseyerek.

Bir merdivene vardığımız sırada Fela dönüp bana baktı. “Arşiv’de iki günden fazla çalışan her katip için hassas bir mevzudur,” dedi. “Kitaplar’dakiler istediklerinin getirilmesinin bir saat sürdüğünden yakınırlar. Yaptığımız işin 'Amyrlerin Tarihi’ rafına gidip bir kitap almak kadar kolay olduğunu anlamazlar.”

Bu sözlerin ardından dönüp merdiveni çıkmaya başladı. Durumu yeni bir bakış açısıyla değerlendirerek peşinden gittim.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Uğraşmaya Değer

O günden sonra güz dönemi rahat bir düzene girdi. Fela yavaş yavaş Arşiv e aşina olmamı sağladı ve ben de ayırabildiğim kadar zamanı orada gizlice gezerek ve kafamdaki bin farklı soruya cevap bulmaya çalışarak geçirdim.

Elodin kısmen de olsa eğitim diye adlandırılabilecek bir şeyler yapmasına rağmen, genellikle isimlendirmeye doğru düzgün ışık tutmaktan ziyade kafamı karıştırmakla ilgilenir gibiydi. Bu alandaki ilerlemem o denli yavaştı ki ona kimi zaman ilerleme diyesim bile gelmiyordu.

Arşiv'de kitap okuyarak geçirmediğim zamanlarımı adını aramasam da soğuğuna karşı koyduğum kış rüzgarlarına katlanarak Imre yolunda harcadım. Denna'yı bulmak için en iyi seçeneğim daima Eolian'dı ve hava kötüledikçe ona orada daha sık rastlar oldum. İlk kar yağdığı sıralarda her üç ziyaretimin birinde onunla karşılaşabiliyordum.

Maalesef onu yalnız yakalayabildiğim pek olmuyordu, zira yanında hep bir erkek vardı. Deoch'un da dediği gibi, Denna yalnız başına vakit geçirecek türden bir kadın değildi.

Yine de yanma gitmeyi sürdürdüm. Neden mi? Çünkü beni ne zaman görse içinde bir ışık yanıyor, bir anlığına da olsa parıl parıl parlıyordu. Ayağa fırladığı gibi bana doğru koşuyor ve kolumu tutuyordu. Sonra gülümseyerek beni masasına götürüyor ve en yeni erkeğiyle tanıştırıyordu.

Adamların çoğunu yakından tanıma imkânı buldum. Hiçbiri Denna ya layık değildi, bu yüzden hepsini hakir gördüm ve hepsinden nefret ettim. Onlar da karşılık olarak benden nefret edip korktular.

Yine de birbirimize karşı naziktik. Daima. Buna bir tür oyun bile denilebilirdi. Denna'nın yanındaki erkek beni masaya davet ediyor, ben de üçümüze birer içki ısmarlıyordum. Sohbet devam ettikçe adam Denna'nın bana gülümsemesini izliyor ve gözleri yavaş yavaş nefretle

doluyordu. Ben espriler yaptıkça, öyküler anlattıkça, şarkılar söyledikçe Denna kahkahalara boğuluyor, adamın nefreti de gittikçe büyüyordu.

Erkeklerin hepsi de bu duruma aynı şekilde tepki vererek, Denna'nın üzerindeki mülkiyetlerini ufak tefek yollardan ilan etmeye çalışıyordu. Onun elini tutuyorlar, ona öpücük konduruyorlar, omzunu hafifçe okşuyorlardı.

Hepsi de çaresiz bir azimle Denna'ya tutunmaya çalışıyordu. Bazıları beni bir rakip olarak görüp yanlarındaki varlığıma içerlemekle yetiniyordu. Fakat diğerleri daha en baştan korku verici bir gerçeğin farkında oluyordu. Denna'nın kendilerini terk edeceğini biliyorlar, fakat sebebini tahmin edemiyorlardı. Bu yüzden gemi kazasına uğramış denizcilerin kayalıklara tutunması gibi ona sıkı sıkıya tutunmaya çalışıyorlardı, üstelik de dalgaların etkisiyle o sivri kayalıklara tekrar tekrar çarpmalarına rağmen. Onlar için neredeyse üzüntü duyuyordum. Neredeyse.

Sonuçta hepsi de benden nefret ediyor ve Denna bakmadığı anlarda o nefretin gözlerine yansımasına izin veriyordu. Ben yine içki ısmarlamayı teklif ettiğimde karşı çıkıp aynı teklifi onlar yapıyorlar, ben de nezaket icabı kabul ederek onlara teşekkür edip gülümsüyordum.

Denna'yı senden daha uzun zamandır tanıyorum, diyordu tebessümüm. *Doğru, sen onun koynuna girdin, ağzını dudaklarını tattın, sıcaklığını hissettin* ve *ben bunların hiçbirini yapamadım. Ama onun içinde bir yer sadece bana ait. Sen ne kadar denersen dene oraya dokunamazsın. Ve Denna seni terk ettikten sonra ben hâlâ burada bulunacak, hâlâ onu güldüreceğim. Işığım içini aydınlatacak. O senin adını unuttuktan çok sonra bile ben onun yanında olacağım.*

Bu erkeklerin sayısı hiç de azımsanacak gibi değildi. Denna gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyordu. Sonra da onları hayal kırıklığına uğratıyordu. Ya da onlar hüsrana uğrayıp gidiyorlar, onun kalbini kırıyorlardı. Denna böyle durumlarda kederlense bile gözyaşı dökmüyordu.

Yine de bir iki kez gözünden yaş aktığı oldu. Fakat bunlar asla kaybettiği ya da terk ettiği erkekler için değildi. Gözyaşlarını hep kendisi için akıtıyordu, çünkü içinde zarar görmüş bir şey vardı. Bu şeyin ne olduğunu bilmiyor ve sormaya da cesaret edemiyordum. Onun yerine acısını azaltmak için ne gerekiyorsa söylüyor ve gözlerini dünyaya kapamasına yardımcı oluyordum.

Ara sıra Wilem ile Simmon'a ondan, yani Denna'dan bahsediyordum. Onlar da gerçek dostlarım oldukları için eşit ölçülerde makul nasihatler veriyorlar ve şefkatli sözler sarf ediyorlardı.

Gösterdikleri şeikate minnettardım, fakat nasihatleri lüzumsuzdan da beterdi. Ona açılmam, kalbimden geçenleri dile getirmem konusunda beni teşvik ediyorlardı. Denna'ya kur yapmalıydım. Ona şiirler yazmalı ve güller yollamalıydım.

Güller. Onu hiç tanımıyorlardı. Denna'nın yanındaki erkeklerden nefret etmeme rağmen bana başka türlü asla öğrenemeyeceğim bir ders vermişlerdi.

"Anlamadığınız şu," diye bir ikindi vakti bayrak direğinin altında Simmon'a açıklama yaptım. "Erkekler ikide bir Denna'ya gönüllerini kaptırıyorlar. Bu durumun onun için nasıl olduğunu tahmin edebiliyor musun? Onu ne kadar yorduğunu? Ben onun az sayıdaki dostundan biriyim ve bunu riske atmayacağım. Gidip ona yılışmayacağım. Koyun gibi peşine takılan taliplerinden biri olmayacağım. Denna böyle bir şey istemiyor."

"Onda ne bulduğunu bir türlü anlamıyorum," dedi Sim dikkatle. "Baştan çıkarıcı olduğunun farkındayım. Büyüleyici falan işte. Ama sanki biraz..." Tereddüt etti. "Zalim birine benziyor."

Kafa salladım. "Öyle zaten."

Simmon konuşmamı bekledi, sonra dayanamayıp kendisi konuştu. "Ne yani, onu savunmayacak mısın?"

“Hayır. Zalim tanımı ona tam uyuyor. Ama bence sen zalim derken başka bir şeyi kastediyorsun. Denna kötü kalpli, acımasız ya da bencil biri değil. Sadece zalim.”

Sim karşılık vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Bana kalırsa zalimin yanı sıra öyle şeyler de olabilir.”

Dürüst, nazik, iyi kalpli Sim. Kimse hakkında kötü söz söyleyemez, sadece imalarda bulunabilirdi. Üstelik bu bile onun için zordu.

Dönüp bana baktı. “Sovoy’la konuştum. Onu hâlâ unutamamış. Biliyorsun, Denna’ya sahiden de âşıktı. Ona bir prenses gibi davranıyordu. Onun için yapmayacağı şey yoktu. Yine de Denna hiçbir açıklamada bulunmadan onu terk etti.”

“Denna vahşi bir şey,” diye açıkladım. “Bir burçin ya da bir yaz fırtınası gibi. Fırtına evini yıkarsa ya da bir ağacı devirirse ona acımasız diyemezsin. Zalimdir, hepsi o. Tabiatının gerektirdiği gibi davranmıştır ve maalesef bir şeyler zarar görmüştür. Aynı şey Denna için de geçerli."

“Burçin nedir?"

“Bir geyik.”

“Ona alaca denir sanıyordum.”

“Burçin bir dişi geyik, bir vahşi geyiktir. Vahşi bir geyiğin peşinden koşunca eline ne geçer biliyor musun? Hiçbir şey. Çabaların ters teper. Geyiği ürkütüp kaçırtırsın. Tek yapabileceğin olduğun yerde kalmak ve geyiğin zaman içinde sana gelmesini ummaktır.”

Sim kafa salladıysa da gerçekten anlamadığını görebiliyordum.

“Eskiden buraya Sorular Meydanı dendiğini biliyor muydun?” diye sordum, imalı bir şekilde konuyu değiştirerek. “Öğrenciler kafalarındaki soruları kâğıt parçalarına yazıp rüzgara bırakırlarmış. Kâğıdın avludan nasıl çıktığına bağlı olarak soruna cevap alırmışsın.” Elodin’in gösterdiği gibi gri binalar arasındaki boşlukları tek tek işaret ettim. “Evet. Hayır. Belki. Başka zaman. Yakında.”

Kuledeki çan çaldı ve Simmon meseleyi uzatmaya gerek görmeyerek iç geçirdi. “Bu akşam kâğıt oynuyor muyuz?”

Kafa salladım. O gittikten sonra elimi pelerinime daldırıp Denna’nın penceremde bıraktığı notu çıkardım. Onu bir kez daha yavaşça okudum. Ardından kâğıdın altına imzasını attığı yeri dikkatle yırttım.

Denna’nın adını taşıyan ince kâğıt şeridi kıvırdım ve avludan eksik olmayan rüzgarın onu elimden koparıp geride kalmış az sayıdaki güz yaprakları arasında savurmasına müsaade ettim.

Kâğıt avlu taşlarının üzerinde dans etti. Benim idrak edemeyeceğim kadar karmaşık bir düzenle dönerek daireler çizdi. Fakat hava kararana değin beklememe rağmen rüzgar onu alıp götürmedi. Avludan ayrılırken sorum hâlâ Rüzgarın Evi’nde dolaşıyordu. Rüzgar bir cevap vermese bile pek çoğunu ima ediyordu. *Evet*. *Hayır*. *Belki*. *Başka zaman*. *Yakında*.

Ambrose ile olan husumetim sürüyordu. Her gün diken üstünde oturarak onun intikam almasını bekliyordum. Fakat aradan aylar geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Ben de nihayet dersini aldığına ve benden uzak durduğuna karar verdim.

Tabii ki yanılıyordum. Hem de tamamıyla. Ambrose fırsat kollamayı öğrenmişti. Sonunda intikamını aldı da. Ona hazırlıksız yakalandım ve Üniversite’den atıldım.

Ama derler ya, o başka bir hikâye.

DOKSAN İKİNCİ

Yaşatan Müzik

“Herhalde şimdilik bu kadar yeter,” dedi Kvothe, Tarihçi’ye kalemi bırakmasını işaret ederek. “Üzerine hikâyenin inşa edileceği bir temel atmış olduk.”

Kvothe ayağa kalktı ve omuzlarım yuvarlayıp gerindi. “Yarın en sevdiğim kısımlardan bazılarını anlatacağım. Alveron mahkemesine yaptığım yolculuk. Ademler’den dövüşmeyi öğrenmem. Felurian...” Eline temiz bir keten bez alıp Tarihçi’ye doğru döndü. “Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

Kibarca kovulduğunu bilen Tarihçi başını iki yana salladı. “Teşekkürler, hayır. Böyle iyi.” Her şeyini yassı deri çantasına doldurdu ve yukarıdaki odasına yollandı.

“Sen de, Bast,” dedi Kvothe. “Ortalığı ben toparlarım.” Öğrencisinin itirazını daha başlamadan önlemek için eliyle onu kışkışlar gibi yaptı. “Git. Yarın anlatacaklarım üzerinde düşünmem gerek. Biliyorsun, hikâyeler kendi kendilerini yazmaz.”

Omuz silken Bast da oradan ayrıldı. Merdivenden yukarı çıkarken ayakları tahta basamaklarda sert gıcırtılar çıkarıyordu.

Kvothe her gece yaptığı işe koyuldu. Dev taş şöminedeki külleri bir kürek yardımıyla topladı ve yarınki ateş için odun getirdi. Yoltaşı tabelasının yanındaki fenerleri söndürmek maksadıyla dışarı çıktı, fakat akşamın daha erken saatlerinde onları yakmayı unuttuğunu gördü. Hanın kapısını kilitledi, biraz düşündükten sonra sabah erken kalkacak olursa Tarihçi’nin dışarı çıkabilmesi için anahtarı kapıda bıraktı.

Ardından sistematik bir beceriyle çalışarak yerleri süpürdü, masaları yıkadı, barı sildi. En sona şişeleri parlatmak kaldı. Elleri çalışırken geçmişi hatırlayan gözleri uzaklara dalıp gitti. Ne mırıldandı, ne de islik çaldı. Şarkı da söylemedi.

Odasında huzursuzca gezinen Tarihçi yorgun olmasına rağmen uykuya dalamayacak kadar tasalı bir enerjiyle doluydu. Bitmiş sayfaları çantasından çıkartıp ahşap komodinin çekmecelerinden birine

güvenle yerleştirdi. Ardından tüm kalem uçlarını temizleyip kurumaya bıraktı. Omzundaki sargıyı dikkatle çözdü, pis kokulu şeyi lazımlığa atıp kapağım kapadı ve omzunu leğende yıkadı.

Esneyerek pencereye gitti ve küçük kasabaya baktı, fakat görülecek bir şey yoktu. Etrafta ne bir ışık, ne de bir hareket mevcuttu. Pencereyi azıcık aralayarak temiz sonbahar havasının içeri girmesine izin verdi. Ardından perdeleri çekti, yatmaya hazırlık yaparak soyundu ve giysilerini bir sandalyenin arkasına bıraktı. Son olarak boynundaki minyatür demir tekeri çıkartıp komodinin üstüne koydu.

Yatağındaki örtüyü kaldırınca nevresimlerin gün içinde değiştirilmiş olduğunu görüp şaşırdı. Keten çarşaf tertemizdi ve mis gibi lavanta kokuyordu.

Tarihçi kısa bir tereddüdün ardından odasının kapısına gidip onu kilitledi. Anahtarı komodinin üstüne bıraktı, sonra kaşlarını çatarak demir tekeri aldı ve tekrar boynuna geçirdi. Bu da bittikten sonra feneri söndürüp yatağa girdi.

Neredeyse bir saat boyunca hoş kokulu yatağında sağa sola dönerek uykusuzca yattı. Nihayet iç geçirip örtüyü üzerinden attı. Bir kükürt başlı kibritle feneri yeniden yaktı ve yataktan çıktı. Pencerenin yanındaki ağır komodine kadar gidip onu itti. Komodin ilk başta kıpırdamadı, fakat daha da yüklenince adam onu düzgün tahta zeminde kaydırmayı becerdi.

Bir dakika sonra komodin kapının arkasında duruyordu. Tarihçi yatağa geri döndü, feneri söndürdü ve kısa zamanda derin, huzurlu bir uykuya daldı.

Tarihçi yüzüne bastıran yumuşak bir şeyle uyandığında oda zifiri karanlıktı. Adam bir kaçma çabasından ziyade refleks gereği çılgınca debelendi. Bağrışları ağzını sıkıca kapatan el sebebiyle boğuk çıkıyordu.

İlk paniğin ardından sessiz ve hareketsiz kaldı. Burnundan hızla nefes alıp vererek ve gözleri kocaman açılmış bir halde bekledi.

“Benim,” diye elini çekmeden fısıldadı Bast.

Tarihçi boğuk bir şeyler dedi.

“Konuşmamız gerek.” Bası yatağın yanma diz çökerken gözlerini battaniyenin altındaki, Tarihçi’nin yarattığı karanlık suretten ayırmadı. “Feneri yakacağım ve sen de yüksek bir ses çıkarmayacaksın, tamam mı?”

Tarihçi kafa salladı. Bunun hemen ardından yanan bir kibrit odayı loş bir ışıkla ve kükürdün geniz yakıcı o kokusuyla doldurdu. Sonra daha yumuşak bir fener ışığı yandı. Bası parmaklarını yaladı ve kibritin başını sıkıp söndürdü.

Tarihçi biraz titreyerek yatağında doğrulup oturdu ve sırtını duvara yasladı. Göğsü çıplak olduğundan utanmışçasına battaniyeyi belinin etrafında topladı ve kapıya bir göz attı. Ağır komodin hâlâ oradaydı.

Bast adamın bakışlarını takip etti. “Bize pek güvenmiyorsun galiba,” dedi alay edercesine. “Umarım yerleri çizmemişsindir. Kvothe o tür şeylere çok kızar.”

“Buraya nasıl girdin?” diye bilmek istedi Tarihçi.

Bast ellerini adamın başına doğru hızla ileri geri salladı. “Sus!” diye tısladı. “Sessiz olmak zorundayız. Kulakları bir şahininkiler gibidir.”

“Nasıl...” diye usulca başladı Tarihçi, sonra durdu. “Şahinlerin kulakları olmaz ki.”

Bast ona şaşkın gözlerle baktı. “Ne?”

“Bir şahininkiler gibi kulakları olduğunu söyledin. Bu çok saçma bir laf.”

Bast kaşlarını çatarak boş verircesine elini salladı. “Ne demek istediğimi anladın. Buraya geldiğimi bilmemeli.” Yatağın kenarına ilişti ve dalgın bir ifadeyle pantolonunu düzeltti.

Tarihçi belinin etrafındaki battaniyeyi kavradı. “Niye buradasın?”

“Dediğim gibi, konuşmamız gerek.” Tarihçiye ciddiyetle baktı. “Niçin burada bulunduğun hakkında.”

“Bu benim işim,” dedi Tarihçi asabice. “Hikâyeler toplarım. Fırsat bulduğumda da tuhaf söylentileri araştırır ve içlerinde bir doğruluk payı olup olmadığına bakarım.”

“Meraktan soruyorum; nasıl bir söylenti duydun da buraya geldin?” diye sordu Bast.

“Denilenlere göre bir gün körkütük sarhoş olmuşsun ve bir arabacıyla konuşurken ağzından bir şeyler kaçırmışsın,” dedi Tarihçi. “Yani oldukça dikkatsiz davranmışsın.”

Bast adamı acıyan gözlerle süzdü. “Bana bir bak,” dedi bir çocukla konuşurcasına. “Düşün. Arabacının teki beni sarhoş edebilir mi? Beni?”

Tarihçi ağzını açtı. Kapadı. “Öyleyse…”

“O adam şişeye sokup denize saldığım bir mesajdı. Aslında pek çok mesajımdan biriydi. Sen onu bulup buraya gelen ilk insan oldun, hepsi bu.”

Tarihçi bu yeni bilgiyi sindirmek için bir müddet duraksadı. “İkinizin burada saklandığınızı sanıyordum.”

“Oh, saklanmasına saklanıyoruz,” dedi Bast buruk bir sesle. “Hattâ öyle güzel saklanıyoruz ki Kvothe resmen kaybolup gidiyor.”

“Böyle bir yerde canının sıkılması doğal,” dedi Tarihçi. “Ama açıkçası ustanın moralinin bozuk olması neden böyle davranmanı gerektiriyor anlamıyorum.”

Bast’ın gözleri öfkeyle parladı. “Hem de öyle bir gerektiriyor ki!” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Ortada bozuk bir moralden çok daha fazlası var, seni gidi cahil, sefil *anhautfehn*. Bu yer onu öldürüyor.” Bast’ın bu çıkışı karşısında Tarihçinin beti benzi attı. “Ben… öyle demek…”

Bast gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi. “Neler olduğunu anlamıyorsun,” dedi Tarihçi ile olduğu kadar kendi kendine de konuşur gibi. “Zaten o yüzden buradayım; açıklamak için. Aylardır birinin çıkagelmesini bekliyordum. Herhangi birinin.

Eski düşmanların öç almak için ortaya çıkmaları bile onun böyle eriyip gitmesinden iyidir. Ama senin gelmen umduğumdan da iyi oldu. Sen tam da onun ihtiyaç duyduğu şeysin."

"Ne ihtiyacı?" diye sordu Tarihçi. "Daha sorunun ne olduğunu bile anlayabilmiş değilim."

"Nasıl desem... Maskeci Martin'in öyküsünü hiç duydun mu?" Tarihçi başını iki yana salladı ve Bast hüsranla iç geçirdi. "Peki ya oyunlar? *Hayalet ve Kaz Kafalı Kız* ya da *Yarım Penilik Kral'ı* izledin mi?" Tarihçi kaşlarını çattı. "Hani kralın tacını bir öksüze sattığı oyunu mu diyorsun?"

Bast kafa salladı. "Ve çocuk ilkinden daha iyi bir kral olur. Kaz kafalı kız ise bir kontes gibi giyinir ve herkes onun zarafetiyle cazibesine hayran kalır." İstediği sözcükleri bulmaya çalışırken biraz tereddüt etti. "Görüyorsun ya, *görünmek* ile *olmak* arasında köklü bir bağ vardır. Her Fey çocuğu bunun farkındadır, ama siz faniler değilsiniz. Bizler bir maskenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliriz. Çünkü zaman içinde göründüğümüz kişiye dönüşürüz."

Tanıdık bir konuya değinildiğini fark eden tarihçi bir nebze gevşedi. "Temel psikolojiden bahsediyorsun. Bir dilenciye güzel bir kıyafet giydirirsen insanlar ona bir soyluymuş gibi muamele ederler ve o da zamanla beklentileri karşılamaya başlar."

"Bu söylediğin işin sadece çok ufak bir kısmı," dedi Bast. "Gerçek çok daha derinlere uzanıyor. Hani..." Bir süreliğine bocaladı. "Hani herkes kendi kafasının içinde kendisi hakkında bir öykü anlatır. Daima. Sürekli. Bu öykü seni olduğun kişi yapar. Kendimizi o öyküye dayanarak şekillendiririz."

Tarihçi kaşlarını çatarak ağzını açtı, fakat Bast onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Hayır, dinle. Şimdi buldum. Diyelim ki utangaç, mütevazı bir kızla tanıştın. Ona güzel olduğunu söylersen belki bu onun hoşuna gider ama sana inanmaz. Olsa olsa sadece sana güzel göründüğünü düşünür." Bast omuz silkti. "Ve bazen bu kadarı yeterlidir."

Sonra gözleri parladı. “Ama onu inandırmanın daha iyi bir yolu vardır. Ona güzel olduğunu *gösterirsin*. Gördüğün güzelliği gözlerinle ona geri yansıtırsın, ellerini dua edercesine onun üzerinde gezdirirsin. Bunu başarmak zordur, hem de çok zor. Ama kız nihayet sana inandığında...” Bast heyecanlı bir işaret yaptı. “Kendi kafasında anlattığı öykü bir anda değişiverir. Kız dönüşüm geçirir. Artık sadece güzel olarak *görünmüyordur*. Güzeldir, işte o kadar.”

“O da ne demek?” diye çıkıştı Tarihçi. “Saçmalamaya başladın.” “Sende beni anlayacak kafa yok da ondan,” diye adamı tersledi Bast. “Yine de ne kastettiğimi tahmin edebilirsin. Kvothe’nin bugün ne dediğini düşün. İnsanlar onu bir kahraman olarak görmüşler ve o da bu rolü oynamış. Rolünü bir maske gibi taşımış ve zamanla o role iyice inanmış. Rolü gerçek olmuş. Ama şimdi...” Cümlesini yarım bıraktı.

“Şimdi insanlar onu bir hancı olarak görüyorlar,” dedi Tarihçi. “Hayır,” dedi Bast usulca. “İnsanlar bir sene önce onu bir hancı

olarak görüyorlardı. Herkes gittikten sonra yüzündeki maskeyi çıkarıp bir kenara bırakıyordu. Artık o *kendisini* bir hancı olarak görüyor, üstelik de başarısız bir hancı. Cob ile diğerleri hana geldikleri zaman nasıl davrandığını gördün. Bu gece barın arkasında silik bir gölge vardı, o kadar. Eskiden rol yapardı, oysa ki şimdi...”

Bast bu sözlerin ardından heyecanla başını kaldırdı. “Ama sen onun tam da ihtiyacı olan şeysin. Ona eski halini hatırlatabilirsin. Aylardan beri onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. Başarabileceğini biliyorum.”

Tarihçi biraz kaşlarını çattı. “Ben o kadar emin değilim.”

“İşe yarayacak,” dedi Bast hevesle. “Birkaç ay önce benzer bir şey denedim. Anılarını yazmaya başlaması için onu ikna ettim.”

Tarihçi heyecanlandı. “Anılarım mı yazdı?”

“Yazmaya *başladı,”* dedi Bast. “Öyle heyecanlıydı ki. Günlerce bunu konuştu. Hikâyesine nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Yazmaya başladığı ilk gecenin sonunda tekrar eski haline dönmüştü. Sanki boyu bir metre uzamıştı ve omuzlarında şimşekler dans

ediyordu.” İç geçirdi. “Ama bir şey oldu. Ertesi gün yazdıklarını okudu ve morali iyice bozuldu. Onun okuduğu en kötü şey olduğunu iddia etti.”

“Peki yazdığı sayfalara ne oldu?”

Bast elleriyle hayali kâğıtları buruşturup atarmış gibi yaptı. “Kâğıtlarda ne yazıyordu ki?” diye sordu Tarihçi.

Bast başını iki yana salladı. “Onları çöpe atmadı. Sadece bir kenara kaldırdı. Aylardır masasının üstünde duruyorlar.”

Tarihçi’nin merakı neredeyse elle tutulacak denli arttı. “Acaba onları…” Parmaklarını oynattı. “Bilirsin işte, ödünç alsan olur mu?”

“*Anpauen*. Hayır.” Bast’ın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Kendi yazdıklarını okuyunca çok öfkelendi.” Biraz ürperdi. “Cidden kızdığı zaman nasıldır bilmiyorsun. Böyle bir konuda arkasından iş çevirecek değilim.”

“En iyisini sen bilirsin,” dedi Tarihçi kuşkuyla.

Bast hevesle kafa salladı. “Aynen öyle. Bu yüzden seninle konuşmaya geldim. Çünkü en iyisini ben bilirim. Onu karanlık şeylere odaklanmaktan alıkoymaksın. Yoksa…” Bast omuz silkti ve az önceki buruşturup atma hareketini yineledi.

“Ama ben onun hayat hikâyesini yazıyorum. *Gerçek* hikâyeyi,” dedi Tarihçi çaresizce. “Karanlık kısımlar olmadan bu saçma sapan bir p…” Sözcüğün devamını getirmeyerek gözlerini kaçırdı.

Bast bir rahibi küfrederken yakalamış bir çocuk misali sırıttı. “Devam et,” diye cesaret verdi. Gözleri neşe dolu, sert, bir o kadar da ürkünçtü. “Söyle.”

“Saçma sapan bir peri masalına benzer,” diye tamamladı Tarihçi, kâğıt kadar ince ve solgun bir sesle.

Bast kocaman gülümsedi. “Siz insanlar biz Feylere peri deyip geçiyorsunuz, ama hiçbir şey bildiğiniz yok. Hikâyelerimizin karanlık yanlarının olmadığını sanıyorsunuz. Ama tüm bunlar bir yana, bu *sahiden*

de bir peri masalı, çünkü onu benim için kaleme alıyorsun.” Sertçe yutkunan Tarihçi kendini biraz toparlamış gibiydi. “Demek istediğim onun gerçek bir hikâye anlattığı ve o tür hikâyelerin nahoş kısımlarının da olduğuydu. Hattâ onunkinde diğer pek çoğundan fazla olsa gerek. Başından geçenler düşünüldüğünde…”

“Ona bu kısımları unutturamayacağının farkındayım,” dedi Bast. “Ama onları çabucak geçmesini sağlayabilirsin. Güzel şeylere odaklanmasına yardımcı ol: maceralarına, kadınlara, dövüşlere, seyahatlerine, müziğine…” Ansızın durdu. “Şey… müzik olmasın. Onu hiç sorma. Tabii bir de artık niye sihir yapamadığını.”

Tarihçi kaşlarını çattı. “İyi de neden? Müziği…”

Bast’ın suratı asıktı. “Sorma işte,” diye noktayı koydu. “Bunlar faydalı konular değil. Aşağıda oturduğumuz sırada seni bir kez durdurdum,” diyerek Tarihçinin omzunu mânalı bir hareketle sıktı, “çünkü ona sempatisinin niçin işlemediğini soracaktın. Sormaman gerektiğini bilmiyordun. Artık biliyorsun. Onun yerine kahramanlıklarının, yaptığı kurnazlıkların üzerinde yoğunlaş.” Ellerini salladı. “İşte o tür şeyler.”

“Kvothe’yi o veya bu yöne çekmek bana düşmez,” diye direndi Tarihçi. “Ben bir katibim. Burada hikâye için bulunuyorum. Zaten önemli olan da odur.”

“Yemişim hikâyeni,” diye parladı Bast. “Dediğimi aynen yapacaksın, yoksa seni bir dal parçası gibi ortadan ikiye bölerim.”

Tarihçi dondu kaldı. “Yani senin için çalıştığımı mı söylüyorsun?”

“Bana ait olduğunu söylüyorum.” Bast’ın yüz ifadesi çok ciddiydi. “Hem de iliklerine kadar. Seni buraya amaçlarıma hizmet etmen için çektim. Masamda yemek yedin ve hayatını kurtardım.” Tarihçinin çıplak göğsünü işaret etti. “Sana üç farklı koldan sahibim. Bu da seni tamamen bana ait kılar. Emellerimin maşasısın ve ne dersem onu yapacaksın.”

Tarihçi yüzündeki ifadeyi sertleştirerek çenesini biraz kaldırdı. “Uygun bulduğum gibi davranacağım,” dedi elini çıplak göğsüne dayalı duran metal parçasına doğru yavaşça götürerek.

Bast’ın gözleri önce aşağı baktı, sonra tekrar adamın yüzüne doğru çevrildi. “Bir tür oyun oynadığımı mı sanıyorsun?” Yüzünde hayret dolu bir ifade mevcuttu. “Demirin seni koruyacağını mı zannediyorsun?” Öne doğru eğilerek Tarihçinin elini tokatladı ve o daha en ufak bir harekette bulunmadan koyu renkli metal halkayı kavrayıverdi. Kolu bir anda kasıldı ve gözlerini acıyla sımsıkı yumdu. Onları tekrar açtığında ikisi de derin suların ya da kararan havanın koyu maviliğine bürünmüştü.

Bast suratını Tarihçi’ninkine yaklaştırdı. Katip panikleyerek yataktan yan yan kaçmaya çalıştı, fakat Bast onu omzundan tutup bırakmadı. “Sözlerime kulak ver, insancık,” diye tısladı. “Beni maskemle karıştırma. Suyun durgun yüzeyine bakarken aşağılardaki derin, soğuk karanlığı unutma.” Demir halkayı daha da sıkarken elinin eklemleri çıtırdadı. “Beni iyi dinle. Bana zarar veremezsin. Bana karşı gelemezsin. Benden kaçıp saklanamazsın.”

Konuştukça gözlerinin rengi soldu, ta ki berrak öğle gökyüzünün saf mavisini alana dek. “İçimdeki tüm tuz üzerine yemin ederim: Arzularıma karşı gelirsen, kısacık, fani ömrünün geri kalanı bir sefalet orkestrası şeklinde geçer. Taş, meşe ve karaağaç üzerine yemin ederim: Seninle oyuncak gibi oynarım. Kendimi göstermeden seni takip eder ve bulduğun her neşe kıvılcımını söndürürüm. Bir kadının dokunuşunu, anlık bir huzuru, rahat bir soluğu bir daha asla tadamazsın.”

Bast’ın gözleri artık yıldırımın o solgun mavi-beyaz rengindeydi. Sesi sıkı ve haşin çıkıyordu. “Ve de gece göğünün ve hiç durmayan ayın üzerine yemin ederim: Ustamı ümitsizliğe sürüklersen seni ortadan ikiye yarar ve bir çocuğun önündeki çamur birikintisiyle oynaması gibi içindekileri etrafa saçarım. Bağırsaklarından keman yapar, sana onu çaldırırken ben de önünde dans ederim.”

Bast suratlarının arasındaki mesafe birkaç santime inene kadar adama sokulmayı sürdürdü. Gözleri opal taşı kadar, gökteki dolunay kadar beyazdı. “Sen mürekkep yalamış bir insansın. İblis diye bir şey olmadığını bilirsin.” Korkunç bir ifadeyle tebessüm etti. “Sadece benim türüm vardır.” Tarihçi’ye daha da yaklaştı; adam artık onun nefesindeki çiçek kokularını alabiliyordu. “Benden korkman gerektiği kadar korkmuyorsun. Aklın o kadarına yetmiyor. Beni yaşatan müziğin daha ilk notasını bile bilmiyorsun.”

Bast kendini Tarihçi’den geri çekti ve yataktan bir iki adım uzaklaştı. Mumun yarattığı titrek ışığın hemen kenarında durup bir elini açtı. Demir halka avucundan düşerek yere çarptı ve donuk bir sesle çınladı. Bast kısa bir süre bekleyip yavaş, derin bir nefes aldı. Ellerini saçlarında gezdirdi.

Tarihçi bembeyaz ve kan ter içindeki bir yüzle yerinde kaldı.

Bast eğildi ve demir halkayı kopuk ipinden tutup kaldırdı. Atik parmaklarla ipi çabucak bağladı. “Bak, seninle arkadaş olmamamız için hiçbir sebep yok,” dedi sakin bir sesle ve kolyeyi Tarihçi’ye uzattı. Gözleri tekrar insan mavisiydi; tebessümü sıcak ve cezbediciydi. “İkimizin de istediğini elde etmesi mümkün. Sen hikâyene kavuşacaksın. Kvothe onu sana anlatacak. Hakikati öğreneceksin. O da gerçekte kim olduğunu hatırlayacak. Böylece herkes kazanacak ve mutlu mesut kendi yolumuza gideceğiz.”

Tarihçi titreyen bir elle uzanıp kolyenin ipi kavradı. “Peki sen ne elde edeceksin?” diye kuru bir fısıltıyla sordu. “Tüm bunlardan kazanmak istediğin nedir?”

Bast bu soruya hazırlıksız yakalanmış gibiydi. O akıcı zarafetini kaybederek kısa bir süreliğine hareketsiz ve şaşkın durdu. Sanki her an gözyaşlarına boğulabilirdi. “Ne mi istiyorum? Reshimi geri istiyorum.” Sesi alçak ve titrekti. “Onu eskiden olduğu gibi görmek istiyorum.”

Sıkıntılı bir sessizlik yaşandı. Bast elleriyle yüzünü ovuşturup sertçe yutkundu. “Burada çok fazla kaldım,” dedi ansızın ve pencereye gidip onu açtı. Bir ayağını pervazın üstünden atıp duraksadı ve tekrar

Tarihçi'ye baktı. "Uyumadan önce sana bir şey getirmemi ister misin? Bir takke? Daha fazla battaniye?"

Tarihçi sersemlemiş bir halde başını iki yana salladı. Bast adama el sallayarak veda etti ve pencereden çıkıp onu arkasından nazikçe kapadı.

BİTİŞ

Üç Kısımlı Sessizlik

Vakit yine geceydi. Yoltaşı Hanı'nı sessizlik bürümüştü ve bu üç kısımlı bir sessizlikti.

tik kısım etrafta bir şeylerin eksikliğinden kaynaklanan boş, yankılı bir sükûnetti. Eğer ahırda duran atlar olsaydı, bunlar tepinip kişnerler ve sessizliği paramparça ederlerdi. Eğer içeride bir kalabalık, hattâ geceyi geçirmek üzere yataklarına çekilmiş bir avuç misafir bile olsaydı, bunlar huzursuzca alıp verdikleri nefesleriyle ya da birbirine karışan horultularıyla, sessizliği sıcak bir bahar rüzgarının buzları çözmesi gibi ağır ağır dağıtırlardı. Eğer müzik olsaydı... ama hayır, elbette müzik falan yoktu. Aslında bu şeylerin hiçbiri yoktu ve o yüzden sessizlik yerini koruyordu.

Yoltaşı'nın içinde bir adam rahat, hoş kokulu yatağında kıvrılmış yatıyordu. Karanlıkta kocaman açılmış gözlerle hiç hareket etmeden uykuyu bekliyordu. Bunu yaparken de büyük ve içi boş olan ilk sessizliğin içine daha küçük ve korku dolu bir tane ekliyordu. Bunlar bir tür alaşım, bir uyum yaratıyordu.

Üçüncü sessizliği fark etmek kolay değildi. Bir saat boyunca kulak kesilirseniz, onu boş salonun kalın taş duvarlarında ve barın arkasında asılı olan kılıcın gri metalinde hissetmeye başlayabilirdiniz. Bu sessizlik üst kattaki odalardan birini kıpırtılı gölgelerle dolduran solgun mum ışığındaydı. Çalışma masasının üstünde kalmış buruşuk bir hatıratın yarattığı delice düzendeydi. Ve orada oturan, uzun zaman önce kaleme alıp daha sonra bir kenara attığı sayfaları hususi olarak görmezden gelen adamın ellerindeydi.

Adamın ateş rengindeki saçları hakiki bir kızıldı. Gözleri koyu renkli ve dalgındı. Adam pek çok şeyi bilmekten gelen ve hemen göze çarpmayan bir güvenle hareket ediyordu.

Yoltaşı onundu, tıpkı üçüncü sessizliğin de onun olduğu gibi. Bu da münasipti, zira bu sessizlik en büyüğüydü ve diğer ikisini sarıp sarmalıyordu. Güz sonu kadar derin ve genişti. Üzerinden nehirlerin

aktığı kocaman bir kaya kadar ağırdı. Ölmeyi bekleyen bir adamın sabırlı, sapı kesilen bir çiçeğinkine benzer sesiydi.

@Created by PDF to ePub